

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLER

DEBORAH HARKNESS

#ORPPERSEPHONE

GEMIN
GOLGESI

ROMAN

TARİH İLE BÜYÜNÜN ZENGİN DÜNYASINDA KÖK SALAN AŞK HİKÂYESİ, GEÇMİŞ VE TUTKUyla ÖRÜLMÜŞ BİR MASALA SÜRÜKLENİYOR.

DÜĞÜM YAVAŞ YAVAŞ ÇÖZÜLÜYOR...

Her şey *Cadıların Keşfi*’yle başladı... Güçlü bir cadı ailesinden gelen tarihçi Diana Bishop ile vampir Matthew Clairmont, canlıları birbirinden ayıran doğa yasalarını bozmuştur. Diana, Bodleian Kütüphanesi’nde gizemli bir el yazması keşfettikten sonra Matthew’la kaderlerini birbirine bağlayan olaylar zincirini tetiklediği için cadı, iblis, vampir ve insanların bir arada yaşamasını sağlayan hassas bağ tehdit altına girmiştir.

Güvenli bir yer arayan Diana ile Matthew zamanda geri giderek 1590 Londra’sına yolculuk ederler. Ancak kısa süre içinde geçmişin aslında güvenli bir sığınak olmadığını anlarlar. Bir şair ve Kraliçe’nin casusu olarak eski kimliğine geri dönen vampir, Gece Okulu adındaki, radikal grupla tekrar bir araya gelir. Aralarında oyun yazarı Christopher Marlowe ve matematikçi Thomas Harriot’ın da olduğu bu toplulukta kural tanımaz iblisler ve dönemin yaratıcı zihinleri vardır.

Matthew ile Diana, Ashmole 782 el yazmasını ve genç kadına olağanüstü güçlerini nasıl kontrol edeceğini öğretecek olan cadıyı bulmak için birlikte Tudor Londra’sının altını üstüne getireceklerdir.

“Sürükleyici ve romantik bir olay örgüsü...”

E. L. James, *The Guardian*

“Üslubu o kadar zengin, karakterleri o kadar ilgi çekici ki... Kitabı okumak için gün sayan okuyucuların içi rahat etsin çünkü beklediklerine kesinlikle değecek.”

BookPage

Pegasus Yayınları: 960

Bestseller Roman: 414

Gecenin Gölgesi

Deborah Harkness

Özgün Adı: Shadow of Night

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman

Editör: Sibel Yıldız

Düzeltili: Çiçek Eriş

Sayfa Tasarımı: Cansu Gümüş

Film-Grafik: Mat Grafik

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 11946

Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A

Bayrampaşa/İstanbul

Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Ekim 2014

ISBN: 978-605-343-416-0

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2014

Copyright © Deborah Harkness, 2012

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla
Penguin Group (USA) Inc.'in alt yayıncısı Viking'den alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler
Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil,
optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz,
çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han

No: 11/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

DEBORAH HARKNESS

GEÇENİN GÖLGESİ

İngilizceden Çeviren:
Berna Kılınçer

PEGASUS YAYINLARI

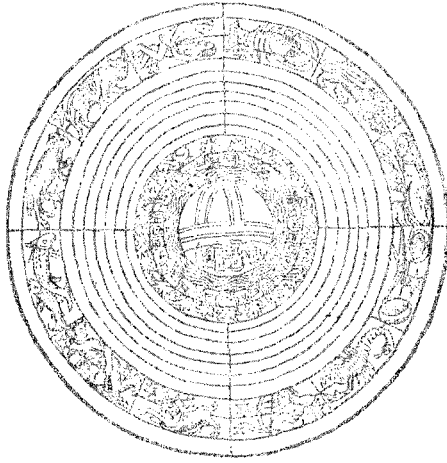
Bir zamanlar bana roman yazmamı söyleyen,
Usta bir öykücü ve tarihçi olan
Lacey Baldwin Smith'e.

Geçmişe deva bulunamaz.

— I. ELIZABET,
İNGİLTERE KRALIÇESİ

1. KISIM

Woodstock: Old Lodge

BİRİNCİ BÖLÜM

Hiç de saygıdeğer olmayan bir cadı ve vampir yığını halinde hedefimize vardık. Matthew altımda kalmış, uzun bacakları garip bir açıyla bükülmüştü. Aramıza büyük bir kitap sıkışmıştı, inmemizle birlikte elimdeki gümüş figür yere uçtu.

“Doğru yerde miyiz?” 16. yüzyıl’daki Oxfordshire yerine hâlâ 21. yüzyıl New York’unda Sarah’ın buğday ambarındayız endişesiyle gözlerim sımsıkı kapalıydı. Buna rağmen, tanıdık olmayan kokular bana kendi zamanımda ve mekânımda olmadığımı söylüyordu. Çimenimsi ve tatlı bir şeyin kokusuyla bal mumunu anımsatan bir koku bana yazı hatırlattı. Keskin bir odun ateşi kokusu da vardı ve bir ateş çatırtısı duyuyordum.

“Gözlerini aç, Diana ve kendin gör.” Soğuk dudaklar tüy gibi hafifçe yanaklarıma değdi, ardından yumuşak bir kıkırdama geldi. Fırtınalı deniz rengi gözler benimkilere baktı, bu yüz o kadar solgundu ki ancak bir vampire ait olabilirdi. Matthew’un elleri boynumdan omuzlarıma hareket etti. “İyi misin?”

Matthew’un geçmişine, o kadar uzağa seyahat ettikten sonra, vücudum hafif bir esintiyle bile parçalara ayrılacak gibiydi. Teyzemin evindeki kısa zaman yürüyüşü seanslarından beri böyle bir şey hissetmemiştim.

“Ben iyiyim. Peki ya sen?” Etrafa bakmak yerine dikkatimi Matthew’a verdim.

“Evde olduğum için rahatladım.” Matthew’un başı, lavantalar saçılmış ahşap zemine indiğinde yaz kokusu bir kez daha havaya karıştı. 1590’ın Old Lodge’u bile onun için tanıdık.

Gözlerim loş ışığa alıştı. Büyük bir yatak, küçük bir masa, dar oturma sıralarıyla tek bir sandalye belirginleşti. Karyolanın oymalı direklerinin arasından bu odayı başka bir odaya bağlayan bir kapı gördüm. Kapıdan

gelen ışık, yatak örtüsüne ve yere düşerek altın rengi biçimsiz bir dikdörtgen oluşturuyordu. Duvarlar, günümüzdeki Woodstock'ta Matthew'un evine yaptığım birkaç ziyaretten hatırladığım aynı kıvrımlı ahşap lambrilerle kaplıydı. Başımı geriye attığımda tavanı gördüm, kalın bir alçı tabakasıyla sıvanmış, tavan süsleriyle karelere bölünmüş ve her girintiye yaldızlı kırmızı beyaz Tudor gülleri boyanmıştı.

“Ev inşa edilirken gülleri yapmak zorunluydu,” diye açıkladı Matthew donuk bir sesle. “Onlara dayanamıyorum. İlk fırsatta hepsini beyaza boyarız.”

Bir mumlukta yanan mumların sarı-beyaz alevleri ani bir esintiyle parladı ve açık renkli yatak örtüsünün yaprak ve meyve deseninin kontürünü oluşturan dikişleri ve canlı renkli bir gobleni aydınlattı. Modern kumaşlar böyle parlak olmazdı. Birden heyecanla gülümsedim. “Gerçekten yaptım. Elime yüzüme bulaştırıp bizi Monticello gibi bir başka yere götürmedim ya da...”

“Evet,” dedi cevap veren bir gülümsemeyle. “İyi iş çıkardın. Elizabeth'in İngiltere'sine hoş geldin.”

Hayatımda ilk defa cadı olmaktan eksiksiz bir keyif duyuyordum. Bir tarihçiydim ve geçmişi inceliyordum. Cadı olduğum içinse gerçekten ziyaret edebiliyordum. 1590'a kaybolmuş büyü sanatını öğrenmem için gelmiştik ama burada bundan daha çok fazlasını öğrenebilirdim. Bir kutlama öpücüğü için başımı eğdim ama açılan kapının sesiyle donakaldım.

Matthew parmağını dudaklarıma bastırdı. Başını yavaşça çevirdi, burun delikleri genişledi. Hafif bir hışırtı sesinin geldiği bitişik odada kimin olduğunu anlayınca gerginliği kayboldu. Tek bir hareketle, beni ve kitabı kaldırdı. Elimden tutarak beni diğer odaya yönlendirdi.

Bitişik odada dağınık, kahverengi saçlı bir adam, mektup dolu bir masanın yanında duruyordu. Ne uzun ne kısa boyluydu, üstünde terzi elinden çıkma pahalı kıyafetleri vardı. Mırılandığı ezgi tanıdık değildi, arada sırada duyamayacağım kadar alçak sesle söylediği kelimelerle kesiliyordu.

Matthew'un yüzünden bir şok dalgası geçti, sonra dudakları sevecen bir gülümsemeyle kıvrıldı.

“Benim tatlı Matt'im gerçekte neredesin acaba?” Adam bir sayfayı ışığa tuttu. Bir anda Matthew'un gözleri kısıldı, hoşgörüsü memnuniyetsizliğe dönüştü.

“Bir şey mi arıyorsun, Kit?” Matthew'un konuşmasıyla genç adam kâğıdı masaya bırakıp döndü, neşesi yüzünü aydınlatıyordu. Bu yüzü daha önce görmüştüm, Christopher Marlowe'un *Malta Yahudisi* adlı kitabının bendeki kopyasında.

“Matt! Pierre senin Chester'da olduğunu ve eve dönemeyebileceğini söyledi. Ama senin yıllık buluşmamızı kaçırmayacağını biliyordum.” Kelimeler yeterince tanıdıktı ama ne dediğini anlamam için odaklanmamı gerektiren farklı bir ahenkle kaplıydı. Elizabeth dönemi İngilizcesi günümüz İngilizcesinden bana öğretildiği kadar farklı değildi ama anlaması da Shakespeare'in oyunlarına olan aşinalığımla beklediğim kadar kolay değildi.

“Neden sakalın yok? Hasta mıydın?” Marlowe'un gözleri beni görünce parladı, ısrarlı bir baskıyla beni dürten gözleri onun bir iblis olduğunu kanıtlıyordu.

İngiltere'nin en büyük oyun yazarlarından birine koşup elini sıkma ve onu sorulara boğma isteğimi bastırdım. Onu önümde görmemle birlikte, bir zamanlar hakkında bildiğim her şey aklımdan uçup gitti. 1590'da oyunlarından herhangi biri sergilenmiş miydi? Kaç yaşındaydı? Matthew ve benden daha genç olduğu kesindi. Otuz yaşında bile değildi. Ona sıcak bir şekilde gülümsedim.

“Nereden buldun bunu?” Marlowe küçümseme dolu bir sesle işaret etti. Korkunç bir sanat eseri görmeyi bekleyerek arkama baktım. Ama boşluktan başka bir şey yoktu.

Benden bahsediyordu. Gülümsemem bin parça oldu.

“Dur bakalım, Kit,” dedi Matthew kaşlarını çatarak.

Marlowe azarı umursamadı. “Fark etmez. İlle de yapacaksan, diğerleri gelmeden önce ihtiyacını karşıla. George bir süredir burada, yemeklerini yiyip kitaplarını okuyor. Hâlâ bir hamisi yok ve meteliğe kurşun atıyor.”

“George sahip olduğum her şeyden yararlanabilir, Kit.” Matthew gözlerini genç adamdan ayırmadan, kenetlenmiş ellerimizi ağzına götürürken yüzü ifadesizdi. “Diana, bu benim sevgili dostum Christopher Marlowe.”

Matthew'un tanıştırmaması Marlowe'a beni daha açıkça incelemesi için fırsat verdi. Ayak parmaklarımdan başlayıp başıma kadar gözleri pürdikkat üzerimde dolaştı. Genç adamın sert bakışları açık, kıskançlığı ise daha iyi saklanmıştı. Marlowe kocama gerçekten de âşıktı. Madison'da Matthew'un *Doktor Faustus* kopyasındaki ithafın üzerinde parmaklarımı gezdirdiğimden bundan şüphelenmiştim.

"Woodstock'ta aşırı uzun kadınlar üzerine yoğunlaşan bir genelev olduğundan haberim yoktu. Çoğu fahişen daha nazik ve cazibeliydi, Matthew. Bu seferki kesinlikle bir Amazon." Kit burun kıvrıp masanın üzerini kaplayan dağınık kâğıtlara baktı. "Yaşlı Tilki'nin haberlerine göre, seni kuzeye götüren arzudan çok işmiş. Ne ara onun hizmetlerini bağlamayı başardın?"

"Sevgiyi bu kadar çabuk harcaman olağanüstü, Kit." Matthew ağır ağır konuşmuştu ama sesinde uyaran bir ton vardı. Dikkatini mektuplara vermiş gibi görünen Marlowe sırtıttı. Matthew elimi daha sıkı tuttu.

"Diana gerçek adı mı yoksa müşteriler arasında cazibesini artırmak için takma ad mı kullanıyor? Sırada ne var? Sağ memesinin açılması, bir ok ve yay mı?" dedi Marlowe eline bir kâğıt alarak. "Hatırlasana Blackfriars'lı Bess ona Afrodit dememizi isterdi..."

"Diana benim karım." Matthew yanımdan ayrılmıştı ve az önce parmaklarımı sıkan eli şimdi Marlowe'un yakasına yapışmıştı.

"Hayır." Kit'in yüzü şaşkıncı.

"Evet. Bu demek oluyor ki o bu evin hanımı, benim adımla taşıyor ve korumam altında. Tüm bunları ve tabii eski dostluğumuzu düşünerek, dudaklarından onu kötüleyecek bir eleştiri ya da fısıltı çıkmayacak."

Parmaklarımdaki hissizliği gidermek için onları hareket ettirdim. Matthew elimi öfkeyle sıkıdığına sol elimin üçüncü parmağındaki yüzük, etime batarak soluk kırmızı bir iz bırakmıştı. Yüzü yontulmamış olmasına rağmen ortasındaki elmas, şömine ateşinin sıcaklığını yansıttı. Yüzük Matthew'un annesi, Ysabeau'nun verdiği beklenmedik bir hediyeydi. Saatler önce... yüzyıllar önce? Ya da yüzyıllar sonra? Matthew eski evlilik törenlerindeki kelimeleri tekrar edip elması parmağıma geçirmişti.

Birkaç tabak tangirtisiyle odada iki vampir belirdi. Biri fındık rengine yanık ve kırış kırış bir teni olan anlamlı yüzü, ince bir adamdı.

Bir sürahi şarap ve sapı yunus şeklinde bir kadeh tutuyordu. Diğeri ise bir tabak ekmek ve peynir taşıyan zayıf bir kadındı.

“Evdesiniz, *milord*,” dedi adam, şaşırdığı her halinden belliydi. Garipti ama Fransız aksanı konuşmasını daha anlaşılabilir kılıyordu. “Perşembe günü gelen haberci demişti ki...”

“Planlarım değişti, Pierre.” Matthew kadına döndü. “Karımın eşyaları yolculuğumuz sırasında kayboldu, Françoise ve giydiği kıyafetler o kadar kirliydi ki onları yaktım.” Yalanı apaçık bir güvenle söyledi. Ne vampirler ne de Kit buna inanmış görünüyordu.

“Karınızın?” diye yineledi Françoise, Pierre’inki kadar güçlü bir Fransız aksanıyla. “Ama o bir sı...”

“Sıcakkanlı,” diye tamamladı Matthew kadehi tepsiden kaparak. “Charles’a beslenecek bir kişinin daha olduğunu söyle, Diana bir süredir rahatsız, doktorun tavsiyesine göre taze et ve balık yemeli. Birinin pazara gitmesi gerek, Pierre.”

Pierre şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. “Evet, *milord*.”

“Giyecek bir şeylere ihtiyacı olacak,” diye gözlemledi Françoise değer biçen gözlerle beni inceleyerek. Matthew başını salladığı an peşinde Pierre’le ortadan kayboldu.

“Saçına ne oldu?” Matthew bir bukle kızıl-sarı saçı tutuyordu.

“Ah, hayır,” diye mırıldandım. Şöyle bir yokladım. Her zaman omuz uzunluğundaki, saman sarısı saçlarım yerine belime kadar uzanan kızıl-sarı bukleler buldum. Saçım en son böyle başına buyruk davrandığında, üniversitede *Hamlet*’te Ophelia’yı oynuyordum. O zaman olduğu gibi şimdi de bu anormal uzama ve renk değişimi hayra alamet değildi. İçimdeki cadı, geçmişe yaptığımız yolculuk sırasında uyanmıştı. Başka hangi büyülerin serbest kaldığını Tanrı bilirdi.

Vampirler, bunu fark ettiğinde pompalanan adrenalini ve ani kaygı artışının kokusunu almış ya da kan akışımın yaptığı müziği duymuş olabilirlerdi. Ama Kit gibi iblisler, cadı enerjisindeki artışı hissedebilirlerdi.

“Tanrı aşkına.” Marlowe’un gülüşü kin doluydu. “Eve bir cadı getirmişsin. Ne kötülük yaptı?”

“Boş ver, Kit. Bu seni ilgilendirmez.” Matthew’un sesi yine emredici bir tona büründü ama saçlarımdaki parmakları nazikti. “Endişelenme, *mon coeur*. Eminim ki yorgunluktan başka bir şey değildir.”

Altıncı hissim aksini söylüyordu. Bu son dönüşüm basit bir yorgunlukla açıklanamazdı. Bana miras kalan güçlerimi tam olarak bilmiyordum. İkisi de cadı olan teyzem Sarah ve partneri Emily Mather bile güçlerimin ne olduğunu ya da onları nasıl yönetebileceğimi söyleyememişlerdi. Matthew’un bilimsel çalışmaları, kanımda bir büyü potansiyelinin genetik işaretleri olduğunu ortaya çıkarmıştı ama bu potansiyelin ne zaman ortaya çıkacağı ya da ortaya çıkıp çıkmayacağı konusunda hiçbir garanti yoktu.

Daha fazla endişelenmeme fırsat kalmadan, Françoise yorgan iğnesi gibi gözüken bir şeyle geri döndü. Kadının ağzı iğne doluydu. Ona, kadifeler, yün ve ketenden oluşan bir yığın eşlik ediyordu. Yığının altından görünen ince, kahverengi bacaklar, Pierre’in içeride bir yerde gömülü olduğunu söylüyordu.

İğneleri işaret ederek, “Bunlar ne için?” diye sordum şüpheyle.

“Onu bunun içine sokmak için tabii ki.” Françoise kıyafet yığınının üstünden un çuvalına benzeyen soluk kahverengi bir giysi kaptı. Eğlence için ilk seçenek olamazdı ama Elizabeth dönemi modasının az biraz bilgisiyle onun insafına kalmıştım.

“Ait olduğun yere, aşağı kata in, Kit,” dedi Matthew arkadaşına. “Biz de sana katılacağız birazdan. Ve dilini tut. Bunu anlatması gereken benim, sen değil.”

“Nasıl istersen, Matthew.” Marlowe dut rengi yeleğinin kenarını çekti ve alay edercesine başım eğip alaylı bir selam verdi, soğukkanlı mimikleri titreyen elleriyle çelişiyordu. Selam verişşi Matthew’un emrini hem kabul ediyor hem de sarsıyordu.

İblisin odadan çıkmasıyla birlikte, Françoise yakındaki bir sıranın üzerine çuvalı koyup etrafımda dolaştı. En uygun hamleyi yapmak için beni inceliyordu. Bezmiş bir iç çekmeyle beni giydirmeye başladı. Matthew masaya yöneldi, masanın üstündeki dağınık kâğıt yığınları dikkatini çekmişti. Pembemsi bal mumu bir damlayla mühürlü, düzgünce katlanmış dikkörtgen şeklindeki paketi açtı. Gözleri, küçük el yazısını takip etti.

“Dieu. Bunu unutmuşum. Pierre!”

“Milord?” dedi Pierre kumaşın derinliklerinden gelen boğuk bir sesle.

“Elindekini bırak ve Leydi Cromwell’in son şikâyeti hakkında bilgi ver.” Matthew, Pierre ve Françoise’a karşı yakınlık ve otorite karışımı bir tavır sergiledi. Eğer hizmetçilerle başa çıkmanın yolu buysa bu sanatta uzman olmam biraz zaman alacaktı.

Ben kumaşla kaplanıp iğlenelenir ve takdim edilir bir şeye dönüştürülürken ikisi ateşin yanında alçak sesle konuştu. Françoise, aslında Ysabeau’ya ait mücevherlerin asılı olduğu bükülmüş altın tellerden oluşan tek küpeye bakıp cıvcıkladı. Matthew’un *Doktor Faustus* kopyası ve Djana’nın küçük gümüş figürü gibi, bu küpe geçmişte bu belirli zamana dönmemize yardım eden üç eşyadan biriydi. Françoise yakınındaki bir sandığı karıştırıp küpenin diğer eşini buldu. Takılarım tamamlanmıştı, kalın çorapları dizimin üzerine hızla çekti ve onları kırmızı kurdelelerle bağlama aldı.

“Sanırım hazırım,” dedim. Aşağı inmeye ve 16. yüzyıl ziyarete başlamaya istekliydim. Françoise’la olan kısa etkileşimim ve dönemin giysileri üzerine aldığım hızlı ders geçmişle ilgili kitaplar okumanın onu yaşamakla aynı şey olmadığını kanıtlıyordu.

Matthew görünüşümü inceledi. “Şimdilik yeterli.”

“Sıradan ve mütevazı görüldüğü için yeter de artar bile,” dedi Françoise, “bu evde bulunan bir cadının da öyle görünmesi gerekir zaten.”

Matthew, Françoise’ın sözlerine aldırış etmeden bana döndü. “Aşağıya inmeden önce Diana, konuşurken tedbirli olmayı unutma. Kit bir iblis ve George benim vampir olduğumu biliyor. Ama en açık fikirli kimseler bile yeni ve farklı birine karşı temkinlidirler.”

Büyük salona indik. Matthew’un meteliksiz ve hamisiz arkadaşı George’a resmî ve Elizabeth dönemine uygun olduğunu düşündüğüm bir şekilde iyi akşamlar diledim.

“Bu kadın *İngilizce mi* konuşuyor?” Mavi gözlerini pörtleten yuvarlak gözlüğünü kaldırarak şaşkın şaşkın baktı George. Victoria ve Albert Müzesi’ndeki boyalı bir minyatürde gördüğüm bir pozdaki gibi, diğer eli belindeydi.

“Chester’da yaşıyordu,” dedi hemen Matthew. George şüpheyle baktı. Görünüşe bakılırsa kullandığım tuhaf cümle kalıpları Kuzey İngiltere’nin ormanlık bölgelerine bile uymuyordu. Matthew’un akşam zamanının ses

uyumuyla ve tınısıyla eşleşen bir şeye dönüşüp yumuşuyordu ama benimki ısrarla çağdaş ve Amerikalılara özgü kalyordu.

“O bir cadı,” diye düzeltti Kit şarabından bir yudum alarak.

“Gerçekten mi?” George yeni bir ilgiyle beni incelemeye başladı. Bu adamın iblis olduğunu gösteren bir titreşim yoktu, cadımsı bir ürperti ya da bir vampirin bakışının dondurucu etkisini de hissetmiyordum. George orta yaşlı ve hayat onu çoktan yormuş gibi bitkin görünen, sıcakkanlı bir insandı. “Ama Kit gibi sen de cadıları sevmezsin, Matthew. Hep beni bu konuyla ilgilenmekten vazgeçirmişsindir. Hekate hakkında bir şiir yazmaya kalkıştığımda demiştin ki...”

“Bunu seviyorum. Hatta o kadar seviyorum ki onunla evlendim.” Matthew duraksadı, inanmasına yardımcı olmak için dudaklarına sert bir öpücük kondurdu.

“Evlendin demek.” George’un gözleri Kit’e kaydı. Boğazını temizledi. “Kutlamak için beklenmedik iki mutlu haberimiz var: Pierre’in düşündüğü gibi iş nedeniyle gecikmedin ve bize bir eşle döndün. Tebrikler.” Bu olağanüstü üslubu bir diploma töreni konuşmasını hatırlatıyordu, gülümsememi bastırdım. George bana otuz iki dişile gülümseyip başıyla selam verdi. “Ben George Chapman, Bayan Roydon.”

Adı tanıdıktı. Tarihçi beynimin içindeki dağınık bilgilere doğru yol aldım. Chapman siyacı değildi... siyaya benim özel ilgi alanımdı ve bu gizemli konuyla ilgili bilgilerim arasında adını bulamadım. O da Marlowe gibi bir yazardı ama hiçbir eserinin adını hatırlayamıyordum.

Tanışma faslı biter bitmez, Matthew konuklarıyla beraber birkaç dakikalığına ateşin yanında oturmayı kabul etti. Erkekler siyaset konuşuyorlardı, George beni de konuşmaya dâhil etme arzusuyla yolların ve havanın durumunu sordu. Mümkün olduğu kadar az konuşarak, Elizabeth dönemine ait biri gibi görünmeme yardım edecek küçük el kol hareketlerini ve kelime seçimlerini gözlemlemeye çalıştım. George, dikkatimden dolayı memnun olmuştu ve son edebî çalışmaları üzerine uzun bir konuşmayla ödüllendirdi beni. Yardımcı role atılmaktan hoşlanmayan Kit, *Doktor Faustus*’tan bir şeyler okumayı önererek George’un konuşmasını kesti.

“Gerçek performanstan önce,” dedi iblis gözleri ışıldayarak, “arkadaşlar arasında bir prova gibi olacak.”

“Şimdi olmaz, Kit. Geceyarısını çoktan geçti ve Diana yolculuktan dolayı yorgun,” dedi Matthew beni ayağa kaldırarak.

Kit’in gözleri odadan ayrıldığıımız sırada üzerimizden hiç ayrılmadı. Bir şeyler sakladığımızın farkındaydı. Konuşmaya katıldığıım sırada her garip deyişimin üzerine atlamış, Matthew lavtasının nerede olduğunu hatırlamayınca düşünceli bir hale bürünmüştü.

Matthew, Madison’dan ayrılmadan önce Kit’in bir iblise göre bile oldukça zeki olduğu konusunda beni uyarmıştı. Marlowe’un bir şeylerin gizlendiğini ne kadar sürede anlayabileceğini merak ettim. Sorunun cevabını birkaç saat içinde aldım.

Ertesi sabah ev halkı uyanırken sıcak yatağımızın içinde konuştuk.

İlk başta Matthew, Kit (bir ayakkabıcının oğluydu) ve George (Marlowe’dan çok da büyük olmadığını öğrenince şaşırdım) hakkındaki sorularıma cevap vermeye istekliydi. Ama ev idaresi ve kadın davranışları gibi konulara değindiğimde çabucak sıkıldı.

Şu anki endişelerime dikkatini çekmeye çalışarak, “Ya giysilerim ne olacak?” diye sordum.

“Evli kadınların bunların içinde uyuduğunu sanmıyorum,” dedi Matthew keten geceliğini çekiştirerek. Fırfırlı yakasını çözdü, beni ikna etmek için kulağının altına bir öpücük kondurmak üzereydi ki birisi yatak perdelerini hızla açtı. Parlak gün ışığına karşı gözlerimi kıstım.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu Marlowe.

Marlowe’un omzunun üzerinden koyu tenli bir iblis bize bakıyordu. Ufak vücut yapısı, sivri çenesi ve onun kadar sivri kumral bıyığıyla yerinde duramayan bir İrlanda cücesini andırıyordu. Saçının haftalardır tarak yüzü görmediği aşikârdı. Geceliğimin saydamlığını ve iç çamaşırı giymediğimi hatırlayarak önümü kapamaya çalıştım.

“Üstat White’ın Roanoke çizimlerini görmüştün, Kit. Bu cadı Virginia yerlilerine hiç de benzemiyor,” dedi yabancı iblis hayal kırıklığına uğramışçasına. Matthew’un ona dik dik baktığını sonradan fark etti. “Ah. Günaydın, Matthew. Ölçekli cetvelini alabilir miyim? Söz veriyorum, bu sefer nehre götürmeyeceğim.”

Matthew alnını omzuma dayayıp bir inlemeyle gözlerini kapadı.

İsmimi kullanmayı reddeden Marlowe, “Yeni Dünya’dan veya Afrika’dan geliyor olmalı,” diye ısrar etti. “Chester’dan ya da İskoçya’dan, İrlanda’dan, Galler’dan, Fransa’dan ya da İmparatorluk’tan değil. Ayrıca Hollandalı veya İspanyol olduğunu da sanmıyorum.”

“Sana da günaydın, Tom. Şu anda, üstelik yatak odamda Diana’nın doğum yerini tartışmanızın bir nedeni var mı?” dedi Matthew geceliğimin bağlarını çekiştirirken.

“Ateşten aklını kaçırıyor olsan bile, yatakta öylece yatmak çok güzeldir. Kit bir cadıyla ancak ateşin verdiği buhranla evlenmiş olduğunu söylüyor. Aksi takdirde bu düşüncesizliğini açıklamak imkânsız.” Tom gerçek bir iblise yakışır biçimde, Matthew’un sorusuna cevap vermeden, durmadan konuşuyordu. “Yollar kuruydu, saatler önce geldik.”

“Ve şarap çoktan bitmiş,” diye şikâyet etti Marlowe.

“Biz,” derken ne demek istiyordu? Onlardan başkaları da mı vardı? Old Lodge şimdiden nefes alınmayacak kadar doluydu.

“Dışarı! *Madame*, lord hazretleriyle selamlaşmadan önce yıkanmalı.” Françoise, elinde buharları tüten su dolu bir tasla içeri girdi. Pierre her zamanki gibi onu takip ediyordu.

“Önemli bir şey mi oldu?” diye sordu George perdelerin arkasından. Haber vermeden odaya girerek, Françoise’in diğer erkekleri odadan çıkarma çabalarını engellemiştir. “Lord Northumberland büyük salonda yalnız kaldı. O benim hamim olsaydı, ona bu şekilde davranmazdım!” dedi.

Tom yatağın köşesinden aksi aksi cevap verdi. “Hal, Pisa’lı bir matematikçinin gönderdiği denge kurmayla ilgili bir tezi okuyor. Halinden gayet memnun.”

Galileo’dan bahsediyor olmalı, diye düşündüm heyecanla. 1590’da, Galileo Pisa’daki üniversitede başlangıç seviyesindeki bir profesördü. Denge üzerine çalışmaları henüz yayımlanmamıştı.

Tom. Northumberland Lordu. Galileo’yla mektuplaşan biri.

Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. Kapitone yatak örtüsüne tünemiş iblis Thomas Harriot olmalıydı.

“Françoise haklı. Dışarı çıkın. Hepiniz,” dedi Matthew Tom’unki kadar kızgın bir tonla.

“Hal’e ne söyleyelim?” diye sordu Kit.

“Birazdan aşağıda olacağımı,” dedi Matthew. Yuvarlandı ve beni yakınına çekti.

Göğsüne yumruğumu indirmeden önce arkadaşlarının odadan çıkmasını bekledim.

Acıyan benim elim olduğu halde, “Bu ne içindi?” diyerek sahte bir acıyla yüzünü buruşturdu.

“Arkadaşlarının kim olduğunu söylemediğin için!” Dirseğimin üzerinde doğrulup ona baktım. “Büyük yazar Christopher Marlowe. Bilim adamı ve şair George Chapman. Yanılmıyorsam matematikçi ve gök bilimci Thomas Harriot. Ve aşağıda bekleyen Büyücü Kont.”

“Henry bu lakabı ne zaman aldı bilmiyorum ama şu an hiç kimse ona bu adla hitap etmiyor,” dedi Matthew, eğleniyor görünmesi beni daha da kızdırmıştı.

“Tek ihtiyacımız Sör Walter Raleigh, böylelikle tüm Gece Okulu evde olmuş olacak,” dedim. Matthew, radikaller, filozoflar ve özgür düşünürlerden oluşan bu efsanevi grubun adını söylememle birlikte pencereden dışarı baktı. *Thomas Harriot. Christopher Marlowe. George Chapman. Walter Raleigh. Ve...*

“Sen kimsin, Matthew?” diye sordum. Şimdiki zamandan ayrılmadan önce bu soruyu sormak hiç aklıma gelmemişti.

İlk defa tanışıyor muydunuz gibi başını eğerek, “Matthew Roydon,” dedi. “Ozanların dostu.”

“Tarihçiler senin hakkında hiçbir şey bilmiyor,” dedim afallamış bir şekilde. Matthew Roydon Gece Okulu’yla ilişkili en karanlık kişiydi.

“Artık Matthew Roydon’ın kim olduğunu bildiğine göre şaşırmanın herhalde?” diye sordu siyah kaşını kaldırarak.

“Ah, bir ömür boyu yetecek kadar şaşkıyım. Beni tüm bunların içine atmadan önce uyarabilirdin.”

“Ne yapabilirdin ki? Araştırma işini bırak, ayrılmadan önce giyinecek zamanı bile zor bulduk,” diyerek oturdu ve bacaklarını zemine doğru salladı. Çok kısa bir süre baş başa kalabilmıştık. “Endişelenmen için bir neden yok. Hepsi sıradan insanlar, Diana,” dedi.

Matthew ne derse desin, hiçbirisi sıradan insanlar değildi. Gece Okulu’nun genel inanışa aykırı fikirleri vardı. Kraliçe Elizabeth’in yozlaşmış sarayını

küçümsüyor, kilise ve üniversitenin aydın olma iddialarına burun kıvrıyorlardı. “Çılgın, kötü, ve bilinmesi tehlikeli...” Bunlar, grubu mükemmel betimleyen sözlerdi. Cadılar Bayramı gecesi sıcak bir arkadaş toplantısına katılmamıştık. Elizabeth dönemi entrikalarının ortasına düşmüştük.

“Arkadaşlarının ne kadar düşüncesiz olduklarını bir yana bırakırsak, beni yetişkinlik hayatım boyunca incelediğim bu insanlarla tanıştırtırken hiçbir şey yokmuş gibi davranmamı bekleyemezsin,” dedim. “Thomas Harriot zamanın en önde gelen gök bilimcilerden biri. Arkadaşın Henry Percy bir simyacı.” Patlamanın eşiğindeki bir kadına aşına olan Pierre, patladığımda en azından giyinik olması için kocama alelacele bir siyah pantolon attı.

“Walter ve Tom da öyle.” Matthew, Pierre’in verdiği pantolonu görmezden gelip çenesini kaşıdı. “Kit de simyayla uğraşiyor, pek başarılı olamasa da uğraşiyor. Onlar hakkında bildiklerin üzerine çok düşünmemeye çalış. Her halükârda yanlışdır zaten. Modern tarihsel etiketler konusunda da dikkatli olmalısın,” diye devam etti. Sonunda pantolona uzanıp ayağına geçirdi. “Will, Gece Okulu’nu Kit’i iğnelemek için uydurdu ama buna henüz birkaç yıl var.”

“Şu anda büyük salonda Northumberland Lordu’yla birlikte oturmadığı sürece, William Shakespeare’in ne yaptığı, ne yapıyor olduğu veya gelecekte ne yapacağı beni hiç ilgilendirmiyor,” dedim sertçe. Yüksek yataktan aşağı kaydım.

“Elbette Will burada değil,” diye elini salladı Matthew küçümseyici bir tavırla. “Walter onun şiirde ölçüleri kullanışını beğenmiyor, Kit ise onun bir hırsız olduğunu düşünüyor.”

“Ah neyse ki. Onlara benim hakkımda ne söylemeyi planlıyorsun? Marlowe bir şey sakladığımızı biliyor.”

Matthew’un gri-yeşil gözleri benimkilerle buluştu. “Gerçeği sanırım,” dedi. Pierre ona siyah kapitone bir yelek uzattı, örnek bir uşak gibi gözünü omzumun üzerindeki bir noktaya dikti. “Senin bir zamanyürüyüşçüsü ve Yeni Dünya’dan bir cadı olduğunu.”

“Gerçeği,” dedim ifadesiz bir sesle. Pierre her kelimeyi duyuyordu ama hiçbir tepki göstermiyordu, Matthew sanki görünmezmiş gibi ona

aldırış etmiyordu. Acaba burada onun varlığına aldırmayacağım kadar uzun bir süre kalacak mıydık?

“Neden olmasın? Tom söylediğin her şeyi yazacak ve Kuzey Amerika kızılderililerinin dili üzerine aldığı notlarla karşılaştıracak. Bunun dışında kimse aldırış etmez.” Matthew arkadaşlarının tepkisinden çok kıyafetleri için endişeleniyordu.

Françoise kucak dolusu temiz kıyafet taşıyan iki sıcakkanlı genç kadınla geri döndü. Geceliğimi işaret etti. Soyunmak için karyola direğinin arkasında eğildim. Kendi zamanımda soyunma odalarında bolca zaman geçirdiğim için yabancıların önünde soyunma konusunda çekingenliğimi yenmiştim neyse ki. Geceliğimi başıma kaldırdım.

“Kit aldırış eder. Benden nefret etmek için neden arıyor, bu da ona bir sürü neden vermiş olur.”

“O sorun çıkarmaz,” dedi Matthew kendinden emin bir şekilde.

“Marlowe senin arkadaşın mı yoksa kuklan mı?” dedim. Hâlâ geceliği kafamdan çıkarmak için uğraşırken korku dolu keskin bir soluk ve boğuk bir “*Mon Dieu*” sesi duyduğum.

Donakaldım. Françoise sırtımı, göğüs kafesimin altında uzanan hilal şeklindeki yarayla kürek kemiklerimin arasındaki yıldızı görmüştü.

“*Madame*’ı ben giydirim,” dedi hizmetçi kızlara. “Kıyafetleri bırakın ve işinize geri dönün.”

Hizmetçiler dizlerini kırarak, yüzlerinde bir merak ifadesiyle odadan çıktılar. Vücudumdaki işaretleri görmemişlerdi. Onlar çıkar çıkmaz hep bir ağızdan konuşmaya başladık. Françoise dehşete düşmüş bir halde, “Bunu kim yaptı?” diye sordu. Matthew, “Kimse bilmemeli,” diye atıldı. Ben de, “Sadece bir yara,” diye belli belirsiz bir savunma yaptım.

“Biri seni de Clermont ailesinin nişanıyla damgalamış,” diye ısrarla başını salladı Françoise. “*Milord*’un amblemiyle.”

“Anlaşmayı çiğnedik.” Ne zaman başka bir cadının beni hain olarak mimlediği o gece aklıma gelse midemi buran iğrenç duyguyla savaşıyordum. “Bu Konsil’in cezası.”

“Demek ikiniz bu yüzden buradasınız,” diye homurdandı Françoise. “Anlaşma başından beri aptalca bir fikirdi. Philippe de Clermont bunu asla kabul etmemeliydi.”

“Bizi insanlardan korudu ama.” Anlaşmaya ya da ona bağlı kalınmasını sağlayan dokuz Konsil üyesine herhangi bir sempati duymuyordum ama başka doğadışı yaratıkları istenmedik ilgiden korumada uzun vadede başarı olduklarını kimse inkâr edemezdi. İblisler, vampirler ve cadılar arasında verilen eski sözler, insanların siyaset ve din işlerine karışmayı ve bu üç farklı türün ittifak kurmasını yasaklıyordu. Vampirler ve iblisler, tıpkı cadılar gibi kendi aralarında yaşamalıydı. Kendi türlerinden başka bir türe âşık olmaları veya evlenmeleri yasaktı.

“Korumak mı? Burada güvende olduğunuzu sanmayın, *madam*. Hiçbirimiz güvende değiliz. İngilizler batıl inançlara sahip insanlardır. Her kilisenin bahçe mezarlığında bir hayalet, her kazanın etrafında cadı görmeye meyillidirler. Biz ve mutlak bir yok oluşun arasında duran tek şey Konsil. Buraya sığınmanız akıllıca. Gelin, giyinip diğerlerine katılmalısınız.” Françoise geceliği çıkarmama yardım etti ve ıslak bir havluyla, bir tabağın içinde portakal ve biberiye kokan yapışkan bir madde uzattı. Çocukmuşum gibi davranması tuhafıma gitmişti ama Matthew rütbesindeki insanların yıkanılması, giydirilmesi ve oyuncak bebek gibi doyurulmasının gelenek olduğunu biliyordum. Pierre, Matthew’a şarap olamayacak kadar koyu bir sıvıyla dolu bir kadeh uzattı.

“Sadece bir cadı değil, aynı zamanda *fileuse de temps* öyle mi?” diye sordu Françoise, Matthew’a sessizce. Kulağıma yabancı gelen “zaman bükücü” terimi, bu belirli geçmiş dilimine ulaşabilmek için takip ettiğimiz farklı renkteki ipliklerin görüntülerini zihnimde canlandırdı.

“Evet, öyle,” diye başını salladı Matthew. Bardağından bir yudum alırken dikkati benim üzerimdeydi.

“Ama başka bir zamandan geliyorsa, bunun anlamı...” Françoise’in gözleri fal taşı gibi açıldı. Sonra yüzünde daha düşünceli bir ifade belirdi. Matthew daha farklı konuşuyor ve davranıyor olmalıydı.

Matthew’un aynı kişi olmadığından kuşkulanyor, diye fark ettim telaşa.

“*Milord*’un koruması altında olduğunu bilmemiz yeterli,” dedi Pierre kabaca. Sesi açık bir uyarı taşıyordu. Matthew’a bir hançer uzattı. “Ne anlama geldiği önemli değil.”

“Onu sevdiğim ve onun da beni sevdiği anlamına geliyor,” dedi Matthew ve dikkatle uşağına baktı. “Diğerlerine ne söylediğim önemli değil, gerçek olan bu. Anladınız mı?”

“Evet,” diye cevap verdi Pierre ama sesi tam aksini ima ediyordu.

Matthew dudaklarını büzüp isteksizce başını sallayan Françoise’a soru sorarcasına baktı.

Françoise dikkatini tekrar beni hazırlamaya vererek kalın keten bir havluya sardı. Vücudumdaki diğer izleri de görmüş olmalıydı. Bu izler, sonrakiler gibi cadı Satu’yla geçirdiğim o bitmek bilmez günden kalmaydı. Françoise daha fazla soru sormadan beni ateşin yanında bir sandalyeye oturtup saçımı taramaya başladı.

“Peki bu aşağılanma cadıya olan aşkınızı ilan ettikten sonra mı oldu, *milord*?” diye sordu Françoise.

“Evet.” Matthew, Pierre’in veddiği hançeri beline iliştirdi.

“O halde onu damgalayan bir *manjasang* değildi?” diye mırıldandı Pierre. Vampir yerine Oksitanca’da *kan emici* anlamına gelen sözcüğü kullanmıştı. “Kimse de Clermont’ların öfkesini çekmeyi göze alamaz.”

“Hayır, başka bir cadıydı.” Soğuk havadan korunuyor olsam da bu itiraf ürpermeme neden olmuştu.

“İki *manjasang* duruma seyirci kalıp bunların olmasına izin verdi,” dedi Matthew sert bir şekilde. “Bunun cezasını çekecekler.”

“Olan oldu,” dedim. Vampirler arasında kavga çıkarmaya niyetim yoktu. Bizi bekleyen bir sürü zorluk vardı zaten.

“Cadı, *milord* sizi karısı olarak kabul ettikten sonra alıkoyduysa, bu iş bitmemiş demektir,” dedi Françoise hızlı parmaklarla saçlarımı örerken. “Bağlılık duygusunun olmadığı lanet bir ülkede adınız Roydon olabilir ama bir de Clermont olduğunuzu unutmayın.”

Matthew’un annesi, de Clermont ailesinin büyük bir sürü olduğu konusunda beni uyarmıştı. Yirmi birinci yüzyılda, o ailenin bir üyesi olmanın verdiği sorumluluk ve kısıtlamalardan rahatsız olmuşum. 1590 yılındaysa, büyü gücüm belirsizdi, cadılık hakkında neredeyse hiçbir bilgim yoktu ve bilinen en eski akrabam henüz doğmamıştı bile. Burada Matthew ve aklım dışında hiçbir güvencem yoktu.

“O sırada birbirimize karşı olan duygularımız açıktı. Ama şimdi bir sorun çıksın istemiyorum.” Ysabeau’nun verdiği yüzüğe baktım ve baş

parmağımla halkasına dokundum. Geçmişe sorunsuz bir şekilde karışabileceğimiz umudum, artık saf olduğu kadar imkânsız görünüyordu. Etrafıma bakındım. “Ve bu...”

“Sadece iki nedenle buradayız, Diana. Sana bir hoca bulmak ve eğer başarabilirsek simya el yazısının yerini belirlemek için.” Bizi bir araya getiren Ashmole 782 adlı gizemli bir el yazısıydı. Yirmi birinci yüzyılda, Oxford’un Bodleian Kütüphanesi’nde milyonlarca kitabın arasına güvenli bir şekilde gizlenmişti. İstek formunu doldurduğumda, bu basit hareketimin el yazısını raflara bağlayan karmaşık bir büyüünün kilidini açacağından ya da kitabı geri verdiğim anda büyüü tekrar etkinleştireceğinden habirim yoktu. Sayfalarında yer aldığı rivayet edilen cadılar, vampirler ve iblislerle ilgili birçok sırrı da bilmiyordum. Matthew, zamanımızda tekrar bozmaya çalışmaktansa Ashmole 782’nin yerini geçmişte bulmamızın daha akıllıca olacağını düşünmüştü.

“Geri dönene kadar burası senin evin olacak,” diye rahatlatmaya çalıştı beni.

Odadaki ahşap mobilyalar, müzeler ve müzayede kataloglarından tanıdık geliyordu ama Old Lodge’u asla evim gibi hissedemeyecektim. Havlunun kalın kumaşını elledim. Sarah ve Em’in sahip olduğu yıpranmış ve rengi atmış havlulardan oldukça farklıydı. Diğer odadaki sesler, günümüzde yaşayan hiç kimsenin, hiçbir tarihçinin tahmin edemeyeceği bir ritimle alçalıp yükseliyordu. Ama geçmiş bizim tek şansımızdı. Diğer vampirler bizi yakaladıkları ve Matthew’u neredeyse öldürdükleri zaman bunu açıkça belirtmişlerdi. Planımızın geri kalanı işe yarayacaksa, gerçek bir Elizabeth dönemi kadını sanılmak önceliğim olmalıydı.

“*Ah cesur yeni dünya.*” Yazılmasından yirmi yıl önce Shakespeare’in *Fırtına*’sından alıntı yapmak tarihe korkunç bir saygısızlıktı ama bu sabah oldukça zor geçmişti.

“*Sana yeni,*” diye cevap verdi Matthew. “Belanla yüzleşmeye hazır mısın?”

“Elbette. Giyineyim de,” diyerek omuzlarımı silktim ve sandalyeden kalktım. “Bir konta nasıl merhaba denir?”

İKİNCİ BÖLÜM

Görgü kuralları yüzünden endişelenmem gereksizdi. Söz konusu olan kont Henry Percy adında nazık bir dev olunca unvanlar ve hitap biçimleri önemini yitiriyordu.

Görgü kurallarını önemseyen, Françoise ise bana oradan buradan toplanmış bir elbise giydirirken titizlendi ve söylendi. Başka birinin iç eteği; atletik bedenimi daha kadınsı gösterecek kapitone bir korse, lavanta ve sedir kokan yüksek kabarık yakalı, nakışlı bir gömlek. Siyah, çan biçimli kadife bir etek. Benim bedenime az da olsa uyan tek giysi parçası Pierre'in en iyi ceketiydi. Ama Françoise ne kadar uğraşırsa uğraşsın, bir türlü ceketî göğüslerimin üzerinde düğümleyemiyordu. Nefesimi tuttum, göbeğimi içeri çektim ve o korsenin dantellerini sıkarken bir mucize bekledim ama ilahi bir müdahale olmadan narin bir hanım silüetine sahip olabilmem imkânsızdı.

Bu karmaşık işlemler olup biterken Françoise'a birkaç soru sordum. Dönemin portrelerinden gördüğüm kadarıyla eteklerimi kalçalardan tutacak çemberli iç etekler bekliyordum ama Françoise bana bunların daha resmî durumlarda giyildiğini söyledi. Bunun yerine eteğimin altından, belime halka biçiminde içi doldurulmuş bir kumaş sardı. Bunun tek iyi tarafı kat kat kumaşın bacaklarıma dolanmasını engellemesiydi, böylece fazla zorluk çekmeden yürüyebiliyordum. Tabii yolda fazla mobilya olmadığı ve gideceğim yere dümdüz giderek ulaşabildiğim sürece. Reverans yapmam da bekleniyordu. Françoise bana hızlıca bunu öğretirken bir yandan da Henry Percy'nin çeşitli unvanlarını anlattı. Soyadı Percy'ydi ve bir konttu ama aynı zamanda "Northumberland Lordu"ydü.

Ama bu yeni edindiğim bilgileri kullanma fırsatım olmadı. Matthew ve ben salona girer girmez, çamurlu, yumuşak deri yol giysileri içindeki

uzun boylu zayıf bir genç bizi selamlamak için önümüze fırladı. Geniş yüzü, gür kül rengi kaşlarının saç çizgisinin belirgin v'sine doğru kalkmasına yol açan meraklı bir ifadeyle canlanmıştı.

“Hal.” Matthew bir ağabeyin anlayış tanıdıklığıyla gülümsedi. Ama Kont eski dostunu görmezden gelerek bana doğru yöneldi.

“Ba... Bayan Roydon.” Kont’un kalın sesi ifadesizdi; ne bir aksan ne de yükselip alçalma. Aşağı inmeden önce Matthew, Henry’nin hafif duyma özürlü olduğunu ve çocukluğundan beri kekeleyişini açıklamıştı.

Ama dudak okuma konusunda yetenekliydi. Önünde de çekinmeden konuşabileceği birisi vardı. “Anladım, yine Kit’in gölgesinde kaldım,” dedi Matthew üzüntülü bir gülümsemeyle. “Sana söyleyen ben olurum diye ummuştum.”

“Böyle mutlu bir haberi kimden aldığının ne önemi var?” Lord Northumberland eğildi. “Konukseverliğiniz için teşekkürler bayan. Sizi bu durumda selamladığım için özür dilerim. Eşinizin arkadaşlarına bu kadar erken tahammül etmeniz büyük incelik. Geldiğinizi öğrenir öğrenmez gitmeliydik. Han bize yeter de artardı.”

“Başımın üstünde yeriniz var Lordum.” Bu noktada reverans yapmam gerekiyordu ama ağır siyah eteğimi zaptetmek kolay değildi ve korse o kadar sıkı bağlanmıştı ki eğilmeme imkan yoktu. Bacaklarımı saygılı bir pozisyona soktum ama dizlerimden kıvrılırken sendeledim. Küt parmaklı iri bir el uzanıp beni tuttu.

“Sadece Henry, bayan. Herkes bana Hal der, bu nedenle adım resmî sayılıyor.” Kont kulakları ağır işiten pek çok kişi gibi kasten kısık sesle konuşuyordu. Beni bırakıp dikkatini Matthew’a verdi.

“Neden sakalın yok, Matt? Hasta mıydın?”

“Yalnızca hafif bir ateş. Evlilik beni iyileştirdi. Diğerleri nerede?” Matthew, Kit, George ve Tom’u aradı.

Old Lodge’un büyük salonu gündüz çok farklı görünüyordu. Burayı yalnızca gece görmüştüm ama kalın lambrilerin aslında hepsi açılmış panjurlar olduğunu gördüm. Açık panjurlar uzak duvardaki dev şömineye rağmen mekânı havadar gösteriyordu. Şömine, hiç kuşkusuz Matthew’un bir zamanlar burada yükselen manastırın kalıntılarından kurtardığı, or-

taçağdan kalma taş işleriyle süslenmişti: Bir azizin hüznünlü yüzü, bir arma, Gotik bir dört yapraklı yonca formu.

“Diana?” Matthew’un muzip sesi, odayı ve eşyalarını incelememi yarıda bırakmama neden oldu.

“Hal diğerlerinin oturma odasında kitap okuyup kâğıt oynadığını söyledi. Evin hanımı onu kalması için davet etmeden onlara katılmasının doğru olmayacağını düşünmüş. Kont kalmalı elbette ve hemen arkadaşlarının yanına gidebiliriz.”

Karnım guruldadı.

“Ya da sana yiyecek bir şeyler bulabiliriz,” diye önerdi gözleri parlayarak.

Matthew, Henry Percy’yi bir pot kırmadan selamlamayı başardığım için rahatlamaya başlamıştı. “Hal, karnını doyuran oldu mu?”

“Pierre ve Françoise her zamanki gibi çok ilgiliydiler,” diye yatıştırdı bizi. “Elbette Bayan Roydon, bana katılırsa...” Kont’un sesi zayıfladı ve midesi benimkiyle aynı anda guruldadı. Adam bir zürafa kadar uzundu. Bu bedeni doyurmak için epey bir şey yiyor olması gerekti.

“Ben de kalabalık kahvaltılar severim, Lordum,” dedim gülerek.

“Henry,” diye düzeltti Kont, çenesindeki gamzeyi belirginleştiren bir sırtışla.

“O halde bana Diana de. Bana ‘Bayan Roydon’ deyip durursa Northumberland Lordu’na nasıl ilk adıyla hitap edebilirim.”

Françoise Kont’un yüksek rütbesini onurlandırma konusunda ısrar etmişti.

“Pekâlâ, Diana,” dedi Henry kolunu uzatarak.

Beni esintili bir koridordan geçirerek alçak tavanlı bir odaya götürdü.

Rahat, sıcak bir odaydı, güneye bakan tek sıra pencereleri vardı.

Diğerlerinden küçük olmasına rağmen odaya, sıralar ve taburelerle birlikte üç masa sığdırılmıştı. Tencere ve tavaların tangirtisiyle bölünen hafif bir çalışma uğultusu bana mutfaklara yakın olduğumuzu söylüyordu. Birisi duvara bir almanak sayfası çivilemişti ve orta masada, üzerinde bir köşesini bir şamdanın, öbür köşesini meyve dolu kalaylı bir kâsenin tuttuğu bir harita vardı. Bu düzen, sade ayrıntılarıyla Hollandalı ressamların natürmortlarını andırıyordu. Birden kokudan başım dönerek durdum.

“Ayvalar.” Parmaklarımı dokunmak için uzattım. Matthew, Madison’da Old Lodge’u anlattığında hayal ettiğim gibiydiler tıpkı.

Henry benim bir tabak meyveye verdiğim tepkiden şaşırılmış gibiydi ama bir şey söylemeyecek kadar terbiyeliydi. Masaya oturduk, bir hizmetçi önümüzdeki natürmorta bir tabak üzüm, taze ekmek ve bir kâse elma ekledi. Tanıdık yiyecekler görmek rahatlatıcıydı. Henry tabağını doldurmaya başladı, hangi yiyecekleri ne kadar yediğini dikkatle gözlemleyerek ben de aynıını yaptım. Yabancıları ele veren her zaman küçük farklılıklar olurdu ve ben de mümkün olduğunca sıradan görünmek istiyordum. Biz tabaklarımızı doldururken Matthew kendine bir bardak şarap koydu.

Yemek boyunca Henry gerçekten kibardı. Bana hiç özel bir şey sormadı ya da Matthew’un işlerine burnunu sokmadı. Bunun yerine bir yandan ateşten sürekli kızarmış ekmek alırken bir yandan da köpekleri, malikâneleri, amirane annesiyle ilgili hikâyeler anlatıp bizi güldürdü. Londra’da bir eve taşınmasını anlatmaya başlamıştı ki avluda bir gürültü koptu. Arkası kapıya dönük oturan Kont fark etmedi.

“Çekilmez bir kadın! Hepiniz uyardınız ama ben kimsenin bu kadar nankör olabileceğine inanmadım. Ona döktüğüm onca servetten sonra bari... Ah.” Yeni konuğumuzun geniş omuzları kapı eşiğini kapladı. Bir omzu, üzerinde kıvrılan saçları kadar siyah bir pelerinle örtülüydü. “Matthew. Hasta mısın?”

Henry şaşırarak döndü. “İyi günler, Walter. Neden sarayda değilsin?”

Bir lokma ekmeği yutmaya çalıştım. Yeni gelen Matthew’un Gece Okulu’nun kayıp üyesiydi hiç kuşkusuz, yani Sör Walter Raleigh.

“Rütbe istedik diye cennetten kovulduk, Hal. Bu da kim?”

Delici mavi gözler üzerime dikildi. Beyaz dişler, siyah sakalların arasından parladı. “Henry Percy, seni kurnaz cüce. Kit bana Arabella’yı yatağa atmakta kararlı olduğunu söylemişti. Eğer on beş yaşından daha olgun bir şey isteyecek kadar zevk sahibi olduğunu bilseydim sana çoktan şöyle ihtirash bir dul bağlardım.”

Olgun? *Dul*? Otuz üçüme yeni girmiştım daha.

“Cazibesi bu pazar kiliseye gitmeyip evde oturmaya razı etmiş seni. Seni dizlerinin üzerinden kaldırıp ata bindirdiği için hanımefendiye teşekkür etmeliyiz.” Raleigh, ağdâh bir aksanla konuşmaya devam etti.

Northumberland Lordu ekmek kızarttığı çatalı bir kenara bırakıp arkadaşını süzdü. Başını sallayıp işine devam etti. “Dışarı çık, tekrar gel. Matt’e haberleri sor. Sorarken de pişmanlığını belli et.”

“Olamaz.” Walter hayretle Matthew’a baktı. “Senin mi yani?”

“Kanıtlayacak yüzüğüm de var.” Matthew uzun bacağıyla masanın altından bir tabure itti. “Otur, Walter, bira iç.”

“Hiç evlenmeyeceğim diye yemin etmiştin,” dedi Walter, belli ki kafası karışmıştı.

“Biraz ikna edilmem gerekti.”

“Eminim öyledir.” Walter Raleigh’in değer biçen gözleri bir kere daha üzerime dikildi. “Soğukkanlı bir yaratıkla harcamış kendini. Ben olsam bir an beklemezdim.”

“Diana benim ne olduğumu biliyor ve senin ifadenle ‘soğukluğumu’ umursamıyor. Üstelik ben onu ikna etmek zorunda kaldım. Onu görür görmez âşık oldum,” dedi Matthew.

Walter burun kıvrarak karşılık verdi.

“Bu kadar kuşkucu olma, eski dostum. Cupid’den hâlâ öğreneceklerin olabilir.” Raleigh’in gelecekte yaşayacaklarını bilen Matthew’un gri gözlerinde muzip bir ışıltı belirdi.

“Cupid’in oklarını bana çevirmesi için beklemesi gerekecek. Şu anda Kraliçe’nin ve Amiral’in pek dostane olmayan girişimlerini savuşturmakla meşgulüm.”

Walter şapkasını yakındaki bir masaya fırlattı. Şapkası bir tavlanın cilalı yüzeyine isabet etti, oyunu bozarak aşağı kayd. Homurdanarak Henry’nin yanına oturdu. “Görünüşe göre herkes postumdan bir parça istiyor ama başımda bu koloni meselesi varken kimse bana bir parça terfi vermiyor. Bu yılki yıldönümü kutlaması benim fikrimdi ama o kadın, Cumberland’ı törenlerin başına getirdi.” Sinirlenmişti yine.

“Roanoke’den haber yok mu hâlâ?” diye sordu Henry nazıkçe, Walter’a yoğun kahverengi bira dolu bir kupa uzattı. Raleigh’in Yeni Dünya’daki felaketle sonuçlanacak girişimini duyunca midem yerinden oynadı. İlk kez birisi gelecekteki bir olayın akıbeti konusunda merakını yüksek sesle dile getirmişti ama bu son kez olmayacaktı.

“White geçen hafta kötü hava yüzünden Plymouth’dan döndü. Kızı ve torununu aramayı bırakmak zorunda kaldı.” Walter birasından kocaman bir yudum alarak gözlerini boşluğa dikti. “Onlara ne olduğunu Tanrı bilir.”

“İlkbahar geldiğinde gidip onları bulacaksınız.” Henry’nin sesi kendinden emin çıkıyordu ama Matthew ve ben Roanoke göçmenlerinin hiçbir zaman bulunamayacağını ve Raleigh’in Kuzey Carolina topraklarına bir daha asla adım atmayacağını biliyorduk.

“Umarım haklısındır, Hal. Ama benim dertlerimi bırakalım. Siz ülkenin neresindensiniz, Bayan Roydon?”

“Cambridge,” dedim yavaşça, yanıtımın kısa ve olabildiğince doğru olmasına dikkat ederek. Kasaba İngiltere’de değil, Massachusetts’teydi ama şimdi bir şeyler uydurmaya başlarsam hiçbir zaman tutarlı olamayacaktım.

“Demek bir bilim adamının kızısiniz. Ya da babanız teolog belki de? Matt inanç meselelerini konuşacak birisi bulduğuna memnun olmuştur. Hal dışında, dostları doktrin konusunda adam olmaz tipler.” Walter birasını yudumlayıp bekledi.

“Diana’nın babası o çok küçükken öldü.” Matthew elimi tuttu.

“Üzüldüm, Diana. Ba... baba kaybetmek çok acıdır,” diye mırıldandı Henry.

“Ve ilk kocanız sizi avutacak çocuklar vermedi mi size?” diye sordu Walter anlayışlı bir tonla.

Bu zamanda ve burada benim yaşında bir kadının çok önceden evlenip çocukluğa karışması gerekirdi. Başımı salladım. “Hayır.”

Walter kaşlarını çatı ama meseleyi fazla deşmeden, Kit peşinde George ve Tom’la çıkageldi.

“Nihayet. Şuna mantıklı olmasını söyle, Walter. Matthew, Kirke’nin karşısındaki Odysseus olamaz hep.” Kit, Henry’nin önündeki kadehi kapı.

“İyi günler, Hal.”

“Kime mantıklı olmasını söyleyeyim?” diye sordu Walter ters ters.

“Matt’e tabii. O kadın bir cadı. Onda kesinlikle bir tuhaflık var.” Kit’in gözleri kısıldı. “Bir şeyler saklıyor.”

“Bir cadı,” diye yineledi Walter dikkatle.

Kucak dolusu kütük taşıyan bir hizmetli, kapı eşiğinde donakaldı.

“Dediğim gibi.” Kit başım sallayarak doğruladı. “Tom ve ben işaretleri hemen gördük.”

Hizmetçi kütükleri sepete atıp aceleyle oradan uzaklaştı.

“Bir oyun yazarı olarak zaman ve mekân duygun acınacak halde, Kit.” Walter’ın mavi gözleri Matthew’a çevrildi. “Meseleyi konuşmak için başka bir yere gidelim mi? Yoksa bu da Kit’in boş hayallerinden biri mi? Eğer boş bir hayalse sıcak bir yerde oturup biramı içmek istiyorum.”

İki adam birbirlerini süzdü. Matthew’un ifadesinde bir değişiklik olmayınca Walter bıyık altından küfretti. Tam o sırada sözleşmişçesine Pierre çıkageldi.

“Oturma odasında ateş yanıyor, *milord*,” dedi vampir, Matthew’a. “Konuklarınız için şarap ve yemekler de hazır. Rahatsız edilmeyeceksiniz.”

Oturma odası ne kahvaltı ettiğimiz oda kadar sıcak ne de büyük salon kadar görkemliydi. Oymalı koltuklar, zengin goblenler ve süslü çerçeveleri olan resimler buranın evin önemli konuklarını ağırlamak için olduğunu gösteriyordu.

Şöminenin yanında Aziz Jerome ve aslanının Holbein imzalı mükemmel bir tasviri asılıydı. Resim tanıdık değildi. Yanındaki, elinde bir kitap ve gözlük, değerli nesnelerle dolu bir masada oturmuş küçük gözleriyle düşünceli düşünceli bakan VIII. Henry portresi de öyle. Henry’nin kızı ve şu an kraliçe olan I. Elizabeth, odanın karşısında babasına kibirle bakıyordu. Portredeki soğukluğun, yerlerimizi alırken odaya hâkim olan gergin havayı yumuşatmaya faydası olmadı. Matthew kollarını göğsünde kavuşturup ateşin yanında dikilirken duvarlardaki Tudor’lar kadar azametli görünüyordu.

“Onlara gerçeği mi söyleyeceksin?” diye fısıldadım.

“Böyle yapmak genellikle daha kolaydır,” dedi Raleigh sertçe. “Hem dostlar arasında daha uygun olur.”

“Kendine gel, Walter,” diye uyardı Matthew parlayarak.

“Kendime mi geleyim! Bir cadıyla birlikte olan birisi mi söylüyor bana bunu?”

Sinir konusunda Walter, Matthew’la rahatça aşık atabilirdi. Sesinde gerçek bir korku da vardı.

“O benim karım,” diye karşılık verdi Matthew. Eliyle saçını sıvazladı. “Cadı olmasına gelince bu odadaki herkes gerçek ya da hayalî, bir biçimde karalanmadı mı?”

“Ama onunla evlenmek... Ne düşünüyordun?” diye sordu Walter duygusuzca.

“Onu sevdiğimi,” dedi Matthew. Kit gözlerini kırpıştırıp gümüş ibrikten kupasını yeniden doldurdu. Onunla sıcak bir ateşin önünde oturup edebiyat ve büyü tartışma hayallerim kasım sabahının acımasız ışığı altında biraz daha sararıp soldu. 1590’a geleli yirmi dört saat olmamıştı ama Christopher Marlowe’dan bütün kalbimle bezmiştim.

Matthew’un karışıklığından sonra oda bir süre sessizleşti. Walter ve Matthew birbirini süzüyordu. Matthew Kit’in yanında müsamahakâr ve biraz da sinirli oluyordu. George ve Tom sabırlı yanını, Henry ise ağabey şefkatini ortaya çıkarıyordu. Ancak Raleigh, Matthew’un dengiydi –zekâsı, gücü ve belki de zalimliğiyle–, bu da yalnızca Walter’ın fikrinin önemli olduğu anlamına geliyordu. Birbirlerine karşı ihtiyatlı bir saygı besliyorlardı, sürüye kimin liderlik edecek gücü olduğunu belirlemeye çalışan iki kurt gibiydiler.

“Demek öyle,” dedi Walter yavaşça, Matthew’un otoritesini kabul ederek.

“Öyle.” Matthew bacaklarını ocağa daha sağlam yerleştirdi.

“Evlenemeyecek kadar çok sır saklıyorsun ve çok fazla kişiyle düşmansın. Ama yine de evlendin.” Walter eğlenmiş görünüyordu. “Başkaları seni kurnazlığına güvenmekle suçlarken onlara hiç katılmamıştım ama şimdi katılıyorum. Pekâlâ, Matthew. Madem bu kadar kurnazsın, soru sorulduğunda ne diyeceğimizi de söyle.”

Kit kırmızı şarapları eline sıçratarak kadehini masaya çarptı. “Herhalde bizden...”

“Sessiz ol.” Walter, Marlowe’a öfkeli bir bakış fırlattı. “Senin için söyledığımız yalanları unutup itiraz etmeye kalkışmana şaşıyorum. Devam et, Matthew.”

“Sağ ol, Walter. Krallıkta hikâyemi dinleyip bana deli gözüyle bakmayacak tek insanlarsanız.” Matthew elini saçlarının arasından geçirdi.

“Giordano Bruno’nun uzay ve zamanla sınırlanmayan, sonsuz sayıda dünya fikrini en son ne zaman tartışmıştık, hatırlıyor musunuz?”

Adamlar bakıştı.

“Ne demek istediğini anladığımızdan emin değilim,” diye söze girdi Henry nazikçe.

“Diana, Yeni Dünya’dan geliyor.” Matthew’un duraksamasıyla, Marlowe odaya zafer dolu gözlerle bakma fırsatı buldu. “Gelecekte oluşacak Yeni Dünya’dan.”

Çöken sessizlikte bütün gözler bana çevrildi.

“Cambridge’li olduğunu söylemişti,” dedi Walter şaşkın şaşkın.

“O Cambridge değil. Benim Cambridge’im Massachusetts’tedir.” Sesim stresten ve konuşmamaktan çatlak çıkıyordu. Boğazımı temizledim. “Koloni, Roanoke’nin kuzeyinde kırk yıl sonra kurulacak.”

Dört bir tarafımdan hayret dolu bağırışlar ve sorular yükseldi. Harriot uzanıp çekingen bir tavırla koluma dokundu. Eli somut bir bedene değdiğinde hayretle geri çekti.

“Zamanı istedikleri şekilde bükebilen yaratıkları duymuştum. Bu harika bir gün değil mi, Kit? Hiç bir zaman bükücüsüyle karşılaşmış mıydın? Elbette onun yanında dikkatli olmalıyız, yoksa ağına yakalanıp yolumuzu kaybedebiliriz.” Harriot’m yüzünde başka bir dünyaya düşmekten keyif alacakmış gibi özlem dolu bir ifade vardı.

“Peki sizi buraya getiren nedir, Bayan Roydon?” Walter’m tok sesi gürültülü konuşmaları bastırdı.

“Diana’nın babası bir bilim insanıydı,” diye yerime karşılık verdi Matthew. Meraklı mırıltıları Walter elini kaldırıarak susturdu. “Annesi de öyle. İkisi de cadıydı ve esrarengiz bir şekilde öldüler.”

“Ortak bir noktamız var Di- Di- Diana,” dedi Henry ürpererek, Kont’a ne demek istediğini sorma fırsatını bulamadan Walter devam etmesi için Matthew’a elini salladı.

“Bu nedenle cadılık eğitimi... tamamlanmadı,” diye devam etti Matthew.

“Böyle bir cadıyı avlamak kolaydır.” Tom kaşlarını çatı. “Neden bu geleceğin Yeni Dünyası’nda böyle bir yaratıkla daha fazla ilgilenilmemiş?”

“Büyümün ve ailemin geçmişinin benim için bir önemi yoktu. Doğuştan gelen kısıtlamaların ötesine geçmenin nasıl bir şey olduğunu anlama-

hırsınız.” Anlayış göstermese bile en azından doğrulamasını umarak bir ayakkabıcının oğlu olan Kit’e baktım ama başını çevirdi.

“Cehalet affedilmez bir hatadır.” Kit siyah dar yeleşinde açılmış kesiklerden birinden çıkan kırmızı bir ipek parçasıyla oynadı.

“İhanet de öyle,” dedi Walter. “Devam et, Matthew.”

“Diana büyücü sanatında eğitim almamış olabilir ama cahil değil. O da bir bilgin,” dedi Matthew gururla, “simyaya ilgi duyuyor.”

“Kadın simyacılar mutfak filozoflarıdır ancak,” diye burun kıvrıdı Kit. “Doğanın sırlarını anmaktan çok ciltlerini güzelleştirmekle ilgilenirler.”

“Simyayla mutfakta değil kütüphanede uğraşıyorum,” diye tersledim aksanımı ya da ses tonumu ayarlamaya uğraşmadan. Kit’in gözleri büyüdü. “Sonra da üniversitedeki öğrencilere konuyla ilgili ders veriyorum.”

“Kadınların üniversitede ders vermesine izin mi veriyorlar?” dedi George hem büyülenmiş hem de tiksinnmiş bir halde.

“Aynı zamanda üniversite üyesi de,” diye mırıldandı Matthew özür dilercesine burnunun ucuna dokunarak. “Diana, Oxford’dan mezun.”

“Derslere katılımı artırmış olmalı bu,” dedi Walter soğuk bir sesle. “Ori’le kadınlar alınsaydı, ben bile bir diploma daha alırdım. Peki Roanoke’nin kuzeyindeki bir yerlerdeki bu gelecekteki kolonide kadın bilim insanları saldırıya mı uğruyor?” Matthew’un şimdiye kadar anlattıklarından bu sonucu çıkarması normaldi.

“Hepsi değil. Ama Diana üniversitede kayıp bir kitap buldu.” Gece Okulu’nun üyeleri oturdukları yerde öne eğildiler. Kayıp kitaplar bu grubu, cahil cadılar ve kadın bilginlerden daha çok ilgilendiriyordu.

“Yaratıklar dünyasıyla ilgili gizli bilgiler içeriyor.”

“Yaratılışımızı anlatan gizemler kitabı mı?” Kit şaşırmış gibiydi. “Eskiden masallarla hiç ilgilenmezdim, Matthew. Hatta onlara batıl inanç deyip geçerdin.”

“Artık inanıyorum, Kit. Diana’nın keşfi düşmanları onun kapısına getirdi.”

“Sen de onunla birlikteydin. Böylece düşmanları sürgüyü kaldırıp içeri girdi.” Walter başını salladı.

“Neden Matthew’un ilgisi bu denli korkunç sonuçlara yol açtı?” diye sordu George. Parmakları gözlüğünü yeleşindeki bağlara bağlayan siyah

grogren kurdeleyi aradı. Yeleğinin karın kısmı son modaaya uygun bir biçimde kabarıktı ve her hareket ettiğinde bir yulaf çuvalı gibi hışırdıyordu. George yuvarlak çerçeveyi gözüne kaldırıp beni araştırılması gereken ilginç yeni bir nesneymişim gibi süzdü.

“Çünkü cadılarla *wearh*’ların evlenmesi yasaktır,” dedi Kit. Baştaki *w* harfi ıslık çalar gibi, sonu gırtlaktan telaffuz edilen *wearh* sözcüğünü ilk kez duyuyordum.

“İblisler ve *wearh*’ların da.” Walter uyaran bir biçimde elini Kit’in omzuna koydu.

“Gerçekten mi?” George önce Matthew’a, ardından bana baktı şaşkın şaşkın. “Böyle bir bağı kraliçe mi yasaklıyor?”

“Yaratıklar arasında kimsenin çiğnemeye cüret etmediği kadim bir anlaşma.” Tom korkmuş gibiydi. “Bunu yapanlar Konsil’e hesap verir ve cezalandırılır.”

Yaratıkların birbirlerine nasıl davranacağını, insanlarla nasıl ilişki kuracağını belirleyen Konsil öncesi zamanı yalnızca Matthew kadar yaşlı vampirler hatırlayabilirdi. “Doğaüstü varlıkların birbiriyle bağ kurması” en önemli kuraldı ve bu kuralın sınırlarını Konsil denetliyordu. Yeteneklerimizin –yaratıcılık, güç, doğaüstü kudretler– karışık gruplarda göze batması kaçınılmazdı. Bir cadının gücü yakınındaki iblisin yaratıcı enerjisini öne çıkarıyor, bir iblisin ilham perisi bir vampirin güzelliğini daha da çarpıcı kılıyor gibiydi. İnsanlarla olan ilişkilerimize gelince, fazla dikkat çekmemeli, siyaset ve dinden uzak durmalıydık.

Daha bu sabah Matthew, Konsil’in 16. yüzyılda, birbirine âşık olan bir vampir ve cadı kadar önemsiz bir şeyle uğraşamayacak kadar çok sorunla boğuştuğu konusunda ısrar etmişti. Dinî savaşlar, sapkınların yakılması, yeni teknoloji matbaa tarafından körüklenen garip ve ürkütücü olana duyulan genel açlık. Matthew’la eylül sonlarındaki tanışmamdan bu yana gerçekleşen tehlikeli ve şaşırtıcı olayları düşününce buna inanmakta zorluk çekiyordum.

“Hangi Konsil?” diye sordu George ilgiyle. “Yeni bir tür dinî tarikat mı?”

Walter dostunun sorusunu duymazdan gelerek Matthew’a keskin bir bakış fırlattı. Sonra bana döndü. “Bu kitap hâlâ elinde mi?”

“Kimsenin elinde değil. Kütüphaneye geri gitti. Cadılar onlar için geri almamı bekliyor.”

“Demek iki nedenle peşindeler. Kimileri seni bir *wearh*’tan uzak tutmak istiyor, kimileri de istedikleri şeye ulaşmak için seni gerekli bir araç görüyor.” Walter burnunun kemerini sıkıp bitkin bir halde Matthew’a baktı. “Belayı müknaş gibi çekiyorsun, dostum. Üstelik daha kötü bir zamanlama olamazdı. Kraliçe’nin yıldönümü kutlamasına üç haftadan az bir zaman kaldı. Saraydan bekleniyorsun.”

“Boş ver şimdi Kraliçe’nin kutlamasını! Yakınımızda bir zaman büyüküyle güvende değiliz. Hepimizin kaderinde ne olduğunu görebiliyor. Cadı geleceğimizi bozabilir, talihsizlik getirebilir, hatta ölümlerimizi bile hızlandırabilir.” Kit sandalyesinden fırlayıp Matthew’un önüne dikildi. “Kutsal olan her şey adına bunu nasıl yapabildin?”

“Çok önem verdiğin ateizmin seni yarı yolda bırakmış gibi görünüyor, Kit,” dedi Matthew ifadesiz bir sesle. “Günahlarının hesabını vereceğinden mi korkmaya başladın birden?”

“Senin gibi her şeye gücü yeten iyi bir Tanrı’ya inanmıyor olabilirim, Matthew ama bu dünyada senin felsefe kitaplarında anlattığından daha fazlası var. Bu kadının da –bu cadının– meselelerimize burnunzu sokmasına izin verilemez. *Sen* onun büyüüne kapılmış olabilirsiniz *ama benim* geleceğimi onun ellerine teslim etmeye hiç niyetim yok!” diye patladı Kit.

“Bir saniye.” George’un yüzünü giderek büyüyen bir hayret kapladı. “Bizim yanımıza Chester’dan mı geldin yoksa...”

“Hayır. Buna cevap verme, Matt,” dedi Tom ani bir sağduyuyla. “Janus bir amacı gerçekleştirmek için aramıza geldi, ona müdahale etmemeliyiz.”

“Anlaşılır konuş, Tom... mümkünse tabii,” dedi Kit iğneleyerek.

“Matthew ve Diana’nın bir yüzü geçmişe dönük. Diğer yüzleri ise geleceği düşünüyor,” dedi Tom, Kit’in müdahalesine aldırmadan.

“Ama eğer Matt...” George sessizleşti.

“Tom haklı,” dedi Walter kısık sesle. “Matthew dostumuz ve bizden yardım istedi. Hatırladığım kadarıyla, böyle bir şeyi ilk kez yapıyor. Başka bir şey bilmemize gerek yok.”

“Çok şey istiyor,” oldu Kit’in karşılığı.

“Çok şey mi? Bence geç bile kaldı ve istediği çok küçük bir şey. Matthew gemilerimden birini satın aldı, Henry’nin mahnı mülkünü kurtardı, George ve Tom’u uzun zamandır hayaller ve kitapların içinde yaşattı. Sana gelince,” Walter, Marlowe’u baştan aşağı süzdü, “içindeki ve dışındaki ve her şey... düşüncelerinden son içtiğin bir kadeh şaraba ve kafadaki şapkaya kadar her şeyi Matthew Roydon’m yüce gönüllülüğüne borçlusun. Şu anki fırtınada karısına güvenli bir liman sağlamak bunların yanında bir hiç.”

“Sağ ol, Walter.” Matthew rahatlamış görünüyordu ama döndüğünde gülümsemesi zayıftı. Arkadaşlarını, özellikle de Walter’ı kazanmak belediğinden daha zor olmuştı.

“Karının neden burada olduğunu açıklayacak bir hikâye uydurmamız,” dedi Walter düşünceli bir biçimde, “dikkatleri garipliğinden uzaklaştıracak bir şey.”

“Diana’nın bir hocaya da ihtiyacı var,” diye ekledi Matthew.

“Biraz terbiye edilmesi gerektiği kesin,” diye homurdandı Kit.

“Hayır, hocası başka bir cadı olmalı,” diye düzeltti onu Matthew.

Walter hafifçe keyifli bir ses çıkardı. “Sen burada yaşarken, Woodstock’un otuz kilometre civarında bir cadı bulacağından kuşkuluyum.”

“Peki ya şu kitap, Bayan Roydon?” George kısa pantolonunun şişkin hatlarına saklı bir cepten sivri uçlu bir çubuk çıkardı. Kurşun kaleminin ucuna diliyle dokunup beklenti içinde elinde tuttu. “Boyutunu ve içeriğini söyleyebilir misiniz bana? Oxford’da onu arayacağım.”

“Kitap bekleyebilir,” dedim. “Önce doğru düzgün giysilere ihtiyacım var. Pierre’in yeleği ve Matthew’un kız kardeşinin Jane Seymour’un cenazesine giydiği etekle dışarı çıkamam.”

“Evden dışarı çıkmak mı?” diye alay etti Kit. “Tam bir delilik.”

“Kit haklı,” dedi George özür diler gibi. Kitabına bir işaret koydu. “Konuşmanız İngiltere’ye yabancı biri olduğunuzu ele veriyor. Size seve seve konuşma dersleri verebilirim Bayan Roydon.” Kendimi Eliza Doolittle ve George Chapman’ı Henry Higgins olarak düşünmek çıkış kapısına özlemle bakmama yetmişti.

“Konuşmasına izin verilmemeli, Matt. Sessiz olmasını sağlamalısın,” diye ısrar etti Kit.

“Bir kadına ihtiyacımız var, Diana’yı yönlendirecek birine. Beşinizde birden mi bir kız çocuk, eş, ya da metres olmaz?” dedi Matthew. Derin bir sessizlik oldu.

“Walter?” diye sordu Kit cilveli bir sesle. Adamlar kahkahalara boğuldu ve ağır atmosfer odada bir yaz fırtınası kopmuş gibi dağıldı. Matthew bile gülmeye başladı.

Gülüşmeler sona ererken Pierre içeri girdi, evde rutubetin yayılmaması için serilen hasırların arasından biberiye ve lavanta filizleri toplamaya başladı. Aynı anda çanlar on ikiyi vurmaya başladı. Ayvaları gördüğüm zaman olduğu gibi sesler ve kokuların karışımı beni gene Madison’a götürdü.

Geçmiş, gelecek ve şimdi bir noktada buluştu. Ağır, akışkan bir çözülme yerine zaman durmuş gibi bir hareketsizlik anı oldu. Soluğum boğazıma takıldı.

“Diana?” dedi Matthew dirseklerimi tutarak.

Mavi ve kehribar rengi ışık ve renk örgüsünden oluşan bir şey dikkatimi çekti. Odanın bir köşesinde örümcek ağıları ve tozdan başka hiçbir şeyin giremeyeceği bir yere sıkışmıştı. Büyülenmiş bir halde ona yaklaşılmaya çalıştım.

“Nöbet mi geçiriyor?” diye sordu Henry, yüzü Matthew’un omzunun üzerinde netleşerek.

Çanlar durdu, lavanta kokusu kayboldu. Mavi ve kehribar rengi griye dönüşerek en sonunda kayboldu.

“Affedersiniz. Köşede bir şey gördüm sandım. Işık oyunu olmalı,” dedim elimi yanağıma bastırarak.

“Belki zaman farkından kötü oldun, *mon coeur*,” diye mırıldandı Matthew. “Bahçede yürüyeceğimize söz vermiştim. Hava almak için benimle dışarı gelir misin?”

Belki zaman yürüyüşünün etkisiydi, belki temiz havanın faydası olurdu. Ama daha yeni gelmiştik ve Matthew bu adamları dört yüz yıldır görmemişti.

“Dostlarınızla olmalısın,” dedim kararlı bir sesle ama gözlerim elimde olmadan pencerelere kaydı.

“Döndüğümüzde hâlâ orada oturmuş şarap içiyor olacaklar,” dedi Matthew gülümseyerek. “Diana’ya evini göstereceğim ve bahçede yolunu kaybetmeyeceğinden emin olacağım.”

“Konuşmamız burada bitmedi,” diye uyardı Walter. “Tartışmamız gereken işler var.”

Matthew başını sallayıp elini belime doladı. “Acelesi yok.”

Gece Okulu’nu sıcak oturma odasında bırakıp dışarı çıktık. Tom çoktan bir vampirle cadının sorunlarını unutup kitabına dalmıştı. George da onun gibi kendi düşüncelerine dalmış, bir deftere harıl harıl yazmakla meşguldü. Kit’in bakışı dikkatli, Walter’ınki temkinliydi. Henry’nin gözleri ise anlayışlıydı. Üç adam siyah giysileri ve dikkatli ifadeleriyle bir grup kuzguna benziyordu. Shakespeare’in yakında bu olağanüstü grup için söyleyeceklerini hatırladım.

“Nasıl başlıyor?” diye mırıldandım yavaşça. “*Karadır cehennemin nişanı*?”

Matthew hüzünlü görünüyordu. “*Karadır cehennemin nişanı / Zindanların ve gecenin okulunun rengi.*”

“Dostluğun rengi daha uygun olurdu,” dedim. Matthew’un Bodleian’daki okurları nasıl idare ettiğini görmüştüm ama Walter Raleigh ve Kit Marlowe gibi adamların üzerindeki etkisi yine de şaşırtıcıydı. “Senin için yapmayacakları bir şey var mı, Matthew?”

“Dua et de bunu hiç öğrenmeyelim,” dedi ciddi bir tavırla.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Pazartesi sabahı Matthew'un çalışma odasına tıkıldım. Bu çalışma odası, Pierre'in odaları ile daha küçük bir odanın arasında kalıyor ve arazi işleri için kullanılıyordu. Kapıcı kulübesini ve Woodstock yolunu görüyordu.

Oğlanların çoğu –artık daha iyi tanıdığım için görkemli Gece Okulu'ndansa onlara toptan böyle demek daha uygun geliyordu– Matthew'un kahvaltı odası dediği odaya kapanmıştı. Bira ve şarap içip müthiş hayal güçleriyle bana bir özgeçmiş uyduruyorlardı. Walter bunun aniden Woodstock'ta peyda olmamın uyandıracağı merakı yatıştıracağı ve tuhaf aksanım ve davranışlarım hakkındaki soruları azaltacağına dair garanti verdi.

Şu ana kadar aşırı duygusal bir hikâye uydurmuşlardı. Bu çok da sürpriz olmamıştı zira hikâyenin temel unsurları evde ikamet eden iki oyun yazarımız, Kit ve George'dan geliyordu. Karakterler arasında ölmüş Fransız ebeveynler, çaresiz bir yetimi (ben) huzursuz eden paragöz asiller ve namusumu lekelemeye kararlı yaşlı zamparalar vardı. Hikâye çektiğim manevi zorluklar, Katoliklikten Kalvenizm'e dönüşümle epik boyutlara ulaşıyordu. Sonuçta Protestan İngiltere kıyılarına gönüllü olarak sürgün oluyor, korkunç bir fakirlikle geçen yıllardan sonra Matthew tarafından kurtarılıyor ve el üstünde tutuluyordum. George (gerçekten de bir mürebbiye ruhu taşıyordu) hikâyenin son rötuşlarını bitirdikten sonra ayrıntılar konusunda beni aydınlatacağına söz verdi.

Bu boyuttaki kalabalık bir Elizabeth dönemi evinde az rastlanan bir özellik olan sessizliğin keyfini çıkarıyordum. Kit hiç rahat vermeyen bir çocuk gibi postayı vermek, yemek vaktini bildirmek ya da bir konuda Matthew'un yardımını istemek için istisnasız en kötü anı buluyordu.

Matthew'un bir daha hiç göremeyeceğini düşündüğü dostlarıyla birlikte olmak istemesi de anlaşılırdı elbette.

O anda Walter'la birlikteydi ve onun dönmesini beklerken dikkatimi sayfaları boş küçük bir deftere vermiştim. Pencerenin yanındaki masasını keskinleştirilmiş tüy kalemle dolu bir kese ve dolu mürekkep hokkalarıyla dolu bir halde bırakmıştı. Diğer eşyalar etrafa dağılmıştı; mektubunu mühürlemek için mühür mumu, mektupları açmak için kullanılan hafif bir bıçak, bir mum ve gümüş bir tuzluk. Sabahki kumlu yumurtamın da kanıtladığı gibi tuzluk tuzla değil, kumla doluydu.

Benim masamda da mürekkebi sayfada düzgün tutmasını ve dağılmamasını sağlayan benzer bir tuzluk, bir kupa mürekkep ve üç kalemden geriye kalanlar vardı. Elizabeth dönemi el yazısının karmaşık kıvrımlarını becerebilmek için yaptığım dördüncü denemeyi yok ediyordum o anda. Yapacaklar listesi hazırlamak kolay olmalıydı. Tarihçi olarak yıllarca eski el yazısı okumuştum. Harflerin nasıl görünmesi gerektiğini, en çok hangi sözcüklerin kullanıldığını, az sayıda sözlük ve dil bilgisi kuralının olduğu zamanda kendime özgü farklı imla seçimleri yapabileceğimi biliyordum.

Ama zorluk ne yapacağını bilmekte değil, bunu gerçekten yapmaktaydı. Yıllarca uzman olmak için çalıştıktan sonra yine öğrenci olmuştum. Ama bu kez amacım geçmişi anlamak değil, geçmişte yaşamaktı. Şimdiye kadar aşağılayıcı bir deneyim olmuştu ve tek becerebildiğim Matthew'un bana bu sabah verdiği cep boyutundaki boş defterin ilk sayfasını kirletmek olmuştu.

“Elizabeth döneminin dizüstü bilgisayarı gibi düşün,” diye açıklamıştı ince defteri verirken. “Sen bir bilim insanısın ve gördüklerini bir yere yazmalısın.”

Sıkı cildi açtığımda taze kâğıt kokusunu aldım. Zamanın erdemli kadınlarının çoğu dualar için bu küçük defterleri kullanırdı.

Diana

D'ye bastırduğım yerde kalın bir nokta vardı ve A'ya ulaştığımda mürekkep bitmişti. Yine de gayretim dönemin yana eğik yazısının kursuz düzgünlükteki bir örneği idi. Elim kıvrımlı el yazısını yazarken

Matthew'unkinden çok daha yavaş hareket etmişti ama. Bu tarz el yazısını avukatlar, doktorlar ve diğer meslek sahipleri kullanıyordu ama şu an için kullanmam çok zordu.

Bishop

Bu daha da iyi olmuştu. Ama gülümsemem hemen kayboldu ve soyadımı hemen karaladım. Artık evliydim. Kalemî mürekkebe batırdım.

de Clermont

Diana de Clermont. Bu bir tarihçi değil de bir kontes adı gibiydi.

Sayfaya bir damla mürekkep damladı. Kara lekeye bir küfür savurdum. Neyse ki soyadımın üzerine gelmemişti. Gerçi soyadım bu da değildi. Lekeyi "de Clermont"un üzerine yaydım. Hâlâ belli belirsiz okunabiliyordu. Elimin titremesini durdurup dikkatle doğru harfleri yazdım.

Roydon

Artık adım buydu. Diana Roydon, gizemli Gece Okulu'nun hakkında en az şey bilinen üyesinin eşi. Kâğıdı eleştirel bir gözle inceledim. El yazım bir felaketti. Kimyacı Robert Boyle ve zeki kız kardeşinin gördüğüm o düzgün yuvarlak el yazılarıyla uzaktan yakından alakası yoktu. 1590'larda kadınların yazılarının 1690'ta olduğundan çok daha kötü olmasını bekliyordum. Birkaç kalem darbesi ve son bir süslemeyle işim bitmiş olacaktı.

Andacı.

Dışarıdan erkek sesleri geldi. Kaşlarımı çatarak kalemimi bıraktım ve pencereye gittim.

Matthew ve Walter aşağıda duruyordu. Pencerenin camı seslerini boğuyordu ama Matthew'un rahatsız ifadesi ve Raleigh'in öfkeyle kaldırdığı kaşlarından pek hoş bir konuşma olmadığı belliydi. Matthew ilgisiz bir el hareketiyle uzaklaşmaya başladı ama Walter onu kararlılıkla durdurdu.

Bu sabah ilk posta destesini aldığından beri huzurunu kaçıran bir şey vardı. Birden hareketsizleşmiş ve keseyi açmadan elinde tutmuştu. Mektupların topraklarıyla ilgili meselelerden bahsettiğini açıklamıştı ama mektuplarda vergi talepleri ve gecikmiş faturalardan daha fazlası olduğuna kuşku yoktu.

Aramızdaki tek engelmış gibi avcumu soğuk cama dayadım. Sıcaklık farklılığı bana sıcakkanlı bir cadı ve soğukkanlı bir vampirin zıtlığını hatırlattı. Yerime dönüp kalemimi elime aldım.

“16. yüzyıla damganı vurmaya karar verdin demek.” Matthew birdenbire yanımda belirdi. Ağzının kenarındaki kıvrımdan keyifli olduğunu düşünsem de gerginliğini tam olarak saklayamıyordu.

“Buradaki zamanıma dair bir yadigâr yaratmanın iyi bir fikir olduğundan emin değilim,” diye itiraf ettim. “Gelecekte bir araştırmacı bunda bir tuhafılık olduğunu fark edebilir.” *Tıpkı Kit’in bende bir tuhafılık olduğunu fark ettiği gibi.*

“Endişelenme. Defter bu evden dışarı çıkmayacak.” Matthew posta yığınınına uzandı.

“Bundan emin olamazsın,” diye itiraz ettim

“Diana, bırak da tarih kendi başının çaresine baksın,” dedi mesele kapanmış gibi kesin bir dille. Ama geleceği aklımdan çıkaramıyordum... geçmişteki varlığımızın onun üzerinde yaratacağı etkiler konusundaki endişelerimi de.

“Kit’in o stranç taşını almasına izin vermememiz gerektiğini düşünüyorum hâlâ.” Marlowe’un küçük Diana figürünü zaferle elinde sallaması hâlâ aklımdan çıkmıyordu. Diana, Matthew’un pahalı gümüş satranç takımındaki beyaz kraliçeydi ve aynı zamanda bizi geçmişte doğru yere getirmek için kullandığım nesnelerdendi. Onu, tanımadığım iki genç iblis, Sophie Norman ve eşi Nathaniel Wilson, zaman yürüyüşüne karar verdiğimiz sırada teyzemin Madison’daki evine getirmişlerdi.

“Kit onu dün gece dürüstçe kazandı... yapması gerektiği gibi. En azından bu defa nasıl becerdiğini görebildim. Piyonuyla dikkatimi dağıttı.” Matthew kıskanılasi bir hızla bir not yazdı ve sayfaları katlayarak düzgün bir paket haline getirdi. Mektubun kenarlarına erimiş zincifre damlattıktan sonra mühür yüzüğünü bastırdı. Yüzüğün altın yüzeyi Satu’nun

tenime damgaladığı karmaşık amblem yerine Jüpiter gezegeninin sade sembolünü taşıyordu. Bal mumu çatırdayarak soğudu. “Nasıl olduysa beyaz vezir Kit’ten Kuzey Carolina’daki bir cadı ailesine gitti. Bizim yardımımız olsun olmasın tekrar aynı şeyin olacağına inanmak zorundayız.”

“Kit beni daha önce tanııyordu. Ve benden hoşlanmıyor.”

“Endişelenmemek için bir neden daha. Diana’nın benzerine bakmak ona acı verdiği sürece ondan ayrılmayacaktır. Christopher Marlowe kursesiz bir mazoşisttir.” Matthew bir başka mektubu alıp bıçağıyla açtı.

Masamın üzerindeki diğer eşyaları gözden geçirerek bozuk paraları elime aldım. Lisanüstü eğitimim sırasında Elizabeth dönemi parasını kullanabilecek kadar bilgi edinmemiştim. Ev idaresi, iç çamaşırları doğru şekilde giymek, hizmetçilere hitap biçimleri ya da Tom’un baş ağrısı için ilaç yapmak öğretilmeyenler arasındaydı. Françoise’la giysilerimi tartışırken sıradan renkler konusundaki bilgisizliğim ortaya çıkmıştı. “Kaz boku yeşili” tanıdıkta ama “fare kılı” olarak bilinen boz kahverengi tonunu bilmiyordum. Şimdiye kadar yaşadıklarım yüzünden, affedilmez görev ihmali nedeniyle karşılaştığım ilk Tudor tarihçisinin gırtlığına yapışacak duruma gelmişim.

Buna rağmen günlük yaşamın ayrıntılarını çözmenin karşı konulmaz bir tarafı vardı ve kızgınlığımı unutmam uzun sürmedi. Avcumdaki paraları karıştırarak gümüş bir peni aradım. Bu zayıf bilgimin temeliydi. Para başparmağımın tırnağı kadardı neredeyse, incecikti ve diğer paraların çoğunda bulunan Kraliçe Elizabeth portresini taşıyordu. Diğerlerini peniye göre değerlerini temel alarak düzenledim ve defterimde temiz bir sayfaya düzenli bir açıklama yazdım.

“Sağ ol, Pierre,” diye mırıldandı Matthew, uşağı mühürlü mektupları bırakıp başka yazışmalar bırakırken başını hafifçe kaldırarak.

Sessizlik içinde karşılıklı olarak yazılarımızı yazdık. Kısa bir süre sonra paraları listelemeyi bitirdim, evin az konuşan aşçısı Charles’ın hasta şerbeti sıcak şerbet miydi, tarifini hatırlamaya çalıştım.

Bartaki ağrı için şerbet

Yazının nispeten düz bir çizgide olması, üç leke ve yamuk “ş”ye fazla aldırmadan devam ettim.

*Sıynınızı kaynatm. İki yumurtanın sarısını çırpın.
Beyaz şarap ekleyip çırpıma devam edin. Su kaynadığında
ılımağa bırakın. Sonra şarap ve yumurtayı ekleyin.
Kaynarken karıştırmaya devam edin, safran ve bal katın.*

Ortaya çıkan karışım iğrençti –cıvık köy peyniri yoğunluğunda ve cart sarı renkte– ama Tom şikâyet etmeden yutmuştu. Daha sonra Charles’a bal ve şarabın doğru oranını sorduğumda ellerini celahetime teslim olmuş gibi kaldırıp tek kelime etmeden yanımdan uzaklaşmıştı.

Geçmişte yaşamayı gizliden gizliye istemiştım hep ama bu iş düşün-
düğümden çok daha zordu. İçimi çektim.

“Burada evinde hissetmek için o defterden fazlasına ihtiyacın olacak.” Matthew’un gözleri mektubundan ayrılmadı. “Kendine ait bir odan da olmalı. Sen burayı al. Kütüphane olacak kadar aydınlık. İstersen simya laboratuvarı olarak da kullanabilirsin ama kurşunu altına çevireceksen daha kuytu bir yerde olmak isteyebilirsin. Mutfağın yanında bu işe yarayabilecek bir oda var.”

“Mutfak pek iyi olmayabilir. Charles beni tasvip etmiyor,” diye karşılık verdim

“O kimseyi tasvip etmez. Françoise de öyle... içkiyi sevmesine rağmen kıymeti bilinmemiş bir aziz olarak kutsal saydığı Charles hariç.”

Koridorun ilerisinden güçlü ayak sesleri geldi. Kimseyi tasvip etmeyen Françoise eşikte belirdi. “Bayan Roydon’ı görmek isteyen beyler geldi,” diye bildirdi kenara çekilirken, gri nasırlı elleriyle yetmiş yaşlarında bir adam ve ağırlığını bir ayağından diğerine veren genç bir oğlan göründü. İkisi de yaratık değildi.

“Somers.” Matthew kaşlarını çatı. “Yanımdaki de genç Joseph Bi-dwell mi?”

“Evet, Üstat Roydon.” Genç oğlan kepini çıkardı.

“Bayan Roydon ölçülerini almanıza müsaade edecek,” dedi Françoise.

“Ölçüler mi?” Matthew’un bana ve Françoise’a yönelttiği bakış bir cevap talep ediyordu, hem de hemen.

“Ayakkabılar. Eldivenler. Madamın giysileri için,” dedi Françoise. İç eteklerinin aksine ayakkabıların çoğu tek beden değildi.

“Onları getirtmesini ben istedim Françoise’dan,” diye açıkladım Matthew’un işbirliği yapmasını umarak.

Tuhaf aksanımı duyduğunda Somers’ın gözleri irileşti ama sonra tamamen kayıtsız bir ifade takındı.

“Karım yolculuğunda beklenmedik zorluklar yaşadı,” dedi Matthew rahat bir tavırla. Ayağa kalkıp yanımda durdu. “Eşyaları kaybıldı. Ne yazık ki Bidwell, örnek olarak kullanabileceğiniz bir ayakkabısı yok.” Daha fazla yorum yapmamı engellemeyi umarak koluma uyan bir el koydu.

“Bayan Roydon izin verir misiniz?” diye sordu Bidwell, parmakları ayağıma uymayan ayakkabıları tutan bağcıkların üzerine gelene kadar eğildi. Ödünç alınmış ayakkabılar benim söylediğim kişi olmadığımı ele veriyordu.

“Lütfen,” diye yanıtladı Matthew ben karşılık veremedim. Françoise bana anlayışlı bir bakış fırlattı. Matthew Roydon tarafından susturulmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordu.

Genç adam nabızı atan sıcak ayağıma dokunduğunda irkildi. Daha soğuk, daha az canlı bir bacakla karşılaşmayı bekliyordu belli ki.

“Haydi işine bak,” dedi Matthew sert bir sesle.

“Beyefendi. Lordum. Üstat Roydon.” Genç adam “Majesteleri” ve “Karanlıklar Prensi” dışında –gerçi bunları da söylemiş kadar olmuştu– sayılabilecek bütün unvanları saymıştı.

“Baban nerede, evlat?” Matthew’un sesi yumuşadı.

“Dört gündür hasta, Üstat Roydon.” Bidwell beline bağlı bir çantanın içinden bir parça kese çıkarıp ayaklarımın üzerine koydu ve kömür parçasıyla dış hatlarını çizdi. Keçeye birtakım notlar aldı, çabucak işini bitirip ayağıma bıraktı. Bidwell sıırımlarla birbirine dikilmiş renkli pösteiki karelerinden garip bir kitap çıkarıp bana uzattı.

“Hangi renkler moda, Üstat Bidwell?” diye sordum deri örnekleri istemediğimi işaret ederek. Tavsiyeye ihtiyacım vardı, çoktan seçmeli teste değil.

“Saray hanımları altın ya da gümüş baskılı beyaz giyiyor.”

“Biz saraya gitmiyoruz,” dedi Matthew hemen.

“O halde siyah ve güzel bir sarımsı kahverengi.” Bidwell karamel rengi bir deri parçasını gösterdi. Ben tek kelime edemedim Matthew başını salladı.

Sonra sıra yaşlı adama geldi. O da elimi alıp avcumdaki nasırları hissedince şaşırıldı. Matthew gibi erkeklerle evlenen asil kadınlar kürek çekmezdi. Somers orta parmağımdaki şiş noktayı da hissetti. Hanımların parmaklarında kalemi sıkı tutmaktan şişlik de olmazdı.

Tereyağı yumuşaklığında bir eldiveni sağ elime geçirdi. Elime büyüktü. Kenarına kalın bir iplik geçirilmiş iğne tutturulmuştu.

“Babanın bir ihtiyacı var mı, Bidwell?” diye sordu Matthew kunduracıya.

“Yok, sağ olun, Üstat Roydon,” diye karşılık verdi Bidwell başını indirip kaldırarak.

“Charles ona muhallebi ve geyik eti gönderir.” Matthew’un gri gözleri genç adamın zayıf bedeninde dolaştı. “Biraz da şarap.”

“Üstat Bidwell cömertliğinize minnettar kalacaktır,” dedi Somers eldivenin güzelce elime oturması için deriyi dikerken.

“Başka hasta olan var mı?” diye sordu Matthew.

“Rafe Meadows’un kızı korkunç bir ateşle yatağa düştü. Yaşlı Edward için endişeleniyorduk ama yalnızca titremesi varmış,” diye karşılık verdi Somers lafı uzatmadan.

“Meadows’un kızı iyileşti sanırım.”

“Hayır.” Somers ipliği kopardı. “Onu üç gün önce gömdüler. Ruhu şad olsun.”

“Amin,” dedi herkes. Françoise kaşlarını kaldırıp başıyla sertçe Somers’ı işaret etti. Gecikmeli olarak aminlere katıldım.

İşlerini bitirdiler. Ayakkabı ve eldivenleri önümüzdeki hafta getireceklerine söz verdiler, sonra selam verip çıktılar. Françoise adamları takip etmek için döndü ama Matthew ona engel oldu.

“Diana’ya başka randevu yok.” Ses tonundaki ciddiyeti sezmek imkânsızdı. “Edward Camberwell’e bir bakıcı gönder, yeterli yemeği ve içeceği olduğundan emin ol.”

Françoise reverans yaptı ve bana yine anlayışla bakarak dışarı çıktı.

“Korkarım köyden gelen adamlar buraya ait olmadığımı anladı.” Titreyen elimle alnımdaki terleri sildim. “Sesli harflerim doğru çıkmıyor. Cümlelerim yükseleceğine alçalıyor. Ne zaman ‘amin’ demek gerekiyor? Birinin bana nasıl dua edeceğimi öğretmesi gerekiyor, Matthew. Bir yerden başlamalıyım ve...”

“Yavaş yavaş.” Ellerini korseli belime kaydırды. Birkaç kat giysiye rağmen dokunuşu rahatlatıcıydı. “Oxford’da sözlü sınava girmiyorsun ya da sahneye ilk kez çıkmayacaksın. Kafanı bilgiyle doldurmanın, söyleyeceğin sözleri prova etmenin bir yararı olmayacak. Bidwell ve Somers’ı çağırmadan önce bana sormalıydın.”

“Tekrar tekrar nasıl yeni biriymiş gibi davranabiliyorsun?” diye merak ettim. Matthew yüzyıllar boyunca bunu sayısız kez yapmıştı. Bir ülkede ölüp bir başkasında dirilmiş; farklı bir dil konuşmuş, farklı bir adla tanınmıştı.

“İlk yapman gereken, miş gibi yapmamak.” Kafamın karıştığı yüzümden belli olmalıydı ki devam etti. “Sana Oxford’da ne demiştim. Bir yalanı yaşayamazsın, bu ister bir cadiyken insan kılığında gezmek ister 21. yüzyıldan geldiğin halde Elizabeth dönemine aitmişsin gibi davranmak olsun. Senin hayatın bu artık. Bunu rol olarak görmemeye çalış.”

“Ama aksanım, yürüyüş tarzım...” Ben bile evdeki diğer kadınlara göre ne kadar uzun adımlarla yürüdüğümü fark etmiştim ama Kit’in erkeksi adımlarımla açıkça alay etmesi son darbe olmuştu.

“Alışırsın. Bu arada insanlar konuşacaktır. Ama Woodstock’ta kimse senin fikri önemli değil. Yakında tanınan biri olacaksın ve dedikodular sona erecek.”

Ona kuşkuyla baktım. “Dedikodu hakkında fazla bilgin yok değil mi?”

“Sadece bu haftanın ilginç konusu olduğunu bilecek kadar.” Kitabıma bakarak lekeleri ve kararsız el yazısını süzdü.

“Kalemini çok sıkı tutuyorsun. Ucu bu nedenle kırılıyor ve mürekkep akmıyor. Yeni hayatını da çok sıkı tutuyorsun.”

“Bu kadar zor olacağını hiç düşünmemiştim.”

“Çabuk öğreniyorsun, güvenli biçimde Old Lodge’da olduğun sürece dostlar arasındasın. Ama şimdilik başka ziyaretçi yok. Ne yazıyordun bakalım?”

“Çoğunlukla adımlı.”

Matthew kitabımı karıştırarak kaydettiklerimi inceledi.

Tek kaşını kaldırdı. “Ekonomi ve mutfak incelemelerini de hazırlamışsın. Neden burada, evde olanları yazmıyorsun onun yerine?”

“Çünkü 16. yüzyılda nasıl ev idaresi yapılacağını bilmem gerekiyor. Elbette günlük de faydalı olabilir.” Bu olasılığı düşündüm. Hâlâ bulanık zaman duygumu düzenlememe yardım edeceğine kuşku yoktu. “Tam adları kullanmamalıyım. 1590’larda insanlar kâğıt ve mürekkep tasarrufu yapmak için baş harfleri kullanırlardı sadece. Kimse duygular ve ruh halini yazmazdı. Hava ve ayın halini kaydederdiler.”

“16. yüzyıl İngiltere’sinde kayıt tutma konusundan tam not aldın,” dedi Matthew gülerek.

“Kadınlar da erkeklerle aynı şeyleri mi yazardı?”

Çenemi parmakları arasında tuttu. “Sen inanılmazsın. Başka kadınların ne yaptığını düşünmeyi bırak. Olduğun gibi davransan yeter, yani olağanüstü.” Başımı salladım, beni öpüp masaya döndü.

Kalemi elimden geldiği kadar serbest tutarak temiz bir sayfaya yazmaya başladım. Haftanın günleri için astrolojik sembolleri kullanmaya, hava durumunu kaydetmeye ve Old Lodge’daki yaşam hakkında şifreli notlar almaya karar verdim. Bu şekilde gelecekte onları okuyan olursa sıradışı hiçbir şey bulamayacaktı. En azından böyle olmasını umuyordum.

h 31 Ekim 1590 yağmur, hava açılıyor
Bugün kocamın can dardı CM ile tanıştım

☉ 1 Kasım 1590 soğuk ve kuru
Sabahın erken saatlerinde
GC ile tanıştım. Günbatımından sonra, TH, HP, WR
geldi, hepsi de kocamın dostları. Dolunay vardı.

Gelecekte bir tarihçi özellikle de ilk sayfadaki Roydon adı düşünülürse, bu baş harflerin Gece Okulu’na ait olduğundan kuşkulunabilirdi ama kanıtlamasının bir yolu yoktu. Hem bugünlerde bu entelektüel grupla pek az tarihçi ilgileniyordu. En iyi Rönesans dönemi eğitimini almış olan

Gece Okulu, eski ve yeni diller arasında göz açıp kapayana kadar geçiş yapabilirdi. Hepsi Aristoteles'i ezbere biliyordu. Kit, Walter ve Matthew siyasetten konuşmaya başladıklarında, ansiklopedik tarih ve coğrafya hâkimiyetleri başka birinin onları takip etmesini neredeyse imkânsız kılıyordu. Zaman zaman George ve Tom da cılız bir sesle fikirlerini belirtmeyi başarıyordu ama kekemeliği ve ağır işiten kulakları yüzünden Henry'nin karmaşık tartışmalara katılması olanaksızdı. Zamanının çoğunu diğerlerini utangaç bir saygıyla izlemekle geçiriyordu, Kont'un odadaki herkesten daha soylu olduğu düşünüldüğünde bu hali onu son derece sevimli kılıyordu. Eğer bu kadar kalabalık olmasalar ben de ayak uydurabilirdim.

Matthew'a gelince test sonuçları ve türün geleceği için endişelenen düşünceli bilim insanı gitmişti. O Matthew'a âşık olmuştum ama 16. yüzyılın Matthew'una tekrar tekrar âşık oluyordum. Gülüşünün her cınlamasında, hassas bir felsefi nokta üzerine kopan tartışmalarda verdiği her cevapta. Matthew akşam yemeğinde şakalar yapıyor, koridorda yürürken şarkılar mırıldanıyordu. Yatak odasında ateşin yanında Anaximander ve Pericles adındaki iri, tüylü mastif köpekleriyle güreşiyordu. Modern Oxford ya da Fransa'da Matthew her zaman bir parça üzgündü. Ama burada Woodstock'ta mutluydu, onu gerçek olduklarına inanamıyormuş gibi arkadaşlarına bakarken yakaladığımda bile.

"Onları ne kadar özlemiş olduğunu fark ettin mi?" diye sordum yaptığı işi bölerek.

"Vampirler geride bıraktıklarını düşünüp üzülümezler," diye cevapladı. "Yoksa hepimiz delirirdik. Onları hatırlamak için normalde olduğundan çok daha fazla şeyim vardı. Sözleri, portreleri. Küçük şeyleri unutuyorsun; garip bir yüz ifadesini, kahkahalarının sesini."

"Babamın cebinde hep karamel şekeri olurdu," diye fısıldadım. "La Pierre'e kadar onları hiç anımsamadım." Gözlerimi kapadığımda hâlâ küçük şekerlerin kokusunu alabiliyor, gömleğine sürtünen kâğıtların hışırtısını duyabiliyordum.

"Şimdi de bu anıdan asla vazgeçemezsin," dedi Matthew usulca. "Acının biteceğini bilsen bile."

Başka bir mektup alarak kâğıda hışır hışır yazmaya başladı. Yüzüne yoğun bir dikkat ifadesi yerleşti gene ve burnunun kemeri üzerinde ufak bir kırışıklık belirdi. Tüy kalemi tutuşunu taklit ettim ve onunla aynı sıklıkla kalemi mürekkebe batırdım. Gerçekten de kalemi hayatım ona bağlıymış gibi tutmadığımda yazmak daha kolaydı. Kalemi kâğıdın üzerinde tutup yazmaya devam etmeye hazırlandım.

Bugün ölmüşlerin ruhuna dua edilen gündü. Evdeki herkes bahçe-deki yaprakları buzlandırıran dondan söz ediyordu. Pierre yarın daha da soğuk olacak demişti.

2 Kasım 1590, don var

Ayakkabı ve eldiven için ölçüler alındı. Françoise dikiş dikiyor.

Françoise bana soğuktan korunmam için bir pelerin ve kış havasına uygun sıcak giysiler dikiyordu. Bütün sabah tavanarasında kalarak Louisa de Clermont'un geride bıraktığı giysileri gözden geçirmişti. Matthew'un kız kardeşinin elbiseleri, kare yakaları ve çan biçimli etekleriyle altmış yıl öncesine aitti. Françoise onları Walter ve George'un günün moda-sına ve heybetli bedenime daha uygun olduğuna ısrar ettikleri biçimde değiştiriyordu. Muhteşem görünen siyah, gümüş bir elbisenin dikişle-rini sökmekten pek memnun olmasa da Matthew ısrarcı olmuştu. Gece Okulu bizimle kalırken günlük kıyafetlere olduğu kadar resmî elbiselere de ihtiyacım vardı.

"Ama Lordum, Leydi Louisa o elbiseyi düğününde giymişti," diye itiraz Françoise.

"Evet, yaşayan evladı olmayan, kalp hastası ve kârlı mülkleri olan seksen beş yaşında bir adamla evlendiğinde. O şey ailenin yatırımını fazlasıyla ödedi," diye karşılık verdi Matthew. "Daha iyi bir şey yapana kadar Diana'yı idare eder."

Elbette defterimde bu konuşmaya değinemezdim. Başkalarına anlam-sız gelecek ama benim için belirli insanların, seslerin ve konuşmaların canlı imgelerini oluşturan dikkatle seçilmiş sözler kullanmıştım. Eğer bu defter geleceğe kalırsa, okuyan kişi hayatımdan bu küçük kesitleri sıkıcı ve kuru bulurdu. Tarihçiler bu tür belgeleri didik didik ederek,

boş yere basit satırların arasında saklı, karmaşık ve zengin bir hayat görmeyi umarlardı.

Matthew sessizce küfretti. Bu evde bir şeyler saklayan tek kişi ben değildim.

Kocam bugün çok sayıda mektup aldı ve bana anılarımı yazmam için bir defter verdi.

Mürekkebi tazelemek için kalemimi kaldırmıştım ki Henry ve Tom, Matthew'u görmek için odaya geldi. Üçüncü gözüm açılarak beni ani bir farkındalıkla şaşırttı. Geldiğimizden beni diğer açığa çıkan güçlerim –cadıateşi, cadısuju ve cadırüzgârı– tuhaf bir biçimde kendini göstermişti. Cadıların üçüncü gözünün verdiği beklenmedik altıncı hisle yalnızca Matthew'un çevresindeki yoğun kırmızı, siyah atmosferi değil, Tom'un gülmüşümsü ışığını ve Henry'nin belli belirsiz yeşil-siyah pırıltısını da fark edebiliyordum. Hepsi parmak izi kadar birbirinden farklıydı.

Old Lodge'un köşesinde gördüğüm mavi-kehribar rengi iplikçikleri düşünerek bazı güçlerimin kaybolmasının ve başkalarının açığa çıkmasının ne anlama geldiğini merak ettim. Bu sabahki olayı da unutmamalıydim...

Köşede bir şey gözümü takılmıştı, mavi noktalar taşıyan bir başka kehribar rengi ışıltı. Duymaktan çok hissettiğim alçak bir yankı da vardı. Nereden geldiğini bulmak için başımı çevirdiğimde his kaybolmuştu. Gözümün kenarında beliren iplik şeklindeki ışık ve renk lekeleri, zaman beni eve dönmeye çağırıyormuşçasına nabız gibi atıyordu.

Madison'daki yalnızca birkaç dakikalık ilk zaman yürüyüşümden bu yana, zamanı ışık ipliklerinden ve renkten oluşan bir madde olarak düşünmüştüm. Yeterince yoğunlaşırsanız tek bir ipliğe odaklanabilir ve onu kaynağına kadar izleyebilirdiniz. Şimdiyse zamanda birkaç yüzyıl yürüdükten sonra, görünüşteki basitliğin hayal edilemeyecek kadar çok sayıda geçmişi milyonlarca şimdiye ve sayısız potansiyel geleceğe bağlayan olasılık düğümlerini gizlediğini biliyordum.

Isaac Newton zamanın kontrol edilemeyecek bir doğa gücü olduğuna inanmıştı. 1590'a güç bela geldikten sonra ona inanmaya hazırdım.

“Diana? İyi misin?” Matthew’un ısrarlı sesi düşüncelerimi böldü. Arkadaşları endişeyle bana bakıyordu.

“İyiyim,” dedim hiç düşünmeden.

“İyi değilsin.” Tüy kalemi masaya attı. “Kokun değişmiş. Büyün de değişiyor olabilir. Kit haklı. Sana bir an önce bir cadı bulmalısınız.”

“Bir cadı getirmek için çok erken,” diye itiraz ettim. “Buraya aitmiş gibi görünüp konuşmam önemli.”

“Bir başka cadı senin zaman yürüyüşçüsü olduğunu bilecektir,” dedi önemsemeyen bir edayla. “Müsamaha gösterecektir. Yoksa başka bir şey mi var?”

Başımı sallayıp gözlerimi kaçırdım.

Bir şeyin yolunda olmadığını hissetmek için Matthew’un köşede çözülen zamanı görmeye ihtiyacı yoktu. Eğer şimdiden büyümle ilgili, ona açıklamak istediğimden daha fazla şey olduğundan kuşkulaniyorsa sırlarımı, ziyarete gelebilecek bir cadıdan saklamamın hiç yolu yoktu.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Gece Okulu, Matthew'un yarattığı bulmasına yardım etmeye hevesliydi. Önerileri kadınları ve üniversite eğitimi olmayan herkesi dışlama yönündeydi. Henry, Londra'nın aramak için en uygun yer olduğunu düşünüyordu ama Walter kalabalık şehirde beni batıl inançlı komşulardan saklamanın imkânsız olacağına ikna etti onu. George, Oxford'daki alimlerin uzmanlıklarından yararlanıp yararlanamayacağımızı merak ediyordu çünkü en azından onlar entellektüel açıdan bir yeterliliğe sahipti. Tom ve Matthew evdeki doğa filozoflarının güçleri ve zayıflıklarını acımasızca eleştirince, bu fikir de bir kenara bırakıldı. Kit bu işi bir kadına emanet etmenin akıllıca olmadığına inanıyordu ve benim için bir eğitim programı yapabilecek yöredeki beyefendilerin listesini çıkardı. Aralarında göklerdeki kıyamet işaretlerini izleyen Azize Mary'nin papazı, simyayla uğraşan ve kendisine bir iblis ya da cadı asistan arayan civarda oturan bir toprak sahibi olan Smythson ve gecikmiş kitap faturalarını yıldız falına bakarak ödeyen Christ Church Koleji'nde okuyan bir öğrenci de yer alıyordu.

Matthew bütün bu önerileri reddederek Woodstock'un şifacısı ve ebesi olan Dul Beaton'ın adını verdi. Yaşlıydı, bir kadındı ve tam da Gece Okulu'nun küçümsediği yaratıklardandı ama Matthew bunun kadının daha iyi işbirliği yapmasını sağlayacağını garanti ediyordu.

Üstelik Dul Beaton civardaki büyü yeteneğine sahip tek yaratıktı. Diğerleri bir *wearh*'ın yakınlarında yaşamaktansa uzun süre önce bölgeyi terk etmişti.

"Dul Beaton'ı çağırmak iyi fikir olmayabilir," dedim daha sonra. Yatmaya hazırlanıyorduk.

"Bunu söylemiştin," dedi Matthew sabırsızlığını gizlemeden. "Ama Dul Beaton bize yardım edemese bile edebilecek birini önerebilir."

“On altıncı yüzyıl sonları etrafta açık açık cadı aramak için iyi bir zaman değil, Matthew.” Gece Okulu’yla beraberken cadı avlarını ima etmekten başka bir şey yapamamıştım ama Mathew gelecekte onları bekleyen dehşeti biliyordu. Bir kez daha endişelerimi geçiştirdi.

“Chelmsford cadı mahkemeleri artık anılarda kaldı, Lancashire avlarının başlamasına ise daha yirmi yıl var. İngiltere’de bir cadı avı başlayacak olsa seni buraya getirmezdin.” Matthew, Pierre’in masaya bakması için bıraktığı birkaç mektubu karıştırdı.

“Bu muhakemeye iyi ki tarihçi değil de bilim insanı olmuştun,” dedim açıkça. “Chelmsford ve Lancashire çok daha geniş çaplı endişelerin ölçüsüz patlamalarıydı.”

“Bir tarihinin şimdinin gidişatını, onu yaşayan insanlardan daha mı iyi anlayacağını düşünüyorsun?” Matthew’un kaşları belirgin bir kuşkuyla kalktı.

“Evet,” dedim kızgınlıkla. “Genellikle daha iyi anlarız.”

“Bu sabah evde neden çatal olmadığını anlamadığında söylediğin bu değildi,” diye belirtti. Pierre bana nazıkçe İngiltere’de henüz çatal bıçağın yaygın olmadığını çıtlata kadar yirmi dakika boyunca çatal aradığımı doğruydu.

“Herhalde sen de tarihçilerin tarihleri ezberleyip olayları öğrenmekten başka bir şey yapmadığına inanan insanlardan değilsin,” dedim. “Benim işim geçmişteki olayların neden olduğunu anlamak. Bir şey gözünün önünde gerçekleştiğinde, nedenlerini görmemek zordur ama geriye dönüp bakmak daha geniş bir perspektif sunar.”

“Madem öyle, rahatlayabilirsin çünkü hem deneyimim hem de geçmişe dönük bilgim var,” dedi Matthew. “Çekincelerini anlıyorum, Diana ama Dul Beaton’ı çağırmak doğru karar.” *Konu kapandı*, diyordu ses tonu.

“1590’larda yiyecek kıtlığı vardı, insanlar gelecek kaygısı taşıyordu,” dedim parmaklarımla sayarak. “Bu da insanların kötü zamanların suçunu yükleyebilecekleri günah keçileri aradıkları anlamına gelir. Erkek dostların farkında olmayabilir ama şimdiden şifacı kadınlar ve ebeler cadılıkla suçlanmaktan korkuyor.”

“Ben Woodstock’taki en güçlü kişiyim,” dedi Matthew beni omuzlarından kavrayarak. “Seni hiç kimse bir şeyle suçlayamayacak.” Bu kibri karşısında şaşırmışım.

“Ben bir yabancıym ve Dul Beaton’ın bana hiçbir borcu yok. Eğer meraklı gözleri üzerime çekersem bu kadına karşı ciddi bir tehlike oluşturunurum,” diye karşılık verdim. “Onun yardımını istemeden önce, en azından üst sınıfa mensup bir Elizabeth dönemi kadını gibi davranıyor olmalıyım. Bana birkaç hafta daha ver.”

“Bu bekleyemez, Diana,” diye kestirip attı.

“Nakış işlemeyi ya da reçel yapmayı öğrenmem için sabret demiyorum. İyi nedenlerim var.” Suratımı ekşiterek ona baktım. “Şifacı kadınına çağır. Ama işler kötü giderse şaşırma.”

“Güven bana.” Matthew dudaklarımı dudaklarıma indirdi. Gözleri dumanlıydı, avını kovalayıp teslim olmaya zorlama içgüdüğü keskindi. Yalnızca karısına karşı üstünlük sağlamak isteyen 16. yüzyıl erkeği değildi, cadıyı ağına düşürmek isteyen vampirdi de.

“Tartışmaları bir parça bile tahrik edici bulmuyorum,” dedim başımı çevirerek. Matthew için tahrik edici olduğu açıktı ama ondan uzaklaştım.

“Ben tartışmıyorum,” dedi Matthew. Sesi yumuşaktı, ağzı kulaklarıma dokunuyordu. “Sen tartışıyorsun. Eğer sana öfkeyle dokunacağımı düşünüyorsan çok yanıliyorsun.” Beni buz gibi gözlerle karyola direğine mıhlayıp pantolonunu kaptı. “Aşağı iniyorum. Bana arkadaşlık edecek uyumamış biri vardır.” Uzun adımlarla kapıya yürüdü. Kapıda durdu.

“Eğer gerçek bir Elizabeth dönemi kadını gibi davranmak istiyorsan, beni sorgulamayı bırak,” dedi kaba bir sesle. Odadan çıktı.

Ertesi gün bir vampir, iki iblis ve üç insan tek kelime etmeden geniş ahşap zeminde yürüyüşümü izliyordu. St. Mary’nin çanları çalıyordu, müziğinin hafif yankısı çanlar sustuktan sonra bir süre havada cınladı. Havada ayva, biberiye ve lavanta kokuları vardı. Rahatsız ahşap bir sandalyeye tünemiştım ve üzerimde iç çamaşırı, iç eteklikler, kollar, sıkı sıkı bağlanmış korseden oluşan, hareketlerimi kısıtlayan bir kıyafet vardı. 21. yüzyıldaki kariyer odaklı hayatım, zar zor aldığım her solukla ben-

den biraz daha uzaklaşıyordu sanki. Soğuk yağmurun camlara vurduğu kurşunlu pencerelerden kasvetli gün ışığına baktım.

“*Elle est ici,*” diye duyurdu Pierre bakışları bana doğru kayarak. “*Cadi madame’ı* görmeye geldi.”

“Nihayet,” dedi Matthew. Yeleğinin sert hatları omuzlarını daha da geniş gösteriyor, beyaz yakasının çevresine işlenmiş siyah ceviz ve meşe yaprakları teninin solukluğunu daha da belirginleştiriyordu. Saygıdeğer bir Elizabeth dönemi kadını olup olmadığımı, farklı bir açıdan gözlemlemek için başını yana eğdi.

“Ee?” diye sordu. “Bu yeterli mi?”

George gözlüğünü indirdi. “Evet. Elbisenin kısl kahverengisi ona önceki giydiğinden daha iyi uymuş, saçma da hoş bir hava vermiş.”

“Bayan Roydon uygun görünüyor, George. Ama garip konuşmasını kö... köyden geldi diyerek açıklayamayız,” dedi kalın, tekdüze sesiyle Henry.

Brokar eteğimin katlarını düzeltmek için yanıma geldi. “Ve boyunu. Bunu saklamamızın yolu yok. Kraliçe’den bile uzun.”

“Onu Fransız ya da Hollandalı olarak yutturamayacağımızdan emin misin?” Tom mürekkep lekeli parmaklarıyla karanfilli bir portakalı burununa kaldırdı. “Belki Bayan Roydon Londra’da hayatta kalabilir. İblisler onu fark edecektir tabii fakat sıradan insanlar ona ikinci defa bakmaya bile lüzum görmeyebilir.”

Walter komiğine gitmiş gibi burun kıvırdı ve alçak bir kanepeden kalktı. “Bayan Roydon’ın gayet güzel bir silüeti var ve olağanüstü uzun. On üçle altmış yaş arası her sıradan erkeğin onu incelemek için bir nedeni olacaktır. Hayır Tom, burada Dul Beaton’la kalması daha iyi olur.”

“Belki Dul Beaton’la tek başıma köyde buluşabilirim,” diye önerdim belki birinin aklı başına gelir de Matthew’u bunu kendi yöntemlerimle yapma konusunda ikna edebilir diye.

Hep bir ağızdan, “Hayır!” diye bağardı dehşete kapılmış altı erkek.

Françoise elinde iki parça keten ve dantelle çıkageldi, göğsü kavgacı bir horozun karşısına çıkan anaç tavuk gibi kabarmıştı. Matthew’un sürekli müdahalelerine en az benim kadar kızıyordu.

“Diana saraya gitmiyor. O fırfırlı yakaya gerek yok,” dedi Matthew sabırsız bir el hareketiyle. “Hem sorun saçı.”

“Neyin gerekli olduğuna dair en ufak bir fikrin yok,” diye tersledi Françoise. Ben bir cadıydım, o da bir vampirdi ama iş erkeklerin budalılığına geldiğinde ortak bir zemin bulabiliyorduk. “Madam de Clermont hangisini tercih eder?” Tüllü kumaştan pilili bir kuş yuvasıyla, görünmez dikişlerle birbirine tutturulmuş, kar tanelerine benzeyen, hilal şeklinde bir şey gösterdi.

Kar taneleri daha rahat görünüyordu. Onları işaret ettim.

Françoise yakayı elbisemin üst kısmına tuttururken Matthew saçımı daha iyi bir şekle sokmak için tekrar uzandı. Françoise eline vurup onu uzaklaştırdı. “Dokunma.”

“Karıma ne zaman istersem dokunurum. Hem Diana’ya ‘Madam de Clermont,’ deyip durma,” diye homurdandı Matthew ellerini omuzlarıma götürerek. “Her an annem kapıdan girecekmiş gibi geliyor.” Yakanın kenarlarını açıp Françoise’in iğnelerini gizleyen siyah kordonu serbest bıraktı.

“*Madame* evli bir kadın. Göğsü kapalı olmalı. Yeni bayan hakkında yeterince dedikodu var zaten,” diye itiraz etti Françoise.

“Dedikodu mu? Ne tür bir dedikodu?” diye sordum kaşlarımı çatarak.

“Dün kilisede değildin. Hamile olduğunu ya da çiçek hastalığına yakalandığını söylüyorlar. O kafir rahip senin Katolik olduğuna inanıyor. Kimileri de İspanyol olduğunu söylüyor.”

“İspanyol mu?”

“*Oui, madame*. Dün öğleden sonra birisi ahırların ordayken sizi duymuş.”

“Ama ben Fransızca çalışıyordum!” Fena bir taklitçi sayılmazdım ve Ysabeau’nun otoriter aksanını taklit etmenin göstermelik hikâyeme inandırıcılık katacağını düşünmüştüm.

“Seyisin oğlu öyle duymamış ama.” Françoise’in ses tonu çocuğun kafasının karışmasının normal olduğunu ima ediyordu. Beni memnun bakışlarla inceledi. “Evet, artık saygıdeğer bir kadın gibi görünüyorsun.”

“*Fallaces sunt rerum species*,” dedi Kit, zehir taşıyan ses tonu Matthew’un suratının asılmasına neden oldu gene. “*Görünüüş aldatıcıdır*. Kimse performansından etkilenmeyecektir.”

“Seneca için henüz çok erken.” Walter, Marlowe’a uyarıcı bir bakış fırlattı.

“Stoacılığın saati olmaz,” diye karşılık verdi Kit sertçe. “Homeros olmadığı için teşekkür etmelisin. Son günlerde tek duyduğumuz *İlyada*’yı farklı sözcüklerle beceriksizce yeniden ifade etmeler. Yunanlıları onları anlayan birine bırak, George... Matt gibi birine.”

“Homeros çevirim henüz bitmedi!” dedi George kızgınlıkla.

Tepkisi Walter’ın Latince alıntılar sıralamasına neden oldu. Matthew birine gülerек Yunanca olduğunu tahmin ettiğim bir dilde bir cevap verdi. Erkekler en sevdikleri eğlence olan söz düellosuna dalarken alt katta bekleyen cadı tamamen unutulmuştu. Tekrar koltuğuma gömüldüm.

“Böyle keyifli olduklarında her şey harika,” diye fısıldadı Henry. “Onlar krallığın en zeki adamları, Bayan Raydon.”

Majesteleri’nin kolonileşme ve keşif politikalarının yararlarını tartışan Raleigh ve Marlowe birbirlerine bağırıma başlamışlardı.

“Senin gibi bir maceraperest olacağına bir kese altını Thames’e atsalar daha iyi,” diye kıkırdadı Kit.

“Maceraperestmiş! Alacaklılardan o kadar ödün pathyor ki gündüz kapıdan dışarı adamını atmıyorsun.” Raleigh’in sesi titriyordu. “Bazen öyle budala oluyorsun ki, Kit.”

Matthew dalaşmayı giderek artan bir keyifle takip etmişti. “Şimdi kiminle başın dertte?” diye sordu Marlowe’a, şarabına uzanarak. “Ve başını dertten kurtarmak kaç patlayacak?”

“Terzim.” Kit pahalı giysisini gösterdi eliyle. “*Büyük Timur*’u basan matbaa.” Duraksayarak fahiş rakamları sıraya soktu. “Ev sahibim olduğunu söyleyen o piç Hopkins. Ama elimde bu var.” Kit, pazar gecesi satranç oynadıklarında Matthew’dan kazandığı küçük Diana figürünü kaldırdı. Heykelin gözümün önünde olmamasından duyduğum endişeyle yavaş yavaş ilerledim.

“O önemsiz süsü rehin verecek kadar paraya sıkışmış olamazsın.” Matthew’un gözleri bana kaydı, eliyle küçük bir hareket yaptığında yine koltuğa gömüldüm. “Ben hallederim.”

Marlowe gümüş tanrıçayı cebine atıp sırtarak ayağa fırladı. “Her zaman sana güvenebilirim, Matt. Elbette borcumu ödeyeceğim.”

“Tabii,” dedi Matthew, Walter ve George kuşkuyla mırıldandılar.

“Ama kendine bir sakal alacak kadar para kalsın elinde.” Kit memnun memnun kendi sakalını sıvazladı. “Berbat görünüyorsun.”

“Sakal mı alsın?” Yanlış anlamış olmalıydım. Matthew benden dolayı ona argo konuşmamasını söylemişti ama Marlowe yine argo konuşuyor olmalıydı.

“Oxford’da bir berber var. Bir büyücü. Kocanın kolları, türündeki herkeste olduğu gibi ağır büyüyor, şu anda da tertemiz tıraşlı.” Boş boş bakmaya devam ettiğimde Kit abartılı bir sabırsızlıkla devam etti. “Matt bu haliyle dikkat çekecektir. Sakala ihtiyacı var. Belli ki ona bir sakal verecek yetenekte bir cadı değilsin, bu nedenle bunu yapacak başka birini bulmalıyız.”

Gözlerim karaağaç masanın üzerindeki boş testiye kaydı. Françoise odaya biraz koku ve renk vermesi için onu bahçeden kestiği yeşilliklerle doldurmuştu, çalı meşesi filizleri, kuşburnuna benzeyen kahverengi yemişiyle muşmula dalları ve birkaç beyaz gül. Birkaç saat önce, aklımdan bahçeyi geçirerek, gülleri ve muşmula dallarını öne getirmek için parmaklarımı dalların arasına sokmuştum. On beş saniye eserimi gururla izlemiş ama sonra çiçekler ve yemişler gözümün önünde kuruyup solmuştu. Kuruma parmak uçlarımdan her yöne yayılmış ve ellerim bitkilerden gelen bilgi seliyle uyuşmuştu: güneş ışığının teması, yağmurun susuzluğu dindiren hissi, rüzgârın çekişine karşı koymaktan kaynaklanan köklerin gücü, toprağın tadı.

Matthew haklıydı. 1590’da büyüm değişiyordu. Cadiateşi, cadısuu ve cadırüzgârı artık açığa çıkmıyordu. Onların yerine zamanın parlak ipliklerini ve canlı varlıkları kuşatan renkli auraları görüyordum. Ne zaman bahçede yürüsem meşelerin gölgeleri arasından bir erkek geyik bana bakıyordu. Şimdi de elime aldığım şeyi kurutmaya başlamıştım.

“Dul Beaton bekliyor,” diye hatırlattı Walter, Tom’u kapıya doğru iterek.

“Ya düşüncelerimi duyabilirse?” diye endişelendim, geniş meşe basamaklardan inerken.

“Ben yüksek sesle söyleyebileceklerinden daha çok endişeleniyorum. Kıskançlığını ya da düşmanlığını uyandırabilecek hiçbir şey yapma,” diye öğütledi Walter. Gece Okulu’nun diğer üyeleriyle birlikte arkamızdan

geliyordu. “Eğer hiçbir şey işe yaramazsa yalan söyle. Matthew ve ben hep böyle yaparız.”

“Bir cadı başka bir cadıya yalan söyleyemez.”

“Bu iş felaketle bitecek,” diye mırıldandı Kit uğursuzca. “Bahse girerim.”

“Yeter.” Matthew hızla dönüp Kit’i yakasından kavradı. İki İngiliz mastif Kit’in ayaklarının çevresinde hırılıyordu. Matthew’a sadıktılar ve Kit’ten pek hoşlandıkları söylenemezdi.

“Tek söylemeye çalıştığım...” diye başladı Kit kaçmak için kıvranarak. Matthew sözlerini bitirmesine fırsat vermeden onu duvara dayayı yukarı kaldırdı.

“Söylediğinin bir önemi yok, kastettiğin ise yeterince açıldı.” Matthew, Kit’in boğazını biraz daha sıktı.

“Bırak onu.” Walter bir elini Marlowe’un diğer elini Matthew’un omzuna koydu. Vampir, Raleigh’e aldırmadan dostunu birkaç santim daha kaldırdı. Kırmızı-siyah süslü elbisesi içinde Kit, oymalı ahşap lambrilerin kıvrımları arasında hapsolmuş egzotik bir kuşa benziyordu. Matthew söylemek istediği şeyin iyice anlaşıldığından emin olmak için onu birkaç saniye daha tutup bıraktı.

“Gel, Diana. Her şey yolunda gidecek.” Matthew’un sesi hâlâ kendinden emindi ama başparmaklarındaki meşum karıncalanma Kit’in haklı çıkabileceği uyarısını yapıyordu.

Walter hole ilerlerken gözlerine inanamıyormuşçasma, “Ulu Tanrım,” diye mırıldandı. “Bu Dul Beaton mı?”

Cadı odanın uzak ucunda, gölgelerin arasında duruyordu. Ufak tefek, kambur ve yaşlı mı yaşlıydı. Yaklaştığımızda kısl siyah elbisesi, tel tel beyaz saçları ve köselemsi teni gibi ayrıntıları da gördük. Gözlerinden birisi kataraktan süt beyazı, diğeryse ela rengindeydi. Kataraktlı gözünün, sanki farklı açıdan daha iyi görebilirmiş gibi çukurunda aniden dönmek gibi ürkütücü bir huyu vardı. Daha kötüsü olamaz derken burnunun kemerindeki siğili fark ettim.

Dul Beaton bana şöyle bir bakıp isteksizce reverans yaptı. Tenimdeki belli belirsiz karıncalanma, kadının gerçekten cadı olduğunu söylüyordu. Aniden üçüncü gözüm açılıp daha fazla bilgi aradı. Ancak pek çok yaratığın aksine Dul Beaton hiç ışık vermiyordu. Baştan aşağı griydi.

Bir cadının bu kadar görünmez olmaya çalışmasını görmek üzücüydü. Ashmole 782'ye dokunmadan önce ben de bu kadar sönük müydüm? Üçüncü gözüm tekrar kapandı.

"Bizi görmeye geldiğiniz için teşekkürler, Dul Beaton." Matthew ses tonuyla asıl kadının eve kabul edildiği için memnun olması gerektiğini ima ediyordu.

"Üstat Roydon." Cadının sözleri dışarıda uçuşan dökülmüş yapraklar kadar kuruydu. Sağlam gözünü bana çevirdi.

"Dul Beaton'ın oturmasına yardım et, George."

Chapman, Matthew'un emriyle öne atılırken geri kalanımız aradaki mesafeyi dikkatle korudu. Cadı romatizmalı eklemeleriyle bir koltuğa otururken inledi. Matthew kibarca kadının oturmasını bekledikten sonra devam etti.

"Hemen sadede gelelim. Bu kadın," beni işaret etti, "korumam altında ve son günlerde bazı zorluklar yaşadı." Matthew evlilikten söz etmemişti.

"Üstat Roydon nüfuzlu dostlarınız ve sadık hizmetkârlarınız var. Yoksul bir kadın sizin gibi bir beyfendinin ne işine yarayabilir ki?" Dul Beaton sesindeki serzenişi yapmacık bir kibarlıkla örtmeye çalışıyordu ama kocamın kulakları son derece keskindi. Gözleri kısıldı.

"Benimle oyun oynama," diye kestirip attı. "Beni karşına almak istemezsin, Dul Beaton. Bu kadın cadılık belirtileri gösteriyor ve yardımına ihtiyacı var."

"Bir cadı mı?" Dul Beaton'ın yüzünde kibar bir kuşku ifadesi belirdi. "Annesi cadı mıydı? Babası büyücü müydü?"

"İkisi de o henüz çocukken öldü. Sahip oldukları güçlerden emin değiliz," diye itiraf etti Matthew, o vampirlere has yarı yarıya doğru olan yalanlarından birini söyleyerek. Kadının kucasına bir para kesesi bıraktı. "Onu inceleyebilirsen minnettar olurum."

"Pekâlâ." Dul Beaton'm eğri büğrü elleri yüzüme uzandı. Eti etime değdiğinde aramızda güçlü bir enerji akımı oldu. Yaşlı kadın geriye sıçradı.

"Ee?" diye sordu Matthew.

Dul Beaton'm elleri kucasına indi. Para kesesini Matthew'a fırlatacakmış gibi kavradı. Sonra kendini topladı.

“Kuşkulandığım gibi. Bu kadın cadı değil, Üstat Roydon.” Sesi kayıtsız ama biraz daha yüksekti. Midemden yükselen nefret dalgası ağızımda acı bir tat bıraktı.

“Eğer böyle düşünüyorsan Woodstock halkının sandığı kadar güçlü değilsin demektir,” diye karşılık verdim.

Dul Beaton kızgınlıkla dikleşti. “Ben saygıdeğer bir şifacıyım. Kadın ve erkekleri hastalıklardan koruyan bitkileri bilirim. Üstat Roydon yeteneklerimi biliyor.”

“Bu bir cadının zanaati. Ama insanlarımızın başka yetenekleri de var,” dedim dikkatle. Matthew’un parmakları, parmaklarımı acı verecek kadar sıkıyor, hemen susmamı söylüyordu.

“Böyle yetenekleri bilmem ben,” dedi çabucak. Yaşlı kadın Sarah teyzem kadar inatçıydı ve benim gibi cadılık zanaatini dikkatlice araştırmadan elementlerden yararlanabilen cadılara karşı aynı küçümsemeyi duyuyordu. Sarah her bitki ve otun nasıl kullanılacağını biliyor ve yüzlerce büyüü kusursuzca hatırlayabiliyordu ama bir cadı olmak bundan daha fazlasıydı. Dul Beaton itiraf etmese de bunu biliyordu.

“Bu kadının yeteneklerinin sınırını saptamanın, basit bir dokunmadan başka yolu vardır herhalde. Senin yeteneklerine sahip biri, bu yolların ne olduğunu bilmeli,” dedi Matthew, hafif alaycı tonu açıkça meydan okuyordu. Dul Beaton tereddüt ederek keseği elinde tarttı. En sonunda ağırlığı onu bu meydan okumayı kabul etmeye ikna etmiş olmalıydı ki ödemeyi eteklerinin arasındaki gizli bir cebe soktu.

“Birinin cadı olup olmadığını anlamak için yapılan testler vardır. Bazıları bir dua okunmasına dayanır. Eğer yaratık duayı okurken takılırsa, bu şeytanın yakınlarda olduğunu işaretidir,” dedi gizemli bir ses tonuyla.

“Şeytan Woodstock’ta gezinmiyor, Dul Beaton,” dedi Tom, çocuğuna yatağın altında canavar olmadığını söyleyen bir ebeveyn gibi konuşarak.

“Şeytan her yerde, beyefendi. Buna inanmayanlar onun tuzağına düşerler.”

“Bunlar yalnızca batıl inançlı, zayıf iradeli kişileri korkutmak için uydurulan masallar,” dedi Tom geçiştirerek.

“Şimdi olmaz Tom,” diye mırıldandı Walter.

“Başka işaretler de var,” dedi George, her zamanki gibi bildiklerini paylaşmaya hevesliydi. “Şeytan, kendisine ait olduğunu göstermek için bir cadıyı yaralar ve izlerle damgalar.”

“Gerçekten de öyle, efendim,” dedi Dul Beaton, “akil adamlar da bu işaretleri aramasını bilirler.”

Başına kan hücum etti ve her şey fırıl fırıl dönmeye başladı. Eğer aranacak olursa bu işaretler bende de bulunabilirdi.

“Başka yöntemler olmalı,” dedi Henry tedirgince.

“Var, Lordum.” Dul Beaton’ın süt beyazı gözü odada dolaştı. Bilimsel aletler ve kitap yığınlarının durduğu masayı işaret etti. “Oraya gidelim.”

Dul Beaton’ın eli eteğinde keseyi sakladığı yere gitti ve cebinden eski bir pirinç çan çıkardı. Çanı masaya koydu. “Lütfen bir mum getirin.”

Henry hemen kadının dediğini yaptı, adamlar merakla çevremize toplandı.

“Bazıları, bir cadının gerçek gücünün yaşamla ölüm, aydınlıkla karanlık arasındaki bir yaratık olmasından geldiğini söyler. Dünyanın kesişim yerlerinde doğanın yaptığını bozabilir ve dünyanın düzenini bağlayan bağları çözebilir.” Dul Beaton bir kitap çekip kitabı ağır gümüş şamdanlıktaki mum ve pirinç çanın arasına koydu. Sesi alçaldı. “Eskiden komşuları bir cadı keşfettiğinde ölü olduğunu gösteren bir çan çalıp onu kiliseden atarlarmış.” Dul Beaton çanı kaldırdı ve bileğini kıvrarak çaldı. Bıraktığında çan masanın üzerinde asılı durarak çınlamaya devam etti. Tom ve Kit öne eğildiler, George keskin bir soluk aldı, Henry haç çıkardı.

Dul Beaton tepkilerinden memnun olmuş görünüyordu, dikkatini bir Yunan klasiğinin. *Öklid’in Geometri Öğeleri*’nin İngilizce çevirisine verdi. Kitap masanın üzerinde Matthew’un geniş koleksiyonundaki birkaç matematik aletiyle birlikte duruyordu.

“Sonra rahip kutsal kitabı –bir İncil’i– alır ve cadının Tanrı’ya erişiminin kapandığını göstermek için kitabı kapatırdı.” *Geometri Öğeleri* pat diye kapandı. George ve Tom sıçradı. Gece Okulu’nun üyeleri kendilerini batıl inançlardan bağımsız düşünen erkekler olarak kolay etkileniyorlardı.

“En sonunda rahip cadının ruhu olmadığını göstermek için mumu söndürürdü.” Dul Beaton’ın parmakları aleve uzanarak fitili sıktı. Işık söndü, ince gri bir duman havaya yükseldi.

Adamlar büyülenmişti. Matthew bile tedirgin görünüyordu. Odadaki tek ses, alevlerin çtırtısı ve çanın hiç susmayan çınlamasıydı.

“Gerçek bir cadı, ateşi tekrar yakabilir, kitabın sayfalarını açabilir ve çanı susturabilir. O Tanrı’nın gözündeki muhteşem bir yaratıktır.” Dul Beaton dramatik bir etki yaratmak için duraksadı ve süt beyazı gözü bana doğru kaydı. “Bunları yapabilir misin, genç hanım?”

Modern cadılar on üç yaşına geldiğinde Dul Beaton’ın testleriyle ür-kütücü bir benzerlik taşıyan törenle yerel kovana kabul edilirdi. Cadı-ların sunak çanları genç cadıya hoş geldin demek için çaldı. Gerçi bu çanlar ağır gümüşten yapılı, kuşaktan kuşağa aktarıldı. Bir İncil ya da matematik kitabı yerine, özel güne köklü bir geçmişin ağırlığını katmak için genç cadının ailesinin büyü kitabı getirilirdi. Sarah, Bishop’ların büyü kitabının evden çıkmasına bir tek on üçüncü doğum günümde izin vermişti. Muma gelince yeri ve amacı aynıydı. Bu nedenle genç cadılar çok küçük yaşlardan itibaren mumları yakıp söndürmeyi öğrenirdi.

Madison kovanına resmî olarak sunulmam felaketle sonuçlanmıştı. Bütün akrabalarımın tanık olduğu bir felaket. Yirmi yıl sonra bile yan-mayan mumu, açılmayan kitabı ve benim dışımda her cadı için çalan çanı arada sırada hâlâ kâbuslarımda görüyordum. “Emin değilim,” diye itiraf ettim duraksayarak.

“Dene,” diye teşvik etti Matthew kendindenden emin bir sesle. “Birkaç gün önce mum yakmıştın.”

Doğruydı. En sonunda Bishop’ların araba yolunda sıralanan kabak fenerleri yakmayı başarmıştım. Ama o zaman en baştaki başarısız giri-şimleri görece izleyiciler yoktu. Oysa bugün Kit ve Tom’un gözleri beni beklentiyle dürtüyordu. Dul Beaton’ın bakışını belli belirsiz hissediyordum ama Matthew’un tamdık, soğukkanlı dikkatinin fazlasıyla farkındaydım. Karşılık olarak damarlarımdaki kan, bu büyü için gerekli olan ateşi üret-meyi reddediyormuş gibi buz kesti. En iyisini umarak dikkatimi mumun fitiline verdim ve büyüü mırıldandım.

Hiçbir şey olmadı.

“Rahatla,” diye mırıldandı Matthew. “Ya kitap? Ondan mı başlasan?”

Büyücülükte her şeyin belli bir sırada olması gerektiği gerçeğini bir kenara koysam bile, işe *Öklid’in Öğeleri*’nin neresinden başlayacağımı

bilmiyordum. Kâğıdın lifleri arasındaki havaya mı odaklanmalıydım, yoksa kapağı kaldırmak için bir esinti mi çağırmalıydım? Hiç susmayan çan sesleri arasında düşünmek imkânsızdı.

“Çanı durdarabilir misin lütfen?” diye yalvardım endişem artarken.

Dul Beaton parmaklarını şaklattığında piriç çan masaya düştü. Şekli bozulmuş kenarlarını titreştiren son bir çınlamadan sonra sustu.

“Size söylediğim gibi, Üstat Roydon,” dedi Dul Beaton zafer kazanmış bir ses tonuyla. “Gördüğünüzü düşündüğünüz şey büyü değil, göz aldanmasıymış. Bu kadının gücü yok. Köyün ondan korkacak bir şeyi yok.”

“Belki seni tuzaga düşürmeye çalışıyordur, Matthew,” diye lafa girdi Kit. “Buna hiç şaşırımam doğrusu. Kadınlar ikiyüzlü yaratıklardır.”

Dul Beaton’ın söylediklerini başka cadılar da aynı memnun ses tonuyla söylemişti. Kadına yanıldığını göstermek ve Kit’in suratındaki bilmiş ifadeyi silmek için içimde ani, yoğun bir istek duydum.

“Mumu yakamam. Hem kimse bana bir kitabı nasıl açacağımı ya da çanın çalmasını nasıl durduracağımı öğretmedi. Ama eğer gücüm yoksa bunu nasıl açıklıyorsun?” Yakınlarda bir kâse meyve duruyordu. Bahçeden koparılmış taze ayvalar loş ışıktaki altın renginde parlıyorlardı. Bir tanesini seçip herkesin görebileceği şekilde avcuma oturttum.

Meyveye odaklanırken avcum karıncalanmaya başladı. Ayvanın etli kısmını kabuğu camdanmış gibi net bir şekilde görebiliyordum. Gözlerim kapandı, cadı gözüm açılıp bilgi toplamaya başladı. Farkındalık alnımın ortasından koluma, oradan da parmak uçlarıma indi yavaşça. Ağacın kökleri gibi yayılıyor, lifleri yılan gibi kıvrılarak meyvenin içine giriyordu.

Teker teker meyvenin sırlarını alıyordum. Çekirdeğinde yumuşak etini yiyen bir kurt vardı. Dikkatim oradaki güce takıldı ve sıcaklık, güneş ışığının tadıyla dilimde bir sızı bıraktı. Görünmez güneşin ışığını içtiğim sırada kaşlarımla ortasındaki deri hazla titredi. *Ne çok güç*, diye düşündüm. *Yaşam. Ölüm.* İzleyicilerim önemini yitirmişti. Önemli olan tek şey, avcumda duran sonsuz bilgi edinme potansiyeliydi.

Gün ışığı, sessiz bir davete karşılık vererek ayvadan ayrıldı ve parmaklarıma ilerledi. İçgüdüsel olarak yaklaşan güneş ışığına karşı koyup onu olması gereken yerde, meyvede tutmak istedim ama ayva kahverengiye döndü, büzüldü ve kendi içine çöktü.

Dul Beaton dikkatimi dağıtarak keskin bir soluk aldı. İrkilerek biçimsiz meyveyi yere düşürdüm, zemine çarparak dağıldı. Başımı kaldırdığımda Henry tekrar haç çıkarıyordu, bakışlarındaki ifade, elinin ağır ve otomatik hareketleri ne kadar sarsıldığını belli ediyordu. Tom ve Walter ise parmaklarıma odaklanmıştı, küçücük güneş tutamları ayvayla olan kopmuş bağlarını onarmak için boş yere çaba gösteriyorlardı. Matthew ışık fışkırtan parmaklarımı elleri arasına alarak eğitimsiz gücümün işaretlerini gizlemeye çalıştı. Ellerimden hâlâ kıvılcımlar çıkıyordu, onu yakmamak için onları çekmeye çalıştım. Başını salladı, elimi bırakmadı ve önüne çıkabilecek her büyüüyü sindirebilecek kadar güçlü olduğunu söylemek istercesine gözlerime baktı. Kısa bir tereddütten sonra bedenim rahatlayıp ona yaslandı.

“Bitti. Başka yok,” dedi kararlı bir sesle.

“Güneş ışığının *tadını* alabiliyorum, Matthew.” Sesim panikten tiz çıkıyordu. “Köşelerde bekleyen zamanı *görebiliyorum*.”

“O kadın bir *wearh*’ı büyülemiş. Bu şeytanın işi,” diye tısladı Dul Beaton. Dikkatle geri çekiliyordu, parmaklarını tehlikeyi uzaklaştırmak için çatal biçimine getirmişti.

“Woodstock’ta şeytan yok,” diye yineledi Tom kararlılıkla.

“Garip mühürler ve sihirli sözlerle dolu kitaplarınız var,” dedi Dul Beaton, *Öklid’in Öğeleri*’ni göstererek. Kit’in yüksek sesle *Doktor Faustus*’u okuduğunu duymadığı için çok talihliydik.

“O büyü değil matematik,” diye itiraz etti Tom.

“Ne dersen de, ben gerçeği gördüm. Tıpkı onlar gibisiniz, beni buraya karanlık planlarınıza alet etmek için çağırdınız.”

“Tıpkı kimler gibi?” diye sordu Matthew sertçe.

“Üniversitedeki bilginler. Sorularıyla iki cadıyı Duns Tew’dan kaçırdılar. Bilgimizi istiyorlardı ama bilgilerini paylaşan kadınları mahkûm ettiler. Hepsisi bu değil. Faringdon’da bir kovan kurulmaya başlıyordu ama cadılar sizin gibi adamların dikkatini çekince dağıldılar.” Bir kovan güvenlik, korunma ve topluluk anlamına geliyordu. Kovanı olmadan bir cadı komşularının kıskançlığı ve korkularına karşı çok daha savunmasızdı.

“Kimse seni Woodstock’tan uzaklaştırmaya çalışmıyor.” Onu yatıştırmak istedim ama ona doğru bir adım atmamla birlikte kadın biraz daha geriledi.

“Bu evde kötülük var. Köydeki herkes biliyor bunu. Dün Bay Danforth cemaate kötülüğün kök salmasının tehlikeleri konusunda vaaz verdi.”

“Ben de senin gibi yalnız bir cadıyım, bana yardım edecek bir ailem yok,” dedim anlayışını uyandırmayı umarak. “Onlar kim olduğumu anlamadan önce bana merhamet et.”

“Sen benim gibi değilsin, ben dert istemiyorum. Köy intikam için kan istediğinde kimse bana merhamet etmeyecek. Beni koruyacak bir *wearh*’ım yok ve hiçbir lord ya da saray beyi onurumu korumak için öne çıkmayacaktır.”

“Matthew –Üstat Roydon–, sana bir zarar gelmesine izin vermez.” Elimi yalvarırcasına kaldırdım.

Dul Beaton inanmamıştı. “*Wearh*’lara güven olmaz. Matthew Roydon’ın gerçekte ne olduğunu öğrenirlerse köy ne yapardı?”

“Bu mesele ikimizin arasında, Dul Beaton,” diye uyardım.

“Bir cadının bir başkasını koruyacağına inanıyorsun, sen nereden geldin genç hanım? Dünya tehlikelerle dolu. Artık hiçbirimiz güvende değiliz.” Yaşlı kadın Matthew’a nefretle baktı. “Binlerce cadı ölüyor ve Konsil’in korkakları hiçbir şey yapmıyor. Bu neden böyle, *wearh*?”

“Bu kadarı yeter,” dedi Matthew soğuk bir sesle. “Françoise, lütfen Dul Beaton’a yolu gösterin.”

“Memnuniyetle gidiyorum.” Yaşlı kadın eğri kemiklerinin izin verdiği ölçüde dikleşti. “Ama sözlerimi unutma, Matthew Roydon. Bir günlük mesafedeki her yaratık senin kanla beslenen korkunç bir canavar olduğundan kuşkuluyor. Bu karanlık güçlerinle bir cadıyı koruduğun anlaşılırsa Tanrı ona sırt çevirenlere karşı merhametsiz olacaktır.”

“Elveda, Dul Beaton.” Matthew, cadıya sırtını döndü ama Dul Beaton son sözü söylemeye kararlıydı.

“Kendine dikkat et, kız kardeşim,” diye seslendi çıkarken. “Bu zamanlar için fazla ışık saçıyorsun.”

Odadaki bütün gözler üzerimdeydi. İlgiden rahatsız olarak hafifçe kıpırdandım.

“Açıkla,” dedi Walter.

“Diana’nın sana açıklama yapma borcu yok,” diye tersledi Matthew. Walter sessiz bir ateşkes ilan edercesine elini kaldırdı.

“Ne oldu?” diye sordu Matthew daha ölçülü bir tonla. *Ona* bir açıklama borçluydum.

“Tam da tahmin ettiğim şey: Dul Beaton’ı korkuttuk. Artık benden uzak durmak için her şeyi yapacak.”

“İtaatkâr olmalıydı. O kadına çok iyilik yaptım,” diye söylendi Matthew.

“Karın olduğumu neden söylemedin?” diye sordum sessizce.

“Bahçeden koparılmış sıradan bir meyveye ne yapabileceğini bana söylemediğin için olabilir mi?” dedi beni dirseğimden tutarak. Matthew dostlarına döndü. “Karımla konuşmam gerek. Yalnız.” Beni dışarıya götürdü.

“Şimdi yine karın oldum demek!” diye bağırdım dirseğimi sertçe çekerek.

“Her zaman karımdın zaten. Ama özel hayatımızın ayrıntılarını herkesin bilmesi gerekmez. Şimdi içeride ne oldu?” dedi emredercesine, bahçedeki düzgünce budanmış şimşirlerden birinin yanında durdu.

“Daha önce söylediğinde haklıydın: Büyüm değişiyor.” Başımı çevirdim. “Daha önce de yatak odasındaki çiçeklere böyle bir şey oldu. Onları tekrar düzenlerken, büyümelerini sağlayan toprağın ve havanın tadını aldım. Çiçekler ben dokunduğumda öldü. Güneş ışığını meyveye döndürmeye çalıştım ama bana itaat etmedi.”

“Dul Beaton’ın davranışı kendini tuzağa düşmüş hissettiğin için cadı-rüzgârını serbest bırakmalıydı. Ya da tehlikede olduğun için cadiatesini. Belki de zaman yürüyüşü büyüne zarar verdi,” dedi Matthew kaşlarını çatarak.

Dudağımı ısırdım. “Kendimi kaybedip ona ne yapabildiğimi göstermemeliydim.”

“Güçlü olduğunu biliyordu. Oda korkunun kokusuyla doluydu.” Gözleri ciddiydi. “Belki de bu kadar erken bir yabancıyla karşı karşıya kalmaman gerekiyordu.”

Ama artık çok geçti.

Gece Okulu pencerelerde belirdi. Soluk yüzleri adsız takımyıldızlardaki yıldızlar gibi camlara dayanmıştı.

“Nem elbisesini mahvedecek, Matthew ve o üzerinde tek iyi duran şey,” diye payladı pencere kanadından başını uzatan George. Tom’un iblis gibi yüzü George’un omzu üzerinden uzandı.

“Müthiş keyif aldım!” diye bağırdı Kit bir başka pencereyi camları takırdatacak bir güçle açarak. “O kocakarı kusursuz bir büyücü. Dul Beaton’ı oyunlarımdan birinde kullanacağım. Eski bir çanla öyle bir şey yapacağı kimin aklına gelirdi?”

“Cadılarla olan geçmişin unutulmadı, Matthew,” dedi Walter. Henry’yle birlikte ayaklarının altında çakıl taşlarını ezerek yanımıza geldiler. “Konuşacaktır. Dul Beaton gibileri her zaman konuşur.”

“Aleyhinde konuşursa endişelenmemiz gerekir mi, Matt?” diye sordu Henry nazikçe.

“Hal, bizler insanların dünyasında yaşayan yaratıklarız. Her zaman endişe edecek bir şey vardır,” dedi Matthew asık suratla.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Gece Okulu felsefe konusunda hemfikir olmayabilirdi ama bir konuda hemfikirdiler: Hâlâ bir cadının bulunması gerekiyordu. Matthew, George ve Kit'i araştırma yapmaları ve gizemli simya el yazmamızı sormaları için Oxford'a gönderdi.

Perşembe akşamı akşam yemeğinden sonra büyük salondaki ocağın başında yerlerimizi aldık. Henry ve Tom matematik ya da astronomi okuyup tartışıyorlardı. Walter ve Kit uzun bir masada zar atıyor, son edebiyat projeleriyle ilgili fikir alışverişi yapıyorlardı. Aksanımı çalışmak için Walter'ın *The Faerie Queene* nüshasını, Elizabeth döneminin çoğu romanı gibi fazla zevk almadan yüksek sesle okuyordum.

“Pat diye giriş yapıyorsun, Kit. Seyirciyi o kadar çok korkutacaksın ki ikinci sahne gelmeden tiyatrodan kaçacaklar,” diye itiraz etti Walter. “Daha çok macera katmalısın. Saatlerdir *Doktor Faustus*'u didik didik ediyorlardı. Dul Beaton sağ olsun, artık yeni bir açılış sahnesi vardı.

“Bütün o entelektüel öykünmelerine rağmen Faustus için ilham kaynağım sen değilsin, Walt,” dedi Kit sert bir sesle. “Senin karışman Edmund'un hikâyesini ne hale getirdi baksana. *The Faerie Queene*, Kral Arthur'la ilgili gayet hoş bir hikâyeydi. Artık Malory ve Vergilius'un korkunç bir karışımı. Hikâye bitmek bilmiyor ve o Gloriana, nedir öyle. Neredeyse Dul Beaton kadar yaşlı ve en az onun kadar aksi. Sürekli başında durup ne yapacağını söylersen Edmund'un hikâyeyi bitirmesi zor. Ölümsüzlüğe kavuşmak istiyorsan Will'le konuş, fikir bulmakta sıkıntı çekiyor.”

“Bu senin için uygun mu, Matthew?” diye anımsattı George. Bir gün Ashmole 782 adıyla bilinecek el yazması üzerine yaptığı araştırmada hangi aşamada olduğunu anlatıyordu.

“Affedersin, George. Bir şey mi dedin?” Matthew’un dalgın gri gözle-
rinde bir parça suçluluk vardı. Dikkatini aynı anda birçok işe vermenin
belirtilerini biliyordum. Pek çok fakülte toplantısını böyle atlatmışım.
Muhtemelen bir yandan odadaki konuşmaları dinleyip Dul Beaton’la
neyin ters gittiğine kafa patlatıyor bir yandan da gelmeye devam eden
posta çuvallarının içeriğini düşünüyordu.

“Kitapçılardan hiçbirisi kentte dolaşımda olan nadir bir simya eserini
duymamış. Christ Church’te bir dostuma sordum, o da bir şey bilmiyor.
Sormaya devam edeyim mi?”

Matthew karşılık vermek için ağzını açtığı anda ön antreden ardına
kadar açılan ağır bir kapının gümbürtüsü geldi. Bir anda ayağa fırladı.
Walter ve Henry sıçrayıp sabah, öğle, akşam üzerlerinden çıkarmadıkları
hançerlerine el attılar.

“Matthew?” diye gürleyen yabancı ses, gayriihtiyari kollarımdaki
tüyleri diken diken etti. İnsana ait olamayacak kadar berrak ve ahenkli
bir sestti. “Burada mısın be adam?”

“Tabii ki,” diye karşılık verdi bir başkası, sesi Galler aksanıyla alça-
lıp yükselirken. “Burnunu kullansa. Başka kim taze baharat gelmiş bir
dükkân gibi kokar?”

Saniyeler sonra kaba kahverengi pelerinler içinde iri yarı iki adam
odanın ucunda, Kit ve George’un hâlâ zarları ve kitaplarıyla oturduğu
yerde belirdi. Benim zamanımda olsalar, profesyonel futbol takımları
yeni gelenlerin ikisini de hemen transfer ederdi. Çılık tendonları, iri
bilekleri ve aşırı gelişmiş kolları, kalın kash bacakları ve güçlü omuzları
vardı. Adamlar yaklaşırken mumların ışığı parlak gözlerine yansıdı ve
silahlarının bilenmiş kenarlarında dolaştı. Biri Matthew’dan iki santim
uzun sarışın bir dev, öbürü ise on santim kısa, tek gözü şaşkı bir kızıldı.
Otuz yaşından küçük gösteriyorlardı. Sarışın rahat bir soluk aldığını hemen
gizledi. Kızıl öfkeliydi ve öfkesini kimin gördüğü umrunda bile değildi.

“Buradaymışsın. Tek kelime etmeden ortadan kaybolunca bizi kor-
kuttun,” dedi sarışın olan tatlı tatlı. Durdu, uzun ve son derece keskin
kılıcını çekti.

Walter ve Henry de silahlarını çektiler. Adamları tanımışlardı. “Gallowglass. Burada ne işin var?” diye sordu Matthew sarışın savaşıya. Sesinde temkinli bir şaşkınlık vardı.

“Seni arıyoruz elbette. Hancock ve ben cumartesi seninleydik.” Gallowglass’ın soğuk mavi gözleri bir yanıt alamadığında kısıldı. Her an ortalığı kan gölüne çevirebilecek bir Viking’e benziyordu. “Chester’da.”

“Chester.” Matthew’un yüzünü bir dehşet ifadesi kapladı. “Chester!”

“Doğru. Chester,” diye yineledi kızıl saçlı Hancock. Öfkeyle bakarak elindeki ıslak, uzun deri eldivenleri sıyırdı ve şöminenin yakınında yere attı. “Planladığımız gibi pazar günü bizimle buluşmadığında etrafta seni sorduk. Hancı bize ayrıldığını söyledi. Buna çok şaşırdık, tek nedeni hesabı ödememiş olman da değildi.”

“Ateşin yanında oturup şarabını içerken bir anda ortadan kaybolmuşsun,” diye bildirdi Gallowglass. “Hizmetçi kız –senden gözlerini ayıramayan siyah saçlı– ortalığı ayağa kaldırdı. Seni hayaletlerin götürdüğünü söylüyordu.”

Aniden anlayarak gözlerimi kapadım. Chester’da bulunan 16. yüzyılın Matthew Roydon’ı, Matthew günümüz Oxfordshire’ından buraya geldiği için ortadan kaybolmuştu. Biz gittiğimizde 16. yüzyılın Matthew’u muhtemelen tekrar ortaya çıkacaktı. Zaman iki Matthew’un aynı anda aynı yerde ortaya çıkmasına izin vermezdi. İstemeden de olsa çoktan tarihi değiştirmiştik.

“Cadılar Bayramı olduğu için hikâyesi bir açıdan mantıklıydı,” diye bitirdi Hancock dikkatini pelerinine vererek. Kıvrımlarında birikmiş suları silkti, kış havasına ilkbahar otlarının kokusunu salarak yakındaki bir iskemlenin üzerine attı.

“Bu adamlar kim, Matthew?” İkiliye yakından bakmak için yaklaştım. Matthew döndü, ellerini kollarıma koyarak yaklaşmamı engelledi.

“Dostlarım,” dedi Matthew, toparlanmaya çalıştığı o kadar belliydi ki, doğruyu söyleyip söylemediğini merak ettim.

“Vay, vay. Hayalet değilmiş.” Hancock, Matthew’un omzunun üzerinden bana baktığında buz kestim.

Elbette Hancock ve Gallowglass vampirdi. Başka hangi yaratık bu kadar iri yarı ve zalim görünebilirdi ki?

“Chester’den da değil,” dedi Gallowglass düşünceli bir biçimde. “Çevresine hep böyle parlak bir ışık mı yayar?”

Yine parlıyor olmalıydım. Kızdığım da ya da dikkatimi bir soruna yönelttiğimde oluyordu bazen. Cadı gücünün dışavurumlarından biriydi ve vampirler doğüstü keskin gözleriyle soluk ışıltıyı algılayabiliyorlardı. Dikkat çektiğimi hissederek, Matthew’un gölgesinin arkasına çekildim tekrar.

“Bunun faydası olmayacak, bayan. Kulaklarımız da gözlerimiz kadar keskindir. Cadı kanın kuş gibi cıvıltıyor.” Hancock gür kızıl kaşlarını kaldırarak, bozulmuş bir edayla dostuna baktı. “Bela kadınlarla yolculuk yapar.”

“Bela aptal değil. Seçme şansım olsa ben de senin yerine bir kadınla yolculuk ederdim...” Sarışın savaşı, Matthew’a döndü. “Uzun bir gündü, Hancock’un kıcı acıyor ve karnı aç. Eğer evde bir cadının ne aradığını ona hemen söylemezsen kadının selamati için fazla umudum yok.”

“Berwick’in işi olmalı,” dedi Hancock. “Kahrolası cadılar. Hep bela olurlar zaten.”

“Berwick mi?” Nabız atışlarım hızlandı. Bu adı tanıyordum. Britanya adalarındaki en kötü şöhretli cadı mahkemelerinden biri bu adla bağlantılıydı. 1590’dan önce ya da sonra olmuştu kuşkusuz, yoksa Matthew zaman yürüyüşümüz için bu noktayı seçmezdi ama Hancock’un sonraki sözleri kronoloji ve tarih düşüncelerini kafamdan silip attı.

“Ya bu ya da Matthew’un onun için çözmemizi istediği bir Konsil işi.”

“Konsil mi?” Marlowe’un gözleri kısılarak değer biçercesine Matthew’a baktı. “Bu doğru mu? Gizemli üyelerden biri sen misin?”

“Elbette doğru! Seni darağacından nasıl uzak tuttu sanıyorsun, genç Marlowe?” Hancock odayı araştırdı. “Şaraptan başka içecek bir şey yok mu? Senin bu Fransız yapmacılıklarından nefret ediyorum de Clermont. Biranın nesi var?”

Gözlerini Matthew’dan ayırmadan, “Şimdi olmaz, Davy,” diye mırıldandı Gallowglass arkadaşına.

Zihnimde korkunç bir biçimde taşlar yerine otururken gözlerimi ona diktim.

“Öyle olmadığını söyle,” diye fısıldadım. “Bunu benden saklamadığını söyle.”

“Bunu yapamam,” dedi Matthew açıkça. “Sana sırlar olacağını söyledim ama yalan yok, unuttun mu?”

Midem bulanıyordu. 1590’da, Matthew Konsil üyesiydi ve Konsil bizim düşmanımızdı.

“Ya Berwick? Bir cadı avının ortasında kalma tehlikesi olmadığını söylemiştin.”

“Berwick’te olan hiçbir şey bizi burada etkileyemez,” diye beni yatıştırdı Matthew.

“Berwick’te ne oldu?” diye sordu Walter tedirgin bir biçimde.

“Chester’dan ayrılmadan önce İskoçya’dan haber aldık. Cadılar Bayramı’nda Edinburgh’un doğusunda bir köyde büyük bir cadı toplanması gerçekleşti,” dedi Hancock. “Geçen yaz Danimarkalı cadıların çıkardığı fırtınadan konuşuluyordu yine ve korkutucu güçleri olan bir yaratığın gelişini haber veren deniz suyu püskürmeleri olduğu söyleniyordu.”

“Yetkililer o zavallıları toplamış,” diye devam etti buz mavisi gözlerini Matthew’un üzerinden ayırmadan. “Keith kasabasındaki şifacı kadın Dul Sampson, Holyrood Sarayı’nın zindanlarında Kral’ın sorgulamasını bekliyor. Bu iş bitene kadar kimbilir daha kaç kişi zindanı boylayacak.”

“Kral’ın işkencesi demek istiyorsun,” diye söylendi Hancock. “Kadının cadı gemine vurulduğunu, aç susuz duvara zincirlendiğini söylüyorlar, böylece Majesteleri’ne karşı efsun yapamayacakmış.”

Pat diye bir koltuğa çöktüm.

“Suçlananlardan biri de bu mu?” diye sordu Gallowglass, Matthew’a. “Mümkünse ben de cadının pazarlığından isterim. Sır var, yalan yok.”

Uzun bir sessizlikten sonra Matthew karşılık verdi. “Diana benim karım, Gallowglass.”

“Bizi Chester’da bir kadın için mi bıraktın?” Hancock dehşet içindeydi. “İşimiz vardı!”

“Kazı koz anlamakta üstüne yok, Davy.” Gallowglass’ın gözleri bana kaydı. “Karım yani?” dedi dikkatle. “Yani bu yalnızca meraklı insanları tatmin etmek ve Konsil akıbetine karar verirken varlığını açıklamak için yapılmış yasal bir anlaşma mı?”

“Yalnızca karım değil,” diye itiraf etti Matthew. “Aynı zamanda eşim.” Bir vampir sevgi, yakınlık, ihtiras ve kimyanın içgüdüsel karışımı onu mecbur bıraktığında eşleşir, bu bir ömür sürerdi. Eşiyle arasındaki bağı yalnızca ölüm bozabilirdi. Vampirler pek çok kez evlenebilir ama çoğu yalnızca bir kez eşleşirdi.

Gallowglass küfretti ama arkadaşının kahkahaları onun sesini neredeyse bastırmıştı.

“Bir de Papa cenapları mucizeler çağının bittiğini söylemişti,” diye kıkırdadı Hancock. “Matthew de Clermont en sonunda eşleşti ama öyle sıradan uysal bir insanla ya da haddini bilen, gerekli eğitimi almış bir dişi *wearh*’la değil. Bizim Matthew’umuz böyle yapar mı hiç. En sonunda bir kadınla evlenmeye karar verdiğinde bu da bir cadı olur. Bu durumda Woodstock halkından daha çok endişelenmemiz gereken şeyler var demektir.”

“Woodstock’ta ne oluyor?” diye sordum Matthew’a kaşlarını çatarak.

“Bir şey olmuyor,” dedi Matthew geçiştirerek ama dikkatim iri yarı sarışının üzerindeydi.

“Pazarın kurulduğu gün yaşlı kadının biri kriz geçirmiş. Seni suçluyor.” Gallowglass bu kadar itici birinin bu kadar bela çıkaracağına inanmıyormuş gibi beni baştan aşağı süzdü.

“Dul Beaton,” dedim bir solukta.

Françoise ve Charles geldiğinde konuşmalar sona erdi. Françoise sıcakkanlılar için zencefilli ktır çörek ve baharatlı şarap getirmişti. Kit (Matthew’un kilerindeki yiyecekleri denemeye her zaman gönüllüydü) ve George (dün gece olanlardan sonra biraz solgun görünüyordu) hemen yemeye koyuldular. İkisinde de yeni perdenin başlamasını bekleyen tiyatro izleyicisi havası vardı.

İşi vampirleri beslemek olan Charles’ın elinde ise gümüş saplı, zarif bir testi ve üç uzun cam bardak vardı. İçindeki kırmızı sıvı, şarap olamayacak kadar koyuydu. Hancock evin reisine doğru giden Charles’ı durdurdu.

“İçeceğe Matthew’dan daha fazla ihtiyacım var,” dedi bir bardağı kaparak. Bu kaba hareket karşısında Charles keskin bir soluk aldı. Hancock testinin içini koklayıp onu da aldı. “Üç gündür taze kan içmedim. Kadın zevkin bir tuhaf, de Clermont ama konukseverliğine diyecek laf yok.”

Matthew, Charles'a Gallowglass'a gitmesini işaret etti. Sarışın vampir de kana kana içti. Son yudumunu aldığı anda eliyle ağzını sildi.

"Eee?" dedi emredencesine. "Ağzın sıkıdır bilirim ama bu işe nasıl bulaştığını açıklaman gerekir gibi geliyor."

"Bunu özel konuşsanız iyi olur," dedi Walter, George ve iki iblise göz atarak.

"Nedenmiş, Raleigh?" Hancock'un sesi hırçın bir tona büründü. "de Clermont'un cevaplama gereken çok şey var. Cadısının da. Bir an önce konuşsa iyi olur. Yolda bir rahiple karşılaştık. Geniş göbekli iki bey ile beraberdi. Duyduğuma göre de Clermont'un eşinin üç gün süresi..."

"En az beş," diye düzeltti Gallowglass.

"Belki beş günü varmış," dedi Hancock başını yol arkadaşına doğru eğerek. "Sonra yargılanacak, hakimlere ne söyleyeceğine karar vermek için iki günü, rahibe verecek ikna edici bir cevap bulmak için yarım saatten az bir süresi var. Gerçekleri söylemeye başlasanız iyi olur."

Bütün gözler ağzını bıçak açmayan Matthew'a çevrildi.

"Saat birazdan çeyreği vuracak," diye hatırlattı Hancock bir süre sonra. İşe el koydum. "Matthew beni kendi insanlarımdan korudu."

"Diana," diye homurdandı Matthew.

"Matthew cadıların meselelerine mi karıştı?" Gallowglass'ın gözleri hafifçe büyüdü.

Başımı salladım. "Tehlike geçtiğinde eşleştik."

"Ve bütün bunlar cumartesi günü öğlen ile gece arasında mı oldu?" Gallowglass başını salladı. "Bundan daha iyi bir yalan söylemen gerekecek, yengeciğim."

"Yenge mi?" Şok içinde Matthew'a döndüm. Önce Berwick, sonra Konsil, şimdi de bu. "Bu... berserker senin yeğenin mi? Dur tahmin edeyim, Baldwin'in oğlusun!" Gallowglass neredeyse Matthew'un bakır saçlı erkek kardeşi kadar kaslı ve en az onun kadar ısrarcıydı. Başka de Clermont'lar da tanıyordum: Godfrey, Louisa ve Hugh (adları konuşmalarda geçmişti). Gallowglass herhangi birinin oğlu olabilirdi... ya da Matthew'un karmaşık aile ağacından başka birinin.

"Baldwin mi?" Gallowglass hafifçe ürperdi. "Wearh olmadan önce bile o canavarı boynuma yaklaştırmayacak kadar akıllıydım. Babam Hugh

de Clermont'tu. Bilgin olsun diye söylüyorum, halkım Úlfhéonar'lardı, berserker değil. Yalnızca yarı Kuzeyliyim... nazik yarım ille de bilmek istiyorsan. Geri kalanım İrlanda üzerinden İskoç."

"İnatçı İskoçlardan," diye ekledi Hancock.

Gallowglass yol arkadaşının düşüncesini kulağını hafifçe çekştirerek kabul etti. Işıktaki üzerine bir tabutun hatları işlenmiş altın bir yüzük parlardı. Bir adam tabuttan çıkıyordu ve kenarlarında da bir özdeyiş yazıyordu.

"Şövalyesiniz." Hancock'un parmağında eşleşen bir yüzük aradım. İşte orada, başparmağına takılıydı. Matthew'un Lazarus Tarikatı'yla da ilişkisi olduğunu gösteren kanıtlardı bunlar.

"Şeeey," dedi Gallowglass uzatarak, aniden iddia ettiği gibi gerçek bir İskoç gibi konuşarak. "Bu konu hep tartışıldı. Parlak zırlı şövalyelerden sayılmayız değil mi, Davy?"

"Hayır. Ama de Clermont'lar zengindir. Bu kadar paraya hayır demek zordur," diye gözlemledi Hancock, "özellikle de sana keyfini çıkaracağın uzun bir yaşam vadediyorlarsa."

"Aynı zamanda acımasız savaşçılardır." Gallowglass yine burun keme-rini ovuşturdu. Kemiği kırılmış ve düzgün kaynamamış gibi dümdüzdü.

"Ah, evet. Piç kuruları beni önce öldürüp sonra kurtardılar. Bu arada gözümü de düzelttiler," dedi Hancock neşeyle sakat göz kapağını işaret ederek.

"O halde de Clermont'lara sadıksınız." Aniden rahatlamıştım. Gallowglass ve Hancock'un düşmanım olmasındansa dostum olmasını yeğlerdim, özellikle de yaklaşan felaket düşünülrse.

"Her zaman değil," diye karşılık verdi Gallowglass gizemli bir edayla.

"Baldwin'e değil. Sinsi bir heriftir. Matthew aptal gibi davrandığında onu da pek dinlemeyiz." Hancock havayı koklayıp masada duran, unutulmuş zencefilli çöreği işaret etti. "Şunu yiyecek olan var mı, yoksa ateşe atabilir miyiz? Matthew'un kokusu ve Charles'ın pişirdiği yemeklerden midem bulandı."

"Yaklaşan ziyaretçilerimizi göz önüne alarak, belki vaktimizi aile tarihini konuşmak yerine ne yapacağımızı düşünerek değerlendirmemiz daha iyi olur," dedi Walter sabırsızca.

“Tanrı aşkına, plan yapacak vakit yok,” dedi Hancock neşeyle. “Matthew ve lord hazretleri dua etmeli. Onlar din adamı. Belki Tanrı onları dinliyordur.”

“Belki cadı uçabilir,” diye mırıldandı Gallowglass. Matthew ona dik dik bakınca ellerini teslim olmuş gibi havaya kaldırdı sessizce.

“Ah, ama uçamaz ki...” Bütün gözler Marlowe’a çevrildi. “Matthew’a büyüyle bir sakal bile yapamıyor.”

“Konsil’in yasaklarına rağmen bir cadıyla düşüp kalkıyorsun bir de üstüne bir faydası *yok* öyle mi?” Gallowglass’ın öfkeli mi yoksa afallamış mı olduğunu anlamak mümkün değildi. “Bir fırtına kopartabilecek ya da düşmanın korkunç bir deri hastalığına yakalanmasını sağlayacak bir eşin belirli avantajları olacağını kabul ediyorum. Ama kocasına berberlik bile yapamayan bir cadı ne işe yarar ki?”

“Yalnızca Matthew, Tanrı bilir nereden gelme, büyü yapamayan bir cadıyla evlenebilirdi zaten,” diye söylendi Hancock, Walter’a.

“Kesin artık!” diye patladı Matthew. “Saçma sapan konuşmalarınız yüzünden düşünemiyorum bile. Dul Beaton’ın her şeye burnunu sokan yaşlı bir budala olması ya da yap deyince büyü yapamamak Diana’nın suçu değil. Karım büyülenmişti. Eğer bir kişi daha bu odada beni sorgular ya da Diana’yı eleştirirse kalbini söküp ona yedireceğim.”

“İşte lordumuz ve efendimiz,” diye alaylı bir selam verdi Hancock. “Bir an efsunlanmış olan *sensin* diye korktum. Ama dur bir dakika. Eğer büyüyle bağlanmışsa onun nesi var? Tehlikeli mi deli mi? Hem deli hem tehlikeli mi?”

Akın eden yeğenler, tedirgin rahipler ve Woodstock’ta büyüyen problemlerden cesaretim kırılmış bir halde arkamdaki sandalyeye uzandım. Ama alışkın olmadığım giysiler içinde kısıtlı hareket edebildiğim için dengemi kaybedip düşmeye başladım. Kaba bir el uzanıp beni dirseğimden yakaladı ve şaşırtıcı bir nezaketle sandalyeye oturmamı sağladı.

“Merak etme, yengeciğim.” Gallowglass anladığını gösteren yumuşak bir ses çıkardı. “Kafanda ne sorun var, bilmiyorum ama eminim Matthew sana göz kulak olacaktır. Kayıp ruhlara karşı kalbi her zaman sıcaktır. Tanrı onu korusun.”

“Başım döndü sadece, deli değilim,” diye karşılık verdim.

Ağzı kulağıma yaklaşırken Gallowglass'ın gözleri acımasızdı. "Konuşman o kadar bozuk ki deli sanılabilirsin ama rahibin öyle ya da böyle buna aldıracağını sanmıyorum. Chester'dan ya da gördüğüm herhangi bir yerden olmadığına göre –ve ben çok yer gördüm yenge– kendini kilisenin bodrumunda bulmak istemiyorsan kibar olmayı deneyebilirsin."

Uzun parmaklar Gallowglass'ı omzundan kavrayıp onu yanımdan uzaklaştırdı. "Eğer karımı korkutmayı bitirdiysen ki emin ol bu hiç işe yaramaz, yolda gördüğünüz adamları anlatın bana," dedi Matthew buz gibi bir sesle. "Silahlı mıydılar?"

"Hayır." Bana uzun ve meraklı bir bakış fırlattıktan sonra Gallowglass amcasına döndü.

"Papazın yanında kim vardı?"

"Nereden bilelim, Matthew? Üçü de sıcakkanlıydı ve dert etmeye değmezdi. Biri şişman ve ak saçlıydı, diğeri orta boyluydu ve havadan şikâyet ediyordu," dedi Gallowglass sabırsızca.

"Bidwell," dedi Matthew ve Walter bir ağızdan.

"Yanımdaki de muhtemelen Iffley'dir," dedi Walter. "İkisi her zaman şikâyet eder; yolların bozukluğundan, handaki gürültüden, biranın kalitesinden."

"Iffley kim?" diye sordum yüksek sesle.

"İngiltere'nin en iyi eldivencisi olduğunu düşünen bir adam. Somers onun için çalışıyor," diye karşılık verdi Walter.

"Üstat Iffley Kraliçe'nin eldivenlerini yapıyor ama," diye tasdikledi George.

"Yirmi yıl önce ona bir çift av eldiveni yaptı. Bu onura sahip olmayı ne kadar istese de bu onu yörenin en önemli adamı yapmaz." Matthew küçümsemeye burun kıvrıdı. "Tek başlarına ikisi de pek zeki sayılmaz. İkisi bir araya geldiğinde ise tamamen aptallaşıyorlar. Köyün yapabileceği bu kadarsa kitaplarımızı okumaya devam edebiliriz."

"Bu mu yani?" Walter'ın sesi buz gibiydi. "Oturup bize gelmelerini mi bekleyeceğiz."

"Evet ama Diana gözümün önünden ayrılmayacak... senin gözünün önünden de Gallowglass," diye uyardı Matthew.

“Bana aile görevlerimi hatırlatmana gerek yok, amcacığım. Hassas karının yatağa sağ salım girdiğinden emin olurum.”

“Hassasım, öyle mi? Kocam Konsil’in bir üyesi. Birtakım atlı adamlar, beni yalnız, yaşlı bir kadına zarar verdiğim için suçlamaya geliyor. Garip bir yerdeyim ve yatak odasına giderken yolumu kaybediyorum. Hâlâ ayağымda ayakkabı yok. Durmadan konuşan ergen oğlan çocuklarla dolu bir yatakhane de yaşıyorum!” diye köpürdüm. “Ama benim için endişelenmeyin, canım! Kendi başımın çaresine bakabilirim.”

“Kendi başının çaresine bakar mısın?” Gallowglass bana gülüp başını salladı. “Hayır bakamazsın. Kavga dövüş bittiğinde senin şu aksanını düzeltmemiz gerekecek, söylediklerinin yarısını anlamadım.”

“İrlandalı olmalı,” dedi Hancock bana dık dık bakarak. “Büyüyle bağlanmasını ve dağınık konuşmalarını açıklar bu. İrlandalıların hepsi deli olur.”

“İrlandalı değil,” dedi Gallowglass. “Deli ya da değil, İrlandalı olsa aksanından anlardım.”

“Sessiz olun,” diye kükredi Matthew.

“Köyden gelen adamlar kapıcı kulübesindeler,” diye bildirdi Pierre sessizlikte.

“Gidip onları getir,” diye emretti Matthew. Dikkatini bana çevirdi. “Bırak ben konuşayım. Sana söyleyene kadar sorularımı cevaplama. Şimdi,” diye devam etti çabuk çabuk, “bu gece Dul Beaton buradayken olan garip şeylerin olmasına izin veremeyiz. Hâlâ başın dönüyor mu? Uzanmaya ihtiyacın var mı?”

“Meraklıyım. Meraklıyım sadece,” dedim ellerimi sıkarak. “Büyü ya da sağlığım için endişelenme. Papaz gittikten sonra sana soracaklarıma nasıl cevap vereceğin için endişelen sen. Ve eğer, ‘bu benim hikâyem değil, anlatamam’ bahanesiyle benden kurtulmaya çalışırsan seni dümdüz edeceğim.”

“Gayet iyisin anlaşılın.” Matthew’un dudağı seğirdi. Alnıma bir öpücük kondurdu. “Seni seviyorum, *ma lionne*.”

“Aşk itiraflarını sonraya saklayıp yengeye kendini toplaması için fırsat versen iyi olur,” diye önerdi Gallowglass.

“Neden herkes bana kendi karımı nasıl idare edeceğimi söyleme gereği duyuyor?” diye tersledi Matthew. Soğukkanlı ve kontrollü halini yavaş yavaş kaybetmeye başlıyordu.

“Hiç bilmiyorum,” diye karşılık verdi Gallowglass sakın sakın. “Bana biraz büyükanneyi hatırlatıyor ama. Philippe’e sabah akşam onu nasıl kontrol edeceği konusunda tavsiyeler veriyoruz. Dinlediğinden de değil ya.”

Adamlar odada yerlerini aldılar. Görünüşte rastgele olan pozisyonları aslında bir huni biçimindeydi. Odanın giriş kısmında daha geniş, Matthew ve benim oturduğumuz yerde, ateşin başında daha dardı. George ve Kit din adamı ve yanındakileri ilk karşılayacak olanlar olduğu için Walter zarlarını ve *Doktor Faustus*’un el yazmasını kaldırıp yerine Herodotos’un *Tarih*’ini koydu. Kutsal Kitap değildi ama Raleigh duruma yeterli bir ağırlık vereceğinden emindi. Kit hâlâ kitapları değiştirmenin haksızlık olduğunu söylüyordu ki ayak seslerini ve konuşmaları duyduk.

Pierre üç adamı içeri aldı. Biri ayakkabı için ölçü alan gence o kadar çok benziyordu ki onun Joseph Bidwell olduğunu hemen anladım. Arkasından kapanan kapının sesiyle irkildi ve omzunun üzerinden tedirginlikle baktı. Kızarmış gözleri tekrar önüne döndüğünde onu bekleyen adamları gördü ve bir kez daha irkildi. Odanın ortasında stratejik önemi olan bir konumda Hancock ve Henry’yle birlikte duran Walter, tedirgin ayakkabıcıya aldırmadan üstü başı kirlenmiş giysileri içindeki din adamına küçümseyen bir bakış fırlattı.

“Böyle bir gecede sizi buraya getiren nedir, Bay Danforth?” diye sordu Raleigh emredercesine.

“Sör Walter,” diyen Danforth eğilerek selam verdi. Başlığını çıkarıp elinde buruşturmaya başladı. Northumberland Lordu’nu fark etti. “Lordum. Hâlâ aramızda olduğunuzu bilmiyordum!”

“Bir şeye mi ihtiyacınız vardı?” diye sordu Matthew nazikçe. Yerinden kalkmamıştı, bacaklarını görünürde rahat bir şekilde önüne uzatmıştı.

“Ah. Üstat Roydon.” Danforth bu kez bize doğru bir kez daha eğildi. Korkusuna yenilmeden önce bana meraklı bir bakış fırlattı ve gözlerini tekrar şapkasına indirdi. “Sizi kilisede ya da kasabada görmedik. Bidwell hasta olabileceğinizi düşündü.”

Bidwell rahatsızca kıpırdandı. Deri çizmeleri gıcırdadı ve adamın akciğerleri hırıltı ve sert öksürüklerle koro halinde seslere katıldı. Rengi solmuş bir yaka soluk borusunu sıkıyor ve her nefes alışında titriyordu. Yakanın kıvrımlı keteni yıpranmıştı ve çenesinin yanındaki yağlı, kah-verengi bir nokta yemekte et suyu yediği izlenimini veriyordu.

“Evet, Chester’da hasta oldum ancak Tanrı’ya şükür geçti, elbette karımın özenli bakımının da bunda etkisi var.” Matthew uzanıp elimi bir koca sadakatiyle elimi tuttu. “Doktorum ateşten kurtulmam için sakallarımın kesilmesinin iyi olacağını düşünüyordu ama beni asıl iyileştiren Diana’nın soğuk banyo yapmam konusundaki ısrarı oldu.”

“Karınız mı?” dedi Danforth zayıf bir sesle. “Dul Beaton bana söyledi...”

“Özel meselelerimi cahil kadınlarla paylaşmam,” dedi Matthew sert bir sesle.

Bidwell hapşırды. Matthew onu önce endişeyle izledi. Sonra dikkatli yüzüne anladığını gösteren bir ifade yerleştirdi. Bu gece kocam hakkında epey bilgi edinmiştim, şaşırtıcı derecede iyi bir oyuncu olduğu da öğrendiklerimden biriydi.

“Ah. Ama elbette Diana’dan Bidwell’i iyileştirmesini istemeye geldiniz.” Matthew bir pişmanlık sesi çıkardı. “İnsanlar ne çok dedikodu yapıyor. Karımın yeteneğiyle ilgili söylentiler şimdiden bu kadar yayıldı mı?”

Bu dönemde tıp bilgisi cadılıkla eş tutulurdu. Matthew başımı derde mi sokmaya çalışıyordu?

Bidwell karşılık vermek istedi ama tek yapabildiği boğazını temizleyip başını sallamak oldu.

“Doktor için burada değilseniz, Diana’nın ayakkabılarını teslim etmeye geldiniz demektir.” Matthew bana sevgiyle bakıp rahibe döndü. “Eminim duymuşsunuzdur, karımın eşyaları yolculuğumuz sırasında kayboldu, Bay Danforth.” Dikkatini ayakkabıcıya çevirip gücenmiş bir tonda devam etti. “Meşgul bir insan olduğunuzu biliyorum, Bidwell ama en azından takunyaları bitirmiş olduğunuzu umuyorum. Diana bu hafta kiliseye gitmeyi çok istiyor ve kutsal eşyaların durduğu odaya giden yol su içinde. Birilerinin orayı düzeltmesi gerek.”

Iffley'nin göğsü Matthew konuşmaya başladığından beri öfkeyle kabarıyordu. En sonunda daha fazla dayanamadı.

"Bidwell parasını verdiğiniz ayakkabıları getirdi ama buraya karınızın hizmetinden yararlanmaya ya da su birikintileri ve takunyalar gibi eften püften konuları konuşmaya gelmedik!" Iffley vakur bir edayla pelerinini üzerine çekti ama ıslak yün, sivri burunlu, boncuk gözlü adamın boğulmuş bir fareye olan benzerliğini artırdı sadece. "Söyleyin ona, Bay Danforth."

Rahip Danforth, Matthew Roydon'ın evinde olup karısıyla yüzleşmektense cehennemde yanmayı tercih edecekmış gibi duruyordu.

"Haydi. Söylesenize," diye teşvik etti Iffley.

"Bazı suçlamalar var..." Walter, Henry ve Hancock safları sıklaştırmadan önce Danforth'ın tek söyleyebildiği bu oldu.

"Eğer buraya suçlamalarda bulunmaya geldiyseniz beyefendi, bunları bana ya da lord hazretlerine yöneltebilirsiniz," dedi Walter sert bir sesle.

"Ya da bana," dedi George tiz bir sesle. "Hukuktan anlarım."

"Ah... Eee... Evet... Şey..." Din adamı sessizliğe gömüldü.

"Dul Beaton hastalandı. Genç Bidwell de öyle," dedi Iffley, Danforth cesaretini yitirmesine rağmen o pes etmemeye kararlı görünüyordu.

"Hiç kuşkusuz beni hasta eden ateş bu, oğlanın babası da aynı hastalığa yakalanmış," dedi kocam usulca. Parmakları elimi daha sıkı kavradı. Arkamda Gallowglass bıyık altından küfretti. "Tam olarak karımı neyle suçluyorsun, Iffley?"

"Dul Beaton çevirdiğiniz birtakım şeytani işlere katılmayı reddetmiş. Bayan Roydon onun eklemlerini hasta edip başına ağrılar vermeye yemin etmiş."

"Oğlum artık duyamıyor," diye şikâyet etti Bidwell, mutsuz sesi kalın çıkıyordu. "Kulaklarında çan sesi gibi şiddetli bir çınlama var. Dul Beaton onun büyülenmiş olduğunu söylüyor."

"Olamaz," diye fısıldadım. Aniden ürkütücü bir biçimde beynime kan gitmez oldu. Gallowglass'ın elleri omzumu bulup beni dik tuttu.

"*Büyülenmiş*" sözcüğüyle kendimi aynı tanıdık uçuruma bakarken bulmuştum. En büyük korkum insanların benim Bridget Bishop'ın soyundan geldiğimi öğrenmeleri idi. Ardından meraklı bakışlar geliyor, kuşkular başlıyordu. Yapabileceğim tek şey kaçmaktı. Elimi Matthew'dan

kurtarmaya çalıştım ama Matthew taştan yapılmış gibiydi, Gallowglass ise hâlâ omuzlarımı tutuyordu.

“Dul Beaton uzun zamandır romatizmadan muzdaripti, Bidwell’in oğlunun boğazında da tekrarlayan bir iltihap vardı. Çoğu zaman sağrılgâ neden olurlar. Bu hastalıklara karımın Woodstock’a gelmesinden önce yakalanmışlardı.” Matthew eliyle geçiştiren bir hareket yaptı. “Yaşlı kadın, Diana’nın becerisini kıskandı, genç Joseph de onun güzelliğine kapılıp evliliğimi kıskandı. Bunlar suçlama değil, boş vesveseler.”

“Üstat Roydon, bir din adamı olarak onları ciddiye almak benim görevim. Okuduğum bir şey vardı.” Bay Danforth siyah cübbesine uzanarak lime lime bir tomar kâğıt çıkardı; kaba bir iple dikilmiş bir düzine yapraktan ibaretti. Zamanla ve çok okunmaktan kenarları yıpranmış ve sayfalar griye dönmüştü. Ben adını göremeyecek kadar uzakta oturuyordum ama üç vampir ve bembeyaz kesilen George ne olduğunu fark etmişti.

“Bu *Malleus Maleficarum*’un bir parçası. Latincenin bu kadar zor bir eseri kavrayabileceğin kadar iyi olduğunu bilmiyordum, Bay Danforth,” dedi Matthew. Bu cadı avlarında kullanılan gelmiş geçmiş en etkili el yazmasıydı, adı bile bir cadının yüreğine korku salamaya yeterdi.

Papaz hakarete uğramış görünüyordu. “Ben üniversiteye gittim, Üstat Roydon.”

“Bunu duyduğuma sevindim. O kitap zayıf iradeli ya da batıl inançlı birinin elinde olmamalı.”

“Biliyor musunuz?” diye sordu Danforth.

“Ben de üniversiteye gittim,” diye cevapladı Matthew kıbarca.

“O halde bu kadını neden sorgulamam gerektiğini anlıyorsunuz.” Danforth ilerlemek için bir adım attı. Hancock’un alçak sesli hırıltısı onu olduğu yere mıhladı.

“Karım gayet iyi işitebiliyor. Daha fazla yaklaşmanıza gerek yok.”

“Bayan Roydon’ın doğaüstü güçleri var demiştiniz!” dedi Iffley zafer kazanmış bir edayla.

Danforth kitabını kavradı. “Size bunları kim öğretti, Bayan Roydon?” diye seslendi sesi geniş salonda yankılanarak. “Cadılığı kimden öğrendiniz?”

Delilik böyle başlıyordu: Suçlanan kişiyi başka yaratıkları suçlaması için tuzağa düşürecek sorularla. Bir zamanlar cadılar bu yalan ağıyla

tuzaga düşürülmüş ve yok edilmişlerdi. Bu taktikler yüzünden binlerce cadı işkence görmüş ve öldürülmüştü. İnkâr sözcükleri dilimin ucuna kadar geldi.

“Yapma,” diye uyardı Matthew buz gibi bir mırıltıyla.

“Woodstock’ta garip şeyler oluyor. Dul Beaton’ın yoluna beyaz bir erkek geyik çıkmış,” diye devam etti Danforth. “Yolda durmuş ve kadın buz kesene kadar ona bakmış. Dün gece evinin dışında bir boz kurt görüldü. Gözleri karanlıkta parlıyormuş, yolcuların fırtınada sığınacak bir yer bulması için asılan lambalar kadar parlakmış bu gözler. Bu yaratıklardan hangisi büyüleri hayvanınız? Yeteneğinizi kimden aldınız?” Bu kez Matthew’un ses çıkarma demesine gerek yoktu. Rahibin soruları yüksekokuldayken duymaya alışık olduğum tarzdaydı.

“Cadı sorularınızı cevaplamalı, Bay Danforth,” diye ısrar etti Iffley, yol arkadaşının kolunu çekiştirerek. “Tanrı’ya saygılı bir toplulukta karanlığın yaratığının böyle küstahça davranması kabul edilemez.”

“Karım benim rızam olmadan kimseyle konuşmayacak,” dedi Matthew. “Kime cadı dediğine de dikkat et, Iffley.” Köylüler ona meydan okudukça Matthew’un kendini kontrol etmesi zorlaşıyordu.

Papazın gözleri benim üzerimden Matthew’a kaydı, sonra gene bana döndü. Hafif bir iniltiyi bastırdım.

“Şeytanla olan anlaşması gerçeği söylemesini olanaksız kılıyor,” dedi Bidwell.

“Şiş, Üstat Bidwell,” diye payladı Danforth. “Ne söylemek istiyorsun çocuğum? Seni şeytanla kim tanıştırdı? Başka bir kadın mıydı?”

“Ya da adam,” dedi Iffley bıyık altından. “Burada, karanlığın çocuğu olan tek kişi Bayan Roydon değil. Garip kitaplar ve aletler var, ruh ça-
ğırmak için geceyarısı toplantıları yapılıyor.”

Harriot içini çekip kitabını Danforth’un gözüne soktu. “Büyü değil, matematik, beyefendi. Dul Beaton’ın gördüğü bir geometri metniydi.”

“Buradaki kötülüğün kapsamını belirlemek senin haddin değil,” diye köpürdü Iffley.

“Eğer kötülük arıyorsanız, Dul Beaton’ın evinde arayın.” Matthew sakinliğini korumak için elinden geleni yapsa da hızla soğukkanlılığını kaybediyordu.

“Bu durumda onu mu cadılıkla suçluyorsunuz?” diye sordu Danforth sertçe.

“Hayır, Matthew. Böyle olmaz,” diye fısıldadım dikkatini çekmek için elini çekştirerek.

Matthew bana döndü. Yüzü insan yüzüne benzemiyordu artık, göz bebekleri cam gibi ve çok iriydi. Başımı salladım, Matthew derin bir soluk alarak evinin istilasından duyduğu öfkeyi ve beni koruma içgüdüsünü bastırmaya çalıştı.

“Onu dinlemeyin, Bay Danforth. Roydon da şeytanın maşası olabilir,” diye uyardı Iffley.

Matthew heyete döndü. “Karımı suçlamak için bir nedeniniz varsa bunu yapması için bir hakim bulun. Yoksa da defolun. Ve geri dönmeden önce Danforth, Iffley ve Bidwell’le işbirliği yapmanın akıllıca bir hareket olup olmadığını düşün.”

Rahip yutkundü.

“Onu duydun,” diye kükredi Hancock. “Dışarı!”

“Adalet yerini bulacak, Üstat Roydon... Tanrı’nın adaleti,” diye seslendi odadan çıkmak için gerileyen Danforth.

“Eğer benim adaletim meseleyi daha önce çözmezse,” diye söz verdi Walter

Pierre ve Charles gölgelerden çıkarak afallamış sıcakkanlıları odadan çıkarmak için kapıları açtılar. Dışarıda sert bir rüzgâr esiyordu. Onları bekleyen fırtınanın şiddeti doğaüstü güçlerime dair kuşkularını hepten pekiştirmeye yarayacaktı.

Dışarı, dışarı, dışarı! diye seslendi zihnimdeki ısrarcı ses. Panik bedenimi adrenaline doldurdu. Gözeneklerimden sızan korku kokusuyla dikkat kesilen Gallowglass ve Hancock bana döndü.

“Olduğunuz yerde kalın,” diye uyardı Matthew vampirleri. Önüme çömeldi. “Diana’nın içgüdüleri ona kaçmasını söylüyor. Birazdan düzelecektir.”

“Bu asla sona ermeyecek. Buraya yardım almak için geldik ama burada bile avlanıyorum.” Dudağımı ısırdım.

“Korkacak bir şey yok. Danforth ve Iffley kolay kolay bela çıkaramazlar,” dedi Matthew sert bir sesle, kenetlenmiş ellerimi tutarak. “Kimse beni düşman edinmek istemez; ne diğer yaratıklar ne de insanlar.”

“Yaratıkların senden neden korkabileceğini anlıyorum. Konsil üyesisin ve onları yok edecek güçtesin. Dul Beaton’ın emrettiğinde buraya gelmesine şaşmamalı. Ama bu insanların sana gösterdiği tepkinin nede-nini açıklamıyor. Danforth ve Iffley senin... senin bir *wearh* olduğundan kuşkuluyor olmalı.” Vampir sözcüğünü ağızımdan kaçırmak üzereyken kendimi tutmuştum.

“Ah, onlar tehlikeli değil,” dedi Hancock ilgisizce. “Bu adamlar bir hiç. Ne yazık ki önem teşkil eden insanların dikkatini bu meseleye çekebilirler.”

“Ona aldırma sen,” dedi Matthew.

“Hangi insanların?” diye fısıldadım.

Gallowglass soluğunu tuttu. “Ulu Tanrım, Matthew. Korkunç şeyler yaptığımı gördüm zamanında ama *bunu* karından nasıl saklayabildin?”

Matthew ateşe baktı. Gözleri bana baktığında üzüntüyle doluydu.

“Matthew?” Mektup dolu ilk çanta geldiğinde mideme yerleşen düğüm biraz daha sıkılaştı.

“Vampir olduğumu düşünmüyorlar. Casus olduğumu biliyorlar.”

ALTINCI BÖLÜM

“Bir casus mu?” diye yineledim uyuşmuş bir halde.

“Muhbir denmesini tercih ediyoruz,” dedi Kit tatsız bir sesle.

“Kapa çeneni, Marlowe,” diye homurdandı Hancock, “yoksa ben kapatacağım.”

“Hadi canım sen de. Ağzından tükürükler saçtığında kimse seni cid-diye almıyor.” Marlowe kararlı bir biçimde çenesini kaldırdı. “Eğer bana karşı daha kibar bir dil kullanmazsan sahnede Galli bir kral ya da asker göremezsin. Hepinizi hain ve kıt akıllı uşaklar yaparım ona göre.”

“Vampir nedir?” diye sordu George, bir eliyle defterine uzanıp diğer eliyle zencefilli çörekten bir parça kopararak. Her zamanki gibi kimse onunla ilgilenmedi.

“Bir tür Elizabeth dönemi James Bond’u musun yani? Ama...” Marlowe’a dehşetle baktım. Otuz yaşına gelmeden Deptford’da bir kavgada öldürülecekti ve cinayeti casus olmasına bağlanacaktı.

“Hani şu St. Dunstan yakınlarında çok güzel siperlikler yapan, Londra’lı şapkacı James Bond mu?” George kıkırdadı. “İlahi Bayan Roydon, Matthew’un şapkacı olduğunu nereden çıkardınız?”

“Hayır George, o James Bond değil.” Matthew hâlâ önümde çömelmiş duruyor, tepkilerimi izliyordu. “Bunu bilmesen daha iyiydi.”

“Saçmalık.” Bunun Elizabeth dönemine uygun bir küfür olup olmadığını bilmiyordum, olup olmaması da umurumda değildi. “Gerçeği bilmeyi hak ediyorum.”

“Belki, Bayan Roydon ama onu gerçekten seviyorsan bunda ısrar etmenin bir anlamı yok,” dedi Marlowe. “Matthew artık gerçek ile yalan arasında bir ayrım yapamıyor. Bu nedenle Majesteleri için vazgeçilmez.”

“Buraya sana bir öğretmen bulmaya geldik,” diye ısrar etti Matthew gözlerini üzerimden ayırmadan. “Konsil üyesi olmam ve aynı zamanda Kraliçe’nin casusu olmam sana zarar gelmesini engelleyecektir. Bu ülkede benim haberim olmadan hiçbir şey olmaz.”

“Her şeyden haberin var ama günlerdir bu evde bir şeyler döndüğünü düşündüğümü fark etmedin bile. Çok fazla mektup var. Sen ve Walter tartışıyorsunuz.”

“Görmeni istediğim şeyleri görüyorsun. Fazlasını değil.” Matthew’un zorbalık eğilimleri Old Lodge’a geldiğimizden beri artmıştı ama bu kez ses tonu karşısında ağzım hayretle açık kalmıştı.

“Nasıl cüret edersin,” dedim yavaşça. Matthew bütün hayatımı sırlarla geçirdiğimi biliyordu. Bunun bana çok pahalıya mal olduğunu da. Ayağa kalktım.

“Otur,” dedi dişlerinin arasından. “Lütfen.” Elimi yakaladı.

Matthew’un en iyi dostu, Hamish Osborne, Matthew’un burada aynı kişi olmayacağı konusunda beni uyarmıştı. Dünya bu kadar farklıken nasıl aynı kişi olabilirdi ki? Kadının erkeğin sözünü sorgulamadan kabul etmesi bekleniyordu. Dostları arasında Matthew’un eski davranışlarına ve alışkanlıklarına dönmesi çok kolaydı.

“Bana cevap vermen koşuluyla otururum. Bilgiyi verdiğin kişinin adını ve bu işe nasıl girdiğini bilmek istiyorum.” Sorduklarımın devlet sırrı olduğundan endişelenerek yeğenine ve dostlarına baktım.

“Kit’le beni biliyorlar zaten,” dedi Matthew gözlerimi takip ederek. Konuşmaya çabaladı. “Her şey Francis Walsingham’la başladı. Henry kralken İngiltere’den ayrıldım. Bir süre Konstantinopolis’te kaldım. Kıbrıs’a gittim, İspanya’da gezdim. İnebahtı’da savaştım, hatta Antwerp’te matbaa işine girdim,” diye açıkladı Matthew. “Bir *wearh*’ın izleyeceği olağan yoldu. Trajedileri ararız, bir başkasının hayatına sezdirmeden girme fırsatını. Ama hiçbir şey uygun değildi benim için, bu nedenle eve döndüm. Fransa dinsel bir iç savaşın eşiğindeydi. Benim kadar uzun yaşadığında işaretleri öğreniyorsun. Fransız protestanı bir öğretmen paramı alıp kızlarını güven içinde yetiştirebileceği Cenevre’ye gitmeyi kabul etti. Uzun zaman önce ölmüş kuzeninin kimliğine bürünüp Paris’teki evlerine taşındım ve Matthew de la Forât adıyla yeni bir hayata başladım.”

“Forest’lı Matthew mu?” İronik durum karşısında kaşlarını kaldırdım.

“Bu öğretmenin adıydı,” dedi alaycı bir şekilde. “Paris tehlikeliydi, Walsingham da öyle. İngiliz büyükelçi ülkedeki her hayal kırıklığına uğramış isyancıyı kendine çekiyordu. 1572 yazının sonlarında Fransa’da içten içe biriken öfke en sonunda patladı. Walsingham’ın ve koruduğu İngiliz Protestanlarının hayatta kalmasına yardım ettim.”

“Aziz Bartholomeus Günü katliamı,” diye ürperdim Fransa’nın Katolik Prensesi’yle Protestan kocası arasındaki kanlı düğünü anımsayarak.

“Daha sonra Walsingham’ı yeniden Paris’e gönderdiğinde Kraliçe’nin casusu oldum. Walsingham, Majesteleri’nin Valois prenslerinden biriyle evlenmesine aracılık edecekti,” diye burun kıvrıldı Matthew. “Kraliçe’nin bu evlilikle ilgilenmediği çok açıktı. Walsingham’ın muhbir ağını bu ziyaret sırasında öğrendim.”

Kocam bir an bana baktıktan sonra gözlerini kaçırdı. Hâlâ benden bir şey saklıyordu. Hikâyeyi gözden geçirdim, tutarsızlıklarını belirleyip tek bir kaçınılmaz sonuca vardım: Matthew Fransız ve Katolik’ti; ne 1572’de ne de 1590’da siyasi anlamda Elizabeth Tudor’la işbirliği yapması mümkündü. Eğer İngiltere Krallığı için çalışıyorsa bu daha geniş çaplı bir amaç için olmalıydı. Ama Konsil insanların siyasi yaşamına karışmamaya yemin etmişti.

Fakat Philippe de Clermont ve Lazarus Şövalyeleri yemin etmemişti...

“Baban için çalışıyorsun. Yalnızca bir vampir değil, Protestan bir ülkede bir Katolik’sin.” Matthew’un yalnızca Elizabeth için değil, Lazarus Şövalyeleri için çalışıyor olması tehlikeyi bir kat daha artırıyordu. Elizabeth döneminde İngiltere’de yalnızca cadılar avlanıp öldürülmüyordu, hainler, olağanüstü güçleri olan yaratıklar ve inançları farklı insanlar da aynı muameleye maruz kalıyordu. “Siyasete karışırsan Konsil sana yardım edemez. Kendi ailen senden bu kadar tehlikeli bir şey yapmanı nasıl isteyebilir?”

Hancock sırttı. “Bu nedenle Konsil’de her zaman bir de Clermont oldu. Yüksek ideallerin ticarete engel olmaması için.”

“Philippe için ilk kez çalışmıyorum, bu son kez de olmayacak. Sen sırları çözmekte iyisin. Ben de sır saklamakta,” dedi Matthew uzatmadan.

Bilim insanı. Vampir. Savaşçı. Casus. Matthew'un bir parçası daha yerine oturdu, onun büyük ya da küçük, zorlanmadıkça hiçbir şeyi paylaşmama alışkanlığını biraz daha iyi anladım.

"Ne kadar deneyimli olduğun umrumda değil! Güvenliğin Walsingham'a bağlı ve onu aldatıyorsun." Sözleri beni daha da kızdırmıştı.

"Walsingham öldü. Artık bilgiyi William Cecil'e veriyorum."

"Yaşayan en kurnaz adam," dedi Gallowglass usulca. "Philippe, dışında elbette."

"Ya Kit? Cecil için mi çalışıyor yoksa senin için mi?"

"Ona hiçbir şey söyleme, Matthew," dedi Kit. "Cadiya güven olmaz."

"Seni sinsi, küçük alçak," dedi Hancock yavaşça. "Köylüleri galeyana getiren sensin."

Kit'in yanaklarında suçluluğu itiraf eden kırmızı noktalar belirdi.

"Tanrım, Kit. Ne yaptın sen?" diye sordu Matthew hayretle.

"Hiçbir şey," dedi Marlowe asık suratla.

"Yine yalanlar söyledin değil mi?" Hancock parmağını paylarcasına adama salladı. "Seni bu tür şeyleri sineye çekmeyeceğimiz konusunda daha önce uyarmıştım, Üstat Marlowe."

"Woodstock zaten Matthew'un karısıyla ilgili haberlerle çalkalanıyordu," diye itiraz etti Kit. "Dedikodular er ya da geç Konsil'in öfkesini üzerimize çekecekti. Konsil'in zaten burada olduğunu nasıl bilebilirdim?"

"Artık onu öldürmeme izin verirsin herhalde, de Clermont. Yıllardır bunu yapmak istiyordum," dedi Hancock eklemelerini çatırdatarak.

"Hayır. Onu öldüremezsin." Matthew elini yorgun yüzünde gezdirdi. "Çok fazla soru sorulur ve şu anda ikna edici yanıtlar bulmaya sabrım yok. Alt tarafı köy dedikodusu, ben hallederim."

"Bu dedikodular kötü bir zamanda çıktı," dedi Gallowglass sessizce. "Sadece Berwick değil. İnsanların Chester'da cadılardan kaygılandığını biliyorsun. Kuzeyde, İskoçya'da durum daha da kötüydü."

"Eğer bu iş İngiltere'nin güneğine doğru yayılırsa, bu kadın sonumuzu getirecek," dedi Marlowe parmağıyla beni işaret ederek.

"Bu mesele İskoçya dışına çıkmayacak," diye karşılık verdi Matthew. "Artık köyü ziyaret etmek yok, Kit."

“Cadılar Bayramı’nda ortaya çıktı, tam korkunç bir cadının geleceği söylenen zamanda. Anlamıyor musun? Yeni karın önce Kral James’e karşı bir ayaklanma başlattı. Şimdi de dikkatini İngiltere’ye çevirdi. Cecil haberdar edilmeli. Kraliçe’ye karşı bir tehdit oluşturuyor.”

“Sessiz ol, Kit,” diye uyardı Henry adamın kolunu çekiştirerek.

“Beni susturamazsınız. Kraliçe’ye söylemek vazifem. Eksiden olsa sen de beni onaylardın, Henry. Ama cadı geldiğinden beri her şey değişti! Evdeki herkesi büyüledi.” Kit’in gözleri çıldırmış gibi bakıyordu. “Ona kız kardeşinmiş gibi saygı gösteriyorsun. George ona yarı âşık. Tom aklım övüp duruyor, Walter ise Matt’ten korkmasa çoktan eteğini sıyrıp bir duvara yaslamıştı onu. Onu geldiği yere gönderin. Daha önce mutluyduk.”

“Matthew mutlu değildi.” Marlowe’un kızgın enerjisi Tom’u odanın bizim bulunduğumuz köşesine getirmişti.

“Onu sevdiğini söylüyorsun.” Kit yüzünde yalvaran bir ifadeyle bana döndü. “Gerçekten onun ne olduğunu biliyor musun? Onu beslenirken gördün mü ya da bir sıcakkanlı yanındayken açlığımı hissettin mi? Matthew’un aydınlık tarafını ve karanlık tarafını benim gibi bütünüyle kabul edebilir misin? Seni teselli edecek büyüün var ama ben onsuz yaşamıyor gibiyim. O yokken zihnimdeki bütün güzel sözler uçuyor, yalnızca Matthew benim içimdeki bir parça iyiliği görebiliyor. Onu bana bırak. Lütfen.”

“Yapamam,” dedim.

Kit bana ait her izi yok etmek istercesine koluyla ağzını sildi. “Konsil’in geri kalanı ona olan hislerini öğrendiğinde...”

“Eğer ona olan hislerim yasaksa, senin hislerin de yasak,” diye sözünü kestim. Marlowe irkildi. “Ama hiçbirimiz kimi seveceğimizi seçemeyiz.”

“Iffley ve dostları seni cadılıkla suçlayan son kişiler olmayacak,” dedi zafer kazanmış bir ses tonuyla. “Sözlerimi unutma, Bayan Roydon. İblisler geleceği cadılar kadar iyi görebilir.”

Matthew’un eli belime dolandı. Soğuk, tanıdık parmakları göğüs kafesimin bir yanından diğer tarafına kaydı ve bir vampire ait olduğunu gösteren kıvrımlı çizgiyi izledi. Bu Matthew için, beni daha önce korumakta başarısız olduğunu en güçlü şekilde hatırlatan şeydi. Kit bu hareketin mahremliği karşısında yarı boğazında kalan korkunç bir sıkıntı sesi çıkardı.

“Önsezilerin söylediğin kadar güçlü olsaydı, ihanetinin benim için ne anlama geleceğini bilirdin,” dedi Matthew yavaşça doğrularak. “Yıkıl karşımdan Kit, yoksa Tanrı yardımcım olsun, gömülecek tek bir parçanı bile bırakmayacağım.”

“Onu mu tercih ediyorsun?” Kit’in sesi şaşkıncı.

“Bir dakika bile düşünmeden. Çık dışarı,” diye yineledi Matthew.

Kit odadan ölçülü adımlarla çıktı ama koridora ulaşır ulaşmaz adımları hızlandı. Ahşap basamaklardan odasına daha çabuk çıktı.

“Ona dikkat etmeliyiz.” Gallowglass’ın iblis gibi gözleri Kit’in uzaklaşan sırtından Hancock’a döndü. “Artık ona güvenemeyiz.”

“Marlowe’a asla güven olmaz,” diye söylendi Hancock.

Pierre açık kapıdan girdi, elinde bir mektup daha vardı ve yüzünden düşen bin parçaydı.

“Şimdi olmaz, Pierre,” diye inledi Matthew oturup şarabına uzanırken. Sandalyeye yaslanan omuzları çöktü. “Bugün başka bir krize daha yer kalmadı, ister Kraliçe ister ülke ya da Katolikler olsun. Her neyse sabahı bekleyebilir.”

“Ama... *milord*,” diye kekeledi Pierre mektubu uzatarak. Matthew mektubun üzerindeki sert hatlı el yazısına baktı.

“Ulu Tanrım.” Parmakları dokunmak için uzandı ve sonra donakaldı. Kendini kontrol etme çabasıyla Matthew’un boğazı oynadı. Gözünün köşesinde kırmızı ve parlak bir şey belirdi, sonra yanağından aşağı kayıp yakasının kıvrımlarına sıçradı. Bir vampirin kanlı gözyaşı.

“Ne oldu, Matthew?” Omzunun üzerinden bakarak bu acıya neyin neden olmuş olabileceğini merak ettim.

“Ah. Gün henüz sona ermedi,” dedi Hancock tedirginlikle. “İlgilenmen gereken küçük bir mesele var. Baban senin öldüğünü düşünüyor.”

Benim zamanımda, Matthew’un babası Philippe uzun zaman önce ölmüştü ve bu korkunç, trajik ve geri döndürülemez biçimde gerçekleşmişti. Ama 1590’daydık, bu da onun hâlâ yaşadığı anlamına geliyordu. Geldiğimizden beri, Ysabeau ya da Matthew’un laboratuvar asistanı, Miriam’la tesadüfen karşılaşmaktan ve böyle bir karşılaşmanın geleceğe etkilerinden endişeleniyordum. Philippe’i görmenin Matthew’u ne hale getireceğini hiç düşünmemiştim.

Geçmiş, şimdiki zaman ve gelecek çarpışıyordu. Köşelere baksaydım, zamanın bu çarpışmaya karşı çıkarak çözüldüğünü görürdüm kesinlikle. Ama gözlerimi Matthew'dan ve boğazındaki kar beyazı ketenin üzerindeki kanlı gözyaşından ayıramıyordum.

Gallowglass kaba bir biçimde hikâyeye devam etti. "İskoçya'dan gelen haberler ve aniden ortadan kaybolman yüzünden Kraliçe için kuzeye gittiğini ve oradaki çılgınlığın arasında kaldığından korktuk. İki gün seni aradık. Senden bir iz bulamayınca, Tanrım... Matthew, Philippe'e senin kaybolduğunu söylemekten başka çaremiz kalmadı. Ya bunu yapacak ya da Konsil'i haberdar edecektik."

"Dahası var, *milord*." Pierre mektubu çevirdi. Üzerindeki mühür Lazarus Şövalyeleri'nin diğer mühürleri gibiydi ama burada kullanılan bal mumu siyah ve kıvılcık, canlı bir helezonda ve yüzeyine tarikatın tanıdık mührü yerine kenarları ince ve yıpranmış eski gümüş bir sikke bastırılmıştı. Sikkenin üzerinde de Clermont ailesinin sembolleri olan bir haç ve hilal vardı.

"Ona ne söylediniz?" Matthew gözlerini kıvılcık siyah denizde yüzen solgun gümüş aydan ayıramıyordu.

"Bu geldiğine göre artık ne söylediğimizin bir önemi yok. Önümüzdeki hafta Fransa topraklarında olmalısın. Yoksa Philippe İngiltere'ye gelmek üzere yola çıkacak," diye geveledi Hancock.

"Babam buraya gelemez, Hancock. Bu imkânsız."

"Elbette öyle. İngiliz siyasetini karıştırmak için yaptıklarından sonra Kraliçe onun kellesini uçurur. Ona gitmen gerek. Gece gündüz seyahat edersen oraya varmak için bolca zamanın var," diye güven verdi Hancock.

"Yapamam." Matthew'un bakışları kapalı mektubun üzerindeydi.

"Philippe atları hazırlar. Çok geçmeden geri dönmüş olursun," diye mırıldandı Gallowglass elini amcasının omzuna koyarak. Matthew gözleri alev alev başını kaldırdı.

"Sorun uzaklık değil. Bu..." Matthew aniden sustu.

"O annenin kocası. Philippe'e güvenebilirsin... tabii ona da yalan söylememişsen." Hancock'un gözleri kısıldı.

"Kit haklı. Kimse bana güvenemez." Matthew ayağa fırladı. "Hayatım bir sürü yalandan ibaret."

“Bu felsefi saçmalıkların ne yeri ne de zamanı, Matthew. Philippe şu anda bile bir oğlunu daha kaybedip kaybetmediğini düşünüyor!” diye haykırdı Gallowglass. “Kızı bizimle bırak, atına bin ve babanın emrini yerine getir. Yoksa seni bayıltacağım ve Hancock seni oraya taşıyacak.”

“Bana emir verdiğine göre kendinden çok emin olmalısın, Gallowglass,” dedi Matthew tehlikeli bir ses tonuyla. Ellerini şömüne rafına dayayıp ateşe baktı.

“Büyükbabamdan eminim. Seni bir *wearh* yapan Ysabeau’ydu ama babamın damarlarında dolaşan Philippe’in kanıydı.” Gallowglass’ın sözleri Matthew’u yaralamıştı. Darbe indiğinde başını hızla kaldırdı, gözlerindeki her zamanki soğukkanlılığın yerini gizleyemediği bir hassaslık almıştı.

“George, Tom, yukarı çıkıp Kit’le ilgilenin,” diye mırıldandı Walter, dostlarına kapıyı işaret ederek. Raleigh başını Pierre’e doğru eğdiğinde Matthew’un uşağı da ikisini odadan çıkarma çabasına katıldı. Koridorda yiyecek ve şarap istekleri duyuldu. İkisini Françoise’a teslim eden Pierre geri döndü, kapıyı arkasından sıkıca kapadı ve önüne geçip durdu. Konuşmaya Walter, Henry, Hancock, ben ve sessiz Pierre’den başka kimse tanıklık etmeyecekti. Gallowglass, Matthew’u ikna etme çabalarına devam etti.

“Sept-Tours’a gitmen gerek. Gömülmesi için cesedini bulmadan ya da seni karşısında sağ görmeden rahat etmeyecek. Philippe, ne Elizabeth’e ne de Konsil’e güveniyor.” Gallowglass bu kez sözleriyle onu rahatlatmayı amaçlamıştı ama Matthew’un dalgın hali devam ediyordu.

Gallowglass sabırsızca homurdandı. “Başkalarını ve kendini aldatabilirsin. İstersen bütün gece alternatifleri tartış. Ama yenge haklı, hepsi saçmalık.” Gallowglass’ın sesi kısıldı. “Senin Diana’n bir tuhaf kokuyor. Sen de geçen hafta olduğundan daha yaşlı görünüyorsun. İkinizin sakladığı sırrı biliyorum. O da öğrenecek.”

Gallowglass benim bir zamanyürüyüşçüsü olduğumu anlamıştı. Hancock’a bir bakış fırlattığımda onun da bildiğini anladım.

“Yeter!” diye kükredi Walter.

Gallowglass ve Hancock anında sessizleştiler. Nedeni Walter’ın küçük parmağında parlıyordu: Lazarus ve tabutunun çizgilerini taşıyan mühür.

“Demek sen de bir şövalyesin,” dedim afallayarak.

“Evet,” dedi Walter.

“Ve rütbece Hancock’tan üstünsün. Ya Gallowglass?” Odadaki bir-biriyle örtüşen bağlılık katmanlarını anlayabileceğim bir hale getirmeye çalıştım umutsuzca.

“Madam, kocanız dışında bu odadaki herkesten rütbece üstünüm,” diye uyardı Raleigh. “Buna siz de dâhilsiniz.”

“Benim üzerimde bir yetkin yok,” diye tersledim. “de Clermont ailesinin işlerinde tam olarak ne rol oynuyorsun, Walter?”

Başımın üzerinde, Raleigh’in kızgın mavi gözleri Matthew’un gözlerini buldu. “Her zaman böyle midir?”

“Genellikle,” dedi Matthew ifadesizce. “Alışması biraz zaman alıyor ama hoşuma gidiyor. Zamanla senin de hoşuna gidebilir.”

“Hayatımda bir tane talepkâr kadın var zaten. İkincisine hiç gerek yok,” diye burun kıvırdı Walter. “İlle de bilmeniz gerekiyorsa tarikatın İngiltere’deki kumandanıym Bayan Roydon. Matthew, Konsil’deki konumu nedeniyle bunu yapamaz. Ailenin diğer üyelerinin de başka işleri var. Bazıları da reddettiler.” Walter’ın gözleri Gallowglass’a kaydı.

“Demek tarikatın sekiz taşra efendisinden birisin ve doğrudan Philippe’e bağlısın,” dedim düşünceli bir biçimde. “Dokuzuncu şövalye olmamana şaşırdım.” Dokuzuncu şövalye tarikatındaki gizemli figürdü, kimliği yalnızca en üst düzeydekiler tarafından biliniyordu.

Raleigh öyle okkalı bir küfür savurdu ki Pierre’in soluğu kesildi. “Cassus ve Konsil üyesi olduğunu karından saklıyorsun ama ona tarikatın en özel meselelerini mi anlatıyorsun?”

“Sordu,” dedi Matthew sadece. “Ama bu gecelik Lazarus Tarikatı hakkında yeterince konuştuk.”

“Karın bu işi burada bırakmayacak. Kemik bulmuş köpek gibi top-rağı kazmaya devam edecek.” Raleigh kollarını göğsünde kavuşturup kaşlarını çattı. “Pekâlâ. Madem bilmek istiyorsun, dokuzuncu şövalye Henry. Protestan inancını kabul etmek istememesi onu İngiltere’de vatan hainliği suçlamalarına açık hale getiriyor. Avrupa’da ise Majesteleri’nin tahttan inmesini isteyen hoşnutsuz kesimler için kolay bir hedef. Philippe, kolayca güvenen kişiliğini suistimal edecek kişilerden onu korumak için ona bu konumu verdi.”

“Henry? Bir asi mi?” Affalamış bir halde nazik deve baktım.

“Ben asi değilim,” dedi Henry gergin bir sesle. “Ama Philippe de Clermont’un koruması pek çok kez hayatımı kurtardı.”

“Northumberland Lordu güçlü bir adam, Diana,” dedi Matthew usulca, “bu da onu ahlaki değerleri olmayan bir oyuncunun elinde son derece değerli bir piyon yapıyor.”

Gallowglass öksürdü. “Tarikattan söz etmeyi bırakıp daha acil meselelere dönebilir miyiz? Konsil Berwick’teki olayları yatıştırması için Matthew’u çağıracaktır. Kraliçe ise onun ortalığı daha çok karıştırmasını isteyecek çünkü İskoçlar cadılarla uğraştığı sürece İngiltere’de huzursuzluk çıkaramazlar. Matthew’un yeni eşi cadılık suçlamalarıyla karşı karşıya ve Matthew’un babası onu Fransa’ya çağırdı.”

“Tanrım,” dedi Matthew burnunun kemerini sıkarak. “Ne karışık bir durum.”

“Nasıl çözmemizi önerirsin?” diye sordu Walter. “Philippe buraya gelemez diyorsun Gallowglass ama korkarım, Matthew onun yanına gitmemeli.”

“Üç efendi ve bir eşi idare etmesinin kolay olacağını kimse söylemedi,” dedi Hancock aksi aksi.

“Peki ne yapacağız, Matthew?” diye sordu Gallowglass.

“Philippe mektubun mührüne gömülü sikkeyi benim elimden almazsa yakında beni aramaya gelecektir,” dedi Matthew tok bir sesle. “Bu bir sadakat testi. Babam testlere bayılır.”

“Baban senden kuşkulandı. Bu yanlış anlama birbirinizi gördüğünüz zaman düzelecektir,” dedi Henry. Matthew karşılık vermediğinde Henry sessizliği doldurdu. “Bana hep bir planın olmalı, yoksa başka insanların planlarında yer alırsın, derdin. Ne yapılması gerektiğini söyle onu yapalım.”

Matthew konuşmadan seçeneklerini değerlendirdi. Olası hamleleri ve karşı hamleleri düşünmek başka birinin günlerini alabilirdi ama Matthew dakikalar içinde her şeyi gözden geçirmişti. Yüzünde zorlandığına dair bir belirti yoktu ama omuz kaslarının gerginliği ve ellerini saçlarının arasından dalgın dalgın geçirisi başka şeyler söylüyordu.

“Gideceğim,” dedi en sonunda. “Diana burada, Gallowglass ve Hancock’la kalacak. Walter bir bahaneyle Kraliçe’yi oyalamak zorunda. Konsil’le ben ilgilenirim.”

“Diana, Woodstock’ta kalamaz,” dedi Gallowglass kesin bir sesle. “Kit’in köyde yaptıklarından yaydığı yalanlar ve onun hakkında sorduğu sorulardan sonra olmaz. Sen olmadan ne Kraliçe’nin ne de Konsil’in karını sorgu hakimine vermemek için bir nedeni olmaz.”

“Londra’ya gidebiliriz, Matthew,” diye bastırdım. “Birlikte. Orası büyük bir şehir. Orada birçok cadı arasında kimse beni fark etmez, benim gücümden korkmayan cadılar olacaktır ve ulaklar muhakkak Fransa’ya sağ olduğun haberini ulaştıracaktır. Gitmek zorunda değilsin.” *Babamı tekrar görmek zorunda değilsin.*

“Londra!” diye alay etti Hancock. “Orada üç gün hayatta kalmazsın, *madam*. Gallowglass ve ben, seni Galler’e götüreceğiz. Abergavenny’ye gideceğiz.”

“Hayır.” Gözlerim Matthew’un yakasındaki kıvılcık lekeye takıldı gene. “Matthew Fransa’ya gidiyorsa ben de onunla birlikte gidiyorum.”

“Kesinlikle olmaz. Seni savaşın içine sürükleyecek değilim.”

“Kışın gelmesiyle savaş hızını kaybetti,” dedi Walter. “Diana’yı Sept-Tours’a götürmek en iyi çözüm olabilir. Pek az kişi seni düşman edinecek kadar cesur olabilir. Babana ise kimse karşı gelemmez.”

“Bir seçeneğin var,” dedim heyecanla. Matthew’un dostları ve ailesi Fransa’ya gitmesi için beni kullanarak onu zorlayamayacaklardı.

“Evet. Ve ben seni seçiyorum.” Başparmağımı dudaklarımda gezdirdi. Yüreğim ezildi. Sept-Tours’a gidecekti.

“Bunu yapma,” diye yalvardım. Bizim zamanımızda Philippe’in hayatta olmadığını ve onu görmenin Matthew için işkence olacağını ağzımdan kaçıracağım korkusuyla daha fazlasını söyleyemedim.

“Philippe bana eşleşmenin bir kader olduğunu söylemişti. Seni bir kez bulduğumda kaderin kararını kabul etmekten başka bir şey gelmiyordu elden. Ama işler böyle yürümüyor. Hayatımın geri kalanı boyunca her anımda seni seçeceğim; babama, kendi çıkarlarıma hatta de Clermont’lara ters düşmek pahasına.” Matthew’un dudakları ağzımı kapatarak itirazlarımı susturdu. Öpücüğündeki inancı yanlış anlamak imkânsızdı.

“O halde karar verildi,” dedi Gallowglass usulca.

Matthew gözlerini benden kaçırmadı. Başını salladı. “Evet. Diana ve ben eve gideceğiz, birlikte.”

“Yapılacak işler ve hazırlıklar var,” dedi Walter. “Her şeyi bize bırak. Karın bitkin görünüyor ve yolculuk da yorucu olacak. İkiniz de dinlenmelisiniz.”

Adamlar oturma odasından çıktıktan sonra ikimiz de yatağa girmek için bir hamle yapmadık.

“1590’daki zamanımız pek umduğum gibi geçmiyor,” diye itiraf etti Matthew. “Çok kolay olması gerekiyordu.”

“Konsil, Berwick’teki mahkemeler, Elizabeth dönemi istihbarat servisi ve Lazarus Şövalyeleri ilgini çekmek için yarışırken nasıl kolay olabilir ki?”

“Konsil üyesi olmak ve casusluk yapmak yardımcı olmalıydı, engel değil.” Matthew pencereden dışarı baktı. “Old Lodge’a geleceğimizi, Dul Beaton’ın yardımını alacağımızı, Oxford’daki el yazmasını bulacağımızı ve birkaç hafta içinde ayrılacağımızı düşünmüştüm.”

Stratejisindeki aksaklıkları dile getirmemek için dudağımı ısırardım –Walter, Henry ve Gallowglass bu gece hiç durmadan bunu yapmıştı zaten– ama yüz ifadem beni ele verdi.

“Basiretsizce davrandım,” dedi içini çekerek. “Mesele sadece sana inandırıncılık kazandırmak ya da cadı mahkemeleri ve savaşlar gibi bariz tuzaklardan kaçmak da değil. Ben de bunaldım. Elizabeth ve Konsil için yaptıklarım ve babam adına yaptığım karşı hamlelerin hepsi açık ama ayrıntıları silik. Tarihi biliyorum ama haftanın hangi günü olduğunu bilmiyorum. Bu da hangi ulağın geleceğinden ve bir sonraki teslimatın ne zaman yapılacağından emin olmadığım anlamına geliyor. Gallowglass ve Hancock’tan Cadılar Bayramı’ndan önce ayrıldığıma yemin edebilirdim.”

“Şeytan ayrıntıda gizlidir,” diye mırıldandım. Gözyaşının aktığı yerdeki kurumuş kanları sildim. Gözünün köşesinde küçük benekler ve yanağın-dan aşağı inen ince bir iz vardı. “Babanın seninle temas kurabileceğini düşünmeliydim.”

“Mektubunun gelmesi zaman meselesiydi, Pierre ne zaman mektup getirse kendimi hazırlıyorum. Ama postacı bugün gelip geçmişti. Sadece el yazısı beni gafil avladı, hepsi bu,” diye açıkladı. “Bir zamanlar ne kadar

güçlü olduğunu unutmuşum. 1944'te onu Nazilerin elinden aldığımızda bedeni o kadar harap haldeydi ki vampir kanı bile onu iyileştiremedi. Philippe kalem tutamıyordu. Yazmayı çok severdi ama tek yapabildiği okunamayan karalamalardı." Philippe'in İkinci Dünya Savaşı sırasında esir alındığını biliyordum ama bir vampirin ne kadar acıya dayanabileceğini öğrenmek isteyen Nazilerin elinde neler yaşadığına dair fazla bilgim yoktu.

"Belki de Tanrıça yalnızca benim için 1590'a gelmemizi istemedi. Philippe'i tekrar görmek eski yaralarımı açabilir ama onları iyileştirir de."

"Ama önce yaralarım deşilecek." Matthew'un başı eğildi.

"Ama sonuçta onları iyileştirebilir." Sert inatçı başını okşayarak saçlarını düzelttim. "Babamın mektubunu hâlâ açmadın."

"Ne yazdığını biliyorum."

"Yine de açmalısın."

En sonunda Matthew parmağını mührün altına sokup onu kırdı. Mühürden düşen sikkayı yakaladı. Kalın kâğıdı açtığında hafif bir biberiye ve lavanta kokusu yayıldı.

"Yunanca mı o?" diye sordum, omzunun üzerinden tek satırlık metne ve aşağıdaki *phi* harfinin kıvrımlı yazılımına bakarak.

"Evet." Matthew parmaklarını harflerin üzerinde gezdirerek babasıyla ilk kırılğan bağlantısını kurdu. "Eve dönmemi emrediyor. Hemen."

"Onu tekrar görmeye katlanabilecek misin?"

"Hayır. Evet." Matthew parmaklarıyla kâğıdı buruşturup elinde sıkı. "Bilmiyorum."

Kâğıdı elinden alıp düzelttim. Sikke Matthew'un avcunda parlıyordu. Bu kadar sıkıntıya yol açması imkânsız görünen küçük bir metal parçasıydı.

"Onunla yalnız yüzleşmeyeceksin." Artık hayatta olmayan babasını gördüğünde yanında olmak fazla bir şey değildi ama acısını dindirmek için yapabileceğim başka bir şey yoktu.

"Philippe karşısında herkes yalnızdır. Kimileri babamın insanın ruhunu görebildiğini söyler," diye mırıldandı Matthew. "Seni oraya götüreceğim için kaygılanıyorum. Ysabeau'nun ne yapacağını tahmin edebilirim: Soğuk karşılayacak, kızacak, sonra da kabul edecektir. Philippe söz konusu olduğunda hiçbir fikrim yok. Kimse onun aklının nasıl çalıştığını bilemez,

ne bildiğini, ne tuzaklar kurduğunu. Ben kapalı bir kutu olabilirim ama babam anlaşılmazdır. Konsil bile ne kadar çaba sarf etse de onun neler çevirdiğini bilmiyor.”

“Her şey yolunda gidecek,” diye güvence verdim. Philippe beni aileye kabul etmek zorundaydı. Matthew’un annesi ve erkek kardeşi gibi onun da seçme şansı yoktu.

“Onu alt edebileceğini düşünme,” diye uyardı Matthew. “Gallowglass’ın dediği gibi anneme benzeyebilirsin ama o bile zaman zaman babamın ağma düşer.”

“Şimdiki zamanda da bir Konsil üyesi misin? Knox ve Domenico’nun üye olduğunu bu yüzden mi biliyordun?” Cadı Peter Knox, Bodleian’da Ashmole 782’yi istediğimden beri peşimdeydi. Domenico Michele’e gelince, o de Clermont’lara eskiden beri kin besleyen bir vampirdi. La Pierre’de bir başka Konsil üyesi bana işkence yaparken orada bulunuyordu.

“Hayır,” dedi Matthew sırtını dönerek.

“O halde Hancock’un bir de Clermont’un her zaman Konsil içinde bulunduğu konusunda söyledikleri artık doğru değil mi?” Soluğumu tuttum. *Yalan olsa bile de*, diye teşvik ettim sessizce.

Bütün umutlarımı ezerek, “Hâlâ doğru,” dedi ifadesiz bir sesle.

“O halde kim?” diye sordum. “Ysabeau mu? Baldwin mi? Marcus olamaz herhalde!”

Matthew’un annesinin, erkek kardeşinin ya da oğlunun birinin ağzından kaçırmadan bu işle ilişkili olduğuna inanamıyordum.

“Soy ağacımda bilmediğin yaratıklar var, Diana. Her halükârda Konsil masasında oturan kişinin kimliğini verebilme özgürlüğüm yok.”

“Geri kalanları bağlayan kurallar senin ailen için de geçerli mi?” diye merak ettim. “Siyasetle uğraşıyorsun, bunu kanıtlayan muhasebe defterlerini gördüm. Şimdiki zamana döndüğümüzde bu gizemli aile üyesinin bizi Konsil’in gazabından koruyabileceğini mi umuyorsun?”

“Bilmiyorum,” dedi Matthew gergin bir sesle. “Artık hiçbir şeyden emin değilim.”

Gidiş planlarımız çabucak şekillendi. Walter ve Gallowglass izlenecek en iyi yol konusunda tartışırken Matthew işlerini topladı.

Hancock, Henry'yle birlikte yanına köseleye sarılı bir mektup paketi olarak Londra'ya gönderildi. Bir soylu olarak Kont'un, kasımın on yedisinde gerçekleşecek Kraliçe'nin yıldönümü kutlamaları için sarayda hazır bulunması gerekiyordu. George ve Tom yüklü miktarda para ve rezil olmuş Marlowe'la birlikte Oxford'a gönderildi. Hancock iblis sorun çıkarırsa onları başlarına gelecekler konusunda uyardı. Matthew uzakta olabilirdi ama Hancock gerekirse kılıcını kullanmaktan çekinmeyecekti. Matthew, George'a Oxford'daki bilginlere simya el yazmaları hakkında tam olarak ne sorması gerektiğini söylemişti.

Benim toparlanmam daha kolaydı. Birkaç kişisel eşyam vardı: Ysa-beau'nun küpeleri, yeni ayakkabılarım ve birkaç parça kıyafet. Françoise bütün gayretini bana tarçın renginde kalın bir elbise dikmeye verdi. Yüksek, kürk kenarlı yakası sıkaca kapanıp yağmur ve rüzgârdan boynumu koruyordu. Françoise'ın pelerininin astarına diktiği ipeksi tilki postları ve yeni eldivenlerimin nakışlı kenarlarını çevreleyen kürk de aynı şekilde beni soğuktan koruyacaktı.

Old Lodge'da son yaptığım şey, Matthew'un bana verdiği kitabı kütüphaneye götürmek oldu. Sept-Tours'a giderken onu kaybetmek işten bile değildi ve günlüğümün meraklı gözlerden olabildiğince uzak olmasını istiyordum. Hasırlara eğilip biberiye ve lavanta filizleri kopardım. Sonra Matthew'un masasına gidip bir tüy kalem ve mürekkep hokkası seçip son notu günlüğüme düştüm.

*45 Kasım 1590, soğuk yağmur
Erden haber geldi. Yolculuğa hazırlanıyoruz.*

Yazının üzerine kuruması için yavaşça üfledikten sonra sayfaların arasına biberiye ve lavanta filizlerini koydum. Teyzem hatırlama büyülerini için biberiye ve aşk efsunlarına uyarı katmak için lavanta kullanırdı, şu anki durumumuz için uygun bir karışımdı bu.

"Bize şans dile Sarah," diye fısıldadım, döndüğümde hâlâ orada olduğumu umarak küçük ciltli defteri rafın sonuna yerleştirdim.

YEDİNCİ BÖLÜM

Rima Jaén, kasım ayından nefret ediyordu. Gün ışığı giderek azalıyor, her geçen gün gölgelerle olan savaşlarını biraz daha erken kaybediyorlardı. Sevilla'da olmak için korkunç bir zamandı, bütün kent Noel'e hazırlanıyordu ve yağmurlar başlamak üzereydi. Kent sakinlerinin normal koşullar altında da düzensiz olan araba kullanma alışkanlıkları anbean kötüleşiyordu.

Rima haftalardır masasına çakılı kalmıştı. Patronu tavan arasındaki malzeme odalarını boşaltmaya karar vermişti. Geçen kış yağmur, yıkık dökük evin çatlak eski kiremitleri arasından içeri sızmıştı ve gelecek aylarda havanın çok daha kötü olması bekleniyordu. Çatıyı tamir ettirecek para yoktu, bu nedenle bakım personeli gelecek fırtınalarda değerli şeylerin zarar görmemesi için küflü karton kutuları aşağı taşıyordu. Geri kalan her şey potansiyel kitap bağışçılarının neler olduğunu anlayamayacağı şekilde gizlice atılmıştı.

Pis, haince bir işti ama yapılması gerekiyordu. Kütüphane kısıtlı kaynaklarla çalışan, küçük bir uzman arşiviydi. Koleksiyonlarının büyük bölümü kökenleri *reconquista*'ya, Hristiyanların, adayı sekizinci yüzyılda istila eden Müslüman savaşçılardan geri aldığı zamana kadar giden Endülüslü bir aileden geliyordu. Gonçalve'lerin yıllar boyu topladığı tuhaf kitapları ve nesneleri karıştırmak için pek az kişi gelirdi. Çoğu araştırmacı sokağın aşağısındaki Archivo General de Indias'ta Kolomb hakkında tartışıyordu. Sevilla'lı hemşerilerinin çoğu kütüphanelerinde en son çıkan polisiyeyi görmek istiyordu. 1700'lerden kalma Cizvit eğitim kitaplarını ve 1800'lerden kalma moda dergilerini değil.

Rima, masasının köşesinde duran küçük defteri aldı ve başının tepesinde siyah saçlarını tutan canlı renkli gözlüğünü gözüne indirdi. Def-

teri bir hafta önce bakım personelinin biri hoşnutsuz bir homurtuyla önünde bir tahta sandığı düşürdüğünde fark etmişti. O zamandan beri kitabı koleksiyona Gonçalve El Yazması 4890 olarak girmiş ve “*İngiltere kökenli kişisel defter, yazarı belirsiz, 16. yüzyıl sonu*” olarak tanımlamıştı. Pek çok kişisel defter gibi bunun da büyük bölümü boştu. Rima 1628’de Sevilla Üniversitesi’ne gönderilmiş bir Gonçalve vârisinin sahip olduğu kişisel defteri görmüştü. Güzel bir biçimde ciltlenmiş, sayfaları kıvrımlı ve renkli mürekkeplerle yazılmış rakamlarla numaralandırılmıştı. İçinde tek kelime yazmıyordu. Geçmişte bile insanlar arzuladıkları şeyleri tam olarak yapamamıştı.

Bu gibi kişisel defterler, kutsal kitaptan alıntılar, şiirlerin, özlü sözlerin ve klasik yazarların özdeyişlerinin yazıldığı yerlerdi. Birtakım karalamalar, alışveriş listeleri ve açık saçık şarkı sözleri, garip ve önemli olayların hikâyeleri de yer alırdı. Bu da farklı değildi. Ne yazık ki ilk sayfası yırtılmıştı. Muhtemelen bir zamanlar sahibinin adı yazıyordu burada. Bu sayfa olmadan kitabın kime ait olduğunu ya da yalnızca baş harfleri geçen kişilerin kim olduğunu bulmanın imkânı yoktu. Tarihçiler bu tür adsız sansız kanıtlarla fazla ilgilenmezdi, belirsiz olması yazan kişiyi önemsiz kılmış gibi.

Kalan sayfalarda 16. yüzyılda kullanılan sikkeler ve değerlerinin yazılı olduğu bir çizelge vardı. Arkada bir sayfada aceleyle yazılmış bir kıyafet listesi yer alıyordu: bir pelerin, iki çift ayakkabı, kürk işlemeli bir elbise, altı gömlek, dört iç etek ve bir çift eldiven. Anlamı olmayan tarihli birkaç kayıt ve baş ağrısı için bir reçete vardı: süt ve şarapla yapılan bir muhallebi. Rina gülümseyip migrenine iyi gelip gelmeyeceğini düşündü.

Küçük defteri el yazmalarının saklandığı üçüncü kattaki kilitli odalara koymalıydı ama defteri yanından ayırmadı. Bir kadına ait olduğu açıktı. Yuvarlak el yazısı sevimli bir biçimde titrek ve kararsızdı. Sözcükler aynı hizada gitmiyordu ve sayfalar mürekkep lekeleriyle doluydu. 16. yüzyılda hasta ya da çok yaşlı olmadığı sürece hiçbir erkek böyle yazı yazmazdı. Bu kitabın sahibi ne yaşlı ne de hastaydı. Yazılarda güvensiz el yazısıyla çelişen bir coşku vardı.

El yazmasını Javier López’e, yaşayan son Gonçalve’ler tarafından ailenin evini ve kişisel eşyalarını bir kütüphane ve müzeye dönüştürmek

üzere tutulan çekici ama vasıfsız adama göstermişti. López'in zemin kat-taki geniş bürosu kaliteli maun lambriyle kaplıydı ve binanın çalışan tek ısıtıcıları buradaydı. Kısa görüşmeleri sırasında adam, Rina'nın defterin daha dikkatlice araştırılması önerisini önemsememişti. Aynı zamanda İngiltere'deki meslektaşlarına göndermek için fotoğraflarını çekmesini de yasaklamıştı. Rina'nın defterin sahibinin kadın olduğu inancına gelince feministlerle ilgili bir şeyler söylenip Rina'yı odasından göndermişti.

Defter hâlâ masasındaydı. Sevilla'da böyle bir defteri kimse istemez ve önemsemezdi. Kimse İspanya'ya İngiliz kişisel defterlerini aramaya gelmezdi. British Library'ye ya da Birleşik Devletler'deki Folger Shakes-peare Kütüphanesi'ne giderlerdi.

Arada sırada koleksiyona bakmaya gelen garip adam vardı. Fransız'dı ve değer biçen bakışları Rina'yı rahatsız ediyordu. Adı Herbert Cantal... belki de Gerbert Cantal'dı. Hatırlamıyordu. Geçen gelişinde kartvizitini bırakmış ve ilginç bir şey çıkarsa onu aramasını söylemişti. Rima tam olarak nasıl bir şey aradığını sorduğunda adam her şeyle ilgilendiğini söylemişti. Yanıtının pek işe yaradığını söylemeyezdi.

Şimdiye ilginç bir şey çıkmıştı işte. Ne yazık ki adamın kartviziti ortadan kaybolmuş, masasını temizlemesine rağmen bulamamıştı. Defteri gösterebilmek için Rima'nın adamın gelişini beklemesi gerekecekti. Belki günlükle patronundan daha çok ilgilenirdi.

İki sayfanın arasına küçük bir lavanta filizi ve ufalanan biberiye yaprakları sıkıştırılmıştı. Onları ilk kez görüyordu, sıkıştırıldıkları yerden dikkatle çıkardı. Bir an solmuş filizden hafif bir koku yayılarak onunla yüzlerce yıl önce yaşamış kadın arasında bir bağlantı kurdu. Rima hiç tanıyamayacağı kadını düşünerek üzüntüyle gülümsedi.

"*Mās basura.*" Bina görevlilerinden Daniel geri dönmüştü, eskimiş gri tulumu tavan arasından taşıdığı kutular yüzünden kir pas içindeydi. Tekerlekli yük taşıyıcısından birkaç kutuyu daha yere indirdi. Serin havaya rağmen alnı terliydi, siyah bir toz lekesi bırakarak eliyle alnını sildi. "*Café?*"

Bu hafta üçüncü kez ona dışarı çıkmayı teklif ediyordu. Rima adamın onu çekici bulduğunu biliyordu. Annesinin Berberi kökenlerinden aldığı yumuşak kıvrımları, sıcak teni ve badem gözleri bazı erkeklere çekici geliyordu. Daniel yıllardır ona ihtirash yorumlar yapıyor, posta odasına

girdiğinde sırtına dokunuyor ve göğüslerine bakıyordu. Rima'nın ondan on santim uzun ve iki kat yaşlı olması onu asla vazgeçirmiyordu.

"Estoy muy ocupada," diye karşılık verdi Rima.

Daniel'in homurtusu inanmadığını gösteriyordu. Adam giderken kutulara baktı yine. En üstte dökülen bir manşon ve bir parça sedir ahşabına tutturulmuş doldurulmuş bir çalığı vardı. Daniel kadının onunla birlikte olmaktansa ölü hayvanları tercih etmesine şaşıyormuş gibi hayretle başını salladı.

"Gracias," diye mırıldandı Rima, adam giderken. Defteri yavaşça kapatıp masasının üzerine bıraktı.

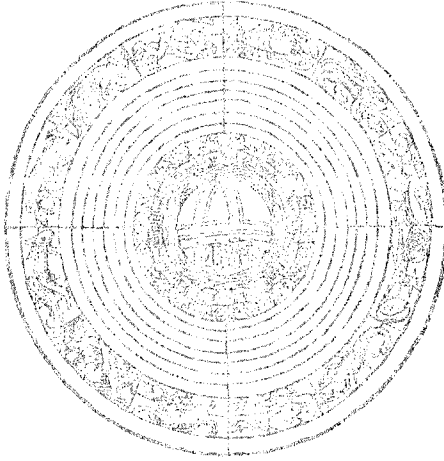
Kutunun içindekileri yakındaki bir masaya boşaltırken Rima'nın gözleri sade deri ciltli deftere kaydı. Dört yüz yıl sonra yaşadığına dair tek kanıt, takviminden bir yaprak, bir alışveriş listesi ve büyükannesinin *alfajores* tarifi yazan birkaç kâğıt mı olacaktı. *"Yazarı bilinmeyen, Önemsiz"* başlıklı bir dosyada kimsenin ilgilenmediği bir arşivde mi duracaktı?

Böyle karamsar düşünceler şanssızlık getirirdi. Rima ürperdi ve Peygamber'in kızı Fatma'nın boynunda taşıdığı el biçimindeki muskasına dokundu. Boynunda deri bir ipin ucunda asılı duran muska, Rima kendini bildi bileli ailede anneden kız çocuğa geçmişti.

"Khamza fi ainek," diye fısıldadı sözcüklerinin çağırması olabileceği kötü bir ruhu uzaklaştırmasını umarak.

II. KISIM

Sept-Tours ve Saint-Lucien Köyü

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Küreklerini bırakıp tek yelkenini kaldıran Gallowglass, “Her zamanki yer mi?” diye sordu sessizce. Güneşin doğmasına dört saatten fazla vardı ama karanlıkta başka tekneler de görünüyordu. Yakındaki bir teknenin yelkeninin gölgeli dış hatlarını, kış direğinde sallanan feneri seçebiliyordum.

“Walter, Saint-Malo’ya gideceğimizi söylemişti,” dedim başımı endişeyle çevirerek. Raleigh, Old Lodge’dan Portsmouth’a kadar bize eşlik etmiş, bizi tekneyle Guernsey’ye getirmişti. Onu Saint-Pierre-Port yakınlarındaki bir iskelede bırakmıştık. Katolik Avrupa’da başına ödül konmuşken daha ileriye gidemezdi.

“Raleigh’in bana gitmemi söylediği yeri gayet iyi hatırlıyorum yenge ama o bir korsan ve İngiliz. Ayrıca burada değil. Ben Matthew’a soruyorum.”

“*Immensi tremor oceani*,” diye fısıldadı Matthew kararan denizi izlerken. Siyah sulara bakarken yüzünde oyma bir gemi başı süsünün ifadesi vardı. Yeğenin sorusuna verdiği karşılık da tuhaftı: *Engin okyanusun titreyişi*. Latinceyi bir biçimde yanlış anlayıp anlamadığımı merak ediyordum.

“Gelgit bizim yanımızda ve atla Fougères, Saint-Malo’dan daha yakın.” Gallowglass, Matthew’un söyledikleri anlaşılır mış gibi devam etti. “Bu havada denizde en az karada olduğu kadar aynı şekilde üşüyecektir ve önümüzde atla gideceğimiz uzun bir yol var.”

“Sen de bizden ayrılacaksın.” Bu bir soru değildi, Matthew ona böyle yapmasını bildiriyordu. Matthew’un göz kapakları düştü. Başını salladı. “Pekâlâ.”

Gallowglass yelkeni sardı, tekne güneye doğru değil de daha doğuya ilerlemeye başladı. Matthew güvertede oturuyordu, sırtını tekne göv-

desinin desteklerine dayamıştı, peleriniyle üzerimi örtecek şekilde beni kendine çekti.

Normal uyku uyumak imkânsızdı ama Matthew'un omzunda biraz kestirdim. Şu ana kadar zorlu bir yolculuk olmuştu, atlar bütün güçlerini harcayana kadar koşturulmuş, teknelere el konmuştu. Hava buz gibiydi, İngiliz yünlerimizin havı üzerinde ince bir çığ tabakası belirmişti. Gallowglass ve Pierre, Fransız aksanıyla durmadan çene çalıyorlardı ama Matthew sessizdi. Sorularına cevap veriyor ama düşüncelerini ürkütücü bir soğukkanlılık taşıyan bir maskenin arkasında saklıyordu.

Şafak sökerken sisli hava sisli bir kara döndü. Gallowglass beyaz sakalıyla Noel Baba'ya dönüşmüştü. Pierre onun emriyle yelkenleri düzeltti ve beyazlar ve grilerden oluşan Fransa kıyıları önümüze serildi. Yarım saatten kısa sürede gelgit kıyıya doğru ilerlemeye başladı. Tekne dalgaların üzerinde yükseldi, sisin içinden sivri uçlu bir kule bulutları deldi. Temelini sisin gizlediği yapı çok yakındaydı. Soluğumu tuttum.

Pierre yelkeni serbest bırakırken, "Sıkı tutunun," dedi Gallowglass sert bir sesle.

Tekne sisin içinde hızla ileri atıldı. Martıların çığlıkları ve kayalara çarpan dalgaların sesi karaya yaklaştığımızı haber veriyordu ama tekne yavaşlamadı. Gallowglass kabaran gelgite küreğini soktu ve bizi sert bir açrya getirdi. Uyarlamak ya da selam vermek için seslenen bir ses duyuldu.

"*Il est le chevalier de Clermont!*" diye seslendi Pierre, ellerini ağzının çevresinde birleştirerek. Sözleri sessizlikle karşılandı, ardından soğuk havada koşturan ayak sesleri duyuldu.

"Gallowglass!" Dümdüz bir duvara ilerliyorduk. Yaklaşan felaketi uzaklaştırmak için bir küreğe uzanmıştım ki Matthew kavradığım küreği elimden aldı.

Sakin bir sesle, "O ve halkı yüzyıllardır bu noktaya yanaşıyorlar," dedi küreği ellerinin arasında tutarak. İnanılmaz bir şekilde teknenin pruvası sertçe sola döndü ve kabaca yontulmuş granitlerin yanından geçti. Çok yukarıda tekneyi yakalamak için kanca ve halatlar taşıyan adamlar belirdi. Su seviyesi endişe verici bir hızla yükselmeye devam ediyordu. Küçük taş bir evle aynı hizaya gelene kadar tekneyi yukarı taşıdı. Yukarı çıkan basamaklar gözden kayboluyordu. Pierre iskeleye

atladı, hızla konuşarak tekneyi işaret etti. Bir an yanımızda iki silahlı asker belirdi, sonra basamaklara doğru hızla ilerlediler.

“Mont Saint-Michel’e geldik, *madame*.” Pierre elini uzattı. Tutup tekneden aşağı indim. “*Milord*, başrahiple konuşurken burada dinle-neceksiniz.”

Adayla ilgili bilgim Wight Adası civarında yelken açan arkadaşları-mın anlattığı hikâyelerle sınırlıydı. Ada sular çekildiğinde bir bataklıkla çevriliyordu, sular yükseldiğinde ise akıntı o kadar tehlikeli oluyordu ki tekneler kayalara çarpıp parçalanıyordu. Omzumun üzerinden küçük teknemize bakıp ürperdim. Hâlâ hayatta olmamız mucizeydi.

Kendimi toparlamaya çalışırken Matthew teknenin kıçında duran yeğenini inceledi. “Sen gelirsene Diana daha güvende olacaktır.”

“Dostlar karının başını belaya sokmadığında kendi başının çaresine bakabilecek biri gibi görünüyor.” Gallowglass başını kaldırıp bana gülümsedi.

“Philippe seni soracaktır.”

“Ona de ki...” Gallowglass durdu, gözleri uzaklara daldı. Vampirin mavi gözleri özlemle doluydu. “Ona de ki, henüz unutmayı başaramadım.”

“Onun hatırı için affetmeyi denemelisin,” dedi Matthew usulca.

“Asla affetmeyeceğim,” dedi Gallowglass soğuk bir sesle. “Philippe bunu asla benden istemez. Babam Fransızların elinde öldü ve hiçbir yaratık Kral’a karşı çıkmadı. Geçmişle barışana kadar asla Fransa’ya ayak basmayacağım.”

“Hugh öldü. Büyükbaban hâlâ aramızda. Onunla olan zamanını boşa harcama.” Matthew ayağını tekneden kaldırdı. Tek kelime etmeden ya da vedalaşmadan dönüp beni dirseğimden tuttu ve çıplak dalları olan bir ağaç kümesine doğru götürdü. Gallowglass’ın bakışlarının ağırlığını üzerimde hissederek döndüğümde Galli’yle göz göze geldim. Eli sessizce kalktı.

Matthew basamaklara yaklaştığımız sırada sessizdi. Nereye çıktıklarını bilmiyordum ve bir süre sonra sayısını unuttum. Bunun yerine aşınmış, kaygan basamaklardan düşmemeye verdim dikkatimi. Eteklerimin kenarından buz parçaları düşüyor, geniş kapüşonumun içinde rüzgâr ıslık çalıyordu. Pash ve deniz suyundan çukurlar açılmış ağır demir halkalarla süslü sağlam bir kapı önümüzde açıldı.

Basamaklar devam ediyordu. Dudaklarımı birbirine bastırdım, eteklerimi kaldırıp tırmanmaya devam ettim.

Daha fazla asker. Yaklaştığımızda duvara yapışarak geçmemize izin verdiler. Matthew'un dirseğindeki parmakları biraz kasıldı ama bunun dışında adamlara aldırış etmedi.

Kubbeli tavanı bir grup sütun üzerinde yükselen bir odaya girdik. Duvarlara gömülü büyük şöminelerden hoş bir sıcaklık geliyordu. Rahatlayarak içimi çektim, su ve buz saçarak pelerinimi silkeledim. Hafif bir öksürük duyduğumda, dikkatimi ateşlerden birinin önünde oturan adama verdim. Bir kardinalin kırmızı giysilerini giymişti ve yirmilerinin sonlarında görünüyordu. Katolik Kilisesi'nin hiyerarşisinde bu konuma yükselebilmek için oldukça gençti.

"Ah, *Chevalier de Clermont*. Yoksa bugünlerde sizi başka bir adla mı çağırıyoruz? Uzun zamandır Fransa dışındaydınız. Artık ait olduğu yere, cehenneme gittiğine göre belki mevkisiyle birlikte Walsingham'ın adını da almışsınızdır." Kardinal ağır aksanlı ama kusursuz bir İngilizceyle konuşuyordu. "*Seigneur*'un talimatlarıyla sizi üç gündür izliyoruz. Bize bir kadından söz etmemiştiniz."

Matthew öne çıkmak için kolumu bıraktı. Dizini kıvararak diz çöktü ve adamın uzattığı elindeki yüzüğü öptü. "Ekselansları. Roma'da yeni papayı seçmekte olduğunuzu sanıyordum. Sizi burada görmekten ne kadar mutlu olduğumu anlatamam." Matthew'un sesi mutlu değildi. Walter'ın planladığı gibi Saint-Malo'ya değil de Mont Saint-Michel'e gelmekle nasıl bir belanın içine düştüğümüzü düşündüm huzursuzlukla.

"Fransa'nın bana kardinaler meclisinden daha fazla ihtiyacı var. Son günlerde krallar ve kraliçelerin öldürülmeleri Tanrı'yı hoşnut etmiyor." Kardinal'in gözlerinde bir uyarı ışıltısı belirdi. "Elizabeth bunu çok yakında, onunla buluştuğunda öğrenecek."

"İngiltere adına burada bulunmuyorum, Kardinal Joyeuse. Bu karım Diana." Matthew babasının ince gümüş sikkesini parmakları arasında tutuyordu. "Eve dönüyorum."

"Öyle duydum. Baban güvenli geçişini sağlamak için sana bunu gönderdi." Matthew, Joyeuse'un ona fırlattığı parlak nesneyi havada yakaladı. "Philippe de Clermont kendini kaybedip Fransa kralıymış gibi davranıyor."

“Babamın krallıkta gözü yok çünkü o kralları yok eden keskin kılıcı taşır,” dedi Matthew. Ağır altın yüzüğü orta parmağına geçirdi. Yüzüğe yontulmuş kıvılcık bir taş oturtulmuştu. Yüzüğe işlenmiş desenin sırtındaki damganın aynısı olduğundan emindim. “Efendileriniz babam olmasa, Katolik davasının Fransa’da kaybedileceğini biliyor olmalılar. Yoksa siz de burada olmazdınız.”

“Tahtta şu anda bir Protestan oturduğu düşünülürse, *seigneur* gerçekten kral olsa belki bu herkesin lehine olurdu. Ancak bu baş başa tartışmamız gereken bir mesele,” dedi Kardinal Joyeuse yorgun bir tavırla. Kapının yanındaki gölgelerde duran bir uşağa işaret etti. “*Chevalier*’in karısını odasına götürün. Sizden ayrılmalıyız, madam. Kocanız uzun zamandır kâfirler arasındaydı. Soğuk tahta diz çökmek ona kim olduğunu hatırlatacaktır.”

Böyle bir yerde tek başıma kalmaktan duyduğum dehşet yüzümden okunuyor olmalıydı.

“Pierre seninle kalacak,” diye yatıştırdı Matthew eğilip beni öperek. “Sular alçaldığında atlarla yola devam edeceğiz.”

Bu bilim insanı Matthew Clairmont’u son görüşümdü. Kapıya doğru yürüyen adam artık Oxford’lu bir öğretim görevlisi değil, bir Rönesans prensiydi. Bu duruşunda, omuzlarının kıvrımında, gücünde ve gözlerindeki soğuk bakıştaydı. Hamish bana Matthew’un burada aynı kişi olmayacağını söylemekte haklıydı. Matthew’un kusursuz görüntüsünün altında derin bir başkalaşım gerçekleşiyordu.

Yukarıda bir yerlerde çanlar çalarak saati haber verdi.

Bilim insanı. Vampir. Savaşçı. Casus. Çanlar son kez çalmadan önce bir duraksama oldu.

Prens.

Yolculuğumuz evlendiğim bu karmaşık adamla ilgili başka neler ortaya çıkaracaktı?

“Tanrı’yı bekletmeyelim, Kardinal Joyeuse,” dedi Matthew sertçe. Mont Saint-Michel kiliseye değil de, de Clermont ailesine aitmiş gibi Kardinal, Matthew’un arkasından yürüdü.

Pierre hafifçe soluğunu bıraktı. “*Milord est lui même,*” diye mırıldandı rahatlayarak.

Milord kendisi. Ama hâlâ benim miydi?

Matthew bir prens olabilirdi ama kralın kim olduğuna dair hiçbir kuşku yoktu.

At nallarının donmuş toprağa her çarpışında Matthew'un babasının etkisi daha çok hissediliyordu. Philippe de Clermont'a yaklaştıkça oğlu daha mesafeli ve buyurgan oluyordu. Dışlerimi sık mama ve ateşli tartışmalara yol açan bir karışımı bu. Matthew öfkesi geçince her zaman despot davranışları için özür diliyordu ve babasıyla yeniden bir araya gelme amı yaklaştıkça stresinin arttığını bilerek onu affettim.

Sular çekildiğinde Mont Saint-Michel çevresindeki kumları aşp ilerledik, de Clermont'ların müttefikleri bizi Fougères şehrinde karşıladılar ve Fransa kırsalına bakan surlarında içi rahat döşenmiş bir kuleye yerleştirdiler. İki gece sonra Bauge kentinin dışında meşaleler taşıyan uşaklarla buluştuk. Üniformalarının üzerinde tanıdık bir nişan vardı: Philippe'in haç ve hilal amblemi. Bu sembolü daha önce Matthew'un Sept-Tours'daki çekmecelerini araştırırken görmüştüm.

"Burası neresi?" diye sordum uşaklar bizi terk edilmiş bir şatoya götürürken. Şato boş olmasına rağmen şaşırtıcı derecede sıcaktı ve seslerin yankılandığı koridorlardan nefis bir yemek kokusu geliyordu.

"Eski bir dostun evi." Matthew donmuş ayaklarımın ayak kabılamamı çıkardı. Başparmaklarıyla kaskatı topuklarıma bastırıldığında kan dolaşımım hızlanarak bedenim tekrar ısındı. İnledim. Pierre elime sıcak baharatlı şarap dolu bir kupa verdi. "Burası René'nin en sevdiği av köşküydü. Burada yaşarken her odada bir ressam ya da alim görebilirdin. Artık burayı babam idare ediyor. Bitmek bilmeyen savaşlar yüzünden şatoya gereken ilgiyi gösterme fırsatı olmadı."

Hâlâ Old Lodge'dayken Matthew ve Walter bana Protestanlar ve Katolikler arasındaki tahtı ve ülkeyi kontrol etme mücadelesini anlatmıştı. Fougères'deki pencerelerimizden Protestan ordusunun son kamp yerini gösteren ince dumanları görebiliyordum, yol boyunca harap evler ve kiliseler de görmüştüm. Yıkımın büyüklüğü karşısında afallamıştım.

Çatışma yüzünden özenle oluşturduğumuz hayat hikâyem değişmek zorundaydı. İngiltere'de Fransız kökenli bir Protestan'dım, hayatımı ko-

rumak ve inancımı özgürce yaşayabilmek için ülkemden kaçıyordum. Burada ise uzun zamandır eziyet gören bir İngiliz Katolik olmam şarttı. Matthew her nasılsa hem geçtiğimiz her yerin tarihî ayrıntılarını hem de sahte kimliklerimizi korumak için uydurduğumuz bütün yalanları hatırlamayı başarıyordu.

“Şu anda Anjou ilindeyiz.” Matthew’un derin sesiyle tekrar dikkatimi topladım. “Karşılaşacağın insanlar, onlara ne hikâye anlatırsak anlatalım, İngilizce konuştuğun için senin Protestan bir casus olduğunu düşünecekler. Fransa’nın bu kesiminde halk Kral’ın tahtta hak iddia etmesini kabul etmiyor ve Katolik bir yönetici istiyorlar.”

“Philippe gibi,” diye mırıldandım. Philippe’in nüfuzundan faydalanan tek kişi Kardinal Joyeuse değildi. Yanakları çökmüş, ürkek gözlü Katolik rahipler yol boyunca bizimle konuşmak için durmuş, haberler iletmış ve Matthew’un babasına yardımları için şükranlarını iletmışlerdi. Kimse eli boş dönmemişti.

“Hristiyan inancının inceliklerini umursamaz. Babam ülkenin başka yerlerinde Protestanları destekliyor.”

“Şaşılacak derecede evrensel bir bakış açısı.”

“Philippe’in tek düşündüğü Fransa’yı kendisinden kurtarmak. Geçen ağustosta Navarralı Henryi, Paris’i kendi dinî ve siyasi konumunu almaya zorladı. Parisliler Protestan bir kralın önünde eğilmektense aç kalmayı tercih ettiler.” Matthew parmaklarını saçları arasından geçirerek sıkıntısını belli etti. “Binlerce kişi öldü, babam artık insanların bu pislîği temizleyemeyeceğini düşünüyor.”

Philippe oğlunun kendi işlerini idare etmesi taraftarı da değildi. Pierre bizi şafaktan önce kaldırıp yeni atların hazır olduğunu bildirdi. İki gün içinde yüz altmış kilometre uzaktaki bir kasabada beklediğimiz haber verilmişti.

“İmkânsız. Bu kadar uzağa iki günde gidemeyiz!” Fiziksel olarak formdaydım ama modern egzersizlerin hiçbiri, kasım ayında kırık alanda her gün seksen kilometreyi at üzerinde katetmeye denk olamazdı.

“Seçeneğimiz yok,” dedi Matthew acımasızca. “Eğer gecikirsek bizi hızlandırmak için daha fazla adam gönderecektir. İstedliğini yapmak en iyisi.” O gün, daha sonra, yorgunluktan ağlamak üzereyken, Matthew

beni eyerine aldı ve atlar yorulana kadar ilerlemeye devam ettik. İtiraz edemeyecek kadar yorgundum.

Saint-Benoît'nın taş surlarına ve ahşap evlerine Philippe'in emrettiği zamanda ulaştık. Sept-Tours'a çok yakın olduğumuz için ne Matthew ne de Pierre görgü kurallarına aldırış ediyordu. Bu nedenle iki bacağımı ayırarak ata binebildim. Zamanlamasına bağlı kaldığımız halde Philippe bize eşlik eden aile uşaklarının sayısını artırıyordu. Fikrimizi değiştirip İngiltere'ye döneceğimizden korkar gibiydi. Bazıları peşimizden geliyordu. Kimileri de yolu açıyor, yiyecek, yeni atlar hazırlıyor, kalabalık hanlarda, boş evlerde ve barikatla korunan manastırlarda yatacak yer ayarlıyorlardı. Auvergne'in sönmüş yanardağlarının geride bıraktığı kayalık tepelere tırmandığımızda çoğu zaman sarp tepelerde atlıların silüetlerini görüyorduk. Bizi gördüklerinde hızla kaybolarak yolculuğun hangi aşamasında olduğumuzu haber vermek için Sept-Tours'a gidiyorlardı.

İki gün sonra alacakaranlık çökerken Matthew, Pierre ve ben, bu sarp zirvelerden birinde durduk. de Clermont ailesinin şatosu rüzgârın savurduğu karlar arasından belli belirsiz seçilebiliyordu. Ana kalenin düz hatları tanıdıktı ama bunun dışında burayı az kalsın tanıyamayacaktım. Şatoyu çevreleyen surlar gibi yuvarlak altı kule ayaktaydı ve bakır çatıları zamanın etkisiyle yumuşak bir şişe yeşiline bürünmüştü. Kulelerin tırtıklı mazgalı siperlerin arkasına gizlenmiş bacalarından duman yükseliyordu. Duvarların çevrelediği alanda karla kaplı bir bahçe ve dikdörtgen çiçek tarhları vardı.

Benim zamanımda kale korkutucuydu. Şimdi ise çevredeki dinî savaş düşünüldüğünde savunma gücü çok daha belirgindi. Sept-Tours ve köy arasında geçit vermez bir muhafız evi vardı. İçeride çoğu silahlı insanlar bir o yana bir bu yana koşturuyordu. Loş ışıktaki kar tanelerinin arasından dikkatle baktığımda kapalı avluya dağılmış ahşap yapıları fark ettim. Küçük pencerelerinden gelen ışıklar, kesintisiz gri kayalıkları ve karla kaplı toprağı sıcak renkli dörtgenleriyle bölüyordu.

Atım sıcak ve nemli bir soluk verdi. Yolculuğumuzun ilk gününden beri bindiğim en iyi attı. Matthew'un aygırı daha iriydi, rengi siyaha yakındı ve sırtındaki yaratık dışında herkesi ısırmaaya çalışan huysuz bir hayvandı. Hayvanlar de Clermont ahırlarından geliyordu ve yulaf kova-

larına ve sıcak ahırlarına bir an önce ulaşmak isteyerek yönlendirmeye gerek kalmadan evlerinin yolunu buluyorlardı.

“*Dieu*. Kendimi bulmayı hayal ettiğim en son yer burasıydı.” Şatonun aniden kaybolmasını beklermiş gibi yavaşça gözlerini kırptırdı.

Uzanıp elimi koluna koydum. “Hâlâ bir seçeneğin var. Geri dönebiliriz.” Pierre bana acımayla baktı, Matthew ise hüüzünle gülümsedi.

“Babamı tanıımıyorsun.” Bakışları kaleye döndü.

Yolumuzu meşaleler aydınlatırken nihayet Sept-Tours’a girdik. Kalın ahşap ve demir kapılar açıldı, dört kişilik bir grup biz geçerken sessizce bekledi. Kapılar arkamızdan kapandığında, iki adam saklandığı yerden uzun bir kalas çıkararak yerine taktı ve girişi sağlama aldı. Fransa’yı at sırtında katettiğimiz altı günde bunların yerinde önlemler olduğunu öğrenmiştim. İnsanlar yabancılardan kuşkuluyor, yeni bir yağmacı asker grubunun gelmesinden, yeni bir kan ve şiddet cehenneminden, başlarında memnun etmeleri gereken yeni bir efendi olmasından korkuyordu.

İçeride insanlar ve vampirlerden oluşan sahici bir ordu bekliyordu bizi. Yarım düzine insan atlarımızı teslim aldı. Pierre adamlardan birine küçük bir paket verdi, bana kaçamak bakışlar fırlatarak ona alçak sesle sorular sordular. Kimse yanıma gelmedi ya da yardım teklif etmedi. Atımın üzerinde soğuk ve yorgunluktan titreyerek kalabalıkta Philippe’i aradım. Birine bana yardım etmesini emredecekti hiç kuşkusuz.

Zor durumda olduğumu fark eden Matthew kiskanılası bir çeviklikle atından indi. Birkaç uzun adımda yanıma ulaştı, hissiz ayağımı üzenğiden çekip hareket ettirebilmem için hafifçe çevirdi. Sept-Tours’daki ilk performansında tepetaklak avludaki çamur ve karların arasına düşmek istemeyerek ona teşekkür ettim.

Atın boynunun altından diğer tarafa geçip öbür ayağımı kurtarmaya gelirken, “Bu adamların hangisi baban?” diye fısıldadım.

“Hiçbiri. İçeride, peşimizden atlı kovalıyormuş gibi buraya gelmemizi istedikten sonra bizi görmekle ilgilenmiyormuş numarası yapıyor. Sen de içeri girmelisin.” Matthew Fransızca emirler yağdırmaya başladı ve şaşkın uşakları dört bir yana gönderdi. En sonunda geride sadece şatonun kapısına çıkan ahşap basamakların önünde bir vampir kaldı. Henüz

inşası bitmemiş taş basamakları tırmanıp Ysabeau'yla ilk karşılaşmamı anımsarken geçmişle geleceğin birbiriyle çarpıştığı hissiyle sarsıldım.

"Alain." Matthew'un yüzü yumuşadı.

"Eve hoş geldin." Vampir İngilizce konuşuyordu. Hafifçe topallayarak bize doğru yürürken görünüşünün ayrıntıları da ortaya çıktı. Hafifçe kırlaşmış saçlar, nazik gözlerin çevresindeki çizgiler, ince bir beden.

"Sağ ol, Alain. Bu karım Diana."

"Madam de Clermont." Alain özenle saygılı bir mesafeyi koruyarak eğildi.

"Seninle tanıştığımıza memnun oldum, Alain." Hiç karşılaşmamıştık ama bu adı çoktan sarsılmaz bir sadakat ve destekle ilişkilendirmiştim. Matthew'un 21. yüzyılda, Sept-Tours'da benim için yemek hazırlandığından emin olmak için gecenin bir yarısında aradığı kişi Alain'di.

"Baban bekliyor," dedi Alain geçmemiz için kenara çekilerek.

"Odalarımıza yemek göndermelerini söyle... basit bir şey. Diana aç ve yorgun." Matthew eldivenlerini Alain'e verdi. "Onu birazdan göreceğim."

"İkinizi de hemen bekliyor." Alain'in yüzü kayıtsız bir ifadeye büründü. "Merdivenlerde dikkat edin, madam. Basamaklar buzlu."

"Bekliyor öyle mi?" Matthew kare şeklindeki kaleye baktığında ağzı gergindi.

Beni dirseğimden sıkı sıkı tuttuğunda merdivenleri bir aksilik olmadan çıktım. Ama bacaklarım o kadar kötü titriyordu ki ayağım girişteki yerinden oynamış bir döşeme taşına takıldı. Bu tökezleme Matthew'un öfkesini uyandırmaya yetti.

"Philippe makul davranmıyor," diye çıkıştı Matthew beni belimden yakalayarak. "Diana günlerdir yolda."

"Efendim, emirleri son derece açıktı." Alain'in katı resmiyeti bir uyarıydı.

"Önemli değil, Matthew." Kapüşonumu yüzümden iterek ilerideki büyük salonu inceledim. 21. yüzyılda gördüğüm zırh ve mızrak sergisi yoktu. Bunun yerine kapı açıldığında cereyanın yönünü değiştirecek oymalı ahşap bir paravan vardı. Sahte ortaçağ süslemeleri, yuvarlak masa ve porselen kâse de yerinde yoktu. Şömineden gelen sıcak havayla dışarıdan gelen soğuk hava birbirine karışırken sallanan goblenler hafifçe taş duvarlara çarpıyordu. Kalan boş alanı yanlarına sıralar konmuş iki

uzun masa dolduruyordu, tabak ya da yemek kapları taşıyan kadın ve erkekler iki masa arasında mekik dokuyordu. Burada düzinelerce yaratığın toplanabileceği kadar geniş bir alan vardı. Yukarıdaki, ozanların durduğu galeriyi, enstrümanlarını ayarlayan müzisyenler doldurmuştu.

“İnanılmaz,” diye soludum kaskatı dudaklarımın arasından.

Soğuk parmaklar çenemi tutup yüzümü çevirdi. “Üşümüştün,” dedi Matthew.

“Ayaklarını ısıtması için bir mangal ve sıcak şarap getireceğim,” diye söz verdi Alain. “Ateşi de güçlendiririz.”

Sıcakkanlı bir insan ıslak pelerinimi almaya geldi. Matthew kahvaltı odası olduğunu bildiğim yere doğru başını çevirdi. Dikkatle dinlememe rağmen hiçbir şey duyamadım.

Alain özür dilercesine başını salladı. “Keyfi yerinde değil pek.”

“Belli oluyor.” Matthew gözlerini indirdi. “Philippe bizi soruyor. Emin misin, Diana? Bu gece onu görmek istemiyorsan onun gazabına göğüs gerebilirim.”

Ama Matthew altmış yıl sonra babasıyla ilk karşılaşmasında yalnız olmayacaktı. Ben geçmişimle yüzleşirken yanımda olmuştu, aynısını ben de onun için yapacaktım. Sonra yatağa girecektim ve Noel’e kadar da çıkmayacaktım.

“Gidelim,” dedim kararlı bir sesle ve eteklerimi topladım.”

Sept-Tours koridor gibi modern konforlara sahip olamayacak kadar eskiydi. Bu yüzden şöminenin sağındaki kemerli bir kapıdan geçip bir gün Ysabeau’nun büyük salonu olacak odanın köşesine ulaştık. Şimdi güzel mobilyalarla döşeli değildi, burası da yolculuğumuz boyunca konakladığımız her yer gibi sadeydi. Ağır meşe mobilyalar, olası bir hırsızlığı caydırıcıydı ve bir meşe sandığın üzerindeki kılıç darbesinin kanıtladığı gibi savaşın kötü etkilerine de dayanabilirdi.

Alain bizi buradan çıkarıp Ysabeau’yla bir gün sıcak terakota duvarlar arasında, çömlek ve ağır gümüş takımlarla kurulu bir sofrada kahvaltı edeceğimiz odaya soktu. Oda, bir masa ve sandalyeden ibaret eşyasıyla son haline hiç benzemiyordu. Masanın üzeri kâğıtlar ve diğer kırtasiye malzemeleriyle kaplıydı. Şatonun bilmediğim bir bölümüne giden aşınmış taş basamakları çıkmaya başladık sonra.

Basamaklar aniden geniş bir sahanlıkta son buldu. Sola doğru uzun bir galeride çeşit çeşit aletler, saatler, silahlar ve mobilyalar vardı. Antik tanrılardan birinin mermer başını yıpranmış bir altın taç süslüyor, tacın ortasından yumurta büyüklüğünde bir yakut ışığı yansıtarak haince göz kırpyordu.

“Bu taraftan,” dedi Alain bitişik odaya gitmemizi işaret ederek. Burada bir merdiven daha vardı, bu seferki aşağı değil, yukarı çıkıyordu. Kapalı bir kapının iki yanında rahatsız görünümlü sıralar vardı. Alain varlığımıza bir tepki verilmesini sabır ve sessizlik içinde bekledi. Kahn ahşabın arkasından gelen tek bir Latince sözcük duyuldu:

“Introite.”

Matthew sesi duyunca irkildi. Alain ona endişeli bir bakış fırlatıp kapıyı itti. Kalın, yağlanmış menteşeleri sessizce açıldı.

Kapının karşısında sırtı bize dönük, saçları ılıdayan bir adam oturuyordu. Otururken bile uzun boylu olduğu belli oluyordu. Bir sporcunun geniş omuzlarına sahipti. Bir şeyler yazıyordu, ateşte arada sırada çatırdayan odunlara, dışarıda uğuldayan rüzgâra düzenli bir hışırtıyla eşlik ediyordu.

Odada tok bir ses gürlledi: *“Sedete.”*

İrkilme sırası bendeydi. Etkisini azaltacak bir kapı olmadan Philippe’in sesi kulaklarım karıncalanana kadar çınladı. Adam sorgusuz sualsiz kendisine itaat edilmesine alışkındı. Ayaklarım emrini yerine getirebilmek için bekleyen koltuklara doğru hareket etti. Üç adım atmıştım ki Matthew’un hâlâ kapı eşiğinde durduğunu fark ettim. Yanına döndüm, elini tuttum. Matthew anılardan kurtulmak istercesine afallamış bir halde başını salladı.

Odada ilerledik, söz verilen şarap ve ayaklarımı dayayabileceğim metal ısıtıcının beklediği koltuğa yerleştim. Alain bize anlayışlı bir bakış fırlatıp odadan ayrıldı. Sonra bekledik. Benim için zordu ama Matthew için imkânsızdı. Gerginliği o kadar arttı ki bastırduğu duygular neredeyse baştan aşağı titremesine yol açacaktı.

Babası varlığımızı kabul ettiğinde artık kaygı ve öfkeyle patlama noktasına gelmiştim. Ellerime bakarak adamı boğacak kadar güçlüler mi diye düşünüyordum ki eğişik başımın üzerinde iki soğuk nokta hissettim.

Başımı kaldırdığımda kendimi bir Yunan tanrısının kahverengi gözlerine bakarken buldum.

Matthew'u ilk gördüğümde içgüdüsel olarak kaçmak istemiştim. Ama o eylül gecesi Bodleian Kütüphanesi'nde fark ettiğim Matthew ne kadar iri yarı ve düşünceli olursa olsun hiçbir zaman bu derecede başka dünyaya ait bir yaratık gibi görünmemişti. Nedeni Philippe de Clermont'un bir canavar olması değildi. Aksine. Hayatımda gördüğüm doğaüstü ya da doğa ötesi iblis ya da insan en nefes kesici yaratıktı.

Hiç kimse Philippe de Clermont'a bakıp da onun bir faninin bedenine sahip olduğu düşünemezdi. Vampirin fazlasıyla kusursuz olan yüz hatları, ürkütücü bir simetri taşıyordu. Açık altın-kahverengi gözlerinde yeşil benekler vardı, kaşları düz ve siyahtı. Kahverengi saçlarına açık hava ve güneşin etkisiyle altın, gümüş, bronz rengi teller karışmıştı. Dudakları kızgınlıkla gerilmiş olsa da Philippe'in duyarlı ve yumuşak bir ağzı vardı.

Ağzımın bir karış açık kalmaması için dudaklarımı birbirine bastırıp değer biçen bakışlarıyla karşılaştım. Ona baktığımda, bakışları yavaşça ve kasten Matthew'a kaydı.

"Açıkla." Alçak sesi Philippe'in öfkesini gizlemiyordu. Ama odada bir değil iki tane öfkeli vampir vardı. Philippe'i görmenin şokunu atlatan Matthew kontrolü ele almayı denedi.

"Sept-Tours'a gelmemi emrettin. Torununun telaşlı raporlarına rağmen işte sağ salım karşıdayım." Matthew gümüş sikkeyi babasının meşesine attı. Yanlamasına düşüp hafifçe döndükten sonra durdu.

"Yılın bu zamanında karının evde kalması daha iyi olurdu kuşkusuz." Alain gibi Philippe de İngilizceyi ana dili gibi kusursuzca konuşuyordu.

"Diana eşim, baba. Kar yağacak diye onu İngiltere'de Henry ve Walter'la bırakamazdım."

"Rahat ol, Matthew," diye hırladı Philippe. Sesi de geri kalan her şey gibi bir aslanı andırıyordu. de Clermont ailesinde güçlü hayvanlar bir araya gelmişti sanki. Matthew bana her zaman bir kurdu hatırlatıyordu. Ysabeau şahine, Gallowglass ise ayıya benziyordu. Philippe ise bir başka ölümcül avcıyla akrabaydı.

"Gallowglass ve Walter cadının korumama ihtiyacı olduğunu söylediler." Aslan bir mektuba uzandı. Kenarını masaya hafifçe vurarak Matthew'a

baktı. “Ailenin Konsil’deki koltuğunda oturduğuna göre daha zayıf yaratıkları korumak senin işin sanıyordum.”

“Diana zayıf değil ama benimle evli olduğu için Konsil’in verebileceğinden çok daha fazla korumaya ihtiyacı var. Bu korumayı verecek misin?”

“Önce onun anlatacaklarını dinlemeliyim,” dedi Philippe, kaşlarını kaldırarak bana baktı.

“Tesadüfen tanıştık. Onun cadı olduğunu biliyordum ama aramızdaki bağ inkâr edilemezdi,” dedi Matthew. “Kendi türü ona saldırdı...”

Bir pençeyle karıştırılabilecek bir el kalkarak onu susturdu. Phillippe dikkatini yeniden oğluna çevirdi.

“*Matthaios*.” Philippe’in ağır ağır konuşması yavaş hareket eden bir kırbaç etkisi yaratarak oğlunu anında susturdu. “Korumama ihtiyacı olan sen misin bu durumda?”

“Elbette hayır,” Matthew dedi kızgınlıkla.

“O halde sus da cadı konuşsun.”

Matthew’un babasının sinir bozucu varlığından bir an önce kurtulabilmek için ona istediğini vermeye kararlı olarak son serüvenlerimizi en iyi nasıl anlatacağımı düşündüm. Her ayrıntının üzerinden geçmek çok uzun sürerdi, Matthew’un da bu sırada patlama ihtimali çok yüksekti. Tekrar derin bir nefes alıp başladım.

“Adım Diana Bishop, annem ve babam, güçlü cadılardı. Evden uzak-tayken başka cadılar tarafından öldürüldüler, ben henüz çocuktum. Ölmeden önce bana büyü yaptılar. Annem bir kâhindi, olacakları biliyordu.”

Philippe’in gözleri kuşkuyla kısıldı. Temkinli davranmasını anlayabiliyordum. Beni seven iki insanın cadıların etik kurallarını çiğneyip beni büyülü zincirlere vurmalarını anlamam hâlâ zordu.

“Ailenin yüz karası olarak büyüdüm; bir mum bile yakamayan, doğru düzgün büyü yapamayan bir cadıydım. Bishop’lara sırt çevirip üniversiteye gittim.” Bu açıklamamı duyan Matthew huzursuzca kıpırdandı. “Simya tarihi okudum.”

“Diana simya *sanatını* araştırıyor,” diye düzeltti Matthew, bana uyarıcı bir bakış fırlatarak. Ama onun uydurduğu yarı gerçekler babasını tatmin etmeyecekti. “Ben bir zaman yürüyüşçüsüyüm.” Sözcük havada asılı kaldı. “Siz *fileuse de temps* diyorsunuz.”

“Ah, ne olduğunun farkındayım,” dedi Philippe aynı ağır ses tonuyla. Matthew’un yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirip kayboldu. “Çok uzun zaman yaşadım madam ve çok yaratık tanıdım. Bu zamandan ya da geçmişten olmadığına göre gelecekte olmalısın. *Matthaios* da seninle birlikte gelecekte gelmiş olmalı çünkü sekiz ay önceki *Matthaios* değil. Benim tanıdığım Matthew başını çevirip bir cadıya bakmazdı.” Vampir derin bir soluk aldı. “Torunum ikinizin de garip koktuğu konusunda beni uyardı.”

“Philippe, izin ver açıklayayım...” Anlaşılan bu akşam Matthew sözlerini bitirememeye mahkûmdu.

“Durum pek çok yönden sıkıntı verici olsa da önümüzdeki yıllarda tıraş olmaya karşı mantıklı bir yaklaşım benimsendiğini gördüğüme sevindim.” Philippe düzgün kesilmiş sakalını ve bıyığını tembel tembel kaşıdı. “Sakal bilgelik değil, bitlenme işaretidir.”

“Bana Matthew’un sakat gibi göründüğünü söylediler.” Yorgunlukla iç geçirdim. “Ama onu düzeltecek bir büyü bilmiyorum.”

Philippe elini sallayarak sözlerimi geçiştirdi. “Sakal kolaylıkla halledilebilir. Simyaya olan ilgini anlatıyordun.”

“Evet. Bir kitap buldum... pek çok kişinin peşinde olduğu bir kitap. Benden çalmak için geldiğinde Matthew’la tanıştım. Ama çalamadı çünkü kitap bende değildi. O sırada yakınlardaki tüm yaratıklar peşime düşmüştü. Çalışmayı bırakmak zorunda kaldım!”

Bastırılmış bir kahkahaya benzeyen bir ses duyuldu, Philippe’in çenesindeki bir kas seğirdi. Aslanların keyifli mi kızgın mı olduğunu anlamamanın çok zor olduğunu o zaman keşfettim.

“Kökenlerle ilgili bir kitap,” dedi Matthew. El yazmasını tamamen tesadüfen istediğim halde yüzünde gururlu bir ifade vardı. “Kitap Diana’yı aradı. Diğer yaratıklar onun ne bulduğunu fark edene kadar ona âşık olmuştum bile.”

“O halde bu bir süredir devam ediyor.” Philippe dirseklerini masaya koyup parmaklarını çenesine dayadı. Yanında, tahta benzeyen görkemli ve çirkin bir koltuk boş durmasına rağmen dört bacaklı basit bir tabure üzerinde oturuyordu.

“Hayır,” dedim bazı hesaplar yaptıktan sonra. “Yalnızca iki hafta. Ama Matthew uzun bir süre, Sept-Tours’a gelene kadar hislerini itiraf etmedi. Ama burada da güvende değildik. Bir gece Matthew’un yanından ayrılıp dışarı çıktım. Bahçedeyken bir cadı beni kaçırdı.”

Philippe’in gözleri benden Matthew’a kaydı. “Sept-Tours duvarlarının içinde bir *cadı* mı vardı?”

“Evet,” dedi Matthew lafı uzatmadan.

“Havadan geldiler,” diye düzelttim nazikçe, babasının dikkatini bir kez daha üzerime çekerek. “Bir önemi varsa hiçbir cadının araziye adım attığını sanmıyorum, yani benim dışımda.”

“Elbette.” Philippe başımı hafifçe sallayarak sözlerimi kabul etti. “Devam et.”

“Beni La Pierre’e götürdü. Domenico oradaydı. Gerbert de öyle.” Philippe’in yüzündeki ifade kaleyi ya da içeride yanıma gelen iki vampiri tanımadığını söylüyordu.

“Etme bulma dünyası,” diye mırıldandı Philippe.

“Kaçırılmamı Konsil emretmişti, Satu adında bir cadı büyümü benden almak istedi, başaramadığında da beni yer altı zindanına attı.”

Matthew’un eli o gecedен her söz edildiğinde olduğu gibi gene sırtıma kaydı. Philippe oğlunun hareketini izledi ama bir şey söylemedi.

“Kaçtıktan sonra, Ysabeau’yu tehlikeye atmamak için Sept-Tours’dan ayrıldım. İçimden büyü fişkırıyordu ve gücümü kontrol edemiyordum. Matthew ve ben eve döndük, teyzemlerin evine.” Duraksayarak evin nerede olduğunu nasıl anlatacağımı düşündüm. “Gallowglass’ın halkının anlattığı efsaneleri biliyorsunuz, okyanusun ötesinde, batıdaki topraklarla ilgili efsaneleri?” Philippe başını salladı. “Teyzemler orada yaşıyor sayılırlar.”

“Bu teyzelerin ikisi de cadı mı?”

“Evet. Sonra Matthew’u öldürmek için bir *manjasang* geldi –Gerbert’in yaratıklarından biri– onu öldürmeyi neredeyse başarıyordu. Konsil’in ulaşamayacağı hiçbir yer yoktu. Geçmiş dışında.” Philippe’in Matthew’a fırlattığı zehirli bakış karşısında sarsılarak duraksadım. “Ama burada güvenli bir sığınak bulamadık. Woodstock halkı bir cadı olduğumu biliyor ve İskoçya’daki cadı mahkemeleri Oxfordshire’daki hayatımızı et-

kileyebilir. Bu yüzden gene kaçmaya başladık.” Hikâyesinin ana hatlarını gözden geçirip önemli bir şeyi atlamadığımdan emin oldum. “Hepsi bu.”

“Karmaşık bilgileri kısa ve net bir biçimde aktarma konusunda epey beceriklisiniz, madam. Bu becerinizi Matthew’a da öğretirseniz ailemize büyük hizmette bulunmuş olursunuz. Tüy kalem ve kâğıtlar vaktimi gereğinden fazla alıyor.” Philippe bir an parmak uçlarını incelemeye daldı. Sonra tek bir hareketi bir patlamaya dönüştüren vampir hızıyla ayağa kalktı. Bir an oturuyordu, sonra göz açıp kapayana kadar ayağa kalkmış, bir seksenlik boyuyla ürkütücü bir biçimde masanın tepesinde dikiliyordu. Vampir dikkatini oğluna çevirdi.

“Tehlikeli bir oyun oynuyorsun, Matthew, kaybedecek çok ama kazanacak pek az şeyin var. Gallowglass sizden ayrıldıktan sonra bir mesaj gönderdi. Atlı farklı bir yoldan gelerek sizden önce buraya ulaştı. Siz oyalana oyalana buraya gelirken İskoçya Kralı yüzden fazla cadıyı tutuklayıp Edinburgh’a hapsedmiş. Konsil, hiç kuşkusuz Kral James’i meseleyi bir kenara bırakması için ikna etmek üzere buraya geldiğini düşünüyor.”

“Diana’yı koruma altına alman için bir sebep daha,” dedi Matthew gerginlikle.

“Bunu neden yapayım?” Philippe’in soğuk yüzü ona söylemesi için meydan okuyordu.

“Çünkü onu seviyorum. Ve sen bana Lazarus Tarikatı’nın bunun için olduğunu söylemiştin: Kendilerini koruyamayanları korumak.”

“Ben başka *manjasang*’ları koruyorum, cadıları değil!”

“Belki daha geniş bir açıdan bakmalısın,” dedi Matthew inatla. “*Manjasang*’lar kendi başlarının çaresine bakabilir.”

“Bu kadını koruyamayacağımı çok iyi biliyorsun, Matthew. Avrupa inanç yüzünden çıkan savaşlarla kaynıyor, sıcakkanlılar sorunlarını yükleyebilecekleri bir günah keçisi arıyorlar. Kaçınılmaz olarak bakışlarını çevrelerindeki yaratıklara çeviriyorlar. Yine de sen bu deliliğin içine bu kadını getiriyorsun, eşin olduğunu ve bir cadı olduğunu söylüyorsun. Hayır.” Philippe öfkeyle başını salladı. “Sen bu işi geçiştirebileceğini düşünebilirsin ama ben Konsil’i tahrik ederek ve anlaşmanın kurallarını çiğneyerek bu aileyi riske atmayacağım.”

“Philippe, buna mecbursun...”

“Sakin bu sözcüğü kullanma.” Parmağını Matthew’a salladı. “İşleri yoluna sok ve geldiğin yere dön. Orada yardım etmemi ya da daha iyisi cadının teyzelerinin yardımını iste. Sorunlarını ait olmadıkları yere, geçmişe getirme.”

Ama 21. yüzyılda Matthew’un sırtını dayayabileceği bir Philippe yoktu. Ölmüş ve gömülmüştü.

“Senden şu ana kadar hiçbir şey istemedim, Philippe.” Odadaki sıcaklık birkaç derece düşüverdi.

“Tepkimi tahmin etmeliydin, *Matthaios* ama her zamanki gibi düşünmüyordun. Ya annen burada olsaydı? Ya Trier’de hava koşulları kötü olmasaydı? Cadılardan nefret ettiğini biliyorsun.” Philippe oğluna baktı. “Bu kadını paramparça etmesini engellemek için küçük bir ordu gerekecektir ve şu anda elimde bu işe ayırabileceğim öyle bir ordu yok.”

Önce Ysabeau oğlunun hayatından çıkmamı istemişti. Sonra Baldwin nefretini açık açık belli etmişti. Matthew’un dostu Hamish bana karşı temkinliydi, Kit benden nefret ediyordu. Şimdi sıra Philippe’teydi. Ayağa kalkıp Matthew’un babasının bana bakmasını bekledim. Baktığında gözlerimi ondan kaçırmadım. Şaşkınla gözlerini kırptırdı.

“Matthew bunları tahmin edemezdi Mösyö de Clermont. Onun yanında olacağınıza güveniyordu ve bu inancında yanıldı.” Sakinleşmek için nefes aldım. “Bu gece Sept-Tours’da kalmama izin verirseniz çok sevinirim. Matthew haftalardır uyumadı, en azından tanıdık bir yerde rahatça uyuyabilir. Yarın gerekirse Matthew olmadan İngiltere’ye döneceğim.”

Yeni buklelerimden biri şakağıma düştü. Çekmek için elimi uzattığımda bileğimi Philippe de Clermont’un kaskacında buldum. Kendime geldiğimde Matthew babasının yanındaydı, ellerini adamın omzuna koymuştu.

“Bunu nereden buldun?” Philippe sol elimin üçüncü parmağındaki yüzüğe bakıyordu. *Ysabeau’nun yüzüğü*. Philippe’in vahşi gözleri benimkileri buldu. Parmakları kemiklerim çatırdamaya başlayana kadar bileklerimi sıktı. “Yüzüğümü ikimiz yaşadığımız sürece kimseye vermezdi.”

“O yaşıyor, Philippe.” Matthew’un kaba sözcükleri güven vermekten çok bilgi verme amaçlıydı.

“Ama Ysabeau yaşıyorsa o halde...” Philippe sessizliğe gömüldü. Bir an şaşkınlık içinde kalakaldı, sonra yüzüne anladığını belli eden bir ifade

yerleştı. “Demek ölümsüz değılım. Ve bu sorunların başladığı zamanda benden yardım alamadınız.”

“Evet,” dedi Matthew zorlanarak.

“Ama anneni düşmanlarıyla yüzleşmesi için yalnız bıraktın, öyle mi?” Philippe’in yüzünde vahşı bir ifade belirdi.

“Marthe onunla. Baldwin ve Alain ona zarar gelmeyeceğinden emin olacaklar.” Matthew yatıştırıcı bir biçimde konuşmuştu ama babasının parmakları uyuşmaya başlayan bileğimi kavramaya devam ediyordu.

“Ysabeau da yüzüğümü cadiya verdi öyle mi? İnanılmaz. Parmağında güzel durmuş,” dedi Philippe dalgınlıkla, elimi ateşin ışığına doğru çevirdi.

“Annem öyle olacağını düşündü,” dedi Matthew usulca.

“Ne zaman...” Philippe derin bir soluk alıp başını salladı. “Hayır. Söyleme. Hiç kimse ne zaman öleceğini bilmemeli.”

Annem, kendisinin ve babamın korkunç sonunu görmüştü. Soğuk, bitkinlik ve anıların yüküyle titremeye başladım. Ellerimize bakan babası fark etmemiş olsa da, Matthew bu halimi görmüştü.

“Onu bırak, Philippe,” diye emretti Matthew.

Philippe gözlerimin içine bakıp hayal kırıklığıyla içini çekti. Yüzüğe rağmen onun Ysabeau’su değildim. Elini çektiğinde Philippe’in uzanamayacağı bir noktaya geriledim.

“Artık hikâyesini biliyorsun, Diana’yı koruman altına alacak mısın?” Matthew babasının yüzünü inceledi.

“İstedığınız bu mu, *madame*?”

Elimle bir koltuğun oymalı kolunu kavrayarak başımı salladım.

“O halde Lazarus Şövalyeleri onun güvenliğini sağlayacaklar.”

“Sağ ol, baba.” Matthew’un elleri Philippe’in omzunu sıktı. Ardından yanıma ilerleyerek, “Diana yorgun. Sabahleyin görüşürüz,” dedi.

“Kesinlikle hayır.” Philippe’in çatlak sesi odada çınladı. “Benim çatım altında ve ondan ben sorumluyum. Seninle aynı yatakta yatmayacak.”

Matthew elimi tuttu. “Diana evinden çok uzakta, Philippe. Kalenin bu bölümünü bilmiyor.”

“Senin odanda kalmayacak, Matthew.”

“Neden?” diye sordum önce Matthew’a, sonra babasına kaşlarını çatarak.

“Çünkü sana söylediği güzel yalanlara rağmen ikiniz eşleşmediniz. Bunun için de tanrılara şükür. Belki felaketi önleyebiliriz.”

“Eşleşmedik mi?” diye sordum uyuşmuş bir halde.

“Birbirine sözler vermek ve bir *manjasang* bağını kabul etmek olmaz bir anlaşma anlamına gelmez, *madame*.”

“O her anlamda benim kocam,” dedim yanaklarım kızarak. Matthew’a onu sevdiğimi söyledikten sonra bana eşleştığımızı söylemişti.

“Gerektiği şekilde evli de değilsiniz, biri sorgulayacak olsa bunu kolayca öğrenebilir,” diye devam etti Philippe, “ve bu oyuna devam ettiğiniz sürece bunu sorgulayacak pek çok kişi olacaktır. Matthew Paris’te hukuk okumak yerine metafiziğe kafa yordu. Bu durumda beynin olmasa bile içgüdülerin sana neyin gerekli olduğunu söylemeliydi.”

“Buraya gelmeden önce birbirimize yemin ettik. Matthew bana Ysabeau’nun yüzüğünü verdi.” Madison’daki son dakikalarımızda bir tür tören yapmıştık. Aklımdan olayları geçirerek boşluğu bulmaya çalıştım.

“Bir *manjasang* eşleşmesi rahipler, avukatlar, düşmanlar, rakipler ve itirazlarını dile getirdiğinde onları susturan şeyle gerçekleşir: Yani fizisel birliktelik.” Philippe’in burun delikleri genişledi. “Ve henüz o şekilde birleşmemişsiniz. Kokularınız yalnızca tuhaf değil, aynı zamanda birbirinden çok farklı. Bu iki ayrı varlığın kokusu. Gerbert ve Domenico, Diana’nın yanına gelir gelmez bunu anlamıştır. Hiç kuşkusuz Baldwin de.”

“Biz evlendik ve eşleştik. Sözüm dışında bir kanıtı gerek yok. Geri kalanıysa seni ilgilendirmez Philippe,” dedi Matthew babasıyla arama girerek.

“Ah, *Matthaios*, o konuyu çoktan kapadık.” Philippe’in sesi yorgun geliyordu. “Diana, bekar ve öksüz bir kadın. Onu savunacak erkek kardeşi de yok. Beni *pekâlâ* ilgilendirir.”

“Tanrı’nın gözünde evliyiz.”

“Yine de onunla birleşmek için bekledin. Neyi bekliyorsun, Matthew? Bir işaret mi? Seni istiyor. Sana bakışından bunu anlayabiliyorum. Çoğu erkek için bu kadarı yeterlidir.” Philippe’in gözleri sırayla beni ve Matthew’u olduğumuz yere mıhlandı. Matthew’un bu konudaki garip isteksizliği aklıma gelince, kuşku bir zehir gibi damarlarımda yayıldı.

“Birbirimizi uzun süredir tanımıyoruz. Öyle bile olsa hayatım boyunca yalnızca onunla olacağımı biliyorum. O benim eşim. Yüzükte ne yazdığını biliyorsun Philippe: ‘*a ma vie de coer entier.*’”

“Bir kadına bütün kalbini vermediğin sürece bütün hayatını vermek anlamsızdır. O aşk deyişinin sadece başına değil, son kısmına da dikkat etmeliydin.”

“Kalbime sahip,” dedi Matthew.

“Bütününe değil. Öyle olsaydı Konsil’in bütün üyeleri ölmüş ve anlaşma bozulmuş olurdu. Sen de burada değil, ait olduğun yerde olurdun,” dedi Philippe acımadan. “Gelecekte evlilik bağı nasıl oluşuyor bilmiyorum ama şu anda uğruna ölünecek bir şey.”

“Diana adına kan dökmek halihazırdaki sorunlarımızın çözümü değil.”

Matthew yüzyıllarca babasıyla birlikte yaşamıştı ama benim bile bildiğim şeyi itiraf etmemekte inat ediyordu: Philippe de Clermont’la girilen bir tartışmadan galip çıkmanın yolu yoktu.

“Cadı kanı sayılır mı?” İki adam şaşkınlıkla bana döndü. “Bir cadı öldürdün, Matthew. Ben de seni kaybetmektense bir vampir –bir *man-jasang*– öldürdüm. Madem bu gece sırlarımızı ortaya döküyoruz, babanın gerçeği bilmeye hakkı var.” Gillian Chamberlain ve Juliette Durand ilişkimizin sebep olduğu mücadelede ölen iki kişiydi.

“Ve kur yapmaya zaman olduğunu mu düşünüyorsun? Kendini eğitilmiş sayıyorsun ama aptallığın akıl alır gibi değil,” dedi Philippe hoşnutsuz bir edayla. Matthew babasının hakaretine gözünü kırpmadan göğüs gerip son kozunu oynadı.

“Ysabeau, Diana’yı kızı olarak kabul etti,” dedi.

Ama Philippe’in fikrini değiştirmesi o kadar kolay değildi.

“Ne annen ne de Tanrın sana yaptığın şeylerin sonuçlarına katlanmayı öğretmeyi başardı. Görüyorum ki bu durum değişmemiş.” Philippe ellerini masaya dayayıp Alain’e seslendi. “Eşleşmediğinize göre kalıcı bir hasar yok. Bu meseleyi birileri öğrenip ailemiz mahvolmadan önce yoluna koyabiliriz. Diana’nın gücünü anlamasına yardım edecek bir cadı bulmaları için adamlarımı Lyon’a göndereceğim. Sen de kitabı soruşturabilirsin, Matthew. Sonra ikiniz de eve gidiyorsunuz, bu patavatsızlığı unutacak ve ayı ayrı hayatınıza devam edeceksiniz.”

“Diana ve ben benim odama gidiyoruz. Birlikte. Yoksa Tanrı yardımcım olsun...”

“Tehdidini bitirmeden önce, yerine getirebilecek kadar güçlü olup olmadığını düşün,” diye karşılık verdi Philippe serinkanlılıkla. “Kız yalnız ve yakınımda bir yerde uyayacak.”

Odaya giren soğuk hava kapının açıldığını söylüyordu. Bal mumu ve karabiber kokusu girdi içeriye. Alain’ın soğuk gözleri odada gezindi. Matthew’un öfkesini ve Philippe’in boyun eğmez ifadesini özümsemişti.

“Köşeye sıkıştın, *Matthaios*,” dedi Philippe oğluna. “Ne yaptığını bilmiyorum ama her ne yapıyorsan yumuşamışsın. Hadi ama. Savaş alanını terk et, cadını öp ve iyi geceler dile. Alain, bu kadını Louisa’nın odasına götür. Viyana’da mıydı, Venedik’te miydi bilmiyorum. Sonu gelmez gezmelerini takip edemiyorum.”

“Sana gelince,” diye devam etti Philippe, kehribar rengi gözlerini oğluna dikerek, “aşağı inip salonda Gallowglass ve Raleigh’e yazdığım mektupları bitirmemi bekleyeceksin. Eve uzun süredir gelmiyordun ve dostların Elizabeth Tudor’un herkesin söylediği gibi, iki başlı üç göğüslü bir canavar olup olmadığını merak ediyor.”

Bölgesini tamamen bırakmak istemeyen Matthew pamaklarını çenemin altına koyup beni babasının beklediğinden daha derin bir biçimde öptü.

Matthew geri çekildiğinde, “Hepsi bu kadar, Diana,” dedi Philippe sert ve ilgisiz bir sesle.

“Gelin, *madame*,” dedi Alain kapıyı işaret ederek.

Başka bir kadının yatağında yalnız başıma yatarken, uğuldayan rüzgârı dinleyip olayları düşündüm. Dönen dolaplar, acı ve ihanet hissi içinden çıkılmayacak kadar fazlaydı. Matthew’un beni sevdiğini biliyordum. Ama başkalarının yeminlerimizi sorgulayacağını biliyor olmalıydı.

Saatler birbirini kovalarken, uyuma umudunu bir kenara bıraktım. Pencereye gidip şafağın sökmesini bekledim. Planlarımızın bu kadar kısa zamanda nasıl bozulduğunu çözmeye çalışarak Philippe de Clermont –ve Matthew’un sırlarının– bunda oynadığı rolü merak ettim.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Ertesi sabah kapım açıldığında, Matthew karşı duvara yaslanmış duruyordu. Halinden onun da uyumamış olduğu belliydi. Beni görünce öne atılması arkamdaki iki kızın kıkırdamasına yol açtı. Onu böyle saç baş dağınık görmeye alışkın değillerdi. Yüzü asıldı.

“Günaydın.” Kırmızı eteklerimi sallayarak ilerledim. Yatağım, hizmetçilerim ve dokunduğum her şey gibi elbise de Louisa de Clermont’a aitti. Yatağı çevreleyen nakışlı örtülerden gelen misk ve gül kokusunu dün gece boğucu derecede yoğun almıştım. Soğuk, temiz havayı, tartışılmaz biçimde Matthew’a ait olan karanfil ve tarçın kokusunu içime çektim.

Onun kokusunu alır almaz kemiklerimdeki yorgunluk bir parça kayboldu, aşına olduğum kokular beni rahatlatmış ve hizmetçilerimin omuzlarına koyduğu kolsuz siyah yün sabahlığa gömüldüm. Sabahlık, akademik giysilerimi anımsatıyor ve sıcak tutuyordu.

Matthew’un yüzü beni kendine çekip öperken aydınlandı. Hiçbir ayrıntıyı atlamadan beni öperken hizmetçiler kıkırdamaya ve cesaretlendirici yorumlara devam ettiler. Ayak bileklerimin çevresindeki ani esinti başka bir izleyicimiz olduğunu haber verdi. Dudaklarımız birbirinden ayrıldı.

“Antrelerde dalgın dalgın dolaşmak için fazla yaşlısın, *Matthaios*,” dedi babası bitişikteki odadan başını çıkararak. “12. yüzyıl sana hiç iyi gelmedi, çok fazla şiir okumana izin verdik. Erkekler seni görmeden kendini toparla ve Diana’yı alt kata getir. Yaz ortasındaki arı kovana gibi kokuyor ve ev halkının kokusuna alışması için zaman gerekecek. Talihsiz bir biçimde kan dökülmesini istemeyiz.”

“Sen müdahale etmeyi bırakırsan, böyle bir ihtimal epey azalardı. Bizi ayırman çok saçma,” dedi Matthew dirseğini kavrayarak. “Biz karı kocayız.”

“Tanrılara şükür, öyle değilsiniz. Aşağı inin, birazdan yanınıza geleceğim.” Başını kederle sallayıp odasına çekildi.

Soğuk, büyük salondaki uzun masalardan birinde karşılıklı oturduğumuzda Matthew’un ağzından tek kelime çıkmıyordu. Bu saatte oda tenhaydı ve kalan birkaç kişi de Matthew’un korkutucu ifadesini görünce ortadan kayboldu. Fırından yeni çıkmış ekmek ve baharatlı şarap duruyordu önümde. Çay değildi ama idare ederdi. Matthew konuşmadan önce uzun bir yudum almamı bekledi.

“Babamı gördüm. Buradan hemen gideceğiz.”

Karşılık vermeden kadehi daha sıkı tuttum. Şarapta sıcak sıvıyla şişen portakal kabuğu parçaları yüzüyordu. Limon tadı onu kahvaltıda içilmeye uygun hale getiriyordu.

Matthew çevresine tedirgin bir şekilde bakındı. “Buraya gelmekle aptallık ettik.”

“Peki nereye gideceğiz? Dışarıda kar yağıyor. Woodstock’ta köy halkı beni cadılık suçlamasıyla bir hakimın önüne çıkarmak istiyor. Sept-Tours’da birbirimizden ayrı yatmak ve babana katlanmak zorunda olabiliriz ama bana yardım edebilecek bir cadı bulabilir belki.” Şimdiye kadar Matthew’un aceleyle aldığı kararların hepsi kötü sonuçlanmıştı.

“Philippe işgüzarın teki. Bir cadı bulmaya gelince, senin türünden en az annem kadar nefret eder.” Matthew önündeki çizik dolu masayı inceledi ve yarıklardan birine damlamış bal mumunu tırnakladı. “Milano’daki evimi kullanabiliriz. Noel’i orada geçiririz. İtalyan cadıların büyü gücü kuvvetlidir ve kehanet yetenekleriyle bilinirler.”

“Milano olmaz.” Philippe fırtına gibi ortaya çıkıp sırada yanıma oturdu. Matthew hızını ve gücünü özenle sıcakkanlıların sınırlarının kaldırabileceği bir düzeyde ayarlıyordu. Miriam, Marcus, Marthe ve hatta Ysabeau bile böyle yapıyordu. Ama babası böyle bir nezaketten yoksundu.

“Aileme saygımı gösterdim, Philippe,” dedi Matthew ters ters. “Oylanmanın bir anlamı yok ve Milano’da güvende oluruz. Diana, Toskana dilini biliyor.”

İtalyancayı kastediyorsa restoranlarda *tagliatelle* siparişi vermeyi ve kütüphaneden kitap istemeyi biliyordum yalnızca. Bu kadarının yeteceğinden epey şüpheliydim.

“Aman ne iyi. Floransa’ya gitmiyor oluŖunuz ne kötü. Ama son mace-
ralarından sonra o Ŗehirde iyi karŖılanman için epey bir zaman geçmesi
gerek değil mi?” dedi Philippe nezaketle. “*Parlez vous français, madame?*”

“*Oui,*” dedim temkinli bir biçimde, bu konuŖmanın çok dilli bir bi-
imde tepetaklak gittiğinden emindim.

“Hımm.” Philippe kaŖlarını çattı. “*Dicunt mihi vos es philologus.*”

“O bir araŖtırmacı,” diye araya girdi Matthew ters ters. “Referanslarını
istiyorsan kahvaltıdan sonra sana özel olarak iletirim.”

“*Loquerisne latine?*” diye sordu Philippe oğluna aldırıŖ etmeden.
“*Milās ellinikā?*”

“*Mea lingua latina est mala,*” diye cevapladım Ŗarabımı elimden
bırakarak. Basit karŖılıėımı duyduğunda Philippe’in gözleri irileŖti ve
yüzündeki ifade bana Latince dersinin dehŖetini yeniden yaŖattı. Önüme
Latince bir simya metni koysanız okuyabilirdim ama Latince tartıŖma
yapmaya hazır değildim. Cesurca devam ettim ve ikinci sorusunun Yu-
nanca bilgimi yokladığını umdum. “*Tamen mea lingua graeca est peior.*”

“O halde bu dilde de sohbet edemeyeceğiz,” diye mırıldandı Philippe
acılı bir yüzle. Kızgınlıkla Matthew’a döndü. “*Den tha ekpaidésoun gy-
naíkes sto méllon?*”

“Diana’nın zamanında kadınlar senin uygunsuz bulacağın kadar iyi
eğitim alıyorlar, baba,” diye karŖılık verdi Matthew. “Ama Yunanca değil.”

“Ne yani gelecekte Aristoteles’e ihtiyaç yok mu? Ne tuhaf bir dünya
olmalı. Bir süre daha böyle bir dünyayla karŖılaŖmayacaėıma memnun
oldum.” Philippe Ŗarap testisini tereddütle kokladıktan sonra kendine
koymaktan vazgeçti. “Diana Fransızcası ve Latincesini ilerletmeli. Yalnızca
birkaç hizmetkâr İngilizce biliyor, aŖaėıda ise hiç kimse.” Bir halkaya
geçirilmiş bir dizi anahtar masaya fırlattı. Parmaklarını anahtarları ya-
kalamak için otomatik olarak açıldı.

“Kesinlikle hayır,” dedi Matthew anahtarları elimden almak için uza-
narak. “Diana evle uğraŖacak kadar uzun kalmayacak burada.”

“Sept-Tours’taki en üst seviyedeki kadın o ve bu onun hakkı. Sanırım
aŖıyyla baŖlamalısın,” dedi Philippe halkanın son anahtarını iŖaret ede-
rek. “Bir tanesi erzak depolarının anahtarı. Diğerleri fırını, birahaneyi,
benimki dıŖında bütün yatak odalarının ve kilerlerin kapılarını açıyor.”

“Hangisi kütüphanenin?” diye sordum anahtarların üzerinde ilgiyle parmaklarımı gezdirerek.

“Bu evde kitapları kilitlemeyiz,” dedi Philippe, “yalnızca yiyecek, bira ve şarabı kilitleriz. Herodotos ya da Aquinas okumanın zararı olmaz.”

“Her şeyin bir ilki vardır,” dedim alçak sesle. “Aşçının adı nedir?”

“Şef.”

“Hayır, adını sordum,” dedim kafam karışarak.

Philippe omuz silkti. “Sorumlu o, bu yüzden de adı Şef. Ona hep Şef dedim. Ya sen, *Matthaios*?” Baba oğul, aralarındaki masamın akibeti için endişe etmeme yol açan bir şekilde bakıştı.

“Ben sorumlu sensin sanıyordum. Eğer aşçıya ‘şef’ diyeceksem sana ne diyeceğim?” Sert sesim masayı fırlatıp babasının boğazına yapışacakmış gibi görünen Matthew’un dikkatini dağıttı.

“Burada bana herkes ‘efendim’ ya da ‘baba’ der. Sen hangisini tercih edersin?” Philippe’in ses tonu ipek gibi ve tehlikeliydi.

“Sadece Philippe de,” diye gürlledi Matthew. “Başka bir sürü unvanı var ama ona en iyi uyanlar ağzını yakabilir.”

Philippe oğluna sırtıttı. “Aklını kaybetmişsin ama mücadeleci ruhun hâlâ duruyor gördüğüm kadarıyla. Ev işlerini kadınına bırak ve benimle ata binmeye gel. Cılız görünüyorsun, doğru düzgün egzersize ihtiyacın var.” Beklentiyle ellerini ovuşturdu.

“Diana’nın yanından ayrılmıyorum,” diye karşılık verdi Matthew. New Haven’daki fırınının üzerindeki mütevazı tuz kabının akrabası olan büyük gümüş bir tuzlukla oynuyordu.

“Neden?” diye burun kıvırdı Philippe. “Alain ona bakıcılık yapar.”

Matthew karşılık vermek için ağzını açtı.

Konuşmalarını bölerek, “Baba?” dedim tatlı tatlı. “Seninle ahırda buluşmadan önce kocamla yalnız konuşabilir miyim?”

Philippe’in gözleri kısıldı. Ayağa kalkıp bana yavaşça selam verdi. Vampir ilk kez normale yakın bir hızla hareket etmişti. “Elbette, *madame*. Sizinle ilgilenmesi için Alain’i göndereceğim. Hâlâ baş başa kalabilirken bu anın keyfini çıkarın.”

Matthew gözlerini bana dikerek babası salondan çıkana kadar bekledi.

Ayağa kalkıp yavaşça masanın çevresinden dolaştığım sırada, “Ne işler çeviriyorsun, Diana?” diye sordu.

“Ysabeau neden Trier’de?” diye sordum.

“Ne önemi var?” diye kaçamak bir karşılık verdi.

Okkalı bir küfür savurduğumda yüzündeki masum ifade silindi. Dün gece Louisa’nın gül kokulu odasında yalnız başıma yatarken düşünecek bol bol vaktim olmuştu. Geçen haftanın olaylarını bir araya getirip dönem hakkında bildiklerime yerleştirecek kadar.

“Önemi var çünkü 1590’da Trier’de cadı avlamaktan başka yapacak bir şey yok!” Bir uşak odadan telaşla ön kapıya yöneldi. Ateşin yanında iki adam oturmaya devam ettiği için sesimi alçalttım. “Burası babanın modern jeopolitiğin başlangıcındaki konumunu tartışmanın ne yeri ne de zamanı. Bir Katolik kardinalinin neden Mont Saint-Michel senin adanmış gibi ona emretmene izin verdiğini ya da Gallowglass’ın babasının trajik ölümünü de sormayacağım. Ama bana anlatacaksın. Ve vampir eşleşmesinin teknik yönlerini açıklamak için daha fazla zamana ve yalnız kalmaya ihtiyacımız olacak.”

Ondan uzaklaşmak için hızla döndüm. Kaçışın mümkün olduğunu düşündürecek kadar uzaklaşmama izin verdikten sonra bana yetişip yavaşça dirseğimden tutup beni kendine çevirdi. Bu içgüdüsel bir avcı davranıştıydı. “Hayır, Diana. Evliliğimiz hakkında konuşana kadar ikimiz de bu odadan çıkmayacağız.”

Matthew kahvaltılarının keyfini çıkaran hizmetkârlara döndü. Başının bir hareketiyle adamlar dağıldı.

“Ne evliliği?” dedim sert bir sesle. Gözlerinde tehlikeli bir ışık yanıp söndü.

“Beni seviyor musun, Diana?” Matthew’un ılımlı sorusu beni şaşırttı.

“Evet,” dedim ona hemen. “Ama tek önemli şey seni sevmek olsaydı, her şey daha kolay olurdu ve biz de şu an Madison’da olurduk.”

“Basit zaten.” Matthew ayağa kalktı. “Beni seviyorsan, babamın sözlerinin birbirimize verdiğimiz sözleri bozmaması gerekir, tıpkı Konsil’in anlaşmaya uymaya bizi zorlayamayacağı gibi.”

“Eğer beni gerçekten sevseydin, bana bedenini ve ruhunu verirdin.”

“O kadar basit değil,” dedi Matthew hüznle. “En başından bir vampirle birlikte olmanın zor olacağını söylemiştim sana.”

“Philippe öyle düşünmüyor ama.”

“O zaman onunla yat. Eğer beni istiyorsan, beklersin.” Matthew sakindi ama bu donmuş bir gölün sakinliğine benziyordu: yüzeyi soğuk ve düzgün, altı öfkeyle kabarıyordu.

Old Lodge’dan ayrıldığımızdan beri sözcükleri silah olarak kullanıyordu. Birkaç sert ifade için özür dilemişti ama son söylediğinin özrü yoktu. Babasıyla birlikte olduğundan beri Matthew’un uygar maskesi pişmanlık gibi modern ve insani bir şeye yer bırakmayacak kadar incelmmişti.

“Philippe benim tipim değil,” dedim soğuk bir sesle. “Ama belki bana neden beklemem gerektiğini söyleme nezaketini gösterirsin.”

“Çünkü vampirlerde boşanma diye bir şey yoktur. Eşleşme ve ölüm vardır. Bazı vampirler –annem ve Philippe dâhil– eğer anlaşmazlık yaşarlarsa,” duraksadı, “bir süre ayrılırlar. Başkalarıyla birlikte olurlar. Araya zaman ve mesafe girdiğinde sorunlarını çözüp tekrar bir araya gelirler. Ama ben böyle değilim.”

“İyi. Benim de evlilikte ilk tercihim bu olmaz. Ama ilişkimizi fiziksel anlamda tamamlama konusunda neden isteksiz davrandığını anlamıyorum.” Bedenimi ve tepkilerimi bir âşığın özenli ilgisiyle öğrenmişti. Tereddüt etmesinin nedeni ben ya da cinsellik fikri değildi.

“Özgürlüğünü kısıtlamak için henüz çok erken. Kendimi sende kaybedersen, başka âşıklar ve ayrılık olmayacak. Bir vampirle evlenmeyi gerçekten istiyorsan emin olmak zorundasın.”

“Tekrar tekrar beni seçiyorsun ama ben aynısını istediğimde aklım başımda olmuyor, öyle mi?”

“Ne istediğimi bilmek için bolca fırsatım oldu. Bana duyduğun yakınlık bilinmeyen karşısında duyduğun korkuyu azaltmanın bir yolu belki de, ya da bunca zamandır inkâr ettiğin yaratıklar dünyasını benimseme arzunu tatmin etmenin bir yolu.”

“Yakınlık mı? Seni seviyorum. İki gün ya da iki yıl vaktim olmuş ne fark eder. Kararım yine aynı olacak.”

“Fark eder çünkü sana annen ve babanın yaptığı şeyin yine yapılmasına izin veremem!” diye patladı yanından geçerek. “Bir vampirle

eşleşmek cadıların yaptığı bağlama büyüsi kadar kısıtlayıcıdır. İlk kez kendi başına ayakta duruyorsun ama bir zinciri bırakıp diğeriyle bağlanmak istiyorsun. Ama benim zincirlerim peri masallarından çıkma değil ve bağlandığında hiçbir büyü onları çözemez.”

“Ben senin âşışınım, tutsağın değil.”

“Ben de bir vampirim, sıcakkanlı değilim. Eşleşme içgüdüsi ilkindir, kontrol etmesi zordur. Bütün varlığım sana odaklanmış olacak. Böylesine amansız bir ilgiyi kimse hak etmez, hele sevdiğim kadın hiç.”

“Yani ya sensiz yaşayacağım ya da senin tarafından bir kuleye kapatılacağım.” Başımı salladım. “Bu konuşan akıl değil korku. Beni kaybetmekten korkuyorsun ve Philippe’le olmak her şeyi daha da kötüleştiriyor. Beni kendinden uzaklaştırmak acını dindirmeyecek ama konuşursan belki acını dindirebilirsin.”

“Babamla birlikte olduğum için yaralarım açık ve kanıyorlar, umduğun kadar hızlı iyileşmiyor muyum?” Matthew’un sesi tekrar acımasız bir tona bürünmüştü. İrkildim. Bir an gözlerinde bir pişmanlık belirdi, sonra yüzü tekrar sertleşti.

“Burada olmamayı tercih ederdin. Bunu biliyorum, Matthew. Ama Hancock haklıydı: bize yardım edebilecek bir cadı bulabileceğimiz yerlerde, Londra ya da Paris’te uzun süre hayatta kalamam. Başka kadınlar farklı olduğumu hemen anlayacaktır ve onlar Walter ya da Henry kadar hoşgörölü olmayabilir. Kısa sürede beni hakimnin önüne ya da Konsil’in önüne çıkarırlar.”

Matthew’un keskin bakışları, bir vampirin ilgisinin tek odağı olmanın nasıl bir şey olduğu konusunda bir uyarı niteliğindeydi. “Başka bir cadı buna aldırılmaz,” dedi inatla kollarımı indirip sırtını dönerek. “Ve Konsil ile başa çıkabilirim.”

Mathew’la aramızdaki birkaç metre dünyanın farklı uçlarındaymışız gibi büyüdü. Eski dostum yalnızlık artık dostum değilmiş gibi hissediyordum.

“Bu şekilde devam edemeyiz, Matthew. Ailem ve mal varlığım olmadan tamamen sana bağımlıyım,” diye devam ettim. Tarihçiler geçmiş konusunda yanılmamışlardı. Kadın olmanın, yalnız ve parasız bir kadın olmanın yapısal zayıflıkları vardı. “Bir odaya girdiğimde meraklı bakışları üzerime çekmeyeceğim duruma gelene kadar Sept-Tours’da kalmamız

gerek. Kendi başımın çaresine bakmak zorundayım. Bunlardan başla-
yarak.” Kalenin anahtarlarını kaldırdım.

“Evcilik mi oynamak istiyorsun?” dedi kuşkuyla.

“Evcilik oynamıyorum. Hiç şakam yok.” Matthew dudaklarını kıvırdı
ama gerçek bir gülümseme değildi bu. “Git. Babanla zaman geçir. Seni
özlemeyecek kadar meşgul olacağım.”

Matthew beni öpmeden ve vedalaşmadan ahıra gitti. Her zaman
yaptığı gibi yatıştırmaması garip bir biçimde kararsız bırakmıştı beni.
Kokusu dağıldıktan sonra alçak sesle Alain’e seslendim. Yanında Pierre’le
birlikte kuşku verecek kadar hızlı çıkageldi. Bütün konuşmamızı duymuş
olmalılardı.

“Pencereden dışarı bakarak düşüncelerini gizleyemezsin, Pierre. Bu
efendinin poker açıklarından biri ve ne zaman yapsa benden birşey sak-
ladığını biliyorum.”

“Poker açığı mı?” Pierre şaşkınlıkla bana baktı. Poker henüz keşfe-
dilmemişti.

“İçinde duyduğu endişenin dışarı yansıması. Matthew endişeli ol-
duğunda ya da bana bir şeyi söylemek istemediğinde bakışlarını kaçırı-
yor. Ne yapacağını bilmediği zaman elini saçlarının arasından geçiriyor.
Bunlar açıklar işte.”

“Evet öyle, *madame*.” Pierre hayran hayran bana baktı. “*Milord* ru-
huna bakmak için cadıların kehanet gücünü kullandığınızı biliyor mu?
Madame de Clermont, *milord*’un kardeşleri ve babası da biliyor bu
alışkanlıklarını ama siz bunca şeyi onu çok kısa zamandır tanımanıza
rağmen biliyorsunuz.”

Alain öksürdü.

Pierre dehşet içinde kaldı. “Haddimi aştım, *madame*. Lütfen beni
affedin.”

“Merak iyi bir şeydir, Pierre ve kocamı tanımak için kehanet değil
gözlem gücümü kullandım sadece.” Bilim devriminin tohumlarının şu
anda Auvergne’de atılmaması için bir neden yoktu. “Kütüphanede ko-
nuşsak daha iyi olacak sanırım.” Kütüphanenin bulunduğunu tahmin
ettiğim yönü işaret ettim.

de Clermont'ların kitaplarının büyük kısmını sakladığı oda 16. yüzyılın Sept-Tours'unda benim için deplasman sayılmayacak tek yerdı. Kâğıt, deri ve taş kokusu etrafımı sarar sarmaz yalnızlık duygum bir parça hafıfledi. Burası tanıdık bir dünyaydı.

"Çok işimiz var," dedim alçak sesle, ailenin hizmetkârlarına dönerek. "Önce ikinizin de bana söz vermesini istiyorum."

"Bir and mı içeceğiz, *madame*?" Alain bana kuşkuyla bakıyordu.

Başımı salladım. "Eğer *milord*'un ya da daha da önemlisi babasının yardımını gerektirecek bir şey istersem bana söyleyin, hemen farklı bir şey deneriz. Benim küçük isteklerim konusunda endişelenmelerine gerek yok."

Adamlar temkinli ama aynı zamanda kafaları karışmış görünüyorlardı.

"Öc," diye başını salladı Alain.

Bu şanslı başlangıca rağmen ilk ekip toplantım iyi gitmiyordu. Pierre odada ben varken bir yere oturmayı reddediyordu, Alain ancak ben oturduğumda oturuyordu. Sept-Tours'daki sorumluluklarım konusunda endişem giderek arttığı için hareketsiz kalmam söz konusu bile olamazdı. Bu nedenle üçümüz kütüphanenin içinde durmadan tur attık. Dolaşırken Louisa'nın odasına getirilecek kitapları gösterdim, gerekli malzemeleri saydım, yolculuk giysilerimin temel giysilerin dikilebilmesi için bir terziye verilmesini emrettim. İki gün daha Louisa de Clermont'un giysilerini giymeye hazırdım. İki günü geçerse pantolon ve çorap için Pierre'i dolabını karıştırmakla tehdit ettim. Bir kadının böyle bir ahlaksızlık yapabileceği ihtimali bile kalplerine korku salmaya yetti.

İkinci ve üçüncü saatte şatonun iç işleyişini tartıştık. Bu kadar karmaşık bir evi idare etme konusunda tecrübem yoktu ama soracağım soruları biliyordum. Alain önemli görevlilerin adlarını ve ne iş yaptıklarını saydı. Köydeki nüfuzlu kişileri tanıttı, evde halihazırda kimlerin kaldığını saydı ve önümüzdeki haftalarda kimleri ziyaret edebileceğimizi düşündü.

Sonra kampı mutfağa taşıdığımızda Şefle ilk kez tanıştım. Pierre boylarında incecik bir insandı. Temel Reis gibi bütün kasları kollarının ön kısmında toplanmıştı. Unlu kocaman bir hamur parçası koyup düzeltirmeye başladığında neden böyle olduğu da anlaşıldı. Şef de benim gibi yalnızca hareket ederken düşünebiliyordu.

Aile reisinin odasının bitişiğinde sıcakkanlı bir konuğun kaldığı alt katta duyulmuştu. *Milord*'la olan ilişkim, kokum ve yeme alışkanlıklarım yüzünden nasıl bir yaratık olduğum konusunda dedikodular da gelmişti. Hummalı bir çalışmayla dolu sıcak bir cehenneme girmeden önce *sorcière* and *masca* –Fransızca ve Oksitanca'da cadı demekti– sözcüklerini duydum. Şef geniş ve karmakarışık bir düzeni olan mutfakta çalışan personeli toplamıştı. Bu beni ilk elden incelemeleri için fırsat olacaktı. Kimi vampir kimi insan, biri de iblisti. Bakışları yanaklarımı açık bir merakla dürten Catrine adındaki genç kıza iyi muamele edilmesi, güçleri ve zayıflıkları ortaya çıkana kadar ilgilenilmesi gerektiğini aklıma not ettim.

Yalnızca gerektiğinde İngilizce konuşmaya kararlıyım. O zaman bile İngilizceyi sadece Matthew, babası, Pierre ve Alain'le kullanacaktım. Sonuçta Şef ve yardımcılarıyla yaptığım konuşma yanlış anlaşılmalara doluydu. Neyse ki Alain ve Pierre benim Fransızcamla onların ağır aksanlı Oksitancaları karıştığında aksaklıkları nazikçe düzelttiler. Bir zamanlar iyi bir taklit yeteneğine sahiptim. Bu yetenekleri diriltmenin zamanı gelmişti ve yerel dilin yükselip alçalmalarını dikkatle dinledim. Bir dahaki sefere yakınlardaki Lyon'a gidildiğinde alınması için alışveriş listesine birkaç sözlük eklemiştim.

Şef, aşçılık yeteneklerini övdüğüm ve mutfakta yarattığı harikalarla ilgili bir malzemeye ihtiyaç duyarsa bana hemen söylemesini istediğim için bana ısındı. İyi giden ilişkimiz Matthew'un en sevdiği yemeği ve içeceği sormamdan sonra sağlamlaştı. Şef neşelendi, yapış yapış ellerini havada sallayarak, uzun uzun *milord*'un iskelet gibi olduğundan söz etti. Bunu da İngilizlere ve mutfak sanatlarından bihaber olmalarına bağlıyordu.

“Charles'ı ihtiyaçlarını görmesi için göndermedim mi?” diye sordu. Oksitanca hızlı hızlı konuşuyor, bir yandan da hamurunu yoğuruyordu. Pierre mümkün olduğu kadar hızlı çeviri yapıyordu. “En iyi yardımcımı kaybettim ve İngilizlerin umurunda değil! *Milord* hassas bir mideye sahiptir, yemeye teşvik edilmeli yoksa eriyip gider.”

İngiltere adına özür dileyerek, kocamı daha gürbüz düşünemediğim halde, Matthew'un tekrar sağlığına kavuşacağından nasıl emin olabileceğimi sordum. “Az pişmiş balık ve geyik eti seviyor değil mi?”

“*Milord*’un kana ihtiyacı var. Onu da yalnızca belirli şekilde hazırlandığında alır.”

Şef beni av hayvanlarının odasına götürdü. Birkaç hayvan leşi baş aşağı asılmıştı, kesik boğazlarından akan kanlar gümüş oluklarda toplanıyordu.

Şef parmağını kaldırarak talimatları verdi. “*Milord* için kan toplanırken yalnızca gümüş, cam ya da seramik kullanılmalı, aksi takdirde içmeyi reddeder.”

“Neden?” diye sordum.

“Başka kaplar kanı kötü koku ve tatla kirletirler. Bu saftır. Kokla.” Şef kaseyi bana uzattı. Metalik kokuyu alınca midem kalktı, ağzımı ve burnumu kapadım. Alain kanı çekmesini işaret etti ama onu bir bakışla durdurdum.

“Lütfen devam edin, Şef.”

Şef bana onaylayarak baktı ve Matthew’un beslenme düzenindeki diğer gurme lezzetleri tarif etmeye devam etti. Şarap ve baharat katılmış soğuk servis edilen sığır güvecini seviyordu. Sabah çok erken olmamak kaydıyla küçük miktarlarda keklik kanı içiyordu. Madam de Clermont onun kadar müşkülpesent değildi ama ne yazık ki oğlu onun hatırı sayılır iştahını almamıştı.

“Evet,” dedim gergin bir tavrıyla, Ysabeau’yla yaptığım av gezisini hatırlayarak.

Şef parmağının ucunu gümüş kâseye daldırıp yukarı kaldırdı, ışıktaki kırmızı kanla parlayan parmağını ağzına götürüp ağzında yuvarlanmasına izin verdi. “En sevdiği erkek geyik kanı elbette. İnsan kam kadar besleyici değildir ama tadı benzer.”

“Bakabilir miyim?” diye sordum kararsızca. Serçe parmağımı çanağa doğru uzattım. Geyik eti midemi kaldırmıştı, belki kanının tadı farklı olurdu.

“*Milord* bundan hoşlanmayacaktır, Madam de Clermont,” dedi Alain endişeyle.

“Ama o burada değil,” dedim. Parmağımın ucunu çanağa daldırdım. Kan koyuydu, şefin yaptığı gibi burnuma götürüp kokladım. Matthew nasıl bir koku alıyordu? Hangi tatları alıyordu? Parmaklarımı dudaklarıma götürdüğümde duyularım bilgi akınına uğradı: Kayalık bir tepedeki

rüzgâr, iki ağacın arasındaki oyukta yapraktan bir döneğin rahatlığı, öz-gürce koşmanın mutluluğu. Bütün bunlara gökgürültüsü gibi bir nabız atışı, kalbinin sesi eşlik ediyordu.

Geyiğin hayatı bir anda akıp gitti. Daha fazlasını öğrenme isteğiyle uzandım ama Alain'ın eli bana engel oldu. Ağzımdaki kanın tadı kaybolurken bilme açlığı da yavaşça azaldı.

"Belki *madame* artık kütüphaneye dönmeli," diye önerdi Alain, Şefe uyarıcı bir bakış fırlatarak.

Mutfaktan çıkarken Şefe Matthew ve babası gezintilerinden döndüğünde ne yapması gerektiğini söyledim. Uzun taş bir koridordan geçerken aniden durduğumda arkamdan gelen Pierre az kalsın bana çarpıp devirecekti.

"Burası kimin odası?" diye sordum çatı kırışlarından sarkan şifalı otların kokusunu duyduğumda yutkunarak.

"Madam de Clermont'un kadınına ait," diye açıkladı Alain.

"Marthe," diye soludum eşikten içeri girerek. Raflarda toprak kaplar düzgünce sıralanmış duruyordu, zemin tertemiz süpürülmüştü. Havada bir ilaç kokusu vardı, nane miydi? Bana bazen kahya kadının elbiselelerinden yayılan kokuyu hatırlatıyordu. Döndüğümde üç erkek kapının önünü kapatmış duruyorlardı.

"Erkekler buraya giremez, *madame*," diye itiraf etti Pierre, her an Marthe'nin geleceğinden korkar gibi başını çevirip bakarak.

"Erzak odasında yalnızca Marthe ve Matmazel Louisa zaman geçirir. Madam de Clermont bile buraya karışmaz."

Ysabeau'nun Marthe'nin bitkisel tedavilerini onaylamadığını biliyordum. Marthe bir cadı değildi ama hazırladığı iksirler Sarah'nın ilmine yakındı. Odayı inceledim. Bir mutfakta yemek yapmaktan fazlası yapılabilir; 16. yüzyıldan ev idaresi ve büyümden fazlası öğrenilebilirdi.

"Sept-Tours'da kaldığım süre boyunca erzak odasını kullanmak istiyorum."

Alain bana sertçe baktı. "Kullanmak mı?"

Başımı salladım. "Simyam için. Lütfen buraya kullanmam için iki fiçi şarap getirin, mümkün olduğu kadar eski olsun ama sirkeleşmemiş olsun. Bana birkaç dakika verin de burada neler olduğuna bakayım."

Pierre ve Alain bu beklenmedik gelişme karşısında huzursuzca kıpırdandılar. Bir tarafa benim kararlılığımı bir tarafa dostlarının kararsızlığını koyan Şef idareyi eline aldı ve iki adamı mutfaklara doğru itti.

Pierre'in homurtuları duyulmaz olduğunda çevreme bakındım. Önümdeki ahşap masa saptan yaprağı ayırmak için vurulan bıçak darbeleriyle çizik çizikti. Parmağımı yarıklardan birine sürüp burnuma götürdüm.

Biberiye. Hatırlamak için.

"*Hatırlamak mı?*" Duyduğum annem ve babamın ölümleri konusunda beni tahrik eden ve Ashmole 782'yi kendisi için isteyen büyücü Peter Knox'un sesiydi. Geçmiş ve gelecek bir kez daha karşı karşıya geldi, şöminenin yanındaki köşeye kaçamak bir bakış fırlattım. Mavi ve kehribar rengi iplikler beklediğim gibi oradaydı. Başka bir şey daha hissediyordum, başka bir zamandaki başka bir yaratık. Biberiye kokulu parmaklarım ona dokunmak için uzandı ama çok geç kalmıştım. Her kimse çoktan gitmiş, köşe normal tozlu haline dönmüştü.

Hatırla.

Belleğimde artık Marthe'nin sesi yankılanıyordu. Otların adlarını sayan ve her birinden tutam tutam alıp çay yapmasını öğreten Marthe'nin sesi. Sıcak çayı ilk içtiğimde bilmiyordum ama gebe kalmayı önleyecek bir karışımdı. Malzemeler hâlâ burada, Marthe'nin erzak odasında olmalıydı.

Sade ahşap kutu en üst rafta, ulaşılamayacak bir yerde duruyordu. Parmak uçlarımda yükselerek, bir zamanlar Bodleian'ın raflarından kitap çağırdığımda yaptığım gibi isteğimi kutuya yönelttim. Kutu isteğime boyun eğerek, parmaklarım kenarlarını kavrayana kadar öne kaydı. Yakalayıp yavaşça masaya koydum.

Kapağımdı kaldırdığımda her birine farklı bir mazeme konmuş, on iki bölmeyle karşılaştım. *Maydanoz. Zencefil. Krizantem. Biberiye. Adaçayı. Yabani havuç tohumu. Misk otu. Yarpuz. Melekotu. Sedefotu. Solucanotu. Ardiç kökü.* Marthe köydeki kadınların doğurganlıklarını azaltmak için gereken her şeye sahipti. Her birine sırayla dokundum, kokularını ve adlarını tanıyabildiğime sevindim. Ama mutluluğum kısa sürede utanca dönüştü. Başka hiçbir şey bilmiyordum: Ayın hangi halindeyken toplanmaları gerektiğini ya da başka hangi büyülerde kullanılabileceklerini. Sarah olsa bunları bilirdi. 16. yüzyılda yaşayan her kadın bunları bilirdi.

Pişmanlığımı üzerinden attım. Şimdilik otların, sıcak suya ya da şaraba batırırsam ne yapacaklarını biliyordum. Kutuyu kolumun altına sıkıştırıp mutfağa, adamların yanına gittim. Alain ayağa kalktı.

“Burada işiniz bitti mi, *madame*?”

“Evet, Alain. *Mercés*, şef,” dedim.

Kütüphaneye döndüğümde kutuyu dikkatle masamın köşesine koyup önüme boş bir kâğıt çektim. Kalemlikten bir tüy kalem aldım.

“Şef bana cumartesi günü aralık ayına gireceğimizi söyledi. Mutfakta söylemek istemedim ama bana birisi kasımın son iki haftasına ne olduğunu açıklayabilir mi?” Kalemimi koyu renkli mürekkep hokkasına bandırıp umutla Alain’i bekledim.

“İngilizler Papa’nın takvimini kullanmayı reddediyor,” dedi yavaşça bir çocuğa açıklar gibi. “Bu nedenle orada kasımın on yedisi ama burada kasımın yirmi yedisi.”

Dört yüzyılda zaman yürüyüşü yapmış ve bir saat bile kaybetmemiştim ama Elizabeth dönemi İngiltere’sinden savaşın parçaladığı Fransa’ya gelmek on gün yerine neredeyse üç haftaya mal olmuştu. İç çekişimi bastırıp sayfanın tepesine doğru tarihi yazdım. Kalemim durdu.

“Yani Noel arifesine kadarki dört haftalık dönem pazar günü başlayacak.”

“*Oui*. Köy –ve elbette *milord*– Noel’den önceki geceye kadar oruç tutacaklar. Aralığın on yedisinde ev hanesi *seigneur*’le birlikte orucunu bozacak.” Bir vampir nasıl oruç tutardı? Hristiyan dinî törenlerine ilişkin bilgimin bu konuda bir faydası yoktu.

“On yedisinde ne oluyor?” diye sordum bu tarihi de not ederek.

“Satürn bayramı, *madame*,” dedi Pierre, “hasat tanrısına adanan kutlama. *Sieur Philippe* hâlâ eski adetleri takip ediyor.”

“Kadim” demek daha doğru olurdu. Satürn bayramı Roma İmparatorluğu’nun son günlerinden bu yana kutlanmıyordu. Bunalarak burun kemerini sıktım. “En başından başlayalım, Alain. Bu hafta sonu bu evde tam olarak ne olacak?”

Otuz dakika tartıştıktan ve üç sayfa daha doldurduktan sonra kitaplarım, kâğıtlarım ve zonklayan başımla baş başa kalmıştım. Bir süre sonra büyük salonda bir gürültü duydum, ardından gür kahkahalar geldi. Tamdık ses bildiğimden çok daha gür ve sıcaktı; birine merhaba diyordu.

Matthew.

Kâğıtlarımı kenara koyamadan kütüphaneye gelmişti bile.

“Gittiğimi fark ettin mi acaba?” Matthew’un yüzüne renk gelmişti. Boynumu kavrayıp bir tutam saçımı çözerek dudaklarıma bir öpücük kondurdu. Dilinde kan tadı yoktu, yalnızca rüzgâr ve açık hava kokuyordu. Matthew ata binmiş ama beslenmemişti. “Daha önce olanlar için üzgünüm, *mon coeur*,” diye fısıldadı kulağıma. “Bu kadar kötü davrandığım için beni affet.” Ata binmek onu keyiflendirmişti ve babasına karşı tutumu ilk kez doğal ve zorlama değildi.

“Diana,” dedi oğlunun arkasından çıkan Philippe. En yakındaki kitabı eline alıp ateşin başına gitti ve sayfaları karıştırdı. “*Frankların Tarihi*’ni okuyorsun, ilk kez değildir herhalde. Gregory’nin annesi yazılımına nezaret etseydi daha iyi olabilirdi. Armentaria’nın Latincesi çok güçlüydü. Ondan mektup almak her zaman bir zevkti.”

Tours’lu Gregory’nin Fransız tarihi üzerine ünlü kitabını hiç okumamıştım ama Philippe’in bunu bilmesine gerek yoktu.

“O ve Matthew, Tours’da okula giderken ünlü Gregory on iki yaşında bir çocuktur. Ama Matthew bırak diğer öğrencileri, öğretmenden bile yaşlıydı ve teneffüs zamanlarında oğlanları sırtına alıp dolaştırırdı.” Philippe sayfaları karıştırdı. “Devle ilgili bölüm nerede? En sevdiğim yerdir.”

Alain içeri girerek bir tepside iki gümüş fincan getirdi. Ateşin önündeki masaya bıraktı.

“*Merci, Alain.*” Tepsiyi işaret ettim. “İkiniz de aç olmalısınız. Şef yemeğinizi buraya gönderdi. Sabahınızın nasıl geçtiğini anlatsanıza.”

“Benim yemeğe...” diye başladı Matthew. Babası ve ben bıkkınlıkla ofladık. Philippe yavaşça başını yana eğerek beni tasdikledi.

“Hayır ihtiyacın var,” dedim. “Keklik kanını bu saatte miden kaldıracabilir. Ama umarım yarın ve cumartesi ava çıkarsın. Önümüzdeki dört hafta boyunca oruç tutacaksan, hâlâ beslenebiliyorken beslenmelisin.” Alain’e teşekkür ettim. Efendisine kaçamak bir bakış fırlattıktan sonra selam verip odadan çıktı. “Seninki geyik kanı, Philippe. Bu sabah alındı daha.”

“Keklik kanı ve oruç hakkında neler biliyorsun?” Matthew’un parmakları serbest kalan buklemi yavaşça çekti. Kocamın gri-yeşil gözlerine baktım.

“Dün bildiğimden daha fazla şey.” Saçımı elinden kurtarıp fincanını verdim.

“Yemeğimi başka yerde yiyeceğim,” diye araya girdi Philippe, “ve tartışabilmeniz için sizi yalnız bırakacağım.”

“Tartışma yok. Matthew sağlıklı kalmalı. Nerede ata bindiniz?” Geyik kanyla dolu fincanı alıp Philippe’e uzattım.

Philippe’in dikkati gümüş fincandan, oğlunun yüzüne, sonra tekrar bana kaydı. Baş döndürücü bir gülümsemeyle bana baktı ama gözlerindeki takdir ifadesi açıldı. Fincanı alıp selam verircesine kaldırdı.

“Sağ ol, Diana,” dedi dostça bir sesle.

Ama hiçbir şeyi kaçırmayan o doğaüstü gözler Matthew sabahı nasıl geçirdiklerini anlatırken beni izlemeye devam etti. Baharda donların çözülmeye benzeyen bir his bana Philippe’in dikkatini oğluna çevirdiğini söyledi. Ne düşündüğünü anlayabilir miyim diye ona bakmaktan kendimi alamadım. Bakışlarımız buluştu. Uyarısını anlamamak imkânsızdı. Philippe de Clermont bir işler çeviriyordu.

“Mutfakları nasıl buldun?” diye sordu Matthew konuşmanın yönünü bana çevirerek.

“Büyüleyici,” dedim, Philippe’in zeki gözlerine meydan okuyan bir ifadeyle bakarken.

“Kesinlikle büyüleyici.”

ONUNCU BÖLÜM

Philippe büyüleyici olabilirdi ama Matthew'un söylediği gibi sinir bozucu ve anlaşılmazdı.

Ertesi sabah kayınpederim pat diye çıkageldiğinde Matthew ve ben büyük salondaydık. İnsanların vampirlerin yarasaya dönüşebildiğine inanmasına şaşmamak gerekirdi. Rafadan yumurtamın sarısına bandığım kızarmış ekmek lokması elimde kalakaldım.

“Günaydın, Philippe.”

“Diana.” Philippe başını salladı. “Gel, Matthew. Beslenmelisin. Karının önünde yapmayacağına göre avlanmaya çıkıyoruz.”

Matthew duraksadı, huzursuzca bana baktı, sonra bakışlarını kaçırdı. “Belki yarın.”

Philippe kısık sesle mırıldanıp başını salladı. “İhtiyaçlarını göz ardı etmemelisin, *Matthaios*. Aç ve yorgun bir *manjšang* ideal bir yol arkadaşı değildir, özellikle de sıcakkanlı bir cadı için.”

İki adam salona girdi, ayaklarını yere vurarak çizmelerindeki kırı temizlediler. Soğuk kış havası ahşap paravanın dantelimsi oymaları arasından sızdı. Matthew kapıya özlem dolu bir bakış fırlattı. Donmuş toprağın üzerinde geyik kovalamak yalnızca bedenine değil, zihnine de iyi gelecekti. Dünden feyiz alınırsa döndüğünde çok daha keyifli olacaktı.

“Beni düşünme. Yapacak çok işim var,” dedim, elini güven vermek için sıkarak.

Kahvaltıdan sonra Şefle oturup cumartesi günü yapılacak Noel orucu öncesi ziyafetin mönüsünü ayarladık. Bu bittikten sonra köydeki terzi ve dikişçi kadınla giysi ihtiyaçlarımı konuştum. Zayıf Fransızcamla bir sirk cadırı sipariş etmediğimi umuyordum. Öğlene doğru temiz hava almak için çıldırıyordum ve avludaki atölyeleri gezdirmesi için Alain'i ikna et-

tim. Mumdan içme suyuna, şato sakinlerinin ihtiyacı olan hemen her şey burada bulunabilirdi. Tarihçi olarak gerçek hayatıma döndüğümde yararı olacağını bilerek demircinin metallerini nasıl erittiğini bütün ayarlarıyla ezberlemeye çalıştım.

Demirci ocağında geçirdiğim bir saat dışında günüm soylu bir kadının tipik bir gününden farksızdı. Uyum sağlama konusunda ilerleme kaydettiğimi hissederek birkaç saatimi el yazısı çalışarak ve kitap okuyarak geçirdim. Bir aylık oruçtan önce müzisyenlerin son ziyafete hazırlandığını duyduğumda bana bir dans dersi vermelerini istedim. Daha sonra kilerde bir serüvene çıktım, kısa sürede bir benmari, bakır bir imbik ve küçük bir fıçı şaraba dalmıştım. Mutfaktan iki genç oğlan, Thomas ve Étienne ateşi deri körüklerle canlı tutuyorlardı.

Geçmişte olmak, yalnızca teoride bildiğim şeyleri uygulamaya dökmek için bolca fırsat sunuyordu. Marthe'nin malzemelerini karıştırdıktan sonra simya işlemlerinde kullanılan temel malzemelerden biri olan ispirto yapmaya karar verdim. Ama saniyeler sonra küfretmeye başlamıştım.

"Bu asla yoğunlaşmayacak," dedim aksi bir sesle imbikten kaçan buhara bakarak. İngilizce bilmeyen iki yamak anlayışla mırıldandılar. de Clermont kütüphanesinden aldığım kalın cilde başvurdum. Raflarda birçok ilginç kitap vardı, birisi sızıntıyı açıklıyor olmalıydı.

"*Madame?*" diye seslendi Alain kapıdan.

"Evet?" Ellerimi keten önlüğüme silerek döndüm.

Alain dehşet içinde gözlerini odada gezdirdi. Koyu renk kolsuz cübbem bir sandalyenin arkasına atılmıştı. Ağır kadife kolluklarım bakır bir tencerenin kenarından sallanıyor, yeğim bir tencere kancasına asılı duruyordu. Üzerimde hâlâ bir korsaj, uzun kollu keten bir önlük, birkaç iç etek ve geniş bir etek vardı. Ders vermeye giderken giydiğimden çok daha fazlasıydı ama 16. yüzyıl ölçütlerine göre çıplak sayılırdım. Kendimi çıplak hissederek çenemi kaldırdım ve Alain'e bir şey söylemesi için meydan okudum. Neyse ki bakışlarını kaçırdı.

"Şef bu akşamki yemek konusunda ne yapacağını bilmiyor," dedi Alain. Kaşlarımı çattım. Şef her zaman ne yapacağını bilirdi.

“Ev halkı aç ve susuz ama sız siz oturamıyoruz. Sept-Tours’da bir aile üyesi olduğu sürece akşam yemeğine başkanlık etmesi gerekir. Bu gelenektir.”

Catrine elinde havlu ve bir kâseyle belirdi. Ellerimi sıcak lavanta kokulu suya daldırdım.

“Ne kadar zamandır bekliyorlar?” Havluyu Catrine’in kolundan aldım. Aç sıcakkanlılar ve en az onlar kadar aç vampirlerle dolu koca bir salona girmek akıl işi değildi. de Clermont ailesini idare edebileceğim konusundaki özgüvenim bir anda uçup gitti.

“Bir saatten fazla. Köyden Roger’ın kapatacağı haberi gelene kadar bekleyecekler. Roger tavernayı işletir. Hava soğuk ve kahvaltıya çok var, *Sieur Philippe*’i anladığım kadarıyla siz...” Özür dilercesine sessizliğe gömüldü.

“*Vite*,” dedim çıkardığım giysileri işaret ederek. “Beni giydirmelisin, Catrine.”

“*Bien sûr*.” Catrine kâsesini bırakıp asılı yeleğimi almaya gitti, ucundaki büyük mürekkep lekesini gördüğümde saygıdeğer görünme umutlarım bir anda tuzla buz oldu.

Salona girdiğimde otuz kırk kişi birden ayağa kalktı. Taş zemine sürtünen sıraların gürültüsü azarlar gibiydi. Oturduklarında geç kalmış yemeklerini iştahla yediler. Ben bir tavuk budu alıp geri kalan her şeyi gönderdim.

Bitmek tükenmek bilmez saatlerden sonra Matthew ve babası geri döndü. “Diana!” Matthew ahşap paravanın arkasından dolandı ve beni aile sofrasında masasının başında görünce çok şaşırdı. “Senin üst katta ya da kütüphanede olmanı bekliyordum.”

“Şef’in yemeğe harcadığı çabayı görünce burada oturmamın daha nazıkçe olacağını düşündüm.” Gözlerim Philippe’e kayd. “Avınız nasıldı, Philippe?”

“Yeterince iyi. Ama hayvan kanı yeterince besleyici değil.” Soğuk gözleri yüksek yakamı hafifçe süzdü, Alain’i yanına çağırды.

“Yeter.” Sesi alçak olmasına rağmen Matthew’un uyarıcı tonunu kaçırmak imkânsızdı. Başlar ona doğru döndü. “Bizsiz başlamalarını

söylemeliydin. Seni üst kata çıkarayım, Diana.” Başlar tekrar bana dönüp cevap bekledi.

“Bitirmedim,” dedim tabağımı işaret ederek, “diğerleri de öyle. Yanıma otur, şarap al.” Matthew özde ve sözde bir Rönesans prensi olabilirdi ama parmaklarını şaklattığında önünde eğilmeyecektim.

Kendimi bir parça tavuğu yutmaya zorlarken Matthew yanıma oturdu. Gerginlik dayanılmaz olduğunda ayağa kalktım. Ev halkı ayağa kalkarken bir kez daha sıralar taşa sürtünerek geri itildi.

“Bu kadar çabuk mu bitirdin?” diye sordu Philippe şaşırarak. “O halde iyi geceler, Diana. Matthew, sen hemen geri dönüyorsun. Birden canım satranç oynamak istedi.”

Matthew babasını duymazdan gelip kolunu bana uzattı. Büyük salondan çıkıp ailenin yaşadığı bölüme çıkarken hiç konuşmadık. Kapıma geldiğimizde Matthew benimle konuşabilecek kadar sakinleşmişti. “Philippe sana kıymetli bir kahya gibi davranıyor. Bu dayanılmaz.”

“Baban bana bu dönemde yaşayan bir kadınmışım gibi davranıyor. İdare ederim, Matthew.” Duraksayıp cesaretimi topladım. “En son ne zaman iki ayaklı biriyle beslendin?” Madison’dan ayrılmadan önce kanımı içmesi için onu zorlamıştım, Kanada’da da adsız sansız bir sıcakkanlıyla beslenmişti.

Ondan birkaç hafta önce ise Oxford’da, Gillian Chamberlain’i öldürmüştü. Belki onunla da beslenmişti. Bunun dışında hayvan kanı dışında başka hiçbir şeyin ağzına değmediğini biliyordum.

“Neden soruyorsun?” Matthew’un sesi sertti.

“Philippe gerektiği kadar güçlü olmadığını söylüyor.” Elini sıktım. “Eğer beslenmek zorundaysan ve bir yabancının kanım istemiyorsan benimkini almanı istiyorum.”

Matthew’un cevap vermesine fırsat olmadan aşağıdan bir kıkırtı geldi. “Dikkatli ol, Diana. Biz *manjasang*’ların kulakları keskindir. Bu evde kanını vermeyi teklif edersen başın beladan kurtulmaz.” Philippe oymalı bir taş kemere kollarını dayamış duruyordu.

Matthew öfkeyle başını çevirdi. “Git buradan, Philippe.”

“Cadı dikkatsiz. Bu dürtülerini başıboş bırakmamak benim sorumluluğumda. Aksi takdirde bizi yok edebilir.”

“Cadı benim,” dedi Matthew soğuk bir sesle.

“Henüz değil,” dedi Philippe başını pişmanlıkla sallayarak merdivenden inerken. “Belki de hiç olmayacak.”

Bu konuşmadan sonra Matthew daha da temkinli ve mesafeli davrandı. Ertesi gün babasına kızgındı. Ama kızgınlığını ondan başka herkesten çıkardı: Benden, Alain’dan, Pierre’den, Şeften ve yoluna çıkma talih-sizliğine uğrayan herkesten. Ev halkı ziyafet yüzünden telaş içindeydi ve oğlunun aksiliğine birkaç saat katlanan Philippe oğluna bir seçenek verdi. Ya aksiliği geçene kadar uyuyacak ya da beslenecekti. Matthew üçüncü seçeneği seçip Ashmole 782’nin nerede olduğuna ilişkin bir ipucu bulma umuduyla de Clermont arşivlerini araştırmaya gitti. Tek başıma kalınca mutfağa geri döndüm.

Philippe beni Marthe’nin odasında kollarım sıyrılmış, bozuk imbiğin başında buldu. Oda buhar içindeydi.

“Matthew senden beslendi mi?” diye sordu aniden, gözleri kollarıma kaydı.

Karşılık olarak sol kolumu kaldırdım. Yumuşak keten omzuma toplanıp dirseğimin iç kısmındaki yara izini ortaya çıkardı. Matthew’un daha rahat içebilmesi için burayı kesmiştim.

“Başka bir yer?” Philippe dikkatini gövdeme yöneltti.

Diğer elimle boynumu açtım. Buradaki yara daha derindi ama bir vampir tarafından açılmıştı ve daha düzgündü.

“Nasıl bir aptalsın ki âşık bir *manjasang*’ın yalnızca kolundan değil, boynundan da kan almasına izin veriyorsun,” dedi Philippe afallayarak. “Anlaşma *manjasang*’ların cadı ya da iblis kanı içmesini yasaklar. Matthew bunu biliyor.”

“Ölüyordu ve benim kanımdan başka verecek bir şey yoktu!” dedim kızgınlıkla. “Eğer kendini daha iyi hissedeceksen, bunu yapmaya onu ben zorladım.”

“Demek bu yüzden. Oğlum bedenini değil, yalnızca kanını almış olduğu sürece seni bırakabileceğine kendini ikna etmiş olmalı kuşkusuz.” Philippe başını salladı. “Yanılıyor. Bir süredir onu izliyorum. Seninle vatsın ya da yatmasın asla Matthew’dan kurtulamayacaksın.”

“Matthew onu asla bırakmayacağımı biliyor.”

“Elbette bırakacaksın. Bir gün dünyadaki yaşamın sona erecek ve ölümler dünyasına son yolculuğunu yapacaksın. Matthew yasını tutmaktansa arkandan oraya gelmek isteyecek.” Philippe gerçekleri söylüyordu.

Matthew’un annesi onun vampir oluşuyla ilgili hikâyeyi bana anlatmıştı. Köy kilisesinin taşlarını dizmeye yardım ederken iskeleden düşmüştü. İlk duyduğumda bile ilk eşi Blanca ve oğlu Lucas’ı kaybetmenin kederiyle Matthew’un intihara sürüklenip sürüklenmediğini düşünmüştüm.

“Matthew’un Hristiyan olması çok kötü. Tanrısı asla tatmin olmuyor.”

“Nasıl?” diye sordum, aniden konunun değişmesi karşısında şaşırarak.

“Sen ya da ben hata yaptığımızda hesabımızı tanrılarla görür ve gelecekte daha iyisini yapma umuduyla yaşamaya devam ederiz. Ysabeau’nun oğlu günahlarını itiraf eder ve tekrar tekrar bedelini öder; hayatı için, olduğu kişi için, yaptıkları için. Her zaman geçmişe dönüp bakar ve bunun hiç sonu gelmez.”

“Çünkü Matthew inançlı bir adam, Philippe.” Matthew’un yaşamının onun bilim ve ölüme karşı tutumunu renklendiren manevi bir odağı vardı.

“Matthew mu?” Philipp’in sesi inanmadığını belli ediyordu. “Tanıdığım herkesten daha az inançlıdır o. Tek sahip olduğu şey inanmak; bu da kalp yerine akla dayandığı için oldukça farklı bir şey. Matthew her zaman keskin bir zekâyâ sahipti, Tanrı gibi soyutlamalarla başa çıkabilecek bir akla. Ysabeau onu ailemize kattıktan sonra kim olduğunu böyle kabul etti. Her *manjasang* için bu farklıdır. Oğullarım başka yollar seçtiler... savaş, aşk, eşleşme, fetih, servet edinme. Matthew içinse bu her zaman fikirler oldu.”

“Hâlâ öyle,” dedim yavaşça.

“Ama fikirler cesaretin temelini oluşturacak kadar güçlü olmayabilirler, çoğu zaman gelecek umudu olmadan bu imkânsızdır.” Yüzünde düşünceli bir ifade belirdi. “Kocanı olması gerektiği kadar iyi tanı mıyorsun.”

“Hayır, senin kadar iyi tanı mıyorum. Biz her türlü yasağa rağmen birbirini seven cadı ve vampir çiftiyiz. Anlaşma bize herkesin önünde kur yapmamıza ve ay ışığında yürümemize izin vermiyor.” Devam ederken sesim yükseldi. “Birilerinin görebileceği ve onu cezalandıracağı korkusuyla bu dört duvarın dışında elini tutamıyorum ya da yüzüne dokunamıyorum.”

“Matthew sen onun kitabını aradığını düşünürken gün ortasında kiliseye gidiyor. Bugün de oraya gitti.” Philippe’in sözleri tuhaf bir biçimde konuşmamızdan kopuktu. “Bir gün onu takip edebilirsin. Belki o zaman onu daha iyi tanıyabilirsin.”

Pazartesi günü saat on birde boş bulmayı umarak kiliseye gittim ama Philippe’in söylediği gibi Matthew oradaydı.

Arkamdan kapanan ağır kapıyı ya da yankılanan ayak seslerimi duymaması imkânsızdı. Ama başını çevirmeden mihrabın sağında diz çökmeye devam etti. Soğuğa rağmen incecik bir keten gömlek ve binici pantolonu giyiyordu. Ona bakmak bile üşümeme neden oluyordu, pe-lerinime daha sıkı sarıldım.

“Baban bana seni burada bulacağımı söyledi,” dedim sesim yankılanarak.

Bu kiliseye ilk kez geliyordum, merakla çevreme bakındım. Fransa’nın bu kesimindeki pek çok dinî yapı gibi Saint-Lucien’in kilisesi 1590’da bile eskiydi. Sade hatları, Gotik katedrallerin baş döndürücü yüksekliği ve dantelimsi taş işçiliğinden çok farklıydı. Renkli freskler yarım kubbeyi neften ayıran geniş kemeri çevreliyor, yüksek pencerelerin altındaki pasajların taş kemerlerini süslüyordu. Pencerelerin çoğu dışarıya açıldı ama birileri kapıya en yakın olanları perdahlamak için gönülsüz bir girişimde bulunmuştu. Sivri tepeli çatı sağlam kirişlerle destekleniyor, taş ustasının olduğu kadar marangozun da yeteneğini sergiliyordu.

Old Lodge’u ilk ziyaret ettiğimde Matthew’un evi bana onu hatırlatmıştı. Kişiliği burada da belli oluyordu, kirişlerin geometrik ayrıntılarında ve sütunlar arasındaki kusursuz aralıklarla sıralanan kemerlerde.

“Burayı sen yaptın.”

“Bir kısmını.” Matthew gözlerini, tahtında oturmuş, bir elini adalet dağıtmak için kaldıran İsa resminin bulunduğu kıvrımlı yarım kubbeye kaldırdı.

“Çoğunlukla nefi. Yarım kubbe ben... ben yokken tamamlandı.”

Matthew’un sağ omzunun üzerinden bir azizin sakın yüzü bana bakıyordu. Aziz elinde bir marangozun gönyesini ve uzun saplı bir beyaz

zambağı tutuyordu. Bu hamile bir kadını sorgulamadan eşi olarak alan Yusuf'tu.

"Konuşmamız gerek, Matthew." Kiliseyi tekrar gözden geçirdim. "Belki bu konuşmayı şatoda yapmalıyız. Oturacak bir yer yok." Ahşap sıraların asla davetkâr olduğunu düşünmemiştim, onlarsız bir kiliseye adım atana kadar.

"Kiliseler rahat etmek için yapılmamıştır," dedi Matthew.

"Hayır. Ama tek amaçları inananlara eziyet çektirmek de olamaz." Freskleri inceledim. Eğer inanç ve umut Philippe'in söylediği gibi iç içe geçmiş şeylerse o zaman Matthew'u neşelendirecek bir şeyler olmalıydı.

Nuh'u ve gemisini buldum. Küresel bir felaket ve canlıların kıl payı toptan yok oluştan kurtulması pek iç açıcı değildi. Bir aziz kahramanca bir ejderi öldürüyordu ama bu da beni tedirgin edecek kadar avlanmaya yakındı. Giriş kısmı Mahşer Günü'ne ayrılmıştı. Üst tarafta sıra sıra melekler kanatlarının ucu yeri süpürürken altın borazanlarını üflüyorlardı. Ama kiliseye girenlerin göz hizasına yerleştirilen cehennem tasviri korkunçtu. Lazarus'un dirilişi de bir vampire teselli olmazdı. Yusuf'un tam karşısında yarım kubbenin girişinde duruyordu, huzurlu ve meleksi görünen Meryem Ana'nın da bir faydası yoktu. Matthew'un kaybettiklerini hatırlatan başka bir şeydi yalnızca.

"En azından yalnız kalabiliyorum. Philippe buraya nadiren gelir," dedi Matthew yorgun bir sesle.

"O halde burada kalırız." Ona doğru birkaç adım atıp konuya girdim. "Sorun nedir, Matthew? En başta eski hayatına dönmenin şoku olduğunu düşündüm, sonra öldüğünü ondan saklarken babanı görme ihtimalin." Matthew başı eğik diz çökmeye devam etti. Sırtı hala bana dönüktü. "Ama baban artık geleceğini biliyor. Bu nedenle başka bir nedeni olmalı."

Kilisedeki hava sözlerim bütün oksijeni emmiş gibi boğucu bir hale geldi. Çan kuilesindeki kuşların gugukları dışında çıt çıkmıyordu.

"Bugün Lucas'ın doğum günü," dedi Matthew en sonunda.

Sözleri suratıma tokat gibi çarptı. Arkasında dizlerimin üzerine çöktüm. Philippe haklıydı. Matthew'u gerektiği kadar iyi tanıımıyordum.

Eli kalkarak yerde Yusuf'la arasındaki bir noktayı işaret etti. "Anne-siyle birlikte burada gömülü."

Taşın üzerinde hiçbir şey yazılı değildi. Bunun yerine yıpranmış merdivenlerde görebileceğiniz türden düzgün oyuklar vardı. Matthew'un parmakları uzandı ve oyuklara kusursuzca oturdu, sonra parmaklarını çekti.

"Bir parçam Lucas'la birlikte öldü. Blanca'a da aynı şey oldu. Ondan birkaç gün sonra öldüğünde gözleri boştu, ruhu çoktan bedenini terk etmişti. Adını Philippe koymuştu. Yunanca 'Parlak Olan' demek. Doğduğu gece Lucas öyle beyaz ve solgundu ki. Ebe onu karanlıkta yukarı kaldırdığında tenine ateşten gelen ışık vurdu, tıpkı ayın güneş ışığını yansıtması gibi. Onca yıldan sonra bu kadar iyi hatırlamam ne kadar tuhaf." Matthew duraksayıp gözünü sildi. Parmakları kırmızıydı.

"Blanca'yla ne zaman tanıştınız?"

"Köydeki ilk kışında ona kartopu attığımda. Dikkatini çekmek için her şeyi yapardım. Narin ve mesafeliydi, hepimiz onunla olmak isterdik. Bahar geldiğinde Bianca pazardan eve kadar ona eşlik etmeme izin veriyordu. Yemişleri severdi. Her yaz kilisenin dışındaki fundalık yemişle dolup taşardı." Elindeki kırmızı izleri inceledi. "Philippe ne zaman elimde yemişlerin lekesini görse güler ve sonbaharda bir düğün beklediğini söylerdi."

"Haklı çıktık sanırım."

"Ekimde hasattan sonra evlendik. Bianca o zaman iki aylık hamileydi." Matthew evliliğimizi fiziksel aşamaya getirmek için bekleyebiliyordu ama Bianca'nın çekiciliğine karşı koyamamıştı. İlişkileri hakkında bilmek istediğimden fazlasını öğrenmiştim.

"İlk kez ağustos sıcaklığında sevişmiştik," diye devam etti. "Blanca hep başkalarını memnun etmek isterdi. Şimdi düşünüyorum da belki de çocukken taciz edilmişti. Cezalandırılmak gibi bir şey değildi, hepimiz cezalandırılıyorduk, hem de modern anne babaların hayal bile edemeyeceği bir şekilde. Bu başka bir şeydi. Ruhunu zedelemişti. Karım kendinden daha yaşlı, güçlü ve kötü birinin isteklerine boyun eğmeyi öğrenmişti. Evet, bütün bunlar bendim ve o yaz gecesi evet demesini istediğimde, evet dedi."

"Ysabeau bana birbirinize deli gibi âşık olduğunuzu söyledi, Matthew. Onu istemediği bir şey yapmaya zorlamadın." Anıları beni ne kadar incitse de onu teselli etmek istiyordum.

“Blanca’nın bir iradesi yoktu. Lucas’a kadar. O zaman bile, yalnızca o tehlikedeyken ya da ben ona kızdığımda ortaya çıkarırdı. Hayatı boyunca korumak için daha zayıf, küçük birini istemişti. Bunun yerine Bianca başarısızlık olarak gördüğü şeyler yaşadı. Lucas ilk çocuğumuz değildi, her düşükle birlikte daha yumuşak, daha tatlı, daha uysal oldu. Hayır demesi zorlaştı.”

Genel hatları dışında, bu Ysabeau’nun anlattığı hikaye değildi. O derin bir aşk ve kederin hikâyesini anlatmıştı. Matthew’un versiyonu katıksız bir üzüntü ve kaybın hikâyesiydi.

Boğazımı temizledim. “Sonra Lucas oldu.”

“Evet. Onu yıllarca ölümlle doldurduktan sonra en sonunda Lucas’ı verdim.” Sessizleşti.

“Yapabileceğin bir şey yoktu, Matthew. 16. yüzyılda yaşıyordunuz ve bir salgın vardı. İkisini de kurtaramazdın.”

“Ona sahip olmayabilirdim. Kendimi durdurabilirdim. O zaman kaybedecek kimse olmazdı!” diye bağırdı Matthew. “Hayır demezdi ama ne zaman sevişsek gözlerinde bir isteksizlik olurdu. Her seferinde ona bu defa bebeğin hayatta kalacağını söyledim. Bunun için her şeyi yapabilirdim...”

Matthew’un ölmüş oğluna ve karısına hâlâ bağlı olduğunu duymak canımı yakıyordu. Ruhları burada dolaşıyor, onun yanından ayrılmıyorlardı. Ama en azından yüzyıllardır taşıdığı bu derin acı ve suçluluk duygusu yüzünden benden kaçtığını biliyordum artık. Belki zamanla Blanca’nın Matthew üzerindeki etkisini hafifletebilirdim. Ayağa kalkıp ona gittim. Parmaklarım omzuna dokunduğunda irkildi.

“Dahası var.”

Donakaldım.

“Kendi hayatına son vermeye çalıştım ama Tanrı beni almak istemedi.” Matthew başını kaldırdı. Yıpranmış oluklu mezara, sonra da çatıya baktı.

“Ah, Matthew.”

“Haftalarca Lucas ve Blanca’nın yanına gitmeyi düşündüm. Ama onların cennete gittiğinden ve Tanrı’nın beni günahlarım yüzünden cehenneme göndereceğinden korkuyordum,” dedi Matthew. “Köydeki kadınlardan birine ne yapmam gerektiğini sordum. Ruhların peşimi bırakmadığını, Blanca ve Lucas’ın benim yüzünden buraya bağlı olduğunu söyledi. İs-

kelenin üzerindeyken aşağı baktım ve ruhlarının taşın altında tutsak olabileceğini düşündüm. Eğer üzerine düşersem Tanrı'nın onları serbest bırakmaktan başka çaresi olmayacaktı. Ya da her neredeyse onların yanına gitmeme izin verecekti."

Bu tanıdığım akli başında bilim insanının değil, umutsuzluk içinde olan bir adamın hatalı mantığıydı.

"Çok yorgundum," dedi bitkin bir halde. "Ama Tanrı yaptığım şeyden sonra uyumama izin vermiyordu. Günahlarım yüzünden, beni ne yaşayabilen ne de ölebilen, rüyalarında bile kaçış umudu olmayan birine dönüştüren bir yaratığa verildim. Tek yapabildiğim hatırlamak."

Matthew çok üşümüş ve yorgun düşmüştü. Teni buz gibi havadan bile soğuktu. Sarah onu yatıştırarak büyüü bilirdi ama benim tek yapabildiğim direnen bedenini kendime çekip ona verebildiğim kadar sıcaklık vermektir.

"Philippe benden o günden beri tiksiniyor. Zayıf olduğumu düşünüyor, senin gibi biriyle evlenemeyecek kadar zayıf." Matthew'un değersizlik duygularının anahtarı da bulunmuştu en sonunda.

"Hayır," dedim, "babam seni seviyor." Philippe, Sept-Tours'da kaldığımız kısa süre boyunca oğluna pek çok farklı şekilde davranmıştı ama tiksinti bunlardan biri değildi.

"Cesur erkekler intihar etmez, savaş dışında. Beni vampir yaptığında Ysabeau'ya böyle söylemişti. Philippe benim bir *manjasang* olma cesaretinden yoksun olduğumu düşünüyordu. Babam beni savaşa gönderdi. 'Kendi hayatına son vermeye bu kadar kararlıysan en azından kendine acımdan daha onurlu bir amaç için öl.' Sözlerini hiç unutmadım."

Umut, inanç, cesaret, Philippe'in basit inancının üç ögesi idi. Matthew kuşku, inanç ve cesaret gösterisinden başka bir şeye sahip olmadığını düşünüyordu. Ama ben böyle olmadığını biliyordum.

"Bu anılarla kendine o kadar uzun zamandır işkence ediyorsun ki artık gerçeği göremez olmuşsun." Yüzünü görmek için çevresinden dolaştım ve dizlerimin üzerine çöktüm. "Sana baktığımda ne görüyorum, biliyor musun? Babana çok benzeyen birini."

"Hepimiz sevdiğimiz kişide Philippe'i görmek isteriz ama ben ona benzemiyorum. Oysa Gallowglass'ın babası, Hugh, eğer yaşasaydı o..."

Matthew başını çevirdi, dizinde duran eli titriyordu. Başka şeyler de vardı, sakladığı bir sır daha.

“Bir sırrını tutmana razı oldum, Matthew: Şu anda Konsil’in üyesi olan de Clermont’un adını. İki tane saklayamazsın.”

“En karanlık günahımı mı paylaşmamı istiyorsun?” Matthew anlatmaya hazır olana kadar uzun bir süre geçti. “Onun canını ben aldım. Ysabeau’ya yapması için yalvardı ama o yapamadı.” Matthew başını çevirdi.

“Hugh mu?” diye fısıldadım, o ve Gallowglass için kalbim kırılarak. “Philippe.”

Aramızdaki son engel de kalktı.

“Naziler onun açlık ve yoksunluktan, deliliğin eşiğine gelmesine neden olmuşlardı. Eğer Hugh hayatta kalsaydı, Philippe’i ondan kalan enkazda hâlâ hayat umudu olduğuna ikna edebilirdi. Ama Philippe savaşılmayacak kadar yorgun olduğunu söyledi. Uyumak istiyordu. Ben... ben gözlerini kapatıp unutmak istemenin ne demek olduğunu biliyordum. Tanrı yardımcım olsun, istediğini yaptım.”

Matthew titremeye başlamıştı. Direnmesine aldırmadan onu kollarıma aldım, anı dalgaları ona çarparken tutunacak bir şeye ihtiyacı olduğunu biliyordum sadece.

“Ysabeau yalvarmalarını reddettikten sonra, Philippe’i bileklerini kesmeye çalışırken bulduk. Bıçağı doğru düzgün tutamıyordu bile. Sürekli kendini kesiyordu, her yerde kan vardı ama yaralar derin değildi ve hemen iyileşiyordu.” Matthew artık hızlı konuşuyor, sözcükler hızlıca ağzından dökülüyordu. “Philippe kanını akıttıkça zaptedilmesi iyice zorlaştı. Kamptan sonra kan görmeye dayanamıyordu. Ysabeau bıçağı elinden alıp ona hayatına son vermesine yardım edeceğini söyledi. Ama annem asla kendini affetmezdi.”

“Bu nedenle sen yaptın,” dedim gözleriyle buluşarak. Vampir olarak hayatta kalmak için ne yaptığını asla görmezden gelmemiştim. Koca, baba ve oğul olarak günahlarını da görmezden gelemezdim.

Matthew başını salladı. “Hayır. Philippe’in aktığını görmemesi için kanımı son damlasına kadar içtim.”

“Bu durumda sen...” Sesimdeki dehşeti gizleyemedim. Bir vampir başka bir yaratığın kanını içtiğinde, kanla birlikte, geçici, anlık görüntüler

halinde o yaratığın anılarını alırdı. Matthew babasını vicdan azabından kurtarmıştı ama önce Philippe'in çektiği her acıyı paylaşmıştı.

"Pek çok yaratıkta anılar düzgün bir akışla gelir, karanlıkta çözölen bir şerit gibi. Philippe'te bu cam kırıklarını yutmak gibiydi. Son yaşadıklarını bitirdiğimde bile, zihni öyle paramparçaydı ki neredeyse devam edemeyecektim." Titremesi arttı. "Sonsuza kadar sürdü. Philippe yıkılmış, kaybolmuş ve korkmuştu ama kalbi hâlâ güçlüydü. Son düşünceleri Ysabeau'yla ilgiliydi. Bozulmadan kalmış, ona ait tek anılardı."

Onu sınıksız tutup titremesi geçene kadar, "Geçti artık," diye mırıldandım tekrar tekrar.

"Old Lodge'da kim olduğumu sormuştun. Ben bir katilim, Diana. Binlerce kişiyi öldürdüm," dedi Matthew en sonunda. Sesi boğuktu. "Ama hiçbirinin bir daha yüzüne bakmak zorunda kalmamıştım. Ysabeau benim yüzüme baktığında babamın ölümünü hatırlıyor. Şimdi de senin yüzüne bakmam gerekecek."

Başım ellerimin arasına alıp yüzünü kendime çevirdim. Matthew'un kusursuz yüzü genelde zaman ve tecrübenin getirdiği yıkımı gizliyordu. Artık kanıtlar gözümün önündeydi ama bu onu gözümde daha da güzelleştiriyordu. Sevdiğim adamı en sonunda anlayabiliyordum; kim ve ne olduğumla yüzleşmem konusundaki ısrarını, kendi hayatını kurtarmak için bile Juliette'i öldürmek istememesini, onu gerçekten tanıdığımında hiçbir zaman sevmeyeceğime inanmasını.

"Senin her şeyini seviyorum, Matthew: Savaşçı ve bilim insanı, katil ve sağaltıcı, karanlık ve aydınlık, hepsini."

"Nasıl sevebilirsin?" diye fısıldadı inanamayarak.

"Philippe böyle devam edemezdi. Baban hayatına son vermeye çalışmaktan vazgeçmeyecekti. Söylediklerinden onun yeterince acı çektiğini anlayabiliyorum." Ne kadar acı çektiğini bilmiyordum ama sevgili Matthew'um her şeye tanık olmuştu. "Sen merhametli bir şey yaptın."

"Bittiğinde ortadan kaybolmak, bir daha hiç Sept-Tours'a dönmek istiyordum," diye itiraf etti. "Ama Philippe aile ve tarikatı ayakta tutacağıma dair söz vermemi istemişti. Ysabeau'yla ilgileneyeğime de söz verdim. Burada kaldım, koltuğunda oturdum, istediği siyasi işleri yaptım ve kazanmak için hayatımı verdiğim savaşı bitirdim."

“Philippe, Ysabeau’nun esenliğini tiksindiği birine emanet etmez ya da Lazarus Tarikatı’nın başına bir korkağı getirmezdi.”

“Baldwin, beni Philippe’in istekleri konusunda yalan söylemekle suçladı. Tarikatın ona kalacağını düşünüyordu. Babamızın tarikatı onun yerine bana vermesini kimse anlamıyordu. Belki de bunu aklını yitirdiği için yaptı.”

“Bu inançtı,” dedim yavaşça parmaklarımı parmaklarına geçirerek. “Philippe sana inanıyor. Ben de öyle. Bu kiliseyi bu eller yaptı. Oğlun ve baban son anlarını yaşarken onları tutabileceğin kadar güçlü eller. Ve daha yapacak işleri var.”

Kilisenin tepesinden kanat sesleri geldi. Bir güvercin üst kısımdaki pencerelerden içeri girmiş ve açıktaki çatı kirişleri arasında yolunu kaybetmişti. Çırpındı, kendini kurtardı ve alçaldı. Blanca ve Lucas’ın mezarını gösteren taşın üzerine kondu. Kendi çevresinde dönerek Matthew’la bana dönük durdu. Sonra başını eğip bizi tek gözüyle inceledi.

Matthew ayağa fırladığında ürken güvercin yarım kubbenin diğer tarafına uçtu. Kanatlarını çırparak Bakire tasvirinin önünde yavaşladı. Çarpacağından emindim ama aniden yön değiştirdi, geldiği yöne uçup dışarı çıktı. Güvercinin kanadından kopan uzun beyaz bir tüy havada süzülerek önümüzdeki zemine düştü. Matthew hayret dolu bir ifadeyle tüyü eline aldı.

“Kilisede daha önce beyaz güvercin görmemiştim.” Matthew yarım kubbeye baktı. İsa tasvirinde İsa’nın başının üzerinde de aynı kuş vardı.

“Bu diriliş ve umut işareti. Cadılar işaretlere inanır, biliyorsun.” Parmaklarımı tüyün çevresinde kapadım. Onu hafifçe alnından öpüp gitmek için sırtımı döndüm. Anılarını paylaştığına göre belki artık huzur bulabilirdi.

“Diana?” diye seslendi Matthew. Hâlâ ailesinin mezarı başında duruyordu. “İtiraflarımı dinlediğin için teşekkür ederim.”

Başımı salladım. “Evde görüşürüz. Tüyünü unutma.”

Tanrı’nın âlemiyle insanların âlemini ayıran kapının üzerindeki işkence ve kurtuluş sahnelerinin arasından geçmemi izledi. Pierre dışarıda bekliyordu ve tek kelime etmeden beni Sept-Tours’a geri götürdü. Philippe gelişimizi duymuştu, beni salonda bekliyordu.

“Onu kilisede buldun mu?” diye sordu usulca. Sağlıklı ve zinde halini görünce içim burkuldu. Matthew nasıl dayanmıştı?

“Evet. Bana Lucas’ın doğum günü olduğunu söyleyebilirdin.” Pele-rinimi Catrine’e uzattım.

“Matthew’un oğlunu anımsadığında büründüğü karamsar ruh halini beklemeyi öğrendik hepimiz. Sen de öğreneceksin.”

“Yalnızca Lucas değil.” Çok şey söylediğimden korkarak dudağımı ısırdım.

“Matthew sana kendi ölümünü de anlattı.” Philippe oğlunun alışkanlığı olan el hareketinin biraz daha kabasını yaparak elini saçlarının arasından geçirdi.

“Acısını anlayabiliyorum ama bu suçluluk hissini anlamıyorum. Ne zaman her şeyi geride bırakacak?”

“Bazı şeyler asla unutulmaz,” dedim Philippe’in gözlerinin içine bakarak. “Anladığını düşündüğün şey ne olursa olsun, oğlunun geçmişle kendi başına hesaplaşmasına izin vermelisin.”

“Hayır. O benim oğlum. Onu yüzüstü bırakmayacağım.” Philippe’in dudakları gerildi. Uzun adımlarla uzaklaştı. “Lyon’dan haber geldi, *madame*,” diye seslendi omzunun üzerinden. “Yakında Matthew’un istediği gibi bir cadı size yardım etmek için burada olacak.”

ON BİRİNCİ BÖLÜM

“Köyden dönüşte seni samanlıkta bekliyor olacağım.” Philippe sinir bozucu bir anda belirip kaybolma alışkanlığına geri dönmüştü ve kütüphanede önmüzde duruyordu.

Başımı kaldırıp somurttum. “Samanlıkta ne var?”

“Saman.” Matthew kilisedeki açıklamalarından sonra hepten huzursuz ve sinirli olup çıkmıştı. “Yeni papamıza yazıyorum, baba. Alain’in söylediğine göre, kardinaller meclisi bugün zavallı Niccolò’nun seçildiğini ilan edecek. Adamcağız görevin yükünü kaldıramayacağını söyleyerek yalvarmıştı oysa. Ama bir adamın isteklerinin İspanyali Philip ile Philippe de Clermont’un isteklerinin yanında ne önemi var ki?”

Philippe kemerine uzandı. Matthew’un bulunduğu yönden gürültülü bir çarpma sesi geldi. Matthew avuçlarının arasında ucu göğüs kemiğine dönük bir hançer tutuyordu.

“Papa hazretleri bekleyebilir.” Philippe silahın konumunu inceledi. “Diana’yı hedef alsaydım daha hızlı hareket ederdin.”

“Eğlenceni bozduğum için kusura bakma,” dedi Matthew buz gibi bir öfkeyle. “Üzerime bir bıçak atılmayalı epey zaman oldu. Yeteneklerim körelmiş olabilir.”

“Saat ikiden önce samanlıkta olmazsan, seni aramaya geleceğim ve yanımda bu hançerden fazlasını taşıyor olacağım.” Silahını Matthew’un elinden aldı ve adam tam arkasında olmasına rağmen kükreyerek Alain’e seslendi.

“Ben söyleyene kadar kimse samanlığa gelmesin,” dedi Philippe hançerini kınına sokarken.

“O kadarını anladım, *sieur*.” Bu da Alain’in sitem etme biçimiydi.

“Bu kadar testosteronla yaşamaktan bıktım. Ysabeau cadılar hakkında ne düşünürse düşünsün, keşke burada olsaydı ve testosteronun ne demek olduğunu sen sormadan ben söyleyeyim, sensin,” dedim parmağımı Philippe’e yönelterek. “Oğlunun da senden aşağı kalır yanı yok.”

“Kadın dostluğu.” Philippe sakalını çekiştirip Matthew’a baktı, belli ki oğlunun sabrını nereye kadar zorlayabileceğini hesaplıyordu. “Bunu nasıl oldu da düşünemedim? Diana’nın cadısının Lyon’dan gelmesini beklerken, terbiyeli bir Fransız hanımı olmayı öğretmesi için onu Margot’ya göndermeliyiz.”

“Louis ve Margot’nun Usson’da yaptıkları işler, Paris’te yaptıklarından bile kötü. O kadın kimseye uygun bir örnek olamaz, hele karıma hiç.” Matthew öldürücü bakışlarını babasına yöneltti. “Daha dikkatli olmadıkları sürece insanlar, Louis’nin dikkatle düzenlediği o masraflı suikastin bir oyun olduğunu anlayacaklardır.”

“Bir cadıyla evlenen birisi için başkalarının aşklarını yargılamakta çok aceleci davranıyorsun, *Matthaios*. Louis senin erkek kardeşin.”

Tanrım, bir erkek kardeş daha.

“Aşk mı?” Matthew kaşlarını kaldırdı. “Sen bir dizi kadın ve erkeği yatağa atmaya aşk mı diyorsun?”

“Aşkın pek çok yolu vardır. Margot ve Louis’nin ne yaptığı seni ilgilendirmez. Louis’in damarlarında Ysabeau’nun kanı akıyor ve ben de ona her zaman vefa göstereceğim. Sürekli bana saygısızlık etmene rağmen sana da bağlıyım.” Philippe bulanık bir görüntüye dönüşüp ortadan kayboldu.

“Kaç tane de Clermont var? Ve neden hepiniz erkeksiniz?” dedim oda bir kez daha sessizliğe gömüldüğünde.

“Çünkü Philippe’in kızları öyle korkunçtur ki, aile meclisi oturup ona daha fazla kız çocuk yapmaması için yalvardı. Stasia sadece bakışıyla duvarlardaki boyayı dökebilir. Verin’in yanında ona uysal bile diyebilirsin. Freyja’ya gelince eh... Philippe ona boş yere Kuzeylilerin savaş tanrıçasının adını vermedi.”

“Harikaymışlar.” Yanağına baştan savma bir öpücük kondurdum. “Onları sonra anlatırsın. Mutfakta olacağım. Marthe’nin imbik dediği o sızdıran kazanı kapatmaya çalışacağım.”

“İstersen bakabilirim. Laboratuvar aletleriyle aram iyidir,” diye önerdi Matthew. Onu Philippe ve gizemli samanlıktan uzak tutacak her şeyi yapmaya hazırdı. Onu anlıyordum ama babasından kaçmasının yolu yoktu. Philippe erzak odasına gelir ve orada Matthew’a dırdır etmeye devam ederdi.

“Gerek yok,” diye seslendim. “Her şey kontrol altında.”

Ama her şeyin kontrol altında *olmadığı* anlaşıldı. Sekiz yaşındaki körükçülerim ateşin sönmesine izin vermişlerdi ama ondan önce alevler yükselerek damıtma aletinin altını karartmıştı. de Clermont’ların simya kitaplarından birinin kenarına sorunun ne olduğu ve nasıl giderilebileceği konusunda not aldım. Bu sırada iki yardımcımın daha güvenilir olanı Thomas ateşi kuvvetlendiriyordu. Kitabın geniş, temiz kenarlarını ilk kullanan kişi ben değildim, eski yazılanların bazıları çok yararlı olmuştu. Belki benim notlarım da zaman içinde başkalarına yardımcı olacaktı.

Öbür yardımcım Étienne koşarak odaya girdi, arkadaşının kulağına bir şeyler fısıldadı, karşılığında ondan parlak bir şey aldı.

“*Milord encore,*” diye fısıldadı çocuk ona.

“Ne üzerine bahse girdiniz, Thomas?” diye sordum. İkisi bana ifadesiz yüzlerle bakıp omuz silkti. Sözleşmiş gibi masumca davranmaları Matthew için endişelenmeme yol açtı. “Samanlık. Samanlık nerede?” dedim önlüğümü telaşla çıkararak.

Thomas ve Étienne istemeye istemeye beni kalenin ön kapısından geçirip dik çatılı taş ve ahşap bir yapıya götürdüler. Demirlenmiş geniş kapılarına çıkan bir rampa vardı ama çocuklar rampa yerine en uzak uçtaki merdiveni işaret ettiler. Basamaklar hoş kokuların geldiği bir karanlığın içinde kayboluyordu.

Thomas önden çıkıp sessiz filmdeki oyunculara yakışır hareket ve mimiklerle ses çıkarmamamı söyledi. Étienne ben tırmanırken merdiveni tuttu, köyün demircisi de beni tozlu tavan arasına çekti.

Sept-Tours hizmetçilerinin yarısı oradaydı. Ortaya çıkışımı şaşkınlık değil, ilgiyle karşıladılar. Ön kapıda tek bir muhafızın nöbet tutuyor olması tuhafıma gitmişti zaten. Geri kalanlar, Catrine, ablası Jehanne, mutfak çalışanlarının çoğu, demirci ve seyislerle birlikte buradaydı.

Daha önce hiç duymadığım türden yumuşak bir ısıklık sesi çekti dik-katimi. Birbirine çarpan metallerin sesi daha tanıdıktı. Matthew ve ba-bası birbirlerine laf atmayı bırakıp silahlı dövüşe geçmişlerdi. Philippe'in kılıcının ucu Matthew'un omzunu deldiğinde çığlığını bastırmak için ağzımı kapadım. Gömlekleri, pantolonları, yelekleri kanlı kesikler için-deydi. Bir süredir devam ediyor olmalıydı ve bu öyle centilmence bir eskrim karşılaşması falan değildi.

Alain ve Pierre karşı duvara dayanmış sessizce duruyorlardı. Çevrele-rindeki zemin saplanmış türlü türlü silahlarla iğne yastığına dönüşmüştü. de Clermont uşakları benim gelişim de dâhil, çevrelerinde olup biten her şeyin farkındaydı. Gözlerini hafifçe üst kata kaldırıp endişeyle bakıştılar. Matthew her şeyden habersizdi. Sırtı bana dönüktü ve kokum ahırdaki diğer güçlü kokulara karışıyordu. Yüzü bana dönük duran Philippe ise beni ya görmemişti ya da burada olmama aldırıyordu.

Matthew'un kılıcı Philippe'in koluna girdi. Philippe yüzünü buruştur-duğunda oğlu ona alayla güldü. "Acılı olanın en iyi olduğunu sanma," diye mırıldandı Matthew.

"Sana Yunanca öğretmeseydim keşke, hatta İngilizce de öğretmesey-dim. Onları bilmen bana dertten başka bir şey getirmedi," dedi Philippe istifini bozmadan kolunu kılıçtan kurtarıırken.

Kılıçlar birbirine çarptı, tangırdadı, savruldu. Matthew'un az da olsa boy avantajı vardı, uzun bacakları ve kollarıyla daha uzağa erişebili-yordu. Ucuna doğru sivrilen uzun kılıcını bazen iki elle bazen de tek elle kullanıyordu. Babasının hamlelerine karşılık vermek için kabzayı sürekli farklı şekilde tutuyordu. Ama Philippe daha güçlüydü ve daha kısa olan kılıcını tek elle kullanarak daha etkili darbeler indirebiliyordu. Philippe'in elinde Matthew'un darbelerini savuşturmak için kullandığı yuvarlak bir kalkan da vardı. Belki bir noktada Matthew'un elinde de benzer bir savunma aracı vardı ama artık böyle bir şeye sahip değildi. İki adam fiziksel olarak birbirinin dengiydi ama dövüşme tarzları tamamen farklıydı. Philippe bu işten keyif alıyor ve bir yandan dövüşüp bir yandan konuşuyordu. Öte yandan Matthew, çoğunlukla sessiz ve dikkatliydi, babasının söylediklerini dinlediğine dair renk vermiyordu.

“Diana’yı düşünüyordum. Ne toprakta ne de suda kadın kadar vahşi ve korkunç bir yaratık yoktur,” dedi Philippe üzüntüyle.

Matthew ona atıldı, kılıcı inanılmaz bir hızla geniş bir kavis çizerek babasının boynuna yaklaştı. Gözümü kırıp açtığımda Philippe her nasılsa kılıçtan kaçmayı başarmıştı. Matthew’un öbür yanında belirip kılıcıyla oğlunun baldırını yardı.

“Tekniğin bu sabah çok değişken. Bir şey mi oldu?” diye sordu Philippe. Dolambaşsız sorusu oğlunun dikkatini ona yöneltti.

“Tanrım, çekilmezsin. Evet. Bir şey oldu,” dedi Matthew sıkı dişlerinin arasından. Tekrar kılıcını salladı ama kılıç Philippe’in hızla kaldırdığı kalkanına isabet ederek geri tepti. “Sürekli müdahale etmen beni deli ediyor.”

“Tanrılar birini yok etmek istediklerinde, önce aklını elinden alırlar.” Philippe’in sözleri Matthew’un tereddüt etmesine yol açtı. Philippe bir anlık tereddüitten yararlanıp kılıcının düz kısmını onun kalçasına indirdi.

Matthew küfretti. “En iyi repliklerini tükettin mi?” diye sordu. Arından beni gördü.

Sonraki olaylar göz açıp kapayana kadar olup bitti. Matthew, dikkati benim durduğum yerde, saldırı pozisyonunu bırakıp dikleşti. Philippe’in kılıcı ileri hamle yaptı, bir daire çizdi ve Matthew’un silahını elinden uçurdu. İki kılıklı Philippe birini duvara fırlatıp diğerini Matthew’un şah damarına yöneltti.

“Sana bundan iyisini öğrettim, *Matthaios*. Düşünme. Gözünü kırpma. Nefes alma. Hayatta kalmaya çalışıyorsan sadece tepki ver.” Philippe sesini yükseltti. “Buraya gel, Diana.”

Demirci üzüntüyle başka bir merdivenden aşağı inmeme yardım etti. Yüzündeki ifade, *şimdi işin bitti*, der gibiydi. Philippe’in arkasında yere indim.

“Onun yüzünden mi kaybettin?” diye sordu, kılıcını ince bir kan şeridi belirene kadar oğlunun etine bastırarak.

“Ne kastettiğini bilmiyorum. Bırak beni.” Matthew garip bir duygunun etkisine girmişti. Gözleri koyulaşmıştı ve babasının göğsüne el atıyordu. Ona doğru bir adım attım.

Parlak bir nesne ılık çalarak üzerime uçtu ve sol kolum ile gövdem arasındaki boşluğa saplandı. Philippe hedefini kontrol etmek için arkasına dönmeden bana bir bıçak fırlatmış ama etimi bile sıyırmamıştı. Hançer elbisemin kolunu merdivenin basamağına mihliyordu, kolumu çekip kurtardığımda kumaş dirseğimden yırtıldı ve şekilsiz yara izim ortaya çıktı.

“Bunu kastediyorum. Gözlerini rakibinin üzerinden ayırdın mı? Bu yüzden mi az kalsın ölüyordun ve Diana’yı da öldürtüyordun?” Philippe’i hiç bu kadar kızgın görmemiştim.

Matthew’un dikkati yine bana kaydı. Bir saniye bile sürmemişti ama Philippe çizmesinden başka bir hançer çıkarıp Matthew’un bacağına sapladı.

“Boğazına kılıç dayayan adamdan dikkatini ayırma. Eğer bunu yapmazsan o ölür.” Sonra Philippe başını çevirmeden bana konuştu. “Sana gelince Diana, savaşırken Matthew’dan uzak dur.”

Matthew’un göz bebekleri büyüdü, ışıldayan siyah gözler çaresizlikle babasına bakıyordu. Bu tepkiyi daha önce de görmüştüm ve genellikle kontrolünü kaybetmek üzere olduğunu işaretliydi. “Bırak beni. Onunla olmalıyım. Lütfen.”

“Arkana bakmayı bırakıp kim olduğunu kabul etmelisin. Ailesine karşı sorumlulukları olan bir *manjasang* savaşçı. Diana’nın parmağına annenin yüzüğünü taktığında, ona ne söz verdiğini durup düşündün mü?” dedi Philippe sesini yükselerek.

“Hayatımı ve ölümümü. Ve geçmişi hatırlama uyarısı.” Matthew babasını tekmeleye çalıştı ama Philippe hamlesini tahmin ederek uzandı ve Matthew’un bacağına gömülü bıçağı büktü. Matthew acıyla tısladı.

“Hep karanlığı taşıyorsun, aydınlığı değil,” diye küfretti Philippe. Kılıcını yere atıp bir tekmeyle Matthew’un erişemeyeceği bir yere gönderdi. Parmakları oğlunun boğazını sıktı. “Gözlerini görüyor musun, Diana?”

“Evet,” diye fısıldadım.

“Bir adım daha yaklaş.”

Dediğini yaptığımda babasının parmakları soluk borusunu eziyor olmasına rağmen Matthew çırpınmaya başladı. Haykırdığımda çırpınması kötüleşti.

“Matthew kan öfkesine kapıldı. Biz *manjasang*’lar doğaya diğer yaratıklardan daha yakınız. Kaç dil konuşursak konuşalım ya da istediğimiz

kadar kibar olalım, yırtıcı hayvanlarız. Bu onun içindeki, öldürmek için serbest bırakılmayı bekleyen kurt.”

“Kan öfkesi mi?” diyebildim fısıltıyla.

“Türümüzün hepsinde olmuyor. Hastalık Ysabeau’nun kanında. Onu yapandan geçti, Ysabeu da çocuklarına verdi. Ysabeau ve Louis bundan kaçabildi ama Matthew ve Louisa onu taşıyor. Matthew’un oğlu Benjamin’de de bu hastalık var.”

Oğlu hakkında hiçbir şey bilmesem de Matthew bana Louisa hakkında tüyler ürpertici hikâyeler anlatmıştı. Aynı kanla geçen aşırılık eğilimi Matthew’da da vardı ve sahip olabileceğimiz çocuklara geçebilirdi.

Matthew’u yatağımdan uzak tutan bütün sırları bildiğimi sanarken bir tane daha çıkmıştı: kalıtsal hastalık korkusu.

“Nasıl tetikleniyor?” Boğazımdaki yumru konuşmamı zorlaştırıyordu.

“Pek çok şeyle, aç ya da yorgunken daha kötüleşiyor. Matthew kan öfkesi geldiğinde kendini bilmez, gerçek doğasına aykırı davranabilir.”

Eleanor. Matthew’un en büyük aşklarından biri böyle mi ölmüştü? Kudüs’te öfkeden kendini kaybeden bir Matthew ile Baldwin arasında kalarak? Sahip olma isteği ve bunun tehlikeleriyle ilgili uyarıları artık o kadar boş görünmüyordu. Panikataklarım gibi bu da Matthew’un asla tam anlamıyla kontrol edemeyeceği psikolojik bir tepkiydi.

“Bu nedenle mi bugün buraya gelmesini emrettin? Zayıflığını bütün herkese gösterebilmek için mi?” diye çıktım Philippe’e. “Nasıl böyle bir şey yapabilirsin? Sen onun babası!”

“Bizim türümüz haindir. Bir gün ona saldırabilirim,” diye omuz silkti Philippe. “Bir gün sana da saldırabilirim, cadı.”

Bu sözlerden sonra Matthew pozisyonlarını tersine çevirdi ve Philippe’in sırtını uzak duvara yaslamaya çalıştı. Üstünlük sağlayamadan, Philippe onu boynundan kavradı. İki adam burun buruna durdu.

“Matthew,” dedi Philippe sert bir sesle.

Oğlu insanlığımı tamamen yitirmiş bir halde onu itiyordu. Matthew’un istediği tek şey rakibini yenmek, gerekirse öldürmekti. Kısa ilişkimizde insanların vampirler hakkında uydurduğu korkutucu efsanelerin mantıklı geldiği anlar olmuştu, bu da onlardan biriydi. Ama ben Matthew’umu geri istiyordum. Ona doğru bir adım attım ama bu öfkesini daha da artırdı.

“Yaklaşma, Diana.”

“Bunu yapmak istemezsiniz, *milord*,” dedi Pierre, efendisinin yanına giderek. Kolunu uzattı. Bir çatırtı duydum. Kolun omuzundan ve dirseğinden kırılarak sallandığını, Pierre’in boynundaki bir yaradan kanlar fışkırdığını gördüm. Pierre yüzünü acıyla buruşturup parmaklarını kor-kunç ısırığa bastırdı.

“Matthew!” diye bağırdım.

Hata etmiştim. Umutsuz sesim onu daha da vahşileştirdi. Artık Pierre bir engelden başka bir şey değildi. Matthew babasının boğazını sıkımayı bırakmadan onu karşı duvara fırlattı.

“Sessiz ol, Diana. Matthew artık bizi dinlemez. *Matthaios!*” diye kükredi Philippe. Matthew babasını benden uzağa itmeyi bıraktı ama boynundaki elini hiç gevşetmedi.

“Ne yaptığını biliyorum.” Philippe sözlerinin Matthew’a ulaşmasını bekledi. “Beni duyuyor musun, Matthew? Geleceğimi biliyorum. Yapabilseydin öfkeni yenerdin.”

Philippe onu oğlunun öldürdüğünü anlamıştı ama nedenini ya da nasıl olduğunu bilmiyordu. Onun için tek açıklama Matthew’un hastalığıydı.

“Bilmiyorsun,” dedi Matthew hissizce. “Bilemezsin.”

“Bir ölümden pişman olduğunda yaptığın şeyleri yapıyorsun: suçluluk duygusu, ketumluk, dalgınlık,” dedi Philippe. “*Te absolvo, Matthaios.*”

“Diana’yı götüreceğim,” dedi Matthew aniden berraklıkla. “Gitmemize izin ver Philippe.”

“Hayır. Üçümüz bunu birlikte yeneceğiz,” dedi Philippe, yüzü şefkat doluydu. Yanılmışım. Philippe yalnızca Matthew’un suçluluk duygusunu kırmaya çalışıyordu. Philippe oğlunu yüzüstü bırakmamıştı.

“Hayır!” diye haykırdı Matthew kurtulmak için kıvranarak. Ama Philippe daha güçlüydü.

“Seni affediyorum,” diye yineledi babası, oğlunu sımsıkı kucaklayarak. “Seni affediyorum.”

Matthew tepeden tırnağa titredi, sonra içinden kötü bir ruh çıkmış gibi hareketsiz kaldı. “*Je suis dësolé*” diye fısıldadı, sesi boğuktu. “Çok üzgünüm.”

“Ben de seni affettim. Artık bunu geride bırakmalısın.” Philippe oğlunu bıraktı. “Yanına gel, Diana, ama dikkatli ol. Hâlâ tam anlamıyla kendinde değil.”

Philippe’e aldırış etmeden Matthew’a koştum. Beni kollarına alıp onu ayakta tutacakmış gibi kokumu içine çekti. Pierre de öne çıktı, kolu çoktan iyileşmişti. Matthew’a kandan yapış yapış ellerini silmesi için bir bez uzattı. Matthew’un vahşi bakışları uşağını birkaç adım uzakta tutuyor, beyaz bez teslim bayrağı gibi sallanıyordu. Philippe bir iki adım geriledi, Matthew’un gözleri hızla ani harekete doğru kaydı.

“Onlar baban ve Pierre,” dedim Matthew’un yüzünü ellerimin arasına alarak. Yavaş yavaş gözlerindeki siyahlık çekildi, önce yeşil bir halka belirdi, sonra bir parça gri ve göz bebeğinin kenarlarındaki soluk yeşil.

“Tanrım,” dedi Matthew tiksintiyle. Ellerime uzanıp yüzünden çekti. “Yüzyıllardır kendimi böyle kaybetmedim.”

“Zayıfsın, Matthew, kan öfkesi yüzeye çok yakın. Eğer Konsil, Diana’yla birlikte olmanı sorgulayacak olursa ve sen de böyle tepki verirsen kaybedersin. Onun bir de Clermont olduğunun sorgulanmasına izin veremeyiz.” Philippe başparmağını alt dişlerine sürttü. Yaradan mora yakın koyu renk bir kan geldi. “Buraya gel, çocuğum.”

“Philippe!” Matthew afallamış bir halde beni tuttu. “Sen asla...”

“Asla çok uzun bir zaman. Beni yeterince tanıımıyorsun, *Matthaios*.” Philippe beni ciddi gözlerle süzdü. “Korkacak bir şey yok, Diana.” Bunun başka bir öfke patlamasına yol açmayacağından emin olmak için Matthew’a baktım.

“Ona git.” Matthew, üst kattaki yaratıklar büyülenmiş bir ilgiyle bizi seyrederken beni bıraktı.

“*Manjasang* aileleri kan ve ölümle oluşur,” diye başladı Philippe önünde durduğumda. Sözleri içgüdüsel olarak iliklerime kadar işleyen bir korku saldı içime. Başparmağını alnıma koyarak yana doğru kanıyla bir kavis çizdi, sonra şakağıma geldi ve kaşımda bitirdi. “Bu işaretle öldün, yaşayanlar arasında klanı ya da ailesi olmayan bir gölgesin.” Philippe’in başparmağı başladığı yere geri döndü, diğer tarafa da desenin aynısını çizip kaşlarımın arasında bitirdi. Üçüncü gözüm vampir kanının soğukluğuyla

ürperdi. “Bu işaretle tekrar doğdun, benim kanla bağlanmış kızımsın ve sonsuza dek bu ailenin bir üyesisin.”

Samanlıkların da köşeleri vardı. Philippe’in sözleriyle parıldayan renkli iplikler şeklinde aydınlandılar. Artık renkleri sadece mavi ve kehribar değil, yeşil ve altındı. İpliklerin sesi tiz bir itiraz şeklinde yükseldi. Beni başka bir zamanda başka bir aile bekliyordu ne de olsa. Ama samanlıktaki onaylayan mırıltılar onların gürültüsünü bastırdı. Philippe izleyicileri olduğunu ilk kez fark etmiş gibi başını kaldırdı.

“Size gelince... *madame*’ın düşmanları var. *Milord* yapamadığında kim onu savunmaya hazır?” İngilizce bilenler soruyu bilmeyenlere tercüme ettiler.

“*Mais il est debout*,” diye itiraz etti Thomas, Matthew’a işaret ederek. Philippe, oğlunun yaralı dizine attığı bir tekmeyle Mathew’un pozisyonunu düzelterek onu yere yapıştırdı.

“*Madame*’ı kim savunacak?” diye yineledi Philippe ayağını Matthew’un boynuna bastırarak.

“*Je vais*.” İlk konuşan Catrine’di, hizmetçim ve yardımcım.

“*Et moi*,” dedi Jehanne tiz bir sesle. Büyük olmasına rağmen Catrine’in liderliğini kabul ederdi.

Kızlar bağılıklarını ilan ettikten sonra, Thomas ve Étienne de kaderlerini benimle paylaşmaya razı oldu. Sonra demirci, ardından bir sepet kurutulmuş tohumla samanlıktaki beliren Şef. Mutfak personeline kızgın kızgın bakınca onlar da istmeye istemeye kabul ettiler.

“*Madame*’ın düşmanları uyarı yapmaksızın gelecekler, bu nedenle hazır olmalısınız. Catrine ve Jehanne onları oyalayacak. Thomas yalan söyleyecek.” Yetişkinlerden bilmiş kıkırdamalar geldi. “Étienne, sen koşup yardım getirmelisin, tercihen *milord*’u. Sana gelince, ne yapacağını biliyorsun.” Philippe, Matthew’u sertçe süzdü.

“Ya benim işim ne olacak?” diye sordum.

“Bugün düşündüğün gibi düşünmek. Düşünmek ve hayatta kalmak.” Philippe ellerini çırpı. “Bu kadar eğlence yeter. Herkes işinin başına.”

Samanlıktakiler tatlı tatlı homurdanarak işlerine devam etmek üzere dağıldı. Philippe başını eğerek Alain ve Pierre’i de onların arkasından

dışarı gönderdi. Onları izlerken bir yandan da gömleğini çıkarıyordu. Geri döndü ve içine bir kar koyup dertop ettiği gömleği ayağımın dibine attı.

“Bacağındaki yarayla ilgilen, bir de böbreğinin üstündekiyle, o kadar derin olsun istememiştin,” dedi Philippe. Sonra o da samanlıktan çıktı.

Matthew dizlerinin üstüne kalkıp titremeye başladı. Belini tutup yavaşça yere yatırdım. Kurtulup beni kucağına çekmeye çalıştı.

“Hayır seni inatçı,” dedim Matthew’a. “Teselli edilmeye ihtiyacım yok. Bir kez olsun bırak da seninle ben ilgileneyim.”

Philippe’in söylediklerinden başlayarak yaralarını inceledim. Matthew’un yardımıyla kalçasındaki yarayı temizledim. Hançer derine saplanmıştı ama vampir kanının sağaltıcı gücü sayesinde yara kapanmaya başlamıştı bile. Yine de çevresine bir parça kar koydum. Yorgun bedeni en az kar kadar soğuk olmasına rağmen Mathew karın faydasının olacağını söyledi. Böbreğindeki yara da iyileşiyordu ama çevresindeki morluk şefkatle yüzümü buruşturmama yol açtı.

“Yaşayacaksın sanırım,” dedim sol tarafına son buzları koyarak. Alnına yapışmış saçlarını çektim. Birkaç teli kurumuş kanla birlikte gözünün kenarına yapışmıştı, onları da yavaşça kurtardım.

“Sağ ol, *mon coeur*. Sen beni temizlediğine göre buna karşılık alnından Philippe’in kanını silmemin sakıncası var mı?” Matthew utanmış görünüyordu. “Kokudan,” dedi. “Üzerinde olmasından hoşlanmıyorum.”

Kan öfkesinin geri dönmesinden korkuyordu. Derimi ovuşturduğumda parmaklarım kırmızı-mor kanla boyandı. “Pagan rahibeler gibi görünüyor olmalıyım.”

“Her zamankinden çok.” Matthew kalçasındaki karların bir kısmını alıp gömleğinin ucuyla evlat edinildiğimi gösteren kanıtı tamamen temizlemeye koyuldu.

“Bana Benjamin’i anlat,” dedim, Matthew yüzümü silerken.

“Benjamin’i Kudüs’te vampir yaptım. Ona kanımı verirken hayatını kurtardığımı düşünüyordum. Ama bunu yaparak aklımı ve ruhunu aldım ondan.”

“Yani o da senin öfke eğilimini taşıyor öyle mi?”

“Eğilim mi! Yüksek tansiyonum varmış gibi konuşuyorsun.” Matthew hayretle başını salladı. “Gel. Burada daha fazla kalırsan donacaksın.”

El ele yavaşça şatoya döndük. Bir kez olsun kimin görebileceği ve ne düşünecekleri umurumuzda değildi. Kar yağıyor, karanlık ve kasvetli kış manzarasını bir kez daha yumuşatıyordu. Kararan havada Matthew'a baktığımda yüzünün güçlü hatlarında ve taşıdığı yüklerin altında dik duran omuzlarında babasını gördüm bir kez daha.

Ertesi gün Aziz Nicholas Bayramı'ydı, güneş hafta başında yağan karların üzerinde parlıyordu. Hâlâ Noel orucu zamanıydı, dua ve tefekkürle geçen kasvetli bir dönem olmasına rağmen havanın güzelleşmesiyle birlikte şato canlanmıştı. Alçak sesle bir şarkı mırıldanarak simya kitaplarımı almak üzere kütüphaneye yöneldim. Her gün birkaçını erzak odasına götürüyordum ama gün sonunda yerlerine koymaya dikkat ediyordum. Kitap dolu odada iki adam konuşuyordu. Philippe'in sakin, neredeyse uyuşuk ses tonunu tanıdım. Diğeri yabancı bir sestti. Kapıyı ittim.

"İşte geldi," dedi Philippe girdiğimde. Yanındaki adam başını çevirdiğinde tenim ürperdi.

"Korkarım Fransızcası pek iyi değil, Latincesi ise daha da kötü," dedi Philippe özür dilercesine. "İngilizce konuşuyor musunuz?"

"Yeterince," diye karşılık verdi cadı. Adamın gözleri tüylerimi ürperterek bedenimde dolaştı. "Kız sağlıklı görünüyor ama burada sizin insanların arasında olmamalı, *sieur*."

"Ondan kurtulmayı çok isterdim, Mösyö Champier ama gidecek yeri yok ve başka bir cadının yardımına ihtiyacı var. Bu nedenle sizi çağırttım. Gelin, Madam Roydon," dedi Philippe ilerlememi işaret ederek.

Yaklaştıkça rahatsızlığım arttı. Hava yoğunlaşmış gibiydi, neredeyse bir elektrik akımı denebilecek bir şeyle yüklüydü. O kadar yoğundu ki her an bir gökgürültüsü duymayı bekliyordum. Peter Knox zihnime saldırmış, Satu, La Pierre'de bana büyük acılar vermişti ama bu cadı farklıydı ve her nasılsa çok daha tehlikeliydi. Büyücünün yanından hızla geçip bir cevap vermesi için bakışlarımla Philippe'e sessizce yalvardım.

"Bu André Champier," dedi Philippe. "Lyon'lu bir matbaacı. Belki kuzenini duymuşsundur, saygıdeğer bir doktordu ama ne yazık ki aramızdan ayrıldı ve artık felsefe ve tıp konularında görüşlerini bizimle paylaşmıyor."

“Hayır,” diye fısıldadım. Philippe’i izleyerek ne yapmam gerektiğine dair bir ipucu yakalamaya çalıştım. “Sanmıyorum.”

Champier, Philippe’in iltifatlarını başını eğerek kabul etti. “Kuzenimi hiç tanımadım, *sieur*, ben doğmadan önce ölmüş. Ama ondan böyle övgüyle bahsetmeniz büyük incelik.” Matbaacı Philippe’ten yirmi yaş büyük görüldüğüne göre de Clermont’ların vampir olduğunu biliyor olmalıydı.

“Sizin gibi çok iyi bir büyü öğrencisiydi.” Philippe’in yorumu duygusuzca yapılmamış olsa yaltaklanıyor gibi görünebilirdi. Bana dönüp açıkladı. “Bu sen geldikten hemen sonra çağırttığım büyücü. Büyünün gizemini çözebileceğini sanıyorum. Sept-Tours’dan epey uzaktayken bile gücünü hissettiğini söylüyor.”

“İçgüdülerim beni yanıltmış olmalı,” diye mırıldandı Champier. “Şimdi yakından pek az gücü varmış gibi görünüyor. Belki de halkın Limoges’de sözünü ettiği İngiliz büyücü değil.”

“Limoges, ha? Yolculuk haberlerinin bu kadar çabuk yayılmış olması ne olağanüstü. Ama neyse ki eve almak zorunda kaldığımız tek İngiliz kadın Mösyö Champier.” Kendine bir kadeh şarap koyan Philippe’in gamzeleri görüldü. “Yılın bu zamanında yersiz yurtsuz Fransızlarla uğraşmak yeterince kötü, bir de yabancıların gelmesine gerek yok.”

“Savaş pek çok kişiyi evinden etti.” Champier’nin bir gözü mavi, diğeri kahverengiydi. Bu güçlü bir kâhinin işaretiydi. Büyücünün, havada nabız gibi atan gücü emen titreşimli bir enerjisi vardı. İçgüdüsel olarak ondan bir adım uzaklaştım. “Size de böyle mi oldu, *madame*?”

“Gördüğü ya da maruz kaldığı korkunç şeyleri kimbilebilir ki...” dedi Philippe omuz silkerek. “Onu terk edilmiş bir çiftlikte bulduğumuzda kocası on gün önce öldürülmüştü. Madam Roydon her türlü kötü insanın eline düşmüş olabilir.” Büyük de Clermont, hikâye uydurma konusunda oğlu ya da Christopher Marlowe kadar yetenekliydi.

“Ona ne olduğunu öğreneceğim. Bana elini ver.” Söylediğini hemen yapmadığımda Champier sabrımı yitirdi. Parmağını şaklattığında sol kolum ona doğru fırladı. Elimi tuttuğunda keskin ve acı bir paniğe kapıldım. Mahrem bir şekilde bilgi arayarak eliyle parmaklarımı okşadı. Midem altüst oldu.

“Bedeni sana sırları hakkında bilgi mi veriyor?” Philippe’in sesinde büyük merak yok gibiydi ama boynunda bir damarı atıyordu.

“Bir cadının teni kitap gibi okunabilir.” Champier kaşlarını çatıp parmaklarını burnuna götürdü. Yüzünü buruşturdu. “Çok uzun zamandır *manjasang* ile. Ondan kim besleniyordu?”

“Bu yasak,” dedi Philippe yumuşak bir sesle. “Evimde hiç kimse kızın kanını dökmedi, ne beslenmek ne de eğlenmek için.”

“*Manjasang* bir yaratığın kanını benim onun tenini okuduğum kadar kolay okuyabilir.” Champier, elbisemin kol ağzını tutan ince ipliği yırtarak kolumu yukarı kaldırdı. “Görüyor musunuz? Birisi ondan yararlanmış. Bu İngiliz cadı hakkında bilgi edinmek isteyen tek kişi ben değilim.”

Philippe açılan dirseğimi incelemek için yaklaştı, soluğu buz gibi bir esinti gibi tenime değdi. Nabzım yerinden fırlayacakmış gibi telaşla atıyordu. Philippe neyin peşindeydi? Matthew’un babası buna niye bir son vermiyordu?

“O yara buraya gelmesinden önce olmuş. Dediğim gibi yalnızca bir haftadır Saint-Lucien’de.”

Düşün. Hayatta kal. Philippe’in dünkü talimatlarını tekrarladım.

“Kanını kim aldı, kız kardeşim?” dedi Champier.

“Bir bıçak yarası,” dedim tereddüt ederek. “Kendim yaptım.” Yalan değildi ama tam anlamıyla gerçek de sayılmazdı. Tanrıça’ya bu seferlik önemsememesi için boş yere dua ettim.

“Madam Roydon benden bir şey saklıyor ve sanırım sizden de. Bunu Konsil’e bildirmeliyim. Bu benim görevim, *sieur*.” Champier beklentiyle Philippe’e baktı.

“Elbette,” diye mırıldandı Philippe. “Görevinizi yapmanıza engel olmayı aklımdan bile geçirmem. Nasıl yardımcı olabilirim?”

“Onu tutabilirsiniz minnettar olurum. Gerçeği öğrenmek için daha derine inmeliyiz,” dedi Champier. “Pek çok yaratık aramayı acılı bulur, saklayacak bir şeyi olmayanlar bile içgüdüsel olarak bir cadının temasına karşı koyarlar.”

Philippe beni Champier’nin elinden alıp kabaca koltuğuna oturttu. Bir elini boynuma doladı, diğerini başımın tepesine koydu. “Böyle mi?”

“Mükemmel, *sieur*.” Champier önümde durup kaşlarını çatarak alnıma baktı. “Ancak bu da nedir?” Mürekkep lekeli eller alnımda gezindi. Elleri neşter gibiydi, ağlamaklı sesler çıkarıp çırpındım.

“Neden dokunuşun ona acı veriyor?” diye sordu Philippe.

“Dokunmam değil, okumam canını yakıyor. Bunu bir diş çekimi gibi düşünün,” diye açıkladı Champier, bir an parmaklarını kaldırdığında rahat bir soluk aldım. “Düşüncelerini ve sırlarını çürümeye bırakmak yerine onları kökünden alacağım. Daha acı vericidir ama saklamaya çalıştığı şeyi daha net görebiliriz ve geride iz bırakmaz. Büyünün ve üniversite eğitiminin en büyük yararı buradadır. Büyücülük ve kadınların geleneksel ilmi kaba saba, hatta batıl inançlara dayanıyor. Benim büyüm kesindir.”

“Bir saniye, *monsieur*. Cehaletimi hoşgörün. Bana bu cadının yaptığınız şeyi ya da verdiğiniz acıyı hatırlamayacağını mı söylüyorsunuz?”

“Sadece bir şey kaybettiğini hissedecek.” Champier’nin parmakları alnımda gezinmeyi bıraktı. Kaşlarını çatı. “Ama bu çok ilginç. Neden bir *manjasang* kanıyla burayı işaretlemiş?”

Champier’nin, Philippe’in klanına kabul edildiğimi öğrenmesine izin vermeye niyetim yoktu. Yale’de öğretmenlik yaptığım zamanları, Sarah, Em ve Matthew’a ilişkin anılarımı karıştırmasını da istemiyordum. *Annem ve babamı*. Vampir başımı tutup, cadı, düşüncelerimi çalmaya hazırlanırken parmaklarım koltuğun kollarını kazıyordu. Ama ne cadırüzgârı ne de cadiateşi yardımına geliyordu. Gücüm tamamen azalmıştı.

Champier suçlayan gözlerle, “Bu cadıyı sen işaretledin,” dedi sert bir sesle.

“Evet.” Philippe açıklama yapmadı.

“Bu çok olağandışı, *sieur*.” Parmakları zihnimi deşip duruyordu.

Champier’nin gözleri şaşkınlıkla açıldı. “Ama bu imkânsız. O nasıl olur da bir...” Keskin bir soluk alıp göğsüne baktı.

Champier’nin kaburga kemikleri arasına bir hançer saplanmıştı, silah kabzasına kadar göğsüne gömülüydü. Parmaklarım sıkıca kabzayı tutuyordu. Silahtan kaçmak istediğinde biraz daha ittim. Cadının dizleri bükülmeye başladı.

“Bırak, Diana,” diye emretti Philippe elimi serbest bırakmak için uzanarak. “Ölecek, öldüğünde de düşecek. Ölü ağırlığı taşıyamazsın.”

Ama hançeri bırakamıyordum. Adam yaşıyordu ve soluk aldığı sürece Champier bana ait olanı alabilirdi.

Mürekkep lekeli gözleri olan beyaz bir yüz, bir an Champier'nin omzunun üzerinde belirdi. Ardından güçlü bir el, gevşemiş başını kemikleri ve kasları çatırdarak yana çevirdi. Matthew adamın boğazına yapışarak kana kana içti.

"Nerelerdeydin, Matthew?" diye terslendi Philippe. "Hızlı hareket etmelisin. Diana adam düşüncesini bitirmeden hamlesini yaptı."

Matthew içerken, Thomas ve Étienne koşa koşa odaya girdi, onları sersemlemiş görünen Catrine takip ediyordu. Afallayarak durdular. Alain ve Pierre koridorda, demirci, Şef ve genelde ön kapıda duran iki muhafızla birlikte bekliyordu.

"*Vous avez bien fait*," diyerek onları yatıştırdı. Philippe "Her şey bitti."

"Düşünmem gerekiyordu." Parmaklarım uyuşmuştu ama hâlâ hançeri elimden bırakamıyordum.

"Ve hayatta kalman. Bu konuda iyi iş çıkardın," diye cevapladı Philippe.

"Öldü mü?" dedim çatlak sesle.

Matthew ağzını büyücünün boynundan çekti.

"Kesinlikle," dedi Philippe. "Eh, gürültücü Kalvencilerden bir kişi eksildi sanırım. Dostlarından birine buraya geldiğini söylemiş mi?"

"Anlayabildiğim kadarıyla hayır," dedi Matthew. Beni incelerken gözleri yavaşça griye döndü. "Diana. Aşkım. Hançeri bana ver." Uzakta bir yer metal bir şey tangırdarak yere düştü ve onu, André Champier'nin ölü bedeninin yumuşak düşüşü izledi. Neyse ki soğuk ve tanıdık eller çenemi avuçladı.

"Diana'da onu şaşırtan bir şey gördü," dedi Philippe.

"O kadarını gördüm. Ama hançer ne olduğunu göremeden kalbine ulaşmıştı." Matthew beni yavaşça kollarına aldı. Ona direnmedim.

"Yapmadım... ben düşünemedim, Matthew. Champier anılarımı alacaktı, onları kökünden silecekti. Annem ve babamla ilgili elimdeki tek şey anılarım. Ya tarih bilgimi unutsaydım? O zaman eve döndüğümde nasıl hocalık yapabiliirdim?"

“Doğru şeyi yaptın.” Matthew bir kolunu belime dolamıştı. Diğeri omuzlarıma dolanmıştı, yanağımı göğsüne bastırıyordu. “Bıçağı nereden buldun?”

“Çizmemden. Dün oradan çıkardığımı görmüş olmalı,” diye cevapladı Philippe.

“Gördün mü? Düşünüyordun, *ma lionne*.” Matthew duduklarını saçıma bastırdı. “Champier nasıl Saint-Lucien’e geldi?”

“Ben getirdim,” diye karşılık verdi Philippe.

“Bizi Champier’ye mi ispiyonladın?” Matthew babasına döndü. “Fransa’daki en korkunç yaratıklardan biri o!”

“Diana’dan emin olmalıydım, *Matthaios*. Çok fazla sırrımızı biliyor. Ona güvenebileceğimizi bilmek zorundaydım, kendi insanlarıyla birlikte olduğunda bile.” Philippe’in ses tonu özür diler gibiydi. “Ailem söz konusu olduğunda risk alamam.”

“Champier’yi onun anılarını çalmadan durduracak mıydın?” diye çıkıştı Matthew gözleri anbean koyulaşarak.

“Bu değişir.”

“Neye göre?” diye patladı Matthew beni biraz daha sıkı kavrayarak.

“Champier üç gün önce gelmiş olsaydı müdahale etmezdim. Bu cadılar arasındaki bir mesele olurdu ve tarikatı sıkıntıya sokmaya değmezdi.”

“Yani eşimin acı çekmesine göz yumacaktın.” Matthew’un ses tonu duyduklarına inanmadığını belli ediyordu.

“Daha düne kadar eşin için araya girme sorumluluğu sana aitti. Bunu yapamazsan cadiya olan bağlılığının gerektiği kadar güçlü olmadığı anlaşılabilecekti.”

“Peki ya bugün?” diye sordum.

Philippe beni inceledi. “Bugün benim kızımsın. Bu nedenle hayır, Champier’nin daha ileri gitmesine izin vermezdim. Ama benim birşey yapmama gerek kalmadı, Diana. Sen kendi kendini kurtardın.”

“Beni bu yüzden mi kızın yaptın... Champier geldiği için mi?” diye fısıldadım.

“Hayır. Sen ve Matthew kilisede bir sınavı, samanlıkta bir başkasını geçtiniz. Kanla yemin, seni de Clermont yapmanın ilk adımıydı yalnızca. Şimdi sıra bitirmeye geldi.” Philippe yardımcısına döndü. “Rahibi getir,

Alain ve köydekilere cumartesi akşamı kilisede toplanmalarını söyle. *Milord*, Tanrı'nın ve rahibin ve Saint Lucien'in huzurunda evleniyor. Bu evlilik herkesin önünde olacak."

"Az önce bir adam öldürdüm! Evliliği tartışmanın sırası değil."

"Saçmalama. Kan döküldüğü sırada evlenmek, de Clermont ailesinin geleneğidir," dedi Philippe canlı bir sesle. "Biz yalnızca başkalarının arzuladığı yaratıklarla eşleşiriz. Karışık bir durum."

"Ben. Onu. Öldürdüm." Mesajımın anlaşıldığından emin olmak için yerdeki cesedi işaret ettim.

"Alain, Pierre, lütfen Mösyö Champier'yi buradan kaldırın. *Madame*'i rahatsız ediyor. Geri kalanların da ağzını açıp bakmak dışında yapacak daha iyi işleri olmalı." Philippe üçümüz yalnız kalana kadar bekleyip devam etti.

"Beni iyi dinle, Diana: Oğluma olan aşkın yüzünden insanlar ölecek. Bazıları kendini feda edecek. Bazıları birilerinin ölmesi gerektiği için ölecek ve bunun sen mi onlar mı yoksa seni seven birileri mi olduğuna sen karar vereceksin. Bu nedenle kendine şu soruyu sor: Öldürücü darbeyi kimin indirdiğinin ne önemi var? Sen yapmazsan Matthew yapacak. Champier'nin ölümünün onun vicdanına yüklenmesini mi tercih ederdin?"

"Elbette hayır," dedim çabucak.

"Pierre mi o halde? Ya da Thomas mı?"

"Thomas mı? O daha bir çocuk!" diye itiraz ettim.

"O *çocuk* düşmanlarına karşı seni korumaya söz verdi. Elinde ne tuttuğunu gördün mü? Erzak odasındaki körükleri tutuyordu. Metal ucunu bir silaha dönüşecek şekilde törpülemişti. Eğer Champier'yi sen öldürmeseydin o *oğlan* ilk fırsatta bağışsaklarını deşecekti."

"Biz hayvan değil, uygar varlıklarız," diye itiraz ettim. "Bu konuda konuşabilmeli ve kan dökmeden uzlaşabilmeliyiz."

"Bir keresinde bir masada oturup bir kralla üç saat konuşmuştum. Hiç kuşkusuz sen ve başkaları onu uygar bir insan olarak nitelendirirdi. Konuşmamızın sonunda binlerce kişinin kadın, erkek, çocuk demeden öldürülmesini emretti. Sözler de kılıç gibidir. Öldürebilirler."

"Philippe o bizim geleneklerimize alışkın değil," diye uyardı Matthew.

“O zaman alışması gerek. Diplomasi zamanı geçti.” Philippe’in sesi ne yükselmiş ne de her zamanki monotonluğunu kaybetmişti. Matthew zaman zaman açık veriyordu ama babası derin duygularını henüz belli etmemişti.

“Artık tartışma yok. Cumartesi günü Matthew’la evleniyorsun. Hem ismen hem de kan bağıyla kızım olduğuna göre yalnızca iyi bir Hristiyan gibi değil, aynı zamanda atalarımı ve tanrılarını onurlandıracak bir şekilde evleneceksin. Bu senin hayır demek için son şansın, Diana. Eğer fikrini değiştirdiyse ve artık Matthew’u ve onunla evlenmenin getireceği bir hayatı istemiyorsa güvenli bir şekilde İngiltere’ye dönmeni sağlarım.”

Matthew beni kendinden uzaklaştırdı. Yalnızca birkaç santim vardı aramızda ama çok daha fazlasını ifade ediyordu. Şimdi bile bana seçme şansı veriyordu, seçimini çoktan yaptığı halde. Ben de seçimimi çoktan yapmıştım ama.

“Benimle evlenir misin, Matthew?” Bir katil olduğum düşünülürse sormamak haksızlık olurdu.

Philippe boğulur gibi öksürdü.

“Evet, Diana. Seninle evlenirim. Zaten evlendim ama seni memnun etmek için bunu seve seve tekrar yaparım.”

“İlki beni yeterince memnun etmişti. Bu baban için.” Bacaklarım hâlâ zangır zangır titrerken ve yerde bir kan gölü varken evliliği daha fazla düşünmek olanaksızdı.

“O halde anlaştık. Diana’yı odasına götür. Champier’nin dostlarının yakınlarda olmadığından emin olana kadar orada kalması daha iyi olur.”

Philippe kapıdan çıkarken durdu. “Kendine layık bir kadın bulmuşsun, *Matthaios*. Ne cesareti ne de umudu eksik.”

“Biliyorum,” dedi Matthew elimi tutarak.

“Şunu bil ki sen de ona layıksın. Hayatından pişmanlık duymayı bırak da onu yaşamaya başla.”

ON İKİNCİ BÖLÜM

Philippe'in bizim için planladığı düğün üç gün sürecekti. Cumadan pazara kadar şato çalışanları, köylüler ve civardaki herkes, aile içinde küçük bir düğün demekte ısrar ettiği etkinliğin içinde olacaktı.

"Bir düğün yapmayalı epey zaman olmuştu, kış da kasvetli bir zaman. Bunu köye borçluyuz." Philippe itirazlarımızı böyle geçiştirmişti işte. Matthew yiyecek stoklarının azaldığı, Hristiyanların perhiz yaptığı bir zaman son dakikada üç ziyafet düzenlemenin akla yatkın olmadığını söyleyecek olduğunda Şef de kızmıştı. Savaş da olsa, Advent zamanı da olsa da bir partiye engel olmanın manası yok, diye dudak bükmişti Şef.

Bütün ev telaş içindeydi, kimse bizim yardımımızla ilgilenmiyordu. Matthew ve ben kendi halimize bırakılmıştık.

"Bu evlilik töreninde ne olacak?" diye sordum. Kütüphanede ateşin önünde yatıyordum. Matthew'un düğün hediyesini giyiyordum: Dizle-rime kadar gelen gömleklerinden biri ve eski bir çorabı. Her bacağı üst taraftaki iç dikişten açılmıştı, sonra Matthew iki bacağı birleştirerek bel lastiği ve likrası eksik de olsa tayta benzeyen bir şey haline getirmişti. Bel lastiği yerine ahırlarda bulduğu bir parça eski deriden dar bir kemer yapmıştı. Cadılar Bayramı'ndan beri giydiğim en rahat giysiydi. Son günlerde bacaklarımı fazla görmeyen Matthew'un da başı dönmüştü.

"Hiçbir fikrim yok, *mon coeur*. Daha önce hiç antik Yunan düğününe katılmadım." Matthew'un parmakları dizimin arkasındaki oyukta gezindi.

"Rahibin, Philippe'in açıkça pagan âdetlerine uygun bir şey yapmasına izin vereceğini sanmam. Asıl tören mutlaka Katolik töreni olacaktır."

"Aile asla 'mutlaka' ve 'Philippe'i aynı cümle içinde kullanmaz. Her zaman sonu hüsrarla biter." Matthew kalçama bir öpücük kondurdu.

“En azından bu gece yalnızca ziyafet var. Fazla zorluk çekmem herhalde.” İçimi çekerek başımı ellerime dayadım. “Düğün gününden bir gece önceki yemek davetini genelde damadın babası karşılar. Sanırım Philippe de aynı şeyi yapmaya çalışıyor.”

Matthew güldü. “Onun gibi bir şey; menüde ızgara yılan balığı ve sarı tavus kuşu olduğu sürece. Hem Philippe kendini yalnızca damadın değil, gelinin de babası tayin etti.”

“Neden bu kadar abartıldığını hâlâ anlamıyorum.” Sarah ve Em resmî bir tören yapmamıştı. Bunun yerine Madison kovanından bir yaşlının başkanlığında yasal olmayan bir tören yapılmıştı. Geçmişe baktığımda bu bana Matthew ve benim zamanyürüşünden önce ettiğimiz yeminleri hatırlatıyordu: basit, samimi ve kısa.

“Düğünler gelin ya da damat için değildir. Çoğu çift kendi hallerine bırakılsa bizim yaptığımız gibi kendi başlarına bir tören yapmakla yetinir, bir iki söz, sonra doğru balayı. Düğünler toplumun istediği türde ritüellerdir.” Matthew yuvarlanıp sırtüstü yattı. Dirseklerimin üzerinde doğruldum.

“Yalnızca boş bir tören.”

“Böyle bir şey yok.” Matthew kaşlarını çatı. “Eğer dayanamayacaksan, bunu söylemelisin.”

“Hayır. Bırak da Philippe düğününü yapsın. Bu yalnızca biraz... bu naltıcı.”

“Sarah ve Emily’nin bunları bizimle paylaşmasını istiyor olmalısın.”

“Burada olsalardı seninle kaçmadığıma şaşırırlardı. Yalnızlığı seven biri olduğumu biliyorlar. Senin de yalnızlığı sevdiğini sanıyordum.”

“Ben mi?” Matthew güldü. “O ancak televizyon dizileri ve filmlerde olur, vampirler nadiren yalnız kalır. Biz başkalarının yoldaşlığını severiz. Gerekirse cadılar bile olur.” Kanıtlamak için beni öptü.

“Madem öyle, bu düğün New Haven’da olsaydı kimi davet ederdin?” diye sordu bir süre sonra.

“Sarah ve Em elbette. Arkadaşım Chris.” Dudağımı ısırdım. “Belki bölüm başkanım.” Sessizliğe gömüldüm.

“O kadarcık mı?” Matthew donakalmıştı.

“Fazla arkadaşım yok.” Huzursuzlanarak ayağa kalktım. “Galiba ateş sönüyor.”

Matthew beni tekrar aşağı çekti. “Ateşin bir şeyi yok. Hem artık geniş bir ailen ve pek çok akraban var.”

Aileden söz etmesi, beklediğim açılıştı. Gözlerim yatağın ucundaki sandığa kaydı. Marthe’nin kutusunu temiz ketenin altına sokmuştum.

“Konuşmamız gereken bir şey var.” Bu kez kalkmama izin verdi. Kutuyu yerinden çıkardım.

“O nedir?” diye sordu Matthew kaşlarını çatarak.

“Marthe’nin otları... çayında kullandığı otlar. Onları erzak odasında buldum.”

“Anlıyorum. İçiyor muydun peki?” Sorusu sertti.

“Elbette hayır. Çocuk yapıp yapmamak sadece benim kararına bağlı olamaz.” Kapağı kaldırdığımda kuru otların tozlu kokusu havaya karıştı.

“Marcus ve Miriam, New York’ta ne demiş olursa olsun, ikimizin çocuk sahibi olabileceğini gösteren bir kanıt yok. Bu tür bitkisel kontraseptiflerin bile yan etkileri olabilir,” dedi Matthew soğukkanlı bir kayıtsızlıkla.

“Diyelim ki bilimsel testlerinden birini yaptın ve çocuk *yapabileceğimiz* ortaya çıktı, o zaman çayı içmemi ister miydin?”

“Marthe’nin karışımı çok güvenilir değil.” Matthew bakışlarını kaçırdı.

“Tamam. Alternatifler nedir?” diye sordum.

“İlişkiden kaçınmak. Geri çekilme. Prezervatifler var ama onlar da güvenilir değil. Özellikle bu çağda bulunabilecekler.” Matthew haklıydı. 16. yüzyıl prezervatifleri ketenden, deriden ya da hayvan bağırsağından yapılıyordu.

“Ya bu yöntemlerden birisi güvenilirirse?” Sabrım taşmak üzereydi.

“Eğer bir çocuk yapabilirsek bu mucize olurdu ve hiçbir kontraseptif bunu engelleyemezdi.”

“Baban ne düşürse düşünsün, Paris’te geçirdiğin zaman boşa gitmemiş. Bu tam bir ortaçağ ilahiyatçısına yakışacak bir görüştü.” Kutuyu kapadığım sırada Matthew avcuyla ellerimi örttü.

“Çocuk yapabiliyor olsak ve bu çay etkili olsa bile, yine de otları erzak odasından çıkarmamı istemem.”

“Kan öfkeni başka bir çocuğa geçirecek olsan bile mi?” Sözlerimin onu inciteceğini bilsem de ona karşı dürüst olmaya çalışıyordum.

“Evet.” Matthew devam etmeden önce sözlerini düşündü. “Soy tüklenme kalıplarını incelediğimde ve laboratuvarı yavaş yavaş yok olduğumuzun kanıtlarını gördüğümde gelecek hakkında umudum kalmıyor. Ama tek bir kromozom değişimi ya da bir soyun tükendiğini sanarken beklenmedik bir biçimde o nesilden yaşayan birini bulursam kaçınılmaz yıkım duygusu kayboluyor. Şimdi de aynı şeyi hissediyorum.” Matthew ne zaman bilimsel bir tarafsızlığı benimsese genellikle huzursuz olurdu ama bu kez değil. Kutuyu elimden aldı. “Ya sen?”

Haftalardır, Marcus, Sarah teyzemin evine DNA sonuçlarımla geldiğinden ve çocuk sahibi olma konusunu ortaya attığından beri bunu düşünüyordum. Matthew’la geleceğim olacağından emindim ama bu geleceğin neler getirebileceğinden daha az emindim.

“Keşke karar vermek için daha fazla zamanım olsaydı.” Bunu söylemeyi alışkanlık haline getirmiştik artık. “Hâlâ 21. yüzyılda olsaydık, bana yazacağın doğum kontrol haplarını alıyor olacaktım.” Duraksadım. “Öyle olsa bile hapların bizde işe yarayacağından emin değilim.”

Matthew hâlâ cevabımı bekliyordu.

“Philippe’in hançerini Champier’ye sapladığımda tek düşünebildiğim onun fikirlerimi ve anılarımı benden alacağı, modern hayata döndüğümüzde de aynı kişi olmayacağımdı. Ama şu an dönsek bile farklı insanlar olarak orada olacağız. Gittiğimiz yerler, tanıştığımız insanlar, paylaştığımız sırlar. Ne ben aynı Diana Bishop’ım ne de sen aynı Matthew Clairmont. Bir bebek bizi daha fazla değiştirdi.”

“O halde hamile kalmak istemiyorsun,” dedi dikkatle.

“Emin değilim.”

“O halde cevabın evet. Anne olmak istediğine emin değilsen elindeki her türlü doğum kontrol yöntemini kullanmalısın.” Matthew’un sesi sertti. Çenesi de kasılmıştı.

“Anne olmak istiyorum. Bilmen gerekiyorsa bu kadar çok istememe bile şaşırıyorum.” Parmaklarımı şakaklarına bastırdım. “Seninle bir çocuk büyütme düşüncesi hoşuma gidiyor. Sadece henüz erken gibi geliyor.”

“Erken. Bu nedenle sen hazır olana kadar bu ihtimali azaltmak için elimizden geleni yapacağız. Ama umutlanma. Bilim nettir, Diana: Vampirler ölüyü dirilterek çocuk yapar, üreyerek değil. Bizim ilişkimiz farklı ama binlerce yıllık biyolojiyi tersine çevirecek kadar özel değiliz.”

“Ashmole 782’deki simya düğünü bizimle ilgili. Bunu biliyorum. Miriam haklı. Simya dönüşümü işleminde altın ile gümüşün evliliğinden sonraki aşama gebe kalmadır.”

“Gebe kalmak mı?” dedi Philippe kapıdan. Çizmelerini gıcırdatarak içeri yürüdü. “Kimse bu ihtimalden söz etmedi.”

“Çünkü bu olanaksız. Başka sıcakkanlı kadınlarla ilişkiye girdim ve hiçbirini hamile kalmadı. Diana’nın dediği gibi kimyasal birleşme imgesinin amacı mesaj vermek olabilir ama temsilin gerçeğe dönüşme ihtimali çok zayıf.” Matthew başını salladı. “Bir *manjasang* asla çocuk sahibi olamaz, bu daha önce hiç olmadı.”

“Asla çok uzun bir zaman, Matthew, bunu sana söylemiştim. Olanaksız olmasına gelince, insanların hatırlayabileceğinden çok daha uzun süredir bu dünyadayım ve sonraki kuşakların mit deyip geçtiği şeyler gördüm. Bir zamanlar denizde balık gibi yüzen yaratıklar ve mızrak yerine yıldırımlar kullanan yaratıklar vardı. Artık yoklar, yerlerini yenileri aldı. ‘Dünyada değişmeyen tek şey değişimdir.’”

“Heraklitos” diye mırıldandım.

“İnsanların en bilgesi,” dedi Philippe, alıntıyı tanıdığımı memnun olarak.

“Tanrılar rahatımız yerinde olduğunda bizi şaşırtmayı severler. Bu onların en sevdikleri eğlencedir.” Sıradışı giysimi inceledi. “Neden Matthew’un gömleğini ve pantolonunu giyiyorsun?”

“Onları bana verdi. Yaşadığım zamanın giysilerine çok benziyorlar. Matthew rahat etmemi istedi. Sanırım bacakları kendisi dikti.” Giysimi göstermek için döndüm. “Kim derdi ki de Clermont erkeklerinin eli iğne tuacak, üstelik düz bir dikiş dikecek?”

Philippe’in kaşları kalktı. “Sence savaştan geldiğimizde giysilerimizi Ysabeau mu dikiyordu?”

Erkekleri beklerken Ysabeau’nun sessiz sedasız dikiş diktiğini düşünmemle kıkırdamam bir oldu. “Hiç sanmam.”

“Onu iyi tanımuşsun bakıyorum. Erkek çocuğu gibi giyineceksen en azından ayağına uzun bir şey geçir. Rahip seni gördüğünde kalbi duracak ve yarınki töreni ertelemek zorunda kalacağız.”

“Ama dışarı çıkmıyorum ki,” dedim kaşlarımı çatarak.

“Evlenmeden önce seni eski tanrıların kutsal saydığı bir yere götürmek istiyorum. Fazla uzak değil,” dedi Philippe, Matthew itiraz etmek için soluk aldığı anda. “Ve onunla yalnız kalmak istiyorum, *Matthaios*.”

“Ahırda buluşuruz,” dedim hiç tereddütsüz. Temiz havada vakit geçirmek düşüncelerimi netleştirmem için iyi bir fırsat olacaktı. Dışarıda yanaklarımı ısıran soğuk havanın ve kış manzarasının tadını çıkardım. Kısa bir süre sonra, Philippe ile Sept-Tours çevresindeki çoğu yuvarlak sırttan daha düz olan bir doruğa ulaştık. Zemin tuhaf bir simetrisi olan taş çıkıntılarıyla doluydu. Kaba, eski ve bitkilerle örtülü bu taşlar insan yapımıydılar.

Philippe atından inip onu izlememi işaret etti. İndiğimde beni kolumdan tutup garip öbeklerin ikisinden geçirdi ve karla kaplı bir açıklığa getirdi. El değmemiş yüzeydeki tek izler yabancı hayvanlara aitti. Bir geyik toynağının kalp biçimli izi, bir ayının beş pençeli ayak izi, bir kurda ait üçgen ve oval pati izleri.

“Burası neresi?” dedim usulca.

“Bir zamanlar burada Diana’ya ait bir tapınak vardı. Geyiklerin koştuğu ormanlara ve vadilere bakıyordu. Tanrıça’ya saygı duyanlar yöreye özgü meşe ve kızılgağaçlarla birlikte büyümeleri için kutsal selvi ağaçları da diktiler.” Philippe bölgeyi koruyan ince yeşil sütunları işaret etti. “Seni buraya getirdim çünkü çok uzun bir zaman önce gelinler buraya gelip Tanrıça’ya kurban verirdiler. Henüz bir çocuktum ve *manjasang* olmamıştım. O zamanlar ona Artemis derdik.”

“Bir kurban mı?” Ağzım kurudu. Yeteri kadar kan akıtılmıştı.

“Ne kadar değişmiş olursak olalım, geçmişini hatırlayıp onu onurlandırmak önemlidir.” Philippe bana bir bıçak ve içinde ses çıkarıp oynayan bir şey olan bir çanta verdi. “Eski haksızlıkları da düzeltmek gerekir. Tanrıça her zaman yaptıklarından hoşnut olmadı. Oğlum yarın seninle evlenmeden önce Artemis’in payını aldığından emin olmak istiyorum. Bıçak saçından bir bukle alacak. Bu senin bekaret sembolün, bu hediye

âdettendir. Para senin değer in.” Philippe’in sesi sır verirmiş gibi alçaldı. “Normalde daha çok olurdu ama birazını Matthew’un tanrısına sakladım.”

Philippe beni yıkık yapının ortasındaki küçük bir sütun kaidesine götürdü. Burada çeşitli sunular duruyordu. Bir tahta bebek, bir çocuk ayakkabısı, ince bir tabaka karla kaplı bir kâse ıslak buğday.

“Birilerinin hâlâ buraya gelmesi şaşırtıcı,” dedim.

“Fransa’nın her yerinde kadınlar hâlâ dolunay zamanı aya selam verirler. Böyle alışkanlıklar kolay kolay yok olmaz, özellikle de insanlara zor zamanlarda umut veren şeyler.” Philippe’le birlikte derme çatma sunağalar ileledim. Philippe eğilmedi, diz çökmedi ya da bir tanrının önünde yapılan hiçbir tanındık saygı hareketini yapmadı. Ama konuşmaya başladığında sesi o kadar alçaktı ki onu zorlukla duyabildim. Yunanca ve İngilizcenin birbirine karıştığı sözlerinin pek azını anlayabildim. Ne demek istediği yeterince açıldı ama.

“Artemis Agroterê, şanlı avcı, Alcides Leontothymos bu çocuğu, Diana’yı kucaklamamı rica ediyor. Artemis Lykeiê, kurtların hanımı, onu koru. Artemis Patrôia, atalarımın tanrıçası, ona çocuklar bağışla ki soyum devam edebilsin.”

Philippe’in soyu. Artık onun bir parçasıydım, hem evlilik hem de bir kan andının içilmesiyle.

“Artemis Phôsphoros, karanlıkta kaldığında ona bilgeliğinin ışığıyla yol göster. Artemis Upis, bu dünyadaki yolculuğunda adaşımı kolla.” Philippe yakarışını bitirip ilerlememi işaret etti.

Para dolu çantayı çocuk ayakkabısının yanına koyduktan sonra boynumdan bir tutam saç çektim. Bıçak keskindi ve buklemleri tek bir darbeye kesti.

Kararan akşamüstü ışığının altında durduk. Ayağımın altındaki toprak bir güçle kabardı. Tanrıça buradaydı. Bir an tapınağın eski halini hayal ettim: Soluk, ışıltılı ve sağlam halini. Philippe’e kaçamak bir bakış fırlattım. Omzuna attığı ayı postuyla o da kayıp bir dünyanın vahşi bir kalıntısı gibi duruyordu. Ve bir şey bekliyordu.

Kıvrık boynuzlu, burnundan nefesi buhar halinde çıkan beyaz bir geyik selvilerin arasından çıkageldi. Sessiz adımlarla bana yaklaştı. İri kahverengi gözleri meydan okuyordu, boynuzlarının sivri uçlarını gö-

rebileceğim kadar yakındı. Geyik vakur bir edayla Philippe'i süzdü ve başka bir hayvanı selamlıyormuş gibi böğürdü.

"*Sas efharisto*," dedi Philippe resmî bir sesle, eli kalbinin üzerindeydi. Bana döndü. "Artemis hediyelerini kabul etti. Artık gidebiliriz."

Matthew avluda gelmemizi bekliyordu. Ona yaklaştığımızda yüzü tereddüt içindeydi.

"Şölen için hazırlan," dedi Philippe ben atımdan inerken. "Konuklarımız yakında burada olur."

Yukarı çıkmadan önce Matthew'a özgüvenli olduğunu umduğum bir şekilde gülümsedim. Karanlık bastırırken şatodaki uğultu bana içerisinin insan dolu olduğunu söylüyordu. Kıs bir süre sonra Catrine ve Jehanne beni giydirmeye geldi. Yatağa serdikleri elbise şimdiye kadar giydiklerimin en muhteşemi. Koyu yeşil kumaş şimdi bana şatoyu Noel için süsleyen çobanpüskülünden çok tapınağın yanındaki selvileri hatırlatıyordu. Mum ışıklarının, korsenin üst kısmına işlenmiş gümüş meşe dallarına vuruşu, bana batan güneş ışığının vurduğu geyiğin boynuzlarını hatırlatıyordu.

Bitirdiklerinde kızların gözleri parlıyordu. Louisa'nın cilalı gümüş aynasında saçımı (halkalar halinde kıvrılmış ve örülmüştü) ve solgun yüzümü bir an için görebilmiştım. Ama ifadeleri düğüne yakışır biçimde değiştiğini söylüyordu.

"*Bien*," dedi Jehanne alçak sesle.

Catrine kapıyı abartılı bir jestle açtığında, elbisenin gümüş nakışları holden gelen meşalelerin ışığında canlanır gibi oldu. Matthew'un ne diyeceğini beklerken soluğumu tuttum.

"*Jesu*," dedi afallayarak. "Çok güzelsin, *mon coeur*." Tamamını görebilmek için elimi tutup kollarımı kaldırdı. "Ulu Tanrım, iki çift kol mu giyiyorsun?"

"Galiba üç," dedim gülerek. Kol ağzı dantelli ve dar keten bir iç çamaşırı, elbisemin üst kısmına ve eteklerime uyan dar, yeşil kollar, omuzlarımdan düşen, dirsek ve bileklerimde darlaşan kabarık yeşil ipekler vardı üzerimde. Geçen seneyi Louisa'nın hizmetinde, Paris'te geçiren Jehanne bana tasarımın modaya uygun olduğunu söylemişti.

“Ama üzerinde bütün bunlar varken seni nasıl öpeceğim?” Matthew parmağını boynumda gezdirdiğinde on santim genişliğindeki kıvrımlı kabarık yakam titredi.

“Eğer yakamı ezersen Jehanne kalp krizi geçirir,” diye mırıldandım dikkatle yüzünü ellerimin arasına alarak. Metrelerce keteni düzgün bir sekiz biçiminde kıvrılabilmek için saç maşasına benzer bir alet kullanmış, bununla saatlerce uğraşmıştı.

“Hiç korkma. Ben doktorum.” Matthew eğilip dudaklarını dudaklarıma bastırdı. “Gördün mü bir tek pili bile bozulmadı.”

Alain nazıkçe öksürdü. “Sizi bekliyorlar.”

“Matthew,” dedim elini yakalayarak, “sana bir şey söylemem gerek.”

Matthew, Alain’e bizi yalnız bırakmasını işaret etti.

“Ne oldu?” dedi huzursuzca.

“Catrine’e Marthe’nin otlarını erzak odasına götürmesini söyledim.” Bu bilinmeyene doğru, Sarah’nın şerbetçi otu ambarından bizi buraya getirmek için attığımız adımdan çok daha büyük bir adımdı.

“Emin misin?”

“Elbette,” dedim Philippe’in tapınaktaki sözlerini hatırlayarak.

Antreye girişimiz fısıltılar ve kaçamak bakışlarla karşılandı. Görünüşündeki değişim, fark edilmişti ve sallanan başlar en sonunda *milord*’la evlenmeye layık biri gibi görüldüğümü söylüyordu.

“İşte geldiler.” Philippe ailenin her zaman oturduğu masadan gürledi. Birisi alkış tutmaya başladı, kısa bir süre sonra salon gürültüden yıkılıyordu. Matthew’un utangaç gülümsemesi, gürültü arttıkça gururlu bir sırtışa dönüştü.

Şeref konukları olarak Philippe’in iki yanında oturuyorduk. Philippe müzik eşliğinde ilk yemeklerin getirilmesini emretti. Şef’in hazırlandığı her yemekten ufak porsiyonlar kondu önüme. Düzinelerce yemek vardı: nohutla yapılmış bir çorba, ızgara yılan balığı, leziz bir mercimek ezmesi, sarmısaklı sosta morina salamurası, deniz yosunlarına benzetilecek biçimde süslenmiş lavanta ve biberiye filizleriyle marine edilmiş etli jöle denizinin içinde yüzen bütün bir balık.

Philippe menü yüzünden, Şefle köyün rahibi arasında hararetli tartışmalar koptuğunu açıkladı. Elçilerin gelip gitmesinden sonra ikisi en sonunda bu akşamki yemeğin cuma perhizinin yasaklarına (et, süt ve peynir olmayacaktı) uyacağı, yarınki şölende ise hiçbir sınır tanınmayacağı konusunda anlaşmaya varmışlardı.

Matthew'un porsiyonları benimkilerden çok daha büyüktü, çok az yiyip içtiği için buna pek gerek yoktu aslında. Bitişik masadaki adamlar onu bekleyen çetin sınav için gücünü toplaması gerektiğini söyleyip şakalaşıyorlardı.

Baharath şarap akmaya başlayıp masaya cevizli ve ballı lezzetli bir şekerleme getirildiğinde adamların yorumları iyice küstah bir hal almış, Matthew'un karşılıkları da en az onlarınki kadar iğneleyici olmuştu. Neyse ki hakaretler ve tavsiyeler anlamadığım bir dildeydi ama Philippe arada sırada ellerini kulağıma siper edip bana söylenenleri aktarmaktan geri durmuyordu.

Kahkahalar ve müzik sesi arttıkça neşelenmeye başladım. Bu gece Matthew bin beş yüz yaşındaki bir vampir gibi değil, düğün öncesindeki herhangi bir damat gibi görünüyordu. Utangaç, memnun ve biraz da kaygılı. Bu sevdiğim adamdı ve bakışları bana takıldığında bir an kalbim duracakmış gibi oldu.

Şef son şaraplarla birlikte şekerli rezene ve kakuleleri servis ettiğinde şarkılar başladı. Salonun öbür ucundaki bir adam kalın bir sesle bir şarkıya başladı, çevresindekiler de melodiye eşlik etti. Kısa bir süre sonra hep bir ağızdan şarkı söylüyorlar, ayaklarını yere vurup alkışlarla eşlik ederken o kadar çok gürültü çıkarıyorlardı ki müzisyenler onlara yetişmekte zorlanıyordu.

Konuklar yeni şarkılar uydurmakla meşgulken, Philippe masa masa dolaşıp herkesi adıyla selamladı. Bebekleri havaya atıp tuttu; yaşlılar ağırlarını, sızılarını sıralarken onları dikkatle dinledi.

"Ona baksana," dedi Matthew hayretle. Elimi tuttu. "Philippe her birinin kendisini odadaki en önemli konuk gibi hissetmesini sağlamadı mı sence?"

“Sen söyle,” dedim gülerek. Matthew şaşırmış görünüyordu, başımı salladım. “Bir salon dolusu insanı avcunun içine almak için tek yapman gereken oraya girmek.”

“Ama Philippe gibi bir kahraman bekliyorsan hayal kırıklığına uğrayacaksın,” dedi.

Yüzünü ellerimin arasında tuttum. “Düğün hediye olarak seni başkalarının gözünden sana gösterebilmek isterdim.”

“Senin gözünden yansıyana bakılırsa her zamankinden farklı görünüyorum. Belki biraz gergin olabilirim, Guillaume’ın az önce bana yaşlı kadınların yataktaki şehveti konusunda anlattıklarını düşünürsen bu normal,” diye şaka yaptı Matthew, dikkatimi dağıtmaya çalışarak. Ama buna izin vermeyecektim.

“İnsanlara liderlik yapacak bir adam görmüyorsan dikkatli bakmıyorsun demektir.” Yüzlerimiz birbirine o kadar yakındı ki nefesindeki baharat kokusunu alabiliyordum. Düşünmeden onu kendime çektim. Philippe, Matthew’a sevmeye değer olduğunu söylemeye çalışmıştı. Belki bir öpücük daha ikna edici olabilirdi. Uzaktan gelen bağırışlar ve alkışlar duydum. Ardından tezahüratlar geldi.

“Kıza yarını bekleyecek bir şeyler sakla, *Matthaios*, yoksa seninle kilisede buluşmayacak!” diye seslendi Philippe, kalabalıktan kâhkahalar yükselmesine neden olarak. Matthew’la mutlu bir utanç içinde birbirimizden ayrıldık. Etrafa bakınca Matthew’un babasının şöminenin yanında durmuş, yedi telli bir enstrümanı akort ettiğini gördüm. Matthew bana bu aletin bir kithara olduğunu söyledi. Salon beklenti içinde sessizleşti.

“Ben çocukken, her zaman şölen sonunda hikâyeler anlatılırdı, kahramanlar ve büyük savaşçıların hikâyeleri.” Philippe estrümanın tellerini çekerek yumuşak sesler çıkardı. “Ve bütün gerçek erkekler gibi kahramanlar âşık olurdu.” Tıngırdatmaya devam ederek seyircilerini hikâyesinin akışına çekti.

“Peleus adında siyah saçlı, yeşil gözlü bir kahraman serüven peşinde evinden ayrılmıştı. Evi Saint-Lucien’e çok benzeyen dağların arasına gizlenmiş bir yermiş ama Peleus uzun zamandır denizin ve yabancı topraklarda yaşayacağı serüvenlerin hayalini kuruyormuş. Dostlarını bir araya toplamış ve birlikte dünyanın okyanuslarında yolculuk yapmışlar.

Bir gün güzel kadınlarıyla ve hükmettikleri güçlü büyüyle ünlenmiş bir adaya gelmiş.” Matthew ve ben uzun uzun bakiştık. Philippe tok sesiyle şarkı söylemeye başladı:

O zamanlar daha mesut zamanlarıydı insanların,
Şimdilerde özlemi çekilir! O gümüş günlerin
Tanrılarından doğan kahramanlar, inayetinizi gösterin
Sizi sihirli bir şarkıyla çağırduğında.

Salon Philippe’in olağanüstü kalın sesinin büyüüne kapılmıştı.

“Orada Peleus önce Thetis’i, hiç yalan söylemeyen ve geleceği gören Deniz Tanrısı Nereus’un kızını görmüş. Thetis babasından kehanet yeteneğini almış ve kendisini dalgalı sudan canlı bir ateşe, canlı bir ateşten havaya dönüştürebiliyormuş. Thetis çok güzelmış ama hiç kimse onu kendine eş almyormuş çünkü bir keresinde bir kâhin oğlunun babasından güçlü olacağını söylemiş.

“Peleus, kehanete rağmen Thetis’e âşık olmuş. Ama böyle bir kadına sahip olabilmek için Thetis biçim değiştirirken onu kollarında tutacak cesareti göstermesi gerekiyormuş. Peleus, Thetis’i adadan götürmüş ve Thetis suya, ateşe ve ylandan aslana dönüşürken onu sıkı sıkı yüreğinin üzerinde tutmuş. Thetis yine kadına dönüştüğünde Peleus onu yurduna götürmüş ve evlenmişler.”

“Ya çocuk? Thetis’in oğlu kehanetteki gibi Peleus’u yok etmiş mi?” diye fısıldadı bir kadın. Philippe sessizleşmişti ama parmakları hâlâ telleri tıngırdatıyordu.

“Peleus ve Thetis’in oğlu büyük bir savaşçı olmuş, hem ölümde hem yaşamda kutsanan Akhileus adında büyük bir savaşçı.” Philippe kadına gülümsedi. “Ama bu başka bir gece anlatılacak bir hikâye.”

Babasının, düğünün tamamını ve o düğünde Truva Savaşı’nın nasıl başladığını anlatmamasına sevinmişim. Akhileus’un gençliğinden, annesinin onu ölümsüz kılmak için yaptığı korkunç büyüler ve genç adamın topuğu kadar ünlü dizginlenemez öfke nöbetlerinden söz etmemesi daha da mutluluk vericiydi.

“Yalnızca bir hikâye,” diye fısıldadı Matthew huzursuzluğunu hissederek.

Ama çoğu zaman asıl önemli olan insanların ne anlama geldiğini bilmeden tekrar tekrar anlattıkları hikâyelerdi. Tıpkı çoğu kez aldırış etmiyor gibi görünseler de en kutsal saydıkları şeylerin zamanın eskittiği bu onur, evlilik ve aile törenleri olması gibi.

“Yarın önemli bir gün, uzun zamandır beklediğimiz bir olay...”

Philippe elinde kitharasıyla ayağa kalktı. “Gelin ve damadın düğüne kadar ayrılması âdettendir.”

Bu da başka bir âdetti: Bir yaşam boyu birliktelikten önceki son resmî ayrılık.

“Ancak gelin gecenin yalnız saatlerinde damadın kendisini unutması için ona sevgisini gösteren bir nişan verebilir,” dedi gözlerinde muzip bir ışıkla.

Matthew ve ben ayağa kalktık. Eteklerimi düzeltip dikkatimi ceke-tinden hiç ayırmadım. Üzerindeki dikişlerin küçük ve düzgün olduğunu fark ettim. Nazik parmaklar çenemi kaldırdığında Matthew’un yüzünü oluşturan düzgün kıvrımlar ve keskin açılar arasında kayboldum. Birbirimize bakarken seyircilerimizi unuttuk. Salonun ve düğün konuklarının ortasında durduk, öpücüğümüz bizi yalnızca ikimizin olduğu bir dünyaya götüren bir büyüydü.

“Yarın öğlen görüşürüz,” diye mırıldandı Matthew ağzı hâlâ dudak-larına değerken.

“Duvaklı olan benim.” 16. yüzyılda çoğu gelin duvak takmıyordu ama duvak takmak eski bir âdetti ve Philippe gelinini kiliseye duvaksız sokmayacağını söylemişti.

“Seni her yerde tanırım,” diye karşılık verdi gülümseyerek, “duvaklı ya da duvaksız.”

Alain’in eşliğinde odadan çıkarken Matthew gözlerini üzerimden hiç ayırmadı. Soğuk ve daimi dokunuşlarını salondan çıktıktan çok sonra bile hissettim.

Ertesi gün Catrine ve Jehanne o kadar sessizdi ki onlar günlük işlerini yaparken ben uyumaya devam ettim. Güneş neredeyse yükseldiğinde, yatak perdelerini kenara çekip banyo zamanının geldiğini haber verdiler.

Testiler taşıyan bir grup kadın içeri girdi, muhabet kuşları gibi gevezelik ederken elma suyu ya da şarap yapımında kullanıldığından şüphelendiğim bakır bir küveti dolduruyorlardı ama su buharları tütecek kadar sıcaktı, bu nedenle tartışacak değildim. Zevkle inleyerek suyun altına girdim.

Kadınlar beni yıkanmaya bıraktığında birkaç parça eşyamn –kitaplarım, simya notlarımı aldığım ve Oksitanca deyişleri yazdığım kâğıtların– kaybolduğunu fark ettim. Giysilerimi koyduğum uzun, alçak sandık da ortalarda yoktu. Catrine’e sorduğumda her şeyin *milord*’un şatonun diğer tarafındaki odalarına taşındığını söyledi.

Artık Philippe’in varsayılan kızı değil, Matthew’un eşiydim, eşyalarım da ona göre yer değiştirmişti.

Sorumluluklarını unutmayan Catrine ve Jehanne beni banyodan çıkarıp saat biri vurana kadar kurutmuşlardı. Saint-Lucien’in en iyi terzisi olan Marie kızların işlerini yapmasına gözetmenlik ediyordu. O da gelinliğimin son rotüşlerini yapmaya gelmişti. Köyün terzisi Mösyö Beaufils’in gelinliğime yaptığı katkılar kabul edilmemişti.

Marie’nin hakkını vermeliydim, *La Robe* (giysimi yalnızca Fransızca bir sözcükle ve her zaman baş harfleri büyük olarak düşünebiliyordum) göz kamaştırıcıydı. Bu kadar zamanda bitirmeyi nasıl başardığı sır gibi saklanıyordu ama ben yöredeki bütün kadınların en az bir yerini diktiğinden kuşkulanıyordum. Philippe evliliğimi ilan etmeden önce, nispeten sade, arduaz rengi ipek bir elbise giymem konusunda anlaşmıştık. İki değil bir çift kol ve kış soğuşundan korunmak için yüksek yakalı bir şeyde ısrar etmiştim. Nakışla zahmete girmenin anlamı yok, demiştim Marie’ye. Eteğimi sağdan soldan genişletecek kuş kafesi gibi garip destekleri de istememişim.

Marie yanlış anlama ve yaratıcılık yeteneğini kullanarak, Philippe ona elbisenin nerede ve ne zaman giyileceğini bile söylemeden ilk tasarımıyı değiştirmiş ve sonra da hiç durmamıştı.

“Marie, *La Robe est belle*,” dedim ona bol nakışlı ipeğe dokunarak. Bolluk ve bereketin tanıdık sembolü olan koç boynuzu şekilleri; altın, siyah ve gül rengi ipliklerle kumaşın üzerine bezenmişti. Çiçeklerle dolu boynuzlara gül motifleri ve yapraklı ince dallar eşlik ediyordu. Aynı şerit-

ler elbisenin üst kısmının kenarlarını kıvrımlar, ay ve yıldız desenleriyle donatıyordu. Omuzlarımda, kolları elbisenin üst kısmına bağlayan dantelleri gizleyen *pickadil* denen bir sıra kare kenar süsü vardı. Karmaşık süslemelere rağmen elbisenin üst kısmının zarif kıvrımları üzerime tam oturuyordu. Çemberli iç etek konusunda söylediklerim dinlenmişti en azından, eteğimin kabarıklığı tel bir destekten değil, kumaşın hacminden kaynaklanıyordu. İç çamaşırının altına giydiğim tek şey kalçamda, ipek çoraplarımın üzerinde duran doldurulmuş çörek biçimindeki destektir.

“Güçlü bir çizgisi var. Çok sade,” diye yatıştırdı Marie, bir yandan da elbisenin üst kısmını çekiştirerek düzeltiyordu.

Kadınlar saçımı henüz bitirmişti ki kapı çalındı. Catrine yolunun üzerindeki bir sepet çiçeği devirerek kapıya koştu.

Philippe kahverengi takım elbisesi içinde çok şık görünüyordu. Alain arkasında bekliyordu. Matthew’un babası bana bakakaldı.

“Diana?” Philippe ben olduğumdan emin değil gibiydi.

“Ne? Bir şey mi var?” Elbisemi gözden geçirip saçımı elledim. “Büyük bir ayna olmadığı için kendimi göremi...”

“Çok güzelsin, Matthew seni gördüğünde yüzünde belirecek ifade bunu sana her aynadan daha iyi gösterecektir,” dedi Philippe kararlılıkla.

“Sen de çok tatlı dillisin, Philippe de Clermont,” dedim gülerek. “Ne istemiştin?”

“Sana düğün hediyelerini vermeye geldim.” Philippe elini uzattığında Alain avcuna büyük kadife bir kese koydu. “Korkarım bir şeyler yaptır-maya zaman yoktu. Bunlar aile yadigârıdır.”

Kesenin içindekileri eline döktü. Altınlar, elmaslar ve safirler duruyordu avcunda. Ama kadifenin içinde başka hazineler de vardı. Bir ipe dizili inciler, opal gömülü birkaç hilal ve kenarları zamanla yuvarlaklaşmış garip biçimli bir ok başı.

“Bunlar ne için?” diye sordum şaşkınlıkla.

“Takman için elbette,” dedi Philippe kıkırdayarak. “Zincir benimdi ama Marie’nin elbisesini gördüğümde sarı elmasların ve safirlerin ona uyacağını düşündüm. Eski tarzda ve bir gelin için fazla erkeksi olduğu söylenebilir ama zincir omuzlarına oturacak ve ucu düz duracaktır. As-

İnada ortasından haç sarkıyordu ama ok başını sarkıtmayı tercih edersin diye düşündüm.”

“Çiçekleri tanımiyorum.” İnce, sarı tomurcuklar bana süsenleri hatırlatıyordu ama aralarına safirle çevrelenmiş altın zambaklar serpiştirilmişti.

“*Planta genista*. İngilizler ona katırtırnağı der. Angevinler onu amblemleri olarak kullanırdı.”

İngiliz Kraliyet tarihinin en güçlü ailesi Plantagenet’leri kastediyordu. Plantagenet’ler Westminster Katedrali’ni genişletmiş, onu baronlara vermiş, Magna Carta’yı imzalamış, parlamentoyu kurmuş, Oxford ve Cambridge üniversitelerinin kuruluşuna destek vermişlerdi. Plantagenet ailesinden yöneticiler Haçlı Seferleri’nde ve Yüzyıl Savaşları’nda bulunmuşlardı. İçlerinden biri de bu zinciri Kraliyet hediyesi olarak vermişti. Göz kamıştırıcılığı ancak böyle açıklanabilirdi.

“Philippe, benim bunu kabul etmem...” Diğer mücevherleri Catrine’e verip zinciri boynumdan geçirerek itirazlarımı susturdu. Nasıl Matthew artık modern çağa ait bir bilim insanı değilse, aynadan bana bakan kadın da artık modern bir tarihçi değildi. “Ah,” dedim hayranlıkla.

“Nefes kesici,” diye onayladı. Yüzü üzüntüyle yumuşadı. “Keşke Ysabeau da burada olup seni böyle görebilse ve Matthew’un mutluluğuna tanık olabilseydi.”

Aynaya yansıyan bakışlarını yakalayarak, “Ona bir gün her şeyi alatacağım,” diye söz verdim yavaşça. Catrine ok başını zincire taktı ve inci dizili ipi saçlarının arasından geçirdi. “Mücevherlere bu gece gözüm gibi bakacağım ve yarın sana geri vereceğim.”

“Bunlar artık senin, Diana, istediğini yapabilirsin. Bu da öyle.” Philippe kemerinden bir başka kese çıkardı, bu kese deridendi ve ağırdı, hem de çok ağır.

“Bu ailenin kadınları para işlerini kendileri idare eder. Ysabeau bu konuda ısrarcıdır. Paraların hepsi İngiliz ya da Fransız parası. Venedik dukası kadar değerli olmayabilirler ama onları harcadığında daha az merak uyandırırılar. Daha fazlasına ihtiyacın olursa Walter’dan ya da başka bir tarikat üyesinden isteyebilirsin.”

Fransa’ya ayak bastığımda tamamen Matthew’a bağımlıydım. İki haftadan kısa bir süre içinde nasıl davranacağımı, konuşacağımı, bir

evi nasıl idare edeceğimi ve şarabın alkolünü nasıl damıtacağımı öğrenmiştim. Artık kendi param vardı ve Philippe de Clermont herkese kızı olduğumu ilan etmişti.

“Bütün bunlar için teşekkür ederim,” dedim alçak sesle. “Beni gelinin olarak istemediğini sanıyordum.”

“Belki başta değil. Ama yaşlı adamlar bile fikirlerini değiştirebilirler.” Philippe sırttı. “Ve eninde sonunda istediğimi elde ederim.”

Kadınlar beni pelerinine sardılar. Son anda Catrine ve Jehanne başının üzerine ince bir ipek örtüp saçına opal aylarla tutturdular.

Kendilerini artık benim özel savunucularım olarak gören Thomas ve Étienne, biz şatoda ilerlerken önümüzden koşarak yaklaştığımızı ilan ettiler. Bir süre sonra bir kfile oluşturmuş, alacakaranlıkta kiliseye doğru yürüyorduk. Çan kulesine çıkmış bekleyen biri, bizi görür görmez çanları çalmaya başladı.

Kiliseye yaklaşırken duraksadım. Bütün köy, rahiple birlikte kapıların dışında toplanmıştı. Matthew’u aradığımda kısa merdivenlerin tepesinde durduğunu gördüm. Saydam duvağın arkasından bakışlarını hissedebiliyordum. Ay ve güneş gibi, zaman, uzaklık ve farklılıkların bir önemi yoktu bu anda. Önemli olan tek şey birbirimize göre nerede durduğumuzdu.

Eteklerimi toplayıp ona gittim. Üç beş basamak hiç bitmeyecekmiş gibi geliyordu. Zaman bütün gelinler için böyle kötülükler yapar mıydı, yoksa sadece cadılara mı yapıyordu bunu?

Rahip kapıdan gülümseyerek bana baktı ama bizi kiliseye almak için bir hamle yapmadı. Elinde tuttuğu kitabı da açmıyordu. Kafam karışarak kaşlarımı çattım.

“Her şey yolunda mı, *mon coeur*?” diye mırıldandı Matthew.

“İçeri girmiyor muyuz?”

“Evlilikler kilise kapısında gerçekleşir. Böylece daha sonra törenin söylendiği gibi gerçekleşip gerçekleşmediği konusunda kanlı tartışmalar olmaz. Neyse ki fırtına yok.”

“*Commencez!*” diye emretti rahip, Matthew’a başını sallayarak.

Törendeki rolüm on bir sözcük söylemekten ibaretti. Matthew’un payına on beş kelime düşüyordu. Philippe rahibe yeminlerimizi İngilizce vineleyeceğimizi söylemişti çünkü gelinin tam olarak ne söz verdiğini

bilmesi önemliydi. Yani karı koca olmak için toplamda elli iki kelime söylememiz gerekiyordu.

"Maintenant!" Rahip titriyor ve akşam yemeğini yemek istiyordu.

"Je, Matthew, donne mon corps a toi, Diana, en loyal mariage." Matthew ellerimi tuttu. "Ben, Matthew, kutsal evlilik yeminiyle Diana'ya bedenimi adıyorum."

"Et je le reçois," diye yanıtladım. "Ben de kabul ediyorum."

Yarısı bitmişti. Derin bir soluk alıp devam ettim.

"Je, Diana, donne mon corps à toi, Matthew." Zor kısmı bittiğinde nihayet son repliğime sıra geldi. "Ben, Diana, sana bedenimi sunuyorum, Matthew."

"Et je le reçois, avec joie." Matthew duvağı kaldırdı. "Mutlulukla kabul ediyorum."

"Bunlar doğru sözler değil," dedim hemen. Yeminleri ezberlemiştim ve içlerinde *"avec joie"* diye bir şey yoktu.

"Doğru sözler," diyeretti Matthew başımı eğerek.

Eşleştiğimizde vampir âdetlerine göre evlenmiştik. Matthew, Madison'da Ysabeau'nun yüzüğünü parmağıma taktığında geleneklere göre yine evlenmiştik. Şimdiyse üçüncü kez evleniyorduk.

Zaman bundan sonrasında hızla akıp geçti. Meşaleler ve iyi dileklerini sunmak isteyenlerle çevrili bir tepeden yukarı çıktık. Çoktan kurulmuş olan Şef'in ziyafet sofrasına oturan insanlar iştahla yemeklerine yumuldular. Aile masasında Matthew'la baş başa oturuyorduk. Philippe ise şarap servisi yapıyor, çocukların tavşan çevirme ve peynirli böreklerinden paylarına düşeni aldığından emin oluyordu. Zaman zaman, öğleden sonra sanki bir ejder öldürmüşüz gibi gururlu bakışlar fırlatıyordu.

Önümüze birer dilim kremalı turta koyan Philippe, "Bugünü göreceğim hiç aklıma gelmezdi," dedi Matthew'a.

Ziyafet hızını kaybetmeye başladığında adamlar masaları salonun kenarlarına çektiler. Ozanlara ait galeriden kaval ve davul sesleri yükseldi.

"Geleneklere göre gelinle ilk dans babaya aittir," dedi Philippe eğilerek. Beni boş alana çıkardı. Philippe iyi bir dansçıydı ama ben ayaklarımızı birbirine dolamayı başardım.

"İzin verir misin?" Matthew babasının omzuna hafifçe dokundu.

"Tabii ki. Karın ayağımı kırmaya çalışıyor." Philippe sözlerindeki sistemi yumuşatmak için göz kırptı ve beni kocamla baş başa bıraktı.

Hâlâ dans edenler vardı ama geri çekilip bizi odanın ortasında bıraktılar. Müzik kasten yavaşladı. Bir müzisyen lavtasının tellerine dokunurken nefesli bir enstrümanın tatlı sesi ona eşlik etmeye başladı. Dansın hareketleriyle ayrılp tekrar bir araya gelirken odadaki hareketlilik giderek uzaklaştı.

"Annen ne derse desin, Philippe'ten daha iyi bir dansçısın," dedim, hızlı bir dans olmamasına rağmen soluk soluğaydım.

"Çünkü benim yönlendirmeme uyuyorsun," diye dalga geçti. "Philippe'le her adımda kavgaya ettin."

Dansın hareketleri bizi bir kez daha bir araya getirdiğinde beni dirseklerimden tuttu, bedenine yapıştırp öptü.

"Artık evlendiğimize göre günahlarımı affetmeye devam edecek misin?" diye sordu normal adımlara dönerek.

"Duruma göre değişir," dedim dikkatle. "Yine ne yaptın?"

"Yakamı düzelmeyecek biçimde ezdim."

Güldüğümde Matthew kısa ama duygu dolu bir öpücük kondurdu dudığıma. Davulcu işaret alınca müziğin temposunu artırdı. Alanda başka çiftler dönüp hoplayarak dans ediyordu. Matthew bizi ezilmeyeceğimiz, şöinenin kenarındaki nispeten güvenli bir yere çekti. Philippe bir saniye sonra yanımıza geldi.

"Karını yatağı götür ve bitir şu işi," diye mırıldandı Philippe.

"Ama konuklar..." diye itiraz etti Matthew.

"Karını yatağı götür, oğlum," diye yineledi Philippe. "Diğerleri size yukarıya kadar eşlik etmeden önce kimseye görünmeden kaçın ve görevini yaptığından emin ol. Her şeyi bana bırak." Beni resmî bir biçimde yanaklarımdan öptükten sonra Yunanca bir şeyler mırıldandı ve bizi Matthew'un kulesine gönderdi.

Kendi zamanımda şatonun bu bölümünü görmüştüm ama henüz tüm muhteşemliğine tanık olmamıştım. Matthew'un dairelerinin sırası değişmişti. İlk sahanlıktan sonraki odada kitap görmeyi bekliyordum ama bunun yerine büyük bir cibinlikli yatak vardı. Catrine ve Jehanne yeni mücevherlerimin durduğu oymalı kutuyu getirdiler, leğeni doldu-

rup temiz çarşafları serdiler. Matthew ateşin önüne oturdu, çizmelerini çıkardıktan sonra eline bir kadeh şarap aldı.

“Saçınız *madame*?” diye sordu Jehanne kocama şüpheyle bakarak.

Ateşe bakan Matthew, “Ben hallederim,” dedi kısık bir sesle.

“Bekle,” dedim, saçımdaki ay biçimindeki mücevherleri çıkarıp Jehanne’nin avcuna bırakarak. Catrine’le birlikte duvağı çıkarıp beni yatağın yanında bıraktılar. Matthew ateşin yanında ayaklarını giysi sandıklarından birine uzatmış dinleniyordu.

Kapı kapandığında Matthew şarap kadehini bırakıp yanıma geldi. Parmaklarını saçlarıma dolayarak kızların yarım saat uğraştıkları buklelerimi yavaşça çekti. İnci dizili ipi bir kenara attı. Saçlarım omuzlarıma döküldü, Matthew’un burun delikleri kokumu almasıyla birlikte genişledi. Tek kelime etmeden beni kendine çekip dudaklarını ağzıma dayadı.

Ama önce sorulması gereken sorular ve verilmesi gereken cevaplar vardı.

“Matthew, emin misin?..”

Soğuk parmaklar yakamın altına girip korsenin bağlarını aradı.

Çat. Çat. Çat.

Kolalı keten serbest kalıp boynumdan aşağı düştü. Matthew yüksek yakamı sıkı sıkı kapatan düğmeleri gevşetti. Başını eğip boğazımı öptü. Ceketine yapıştım.

“Matthew,” diye yineledim. “Bu konu...”

Ağır zinciri omuzlarımdan kaldırırken bir başka öpücükle susturdu beni. Zinciri kafamdan geçirebilmesi için bir an birbirimizden ayrıldık. Sonra parmakları kolların bedenın üst kısmıyla birleştiği yerdeki *pickadil* sırasına geldi. Parmakları aralarındaki boşlukları buldu ve elbisede gevşek bir nokta aradı.

“İşte orada,” diye mırıldandı, işaret parmaklarını kenarlarından geçirip kararlı bir biçimde çekti. Önce bir kol sonra diğeri aşağı kayıp yere düştü. Matthew’un umurunda değil gibi görünüyordu ama bu benim gelinliğimdi ve yerine kolay kolay koyamazdım.

“Elbisem,” dedim kollarında eğilip bükülerek.

“Diana.” Matthew başını çekip ellerini belime koydu.

“Evet?” dedim soluk soluğa. Ayağımla kolay ezilmeyeceği bir yere itmeye çalışıyordum.

“Rahip evliliğimizi kutsadı. Bütün köy halkı bize iyi dileklerini sundu. Dans ettik, yemek yedik. Belki geceyi sevişerek kapatırız demiştim ama sen elbisenle daha çok ilgili gibisin.” Eteklerimi, elbisenin sivri uçlu üst kısma bağlayan bir dizi danteli buldu. Parmakları göbeğimin hemen altındaydı. Yavaşça başparmaklarını korsenin kenarıyla göbeğim arasında gezdirdi.

“İlk sevişmemizin babanı memnun etmek için olmasını istemiyorum.” İtirazlarıma rağmen kalçalarım ona doğru kavislendi, başparmağı hâlâ bir meleşin kanatları kadar yumuşak bir şekilde bedenimde geziniyordu. Yumuşak bir tatmin sesi çıkararak orada gizlenen fıyongu çözdü.

Asılma. Hıştırtı. Asılma. Hıştırtı. Asılma. Hıştırtı.

Matthew’un becerikli parmakları her dantel düğümünü çözüp onları gizlenmiş deliklerden çekti. On iki taneydiler ve parmaklarının gücüyle bedenim bir dikleşip bir eğiliyordu.

“Nihayet,” dedi tatmin olmuş bir sesle. Sonra homurdandı. “Tanrım. Daha varmış.”

“Ah, yarısına bile gelmedin daha. Yılbaşı kazı gibi bağladılar beni,” dedim elbisenin üst kısmı etekten ayrılıp alttaki korseyi ortaya çıkarırken. “Noel orucu kazı demek daha doğru olur belki.”

Ama Matthew beni dinlemiyordu. Kocam dikkatini yüksek yakalı, neredeyse transparan iç çamaşırının, korsenin kalın destekli kumaşı içinde kaybolduğu yere çevirmişti. Dudaklarını göğüslerime bastırdı. Tapınır gibi başını eğerek kesik bir soluk aldı.

Ben de öyle. Dudaklarının ince keten beze dokunması şaşırtıcı derecede erotikti. Neden beni soymaya ara verdiğini bilmeden başını ellerimin arasına alıp, bir sonraki hamlesini bekledim.

En sonunda ellerimi tutup yatağın oymalı direklerinden birine sardı. “Bekle,” dedi.

Asılma. Hıştırtı. Asılma. Hıştırtı. Matthew bitirmeden önce bir dakika durup parmaklarını korsenin içine kaydırды, elleri göğüs kafesimde do-laştı. Soğuk parmakları göğüs uçlarımla iç çamaşırım arasında kaldığında hafifçe inledim. Beni tekrar kendine çekti.

“Senden başka kimseyi memnun edecek bir adam gibi mi görünüyorum?” diye mırıldandı kulağıma. Hemen cevap vermediğimde, bir eli beni daha da yakına çekmek için karnıma kaydı. Öbür eli hâlâ göğsümün üzerindeydi.

“Hayır.” Başım omzuna düştüğünde boynum açığa çıktı.

“O zaman artık babamdan bahsetmeyi bırak. Eğer kolların için endişelenmeyi bırakırsan sana aynı elbiseden yarın yirmi tane alırım.” Matthew iç çamaşırımı dizlerimin üstüne kaldırmakla meşguldü. Ellerimi direktten çektim, elini yakalayıp kasiğimin üzerine koydum.

“Artık konuşmak yok,” diye kabul ettim parmakları etimi ayırırken keskin bir soluk alarak. Matthew bir öpücükle beni hepten susturdu. Bedenimdeki gerginlik artarken ellerinin ağır hareketi tamamen farklı bir tepki yaratıyordu.

“Çok giysi var,” dedim soluk soluğa. Bana katıldığını yüksek sesle dile getirmesine gerek yoktu, korseyi kollarımdan aceleyle çıkardı. Artık danteller kalçalarımdan geçirip içinden çıkabileceğim kadar bollaşmıştı. Ben pantolonunun düğmelerini açarken Matthew da yeleğinin düğmelerini çözmeye başladı. İki giysi de eteğim ve korsajım kadar çok dantelle birbirine bağlanmıştı.

Ben iç çamaşırım ve çorabım, Matthew da gömleğiyle kaldığında durduk, yine bir çekingenliğe kapıldık.

“Seni sevmeme izin verir misin, Diana?” dedi Matthew endişemi basit, nazik bir soruyla dindirerek.

“Veririm,” diye fısıldadım. Diz çöküp dikkatle çoraplarımı tutan kurdeleleri çözdü. Catrine’in sadakat sembolü olduğunu söylediği mavi renkteydiler. Matthew çorabı bacaklarımdan aşağı indirdi, dizlerim ve ayak bileklerime öpücükler kondurdu. Kendi çorabını o kadar hızlı çıkardı ki diz bağlarının rengini görecektim olmadı. Beni bacaklarımdan arasına gireceği şekilde hafifçe kaldırdı.

“Yatağa gidemeyebiliriz,” dedim omuzlarını kavrayarak. Onu hemen içimde istiyordum.

Ama iç çamaşırlarından kurtulup o yumuşak, gölgeli yere ulaştık. Yatağa girdiğimizde onu kasıklarımın arasına alırken kollarım onu aşağı çekti. Yine de bedenlerimiz birleştiğinde –soğuk ve sıcak, karanlık ve

aydınlık, dişi ve erkek, cadı ve vampir, zıtların birliği— şaşkınlıkla solumdum. Matthew içinde hareket etmeye başladığında yüzündeki saygılı ifade yerini şaşkınlığa bıraktı, bedenini dikleştirdiğinde memnun bir haykırıyla ona karşılık verdim. Kolunu sırtıma koyup beni kalçalarına kaldırdığında ellerim omuzlarını kavradı.

Âşıklara özgü bir ritmi yakalayarak yumuşak dokunuşlarla, öpücüklerle birlikte birbirimize yüreğimiz ve ruhumuzdan başka verecek bir şeyimiz kalmayana kadar hareket ettik. Birbirimizin gözlerine bakarak bedenlerimiz ve ruhlarımızla son yeminlerimizi ettik ve yeni doğmuş bebekler gibi titredik.

“Seni sonsuza kadar sevmeme izin ver,” diye mırıldandı Matthew. Dudakları terli alnıma dayanmıştı, bedenlerimiz birbirine dolanmış yatarken yavaşça kaşlarının üzerinde soğuk öpücüklerle geziniyordu.

“Veririm,” diye söz verdim ona biraz daha sokularak.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

“Evli olmayı sevdim,” dedim uyku mahmurluğuyla. Şölenden sonraki günü atlatmıştık, hediyelerin verilmesi de bitmişti –çoğu ya inek ya da tavuktu–; günlerdir sevişmek, konuşmak, kitap okumak ve uyumaktan başka bir şey yapmamıştık. Şef bize tepsiyle yemek ve içecek gönderiyordu. Bunun dışında çoğunlukla rahatsız edilmiyorduk. Philippe bile bizi rahatsız etmiyordu.

“Epey alışmış görünüyorsun,” dedi Matthew, burnunun ucunu kulağımın arkasına sürterek. Yüzüstü yataкта yatıyordum. Demirhanenin üzerindeki eskiden yedek silahların saklandığı odadaydık. Matthew üzerimde yatıyor, beni ahşap kapıdan giren soğuk havadan koruyordu. İçeri biri girecek olsa ne kadarını görürdü, bilmiyordum ama Matthew’un arkası ve çıplak bacakları kesinlikle açıktaydı. İmal bir biçimde bana sürtündü.

“Tekrar yapmak istiyor olamazsın.” Tekrar aynı şeyi yaptığında mutlulukla güldüm. Cinsel gücünün vampirlere özgü mü yoksa Matthew’a özel bir şey mi olduğunu merak ettim.

“Yaratıcılığımı şimdiden eleştirmeye mi başladın?” Beni çevirip bacaklarımın arasına yerleştirdi. “Hem ben onun yerine bunu düşünüyordum.” Başını eğip dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı ve yavaşça içime girdi.

“Buraya atış yapmayı öğreneyim diye geldik,” dedim bir süre sonra. “Hedef talimi yapmakla bunu mu kastediyordun?”

Matthew gürültülü bir kahkaha attı. “Sevişmek için Oksitancada yüzlerce kelime kullanılır ama sanırım bu onlardan biri değil. Şef e bunu biliyor mu diye sorayım.”

“Sormayacaksın.”

“Kuralcı mı olmaya mı başladın, Dr. Bishop?” dedi şaşırılmış gibi yaparak. Sırtındaki saçlardan bir parça samanı çekti. “Hiç zahmet etme. Birlikte ne yaptığımızdan kimsenin bir kuşkusu yok.”

“Haklısın,” dedim eskiden onun olan çorabı dizlerimden yukarı çekerek. “Beni kandırıp buraya getirdiğine göre nerede yanlış yaptığımı da bulmaya çalışabilirsin.”

“Henüz acemisin ve her seferinde hedefi vurmayı beklememelisin,” dedi ayağa kalkıp kendi çorabını arayarak. Çorabın bir teki hâlâ pantolonunun içindeydi ama diğeri görünürlerde yoktu. Omzumun altına uzanıp top haline gelmiş diğer teki ona uzattım.

“İyi bir eğitimle uzman olabilirim.” Matthew’un nasıl atış yaptığını görmüştüm. Uzun kolları ve güçlü, ince parmakları ok atmak için yapılmış gibiydi. Saman yığınının yanında duran cilalanmış boynuz ve ahşaptan yapılma kavisli yayı elime aldım. Bükülmüş deri yay kirişi serbest kaldı.

“O zaman benimle değil, Philippe’le vakit geçirmelisin. Okçuluğu efsanedir.”

“Baban bana Ysabeau’nun daha iyi bir okçu olduğunu söyledi.” Onun okunu kullanıyordum ama henüz yeteneği bana bir parça bile geçmemişti.

“Çünkü o Philippe’e ok saplayabilen tek kişi.” Yayı almak için elini salladı. “Senin için kirişi bağlayayım.”

Yanağımda kirişi halkasına bağlamayı denerken oluşan pembe bir çizgi vardı. Yayın üst ve alt parçalarını doğru hizaya getirmek için olağanüstü bir beceri ve güç gerekiyordu. Matthew alt kısmı bacağına dayayıp üst kısmı bir eliyle büktü, diğer eliyle de kirişi bağladı.

“Sen yapınca çok kolay görünüyor.” Modern dönemde, Oxford’da şampanya şişesinin mantarını çıkarırken de yaptığı şey çok kolay görünmüştü.

“Öyle zaten... eğer bir vampirsen ve binlerce yıldır bunu yapmışsan.” Matthew gülümseyerek yayı uzattı. “Unutma omuzların aynı hizada olacak, fazla düşünme, yavaşça ve tek bir harekette atışını yap.”

O söyleyince yapması kolay geliyordu. Hedefe döndüm. Matthew yumuşak bir şapka, etek ve ceketı saman yığınının bıçaklarla tutturmuştu. Başta amacın herhangi bir şeyi vurmak olduğunu düşünmüştüm. Şapka, ceket ya da etek. Matthew amacın hedef aldığım şeyi vurmak olduğunu

açıklamıştı. Göstermek için de önce bir ok atmış, sonra çevresine sırayla beş altı ok göndermişti. Son bir okla da ortadaki oku tam ortasından ikiye ayırmıştı.

Sadaktan bir ok çıkardım, yay kirişine yerleştirdim, sol kolumun sağladığı nişan çizgisinden bakıp kirişi çektim. Duraksadım, yay şimdiden yanlış hizadaydı.

“At,” dedi Matthew sertçe.

Kirişi bıraktığımda, ok saman yığınının yanından geçip yere düştü.

“Bir daha deneyeyim,” dedim ok almak için uzanarak.

“Bir vampire cadiatesi gönderip tam göğsünden bir delik açtığını gördüm,” dedi Matthew alçak sesle.

“Juliette hakkında konuşmak istemiyorum.” Oku yerine yerleştirmeye çalıştım ama ellerim titriyordu. Yayı indirdim. “Champier hakkında da. Güçlerimin tamamen kaybolmuş görünmesinden de. Ya da meyveleri kurutmam ve insanların çevresindeki ışıkları ve renkleri görmemden de konuşmak istemiyorum. Bir haftalığına bunları bir kenara bırakamaz mıyız?” Büyüm (ya da büyümün olmayışı) düzenli bir sohbet konusuydu.

“Okçuluğun cadiatesini harekete geçirmeye yardımcı olması gerekiyordu hani,” dedi Matthew. “Juliette hakkında konuşmanın yararı olabilir.”

“Neden bu sadece benim biraz egzersiz yapmamdan ibaret olamıyor?” diye sordum sabırsızlıkla.

“Çünkü gücünün neden değiştiğini anlamamız gerek,” dedi Matthew sakın bir sesle. “Yayı kaldır, oku çek ve uçuşması için bırak.”

Okum saman yığının sağ üst köşesine saplandıktan sonra, “En azından bu defa samanlara isabet ettirdim,” dedim.

“Aşağı doğru nişan alman kötü oldu.”

“Bütün eğlenceyi bozuyorsun.”

Matthew’un ifadesi ciddileşti. “Hayatta kalmanın şakaya alınacak bir tarafı yok. Bu defa okunu yerleştir ama nişan almadan önce gözlerini kapa.”

“İçgüdülerimi kullanmamı istiyorsun.” Oku yaya yerleştirirken titrek bir kahkaha attım. Hedef önümdeydi ama ona odaklanmak yerine Matthew’un söylediği gibi gözlerimi kapadım. Kapanıyordum da havanın ağırlığıyla dikkatim dağıldı. Kollarıma ve bacaklarıma bastırıyor, omuzlarıma ağır bir pelerin gibi oturuyordu. Okun ucunu da dik tutuyordu. Duruşumu

ayarladım, nefesimi tutarken omuzlarım genişledi. Bir esinti, okşar gibi bir hareket kulaklarımın üzerindeki birkaç tel saçı çekti.

Ne istiyorsun? diye sordum esintiye ters ters.

Güvenini, diye fısıldadı karşılık olarak.

Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı, zihin gözüm açıldı ve okun ucunun demirhanede ona işlenen sıcaklık ve basınçla altın rengine dönüştüğünü gördüm. Okun ucunda hapsolan ateş tekrar serbest kalmak istiyordu ama korkumu üzerimden atmazsam orada kalmaya devam edecekti. Yavaşça soluğumu vererek inancıma yer açtım. Soluğum ok boyunca ilerledi ve yay kirişini bıraktım. Soluğumla yükselen ok uçtu.

“Vurdum.” Gözlerim hâlâ kapalıydı ama okun hedefini bulduğunu bilmek için açmam gerekmiyordu.

“Vurdun. Sorun nasıl yaptığın.” Matthew, yayı yere düşmeden parmaklarımın arasından aldı.

“Ateş okta hapsolmuştu, havanın ağırlığı okun ucunu sarıyordu.” Gözlerimi açtım.

“Sarah’nın Madison’daki meyve bahçesinde suyu ve Old Lodge’da ayvadaki güneş ışığını hissettiğin gibi elementleri hissettin.” Matthew’un sesi düşünceliydi.

“Bazen dünyada görünmez bir potansiyel varmış gibi geliyor. Hemen elimin altında ama onu kavrayamıyorum. Belki Thetis gibi istediğim zaman şekil değiştirebilseydim, onunla ne yapacağımı bilirdim.” Yaya ve bir oka uzandım tekrar. Gözümü kapadığım sürece hedefi vurabiliyordum ama çevreme baktığımda atışlarım ya hedefin uzağına gidiyor ya da ona hiç ulaşmıyordu.

“Bugünlük bu kadar yeter,” dedi Matthew sağ kürek kemiğimdeki sertliği ovarak. “Şef bu haftanın sonuna doğru yağmur yağacağını söylüyor. Fırsatımız varken ata binmeliyiz.” Şef yalnızca iyi bir aşçı değil, aynı zamanda isabetli hava tahminleri yapan bir meteorologdu. Kahvaltı tepsisiyle birlikte genellikle o günkü hava durumunun yazdığı bir not da gönderiyordu.

Kırlardan eve dönerken tarlalarda birkaç büyük ateşin yandığını gördüm, Sept-Tours da meşalelerle aydınlatılmıştı. Bu gece Satürn Bayramı’ydı, şatoda Noel döneminin başlangıcı. Ekümenik Philippe kimsenin kendini

dışlanmış hissetmesini istemiyordu, bu nedenle Roma ve Hristiyan geleneklerine eşit zaman veriyordu. Kuzey kışdönümünden bile bir parça bulunabilirdi bu karışım, bunun kökeni kesinlikle orada olmayan Gallowglass'tı.

Philippe döndüğümüzde ozan galerisinden, "Birbirinizden bu kadar çabuk sıkılmış olamazsınız!" diye gürlledi. Başına taktığı geyik boynuzlarıyla geyikle aslan karışımı garip bir yaratık gibi duruyordu. "Sizi iki hafta daha görmeyi beklemiyorduk. Ama madem buradasınız, işe yarayacak bir şeyler yapın. Biraz ay ve yıldız alıp boş yerlere asın."

Büyük salon o kadar çok yeşillikle süslenmişti ki, içerisi orman gibi kokuyordu. Eğlenenlerin istediklerini gidip alabilmesi için birkaç fıçı şarap duruyordu. Gelişimiz tezahüratlarla karşılandı. Süsleme ekibi Matthew'un şöminenin üzerine tırmanıp kirişlerden birine büyük bir ağaç dalı takmasını istiyordu. Matthew taşların üzerinden bunu ilk kez yapmadığını gösteren bir atıklıkla tırmandı.

Bayram havasına girmemek olanaksızdı, akşam yemeği geldiğinde ikimiz konuklara yemekleri dağıtmaya gönüllü olduk, geleneğe göre lordlar hizmetçi, hizmetçiler de lord oluyordu. Savunucum Thomas uzun sapı çekip kutlamaları yönetecek Karışıklık Lordu oldu. Philippe'in yerinde minderlerin üzerinde oturuyordu. Yukarıdaki paha piçilmez yakut altın tacı başının üzerine sahne aksesuarı gibi takmıştı. Thomas'ın her emri saray soytarısı rolünü oynayan Philippe tarafından yerine getiriliyordu. O geceki emirler arasında Alain'le romantik bir dans yapmak (Matthew'un babası kadın rolünü tercih etmişti), flüt çalarak köpekleri delirtme, gölge ejderleri çocukların çağlıkları eşliğinde duvara tırmandırma da vardı.

Philippe çocukları eğlendirirken yetişkinleri de unutmamıştı. Onları meşgul edecek karmaşık talih oyunları hazırlamıştı. Her yetişkine bezelye dolu bir kese verip farklı bahislere giren ve gecenin sonunda en çok bezelye toplamış olana bir torba para vadetti. Girişimci Catrine bezelye karşılığında öpücük vererek voliyi vurdu, fişim olsa ödülü onun kazanacağına dair bahse girerdim.

Gece boyunca başımı kaldırdığımda, Matthew ve babasını yan yana durmuş konuşurken ya da şakalaşırken gördüm. Başlarını bir araya getirdiklerinde, biri koyu diğeri parlak, görünimleri arasındaki farklılıklar

çarpıcıydı. Ama pek çok açıdan birbirlerine benziyorlardı. Her geçen gün babasının keyifli tavırları Matthew'un sivri yanlarını yumuşatıyordu. Hamish haklıydı: Matthew burada farklı bir adamdı. Daha da iyiydi. Mont Saint-Michel'deki bütün korkularına rağmen hâlâ benimdi.

Matthew bakışlarını yakalayıp bana merakla baktı. Gülümseyip ona salonun karşısından bir öpücük yolladım. Hem utanarak hem de memnuniyetle başını eğdi.

Geceyarısına beş dakika kala Philippe şöminenin yanında duran bir eşyanın üzerindeki örtüyü kaldırdı.

"Tanrım. Philippe o saati tamir edeceğine yemin etmişti ama ona inanmamıştım." Matthew, çocuklar ve yetişkinler sevinçle çığlık atarken yanıma geldi.

İlk kez böyle bir saat görüyordum. Oymalı ve yaldızlı bir dolap bir su fıçısını çevreliyordu. Fıçıdan uzun bakır bir boru çıkıyor ve suyu, silindirin çevresine dolanmış bir ipin ucunda asılı harika bir tekne maketinin içine boşaltıyordu. Gemi suyla ağırlaşıkça silindir dönerek saatin yüzeyindeki kadranda yelkovanı ilerletiyordu. Saat neredeyse benim boyumdaydı.

"Geceyarısı ne oluyor?" diye sordum.

"Hiç kuşkusuz dün getirttiği barutla ilgili bir şeyler," dedi Matthew asık suratla.

Saati uygun bir törenle sergileyen Philippe, eski Tanrı'yı onurlandıracak bir şölene yakışır biçimde geçmiş ve şimdiki dostları, yeni ve eski ailesini anmaya başladı. Topluluğun geçen yıl kaybettiği herkesin adını saydı, Thomas'ın da teşvikleriyle, oğlanın yaramazlık yüzünden ölen kedisi de vardı. Akrep on ikiye yaklaşıyordu.

Tam geceyarısında gemi kulakları sağır eden bir gürültüyle patladı. Saat parçalanmış ahşap muhafazası içinde sarsılarak durdu.

"Skata." Philippe harap olan saatine üzüntüyle baktı.

"Huzur içinde yatsın, Mösyö Finé, tasarımı yaptığınız düzeltileri hoş karşılamazdı." Matthew gözlerine giren dumanı elini sallayarak uzaklaştırmaya çalıştı ve daha yakından bakmak için eğildi. "Philippe her sene yeni bir şey dener: su fışkiyeleri, çanlar, saati haber veren mekanik bir baykuş. Saati Kral François'dan bir iskambil oyununda kazandığından beri onunla uğraşıp duruyor."

“Topun küçük kıvılcıklar çıkarması ve bir duman bulutu olması gerekiyordu. Çocuklar eğlenecekti ne güzel,” dedi Philippe kızgınlıkla. “Senin barutunda bir terslik vardı, *Matthaios*.”

Matthew güldü. “Harabaya bakılırsa bence hiçbir terslik yoktu.”

“*C’est dommage*,” dedi Thomas başım anlayışlı bir biçimde sallayarak. Başındaki tacı yana yatmış, yüzünde yetişkinlere özgü bir kaygı ifadesiyle, Philippe’in yanında diz çökmüştü.

Philippe, “*Pas de problème*. Seneye daha iyisini yaparız,” diye yatıştırdı Thomas’ı.

Kısa süre sonra Saint-Lucien halkını eğlencelerine ve oyunlarına bırakıp yukarı çıktık. Ben ateşin başında oyalanırken Matthew mumları söndürüp yatağa girdi. Yanına gittiğimde geceliğimi kaldırıp üzerine çikip oturdum.

“Ne yapıyorsun?” Matthew kendini yatakta sırtüstü ve karısını da yukarıdan ona bakarken bulmaktan şaşırılmıştı.

“Karmaşa sadece erkekler için değildir,” dedim turnaklarımı göğsünden aşağı indirirken. “Yüksekokulda bu konuda bir makale okumuştum, ‘Üstteki Kadınlar’dı adı.”

“İpleri elinde tutmaya ne kadar alışkın olsan da bu konuda fazla bir şey öğrendiğini sanmıyorum, *mon coeur*.” Matthew’un gözlerinde onu bacaklarımın arasında sıkmak için ağırlığımı değiştirdiğimde kavurucu bir ateş belirmişti.

“Yağcı.” Parmaklarım dar kalçalarından yukarı çıkarak karnındaki oyukları izledi ve omuzlarındaki kasları okşadı. Üzerine eğilip kollarımı yatağa yapıştırarak ona geceliğin açık yakasından çıplak bedenimi gösterdiğimde inledi.

“Tersine dönmüş dünyaya hoş geldin.” Onu bırakıp geceliğimi çıkardıktan sonra tekrar ellerini tuttum. Eğildiğimde göğüs uçlarım hafifçe tenine değdi. “Tanrım. Beni öldüreceksin...”

“Sakin şimdi öleyim deme, vampir,” dedim onu içime alarak. Yavaşça sallanıp daha fazlasını istemesi için durdum. Matthew alçak sesle inleyerek karşılık verdi. “Bu hoşuna gidiyor,” dedim yavaşça.

Beni daha sert ve daha hızlı bir tempoyla hareket etmeye yönlendirdi. Ama bedenlerimizin uyumunun keyfini çıkararak yavaş ve düzenli ha-

reket etmeye devam ettim. Matthew soğuk bir varlıktı, bedenimi ısıtan harika bir sürtünme kaynağı. Doruğa çıktığında gözlerinin derinliklerine bakıyordum, orada gördüğüm saf kırılgenlikle doruğa ulaşır gövdesine yığıldım. Üstünden kalkmak istediğimde bana sıkı sıkı sarıldı.

“Orada kal,” diye fısıldadı.

Matthew beni saatler sonra uyandırana kadar orada kaldım. Şafak sessizliğinde bir kez daha seviştik, ben ateşten suya, sudan havaya dönüşüp bir kez daha rüyaya dalarken beni sıkı sıkı tuttu.

Cuma günü yılın en kısa günüydü ve Kuzey kışdönümü kutlaması yapılacaktı. Köy hâlâ Satürn Bayramı’nda sonra toparlanmaya çalışıyordu, üstelik önlerinde bir de Noel vardı ama Philippe’in durmaya niyeti yoktu.

“Şef bir domuz kesti,” dedi. “Onu nasıl hayal kırıklığına uğratabilirim?”

Havanın düzeldiği bir gün Matthew son kar yağışında çatısı çöken bir evi onarmaya yardım etmek için köye gitti. Çatı direğinden aşağı bir başka marangoza çekiç atıyordu. Dondurucu soğukta sabah sabah zor ve yorucu bir iş yapmaktan dolayı son derece keyifli görünüyordu. Onu orada bırakıp ailenin simya kitapları ve kâğıtlarla dolu kütüphaneye kapandım.

Birinde ben hariç kimsenin anlam çıkaramayacağı karalamalar ve diyaramlar vardı. Şatodaki etkinlikler sırasında şarap damıtımını bir kenara bırakmışım. Thomas ve Étienne bana bilim alanında yardım etmeyi değil, arkadaşlarıyla eğlenip parmaklarını Şef’in son pastasının hamuruna sokmak istiyorlardı.

“Diana.” Philippe son hızla ilerliyordu ve beni fark ettiğinde odanın yarısını katetmişti. “Matthew’la birliktesin sanıyordum.”

“Onu çatıda görmeye dayanamadım,” diye itiraf ettim. Anlayışla başını salladı.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu omzumun üzerinden bakarak.

“Matthew ve benim simyayla ne ilgimiz olduğunu anlamaya çalışıyorum.” Aklım uykusuzluktan ve kullanılmamaktan bulanıktı.

Philippe masaya bir avuç kâğıt üçgen, tomar ve dikdörtgen bırakıp bir iskemle çekti. Çizimlerimden birini işaret etti. “Bu Matthew’un mührü.”

“Öyle. Aynı zamanda gümüş ve altının, ay ve güneşin sembolü.” Salon Satürn Bayramı için bu gök cisimlerinin pullu biçimleriyle süslenmişti.

"Pazartesi gecesinden beri bunu düşünüyorum. Bir cadı için ay ve gümüş sembolü kullanılması anlıyorum, ikisi de Tanrıça'yla bağlantılı ama bir vampiri simgelemek için neden güneş ya da altın kullanılsın?" Bu bilinenlere ters düşünüyordu.

"Çünkü biz değişmeyiz. Hayatlarımız daralıp genişlemez, bedenlerimiz altın gibi hastalık ve ölüme direnir."

"Bunu düşünmeliydim." Bazı notlar aldım.

"Aklında başka şeyler vardı." Philippe gülümsedi. "Matthew çok mutlu."

"Bunun nedeni yalnızca ben değilim," dedim kayınpederimin bakaşlarına karşılık vererek. "Matthew tekrar seninle birlikte olduğu için mutlu."

Philippe'in gözleri gölgelendi. "Ysabeau ve ben çocuklarımızın eve gelmesinden mutluluk duyarız. Kendi hayatları var ama yine de yokluklarına dayanmak kolay değil."

"Ve bugün Gallowglass'ı da özlüyorsun," dedim. Philippe alışılmadık biçimde durgun görünüyordu.

"Özlüyorum." Kath kâğıtlarla oynadı. "Onu aileye getiren en büyük oğlum Hugh'du. Hugh kanını paylaşma konusunda her zaman doğru kararlar verirdi. Gallowglass da bilgece bir karardı. Amansız bir savaşçı ve babasının onur anlayışına sahip. Torunumun İngiltere'de Matthew'la olduğunu bilmek beni rahatlatıyor."

"Matthew, Hugh'dan pek söz etmiyor."

"Ağabeyleri arasında en yakın olduğu kişi Hugh'du. Hugh, son Tapınak Şövalyeleri'yle birlikte kilise ve Kral'ın elinde öldüğünde bu Matthew'un sadakatini sarstı. Kan öfkesini yenip bize dönmesi uzun zaman aldı."

"Ya Gallowglass?"

"Gallowglass henüz acısını geride bırakmaya hazır değil. Bunu yapana kadar Fransa'ya adım atmayacak. Torunum, Hugh'un güvenine ihanet eden adamdan intikamını aldı, Matthew da öyle ama intikam hiçbir zaman bir kaybın telafisi olamaz. Torunum bir gün geri gelecek. Bundan eminim." Philippe bir an halkının başındaki kuvvetli yönetici gibi değil de oğullarının ölümünü görme talihsizliğini yaşamış yaşlı bir adam gibi göründü.

"Teşekkür ederim, Philippe." Elimi elinin üzerine koymadan önce luraksadım. Elimi bir anlığına sıkıp ayağa kalktı. Sonra simya kitapla-

rından birini eline aldı. Beni Sept-Tours'a ilk çeken kitaptı bu. Godfrey'in muhteşem bir tarzda resimlendirilmiş *Aurora Consurgens*'i.

"Simya ilginç bir konu," diye mırıldandı Philippe sayfaları çevirerek. Güneş Kral ile Ay Kraliçe'nin bir resmini buldu. Biri aslanın diğeri bir griffin'in üzerinde mızrak dövüşü yapıyorlardı. Gülümsedi. "Evet, bu işe yarar." Kâğıt şekillerden birini sayfaların arasına soktu.

"Ne yapıyorsun?" dedim merakıma yenilerek.

"Ysabeau'yla oynadığımız bir oyun. Birimiz burada olmadığında kitapların içine mesajlar bırakırız. Gün içinde öyle çok şey oluyor ki birbirimizi tekrar gördüğümüzde anımsamamız imkânsız. Bu şekilde beklenmedik zamanlarda küçük şeyleri anımsayıp birbirimize anlatabiliyoruz."

Philippe kitaplığa gidip eskimiş deri ciltli bir kitabı aldı. "Bu en sevdiğimiz hikâyelerden biri, *The Song of Armouris*. Ysabeau ve benim basit zevklerimiz vardır ve macera hikâyelerini severiz. Hep böyle mesajlar saklıyoruz." Kitabın sırtına ciltle parşömen arasına, rulo yapılmış bir kâğıt soktu. Kâğıdı dar yere sokmaya çalışırken dibinden dikedörtgen biçiminde katlanmış bir kâğıt parçası düştü.

"Ysabeau bıçak kullanıyor, bu nedenle mesajlarını bulmak zor. Bir sürü numarası vardır. Bakalım ne demiş." Philippe kâğıdı açıp sessizce okudu. Başını kaldırdığında gözleri parlıyordu ve yanakları bir parça kızarmıştı.

Bir kakhaha atıp ayağa kalktım. "Galiba cevap yazabilmen için seni yalnız bırakmam gerekecek!"

"*Sieur*." Alain ciddi bir yüzle kapıda duruyordu. "Ulaklar geldi. Biri İskoçya'dan. Biri İngiltere'den. Üçüncüsü de Lyon'dan."

Philippe içini çekip alçak sesle bir küfür savurdu. "Noel ziyafeti bitene kadar bekleyebilirlerdi."

Yüzüm ekşidi.

"Haberler iyi olmamalı," dedi Philippe ifademi görerek. "Lyon'dan gelen ulak ne diyor?"

"Champier Lyon'dan ayrılmadan önce önlem almış ve buraya çağrıldığını başkalarına söylemiş. Geri dönmediği için arkadaşları etrafa sorular sormaya başlamış. Bir grup cadı onu aramak üzere kentten ay-

olmaya hazırlanıyormuş, haberci buraya yöneceklerini söylüyor,” diye açıkladı Alain.

“Ne zaman?” diye fısıldadım. Çok erkendi.

“Kar onları yavaşlatacaktır, Noel zamanı yolculuk yapmaları da zor. Belki birkaç gün, belki birkaç hafta.”

“Ya diğer ulaklar,” diye sordum Alain’e.

“Köydeler, *milord*’u arıyorlar.”

“İngiltere’ye geri dönmesini söylemek için hiç kuşkusuz,” dedim.

“Eğer öyleyse Noel günü yola çıkmalısınız. Yollar تنها olacaktır, ay da karanlık... Bir *manjasang* için ideal yolculuk koşulları ama sıcakkanlılara göre değil,” dedi Philippe sakın bir sesle. “Calais’e kadar götürecek atlar ve konaklayacağınız yerler hazır. Sizi Dover’a götürecek bir tekne bekliyor olacak. Gallowglass ve Raleigh’e dönüş yolculuğunuz için hazırlık yapmalarını haber verdim.”

“Bunu bekliyordun,” dedim buradan ayrılma düşüncesiyle sarsılarak. “Ama ben hazır değilim. İnsanlar benim farklı olduğumu anlayacaktır.”

“Düşündüğünden daha iyi uyum sağlıyorsun. Örneğin sabahtan beri benimle gayet iyi Fransızca ve Latince konuştun.” Ağzım hayretle açıldı. Philippe güldü. “Doğru söylüyorum. Birkaç kez dil değiştirdim ama fark etmedin bile.” Yüzü ciddileşti. “Aşağı inip Matthew’a hazırlıklarımı anlatalım mı?”

“Hayır,” dedim elimi koluna koyarak. “Ben yaparım.”

Matthew iki elinde mektuplarla çatı direğinin üzerinde oturuyordu. Yüzü asıktı. Beni gördüğünde bir saçaktan aşağı kayıp bir kedi kıvraklığıyla yere atladı. Sabahki şen şakraklığından eser yoktu. Pash bir meşale koluna astığı ceketini aldı. Üzerine geçirir geçirmez marangoz gitmiş, yerine bir prens gelmişti.

“Agnes Sampson cadılık iddianamesindeki elli üç suçlamayı itiraf etmiş,” Matthew bir küfür savurdu. “İskoç yetkililer birini bu kadar çok böyle suçlamanın bütün suçlamaları birbirinden anlamsız kıldığını henüz anlamamış. Burada anlatılanlara göre şeytan, Sampson’a Kral James’in en büyük düşman olduğunu söylemiş. Elizabeth ilk sırada olmadığına sevinmiş olmalı.”

“Cadılar şeytana inanmaz,” dedim ona. İnsanların cadılar için söylediği onca tuhaf şey arasında bu en anlaşılmaz olanıydı.

“Haftalarca aç bırakılan, işkence gören ve korkutulan bir yaratık acılarına son vermek için her şeye inanabilir.” Matthew elini saçlarının arasından geçirdi. “Agnes Sampson’un itirafı ne kadar güvenilir olmazsa da Kral James’in iddia ettiği gibi cadıların siyasete karıştığına dair bir kanıt sağlıyor.”

“Bunu yaparken de anlamayı çığnıyorlar,” dedim, İskoç Kral’ın neden amansızca Agnes’in peşine düştüğünü anlayarak.

“Evet. Gallowglass ne yapacağını bilmek istiyor.”

“Daha önce buradayken... ne yaptın?”

“Agnes Sampson’m ölümüne itiraz etmedim, Konsil’in korumasının sınırları dışında işlenmiş bir suç için uygun bir ceza saydım.” Gözlerimiz buluştu. Cadı yanım ve tarihçi yanım, olanaksız bir soruyu cevaplamak için birbiriyle savaşıyordu.

Tarihçinin üstün gelmesiyle, “O halde yine sessiz kalmalısın,” dedim.

“Sessiz kalmam ölmesi anlamına gelir.”

“Ama sesini çıkarman geçmişî değiştirecek ve bunun gelecek üzerinde hayal bile edemeyeceğimiz etkileri olacak. Cadının ölmesini ben de istemiyorum, Matthew ama bir şeyleri değiştirmeye başlarsak bu işin sonu gelmez.” Başımı salladım.

“O halde İskoçya’daki korkunç olayların büyümesini bir kez daha izleyeceğim. Ama bu kez çok farklı görünüyor,” dedi isteksizce. “William Cecil, İskoçya’nın durumuyla ilgili Kraliçe’ye bilgi toplamam için eve dönmemi istiyor. Emirlere uymak zorundayım, Diana. Başka çarem yok.”

“Cecil’in çağırısı olmasaydı da İngiltere’ye dönmemiz gerekecekti. Champier’nin dostları onun kayıp olduğunu fark etmiş. Hemen yola çıkabiliriz. Philippe, buradan hızla ayrılmanızın gerekebileceği ihtimaline karşı her şeyi hazırlamış.”

“Tam babama göre,” dedi Matthew keyifsiz bir şekilde gülümseyerek.

“Bu kadar erken ayrılmanız gerektiği için üzgünüm,” diye fısıldadım.

Matthew beni kolunun altına çekti. “Eğer sen olmasaydın babama ait son anılarım çökmüş bir adamla ilgili olacaktı. Gülü seven dikenine katlanır.”

Sonraki birkaç gün boyunca Matthew ve babası, daha önce ikisinin defalarca birbirleriyle vedalaştıkları düşünülürse tanıdık bir veda törenini yerine getirdiler. Ama bu defaki bir açıdan benzersizdi. Sept-Tours'a dönecek olan Matthew'un ne benden ne de Philippe'in geleceğinden haberi olacaktı.

Thomas ve Étienne'in bütün bunları nasıl sır olarak saklayacağından endişelendiğimde, "Saint-Lucien halkı uzun zamandır *manjasang*'la birlikte yaşıyor," diye güven verdi Philippe. "Gider geliriz. Soru sormazlar, biz de açıklama yapmayız. Bu her zaman böyle olmuştur."

Yine de Matthew planlarının net olduğundan emin oldu. Bir sabah kılıç taliminden sonra samanlıkta Philippe'le konuşmalarını duymuştum.

"Kendi zamanımıza dönmeden önce yapacağımız son şey sana bir mesaj göndermek olacak. Ailenin Kral James'le müttefikliğini güvence altına almak için İskoçya'ya dönmemi emretmeye hazır ol. Oradan Amsterdam'a gitmeliyim. Hollandalılar Doğu'yla ticaret yollarını açıyor olacak."

"İdare ederim, Matthew," dedi Philippe nazıkçe. "O zamana kadar İngiltere'deki son gelişmelerden ve Diana'yla ne yaptığından beni haberdar et."

"Gallowglass sana serüvenlerimizi iletcek," diye söz verdi Matthew.

"Senden haber almakla aynı şey değil," dedi Philippe. "Gösteriş yaptığında sana geleceğin hakkında bildiklerimi anlatma zevkinden mahrum kalmak zor olacak. Ama bir şekilde bunu da yaparım."

Sept-Tours'daki son günlerimizde zaman bize oyunlar oynadı. Başlarda ağır giderken, sonra su gibi akmaya başladı. Noel arifesinde Matthew ev halkının çoğuyla birlikte kiliseye ayine gitti. Ben şatoda kaldım ve Philippe'i büyük salonun diğer tarafındaki çalışma odasında buldum. Her zamanki gibi mektup yazıyordu.

Kapıyı çaldım. Sadece bir formaliteydi, Matthew'dan ayrıldığımdan beri yaklaştığımı duyuyor olmalıydı ama davetsiz içeri girmek doğru gelmemişti.

"*Introite*." İlk geldiğimde ondan duyduğum emirdi ama bu defa onu tanıdığım için çok daha az korkutucu geliyordu.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim, Philippe."

“İçeri gel, Diana,” dedi gözlerini ovuşturarak. “Catrine kutularımı buldu mu?”

“Evet, fincan ve kalem kutusunu da.” Bu şık seyahat takımını yanıma almam için ısrar etmişti. Her bir parça yağmur, kar ve hor kullanmaya karşı sertleştirilmiş deriden yapılmıştı. “Gitmeden önce sana teşekkür etmek istedim, sadece düğün için değil. Matthew’un ruhundaki bir yarayı onardın.” Philippe taburesini geriye itip beni inceledi. “Teşekkür etmesi gereken biri varsa o da benim, Diana. Aile bin yıldır Matthew’un yaralarını sarmaya çalışıyor. Yanlış hatırlamıyorsam bunu yapmak kırk günden az bir zamanını aldı.”

“Matthew her zaman böyle değildi,” dedim başımı sallayarak, “buraya senin yanına gelene kadar. İçinde ulaşamadığım bir karanlık vardı.”

“Matthew gibi bir adam asla gölgelerden tam anlamıyla kurtulamaz ama belki de onu sevmek için, içindeki karanlığı da kabul etmek gerek,” diye devam etti Philippe

“*Beni karanlık ve gölgeli olduğum için reddetme,*” diye mırıldandım.

“Bu dizeyi hatırlamıyorum,” dedi Philippe kaşlarını çatarak.

“Sana daha önce gösterdiğim simya kitabı *Aurora Consurgens*’ten. Bu pasaj bana Matthew’u hatırlatıyor ama hâlâ nedenini anlamıyorum. Ama anlayacağım.”

“O yüzüğe çok benziyorsun, biliyor musun?” dedi Philippe parmağını masada tıklatarak. “Ysabeau’nun zekice mesajlarından biriydi.”

“Bu evliliği onayladığını bilmeni istiyordu,” dedim başparmağımla yüzüğün rahatlatan ağırlığına uzanarak.

“Hayır. Ysabeau seni onayladığını bilmemi istiyordu. Yüzüğün yapıldığı altın gibi dirençlisin. Yüzüğün halkalarının şiiri saklaması gibi sen de içinde pek çok sır saklıyorsun. Ama seni en iyi yansıtan şey taş: Yüzeyi parlak, içi alev alev ve kırılması imkânsız.”

“Ah, kırılabilirim,” dedim üzüntüyle. “Bir elması da sıradan bir çekikle parçalayabilirsin.”

“Matthew’un sende bıraktığı yaraları gördüm. Başkaları da var sanırım ama onlar daha az görünür. O zaman yıkılmadıysan şimdi de yıkılmazsın.” Philippe masanın kenarından dolaştı. Beni şefkatle iki yanağımdan öptüğünde gözlerim doldu.

“Gitmeliyim. Yarın erkenden yola çıkıyoruz.” Odadan çıkmak için sırtımı döndüm, sonra aniden Philippe’i geniş omuzlarından kucakladım. Böyle bir adam nasıl yıkılabiliirdi?

“Ne oldu?” diye mırıldandı Philippe irkilerek.

“Sen de yalnız olmayacaksın, Philippe de Clermont,” diye fısıldadım kararlılıkla. “Karanlıkta seninle olmanın bir yolunu bulacağım, söz veriyorum. Bütün dünya tarafından terk edildiğini düşündüğün zaman, ben yanında olup elini tutacağım.”

“Başka türlü olamaz zaten,” dedi Philippe nazıkçe, “her zaman kalbimde olacaksın.”

Ertesi sabah bizi yolcu etmek için avluda az sayıda yaratık toplanmıştı. Şef, Pierre’in eyer torbalarını benim için hazırladığı yiyeceklerle doldurmuştu. Alain yiyeceklerden kalan yere Gallowglass, Walter ve onlarca alıcıya yazılan mektupları koymuştu. Catrine ağlamaktan şişmiş gözlerle yanımda duruyordu. Bizimle gelmek istemiş ama Philippe buna izin vermemişti.

Philippe ayrılmamızdan önce bana sıkı sıkı sarılmıştı. O ve Matthew birkaç dakika sessizce konuşular. Matthew başını salladı.

“Seninle gurur duyuyorum, *Matthaios*,” dedi Philippe oğlunun omzunu sıkarak. Philippe onu bıraktığında Matthew babasını bırakmak istemiyor gibi hafifçe ona yaklaştı. Bana döndüğünde yüzü kararlıydı. Eyere oturmama yardım ettikten sonra kendi atına atladı.

“*Khaire*, baba,” dedi Matthew gözleri parlayarak.

“*Khairete, Matthaios kai Diana*,” diye karşılık verdi Philippe.

Matthew son bir kez dönüp babasına bakmadı, sırtı dimdik ilerledi. Gözünü önündeki yoldan ayırmadan, yüzü geçmişe değil geleceği dönük olarak...

Göz ucuyla bir hareketlilik fark edince döndüm. Yanımızdaki bir bayırda atıyla ilerleyen, oğlunu son ana kadar bırakmamaya kararlı Philippe’i bu.

“Elveda, Philippe,” diye fısıldadım rüzgâra, beni duymasını umarak.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

“Ysabeau? İyi misin?”

“Elbette.” Ysabeau paha biçilmez bir eski kitabın kapağını kıvrıyor, ters çevirip sallıyordu.

Emily Mather, Ysabeau’ya kuşkuyla baktı. Kütüphane darmadağındı. Şatonun geri kalanı tertemizken bu oda içinden bir hortum geçmiş gibi görünüyordu. Kitaplar her yere dağılmıştı. Raflardan alınıp rastgele boş yerlere fırlatılmışlardı.

“Burada bir yerde olmalı. Çocukların birlikte olduğunu biliyor olmalıydı.” Ysabeau kitabı bir kenara atıp bir başkasına uzandı. Kitaplara yapılan bu muamele karşısında Emily’nin kütüphaneci ruhu sızladı.

“Anlamıyorum. Ne arıyorsun?” Atılan kitabı alıp nazikçe kapadı.

“Matthew ve Diana 1590’a gidiyorlardı. Ben o sırada Trier’deydim. Philippe, Matthew’un yeni karısını tanımış olmalı. Bana haber bırakırdı.” Ysabeau’nun yüzünü örten saçları beline kadar uzanıyordu. Elindeki kitabı sabırsızca bir kenara attı. Son kurbanının sırtını ve sayfalarını inceledikten sonra işaret parmağının sivri tırnağıyla kitap kapağının iç kaplamasını kesip açtı. Orada da bir şey bulamayınca hayal kırıklığıyla homurdandı.

“Bunlar mektup değil, kitap,” dedi Emily dikkatle. Ysabeau’yu çok iyi tanımıyordu ama Matthew’un annesiyle ilgili kanlı efsaneleri, Trier ve başka yerlerde yaptıklarını biliyordu. de Clermont ailesinin lideri, cadıların dostu değildi. Diana kadına güveniyordu ama Emily hâlâ ondan emin değildi.

“Mektup aramıyorum. Birbirimize yazdığımız notları kitapların arasına saklardık. Öldüğünde ondan son bir parça bulmak için bütün kitaplara bakmıştım ama gözümden kaçırmış olmalıyım.”

Kapı eşiğindeki gölgeler arasından ifadesiz bir ses duyuldu. “Belki o zaman burada değildi.” Sarah Bishop’ın kızıl saçları darmadağınık, yüzü endişe ve uykusuzluktan bembeyazdı. “Marthe burayı görünce kriz geçirecek. İyi ki Diana buralarda değil. Seni sıkıntıdan patlatana kadar kitapların korunması hakkında konuşur dururdu.” Sarah’nın peşinden ayrılmayan Tabitha, cadının bacakları arasından fırladı.

Şaşıрма sırası Ysabeau’ya gelmişti. “Ne demek istiyorsun, Sarah?”

“Zaman karmaşık bir kavramdır. Her şey yolunda gitmiş ve Diana ile Matthew 1590 yılının Kasım’ına dönmüş olsa bile, kocandan bir mesaj aramak için henüz çok erken olabilir. Daha önce bir mesaj bulamazdın çünkü Philippe henüz yeğenimle tanışmamıştı.” Sarah duraksadı. “Galiba Tabitha o kitabı yemeye çalışıyor.”

Bolca faresi ve saklanacak bir sürü karanlık köşesi olan bir evde olmaktan memnun Tabitha, son zamanlarda perdeler ya da mobilyalara tırmanmayı huy edinmişti. Şimdi de kitaplık raflarından birine tünemiş, deri ciltli bir kitabın kenarını kemiriyordu.

“*Kakó gati!*” diye bağırdı Ysabeau raflara koşarak. “Bu Diana’nın en sevdiklerinden biri.”

Miriam dışında hiçbir yırtıcı hayvandan çekinmemiş olan Tabitha, kitaba bir pati atarak onu yere düşürdü. Kitabın peşinden yere atlayıp, eşsiz lezzette bir yemeği koruyan aslan gibi ödülünün üstüne fırladı.

“Resimli simya kitaplarından biri,” dedi Sarah kitabı kedinin elinden kurtarıp sayfaları çevirerek. Kapağı kokladı. “Tabitha’nın onu çiğnemek istemesine şaşmamalı. En sevdiği oyuncağı gibi nane ve deri kokuyor.”

Tekrar tekrar katlanmış kare biçiminde bir kâğıt yavaşça yere düştü. Kitaptan mahrum edilen Tabitha, kâğıdı dişlerinin arasına alıp uzun adımlarla kapıya yürüdü.

Ysabeau onu bekliyordu. Tabitha’yı ensesinden kavrayıp kâğıdı ağzından aldı. Sonra şaşırmış kedi burnundan öptü. “Akıllı kedi. Akşam yemeğinde balığı hak ettin.”

“Bunu mu arıyordun?” Emily kâğıdı süzdü. Odayı darmadağın etmeye degecek bir şeye benzemiyordu. Ysabeau’nun cevabı kâğıda bakışından belliydi. Dikkatle açtığında on iki santimlik kalın bir kâğıt haline geldi. İki tarafı da küçük harflerle kaplıydı.

“Bir tür şifreyle yazılmış,” dedi Sarah. Daha iyi görebilmek için boyunda asılı siyah beyaz çizgili okuma gözlüğünü taktı.

“Şifre değil... Yunanca.” Ysabeau kâğıdı titreyen ellerle düzeltti.

“Ne diyor?” diye sordu Sarah.

“Sarah!” diye payladı onu Emily. “Bu özel bir şey.”

“Philippe’ten. Onları görmüş.” Ysabeau bir soluk alarak gözlerini hızla metinde gezdirdi. Şaşkınlık ve rahatlama eli ağzına gitti.

Sarah vampirin okumayı bitirmesini bekledi. Bu tam iki dakika sürdü, başka biri olsa vereceği zamandan doksan saniye uzun bir süreydi bu. “Ee?”

“Noel döneminde oradaymışlar. *Hristiyanların kutsal gününün sabahında oğlunla vedalaştım. Artık mutlu, Tanrıça’nın ayak izlerini takip eden, aşkına layık bir kadınla eşleşti,*” diye okudu Ysabeau yüksek sesle.

“Matthew ve Diana’yı kastettiğinden emin misin?” Emily bir kocanın karısına yazdığı bu sözleri garip bir biçimde resmî ve belirsiz bulmuştu.

“Evet. kız ve erkek kardeşleri çok daha zor durumlara girdiler ama biz hep Matthew için endişelendik. Tek isteğim Matthew’un mutlu olduğunu görebilmektir.”

“Ve ‘Tanrıça’nın ayak izlerini takip eden’ kadın göndermesi gayet açık,” diye onayladı Sarah. “Adını verip Diana’nın cadı olduğunu açık açık söyleyemezdi. Ya notu başka biri bulsaydı?”

“Dahası var,” diye devam etti Ysabeau. *“Kaderin hâlâ bize sürprizleri var, parlak ışığım. Korkarım bizi zor zamanlar bekliyor. Bana kalan zamanda senin, çocuklarımızın ve torunlarımızın, varlıklarıyla bize mutluluk verenlerin ve henüz doğmamışların güvenliğini sağlamak için elinden geleni yapmaya çalışacağım.”*

Sarah bir küfür savurdu. “Henüz yapılmamış demek yerine henüz doğmamış mı diyor?”

“Evet,” diye fısıldadı Ysabeau. “Philippe her zaman sözcüklerini dikkatle seçerdi.”

“Yani bize Diana ve Matthew’la ilgili bir şey anlatmaya çalışıyordu,” dedi Sarah.

Ysabeau kanapeye çöktü. “Çok çok uzun zaman önce farklı yaratıklar olduğundan konuşuluyordu. Ölümsüzdüler ama aynı zamanda çok güçlüydüler. Anlaşmanın ilk imzalandığı zamanlarda, bir cadının bir

vampir gibi kanlı gözyaşları döken bir çocuk doğurduğunu söyleyenler vardı. Çocuk ne zaman bunu yapsa denizden sert rüzgârlar esiyordu.”

“Bunu daha önce hiç duymadım,” dedi Emily kaşlarını çatarak.

“Bir efsane olduğu söylendi, yaratıkların içinde korku doğurmak için uydurulmuş bir hikâye. Bugün bile çok azımız hatırlar, doğruluğuna inananlar daha da azdır.” Ysabeau kucağındaki kâğıda dokundu. “Ama Philippe doğru olduğunu biliyordu. Çocuğu kucağında tutmuştu, ne olduğunu biliyordu.”

“Neydi peki?” dedi Sarah afallamış bir halde.

“Bir cadıdan doğmuş *manjasang*. Zavallı çocuk aç kalmış. Cadının ailesi çocuğu ondan almış, çocuğa kan vermeyi reddetmişler, yalnızca sütle beslenirse bizden birine dönüşmeyeceğini düşünüyorlarmış.”

“Matthew bu hikâyeyi biliyordur kuşkusuz,” dedi Emily. “Diana’nın iyiliği için, araştırmalarında yardımcı olması için bunu ona anlatmış olmasın.”

Ysabeau başını salladı. “Bunu anlatmak bana düşmezdi.”

“Sen ve sırların,” dedi Sarah acı acı.

“Ya senin *sırların*, Sarah?” diye bağırdı Ysabeau. “Bu cadıların Satu ve Peter Knox gibi yaratıkların *manjasang* çocuk ve annesi hakkında hiçbir şey bilmediğini mi sanıyorsun?”

“İkiniz de kesin artık,” dedi Emily sert bir sesle. “Eğer hikâye doğruysa ve diğer yaratıklar da biliyorsa, Diana ciddi bir tehlikeyle karşı kaşıya. Sophie de öyle.”

“Annesi ve babası cadıydı ama Sophie bir iblis,” dedi Sarah, Cadılar Bayramı’ndan günler önce New York’taki evinin kapısında beliren genç çifti düşünerek. İki iblisin bu gizemin neresine dâhil olduğunu kimse anlamıyordu.

“Sophie’nin kocası da öyle, ama kızları bir cadı olacak. O ve Nathaniel cadıların, iblislerin ve vampirlerin nasıl çoğaldıklarını ve yeteneklerini çocuklarına geçirdiklerini anlamadığımızın kanıtı,” dedi Emily endişeyle.

“Sophie ve Nathaniel, Konsil’den uzak durması gereken tek yaratıklar değil. Neyse ki Matthew ve Diana burada değil, 1590’da ve güvendeler.” Sarah’nın yüzü sertti.

“Ama ikisi geçmişte kaldıkları sürece şimdiyi değiştirme ihtimalleri artıyor,” diye gözlemledi Emily. “Er ya da geç, Diana ve Matthew kendilerini ele verecekler.”

“Ne demek istiyorsun, Emily?” diye sordu Ysabeau.

“Zamanın uyum sağlaması gerek... savaşların olmaması ya da başkanlık seçimlerinin sonuçlarının değişmesi gibi melodramatik bir biçimde de değil. Bu not gibi orada burada karşımıza çıkan küçük şeyler olacak.”

“Anormallikler,” diye mırıldandı Ysabeau. “Philippe her zaman dünyadaki anormallikleri arardı. Hâlâ gazeteleri okumam da bu yüzden. Her sabah gazeteye bakmak alışkanlık haline gelmişti.” Anılara dalarak gözlerini kapadı. “Spor sayfasına bayılırdı, eğitim haberlerini de okurdu. Philippe gelecekte çocukların öğreneceklerinden endişe ediyordu. Yunanca ve felsefe eğitimi için burslar verdi, kadınlar için kurulan yüksekokullara bağış yaptı. Bunda bir gariplik olduğunu düşünmüştüm hep.”

“Diana’yı arıyordu,” dedi Emily altıncı hissi olan birinin güveniyle.

“Belki de. Bir keresinde ona güncel olaylarla neden bu kadar ilgilenmediğini ve gazetelerde ne bulmayı umduğunu sormuştum. Philippe onu gördüğünde bileceğini söylemişti,” dedi Ysabeau. Üzüntüyle gülümsedi. “Gizemi severdi, mümkün olsa Sherlock Holmes gibi bir dedektif olmak istediğini söylerdi.”

“Zamandaki bu küçük pürüzleri Konsil fark etmeden önce fark etmeliyiz,” dedi Sarah.

“Marcus’a söyleyeceğim,” diye başını salladı Ysabeau.

“Matthew’a o melez bebekten söz etmeliydin,” dedi Sarah sesindeki suçlamayı saklayamadan.

“Oğlum Diana’yı seviyor ve eğer çocuğu bilseydi, onu ve bebeği tehlikeye atmamak için ona sırtını dönerdi.”

“Bishop’lar bu kadar kolay korkmaz, Ysabeau. Diana oğlunu istiyorsa onunla birlikte olmanın bir yolunu bulurdu.”

“Diana onu istiyordu ve artık birlikteler,” dedi Emily üstüne basa basa. “Ama bu haberi Marcus dışında başkalarıyla da paylaşacağız. Sophie ve Nathaniel da bilmeli.”

Sarah ve Emily kütüphaneden ayrıldı. Louisa de Clermont'un eski odasında, Ysabeau'nun odasının ilerisinde kalıyorlardı. Sarah bazen odada Diana'nın kokusunu aldığını düşünüyordu.

Ysabeau onlar gittikten sonra kitapları toplayıp raflara yerleştirdi. Oda tekrar düzene girdiğinde kanapeye döndü, kocasının mesajını eline aldı. Cadılara, mesajdaki her şeyi söylememiştir. Son satırları tekrar okudu.

"Ama bu iç karartıcı konulardan bu kadar söz etmek yeter. Onlarla geleceğin tadını çıkarmak için kendine dikkat etmelisin. İki gün önce kalbimin sahibi olduğunu hatırlatmıştım sana. Keşke bunu her an yapabilsem, böylece ne bunu ne de seni sonsuza kadar sevecek adamın adını unutursun. Philipos."

Yaşamının son günlerinde Philippe kendi adını bile hatırlamaz olmuştu.

"Teşekkür ederim, Diana," diye fısıldadı Ysabeau geceye, "onu bana tekrar geri verdiği için."

Birkaç saat sonra, Sarah yukarıdan gelen garip bir ses duydu; müziğe benziyordu ama bambaşka bir şeydi. Odadan sendeleyerek çıktığında koridorda Marthe'yle karşılaştı. Kadın, cebine bir kurbaga deseni işlenmiş eski bir sabahlığa sarımmıştı. Yüzünde buruk bir ifade vardı.

"Bu nedir?" diye sordu Sarah başını kaldırarak. Hiçbir insan bu kadar hüznü ve güzel bir ses çıkaramazdı. Çatıda bir melek olmalıydı.

"Ysabeau yine şarkı söylüyor," dedi Marthe. "Philippe'in ölümünden sonra bunu yalnızca bir kez yaptı... yeğeninin hayatı tehlikeye girip bu dünyaya çekilmesi gerektiğinde."

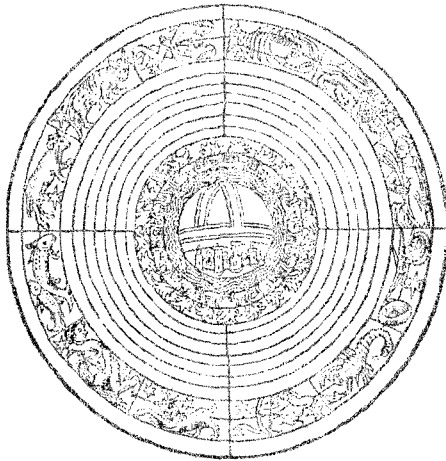
"İyi mi?" Her nota öyle bir acı ve kayıp hissiyle yüklüydü ki Sarah'nın yüreği burkuldu. Bu sesi anlatacak bir kelime yoktu.

Marthe başını salladı. "Müzik iyiye işaret. Yasının sona erdiğine işaret. Ancak bundan sonra Ysabeau tekrar yaşamaya başlayabilir."

İki kadın, vampir ve cadı, Ysabeau'nun şarkısının son notaları sesizliğe karışana kadar bekledi.

III. KISIM

Londra: Blackfriars

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

“Kaçık bir kirpi gibi görünüyor,” dedim. Londra silüeti sıkışık binaların arasından yükselen sivri kulelerle doluydu. “Bu da nedir?” diye soluğumu tuttum. Uzun pencerelerle delik deşik, geniş taş yapıyı işaret ettim. Ahşap çatı üzerindeki uzun, sağlam, kararmış bir kütük binanın tüm oranlarını çarpıyordu.

“Aziz Paul Katedrali,” diye açıkladı Matthew. Bu, gövdesi son ana kadar modern ofis binalarının arkasında kalan Christopher Wren’in zarif beyaz kubbeli şaheseri değildi. Londra’nın en yüksek tepesine tünemiş, eski Aziz Paul Katedrali bir anda ortaya çıkmıştı.

“Kulenin ucuna yıldırım düştüğünde çatı kirişleri alev aldı. İngilizler katedralin tamamının yanmış olmasını mucize sayar,” diye devam etti.

“Doğal olarak Fransızlar olayın başında Tanrı’nın elinin işe karıştığına inanır,” dedi Gallowglass. Bizimle Dover’da buluşmuş, Southwark’ta bir kayığa el koymuş, şimdi de hepimizi kürek çekerek nehrin yukarısına götürüyordu. “Her neyse, Tanrı gerçek yüzünü gösterdiğinde onarımı için para vermedi.”

“Kraliçe de öyle.” Matthew dikkatini kıyadaki makaralara verdi, sağ eli kılıcının kabzası üzerindeydi.

Eski Aziz Paul’un bu kadar büyük olacağını hiç düşünmemiştim. Kendimi bir kere daha çimdikledim. Kuleyi (o da çevresinde gökdelenler olmadan muazzam büyüklükte görünüyordu) ve Londra Köprüsü’nü (asılı bir alışveriş merkezi olarak iş görüyordu) gördüğümden beri sürekli yapıyordum bunu. Geçmişe gelmemizden bu yana, pek çok yer ve ses beni etkilemişti ama hiçbiri bu ilk Londra manzaraları gibi soluğumu kesmemişti.

“Önce kente yanaşmak istemediğinizden emin misiniz?” Gallowglass kayığa bindiğimizden beri bu eylem planının akılcılığı konusunda imarlarda bulunup durmuştu.

“Blackfriars’a gidiyoruz,” dedi Matthew kati bir sesle. “Diğer her şey bekleyebilir.”

Gallowglass’ın bundan emin değilmiş gibi bir hali vardı ama surlarla çevrili eski kentin en batısına ulaşana kadar kürek çekti. Burada dik merdivenlere yanaştık. Alt basamaklar nehrin içindeydi, duvarların görünüşüne bakılırsa gelgit, geri kalan basamaklar da sular altında kalana kadar yükselecekti. Gallowglass halatı ona malım tek parça halinde getirdiği için bolca teşekkür eden güçlü kuvvetli bir adama fırlattı.

“Yalnızca başkalarının kayıklarıyla seyahat ediyor gibisin, Gallowglass. Belki de Matthew Noel’de sana kendine ait olacak bir kayak vermeli,” dedim umursamaz bir alaycılıkla. İngiltere’ye dönüşümüz ve eski takvim, bu yıl yortuyu iki kez kutlayacağımız anlamına geliyordu.

“Zaten az olan zevklerimden birinden mahrum etmek için mi?” Gallowglass’ın dişleri sakalının arasından göründü. Matthew’un yeğeni kayıkçıya teşekkür edip adama bir madeni para fırlattı. Ağırlığı ve büyüklüğü zavallı adamın önceki endişesini sersemlemiş bir minnet ışıltısına dönüştürdü.

İskeleden çıkıp bir kemerden geçerek Water Yolu’na çıktık. Burası evler ve dükkânlarla dolu dar, kıvrımlı bir anayoldu. Evlerin her katı sokağın üzerinde biraz daha ileri uzanan bir çıkıntı meydana getiriyordu. Üst çekmeceleri açılmış bir şifoniyeri andırıyordu manzara. Bu etki pencerelerden dışarı sarkıtılmış ketenler, halılar ve başka eşyalarla pekişiyordu. Herkes evlerini ve eşyalarını havalandırmak için güzel havadan yararlanıyordu.

Matthew elimi sımsıkı tutmaya devam etti, Gallowglass sağımdan yürüyordu. Her yerden sesler geliyor, gözüme farklı bir manzara çarpıyordu. Çekiçlerin çınlaması, atların kişnemesi, bir ineğin uzaktan gelen böğürtüsü, taşa yuvarlanan metal sesi insanın dikkatini çekmek için birbiriyle yarışır gibiydi. Melekler, kafatasları, aletler, parlak renkli şekiller ve mitolojik figürlerle süslenmiş düzinelerce tabela nehirden esen rüzgârla sallanıp gıcırdayordu. Başımın üzerinde ahşap bir tabela metal

çubuğunda sallandı. Boynuzları altın bir halkayla çevrelenmiş beyaz bir geyik vardı üzerinde.

“İşte geldik,” dedi Matthew. “Hart and Crown.”

Sokaktaki çoğu yapı gibi bina yarı ahşaptı. İki pencere sırası genişliğinde kemerli bir geçidi vardı. Kemerin bir tarafında bir ayakkabıcı çalışıyor, karşısındaki kadınsa birkaç çocuk, müşteriler ve kocaman bir hesap defterini takip ediyordu. Kadın Matthew’u canlı bir biçimde başıyla selamladı.

“Robert Hawley’nin karısı, çırakları ve müşterileri demir yumrukla yönetir. Hart and Crown’da Margaret’in haberi olmadan kuş bile uçmaz,” diye açıkladı Matthew. İlk fırsatta kadınla dostluk kurmayı aklımın bir kenarına yazdım.

Geçit binanın iç avlusuna gidiyordu, Londra kadar kalabalık bir kentte bu bulunmaz bir nimetti. Avluda ender rastlanan başka bir hoşluk da vardı: Bina sakinlerine temiz su sağlayan bir kuyu. Birisi avlunun güneye bakmasından faydalanıp birkaç eski kaldırım taşını sökerek bir bahçe kurmuştu. Düzenli boş tarhları şimdi sabırla baharı bekliyordu. Bir grup çamaşırcı kadın ortak tuvaletin bitişiğindeki eski bir barakadan işlerini yürütüyordu.

Solda bir merdiven birinci kattaki odamıza kıvrılıyordu. Françoise geniş sahanlıkta bizi karşılamayı bekliyordu. Daireye açılan kalın kapıyı açmış, oymalı bir mutfak dolabını dolduruyordu. Tüpleri yolunmuş, boynu kırılmış bir kaz mutfak dolabının kapı kulplarından birine asılmıştı.

“Nihayet.” Gözleri parlayan Henry Percy belirdi. “Saatlerdir bekliyoruz. Annem size bir kaz gönderdi. Kentte kümes hayvanı bulunamadığını duymuş ve aç kalacağınızı düşünerek endişelenmiş.”

“Seni görmek ne güzel, Hal,” dedi Matthew gülüp başını kaza sallayarak. “Annen nasıl?”

“Sağ ol, her Noel’de olduğu gibi huysuz. Ailenin çoğu bir bahane bulup kaçtı ama ben Kraliçe’nin emrinde burada kaldım. Majesteleri kabul salonunda sana Pe... Pe... Petworth kadar güven olmaz diye bağırıyor üstelik.” Henry kekeleydi ve bu anyla midesi bulanmış göründü.

“İstersen Noel’i bizimle geçirebilirsin, Henry.” Pelerinimi çıkarıp içeri girdim. Oda baharat ve yeni kesilmiş çam kokusuyla doluydu.

“Çok nazıksın, Diana ama kız kardeşim Eleanor ve erkek kardeşim George kentte ve annemle tek başlarına çarpışmamalılar.”

“O halde en azından bu akşam kal,” diye üsteledi Matthew onu sıcaklık ve ateşin insanı çağırdığı yere doğru yönlendirerek. “Ve biz yokken neler olduğunu anlat.”

“Her şey sakindi,” diye bildirdi Henry neşeyle.

“Sakin mi?” Gallowglass paldır küldür merdivenleri çıkararak Kont’u buz gibi bakışlarla süzdü. “Marlowe, Cardinal’s Hat’ta zil zurna sarhoş, oyun yazarı olacağım diye peşinden ayrılmayan Stratford’lı o yoksul arzuhalciyle şiir okuyor. Shakespeare şimdilik imzanı taklit etmeyi öğrenmekle tatmin olmuş görünüyor. Hancının kayıtlarına göre geçen hafta Kit’in oda ve kalma masraflarını ödemeye söz vermişsin.”

“Yanlarından yalnızca bir saat önce ayrıldım,” diye itiraz etti Henry. “Kit, Matthew ve Diana’nın bu öğleden sonra geleceğini biliyordu. O ve Will uslu duracaklarına söz verdi.”

“Bu her şeyi açıklıyor,” diye mırıldandı Gallowglass alayla.

“Bunu sen mi yaptın, Henry?” Holden oturma odamıza baktım. Şömine ve pencerelerin çevresi çobanpüskülü, çam ve sarmaşıklarla sarılmıştı. Meşe masanın ortasında bir yığın halinde duruyorlardı. Şömineye odunlar yığılmıştı ve canlı bir ateş tıslayıp çatırdıyordu.

“Françoise’la Noeliniz tam bir bayram havası içinde geçsin istedik,” dedi Henry hafifçe kızarak.

Hart and Crown, 16. yüzyıl kent yaşamının kusursuz bir örneği. Salon oldukça geniş ama sıcak ve rahattı. Batıya bakan duvarı Water Yolu’na bakan panelli pencereler kaplıyordu. Altına yerleştirilmiş minderli koltukla gelip geçeni izlemek için mükemmel bir konum sağlıyordu. Her paneli kıvrımlı çiçekler ve sarmaşıklarla süslü oymalı lambri duvarlara sıcaklık katıyordu.

Odadaki mobilyalar az sayıdaydı ama usta işiydiler. Şöminenin yanında geniş bir tahta kanape ve derin koltuklar vardı. Ortadaki meşe masa olağanüstü kaliteliydi, genişliği bir metre kadardı ama oldukça uzundu, ayakları zarif kadın yüzleri kabartmalarıyla süslüydü. Masanın üzerinde mumların dizili olduğu bir giriş asılıydı. Duvardan sarkan halatlı makarayla kaldırılıp indirilebiliyordu. Beherler, ibrikler, kupalar

ve kadehlerle dolu (ama bir vampirin evine uygun şekilde pek az tabak olan) dev bir büfenin ön bölümünde aslan başları kükrüyordu.

Kızarmış kazdan oluşan akşam yemeğimize oturmadan önce Matthew bana yatak odamızı ve onun çalışma odasını gösterdi. İkisi de holün ve salonun karşısındaydı. Avluya bakan üçgen pencereler sayesinde odalar şaşırtıcı derecede ferah ve aydınlıktı. Yatak odasında yalnızca üç parça mobilya vardı. Oymalı başlığıyla sayvanlı bir karyola, yan tarafları ve kapısı panelli uzun bir çamaşır dolabı ve pencerelerin altında duran uzun alçak bir sandık. Sandık kilitliydi. Matthew bana orada zırhı ve birkaç yedek silahın durduğunu söyledi. Henry ve Françoise buraya da gelmişti. Direklere sarmaşıklar dolanmıştı, karyola başlığına çobanpüskülü filizleri bağlanmıştı.

Yatak odası hiç kullanılmamış görünürken Matthew'un çalışma odası içinde yaşanan bir yer gibi görünüyordu. Burada sepetlerin içinde kâğıtlar, tüy kalemlerle dolu keseler ve maşrapalar, mürekkep şişeleri, birkaç düzine mum yapmaya yetecek kadar bal mumu, sadece düşününce bile içimi karartacak kadar çok bekleyen posta vardı. Arkası ve kolları kıvrımlı rahat görünümlü bir koltuk, uzatılabilir bir masanın arkasında duruyordu. Ağır masanın yuvarlak, fincan biçimli oymaları dışında her şey sade ve kullanışlıydı.

Onu bekleyen iş yığınına düşünmek yüzümün solmasına sebep olsa da Matthew rahattı. "Hepsi bekleyebilir. Noel günü casuslar bile çalışmaz," dedi bana.

Akşam yemeğinde daha çok Walter'ın olağanüstü başarıları ve Londra'daki şaşırtıcı trafikten konuştuk. Kit'in son içki alemi ve açık-göz William Shakespeare gibi daha ciddi konulardan kaçındık. Tabaklar toplandıktan sonra, Matthew duvardan küçük bir oyun sehpası çekti. Masanın üzerindeki bölmeden bir iskambil destesi çıkarıp bana Elizabeth dönemi tarzı kumar öğretmeye başladı. Henry, Matthew ve Gallowglass'ı ejder kanadı –bir brendi tabağı içinde kuru üzümle yakıp kimin en fazla yutacağına dair bahse girilen tehlikeli bir oyun– oynamaya ikna etmişti ki sokaktan Noel şarkıları söyleyenlerin sesleri yükseldi. Sesler birbiriyle uyumlu değildi, sözleri bilmeyenler de Yusuf ve Meryem'in özel hayatlarıyla ilgili ahlaksızca ayrıntıları araya sıkıştırıyordu.

“İşte *milord*,” dedi Pierre, Matthew’a bir kese dolusu bozuk parayı atarak.

“Çöregimiz var mı?” diye sordu Matthew, Françoise’a.

Françoise ona aklını kaçırmış gibi baktı. “Elbette çöregimiz var. Kokuları kimseyi rahatsız etmesin diye sahanlıktaki yeni dolapta duruyorlar,” dedi Françoise merdivenleri işaret ederek. “Geçen sene onlara şarap vermiştin ama bu gece pek ihtiyaçları olduğunu sanmam.”

“Seninle geleyim, Matt,” diye gönüllü oldu Henry. “Noel arifesinde güzel bir şarkı dinlemek hoşuma gidiyor.”

Matthew ve Henry aşağı indiğinde koronun gürültüsü belirgin derecede arttı. Koro acemice şarkısını bitirdiğinde Matthew onlara teşekkür edip paraları dağıttı. Northumberland Lordu olduğu haberi yayılan Henry ise pek çok eğilme ve sağ olun lordumlar eşliğinde çörekleri dağıttı. Şarkıcılar onlara en iyi yiyecekleri verecek ve en iyi ödemeyi yapabilecek evlerin yalnızca kendilerinin bildiği gizemli sırasını izleyerek başka bir eve yöneldiler.

Kısa bir süre sonra esnemelerimi durdurumaz hale geldiğimde, Henry ve Gallowglass eldivenleri ve pelerinlerini toplamaya başladılar. İkisi de kapıya yönelediklerinde memnun çöpçatanlar gibi gülümsüyorlardı. Matthew yatakta yanıma geldi. Bana sarıldı ve uyuyana kadar Noel şarkıları mırıldanarak ve saat başı vuran kentin sayısız çanının adlarını saydı.

“İşte Azize Mary-le-Bow,” dedi şehrin seslerini dinleyerek.

“Ve Azize Katherine Cree.”

“Bu Aziz Paul’ümü?” diye sordum uzun bir boru sesi duyulduğunda.

“Hayır. Yıldırım düştüğünde çanlar da zarar gördü,” dedi. “Bu Aziz Saviour. Kente girerken yanından geçtik.” Londra’nın geri kalan kiliseleri de Southwark Katedrali’ne yetiştii. Sona kalan uyumsuz bir çan sesi uykuya dalmadan önce son duyduğum ses oldu.

Gecenin bir yarısında Matthew’un çalışma odasından gelen konuşma sesleriyle uyandım. Yatağı yokladım, Matthew yanımda yoktu. Soğuk yere atlarken döşeği tutan deri bağcıklar gerilip gıcırdadı. Üperdim, odadan çıkmadan önce omzuma bir şal attım.

Fazla derin olmayan şamdanlıklardaki bal mumu birikintilerine bakılırsa, Matthew saatlerdir çalışıyordu. Pierre’le birlikteydi, şöminenin

yanındaki girintiye kurulmuş kitap raflarının yanında duruyordu. Sular alçaldığında Thames'in çamurunda geri geri sürüklenmiş gibi görünüyordu.

"Gallowglass ve İrlandalı dostlarıyla bütün kenti gezdim," diye mırıldandı Pierre. "İskoçlar okul müdürü hakkında daha fazla bir şey biliyorsa bunu ifşa etmeyecekler, *milord*."

"Hangi okul müdürü?" Odaya girdim. Ahşap lambrideki gizli dar kapıyı o zaman fark ettim.

"Özür dilerim, *madame*. Sizi uyandırmak istemedim." Pierre'in ona eşlik eden pislik ve kokudan belli olan umutsuzluğu gözlerimi yaşarttı.

"Önemli değil, Pierre. Git. Seni sonra bulurum." Uşağı ayakkabılarından şılap şılap sesler çıkararak uzaklaşırken Matthew bekledi. Gözleri şöminenin yanındaki gölgelere kaydı.

"Bu kapının arkasındaki oda hoşgeldin turuna dâhil değildi." Kapıyı işaret ederek yanına gittim. "Şimdi ne oldu?"

"İskoçya'dan başka haberler. Bir yargıç, John Fian –Prestonpans'tan bir okul müdürü– adındaki bir büyücüyü idama mahkûm etmiş. Ben yokken Gallowglass akıl almaz suçlamaların aslı astarı olup olmadığını öğrenmeye çalıştı. Şeytana tapma, mezarlıkta cesetleri parçalama, köstebek ayaklarını hiçbir zaman parasız kalmayacağı şekilde gümüşe çevirme, Kral'ın planlarını boşa çıkarmak için şeytan ve Agnes Samson'la birlikte bir gemiyle denize açılma." Matthew önündeki masaya bir kâğıt fırlattı. "Şimdilik anladığım kadarıyla, Fian bizim *tempestarii* dediklerimizden hepsi bu."

"Bir rüzgâr ya da muhtemelen su cadısı," dedim yabancı terimi çevirerek.

"Evet," diye onayladı Matthew başını sallayarak. "Fian öğretmen masasını kurak dönemlerde sağanak yağışlara sebep olarak İskoç kışının hiç bitmeyecekmiş gibi görüldüğü zamanlarda kar ve buzları eriterek artırmış. Herkes diğer köylülerin ona taptığını söylüyor. Fian'ın öğrencileri bile adam hakkında tek kelime kötü söz etmemiş. Fian bir parça da kâhinlik yapmış olabilir, insanların öleceğini önceden bildiği söyleniyor ama bu Kit'in hikâyeyi İngiliz seyirciler için süslemek adına uydurduğu bir şey de olabilir. Hatırlarsan cadıların altıncı hislerini saplantı haline getirdi."

“Cadılar çevrelerindeki insanların değişen ruh hallerine duyarlıdır, Matthew. Bir bakarsın dost olmuşuzdur, bir bakarsın şehirden kaçmışsındır ya da daha kötüsü.”

“Fian’a olanlar kesinlikle daha kötüsüydü,” dedi Matthew sertçe.

“Hayal edebiliyorum,” dedim ürpererek. Eğer Fian, Agnes Sampson gibi işkence görmüşse ölümü seve seve kabullenmiş olmalıydı. “O odada ne var?”

Matthew bana sır olduğunu söyleyecekti ki akıllılık edip kendini tuttu. Ayağa kalktı. “Sana göstermem daha iyi olur. Yanımdan ayrılma. Henüz şafak sökmedi, dışarıdan görünmesin diye yanımıza mum alamayız. Düşmeni istemiyorum.” Sessizce başımı sallayıp elini tuttum.

Eşikten uzun bir odaya adım attık. Odada uzanan bir sıra pencere saçakların altındaki ok yarıklarından biraz daha büyüktü. Birkaç dakika sonra gözüm karanlığa alıştı ve loşlukta gri biçimler belirmeye başladı. Söğüt dallarından örülmüş, sırtları kavisli iki eski hasır koltuk karşı karşıya duruyordu. Odanın ortasında eskimiş, alçak iki sıra tezgâh kuruluydu. Her birinde çeşit çeşit garip nesne duruyordu: Kitaplar, kâğıtlar, mektuplar, şapkalar ve giysiler. Sağ tarafta metal pırıltısı vardı, uçları aşağıda, kabzaları yukarıda duran kılıçlar. Az ötemde yere hançerler yığılmıştı. Hafif bir kazıma sesi ve aceleyle koşturan hafif ayak sesleri de vardı.

“Fareler.” Matthew’un sesi normaldi ama elimde olmadan geceliğimin eteklerini topladım. “Pierre’le yapılabilecek her şeyi yapıyoruz ama onlardan tamamen kurtulmak imkânsız. Bütün bu kâğıtlar onlar için karşı konulmaz.” Yukarıyı işaret ettiğinde ilk kez duvarlardaki garip çelenge benzeyen kâğıt tomarlarını fark ettim.

Yakına gidip inceledim. Her bir tomar, kare başlı bir çiviyle sıvaya tutturulmuş ince kıvrımlı bir kordondan sarkıyordu. Kordon bir dizi kâğıdın sol üst köşesinden geçirilmişti. Kordonun sonundaki düğüm tekrar yukarı asılmış ve aynı çivinin çevresine dolanarak bir kâğıt çelenk meydana getirmişti.

“Dünyanın ilk dosya dolaplarından biri. Çok fazla sırrım olduğunu söylüyorsun,” dedi yumuşak bir sesle çelenklerden birine uzanarak. “Bunları da hesaba katabilirsin.”

“Ama binlercesi var.” 1500 yaşındaki bir vampir bile bu kadar çok sırra sahip olamazdı.

“Öyle,” diye onayladı Matthew. Ben odada gezinip koruduğu arşivin büyüklüğünü sindirirken beni izledi. “Biz diğer yaratıkların unutmak istediklerini hatırlarız. Bu da Lazarus Şövalyeleri’nin kendilerine emanet edilen şeyi korumasını sağlar. Sırların bazıları Kraliçe’nin büyükbabasının dönemine kadar gidiyor. Eski dosyaların büyük bölümü koruma için Sept-Tours’a taşındı.”

“Ne çok kâğıttan iz,” diye mırıldandım, “ve hepsi de sana ve de Clermont'lara gidiyor.” Oda karardı, geriye yalnızca çözülerek uzun, birbirine dolaşan iplikçikler oluşturan sözcük kıvrımları kaldı. Konuları, yazarları ve tarihleri birleştiren bir ilişki haritası oluşturdular, bu birbirini kesen çizgilerle ilgili anlamam gereken bir şey vardı...

“Sen uyuduktan sonra kâğıtları gözden geçirdim, Fian’dan söz edilen bir yer bulmaya çalıştım,” dedi Matthew beni tekrar çalışma odasına götürerek. “Komşularının ona neden düşman olduğunu açıklayabilecek bir şey. İnsanların neden böyle davrandığını açıklayabilecek bir kalıp olmalı.”

“Eğer bulursan diğer tarihçiler de bunu öğrenmeye can atacaktır. Ama Fian vakasını anlamak aynı şeyin bana da olmasını engelleyebileceğini garanti etmez.” Matthew’un çenesinde seğiren kas sözlerimin hedefini bulduğunu gösteriyordu. “Ve eminim meseleyi daha önce bu kadar derinlemesine araştırmadın.”

“Bütün bu acıları görmezden gelen o adam değilim artık ve bir daha onun gibi olmak istemiyorum.” Matthew sandalyesini çekip omuzlarında bir ton yük varmış gibi oturdu. “Yapabileceğim bir şey olmalı.”

Onu kollarıma aldım. Matthew o kadar uzundu ki otururken bile başının üstü göğüs kafesime çarpıyordu. Başını bedenime gömdü. Sanki keşti, sonra yavaşça geri çekildi. Gözlerini karnıma dikmişti.

“Diana. Sen...” Durdu.

“Hamileyim. Tahmin etmiştim,” dedim sakince. “Juliette’ten beri adetlerim düzensizdi, bu yüzden emin olamadım. Calais’den Dover’a kadar midem bulandı ama deniz dalgalıydı ve daha önce yediğimiz balık da pek hoş sayılmazdı.”

Karnıma bakmaya devam etti. Gergin bir biçimde durmadan konuşuyordum.

“Lisedeki sağlık hocam haklıymış. Gerçekten de bir erkekle ilk seviştiğinde hamile kalabiliyormuşsun.” Hesabı yapmıştım ve evlendiğimiz hafta sonu hamile kaldığımdan emindim.

Matthew hâlâ sessizdi.

“Bir şey söyle, Matthew.”

“Bu imkânsız.” Afallamış görünüyordu.

“Bizimle ilgili her şey imkânsız.” Titreyen elimi karnıma indirdim.

Matthew parmaklarını parmaklarıma geçirdi ve en sonunda gözüme baktı. Gözünde gördüklerim beni şaşırttı; gurur ve saygıyla karışık korku ve biraz da panik. Sonra gülümsedi. Bu katıksız bir mutluluk ifadesiydi.

“Ya iyi bir ebeveyn olamazsam?” diye sordum kararsızlıkla. “Sen baba oldun, ne yapacağını biliyorsun.”

“Harika bir anne olacaksın,” oldu karşılığı. “Çocukların tek ihtiyacı sevgi, onların sorumluluğunu üstlenecek bir yetişkin ve düşecek yumuşak bir yerdir.” Matthew kenetlenmiş ellerimizi nazikçe karnımın üzerinde gezdirdi. “İlk ikisini birlikte çözeceğiz. Sonuncusu sana kalıyor. Nasıl hissediyorsun?”

“Fiziksel olarak biraz yorgun ve kusacak gibi hissediyorum. Duygusal olarak nereden başlayacağımı bilmiyorum.” Titrek bir soluk aldım. “Aynı anda hem korkmuş ve gözüpek hem de narin olmak normal mi?”

“Evet... heyecanlı, kaygılı ve korkudan bayılacak gibi olmak da,” dedi usulca.

“Saçma olduğunu biliyorum ama büyümün bebeği inciteceğinden endişelenip duruyorum, oysa her yıl binlerce cadı doğum yapıyor.” Ama *hiçbiri bir vampirle evli değil.*

“Bu normal bir gebelik değil,” dedi Matthew zihnimi okuyarak. “Yine de endişelenmene gerek olduğunu sanmıyorum.” Gözlerinden bir gölge gelip geçti. Listeye bir endişe daha eklediğini görebiliyordum.

“Kimseye söylemek istemiyorum. Henüz değil.” Bitişikteki odayı düşündüm. “Hayatında bir sırda daha yer var mı? En azından bir süreliğine?”

“Elbette,” dedi Matthew hiç düşünmeden. “Hamileliğin aylarca belli olmayacak. Ama Françoise ve Pierre, henüz bilmiyorlarsa bile yakında

kokundan anlayacaklardır, Hancock ve Gallowglass da öyle. Neyse ki vampirler genellikle özel sorular sormaz.”

Hafifçe güldüm. “Anlaşılan sırrı açığa çıkaran ben olacağım. Daha fazla koruyucu olmanın imkânı yok, yani kimse senin davranışlarına bakarak sakladığımız şeyi tahmin edemez.”

“O kadar emin olma,” dedi ağzı kulaklarına vararak. Matthew eliyle parmaklarımı örttü, bu belirgin bir koruyuculuk taşıyan bir jestti.

“Bana böyle dokunmaya devam edersen insanların anlaması uzun sürmeyecek,” diye onayladım neşesizce. Parmaklarımı omuzlarında gezdirdim. Titredi. “Sıcaklık hissettiğinde titrememen gerekiyor.”

“Bu yüzden titremiyorum.” Matthew ayağa kalkıp mum ışığının önüne geçti.

Onu görünce kalbim duracak gibi oldu. Kalp atışlarımın hızlandığını duyunca gülümseyip beni yatağa doğru çekti. Üzerimizdekileri çıkarıp pencereden giren ışığı yansıtan iki beyaz göl gibi yerde bıraktık.

Matthew tüy gibi dokunuşlarla bedenimde şimdiden meydana gelen küçük değişiklikleri izledi. Hassas tenimin her santimiyle ilgilendi ama sakın tavrı acıyı yatıştırmak yerine artırdı. Her öpücüğü bir çocuk sahibi olma konusundaki duygularımız kadar karmaşık ve gizemliydi. Aynı anda karanlıkta fısıldadığı sözcükler sadece ona odaklanmamı söylüyordu. Artık beklemeye dayanamayacak hale geldiğimde Matthew öpücükleri kadar yavaş ve nazıkçe içime girdi.

Aramızdaki teması artırmak için sırtımı kıvırdım ama Matthew durdu. Omurgam eğikti, rahmimin tam girişinde durdu. Sonsuza kadar süren o kısa anda baba, anne ve çocuk üç kişinin birbirine yakın olabileceği kadar yakındık.

“Bütün kalbim, bütün hayatım,” diye söz verdi içimde hareket ederek.

Haykırdığımda, Matthew titremem geçene kadar bana sarıldı. Sonra başımdan ayaklarıma kadar bedenimi öpücüklere boğdu. Cadı gözümden başladı; dudaklarıma, göğüs kemiğime indi. Karın boşluğumu, göbeğimi öpüp kasıklarımında durdu.

Bana bakıp başını sallayarak bir oğlan çocuğu gibi sırttı. “Bir çocuk yaptık,” dedi şaşkın bir halde.

“Yaptık,” dedim gülümseyerek.

Matthew omuzlarını bacaklarımın arasına soktu. Tek kolunu bir dizime doladı, diğer taraftan kalçama dolayarak elini oradaki nabzın üzerine koydu, başımı bir yastık gibi karnıma yaslayıp memnuniyetle iç geçirdi. Sessizlik içinde, çocuğumuzu besleyen kanın yumuşak akışını dinledi. Başını hafifçe yana eğdiğinde gözlerimiz buluştu. Neşeyle, samimiyetle gülümseyip dinlemeye geri döndü.

Noel sabahının mumların aydınlattığı karanlığında, aşkımızı başka bir varlıkla paylaşmanın sessiz gücünü hissettim. Artık uzay ve zamanda hareket eden yalnız bir göktaşı değil, karmaşık bir gezegenler sisteminin bir parçasıyım. Kendimden daha büyük, daha güçlü cisimler beni bir o yana bir yana çekerken kendi yerçekimi merkezimi nasıl koruyacağımı öğrenmem gerekiyordu. Bunu yapmazsam Matthew, de Clermont'lar, çocuğumuz ve Konsil beni yolumdan saptırabilirdi.

Annemle çok uzun zaman geçirememiştim ama yedi yılda bana çok şey öğretmişti. Onun koşulsuz sevgisini, günleri dolduran kucaklamalarını ve ihtiyacım olduğunda yanımda olduğunu hatırlıyordum. Matthew'un dediği gibiydi: Çocukların sevgiye ihtiyacı vardı, güvenebilecekleri bir rahatlık kaynağına ve onların sorumluluğunu alacak bir yetişkine.

Buradaki ikametimizi Shakespeare İngiltere'sindeki ileri bir seminer olarak görmeyi bırakmanın zamanı gelmişti. Bu, benim kim olduğumu öğrenmek için en iyi ve son şansımdı. Böylece çocuğuma dünyadaki yerini anlaması için yardım edebilirdim.

Ama önce bir cadı bulmalıydım.

ON ALTINCI BÖLÜM

Hafta sonunu sakın geçirdik, sırrımızdan zevk alarak, her anne baba adayının yaptığı gibi tahminlere dalıp gittik. de Clermont klanının en yeni üyesi babası gibi siyah saçlı mı olacaktı yoksa benim mavi gözlerimi mi alacaktı? Bilimden mi hoşlanacaktı, tarihten mi? Matthew gibi el becerisi olacak mıydı yoksa benim gibi beceriksiz mi olacaktı? Cinsiyetine gelince ikimiz de bu konuda farklı fikirdeydik. Ben oğlan olacağından emindim, Matthew ise kız olacağını düşünüyordu.

Yorgun ve heyecanlı, odamızın sıcaklığından 16. yüzyıl Londra'sını seyretmek için gelecek düşüncelerine ara verdik. Önce Water Yolu'na bakan pencerelerden başladık. Buradan Westminster Manastırı'nın uzak kulelerini izledim, sonra Thames'i görebildiğimiz yatak odasındaki pencerelerin önüne çektiğimiz koltuklarda bitirdik. Ne soğuk hava ne de bugünün Hristiyanların tatil günü olması teslimat yapan, yolcu taşıyan kayıkçıları işlerinden alıkoyabilmişti. Sokağın en ucunda bir grup kiralık kürekçi su kenarına inen basamaklarda toplanmıştı, boş kayıkları rüzgârla inip kalkıyordu.

Matthew sular kabarıp çekilirken, öğleden sonra boyunca kentle ilgili anılarını paylaştı. Bana 15. yüzyılda Thames'in üç aydan uzun süre boyunca donduğundan söz etti; o kadar uzun zaman donmuş kalmıştı ki yayalara yiyecek içecek satmak için buzun üzerinde geçici dükkânlar kurulmuştu. Thavies Inn'deki verimsiz yıllarını da anımsadı, burada dördüncü ve son kez isteksizce hukuk çalışmıştı.

"Gitmeden önce bunları gördüğüne seviniyorum," dedi elimi sıkarak. İnsanlar birer birer lambalarını yakıp kayıklarının baş tarafına asıyor ya da evlerin, hanların pencerelerine yerleştiriyorlardı. "Royal Exchange'e bir ziyareti bile araya sıkıştırmaya çalışırız."

“Woodstock’a geri mi dönüyoruz?” diye sordum kafam karışarak.

“Belki kısa bir süreliğine. Sonra şimdiye döneceğiz.”

Ona baktım, konuşamayacak kadar irkılmıştim.

“Gebelik döneminde neler olacağını bilmiyoruz. Hem senin hem de çocuğun güvenliği için bebeği izlemeliyiz. Bazı testler yapılmalı, temel bir ultrason iyi olurdu. Hem, Sarah ve Emily’yle olmak isteyeceksin.”

“Ama, Matthew,” diye itiraz ettim, “henüz eve dönemeyiz. Nasıl yapılacağını bilmiyorum.”

Başı hızla bana çevrildi.

“Em gitmeden önce iyice anlattı. Geçmişe yolculuk yapmak için seni gitmek istediğin yere götürebilecek üç nesneye ihtiyacın var. *Geleceğe* gitmek için büyüye ihtiyacın var ama ben büyü yapamıyorum. Bu yüzden buraya geldik.”

“Hamileliğin sonuna kadar burada kalmana imkân yok,” dedi Matthew ayağa fırlayarak.

“İnsanlar 16. yüzyılda da çocuk doğuruyor,” dedim tatlılıkla. “Hem kendimi her zamanki gibi hissediyorum. Birkaç haftalık hamileyim yalnızca.”

“Hem onu hem beni geleceğe taşıyabilecek kadar güçlü olacak mısın? Hayır, bir an önce gitmeliyiz, doğmasından çok önce.” Matthew doğruldu. “Ya zamanda yürümek cenine bir biçimde zarar verirse? Büyü başka, bu...” Aniden oturdu.

“Hiçbir şey değişmedi,” dedim yatıştırıcı bir sesle. “Bebek bir pirinç tanesinden büyük olamaz. Artık Londra’da olduğumuza göre bana büyü konusunda yardım edecek ve zaman yürüyüşünü Sarah ve Em’den daha iyi anlayabilen birini bulmak fazla zor olmamalı.”

“Mercimek tanesi kadar.” Matthew durdu. Birkaç dakika düşündükten sonra kararını verdi. “Altı haftalık olduğunda cenin bütün önemli gelişim aşamalarından geçmiş olacak. Bu sana bolca zaman verir.” Bir baba değil doktor gibi konuşuyordu. Matthew’un geçmiş zamana ait öfke krizlerini, modern tarafsızlığına tercih etmeye başlıyordum.

“Bu bana yalnızca birkaç hafta veriyor, ya yedi haftaya ihtiyacım olursa?” Sarah burada olsa, bu makul sözlerin iyiye alamet olmadığı konusunda Matthew’u uyarırdı.

“Yedi hafta uygun,” dedi Matthew kendi düşüncelerine dalmış bir halde.

“Ah, o zaman iyi. Kim olduğumu öğrenmek gibi önemli bir mesele söz konusuyken aceleye getirilmek istemem doğrusu.” Uzun adımlarla yanına gittim.

“Diana bunun...”

Artık burun buruna duruyorduk. “Kanımdaki güç hakkında daha fazla şey öğrenemezsem iyi bir anne olmama imkân yok.”

“Bu iyi değil...”

“Sakin bana bebek için iyi olmadığını söyleyeyim deme. Ben bir *aracı* değilim.” Artık öfkeden kudurmuş bir haldeydim. “Önce kanımı bilimsel deneylerin için istiyordun, şimdi de bebeği istiyorsun.”

Matthew, kollarını kavuşturup gri gözlerinde sert bir ifadeyle sessizce durdu.

“Ee?” diye çıktım.

“Ee ne? Belli ki bu konuşmada fikrimi belirtmemin bir gereği yok. Zaten lafı ağzımdan alıyorsun. Kendin konuş, kendin dinle o zaman.”

“Bunun hormonlarımla alakası yok,” dedim. Ağzımdan çıktıktan sonra bu sözlerimin bile tam tersini kanıtlayabileceği aklıma geldi.

“Sen söyleyene kadar bu aklıma gelmemiştii.”

“Sesin başka türlü söylüyordu ama.”

Kaşlarını kaldırdı.

“Ben üç gün önceki kişiyim. Hamilelik patolojik bir durum değil, burada olma nedenimizi ortadan kaldırmıyor. Ashmole 782’yi doğru düzgün arama fırsatımız bile olmadı.”

“Ashmole 782?” Matthew sabırsız bir ses çıkardı. “Her şey değişti, sen de aynı kişi değilsin. Bu hamileliği uzun süre sır olarak saklayamayız. Birkaç gün içinde her vampir bedenindeki değişimlerin kokusunu alacaktır. Kit er ya da geç öğrenip bebeğin babasının kim olduğunu soracak çünkü ne de olsa ben olamam, değil mi? Bir *wearh*’la yaşayan hamile bir cadı bu kentteki her yaratığın, anlaşmayı önemsemeyenlerin bile düşmanlığını kazanacaktır. Biri Konsil’e şikâyet edebilir. Babam güvenliğin için Sept-Tours’a dönmemizi isteyebilir ve onunla bir kez daha vedalaşmaya dayanamam.” Sesi saydığı her sorunla biraz daha yükseliyordu.

“Ben bunları düşünmemiş...”

“Evet,” diye sözümü kesti Matthew, “düşünmemiştin. Düşünemezdin. Tanrım, Diana. Daha önce sen ve ben yasak bir evlilik yaptık. Bu hiç duyulmamış bir şey değil. Şimdi de karnında çocuğumu taşıyorsun. Bu yalnızca duyulmamış bir şey değil... başka yaratıklar böyle bir şeyin mümkün olduğuna bile inanmaz. Üç hafta daha, Diana. Bir saniye bile fazla kalamayız.” Kesinlikle yumuşamayacaktı.

“O zamana kadar bize yardım etmeye gönüllü olacak bir cadı bulamayabilirsin,” diye ısrar ettim. “İskoçya’daki olaylar devam ettiği sürece mümkün değil.”

“Gönüllü olmaktan kim söz etti?” Matthew’un gülümsemesiyle buz kestim.

“Oturma odasına okumaya gidiyorum.” Ondan mümkün olduğu kadar uzak olmak isteyerek yatak odasına yöneldim. Kapıda beni bekliyor, koluyla yolumu kapatıyordu.

“Seni kaybetmeyeceğim, Diana,” dedi ısrarlı ama kısık bir sesle. “Ne bir simya el yazmasını bulmak ne de doğmamış bir çocuk uğruna.”

“Ben de senin kontrol ihtiyacın uğruna,” diye karşılık verdim, “kendimi kaybetmem. Önce kim olduğumu bulmalıyım.”

Pazartesi günü, yine oturma odasında oturmuş, *The Faerie Queene*’i karıştırıyordum. Sıkıntıdan aklımı kaçırmak üzereyken kapı açıldı. *Ziyaretçiler*. Kitabı hemen kapadım.

“Bir daha hiç ısınamayacağım herhalde.” Kapıda üzerinden sular damlayan Walter duruyordu. George ve Henry yanındaydı, ikisi de en az Walter kadar perişan görünüyordu.

“Merhaba, Diana.” Henry hapsirdi, beni resmî bir biçimde eğilerek selamladı. Sonra doğruca şöminenin başına gidip ellerini ateşe uzattı.

“Matthew nerede?” diye sordum oturması için koltuğu işaret ederek.

“Kit’le beraber. Onları kitapçıda bıraktık.” Walter, Aziz Paul Katedrali yönüne doğru salladı elini. “Açıktan ölüyorum. Kit’in akşam yemeği için söylediği yahni yenilecek gibi değildi. Matt, Françoise’ın bize yiyecek bir şeyler yapacağını söyledi.” Raleigh’nin hınzır sırtışı yalanını ele veriyordu.

Adamlar ikinci tabaklarını yemeye başlamış, üçüncü şaraplarını içiyorlardı ki Matthew, Kit’le birlikte eve döndü. Kucak dolusu kitap getirmişlerdi. Matthew’un yüzünde de sürekli sözü edilen cadı berber-

lerden birinin elinden çıkma bir sakal vardı. Kocamın yeni bıyığı ağzının genişliğine uymuştu, sakalı da modaya uygun biçimde küçük ve düzgün şekilli idi. Pierre arkasından kâğıt dikdörtgenler ve karelerle dolu bez bir torbayla geldi.

“Sonunda!” dedi Walter, başını onaylayarak salladı. “Çok iyi görünüyorsun.”

“Merhaba, aşkım,” dedi Matthew yanağımdan öperek. “Beni tanıdın mı?”

“Evet... korsana benzemene rağmen,” dedim gülerek.

“Doğru, Diana. O ve Walter artık kardeş gibiler,” diye itiraf etti Henry.

“Neden Matthew’un karısına ilk adıyla hitap etmekte ısrar ediyorsun, Henry? Bayan Roydon’ın vâsisi mi oldun? Artık kız kardeşin mi oldu? Yoksa onu baştan çıkarmaya mı çalışıyorsun?” diye homurdandı Marlowe bir iskemleye çökerek.

“Arı kovanına çomak sokmayı bırak, Kit,” diye payladı Walter.

“Gecikmiş Noel hediyelerim var,” dedi Matthew istifini bana doğru iterek.

“Kitaplar.” Yepyeni kitapların ciltlerini zorlayarak kapaklarını ilk kez açmak, kâğıt ve mürekkep kokusunu almak şaşırtıcı bir duyuydu. Bu tür kitapları kütüphanelerin okuma odalarında eskimiş halde görmeye alışkındım, yemek yediğimiz masada değil. En üstteki hâlâ Oxford’da duran defterin yerine kullanmam içindi. Altında çok güzel ciltlenmiş bir dua kitabı vardı. Süslü baş sayfada kutsal kitabın yaşlı kişilerinden Yesse’nin resmi vardı. Karnından bir ağaç çıkıyordu. Alnım düşüncelerle kırıştı. Matthew neden bana bir dua kitabı almıştı?

“Sayfayı çevir,” dedi, belimdeki eli ağır ve nazikti.

Arkada dua etmek için diz çökmüş Kraliçe Elizabeth gravürü vardı. Her sayfayı, iskeletler, kutsal kitaptan kişiler ve klasik erdemler süslüyordu. Kitap metin ve resimlerden oluşmuştu, tıpkı incelediğim simya metinleri gibi.

“Tam saygıdeğer evli bir kadının sahip olması gereken türde bir kitap,” dedi Matthew sırtarak. Sır verecekmiş gibi sesini alçalttı. “Bu görünüşü kurtarma arzunu tatmin edecektir. Ama endişelenme. Sıradaki pek saygıdeğer değil.”

Dua kitabını bir kenara bırakıp Matthew'un verdiği kalın cildi aldım. Sayfalar birbirine dikilmiş, kalın koruyucu bir parşömen tabakasının içine sokulmuşlardı. Bu eser, insanlığı etkileyen her hastalığın semptomlarını ve tedavisini açıklamayı vadediyordu.

“Dinî kitaplar en popüler hediyedir, satması da kolaydır. Tıpla ilgili kitaplar daha az okur buluyor ve birisi ısmarlamadığı sürece ciltlenmeleri masraflı oluyor,” diye açıkladı Matthew, ben de yumuşak kapak üzerinde parmaklarımı gezdirdim. “Neyse ki bunun ciltli nüshasını da ısmarlamıştım. Matbaadan yeni çıktı ve kesinlikle çok satacak.”

Sözünü ettiği kitap siyah deri ciltliydi, süslemek için üzerine gümüş damgalar basılmıştı. Philip Sidney'in *Arcadia*'sının ilk edisyonuydu. Üniversitede onu nasıl nefretle okuduğumu anımsayınca gülümsedim.

“Bir cadı yalnızca dua ve tıpla yaşayamaz.” Matthew'un gözleri yaramaz bir şekilde parlıyordu. Beni öptüğünde bıyığı dudağımı gıdıkladı.

“Yeni yüzüne alışmam zaman alacak,” dedim gülerek, alışkın olmadığım his yüzünden dudaklarımı sildim.

Northumberland Lordu beni acilen eğitilmesi gereken bir atmışım gibi süzdü. “Bu birkaç kitap Diana'yı uzun süre oyalamayacaktır. Farklı meşgalelere alışkın.”

“Doğru söylüyorsun. Ama şehirde gezip simya dersleri verecek hali yok.” Matthew'un ağzı bir kahkaha patlatacakmış gibi gerildi. Her an aksanı ve kullandığı kelimeler zamanın kalıplarına biraz daha uygun bir hale geliyordu. Bana doğru eğildi, şarap sürahisinin kokusunu alınca yüzünü buruşturdu. “Karanfil ve karabiber katılmamış bir şey var mı? Korkunç kokuyor.”

Matthew'un sorusunu duymayan Henry, “Diana, Mary'nin arkadaşlığından keyif alabilir,” diye önerdi.

Matthew gözlerini Henry'ye dikti. “Mary mi?”

“Yaşları ve mizaçları birbirine denk, ikisi de tahsilli kadınlar.”

“Kontes yalnızca tahsilli değil, aynı zamanda yangın çıkarmaya da eğilimli,” dedi Kit. Büyük bardağını ağzına kadar şarapla doldurup kokusunu derin derin içine çekti. Kokusu Matthew'a benziyordu biraz. “İmbiklerine ve fırınlarına fazla yaklaşmayın, Bayan Roydon, modaya uygun kıvrıkcık saçlar istiyorsanız o başka tabii.”

“Fırınlarmı?” Bunun nasıl olabileceğini düşündüm.

“Ah, evet. Pembroke Kontesi,” dedi George bir hamî bulma ihtimaliyle gözleri parlayarak.

“Kesinlikle olmaz.” Raleigh, Chapman ve Marlowe varken, bir ömür boyu bana yetecek kadar efsane edebiyatçıyla karşılaşmıştım. Sör Philip Sidney’in kız kardeşi olan Kontes ülkenin önde gelen kadın edebiyatçılarından biriydi. “Mary Sidney’ye hazır değilim.”

“Mary Sidney de size hazır değil, Bayan Roydon ama sanırım Henry haklı. Çok yakında Matthew’un dostlarından bıkıp kendi arkadaşlarınızı edinmek isteyeceksiniz. Arkadaşları olmadan insan miskinlik ve melan-koliye sürüklenir.” Walter başını salladı. “Mary’yi buraya akşam yemeğine davet etmelisin.”

“Pembroke Kontesi, Water Yolu’nda görülecek olursa Blackfriars’ta hayat tamamen dururdu. Bayan Roydon’ı Baynard’ın Kalesi’ne göndermek en iyisi. Çok uzakta değil,” dedi Marlowe benden kurtulmaya hevesli bir şekilde.

“Diana kente girmek zorunda kalacak,” dedi Matthew.

Marlowe önemsemeden burun kıvrıdı. “Noel ve yılbaşı arasındaki hafta. Kimse iki evli kadının biraz dedikodu yapıp bir kadeh şarap içmesini önemsemeyecektir.”

“Ben onu memnuriyetle götürürüm,” diye gönüllü oldu Walter. “Belki Mary, Yeni Dünya’daki girişimlerim hakkında daha fazla şey öğrenmek ister.”

“Kontes’ten Virginia’ya yatırım yapmasını başka bir zaman istersin. Diana giderse, ben de onunla giderim.” Matthew’un bakışları sertleşti. “Mary’nin bir cadı tanıdığı var mıdır acaba?”

“O bir kadın, öyle değil mi? Elbette cadı tanıdıkları vardır,” dedi Marlowe.

“Ona yazayım mı, Matt?” diye sordu Henry.

“Sağ ol, Hal.” Matthew bu planın iyi bir tarafı olduğuna henüz ikna olmamıştı. Sonra içini çekti. “Onu görmeyeli uzun zaman oldu. Mary’ye onu yarın ziyarete geleceğimizi söyle.”

Randevu zamanı yaklaştıkça Mary Sidney'le tanışma konusunda başta duyduğum isteksizlik de kayboldu. Pembroke Kontesi hakkında bildiklerimi hatırladıkça ve daha çok şey keşsettikçe heyecanım arttı.

Françoise ziyaret konusunda kaygılıydı, ne giyeceğim konusunda saatlerce titizlendi. Maria'nın Fransa'da benim için diktiği kadife ceketin yüksek boynuna kabarık bir yaka taktı. Kolları siyah kadife şeritli, kızıl-kahverengi elbisemi de temizleyip ütiledi. Ceketle iyi uyumuş, yüzüme bir parça renk katmıştı. Giyindiğimde Françoise fena olmadığuma karar verdi, ama onun zevkine uymayacak kadar ciddiymdim ve Almanlara benzemiştim.

Bir an önce gidebilelim diye, gün ortasında tavşan parçalarıyla dolu bir yahniyi hızlıca yedim. Matthew şarabını hiç acele etmeden yudumlayıp sabahımı nasıl geçirdiğimi Latince sordu. Yüzünde şeytani bir ifade vardı.

"Beni sinirlendirmeye çalışıyorsan başardın!" dedim, anlaşılması güç bir soru sorduğunda.

"*Refero mihi in latine, quaeso,*" dedi Matthew profesör sesiyle. Kafasına bir parça ekmek attığımda gülüp başını eğdi.

Tam o anda içeri giren Henry Percy ekmeği şık bir hareketle havada yakaladı. Hiçbir şey söylemeden masaya bıraktı, sakince gülümsedi ve gitmeye hazır olup olmadığımı sordu.

Pierre ayakkabıcının girişindeki gölgelerin arasından çıktı, sağ eli hançerinin kabzasında, çekingen bir edayla ilerledi. Matthew bizi kente döndürdüğünde başımı kaldırdım. Aziz Paul Katedrali oradaydı.

"Çevrede o varken kaybolmam imkânsız," diye mınıldandım.

Yavaşça katedrale doğru ilerlerken duyularım karmaşaya alıştı, tek tek sesleri, kokuları ve görüntüleri ayırt edebiliyordum. Pişen ekmecekler. Kömür ateşleri. Odundan çıkan dumanlar. Maya. Dünkü yağmurda ıslanmış çöpler. Islak yün. Derin bir soluk alarak bir daha öğrencilerime geçmişe geri döndükleri takdirde kötü kokudan bayılabileceklerini söylemeyeceğimi aklıma yazdım. Çünkü görünüşe göre bu doğru değildi. En azından aralık ayında.

Başlarını işlerinden kaldıran, pencerelerden bakan kadın ve erkekler meraklarını gizlemeden geçişimizi izliyordu. Matthew ve Henry'yi tanıdıklarında saygıyla başlarını eğdiler. Bir matbaanın sonra da bir berberin

bir adamın saçını kestiği bir başka matbaanın ve metal işlemeciliğiyle uğraşan bir atölyenin yanından geçtik.

Garipliği üzerimden attıkça insanların söylediklerine, giysilerinin dokularına ve yüzlerindeki ifadeye odaklanabilmeye başlamıştım. Matthew bana mahallede pek çok yabancı yaşadığını söylemişti ama neredeyse herkes farklı bir dilde konuşuyordu. Başımı çevirdim. “Hangi dilde konuşuyor?” diye fısıldadım. Kürk şeritli mavi-yeşil bir ceket giymiş tombul bir kadına bakıyordum. Ceketin kesiminin üzerimdekine çok benzediğini fark ettim.

“Almancanın bir lehçesi,” dedi Matthew, sokağın gürültüsünde sesini duymam için başını eğerek.

Eski bir muhafız kulübesinin kemerinden geçtik. Yol genişleyip her yöye rağmen taş döşemesini koruyan bir sokağa dönüştü. Sağımızdaki geniş, çok katlı bir yapı insan kaynıyordu.

“Dominikan manastırı,” diye açıkladı Matthew. “Kral Henry rahipleri yaşadığında burası bir enkaza dönüştü, sonra da bir eve. Orada kaç kişinin dip dibe yaşadığını Tanrı bilir.” Avlunun karşı tarafına baktı. Bina ile başka bir evin arkasını kereste ve taştan bir duvar birleştiriyordu. Tek bir menteşeyle yerinde duran yıkık dökük bir kapı sallanıyordu.

Matthew başını kaldırıp Aziz Paul’e, sonra da bana baktı. Yüzü yumuşadı. “Dikkatli olmanın canı cehenneme. Hadi gel.”

Eski kentin surlarının bir bölümüyle, üçüncü katı yoldan gelip gençlere selam verir gibi eğilmiş bir evin arasında bulunan bir açıklıktan geçirdi beni. Herkes aynı yöne, kuzeye ve kent dışına yürümese dar yolda ilerlemek imkânsız olurdu. İnsan seline kapılarak bu kez Water Yolu’ndan çok daha geniş bir başka sokağa çıktık. Gürültü ve kalabalık iyice arttı. “Kentın Noel zamanı boş olduğunu söylemiştin,” dedim.

“Boş zaten,” diye karşılık verdi Matthew. Birkaç adım sonra çok daha geniş bir insan selinin ortasında kaldık. Olduğum yere mihlandım.

Aziz Paul’un pencereleri solgun ikindi ışığının altında parlıyordu. Kilise avlusu insan kaynıyordu; kadınlar, erkekler, çocuklar, çıraklar, hizmetçiler, din adamları, askerler. Bağırmayanlar, bağırانları dinliyordu ve nereye baksanız kâğıtlar vardı. Kitapçılارın dışındaki iplere asılmış, her düz yüzeye çivilenmiş, kitap haline getirilmişlerdi. Kimileri de se-

yircilerin suratlarına doğru sallanıyordu. Bir grup genç adam uçuşan duyurularla dolu bir direğin çevresine toplanmış, iş ilanlarını okuyan birini dinliyorlardı. Arada sırada bir kişi iş aramak için gruptan ayrılıyordu. Ayrılanın sırtı sıvazlanıyordu.

“Ah, Matthew,” diyebildim sadece.

Kalabalık, refakatçilerimin uzun kılıçlarının ucundan dikkatle kaçınarak çevremizde dalgalanmaya devam ediyordu. Başlığım bir esintiyle havalandı. Bir karmıcalanmanın ardından hafif bir basınç hissettim. Kalabalık kilise avlusunda, bir cadı ve iblis varlığımızı hissetmişti. Birlikte yürüyen üç yaratık ve bir asilzadeyi fark etmemek zordu.

“Birinin dikkatini çektik,” dedim. Cıvardaki yüzleri gözden geçiren Matthew kaygılanmış görünmüyordu. “Biri benim gibi. Biri Kit gibi. Hiçbiri senin gibi değil.”

“Henüz değil,” dedi alçak sesle. “Buraya tek başına gelmeyeceksin, Diana... hiçbir zaman. Blackfriars’ta Françoise’la kal. Eğer o geçidin daha ilerisine gideceksen,” Matthew başıyla arkamızı işaret etti, “yanında Pierre ya da ben olmalıyım.” Uyarısını ciddiye aldığım kanaatine vardığında beni çekip uzaklaştırdı. “Gidip Mary’yi görelim.”

Tekrar güneye, nehre doğru ilerledik, rüzgâr eteklerimi bacaklarıma yapıştırıyordu. Yokuş aşağı yürümemize rağmen zorlukla ilerleyebiliyordum. Londra’nın çok sayıdaki kilisesinin birinin önünden geçerken alçak bir ıslık sesi duyuldu. Pierre dar bir yolda gözden kayboldu. Tekrar ortaya çıktığında, bir duvarın arkasında tanıdık bir bina fark ettim.

“Orası bizim evimiz!”

Matthew başını salladı ve dikkatimi sokağın ilerisine çevirdi. “Şurası da Baynard Kalesi.”

Kule, Aziz Paul Katedrali ve henüz düzenlenmesi bitmemiş Westminster Manastırı’nı saymazsak, burası gördüğüm en büyük yapıydı. Yakındaki evlerin neredeyse iki misli yüksekliğindeki duvarlarla birbirine bağlanan mazgalı üç kulesi nehre bakıyordu.

Bir başka kıvrılan yoldan inerken, “Baynard Kalesi nehirden yaklaşılabilecek şekilde inşa edilmiştir, Diana,” dedi Henry özür diler gibi bir ses tonuyla. “Burası arka giriştir, normalde ziyaretçiler buradan girmez ama böyle günlerde burası çok daha sıcaktır.”

Görkemli bir muhafız binasına girdik. Bordo, siyah ve altın şeritli kömür grisi üniformalar giymiş iki adam, ziyaretçilerin kim olduğunu öğrenmek için yanımıza yaklaştı. Adamlardan biri Henry'yi tanıyarak arkadaşının kolunu çekştirip onun bize soru sormasını engelledi.

“Lord Northumberland!”

“Kontes'i görmeye geldik.” Henry pelerinini muhafıza doğru savurdu. “Bunu kurutabilir misin? Üstat Roydon'ın adamına içmesi için sıcak bir şeyler ver.” Kont deri eldivenlerinin içindeki parmaklarını çıtlatarak yüzünü buruşturdu.

“Elbette, Lordum,” dedi Pierre'i kuşkuyla süzen kapı muhafızı.

Kale iki geniş ve boş kare alanın çevresine inşa edilmişti. Ortadaki alanları yapraksız ağaçlar ve yaz çiçeklerinin kalıntıları dolduruyordu. Geniş basamakları tırmandık. Üniformalı bir uşak bizi Kontes'in odasına aldı. Burası nehre bakan büyük pencereleri olan sıcak bir odaydı. Nehrin Blackfriars'tan görünen bölümüne bakıyordu.

Manzaranın benzerliğine karşın bu yüksek tavanlı aydınlık evi bizim evimizle karıştırmanın imkânı yoktu. Bizim odalarımız sıcak ve rahat döşenmişti ancak Baynard Kalesi'nin bir aristokratın evi olduğu her yerinden belli oluyordu. Şöminenin iki yanında geniş minderli banklar vardı. Koltuklar o kadar derindi ki bir kadın eteğinin tamamını sığdırıp oturabilirdi. Taş duvarlar klasik mitolojiden sahnelerin tasvir edildiği parlak renkli goblenlerle süslenmişti. Burada bir bilgin zihninin izleri görülebiliyordu. Kitaplar, antik heykellerden parçalar, doğadan nesneler, resimler, haritalar ve nadir eşyalar masaların üstünü dolduruyordu.

“Üstat Roydon?” Odada sivri sakallı, siyah saçlarına ak düşmüş bir adam duruyordu. Bir elinde küçük bir tahta, diğer elinde ise bir fırça tutuyordu.

“Hilliard!” dedi Matthew mutluluğu gözlerinden okunarak. “Hangi rüzgâr attı seni buraya?”

“Leydi Pembroke'un siparişi için geldim,” dedi adam paletini sallayarak. “Şu minyatürün son rötuşlarını yapmam gerekiyor. Yeni yıl hediyesi olarak istedi.” Parlak, kahverengi gözleri beni inceledi.

“Unutuyordum, henüz karımla tanışmadın. Diana, ressam Nicholas Hilliard.”

“Onur duyduğum,” dedim dizlerimi kırarak. Londra’nın nüfusu yüz bin kişinin üzerindeydi. Neden Matthew tarihçilerin bir gün önemli sayacağı herkesi tanıyordu? “Eserlerinizi biliyorum, hayranınızım.”

Coşkulu selamımı örtbas etmeye çalışan Matthew, “Geçen yıl benim için yaptığın Sör Walter portresini gördü,” dedi.

“En iyi işlerinden biri, katılıyorum,” dedi ressamın omzunun üzerinden bakan Henry. “Ama bu ona rakip olacak gibi görünüyor. Mary’nin muhteşem bir kopyası Hilliard. Bakışlarındaki gücü yakalamışsın.” Hilliard memnun görünüyordu.

Bir uşak şarap getirdi. Henry, Matthew ve Hilliard alçak sesle sohbet ederken ben altınla kaplı bir devekuşu yumurtasını ve gümüş bir ayakdıkta duran natilus kabuğunu inceledim. İkisi de dokunmaya cesaret edemediğim paha biçilmez matematik aletleriyle birlikte bir masada duruyordu.

“Matt!” Pembroke Kontesi kapıda duruyordu. Hizmetçisinin koşa koşa getirdiği bir mendile mürekkep lekeli ellerini sildi. Gerçi Leydi hazretlerinin güvercin grisi elbisesinin önü lekelenmiş ve birkaç yeri yanmış olduğu için buna zahmet etmesine gerek yoktu. Kontes sade giysiyi çıkardığında, altındaki erik rengi kadife ve tafta görkemli elbisesi ortaya çıktı. Günümüzde bir laboratuvar önlüğü yerine geçebilecek giysiyi hizmetçisine uzatırken hafif bir barut kokusu aldım. Kontes sağ kulağının yanından fırlayan sarı buklesini kulağının arkasına sıkıştırdı.

Pürüzsüz gibi bir teni, çukura kaçmış kahverengi gözleri olan uzun ve ince bir kadındı. Hoşgeldiniz demek için elini uzattı. “Sevgili dostum. Seni ağabeyimin Philip’in cenazesinden beri görmedim. Neredeyse yıllar oldu.”

Kadının elinin üzerine eğilen Matthew, “Mary,” dedi. “İyi görünüyorsun.”

“Londra bana iyi gelmiyor, biliyorsun ama Kraliçe’nin yıldönümü kutlamaları için buraya gelmemiz âdet oldu. Ben de kalmaya devam ettim. Philip’in mezmurları ve birkaç başka merakım üzerinde çalışıyorum, fena sayılmaz aslında. Üstelik eski dostları görmek gibi tesellileri de var.” Mary’nin sesi neşeliydi ama bu onun keskin zekâsını saklamıyordu.

Henry, Matthew’un yaptığı gibi kadını selamladı. Onu onaylayan bakışlarla süzerek, “Gerçekten de iyi görünüyorsun,” dedi.

Mary kahverengi gözlerini bana dikti. “Ya bu kim?”

“Sizi görmekten duyduğum mutlulukla nezaket kurallarını unuttu-verdim. Leydi Pembroke, bu eşim, Diana. Yeni evlendik.”

“Leydim.” Dizlerimi kıvrarak Kontes'i selamladım. Mary'nin ayak-kabıları yaldızlı ve gümüş nakışlarla süslenmişti. Yılan, elma ve böcek desenleri akla Cenneti getiriyordu. Bir servet değerinde olmalıydılar.

“Bayan Roydon,” dedi gözleri neşeyle parlayarak. “Tanışma faslı bit-tiğine göre artık Mary ve Diana olabiliriz. Henry bana simya öğrencisi olduğunu söyledi.”

“Bir simya *okuruyum* leydim,” diye düzelttim, “hepsi bu. Northum-berland Lordu çok yüce gönüllü.”

Matthew elimi tuttu. “Sen de fazla mütevazısın. Konu üzerine geniş bir bilgisi var, Mary. Diana Londra'ya yabancı olduğu için Hal senin ona şehirde yardımcı olabileceğini düşündü.”

“Zevkle,” dedi Pembroke Kontesi. “Gel, pencerenin yanına oturalım. Üstad Hilliard'ın çalışmak için bolca ışığa ihtiyacı var. O benim portremi bitirirken sen bana haberleri anlat. Matthew'un krallıkta olan biten her şeyden haberi vardır Diana. Ben de aylardır Wiltshire'daydım.”

Yerlerimize yerleştığımızda uşak kurutulmuş meyve dolu bir tabakla geri geldi.

“Ah,” dedi Henry, parmaklarını sarı, yeşil ve turuncu meyve şeker-lemelerinin üzerinde mutlulukla oynatarak. “Şekerlemeler. Bu konuda kimse eline su dökemez.”

“Bu sırrımı Diana'yla da paylaşacağım,” dedi Mary memnun bir sesle. “Tarifi alır almaz Henry'nin yüzünü bir daha göremeyebilirim ama.”

Ağzına doldurduğu şekerli portakal kabuklarını yerken, “Mary, çok abartıyorsun,” diye itiraz etti Henry.

“Eşin seninle mi, Mary, yoksa Kraliçe'nin verdiği görev nedeniyle Galler'de mi?” diye sordu Matthew.

“Pembroke Kontu birkaç gün önce Milford Haven'dan ayrıldı ama buraya gelmektense saraya gidecek. William ve Philip bana arkadaşlık ediyor, daha fazla şehirde oyalanmadan Ramsbury'ye gideceğiz. Orada hava çok daha sağlıklı.” Gözlerinde hüznü bir ifade belirip kayboldu.

Mary'nin sözleri bana Bodleian Kütüphanesi'nin avlusundaki William Herbert heykelini hatırlattı. Bu Duke Humfrey Kütüphanesi'ne giderken her

gün yanından geçtiğim adamdı. Kütüphanenin en büyük bağışçılarından olan bu adam bu kadının küçük oğluydu. Çok özel bir soru olmadığını umarak, “Çocuklarınız kaç yaşında?” diye sordum.

Kontes’in yüzü yumuşadı. “William on, Philip ise altı yaşında. Kızım Anne yedi yaşında ama geçen ay hastalandığı için kocam onun Wilton’da kalmasının daha uygun olduğunu düşündü.”

“Ciddi bir şeyi yok ya?” Matthew kaşlarını çatı.

Kontes’in yüzü gölgelendi. “Çocuklarımla yakalandığı her hastalık benim için ciddidir,” dedi alçak sesle.

“Özür dilerim, Mary. Düşünmeden konuştum. Amacım elimden gelen yardımı yapmaktı.” Kocamın sesi pişmanlıkla kalınlaştı. Sohbet benim bilmediğim ortak bir geçmişe değiniyordu.

“Pek çok kez sevdiklerimin zarar görmesini engelledin, Matthew. Bunları unutmadım. Gerekli olursa yardımını mutlaka isterim. Anne ateşli bir hastalığa yakalandı sadece. Doktorlar bana iyileşeceğini söylediler.” Mary bana döndü. “Çocuğun var mı, Diana?”

“Henüz değil,” dedim başımı sallayarak. Matthew gri gözlerini bir an bana yöneltip kaçırdı. Gerginlikle ceketimi çektişirdim.

“Diana daha önce hiç evlenmedi,” dedi Matthew.

“Hiç mi?” Bu bilgi Pembroke Kontesi’ni büyülemişti ve beni daha fazla sorgulamak için ağzını açtı. Matthew onun sözünü kesti.

“Annesi ile babasını küçük yaşta kaybetti. Bu nedenle bir evlilik ayarlayacak kimsesi yoktu.”

Mary’nin sempatisi arttı. “Genç bir kızın hayatı ne yazık ki vâsilerinin arzularına bağlı oluyor.”

“Gerçekten de öyle.” Matthew tek kaşını kaldırdı. Ne düşündüğünü tahmin edebiliyordum: Halime ağlanacak kadar bağımsızdım, Sarah ve Em de dünyanın en kaprissiz yaratıklarıydı.

Konuşma siyaset ve güncel olaylara kaydı. Bir süre dikkatle dinleyip üçünün yaptığı dedikoduyla uzun zaman önce aldığım bir tarih dersinden bölük pörçük hatırladığım şeyleri bir araya getirmeye çalıştım. Savaşın, olası bir İspanyol istilasından, Katolik sempatizanlardan ve Fransa’daki dinî gerginlikten söz ediyorlardı ama adlar ve yerlerin çoğu tanıdık değildi.

Mary'nin odasının sıcaklığında, konuşma seslerini dinleyerek gevşerken düşüncelerim başka yerlere gitti.

“İşim bitti, Leydi Pembroke. Uşağım Isaac minyatürü bu hafta sonuna kadar size getirir,” dedi Hilliard aletlerini toplayarak.

“Sağ olun, Üstat Hilliard.” Kontes elini uzattı, parmaklarındaki taşlı yüzükler pırıl pırıl parlıyordu. Hilliard, Henry ve Matthew’a başıyla selam vererek odadan çıktı.

“Çok yetenekli bir adam,” dedi Mary koltuğunda kıpırdanarak. “Son günlerde çok aranan bir ressam, hizmetini alabildiğim için şanslıyım.” Canlı renklerle işlenmiş terlikleri ateşin kırmızı, turuncu ve altın renkli ışıklarını yansıttı. Karmaşık işlemeyi kimin tasarladığını merak ettim. Yakınında olsaydım dikişlere parmaklarımla dokunmak isteyecektim. Champier parmaklarıyla dokunarak bedenimden bilgi alabiliyordu. Cansız bir nesneden de aynı şekilde bilgi alınabilir miydi?

Parmaklarım Kontes'in ayakkabılarına yakın değildi ama genç bir kadının yüzünü gördüm. Mary'nin ayakkabılarının üzerindeki desenin çizili olduğu bir kâğıda bakıyordu. Çizimin kenarları boyunca açılmış küçük delikler kamaşık desenin deriye nasıl işlendiği gizemini çözüyordu. Çizime odaklandığımda zihin gözüm geçmişte birkaç adım geriye gitti. Şimdi, Mary'yi asık suratlı, inatçı çeneli bir adamla otururken görüyordum. Önlerindeki masada bitki ve böcek örnekleri vardı. İkiisi hararetle bir çekirge hakkında konuşuyorlardı. Adam hayvanı ayrıntılarıyla anlatmaya başladığında Mary kalemni alıp çizmeye başladı.

Demek Mary simyanın yanı sıra bitkiler ve böceklerle de ilgileniyor, diye düşündüm, ayakkabılarında çekirgeyi arayarak. İşte oradaydı, topuğunda. Âdeta canlı gibiydi. Sağ ayak ucundaki arı ise her an uçacak gibi görünüyordu.

Gümüş siyah arı kendini Pembroke Kontesi'nin ayakkabısından kurtarıp havalanırken kulağıma hafif bir vızıltı sesi geldi.

“Ah, olamaz,” diye soludum.

“Ne garip bir arı,” dedi Henry onu savuşturmak için elini sallayarak ama ben Mary'nin ayağından inip hasıra doğru sürünen yılanı bakmakla meşguldüm. “Matthew!”

Matthew hızla atılıp yılanı kuyruğundan yakaladı. Hayvan çatallı dilini uzatıp bu kaba muameleye tısladı. Matthew yılanı ateşe attı, hayvan bir süre orada cızırdayıp alevlerin arasında kayboldu.

“Bunu yapmak istemedim...” Sözümü bitiremedim.

“Önemli değil, *mon coeur*. Elinde değil.” Matthew yanağıma dokundu. Sonra tekleri birbirinden farklı terliklerine bakan Kontes’e döndü.

“Bir cadıya ihtiyacımız var, Mary. Acilen.”

“Hiç cadı tanımıyorum,” dedi Pembroke Kontesi hemen.

Matthew’un kaşları kalktı. “Karını tanıştırabileceğim kimse yok. Bu meseleleri konuşmayı sevmediğimi biliyorsun, Matthew. Paris’ten sağ salım döndüğünde Philip bana ne olduğunu söyledi. O zamanlar bir çocuktum ve masal sanmıştım. Böyle devam etmesini istiyorum.”

“Ama simyayla uğraşıyorsun,” dedi Matthew. “Bu da bir masal mı?”

“Simyayla Tanrı’nın yaratma mucizesini anlamak için uğraşıyorum!” diye haykırdı Mary. “Simyada... büyücülük... yoktur!”

“Aradığın kelime ‘kötülük’tü.” Vampirin gözleri kararmış, yüzünde tehditkâr bir ifade belirmişti. Kontes gayriihtiyari geri çekildi. “Kendinden ve tanrından onun aklından ne geçtiğini bilecek kadar eminsin yani?”

Mary azarı hissetmişti ama henüz mücadeleyi bırakacak değildi. “Benim tanrıyla seninki aynı değil, Matthew.” Kocamın gözleri kısıldı, Henry huzursuzca çorabıyla oynadı. Kontes başını dikleştirdi. “Philip bana bunu da anlattı. Sen hâlâ Papa’ya bağlısın. İnancının yanlışını bir kenara bırakıp senin iyi bir adam olduğu gördü, ben de bir gün gerçeği görüp onu izleyeceğini umarak aynı şeyi yaptım.”

“Neden, Diana ve benim gibi yaratıklar hakkındaki gerçeği her gün gördüğün halde inkâr ediyorsun?” Matthew’un sesi bitkindi. Ayağa kalktı. “Seni bir daha rahatsız etmeyeceğiz Mary. Diana’ya başka bir yoldan cadı bulmaya çalışacağız.”

“Daha önce olduğu gibi devam edip bu konudan söz etmesek olmaz mı?” Kontes bana kararsız gözlerle bakıp dudağını ısırды.

“Çünkü karımı seviyorum ve onun güvende olmasını istiyorum.”

Mary bir an onu inceleyip samimiyetini tarttı. Gördüğü şey onu tatmin etmiş olmalıydı. “Diana’nın benden korkmasına gerek yok, Matt. Ama Londra’da hiç kimseye güvenmemelisin. İskoçya’da olanlar insanları

korkutuyor ve kötü olaylarda başlarına gelen talihsizlikler için başkalarını suçlamaya hazırlar.”

“Ayakkabıların için özür dilerim,” dedim sıkılarak. Asla eskisi gibi olmayacaklardı.

Vedalaşmak için ayağa kalkan Mary, “Bundan söz etmeyeceğiz,” dedi kararlı bir sesle.

Baynard Kalesi’nden ayrılırken hiçbirimiz tek kelime etmiyorduk. Pierre muhafız evinden çıktı, şapkasını takarak peşimizden geldi.

“Bence gayet iyi geçti,” dedi sessizliği bozan Henry.

Şaşkınlıkla ona döndük.

“Biraz sıkıntı yaşanmadı değil,” dedi aceleyle, “ama Mary’nin Diana’yla ilgilendiği çok açıktı, sana da sadakatle bağlı Matthew. Ona bir şans vermelisin. Başkalarına kolay kolay güvenmeyecek şekilde yetiştirildi. Bu nedenle inanç meseleleri bu kadar aklını kurcalıyor.” Pelerinine sarıldı. Rüzgâr hızını azaltmamıştı. Hava kararıyordu. “Ne yazık ki burada sizden ayrılmalıyım. Annem Aldersgate’te ve beni yemeğe bekliyor.”

“Rahatsızlığı düzeldi mi?” diye sordu Matthew. Dul Kontes Noel boyunca nefesinin tıkanığından şikâyet etmişti, Matthew bunun kalbiyle ilgili olabileceğinden endişeleniyordu.

“Annem bir Neville. Bu nedenle sonsuza kadar yaşayacak ve her fırsatta sorun çıkaracak!” Henry beni yanağımdan öptü. “Mary konusunda endişelenmeyin ya da... şey, öbür mesele için de.” Kaşlarını manidar bir biçimde oynatıp yanımdan ayrıldı.

Matthew ve ben uzaklaşmasını izleyip Blackfriars’a döndük. “Ne oldu?” diye sordu usulca.

“Daha önce, büyüğü tetikleyen duygularım olmuştu. Şimdiyse önemsiz bir soru bana nesnelerin altında olanları gösteriyor. Ama o arıyı nasıl canlandırdığımı konusunda en ufak bir fikrim yok.”

“Neyse ki Mary’nin ayakkabılarını düşünüyordun. Eğer goblenlerine bakıyor olsaydın, kendimizi Olimpos’ta tanrılar arasındaki bir savaşın ortasında bulabilirdik,” dedi neşesiz bir sesle.

Aziz Paul Katedrali’nin önünden hızla geçtik ve nispeten daha sessiz olan Blackfriars’a ulaştık. Gündüz vaktinin telaşlı hareketliliği yerini daha sakin bir tempoya bırakmıştı. Zanaatçiler kapı eşiklerinde toplanmış,

işle ilgili notlarını paylaşıyor ve günün işlerini bitirmeyi ısraklarına bırakıyorlardı.

“Paket servisi ister misin?” Matthew bir fırını gösterdi. “Pizza değil ne yazık ki ama Kit ve Walter, Prior’ın etli böreklerine bayılırlar.” İçeriden gelen kokular ağız sulandırıcıydı, başımı salladım.

Üstat Prior, Matthew dükkânına girdiğinde şaşırdı, etinin nereden geldiği ve taze olup olmadığı sorulduğunda iyice eli ayağına dolandı. En sonunda ördek etli bir börekte karar kıldım. Ne kadar taze olursa olsun geyik eti yemeyecektim.

Matthew, Prior’a böreklerin parasını verirken yardımcılar onları paketledi. Arada sırada bize kaçamak bakışlar fırlatıyorlardı. Bir cadı ile vampirin, ateşin pervaneleri çekmesi gibi insanların ilgisini çektiğini bir kez daha hatırladım.

Yemek rahat ve samimiydi ama Matthew biraz dalgın görünüyordu. Böreğimi bitirmiştım ki ahşap basamaklarda ayak sesleri duydum. *Ne olur, Kit olmasın*, dedim içimden, *bu gecelik olmasın*.

Françoise kapıyı açtığında kapıda tanıdık kömür rengi üniformalar içinde iki adam bekliyordu. Matthew kaşlarını çatıp ayağa kalktı. “Kontes iyi mi? Yoksa çocuklardan birine bir şey mi oldu?”

“Herkes iyi, efendim.” Adamlardan biri, dikkatle katlanmış bir kâğıt uzattı. Üzerinde bir ok başı damgası olan kırmızı bal mumu vardı.

“Pembroke Kontesi’nden,” diye açıkladı eğilerek, “Bayan Roydon için.”

Arkadaki resmî adresi görmek çok garipti. “*Bayan Diana Roydon, Blackfriars.*” Mektubun üzerinde parmaklarımı gezdirdiğimde Mary Sidney’in zeki yüzünü kolayca gözümde canlandırabiliyordum. Mektubu ateşin yanına götürdüm, parmağımı mührün altına sokup okumak için oturdum. Kalın kâğıt çıtırıyla açıldı. Kucağıma daha küçük bir kâğıt düştü.

“Mary ne diyor?” dedi habercileri gönderen Matthew. Arkamda durup ellerini omuzlarıma koydu.

“Perşembe günü Baynard Kalesi’ne gitmemi istiyor. Bir simya deneyi yapacakmış, ilgimi çekeceğini düşünüyor.” Sesimdeki kuşkuya engel olamıyordum.

“İşte Mary. Temkinli ama sadık biridir,” dedi Matthew alnıma bir öpücük kondurarak. “Her zaman insanları geri kazanmasını bilir. Öteki kâğıtta ne yazıyor?”

Kâğıdı alıp dizeleri okudum.

*“Sen ki, bana birçok kötü sıkıntı gösterdin,
Çoğu kişi beni canavar olarak görürken
Sen bana umut verdin.”*

Matthew gülerek, “Vay vay vay,” diye okumamı kesti. “Karım gelmiş.” Anlamayarak ona baktım. “Mary’nin en değerli projesi simya üzerine değil, Mezmurlar’ın İngiliz Protestanlar için yeniden yorumlanması. Ağabeyi Philip bu işe başlamıştı ama tamamlayamadan öldü. Mary ondan çok daha iyi bir şair. Gerçi bazen o da bundan kuşkulaniyor ama asla itiraf etmez. Bu 71. Mezmur. Sana onu, dünyaya onun çevresinden biri olduğunu göstermek için yollamış, güvenilir bir sırdaş ve dostsun.” Sesi alçalarak muzip bir fısıltıya dönüştü. “Ayakkabılarını mahvetmiş olsan bile.” Matthew son bir kez kıkırdadı, peşine takılan Pierre’le çalışma odasına çekildi.

Oturma odasındaki ağır bacaklı masanın bir ucunu kendime çalışma masası yapmıştım. Oturduğum her çalışma alanı gibi burası da kâğıtlar ve hazinelerle dolmuştu. Masayı karıştırarak boş kâğıt aradım. Kullanılmamış bir tüylü kalem seçtim ve kendime boş bir yer açtım.

Kontes’e kısa bir cevap yazmak beş dakikamı aldı. Üzerinde utanç verici iki mürekkep lekesi vardı ama yana yatık el yazım fena değildi, bazı sözcükleri fazla modern görünmemesi için okunduğu gibi yazmayı unutmamıştım ve kararsız kaldığımda sessiz harfleri iki kere yazmış, sonlarına bir *e* eklemiştim. Kâğıdın üzerine kum serperek fazla mürekkebi emene kadar bekledim, sonra kumu hasıra doğru üfledim. Mektubu katladıktan sonra, onu kapatacak bir mühürüm ve bal mumum olmadığını fark ettim. *Bunu halletmem gerekecek.*

Pierre için notu bir kenara koyup kâğıt parçasına döndüm. Mary bana 71. Mezmur’un üç kıtasının tamamını göndermişti. Matthew’un benim

için aldığı boş defteri alıp ilk sayfasını açtım. Tüylü kalemimi mürekkep hokkasına daldırarak sivri ucunu dikkatle kâğıdın üzerinde gezdirdim.

*Hayatımdan nefret edenler
Casuslarıyla tartıştılar
Ve sonucu işte:
Tanrı onu terk etti diyorlar.
Şimdi onu arıyor olmalı;
Kimse gelmeyecek kurtarmaya onu.*

Mürekkep kurduğunda defterimi kapatıp Philip Sidney'in *Arcadia*'sının altına koydum.

Mary'den gelen bu hediye, basit bir dostluk teklifinden daha fazla anlam taşıyordu. Bundan emindim. Matthew'a yüksek sesle okuduğum dizeler, onun ailesine yaptığı hizmetleri kabul ettiğini ve şimdi ona sırt çevirmeyeceğini söylüyordu. Son dizeler bana bir mesaj veriyordu: İzleniyorduk. Birisi Water Yolu'nda işlerin görüldüğü gibi olmadığını anlamıştı ve Matthew'un düşmanları, bir gün gerçeği öğrendiklerinde dostlarının bile ona sırt çevireceği konusunda birbirleriyle bahse giriyorlardı.

Bir vampir, Kraliçe'nin hizmetkârı ve Konsil'in bir üyesi olan Matthew, beni büyü konusunda eğitecek bir cadı bulma işine bulaşmamalıydı. Bir bebek beklerken süratle bir cadı bulmak yeni bir anlam kazanmıştı. Önüme bir kâğıt çekip liste yapmaya başladım.

*Kırmızı bal mumu
Mühür*

Londra büyük bir şehirdi ve ben de biraz alışveriş yapacaktım.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

“Dışarı çıkıyorum.”

Françoise uzun süredir üzerinde uğraştığı dikişten kafasını kaldırdı. Otuz saniye sonra Pierre merdivenleri çıkmaya başladı. Matthew evde olmuş olsaydı, hiç şüphesiz o da ortaya çıkardı. Ama o, şehirde bazı gizemli işlerin peşindeydi. Yanan şöminenin hemen yanı başında kurumaya bırakılmış ıslak giysi gözüme çarptı. Matthew gece çağrılmış ve geri dönmüş, sonra bir daha çıkmıştı.

“Öyle mi?” Françoise’ın gözleri bir an kısıldı. Üstümü giydiğimden beri pek hayırlı bir işin peşinde olmadığımдан şüphelenmişti. Başım-dan aşağıya geçirdiği bir dizi jüpondan dolayı homurdanmak yerine, içime beni sıcak tutacak gri, yumuşak kumaştan yapılmış bir iç çamaşırı daha giymiştim. Sonra da hangi elbiseyi giyeceğimi tartışmaya başladık. Fransa’dan getirmiş olduğum rahat giysileri, Luisa de Clermont’un muhteşem elbiselerine tercih ediyordum. Koyu saçlar ve pembeye dönük pürüzsüz bir cilde sahip Matthew’un kız kardeşi parlak turkuvaz kadifeden (“bakır pası renginde” diye düzeltti Françoise) veya soluk gri-yeşil karışımı tafta (“ölüm döşeğindeki İspanyol” demek daha doğru olurdu) kumaştan elbiseler içinde harika görünebilirdi ama kızıla çalan sarı buklelerim ve soluk çillerimle bir araya geldiklerinde korkunç görünüyorlardı. Zaten kentte giyilmeyecek kadar da gösterişliydiler.

“Belki *madame*, Üstat Roydon dönene kadar beklemeli,” diye önerdi Pierre. Huzursuzca ağırlığımı bir ayağımdan diğerine veriyordu.

“Beklemesem daha iyi olur. İhtiyacım olan şeylerin listesini yaptım. Onları kendim almak istiyorum.” Philippe’in verdiği para kesesini aldım. “Kese taşımam doğrumu acaba? Yoksa paraları elbisemin içine yerleştirip gerektiğinde oradan mı çıkarıp harcamalıyım?” Elbiselerinin bir tarafla-

rına para sokuşturan kadınlar... tarih romanlarının bu yanı beni daima büyülemişti. Halka açık yerlerde, kıymetli eşyaların roman yazarlarının bahsettiği kadar kolay bir şekilde çalınıp çalınmadığını öğrenmek için can atıyordum. Seks, 16. yüzyılda aşk romanlarında anlatıldığı kadar basit olmuyordu çünkü. Bir kere çıkarılması gereken bir sürü giysi vardı.

“*Madame* para falan taşımayacak!” Françoise, beline bağlı çantanın iplerini çözmeye çalışan Pierre’i işaret etti. Toplu iğne, dikiş iğnesi gibi sivri uçlu malzemeler, maymuncuk setini andıran anahtarlar, bir de hançerle dolu çanta dipsiz kuyu gibiydi. Deri çantamı da kattığında en ufak bir hareketinde Pierre’den şangır şungur sesler geliyordu.

Water Yolu’na çıktığımızda, takunyalarımın (çamura batmamak için ayakkabıların üzerine geçirdiğimiz tahta takozlar) izin verdiği ölçüde, kararlılıkla Aziz Paul istikametine doğru uzun adımlarla yürümeye başladım. Dış kumaşı üzerime yapışan sise kalkan olan, içi kürkle kaplı pelerininim ayaklarımın çevresinde dalgalanıyordu. Son zamanlardaki sağanak yağmurlar geçici bir süre için ara vermişti ama havanın kuru olduğu söylenemezdi.

İlk durağımız üzerlerine Frenk üzümü ve şekere yatırılmış meyve parçaları serpilmiş çörekler aldığımız Üstat Prior’ın fırınıydı. Öğleden sonra geç saatlerde çoğu zaman acıkdım ve canım tatlı bir şeyler yemek isterdi. Bir sonraki ziyaret yerim, Blackfriars’ı Londra’nın diğer yakasına bağlayan patika üzerinde yer alan, vızır vızır çalışan, çapa amblemlerle bir matbaaydı.

“Günaydın, Bayan Roydon,” dedi dükkân sahibi, kapının eşiğinden geçer geçmez. Hiç kimseyle herhangi bir şekilde tanışmadığım halde komşularım beni tanıyorlardı belli ki. “Eşinizin kitabını mı almaya geldiniz?”

Hangi kitaptan söz ettiğine dair hiçbir fikrim olmadığı halde kafamı kendimden emin bir şekilde “evet” dercesine salladım. Dükkân sahibi uzandı ve üst rafların birinden ince ciltli bir kitap aldı. Birkaç sayfayı hızla çevirdiğimde kitabın askerî çalışmalar ve balistikle ilgili olduğunu anladım.

“Kusura bakmayın, tıp kitabınızın ciltlenmiş bir kopyası yok,” dedi Matthew’un kitabını paketlerken. “Ondan ayrılmaya hazır olduğunuzda, size uygun bir cilt bulacağım.”

Bu, hastalıklar ve tedavileriyle ilgili derleme buradan gelmişti demek. “Teşekkür ederim, Bay...” dedim. Sesim giderek azaldı.

“Field,” diye tamamladı.

“Bay Field,” diye tekrar ettim. O esnada dükkânın arka tarafından kucağında bir bebekle gözleri pırıldayan genç bir kadın çıkageldi. Eteklerine yapışmış bir çocuk peşi sıra yürüyordu. Parmakları kaba ve mürekkep lekeliydi.

“Bayan Roydon, bu eşim Jacqueline.”

“Ah! Madam Roydon.” Kadın yumuşak bir Fransız aksanına sahipti ve bana Ysabeau’yu anımsatmıştı. “Kocanız bana çok iyi bir okuyucu olduğunuzdan bahsetmişti. Margaret Hawley de sizin simya eğitimi aldığınızı söylüyor.”

Jacqueline ve kocasının uğraştığım şeyler hakkında oldukça fazla bilgisi olduğu belliydi. Hiç şüphe yok ki ayakkabı numaram ve ne tür bir etli börek tercih ettiğimden de haberdardılar. Bu nedenle Blackfriars’ta kimsenin cadı olduğumu fark etmemiş olması bana iyice garip geldi.

“Evet,” dedim bir yandan eldivenlerimin dikişlerini düzelterek. “Ciltlenmemiş kâğıt satıyor musunuz, Bay Field?”

“Elbette,” dedi Field şaşkınlıkla kaşlarını kaldırarak.

“Defterinizi doldurdunuz mu yoksa?” Aha! Defterim de ondan gelmişti demek.

“Mektuplaşmak için kâğıda ihtiyacım var,” diye açıklamaya çalıştım. “Biraz bal mumu ve mühre de. Onları buradan alabilir miyim?” Yale kitabevi her türlü kırtasiye malzemesi, kalem, parlak renkli balmumları, harf şeklinde hazırlanmış ucuz pirinç mühürler satıyordu. Field ve karısı bir an bakışlarını birbirlerine yönelttiler.

“Öğleden sonra size daha fazla kâğıt göndereceğim,” dedi. “Ama mühür yüzüğü yaptırmak istiyorsanız, bir kuyumcuya ihtiyacınız var. Burada basımda kullanılmış, eritilip tekrar şekillendirilmeyi bekleyen eskimiş harflerden başka bir şeyim yok.”

“Aslında Nicholas Vallin’e uğrayabilirsiniz,” diye önerdi Jacqueline. “Metaller konusunda uzmandır, Bayan Roydon. Ayrıca çok hassas saatler yapar.”

“Hemen yol üzerinde mi?” diye sordum arkamı işaret ederek.

“O kuyumcu değil,” diye itiraz etti Field. “Mösyö Vallin’in başını derde sokmak istemeyiz.”

Jacqueline istifini bozmadı. “Blackfriars’ta yaşamanın bazı avantajları vardır, Richard. Lonca kuralları dışında çalışıyor olabilmek de bunlardan biridir. Hem Kuyumcular Loncası bir kadın yüzüğü gibi önemsiz bir şey için burada hiç kimseyi rahatsız etmez. Eğer mühür için bal mumu istiyorsanız, Bayan Roydon, eczaneye gitmeniz gerekecek.”

Alışveriş listeme sabun da dâhildi. Eczanelerde damıtma araçları da kullanılıyordu. Her ne kadar odaklandığım konu zorunlu olarak simyadan büyüye kayıyor olsa da ileride bana faydası dokunacak bir şeyi öğrenme fırsatını kaçırmamanın da gereği yoktu.

“En yakın eczane nerede?” diye sordum.

Pierre öksürdü. “Belki bu konuda Üstat Roydon’a danışmalısınız.”

Matthew’un bir dolu fikri olacaktı mutlaka, bunların çoğu da istediğim şeyleri almaları için Françoise veya Pierre’i göndermekle ilgili olacaktı. Field’lar merakla vereceğim cevabı beklediler.

“Belki,” dedim Pierre’e kızgınlıkla bakarak. “Ama yine de Bayan Field’ın tavsiyesini almak isterim.”

“John Hester çok takdir edilen birisidir,” dedi Jacqueline bir parça muzıplikle. Bir yandan da eteklerine yapışan çocuktan kurtulmaya çalışıyordu. “Bize oğlumun kulağındaki ağrıyı tedavi eden bir tentür vermişti.” Belleğim beni yanıltmıyorsa John Hester da simyayla ilgileniyordu. Belki tanıdığı bir cadı vardı. Daha da iyisi, kendisi bir cadı olabilirdi ki bu da benim gerçek amacıma mükemmel bir şekilde uyardı. Aslında bugün yalnızca alışverişe çıkmamıştım. Amacım dışarıda görülmekti. Cadılar meraklı olurdu. Eğer kendimi yem olarak ortaya atarsam belki bir cadı gelip beni ısırarak isteyebilirdi.

“Pembroke Kontesi’nin bile genç lordun migreni için onun tavsiyesini aldığı söyleniyor,” diye ekledi kocası. Çevre halkı Baynard Kalesi’ne gittiğimi de biliyordu anlaşılan. Mary haklıydı. Belli ki izleniyorduk. “Üstat Hester’ın dükkânı Paul İskelesi yakınlarında ve üzerinde bir imbik tabelası vardır.”

“Teşekkür ederim, Bayan Field,” dedim. Paul İskelesi, Aziz Paul Katedrali avlusunun yakınında olmalıydı. Öğleden sonra oraya gidebilirdim. Bugün izleyeceğim yol haritasını zihnimde tekrar çizdim.

Field’larla vedalaştıktan sonra, Françoise ve Pierre eve doğru ilerlediler.

“Ben katedrale devam ediyorum,” dedim aksi istikamete yönelerek.

Göz açıp kapayana kadar Pierre önüme dikildi. “*Milord* bundan hoşlanmayacak,” dedi.

“*Milord* burada değil. Sensiz oraya gitmemem için Matthew kesin talimat bıraktı ama kendi evimde bir mahkûm olduğumu söylemedi.”

Kitabı ve çörekleri Françoise’ın eline tutuşturdum. “Matthew benden önce gelirse, ona nerede olduğumu ve yakında geri döneceğimizi söyle.”

Françoise paketleri aldı, Pierre’le uzun uzun baktı, sonra Water Yolu boyunca tek başına yoluna devam etti.

“*Prenez garde, madame,*” diye mırıldandı Pierre yanından geçtiğim sırada.

“Daima dikkatliyimdir,” dedim sakince, sonra dalgınlıkla yolumun üzerindeki su birikintisine adımımı attım.

Aziz Paul’e giden yolda iki at arabası çarpışmış ve yolu tıkamışlardı. Ağır arabalar kapalı vagonları andırıyordu ve Jane Austen filmlerindeki hızla giden arabalara hiç mi hiç benzemiyordu. Huysuzlanmış atları ve huysuzlukları atlardan aşağı kalmayan, sokağın ortasında dikilmiş, bağıra çağıra kabahatin kimde olduğunu bulmaya çalışan yolcuların oluşturduğu kalabalığın etrafından dolaştık. Kazayı umursamamış görünen sürücüler ise oturdukları yerden birbirleriyle sohbet ediyordu.

“Bu sık sık olur mu?” diye sordum Pierre’e. Onu görmek için başlığımı çektim.

“Bu yeni taşlıklar tam bir baş belası,” dedi suratını ekşiterek. İnsanlar yürürken ya da ata binerken daha iyiydi. Ama önemli değil. Asla popüler olamayacaklar.”

Henry Ford’a da böyle demişlerdi, diye aklımdan geçirdim.

“Paul İskelesi ne kadar uzakta? “

“*Milord*, John Hester’dan hoşlanmaz.”

“Sorduğum şey bu değil, Pierre.”

“*Madame* kilise avlusundan ne almak istiyor?” Pierre’in konuyu sap-tırmak için kullandığı yöntemi sınıflarda uzun yıllar geçirdiğim için iyi tanıyordum. Ama Londra’nın öbür tarafına gitme amacımızı herhangi birisine söylemek gibi bir niyetim de yoktu.

“Kitaplar,” diye kestirip attım.

Aziz Paul’ün her santimi kâğıt ya da mal veya hizmet satan biriyle dolu olan civar bölgesine ulaştık. Orta yaşlı babacan yüzü bir adam katedral duvarlarından birine dayanan bir sundurmanın altında otu-ruyordu. Burası için olağan bir ofis ortamıydı bu. Tezgâhının etrafında bir kalabalık toplanmıştı. Şansım varsa aralarında bir cadı bulurdum.

Kalabalığı yararak kendime yol açtım. Görünüşe göre hepsi insandı. Ne büyük hayal kırıklığı...

Adam, bekleyen bir müşteri için kopyaladığı evraktan şaşırarak başını kaldırdı. Bir arzuhalciydi. *Lütfen, bu William Shakespeare olmasın*, diye dua ettim içimden.

“Yardım edebilir miyim, Bayan Roydon?” dedi adam Fransız aksanıyla. *Shakespeare değildi*. Ama kim olduğumu nereden biliyordu?

“Mühür için bal mumu ve kırmızı mürekkep var mı?”

“Ben eczacı değilim, Bayan Roydon. Sadece fakir bir hocayım.” Adamın müşterileri korkunç kâr eden bakkallar, eczacılar ve diğer soyguncular hakkında homurdanarak söylenmeye başladı.

“Bayan Field bana John Hester’in mühür için çok güzel bal mumu yaptığını söyledi.” Bütün başlar birden bana çevrildi.

“Ama oldukça pahalı. Süsen çiçeklerinden yaptığı mürekkep de öyle.” Adamın fikri kalabalık tarafından mırıltılarla onaylandı.

“Dükânın yerini tarif edebilir misiniz?”

Pierre dirseğimi yakaladı. “*Non*,” diye kulağıma fısıldadı. Bu dikkatleri daha çok üzerimize çektiğinde hemen elini indirdi.

Arzuhalci elini kaldırıp doğuyu gösterdi. “Onu Paul İskeleyi’nde bu-lursunuz. Bishop’s Head’i geçip güneye dönün. Fakat Mösyö Cornu yolu bilir.”

Başımı çevirip gözünü başımın üzerindeki bir noktaya dikmiş duran Pierre’e şöyle bir baktım. “Öyle mi? Teşekkür ederim.”

Kalabalığın arasından sıyrıldığımızda, “Matthew Roydon’ın karısı o mu?” diye sordu biri gülerek. “Adamın yorgun görünmesine hiç şaşırılmamalı.”

Hemen eczaneye yönelmedim. Gözlerimi katedrale dikip yavaşça heybetli binanın etrafından dolaşmaya başladım. Büyüklüğüne rağmen son derece zarifti ama o talihsiz yıldırım görüntüsünü sonsuza kadar mahvetmişti.

“Bu Bishop’s Head’e giden en kısa yol değil.” Hep üç adım geriden gelen Pierre bu defa tam bir adım arkamdan seslenmişti. Bu nedenle yukarıya bakmak için aniden durduğumda bana çarptı.

“Çan kulesinin yüksekliği ne kadardı?”

“Hemen hemen binanın uzunluğu kadar. *Milord*, bu kadar yüksek yapmayı nasıl başardıklarını düşünüp her zaman büyük hayranlık duyardım.” Gotik tarzı yüksek pencereleri ve payandalarındaki hassas işçiliği yansıtan eksik çan kulesi yerinde olsa, bina tüm heybetiyle gökyüzüne uzanacaktı.

Birden Sept-Tours yakınındaki Tanrıça için yapılmış tapınağı hatırlatan bir enerji dalgası hissettim. Katedralin derinliklerinde bir şey varlığını hissetti. Bir fısıltı, ayaklarımın altında oluşan belli belirsiz bir kıpırtı ve kabul edercesine bir iç çekiş sonra kaybolup gitmişti. Burada kesinlikle bir güç vardı. Cadıların karşı koyamadığı bir güç.

Yüzümü kapatan başlığımı arkaya iterek yavaş bir şekilde Aziz Paul Katedrali’nin civarındaki satıcıları ve müşterileri inceledim. İblisler, cadılar ve vampirlerin gözlerini arada sırada hissediyordum ama dikkat çekmeyeceğim kadar hareketlilik vardı. Daha samimi bir ortama ihtiyacım vardı.

Katedralin kuzey tarafını geride bırakıp doğu ucunun etrafını dolaştım. Gürültü arttı. Burada bütün dikkatler, üzeri haç biçimli bir çatıyla örtülü yerden yükseltilmiş bir açık hava kürsüsüne çıkmış adamda yoğunlaşmıştı. Halka hitap etmek için gerekli elektrikli herhangi bir sistem olmadığı için adam seyircilerini bağırıp çağırarak, abartılı el hareketleri yaparak, sarı duman ve kükürtten şekiller yaratarak oyalamaya çalışıyordu.

Tek bir cadının bu kadar cehennem ve lanetlenmeyle rekabet etmesi mümkün değildi. Tehlike oluşturacak kadar dikkat çekici bir şey yapmadığım sürece, beni fark eden her cadı benim alışverişe çıkmış sıradan bir canlı olduğumu düşünecekti. Hayal kırıklığı hissiyle bir an

boğulur gibi oldum. Planım o kadar basitti ki şaşmaz gibi görünmüştü. Blackfriars'ta hiç cadı yoktu. Ama burada, Aziz Paul'de haddinden fazlası vardı ama Pierre'in varlığı bana yaklaşma ihtimali olan her yaratığı yolundan çevirecekti.

"Burada kal ve hareket etme," diye sert bir bakışla Pierre'e emir verdim. Eğer yanımda hoşnutsuzluk saçan bir vampir durmazsa dost bir cadının dikkatini çekme ihtimalim artabilirdi. Pierre bir satıcı tezgâhının dikey desteklerinden birine yaslanıp yorum yapmadan gözlerini bana dikmişti.

Aziz Paul Haçı'nın ayağının olduğu yerdeki kalabalığın arasından güçlükle geçtim. Bir yandan da sanki kaybettiğim bir arkadaşımı ararcasına sağa sola bakınıyordum. Bir cadının yaratacağı karıncalanma hissini bekledim. Buradaydılar ve onları hissedebiliyordum.

"Bayan Roydon," diye seslendi tanıdık bir ses. "Neden buradasınız?"

George Chapman'ın al al olmuş yüzü, dünyanın korkunçluğunu tacir serüvencilere ve Katoliklerin çevirdikleri entrikalara bağlayan vaizi dinlemekte olan iki asık suratlı adamın omuzları arasından uzandı.

Bulunabilecek bir cadı yoktu. Fakat Gece Okulu'nun üyeleri her zamanki gibi her yerdeydi.

"Mürekkep ve mühür için bal mumu arıyorum." Bu sözleri ne kadar tekrar edersem o kadar aptalca görünüyordu.

"O zaman bir eczacıya ihtiyacınız olacak. Gelin. Sizi kendi adamıma götüreceğim." George dirseğini uzattı. "Oldukça mantıklı, aynı zamanda beceriklidir."

"Geç oluyor, Üstat Chapman," dedi birdenbire ortaya çıkan Pierre.

"Fırsatı varken Bayan Roydon havadan yararlanmalı. Kayıkçılar yakında yağmur yağacağını söylüyorlar ve nadiren yandırırlar. Ayrıca John Chandler'ın dükkânı da Red Cross Caddesi üzerinde, duvarların hemen arkasında. Beş yüz metre bile değil."

George'la karşılaşmak sinir bozucu olmaktan talihli bir olay haline gelmişti birden. Yürürken bir cadıya rastlayacağımızdan kuşkuym yoktu.

"Matthew benim Üstat Chapman'la yürümeme karşı çıkmayacaktır. Özellikle sen de bana eşlik ederken," dedim George'un koluna girerek. "Eczacın Paul İskeleyi yakınlarında bir yerde mi?"

“Tam tersi istikamette aslında,” dedi George. “Ama orada alışveriş yapmak istemezsiniz. John Hester oradaki tek eczacıdır ve fiyatları da hiç makul değil. Üstat Chandler size daha iyi hizmet verecektir. Hem de yarı fiyatına.”

John Hester’ın bir başka günün yapılacaklar listesine adını yazdıktan sonra Aziz Paul Katedrali’nden uzaklaşıp çıkıp kuzeye doğru yürüdük, gösterişli evlerin ve bahçelerin yanından geçtik.

“Orası Henry’nin annesinin yaşadığı yer,” dedi George solumuzda bütün görkemiyle sıralanmış bir dizi binayı göstererek. “Henry buradan nefret eder. Mary onu oturduğu evin bir kontun itibarına yakışmayacak bir yer olduğuna ikna edene kadar Matt’in evinin yakınlarında yaşıyordu. Artık Strand’de bir eve taşındı. Mary taşındığı için memnun. Ama Henry orayı biraz kasvetli buluyor. Üstüne üstlük nemli hava Henry’nin kemiklerine iyi gelmiyor.”

Şehir surları Percy ailesinin evinin biraz ötesindeydi. Londinium’u istilacılardan korumak amacıyla Romalılar tarafından inşa edilmişti ve hâlâ şehrin resmî sınırlarını oluşturuyordu. Aldersgate’ten ve alçak bir köprüden geçtikten hemen sonra açık tarlalar ve kiliselerin etrafına kümelmiş evler gördük. Bu kırsal manzaraya eşlik eden kokuyu aldığımında, eldivenli elim ister istemez burnuma gitti.

Ayaklarımızın altındaki çamur nehrini işaret ederek özür dilercesine, “Şehrin su kanalı,” dedi. “Ne yazık ki en kestirme yol bu. Kısa bir süre sonra düzelecek.” Yaşaran gözlerimi silerken bütün kalbimle öyle olmasını umdum.

George yol boyunca bana kılavuzluk etti. Yol, yolcu arabalarının, atların çektiği yiyecek dolu vagonların ve hatta öküzlerin geçmesine izin verecek kadar genişti. Yürürken yayımcısı William Ponsonby’ye yaptığı ziyaret hakkında konuştu. Söylediği ismi tanımadığım için Chapman yıkılmıştı. Elizabeth döneminin kitap ticaretinin ayrıntıları hakkında hemen hemen hiçbir şey bilmiyordum. Bu nedenle onu başka konulara çektim. George, Ponsonby’nin beğenmediği oyun yazarları hakkında (bunlara Kit de dâhildi) dedikodu yapmaktan mutluydu. Ponsonby ciddi edebiyatçılarla çalışmayı tercih ediyordu ve değişmez yazarları gerçekten de ünlüydü: Edmund Spencer, Penbroke Kontesi, Philip Sidney.

“Ponsonby Matt’in şiirlerini de yayımlayacaktı ama Matt buna karşı çıktı.” George kafası karışmış bir halde başını salladı.

“Matt’in şiirlerini mi?” Aniden durdum. Matthew’un şiir sevdiğini biliyordum ama yazdığını bilmiyordum.

“Evet, Matt sadece dörtlüklerin arkadaşlarının okuması için uygun olduğunu söyler. Mary’nin erkek kardeşi Philip Sidney için yazdığı ağıdı hepimiz severiz. *‘Gözler, kulaklar ve düşünceler olmasaydı, onun tath mükemmellikleri yakalanır mıydı?’*” George gülümsedi. “Muhteşem bir eser. Ama Matthew matbaayı sevmez, yalnızca anlaşmazlığa ve aptalca düşüncelerin ortaya çıkmasına sebep olduğundan şikâyet eder.”

Modern laboratuvarına rağmen Matthew antika saat ve eski model otomobillere hayranlık duyan eski kafalı birisiydi. Onun gelenekçiliğine dair bu son kanıtı gülmemek için dudaklarımı birbirine kenetledim. “Şiirleri ne ile ilgili?”

“Büyük kısmı aşk ve dostluklar hakkında ama son zamanlarda o ve Walter’ın birbirlerine okuduğu dörtlükler, daha karanlık konular hakkında. Bugünlerde ikisinin kafası da aynı şekilde çalışıyor.”

“Daha karanlık konular mı?” diye kaşlarımı çattım.

George alçak sesle konuştu. “O ve Walter her zaman çevrelerinde olup biteni onaylamıyor.” Gözleri hızla yanımdan geçenlerin üzerinde dolaştı. “Sabırsız olabiliyorlar. Özellikle de Walter. Güç sahibi olanları yalancılıkla suçluyorlar. Tehlikeli bir eğilim.”

“Yalancılıkla suçlamak,” dedim yavaşça. “Yalan” adlı Walter Raleigh’e atfedilen yazarı belirsiz bir şiir vardı. “*Saray pırıl pırılmış diyorlar/ Çürümüş bir ağaç gibi mi?*”

“Yani Matt sana şiirlerini okudu, öyle mi?” George bir kez daha içini çekti. “Sadece birkaç sözcükle birçok duyguyu ve anlamı verebilir. Bu bir yetenek. Ona gıpta ediyorum.”

Şiir tanıdıkta ama Matthew’un şiirle olan ilgisi yabancıydı. Ama kocamın edebiyat girişimlerini ileriye dönük çalışmalarını izlemek için akşamları bol bol zamanım olacaktı. Konuyu bir kenara bıraktım, George’un yazarların hayatlarını sürdürebilmek için gereğinden fazla eser üretmek zorunda olmaları ve basılan kitaplardaki yanlışları düzeltmek için nitelikli editörlere ihtiyaç duyulmasıyla ilgili fikirlerini dinledim.

“İşte Chandler’ın dükkânı,” dedi George, kavşaktaki yüksek bir platform üzerindeki eğik çarpı işaretini göstererek. Bir grup oğlan çocuğu temelindeki kaba kaldırım taşlarından birini sökmekle meşguldü. Taşın kısa bir süre sonra yakınlardaki bir dükkânın penceresinden içeri atılacağını anlamak için cadı olmak gerekmiyordu.

Eczacının işyerine yaklaştıkça hava gittikçe soğuyordu. Aziz Paul’daki gibi başka bir güç dalgası oluştu. Ama mahallenin üzerindeki bunaltıcı bir yoksulluk ve umutsuzluk tüm çevreyi kaplamıştı. Sokağın kuzey tarafında ufalanmış bir kule vardı, çevresindeki evler sanki rüzgârda dağılacakmış gibiydi. İki genç bizi merakla süzerek yanımıza yaklaştı ama Pierre’in alçak sesle tıslamasıyla oldukları yerde kaldılar.

John Chandler’ın dükkânı çevrenin Gotik atmosferiyle kusursuz bir uyum içindeydi. Karanlıktı, etrafa keskin bir koku yayılıyordu ve ür-kütücüydü. Tavandan içi doldurulmuş bir baykuş sarkıyordu. Talihsiz bir yaratığın dişli çenesi, uzuvları silahlarla kırılıp kesilmiş bir beden şemasının üzerine çakılmıştı. Bir marangoz bizi zavallı adamın sol gözüne ters bir açıdan girmişti.

Kambur bir adam ellerini eskimiş siyah paltosunun kollarına sile-rek perdenin arkasından çıktı. Üstündeki giysi Oxford ve Cambridge mezunlarının giydiği akademik cübbeleri andırıyordu ve onlar kadar buruşuktu. Parlak ela gözleri hiç tereddüt etmeden gözlerimle buluştu. Tenim tanıdık bir duyguyla karıncalandı. Chandler kesinlikle bir cadıydı. Londra’nın büyük bölümünü katettikten sonra nihayet kendi türünden birini bulmuştum.

“Çevrenizdeki sokaklar her geçen hafta daha tehlikeli hale geliyor, Üstat Chandler.” George kapıdan dışarıda oyalanan çeteye baktı.

“O çocuk sürüsü gittikçe vahşileşiyor,” dedi Chandler. “Bugün sizin için ne yapabilirim? Daha fazla toniğe mi ihtiyacınız var? Baş ağrılarınız mı tekrarladı?”

George ağrı ve sızılarının detaylı bir açıklamasını yapmaya başladı. Chandler arada sırada anlayışla mırıldanıyordu, sonra büyük bir defteri önüne çekti. Erkekler deftere eğildiğinde etrafımdakileri inceleme fırsatı buldum.

Elizabeth döneminin eczane denen dükkânları belli ki dönemin marketleriydi. Küçük mekân girişlerine kadar malzeme doluydu. Duvara çivilenmiş yaralı adam resmi gibi canlı renklerle çizilmiş posterler ve şekerleme kavanozları vardı. Bir masa üzerine birkaç yeni kitapla birlikte okunmuş kitaplar dizilmişti. Çömlekler loş odaya bir parça canlılık veriyordu. Hepsinin üzerine içlerindeki bitki ve baharatların tıbbi isimleri yazılı etiketler konmuştu. Hayvanlar âleminden numune olarak sadece içi doldurulmuş baykuş ve çene kemikleri değil, kuyruklarından bağlı, kurutulmuş kemirgenler de sergilenmişti. Mürekkep hokkaları, tüy kalemler ve ip makaraları da gördüm.

Dükkânın içi üstünkörü bir biçimde konulara göre düzenlenmişti. Mürekkep, bilgin baykuşun altında, tüy kalemlerin ve eski kitapların yanındaydı. Fare yine üzerinde fare zehri etiketi bulunan toprak kabın üzerine asılmıştı. Onun da yanı başında, üzerinde *"Gelincikler, Atmacalar, Fareler ve diğer bütün haşarat ve hayvanları avlamak için kapan kurma teknikleri"* yazılı bir kitap aynı zamanda balık tutmak için gerekli bilgiyi sağladığını da iddia ediyordu. Matthew'un çatı katındaki istenmeyen misafirlerden nasıl kurtulacağımızı düşünüp durmuştum. Kitapçıktaki detaylı planlar, benim tamircilik becerilerimi aşıyordu ama bunları yapacak birini bulabilirdim. Chandler'ın dükkânında asılı farelere bakılacak olursa kapanlar işe yarıyordu.

"Affedersiniz, hanımefendi," diye hafifçe mırıldandı Chandler, ilerideki bir şeye uzanarak. Büyülenmiş gibi, Chandler'ın fareyi tezgâhın üzerine yerleştirip kulaklarını ustalıkla kesişini izledim.

"Bunlar ne işe yarıyor? diye sordum George'a.

"Toz haline getirilmiş fare kulakları sigillere karşı oldukça etkilidir," diye açıkladı George büyük bir ciddiyetle. Bu esnada Chandler havan tokmağıyla dövmeye başlamıştı.

Böyle bir şikâyetim olmadığı için rahatlayarak kırtasiye bölümünü korumak için orada duruyormuş gibi görünen baykuşa gittim. Koyu ve yoğun kırmızı mürekkep dolu bir hokka buldum.

Wearh dostunuz o şişeyi eve götürmenizi hoş karşılamayacaktır, hanımefendi. İçindeki atmaca kanından imal edilmiştir ve aşk büyüğü yazmak için kullanılır.

Demek Chandler sessiz konuşma gücüne sahipti. Mürekkebi yerine koydum ve sayfaları kıvrılmış bir kitapçık aldım. İlk sayfadaki resimler küçük bir çocuğa saldıran yabani bir kurt ve vahşi bir şekilde işkence edilerek öldürülen bir adamı gösteriyordu. Bu bana modern bakkal dükkânlarındaki yazar kasaların önünde duran bulvar gazetelerini hatırlattı. Sayfayı çevirdiğimde Stubbe Peter isimli bir adamın kurt şekline bürünerek erkek, kadın, çocuk kim varsa öldürüp kanlarını emdiğini dehşet içinde okudum. Kamuoyunun dikkatini yalnızca İskoç cadılar değil, vampirler de çekmişti.

Gözlerim sayfadaki yazıları izledi. Stubbe'ın Almanya'da çok uzakta yaşadığını okuyunca rahat bir nefes aldım. Kurbanlarından birinin bizim ev ile Baynard Kalesi arasındaki bira fabrikasını işlettiğini anlayınca tekrar endişeye kapıldım. Cinayetlerin kanlı ayrıntıları kadar insanların aralarında yaşayan yaratıklarla başa çıkmak için yapabilecekleri de beni dehşet içinde bıraktı. Burada Stubbe Peter cadı olarak tanımlanmıştı, garip davranışını, biçim değiştirmesini ve kan içmekten zevk almasını ise şeytanla yaptığı anlaşmaya bağlıyorlardı. Ama adamın cadı değil de vampir olması daha yüksek bir olasılıktı. Kitapçığı diğer kitabımın altına koyup tezgâha doğru yürüdüm.

"Bayan Roydon'ın bazı şeylere ihtiyacı var," dedi George eczacıya, ben tezgâha yaklaşırken.

Adım söylendiğinde Chandler'ın zihni dikkatle boşaldı.

"Evet," dedim yavaşça. "Elinizde varsa kırmızı mürekkep ve çamaşır için kokulu bir sabun istiyorum."

"Hay hay." Büyücü bazı kalaylı kapların içine baktı. Doğru kabı bulduğunda getirip tezgâhın üzerine koydu. "Ve mürekkeple uyumlu mührer de ihtiyacınız var mı?"

"Elinizde varsa alayım, Üstat Chandler."

"Üstat Hester'ın kitaplarından birini almışsın," dedi George hemen yakındaki ciltlerden birini alırken. "Bayan Roydon'a sizin mürekkebinizin de en az Hester'ınki kadar güzel olduğunu, hem de yarı fiyatına alabileceğini söyledim."

Eczacı, George'un iltifatlarına hafifçe gülümseyerek karşılık verdi ve tezgâhın üzerine, mürekkebin yanına birkaç pembe bal mumu çubuğu

ve hoş kokulu iki kalıp sabun koydu. Zararlı böceklerle baş etmekle ilgili broşürü ve Alman vampiri anlatan kitapçığı tezgâha bıraktım. Chandler'ın gözleri bir an gözlerimle buluştu. Bakışları ihtiyatlıydı.

"Evet," dedi Chandler. "Yolun öbür tarafındaki matbaacı tıbbi konuları kapsadığı için bana birkaç kopya bıraktı."

"Bu da Bayan Roydon'un ilgisini çekecektir," dedi George, elindeki kitabı yığınma ekleyerek. Bir kez daha, insanların çevrelerinde olup bitenleri nasıl fark etmediğini düşündüm.

"Fakat böyle bilimsel eserlerin bir bayan için uygun olup olmadığından da pek emin değilim..." dedi Chandler parmağındaki alyansa imalı imalı bakarak.

George'un çabucak verdiği yanıt, benim sessiz sert cevabımı bastırmıştı. "Ah, kocası rahatsız olmaz. Hanımefendi simya öğrencisi."

"Alacağım," dedim kararlı bir şekilde.

Chandler satın aldıklarını paketlerken, George ona kendisine tavsiye edebileceği bir gözlükçü tanıyıp tanımadığını sordu.

"Yayımcım Üstat Ponsonby, Homeros tercümemi bitirmeden gözlerimin iflas edeceğinden korkuyor," diye açıkladı. "Annemin hizmetkârından bir reçete aldım ama tedavi olarak bir faydasını görmedim."

Eczacı omuz silkti. "Bu kocakarı ilaçları bazen işe yarar. Fakat benimki çok daha güvenilirdir. Size yumurta akı ve gül suyu karışımı bir lapa göndereceğim. Keteni lapanın içine batırıp gözlerinize tampon yapın."

George ve Chandler ilaçların fiyatlarıyla ilgili pazarlık yapıp teslim tarihini kararlaştırırken Pierre paketi alıp kapının yanında beklemeye başladı.

"Hoşçakalın, Bayan Roydon," dedi Chandler eğilerek.

"Yardımanız için teşekkür ederim," diye karşılık verdim. *Kentte yeni-yeniyim ve bana yardım edecek bir cadı arıyorum.*

"Bir şey değil," dedi beni duyduğunu belli etmeden. "Blackfriars'ta çok iyi eczaneler vardır ama." *Londra tehlikeli bir yerdir. Kimden yardım istediğinize dikkat edin.*

Eczacıya nerede yaşadığımı nasıl bildiğini soramadan, George adamla neşeyle vedalaşıp beni sokağa çıkarınıştı bile. Pierre arkamda, o kadar yakınımıydı ki soğuk nefesini ensemden hissediyordum.

Kasabaya dönerken yolda gözlerin teması epey belirgindi. Ben Chandler'ın dükkânındayken dışarıda alarm verilmişti. Yabancı bir cadının varlığı bütün mahalleye yayılmıştı. En sonunda öğleden sonra hedefime ulaşabilmişim. İki cadı evlerinin önüne çıkmış, dirsek dirseğe tenimi uyuşturan düşman bakışlarla beni süzüyorlardı. Yüzleri ve bedenleri birbirine o kadar benziyordu ki ikiz olup olmadıklarını merak ettim.

Bir tanesi Pierre'e tükürdü. Parmaklarıyla şeytanı uzaklaştırmak için çatal işareti yaparak, "*wearh,*" diye söylendi.

"Gelin hanımefendi," dedi Pierre, kolumu bileğime yakın bir yerden kavrayarak. Pierre'in beni mümkün olabildiğince çabuk bir şekilde oradan uzaklaştırmak arzusu ile George'un Blackfriars'a dönüşümüzde bir kadeh şarap içme arzusu birleşince dönüşümüz gidişimizden çok daha kısa sürdü. Sağ salım Hart and Crown'a döndüğümüzde, Matthew'dan hâlâ bir iz yoktu. Pierre onu bulma amacıyla ortadan kayboldu. Kısa süre sonra Françoise saatin yeterince geç olduğunu ve dinlenmem gerektiğini hatırlattı. Chapman mesajı aldı ve vedalaşarak aramızdan ayrıldı.

Francoise şöminenin yanına oturdu. Dikişi yanı başında, kapıyı gözlemeye başladı. Alışveriş listemde yazılı ürünlerin üstünü tek tek çizip en alta "*fare kapamı*" ekleyerek yeni mürekkebimi denedim. Sonra John Hester'ın kitabına yöneldim. Çevresine sarılmış boş kâğıt parçası müstehcen içeriğini gizliyordu. Çoğu cıva zehirlenmeleriyle ilgili zührevi hastalıklar ve tedavileri sıralanmıştı. Chandler'ın, kitabı evli bir kadına satmaya yanaşmamasına şaşırılmamak gerekirdi. Matthew'un çalışma odasından mırıltılar duyduğumda ikinci bölüme başlamışım. Françoise'in dudakları ince bir çizgi haline geldi. Başını salladı.

"Bu gece evde olandan daha fazla şaraba ihtiyacı olacak," dedi, kapının yanında duran boş şarap testilerinden birini alıp merdivenlere yöneldi.

Kocamın sesini takip ettim. Matthew hâlâ çalışma odasındaydı. Elbiselerini çıkartıp ateşe atıyordu.

"O kötü biri, *milord,*" dedi Pierre merhametsizce, Matthew'un kılıcının tokasını açarken.

"Kötü, onu tanımlamaya yetmez. Onu tanımlayacak sıfat henüz bulunamadı. Bugünden sonra yargıçların önünde onun bir şeytan olduğuna yemin edebilirim." Matthew uzun parmaklarıyla vücuduna yapışan pan-

tolonun uzun bağlarını gevşetti. Pantolonu yere düştüğünde almak için eğildi ve ateşe fırlattı. Ama üzerindeki kan lekelerini saklayacak kadar hızlı değildi. Islak taş ve küf kokusu bana La Pierre’de mahkûm olarak geçirdiğim zamanı hatırlattığında bulantı gırtlığıma kadar yükseldi. Matthew aniden bana döndü.

“Diana.” Derin bir nefes alırken sıkıntımı fark etti. Gömleğini başından yırtarcasına çıkardı, çizmelerinin üzerine basıp bana doğru geldi. Üzerinde iç çamaşırından başka bir şey yoktu. Şöminenin ışığı omuzlarını aydınlatıyordu. Boynu ile omzunun birleştiği yerdeki uzun ve derin bir yara –bu tür yaralardan vücudunda pek çok sayıda vardı– göz kırparcasına bir belirip bir kayboluyordu.

“Yaralandın mı?” Dügümlenen boğazımdan kelimeleri çıkarmaya çabaladım, gözlerimi şöminede yanan giysilerden ayıramıyordum. Matthew bakışımı takip edip yumuşak bir sesle küfretti.

“Benim kanım değil.” Üzerinde bir başkasının kanının olması da rahatlatıcı değildi. “Kraliçe bir mahkûmun... sorgusunda hazır olmamı emretmişti.” Kısa tereddüdü bunun “işkence” olduğunu söylüyordu. “Elimi yüzümü yıkamama izin ver, sonra yemeğe katılırım.” Matthew’un sözleri sıcaktı. Ama yorgun ve kızgın görünüyordu. Bana dokunmamak için özen gösteriyordu.

“Yer altındaydın değil mi?” Kokunun başka bir yere ait olması imkânsızdı.

“Kuledeydim.”

“Mahkûmun? O öldü mü?”

“Evet.” Eli yüzüne gitti. “Bu kez durdurmak için erken dönmeyi ummuştum ama suların yükselme zamanını yanlış hesaplamışım. Tek yapabildiğim acısına son vermek için ısrar etmekte.”

Matthew daha önce bir kez daha bir adamın ölüm aşamasında bulunmuştu. Bugün evde kalabilir, Kule’deki kayıp bir ruhla ilgilenmeye bilirdi. Daha onursuz biri böyle yapardı. Ona dokunmak için uzandım ama benden uzaklaştı.

“Adam sırlarını açıklamadan öldüğü için Kraliçe derimi yüzecek ama artık umursamıyorum. Pek çok insan gibi Elizabeth de işine geldiğinde bir gözünü kapatır,” dedi.

“O kimdi?”

“Bir cadı,” dedi Matthew tekdüze bir sesle. “Kızıl saçlı bir kuklası var diye komşuları onu şikâyet etmiş. Kraliçe’nin bir kopyası olduğunu sanmışlar. Kraliçe, İskoç cadıları, Agnes Sampson ve John Fian’ın İngiliz cadılarını kendisine karşı ayaklanmaları için kışkırtmasından korkuyor. Hayır, Diana.” Onu rahatlatmak için hamle yaptığımda Matthew eliyle olduğum yerde kalmamı işaret etti. “Kuleye ve orada olanlara daha fazla yaklaşmayacaksın. Oturma odasına git, birazdan sana katılırım.”

Onu yalnız bırakmak zordu. Ama arzusuna saygı göstermek, şimdilik onun için yapabileceğim tek şeydi. Masada bekleyen şarap, ekmek ve peynir iştah açıcı değildi. Ama sabah satın aldığımız keklerden birini alıp elimde yavaşça ufaladım.

“İştahın yok,” dedi Matthew bir kedi sessizliğinde içeri girerken. Kendisine biraz şarap koydu. Tek dikişte içti. Sonra kadehi yeniden doldurdu.

“Senin de,” dedim. “Düzenli beslenmiyorsun.” Gallowglass ve Hancock onu sürekli olarak gece avına davet ediyordu ama Matthew onları hep geri çeviriyordu.

“Onun hakkında konuşmak istemiyorum. Bunun yerine bana nasıl bir gün geçirdiğini anlat.” *Unutmama yardım et.* Matthew’un söylemediği sözler odanın içinde fısıltı halinde dolaştı.

“Alışverişe gittik. Sipariş ettiğin kitabı Richard Field’dan aldım ve karısı Jacqueline’le tanıştım.”

“Ah.” Matthew’un gülümsemesi genişledi ve ağzının gerginliği biraz yumuşadı. “Yeni Bayan Field. İlk kocasından daha uzun yaşadı ve şimdi ikinci kocasına mutluluk dansı yaptırıyor. Gelecek hafta sonuna kadar ikiniz arkadaş olursunuz. Shakespeare’i gördün mü? Field’larla birlikte kalıyor.”

“Hayır.” Masa üzerindeki kırıntılara biraz daha ilave ettim. “Katedrale gittim.” Matthew hafifçe öne eğildi. “Pierre benimleydi,” dedim telaşla çöreği masaya bırakarak. “Ve George’la karşılaştım.”

“Hiç kuşkusuz William Ponsonby’nin ona iyi bir şeyler söylemesi için Bishop’s Head çevresinde dolanıyordu.” Matthew bir kahkaha atarken gergin omuzları yumuşadı.

“Bishop’s Head’e ulaşamadım,” diye itiraf ettim. “George, Aziz Paul Haçı’nda, vaaz dinliyordu.”

“Vaizleri dinlemek için toplanan kalabalığın ne yapacağı belli olmaz,” dedi yavaşça. Ses tonu yumuşaktı. “Pierre senin oralarda dolaşmana izin vermemeliydi.” Hizmetkârı çıkageldi.

“Uzun süre kalmadık. George beni kendi eczacısına götürdü. Birkaç kitap ve malzeme aldım. Sabun, mühür için bal mumu, kırmızı mürekkep...” Dudaklarımı birbirine bastırdım.

“George’un eczacısı Cripplegate’te yaşıyor.” Matthew’un sesi monotonlaştı. Başını kaldırıp Pierre’e baktı. “Londralılar bir şikâyetle bulunduklarında şerif oraya gider ve garip görünen ya da boş gezenleri toplar. İş i gayet kolaydır.”

“Eğer şerif Cripplegate’i hedef alıyorsa, neden Barbican Cross çevresinde o kadar çok yaratık varken Blackfriars’ta bu kadar az var?” Soru Matthew’u şaşırtmıştı.

“Blackfriars bir zamanlar Hristiyanların kutsal toprağıydı. İblisler, cadılar ve vampirler çok zaman önce başka yerlere gidip oralarda yaşamaya başladı ve hâlâ geri dönmediler. Ama, Barbican Cross yüzyıllar önce Yahudi mezarlığının olduğu topraklarda kuruldu. Yahudiler İngiltere topraklarından tamamen kovulduktan sonra şehir yetkilileri hainler ve suçlular için kutsanmamış mezarlıkları kullandılar. İnsanlar oralarda hayaletlerin gezindiğine inanır.”

“Yani sadece yaşayanların değil, ölülerin de mutsuzluğunu hissettim.” Kelimeler engel olamadan ağzımdan döküldü. Matthew’un gözleri kısıldı.

Konuşmamız yıpranmış sinirlerine iyi gelmiyordu ama endişem her dakika büyüyordu. “Bir eczacı aradığımı söylediğimde Jacqueline bana John Hester’ı tavsiye etti. Ama George kendi adamının da en az onun kadar iyi olduğunu ve yarı fiyata iş i mi halledebileceğimi söyledi. Mahalleyi sormadım.”

“John Chandler’ın, Hester’ın yaptığı gibi müşterilerini afyona itmesi benim için makul fiyatlarından daha önemli. Yine de Cripplegate’te olmanı istemiyorum. Bir dahaki sefere yazı malzemesine ihtiyacın olduğunda almaları için Pierre veya Françoise’i gönder. Hatta daha da iyisi,

Water Yolu'nun diğerk tarafında, yol üzerinde hemen üç kapı ilerideki eczacıya git."

"Bayan Field, hanımefendiye Blackfriars'ta bir eczacı olduğunu söylemedi. Birkaç ay önce Mösyö de Laune ve Jacqueline en büyük oğullarının iltihap kapmış boğazına en iyi gelecek tedavi üzerinde tartıştılar," diye mırıldandı Pierre açıklama olarak.

"Jacqueline ve de Laune isterlerse Aziz Paul'ün tam ortasında, kilisenin çanı on ikiye çalarken birbirlerine kılıç çeksinler. Diana şehrin diğerk yakasına yürüyerek gitmeyecek."

"Tehlikeli olan yalnızca Cripplegate değil," dedim, Alman vampire ait kitapçığı masanın karşısına iterek. "Chandler'dan Hester'm frengiyle ilgili kitabını, bir de hayvan tuzaklarıyla ilgili bir kitap satın aldım. Bu da satılıyordu."

"Ne satın aldın?" dedi Matthew şarap boğazına takılırken. Dikkati yanlış kitaba odaklanmıştı.

"Hester'ı unut. Bu kitapçık kurda dönüşüp insanların kanını emen, şeytanla anlaşma yapmış bir adamın hikâyesini anlatıyor. Yayımda parmağı olanlardan biri de Baynard Kalesi'nin bitişiğindeki biracı." Dikkatini çekmesi için parmağımı kitapçığın üzerinde tıklattım.

Matthew gevşek bir şekilde bağlanmış sayfaları kendisine doğru çekti. Önemli kısma geldiğinde solukları hızlandı. Sonra kitabı Pierre'e verdi. O da Matthew gibi hızla kitaba göz gezdirdi.

"Stubbe bir vampir, öyle değil mi?"

"Evet. Ölüm haberinin buralara kadar ulaşacağını hiç düşünmemiştim. Kit'in beni ilanlardaki ve popüler yayınlardaki dedikodulardan haberdar etmesi gerekiyordu, gerektiğı şekilde üzerini örtmemiz için. Bunu bir biçimde kaçırmış olmalı." Matthew Pierre'e sert bir bakış fırlattı. "Bu işi başka birinin üstlendiğinden emin ol. Kit'in de bundan haberi olmasın." Pierre onaylayarak başını salladı.

"Yani kurtadam efsaneleri insanların vampirlerin varlığını inkâr etmek için gösterdikleri acınası çabalardan başka bir şey değil, öyle mi?" Başımı iki yana salladım.

"Onlar konusunda bu kadar katı olma, Diana. Şu anda sadece cadılara odaklanıyorlar. Tımarhanelerdeki reformlardan sonra, birkaç yüzyıl

içinde sıra iblislere gelecek. Ve sonra vampirlerle ilgilenecekler. Cadılar çocukları korkutmak için kullanılan bir peri masalı olacak.” Matthew sözlerine rağmen endişeli görünüyordu.

“Kapı komşumuzun kafası cadılarla değil, kurtadamlarla meşgul. Eğer seni onlardan biri sanacak olurlarsa benim hakkımda endişelenmeyi bırak ve başının çaresine bak. Hem kapımızı bir cadının çalması da çok uzun sürmez.” Matthew’un bir cadı aramasının onun için tehlikeli olacağı gerçeğine tutundum. Kocamın gözleri uyarırcasına ışıldadı ama kızgınlığını kontrol edene kadar ağzını açmadı.

“Bağımsız hareket etmeye hevesli olduğunu biliyorum. Ama bir dahaki sefere işleri kendin çözmeye kalkışmadan önce benimle konuşacağına söz vermelisin.” Tepkisi beklediğimden daha yumuşaktı.

“Beni dinleyeceğine söz vermen şartıyla. İzleniyorsun, Matthew. Bundan eminim. Mary Sidney de emin. Sen Kraliçe’nin işleri ve İskoçya’daki sorunla ilgilen. Bu meseleyi benim halletmeme izin ver.”

Pazarlık yapmaya devam etmek için ağzını açtığı sırada başımı salladım.

“*Beni dinle.* Bir cadı kesinlikle gelecek. Söz veriyorum.”

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Matthew ertesi sabah Mary'nin Baynard Kalesi'ndeki dinlenme odasında yüzünde keyifli bir ifadeyle Thames Nehri'ni izleyerek beni bekliyordu. Geldiğimde altın sarısına çalan kahverengi korse ve eteğimi örten Elizabeth döneminin laboratuvar önlüğüne sırtarak bakıyordu. Omuzlarımdan çıkan kollar saçma bir şekilde doldurulmuştu. Ama boynumdaki yaka küçük ve rahattı. Bu da üstümdekini giyilebilecek en rahat giysilerden biri haline getiriyordu.

"Mary deneyini bırakamıyor. Pazartesi günü akşam yemeğine gelmemizi söyledi." Kollarımı boynuna doladım ve onu şap diye öptüm. Geriye doğru kaçtı.

"Neden sirke kokuyorsun?"

"Mary sirkeyle yıkıyor. Ellerini sabundan daha iyi temizliyor."

"Evimden ayrıldığında bal ve ekmek kokuyordun, Pembroke Kontesi seni bana turşu kokusuyla gönderiyor." Matthew'un burnu kulağımın arkasına gitti. Tatmin olmuş bir soluk aldı. "Sirkenin ulaşamadığı bir yer bulacağımı biliyordum."

"Matthew," diye mırıldandım. Kontes'in hizmetçisi Joan tam arkamızda duruyordu.

"Dışa dönük bir Elizabeth dönemi kadınından çok resmî bir Victoria dönemi kadını gibi davranıyorsun," dedi Matthew gülerek. Boynuma kondurduğu son bir öpücükle doğruldu. "Öğleden sonrası nasıl geçirdin?"

"Mary'nin laboratuvarını gördün mü?" Joan'u yapılması gereken diğer işlerle meşgul olması için göndermeden önce üzerimdeki biçimsiz gri mantoyu çıkarıp pelerinimi giydim. "Mary şatonun kulelerinden birine yerleşmiş. Duvarlarına da filozof taşının resimlerini yapmış. Ripley tomarının içinde çalışıyor gibiyim! Yale'de Beinecke'nin kopyasını görmüş-

tüm. Ama sadece altı metre uzunluğundaydı. Mary'nin duvar resimleri onun en az iki katı büyüklüğünde. Doğal olarak çalışmaya odaklanmakta güçlük çektim.”

“Ne deneyi yaptınız?”

“Yeşil aslan avladık,” dedim gururla. İki farklı asit solüsyonunu karıştırıp şaşırtıcı renk karışımları elde edilen simya sürecinin adıydı bu. “Az kalsın onu yakalıyorduk da. Ama sonra bir şey ters gitti ve şişe patladı. Muhteşemdi!”

“Benim laboratuvarımda çalışmadığın için memnunum. Genel olarak konuşmak gerekirse, nitrik asitle çalışıldığında patlamalardan kaçınmak gerekir. Bir dahaki sefere siz ikiniz daha az uçucu bir şeyle çalışın, mesela gül suyu damıtmak gibi.” Matthew’un gözleri küçüldü. “Cıvayla uğraşmıyordun değil mi?”

“Merak etme. Bebeğe zarar verecek hiçbir şey yapmam,” dedim kendimi savunarak.

“Ne zaman sağlığını ilgilendiren bir şey söylesem, arkasında hep başka bir sebep arıyorsun.” Kaşları öfkeyle çatılmıştı. Hâlâ alışmaya çalıştığım koyu sakal ve bıyığıyla Matthew daha da korkutucu görünüyordu. Ama onunla tartışmak istemiyordum.

“Özür dilerim,” dedim konuyu değiştirmeden önce. “Gelecek hafta taze bir parti *prima materia* karıştıracağız. İçinde cıva var ama söz veriyorum, ona dokunmayacağım. Mary ocak ayı sonuna kadar onun bir simyasal kara kaplumbağası şeklinde çürüyüp çürümeyeceğini merak ediyor.”

“Yeni yıla şenlikli girecekmişsiniz gibi görünüyor,” dedi pelerini omzuma yerleştirirken.

“Neye bakıyordun?” Pencereleden dışarı baktım.

“Nehrin öbür yakasında birisi yeni yıl akşamı öncesi için bir şenlik ateşi yakıyor. Yeni kesilmiş odun için vagon gönderdikleri her seferde, orada yaşayanlar odunları alıyorlar. Bir saat geçmeden yığın küçülüyor. Bu işleyle kuyu kazmayı seyretmek gibi bir şey.”

“Mary yarın kimsenin çalışmayacağını söyledi. Ah, Françoise’ya bir beyaz somun almasını hatırlatmak gerek. Bu ekmek demek, öyle değil mi? Cumartesi sabah kahvaltısı için süt ve bala yatırp yumuşatması gereki-

yor.” Elizabeth döneminin yumurtalı ekmeği de böyledi. “Sanırım Mary vampirlerin idare ettiği bir evde aç kalma ihtimalimden endişeleniyor.”

“Yaratıklar ve onların alışkanlıkları söz konusu olduğunda, Leydi Pembroke ‘ne ben sorayım ne sen söyle’ politikasını benimser,” dedi Matthew.

“Ayakkabılarının başına gelenlerden hiç bahsetmediği kesin,” dedim düşünceli bir şekilde.

“Mary annesinin yaşadığı gibi yaşıyor. İşine gelmeyen her türlü gerçeğe gözünü kapatıyor. Dudley ailesindeki bütün kadınlar böyle yapmak zorundaydı.”

“Dudley mi?” Kaşlarımı çattım. Dudley’ler adı çıkmış, belalı bir aileydi. ‘Hiçbir şekilde yumuşak başlı Mary’ye benzemezlerdi.

“Leydi Pembroke’un annesi Mary Dudley’ydi, Majesteleri’nin dostu ve Kraliçe’nin gözdesi Robert’ın kız kardeşi.” Matthew’un ağzı burkuldu. “Kızı gibi o da çok zeki bir kadındı. Mary Dudley zihnini fikirlerle doldurdu, bu nedenle babasının vatan hainliği ya da erkek kardeşinin attığı yanlış adımlara zihninde yer olmadı. Kutsanmış hükümdarımızdan çiçek hastalığı kapıtığında, Mary Dudley Kraliçe’nin ve kendi kocasının onun çirkinliğini kabul etmek yerine başkalarıyla arkadaşlık etmeyi tercih etmelerini asla kabullenmedi.”

Durdum. Şoktaydım. “Ona ne oldu?”

“Diğer bütün Dudley kadınlarının çoğu gibi hayata küstü ve yalnız öldü. En büyük başarısı on beş yaşındaki adaşını kırk yaşındaki Pembroke Kontu’yla evlendirmek oldu.”

“Mary Sidney on beş yaşında gelin mi oldu yani?” Enerjik, zeki kadın kocaman bir evi idare ediyor, çocuk yetiştiriyor, simya deneylerine devam ediyor ve bütün bunları kolayca yapıyormuş gibi görünüyordu. Nasıl olduğunu şimdi anlamıştım. Leydi Pembroke, benden birkaç yaş küçüktü. Ama otuz yaşına gelinceye kadar yaşamının yarısını bu sorumlulukları yerine getirerek geçirmişti.

“Evet. Ama Mary’nin annesi onun yaşamını sürdürmesi için gerekli her türlü beceriyi kazanmasını sağladı: Demir gibi bir disiplin, derin bir görev bilinci, paranın satın alabileceği en iyi eğitim, şiir aşkı ve simya tutkusu.”

İçimde yeşeren yaşamı düşündüm. Dünyada yaşamını sürdürebilmesi için onun ne tür araçlara ihtiyacı olacaktı?

Eve giderken yolda kimya hakkında konuştuk. Matthew, Mary'nin üzerine titrediği kristallerin okside olmuş demir cevheri olduğunu, daha sonra sülfürik asit elde etmek için bir şişede damıtacağını açıkladı. Her zaman, simyanın pratik yönlerinden çok sembolizmiyle ilgilenmişim ama Pembroke Kontesi'yle geçirdiğim ikindi, ikisinin arasındaki bağlantının ne kadar ilginç olduğunu göstermişti.

Kısa bir süre sonra sağ salim Hart and Crown'a varmış, limon özünü naneden yapılmış çayımı yudumluyordum. Elizabeth döneminde yaşayanların da çay içtikleri ortaya çıkmıştı. Ama hepsi bitki çayıydı. Mary hakkında gevezelik ederken, Matthew'un gülümsediğini fark ettim.

"Komik olan ne?"

"Daha önce seni hiç böyle görmemiştim," dedi.

"Nasıl?"

"Gelecek hafta Mary'yle yapacağın şeyler hakkındaki planlarını ve daha önce yaptıklarınızı anlatırken hayat dolusun ayrıca sorular sorup duruyorsun."

"Öğrenci olmayı seviyorum," diye itiraf ettim. "Başlangıçta her şeyin cevabını bilmemek zordu. Yıllar geçtikçe sorulardan başka bir şey olmamasının ne kadar keyifli olduğunu unutmuşum."

"Ve burada kendini Oxford'da hissetmediğin kadar özgür hissediyorsun. Sır saklamak yalnızlığı getirir." Matthew'un parmakları çenemde dolaşırken gözleri anlayış doluydu.

"Asla kendimi yalnız hissetmedim."

"Evet yalnızdın. Ve sanırım hâlâ yalnızsın," dedi usulca.

Zihnimde cevabımı şekillendirmeye çalışırken Matthew beni oturduğum koltuktan kaldırdı ve şöminenin hemen kenarındaki duvara doğru geri geri yürüdük. O ana kadar ortalıkta görünmeyen Pierre eşikte görüldü.

Sonra kapıya vuruldu. Matthew'un omuz kasları gerildi ve baldırında bir hançer ısıldadı. Başını salladığında Pierre sahanlığa çıkıp kapıyı hızla açtı.

"Peder Hubbard'dan bir mesaj getirdik," dedi ayakta dikilmekte olan iki erkek vampirden birisi. İkisi de çoğu habercinin giymeyeceği kadar pahalı elbiseler giyorlardı. İkisi de on beş yaşında bile değildi.

Bu yaşlarda bir vampir hiç görmemiştim ve bununla ilgili yasaklamalar olduğunu düşünmüştüm.

“Üstat Roydon.” Uzun boylu olan vampir burnunun ucunu çekiştirip çivit mavisî gözlerle Matthew’u süzdü. Gözlerini Matthew’dan bana doğru çevirdi. Tenimin soğuktan sızladığını hissettim. “Hanumefendi.” Matthew’un eli hançerini kavradı, Pierre bedenini bizimle kapı arasına yerleştirdi.

“Peder Hubbard sizi görmek istiyor,” dedi kısa olan, Matthew’un elindeki hançere küçümseyen bir bakış fırlatarak. “Saatler yediyi vurunca gelin.”

“Hubbard’a fırsatını bulduğumda geleceğimi söyleyin,” dedi Matthew zehir dolu bir sesle.

“Sadece siz değil,” dedi uzun boylu olan.

“Kit’i görmedim,” dedi Matthew sabırsız bir şekilde. “Başı dertteyse, efendiniz onu nerede aramamız gerektiğini benden iyi biliyordur, Corner.” Bu çocuk için uygun bir isimdi. Genç bedeni tümüyle keskin hatlardan oluşmuştu.

“Marlowe bütün gün Peder Hubbard’la beraberdi.” Corner’ın ses tonu sıkıldığını belli ediyordu.

“Öyle mi?” dedi Matthew. Bakışları keskindi.

“Evet. Peder Hubbard, cadıyı istiyor,” dedi Corner’ın arkadaşı.

“Anlıyorum,” dedi Matthew ifadesizce. Siyah ve gümüşün birbirine karıştığı bir bulanıklık oldu. Matthew’un hançeri Corner’ın gözüne yakın bir yerde kapı pervazına saplanmış titriyordu. Matthew onlara doğru ilerledi. Her iki vampir de isteksizce geriye doğru adım attılar. “Mesaj için teşekkür ederim, Leonard,” dedi Matthew ve ayağıyla kapıyı iterek kapadı.

Genç vampirler hızla merdivenden aşağı inerken Matthew ve Pierre uzun bir süre sessizce baktı.

“Hancock ve Gallowglass,” diye emretti Matthew.

“Derhal,” dedi Pierre ve neredeyse Françoise’a çarparak hızla odadan çıktı. Françoise kapı çerçevesine saplı hançeri aldı.

“Ziyaretçilerimiz vardı,” diye açıkladı Matthew kadının ahşabın halinden şikâyet etmesine fırsat vermeden.

“Neler oluyor, Matthew?” diye sordum.

“Sen ve ben eski bir dostla buluşacağız.” Sesi kaygı verecek kadar dengeli çıkmıştı.

Gözüm artık masanın üzerinde yatan hançere takıldı. “Bu eski dost bir vampir mi?”

“Şarap, Françoise.” Matthew benim düzenli bir şekilde üst üste koyduğum kâğıt destesini bozarak içinden birkaç yaprak çekti. Tüy kalem-lerimden biriyle hızla bir şeyler yazarken biraz örkeyle itiraz ettim. Kapı çalındığından beri suratıma bakmamıştı.

“Kasaptan taze kan var. Belki de...”

Matthew kafasını kaldırıp baktı. Ağzı düz bir çizgi haline gelmişti. Françoise daha fazla itiraz olmadan ona büyük bir kadeh şarap doldurdu. Şarabı koymayı bitirdiğinde Matthew, Françoise’a iki tane mektup uzattı.

“Bunu Russell House’taki Northumberland Lordu’na götür. Diğeri Raleigh’e. O da Whitehall’da olacak.” Françoise hemen odadan ayrıldı. Matthew uzun adımlarla pencereye yaklaşp sokağa baktı. Saçları göm-leğinin yüksek yakası üzerinde karmakarışıklı. Onları düzeltmek için ani bir istek duydum. Ama omuzlarının duruşu böyle bir hareketi hoş karşılamayacağını gösteriyordu.

“Peder Hubbard?” diye hatırlattım. Ama Matthew’un aklı başka yerdeydi.

“Kendini öldürteceksin,” dedi sert bir şekilde. Sırtı hâlâ dönüktü. “Ysabeau hayatta kalma içgüdü’nün olmadığı konusunda beni uyarmıştı. Bunu öğrenmeden önce kaç kez benzeri bir olay olması gerekiyor?”

“Şimdi ne yaptım?”

“Görölmek istedin, Diana,” dedi acımasızca. “Ve göröldün.”

“Pencereden dışarıyı seyretmeyi bırak. Sırtına konuşmaktan bıktım.” İçimden boğazını sıkmak gelse de yavaşça konuştum. “Peder Hubbard kim?”

“Andrew Hubbard bir vampir. Londra’yı o yönetir.”

“Londra’yı yönetir ne demek? Şehirdeki bütün vampirler ona mı itaat eder?” 21. yüzyılda, Londra’nın vampirleri sürüye bağılılıkları, gece alışkanlıkları ve sadakatleriyle ünlüydü. En azından diğcr cadılar böyle söylüyordu. Londra vampirleri, Venedik, Paris, İstanbul’daki vampirler kadar göze batmazdı. Moskova, New York ve Pekin’deki vampirler kadar kana susamış da değillerdi. Londra vampirleri iyi örgütlenmiş bir gruptu.

“Sadece vampirleri değil. İblisler ve cadıları da.” Matthew bana döndü. Gözleri soğuktu. “Andrew Hubbard, eski bir rahiptir. Zayıf eğitim almış, dert açmaya yetecek kadar ilahiyat bilgisine sahip bir rahip. Veba Londra’da ortaya çıktığında vampir oldu. Salgından 1349’a kadar şehrin yarısı ölmüştü. Hubbard salgının ilk dalgasında hastalara bakarak ve ölüleri gömerek yaşadı. Sonra o da öldü.”

“Ve birisi onu vampir yaparak kurtardı.”

“Evet ama kimin yaptığını hiç bulamadım. Ama, onun sözde ilahî olarak yeniden dirildiği üzerine bir sürü efsane var. Söylentiye göre, öleceğinden emin olduğunda, kendisi için kilise avlusuna bir mezar kazmış, sonra içine girip orada Tanrı’yı beklemiş. Saatler sonra da kalkıp tekrar yaşayanların arasına katılmış.” Matthew duraksadı. “O zamandan beri aklının yerinde olduğunu sanmam.”

“Hubbard kayıp ruhları toplar,” diye devam etti. “O günlerde sayılamayacak kadar çok vardı. Bir hafta içinde ailesini tamamen yitirmiş dul, yetim, erkek kim varsa topladı. Hasta olanları vampire dönüştürdü; onları tekrar vaftiz etti, onlara yatacak yer, yemek ve iş sağladı. Hubbard onları kendi çocukları sayar.”

“İblisleri ve cadıları bile mi?”

“Evet,” demekle yetindi Matthew. “Onları bir törenle evlat edinir. Ama Philippe’inki gibi bir törenle değil. Hubbard önce kanlarını test eder. Bunun ruhlarının içindekileri gösterdiğini ve Tanrı’nın onları ona emanet ettiğinin bir göstergesi olduğunu iddia ediyor.”

“Bu onların sırlarını da ortaya çıkarıyor,” dedim usulca.

Matthew başını salladı. Peder Hubbard’dan uzak kalmamı istemesine şaşmamak gerekirdi. Eğer herhangi bir vampir benim kanımı tadarsa bebekten haberi olacaktı ve babasının kim olduğundan da.

“Philippe ve Hubbard, de Clermont’ları onun aile törenlerinden ve zorunluluklarından muaf kılacak bir anlaşmaya vardı. Ashında şehre girmeden önce ona senin benim karım olduğunu söylemeliydim.”

“Ama söylemeyi tercih etmedin,” dedim dikkatle, ellerimizi birbirine kenetlerken. Gallowglass’ın Water Yolu dışında bir yere yanaşmamızı istemesinin nedenini şimdi anlıyordum. Philipe haklıydı. Zaman zaman Matthew tam bir aptal ya da yaşayan en küstah kişi gibi davranıyordu.

“Hubbard benim yoluma çıkmaz, ben de onun. de Clermont olduğunu öğrenir öğrenmez seninle de uğraşmayacaktır.” Matthew sokakta bir şey görmüştü. “Tanrı’ya şükür.” Merdivenlerde ağır ayak sesleri duyuldu, birkaç dakika sonra Gallowglass ve Hancock oturma odasında duruyordu. “Geç kaldınız.”

“Sana da merhaba, Matthew,” dedi Gallowglass. “Demek Hubbard resmî bir görüşme talep etti. Sen önermeden ben söyleyeyim. Yengeyi burada bırakarak Hubbard’ın burnunu sürtemezsin. Plan ne olursa olsun eşin de gidiyor.”

Matthew kendisinden beklenmeyen bir şey yapıp eliyle saçını dağıttı.

“Kahretsin,” diye küfretti Hancock, Matthew’u izleyerek. Saçının horoz ibiği gibi kalkmış olması Matthew’un yaratıcı kaçınma ve yarı gerçekleri söyleme kuyusunun kuruduğu anlamına geliyordu. “Tek planın Hubbard’dan kaçınmaktı. Başka bir planın yok. Senin aptal mı yoksa cesur mu olduğuna hiçbir zaman karar veremedik, de Clermont. Ama sanırım bu doğru cevabı verebilir ve cevap lehine olmayabilir.”

“Pazartesi günü Diana’yı Hubbard’a götürmeye karar vermiştim.”

“On gün şehirde kaldıktan sonra mı?” dedi Gallowglass.

“Aceleyle gerek yoktu. Diana bir de Clermont. Ayrıca biz şehirde değiliz,” dedi Matthew çabucak. Kafamın karıştığını görünce konuşmaya devam etti. “Blackfriars gerçekten Londra’nın bir parçası değil.”

“Hubbard’ın inine gidip onunla şehrin coğrafyasını tartışmayacağım tekrar,” dedi Gallowglass, elindeki eldivenleri kalçasına vurarak. “1485’te Lancaster’lara yardım etmeye geldiğimizde, tarikatı Kule’ye yerleştirmek için bu savı öne sürdüğünde kabul etmemişti. Şimdi de kabul etmeyecek.”

“Onu daha fazla bekletmeyelim,” dedi Hancock.

“Bol bol zamanımız var,” dedi Matthew. Ses tonu baştan savar nitelikteydi.

“Suların yükselme zamanını asla öğrenemedin, Matthew. Su yoluyla gideceğimizi varsayıyorum. Çünkü Thames’i de şehrin bir parçası saymıyorsun. Eğer su yolunu kullanacaksak şimdiden geç kalmış olabiliriz. Bir an önce gidelim.” Gallowglass başparmağıyla ön kapıyı gösterdi.

Pierre ellerine siyah deri eldivenler geçirerek bizi orada bekliyordu. Her zaman giydiği kahverengi pelerinini bu defa modaya pek uygun olmayan

siyah bir pelerinle değiştirmişti. Sağ koluna gümüş bir alet takılıydı: Üst kısmında hilal olan bir haçı çevreleyen bir yılan. Bu Pierre'in armasıydı. Matthew'un armasıyla tek farkı fleur-de-lis ve yıldızın olmamasıydı.

Galowglass ve Pierre birbirine benzeyen giysilerini giydiklerinde Françoise, Matthew'un omuzlarına onlarınkiyle uyumlu bir pelerin yerleştirdi. Pelerin ağır etekleri yerleri süpürüyor, Matthew'u daha da uzun boylu ve heybetli gösteriyordu. Dördü bir araya geldiklerinde korkutucu bir manzara oluşturunuyordu, daha önce yazılmış koyu pelerinli vampirlerle ilgili insan hikâyelerinin esin kaynağı gibi görünüyordardı.

Water Yolu'nun hemen başlangıcında, Gallowglass binebileceğimiz uygun bir araç aradı. "Bu hepimizi alabilir," dedi uzun bir sandalı işaret edip tiz bir ıslık çalarak. Sandalın yanı başında dikilen adam nereye gideceğimizi sorduğunda, vampir istikametimizi, şehrin çok sayıdaki iskelesinden hangisine yanaşacağımızı ve kimin kürek çekeceğini ayırtısıyla açıklamaya koyuldu. Gallowglass ona homurdandıktan sonra, zavallı adam korkuyla sandalın baş tarafında, lambanın olduğu yere sindi ve arada sırada başını çevirerek tedirginlikle bizi süzdü.

"Karşılaştığımız her kayıkçıyı korkutarak komşularımızla olan ilişkimizi geliştiremeyiz," dedim Matthew kayığa bindiğinde. İmalı bakışlarla birahaneye baktım. Hancock beni kucaklayıp doğruca kocamın kollarına teslim etti. Kayık nehirde hızla ilerlerken, Matthew kollarıyla beni sıkı sıkı sardı. Kayıkçı hızımız karşısında keskin bir soluk aldı.

"Dikkat çekmemize gerek yok, Gallowglass," dedi Matthew sert bir sesle.

"İstersen kürekleri sen çek, ben karını ısıtayım." Matthew cevap vermeyince, "Ben de kabul etmeyeceğini düşünmüştüm zaten," dedi Gallowglass.

Londra Köprüsü'nden gelen lambaların yumuşak ışıltısı önümüzdeki karanlığı aydınlatıyordu. Gallowglass'ın her kürek çekişinde kayığa çarpan suların sesi biraz daha gürültülü oluyordu. Matthew kıyıyı gözden geçirdi. "Old Swan merdivenlerine yanaş. Sular çekilmeden önce kayığa dönmek ve nehrin yukarısına gitmek istiyorum."

"Sessiz ol," diye fısıldadı Hancock. "Hubbard'ın inine sinsice sokulmamız gerek. O kadar çok gürültü çıkarıyorsun ki Cheapside'dan aşağı davul çalarak gitseydik daha iyiydi."

Gallowglass kayığın kış tarafına geçti ve sol eliyle iki kez sertçe küreğe asıldı. Bir iki kürek daha çektiğinde yan yatmış sütunlara bağlanmış birkaç çürük basamağa yanaştık. Bizi burada birkaç adam bekliyordu. Kayıkçı onları birkaç sert sözle uzaklaştırıp kayıktan mümkün olduğu kadar çabuk indi.

Sokağa ulaştıktan sonra sessizce kıvrılan yollardan yürüdük. Evlerin arasından ve bahçelerinden hızla geçtik. Vampirler kedi gibi sessiz ve hızlı hareket ediyorlardı. Ben su birikintilerine girerek ve gevşemiş taşlara basarak daha kararsızca yürüyordum. Sonunda daha geniş bir sokağa çıktık. Yolun uzak ucundan bir kahkaha sesi yükseldi, geniş pencerelerden sokağa ışık vuruyordu. Sıcacın cazibesine kapılarak ellerimi birbirine sürttüm. Belki de buraya girecektik. Belki de bu çarçabuk bitecekti, Andrew Hubbard'la buluşup ona evlilik yüzüğümü gösterecektim, sonra da eve dönecektik.

Ama Matthew bizi sokağın öbür tarafına, ölülerin birbirlerinden tescilli almak istercesine mezar taşlarının birbirine doğru eğildiği bakımsız bir kilise mezarlığına yönlendirdi. Pierre anahtar dolu metal bir halka taşıyordu. Gallowglass anahtarlardan birini çan kulesinin bitişiğindeki kapı kilidine soktu. Yıkılmaya yüz tutmuş kilisenin ortasından yürüyerek bir sunağın solundaki tahta kapıdan girdik. Dar taş merdivenler karanlıkta gözden kayboluyordu. Sıcakkanlıların sınırlı görme gücüyle insan, küf ve şarap kokusunun yükseldiği dar geçitleri ve açık alanları takip etmem mümkün değildi. Yolculuk insanları kilise mahzenlerinde ve mezarlıklarında dolaşmaktan caydırmak için uydurulan masallardan fırlamış gibiydi.

Daha derine inip, tüneller ve yer altı odalarından geçerek loş mahzene girdik. İnsan kemiklerinin saklandığı bölümde istiflenmiş kafataslarının çukur gözleri bizi seyrediyor gibiydi. Ayağımızın altında titreyen taş zemin ve boğuk çan sesleri yukarıda bir yerde saatin yediye geldiğini söylüyordu. Matthew bizi aceleyle uzakta hafif bir pırıltının görüldüğü bir başka tünele soktu.

Tünelin sonunda Thames Nehri'ndeki gemilerden indirilen şarapların depolandığı bir kilere adım attık. Duvar kenarında birkaç fıçı sıralanıyordu. Taze talaş kokusu sanki yıllanmış şarap kokusuyla yarışıyordu.

Talaş kokusunun kaynağını bulmaya çalıştım: Gallowglass'ı içine alacak büyüklükte uzun kutulardan minicik çocuklar için hazırlanmış küçücük kutulara kadar boyutlarına göre dizilmiş tabutlar. Dipteki köşelerde gölgeler hareket edip titriyordu. Odanın tam ortasında, yaratıkların oluşturduğu kalabalıkta bir tür ayın gerçekleşiyordu.

“Kanım sizindir, Peder Hubbard.” Konuşan adamın sesi korku doluydu. “Kalbimi görmeniz ve beni ailenize kabul edebilmeniz için kanımı size kendi arzumla sunuyorum.” Kısa bir sessizlikten sonra acı bir çığlık duyuldu. Sonra içerisi gergin bir bekleyiş havasıyla doldu.

“Hediyeni kabul ediyor ve seni çocuğum olarak koruyacağıma söz veriyorum, James,” dedi kaba bir ses. “Karşılık olarak sen de bana baban olarak saygı duyacaksın. Şimdi erkek kardeşlerini ve kız kardeşlerini selamla.”

Hoş geldin seslerinin ortasında tenimin buz kestiğini hissettim.

“Geç kaldın,” diye gürültüyü bıçak gibi kesen ses ensemdeki tüyle-
rin diken diken olmasına sebep oldu. “Görüyorum ki bütün maiyetinle beraber seyahat ediyorsun.”

“Randevumuz olmadığı için bu imkânsız.” Düzinelerce bakış bir nevi beni uyarıp, tenimi soğutup sızlamasına sebep olurken Matthew dirseğimi sıkıca kavradı.

Yavaşça atılan adımlar yaklaştı ve etrafımda dolaştı. Uzun boylu zayıf bir adam tam önümde durdu. Bir vampire karşı korku gösterilmemesi gerektiğini bilerek çekinmeden bakışlarını karşıladım. Hubbard'm kalın alın kemiğinin altında çukura kaçmış gözleri vardı ve göz bebeğindeki mavi, yeşil kahverengi damarlar göze çarpıyordu.

Vampirin gözleri sahip olduğu tek renkli şeydi. Bunun dışında, kısa kesilmiş beyaza çalan sarı saçları, neredeyse fark edilmeyecek kadar soluk renkli kaş ve kirpikleri, temiz tıraşlı yüzünde geniş, düz bir yarık halindeki dudaklarıyla oldukça solgun görünüyordu. Bir papaz cübbesiyle bir bilim insanı önlüğünün karışımı gibi görünen uzun, siyah paltosu bedeninin kadavraması görüntüsünü daha da belirginleştiriyordu. Geniş ve hafif çökük omuzlarındaki güç su götürmezdi ama bedeninin geri kalanı iskeletten farksızdı.

Güçlü parmakları çenemi yakalayıp başımı aniden yana yatırdı. Aynı anda Matthew vâmpiri bileğinden yakaladı.

Hubbard soğuk bakışlarıyla oradaki yarayı fark ederek ensemeye dokundu. İlk kez Françoise'ın bana bulabildiği en büyük yakayı takmış olmasını diledim. Hubbard zencefil ve çam kokulu buz gibi bir nefes verdi, ardından geniş ağzını kapayınca dudaklarının kenarları açık şeftaliden tamamen beyaza dönüştü.

“Bir sorununuz var, Üstat Roydon,” dedi Hubbard.

“Bir değil birkaç tane, Peder Hubbard. Birincisi elleriniz bana ait bir şeyin üzerinde. Şayet onları hemen çekmezseniz, bu ini güneş doğmadan paramparça eder, başınıza yıkarım. Bundan sonra olacaklar bu şehirde yaşayan herkesin –iblis, vampir, insan ve cadı– her türlü yaratığın, dünyanın sonunun geldiğini düşünmesine sebep olacaktır,” dedi Matthew. Sesi öfkeden titriyordu.

Gölgelerin arasından yaratıklar ortaya çıktı. Cripplegate'te tanıştığım eczacı John Chandler meydan okuyan gözlerle beni süzüyordu. Kit de oradaydı. Bir başka iblisin yanında duruyordu. Arkadaşı koluna girdiğinde Kit biraz geri çekildi.

“Merhaba, Kit,” dedi Matthew donuk bir sesle. “Şu ana kadar çoktan kaçıp saklandığını düşünmüştüm.”

Bir kez daha yüz yüze gelinceye kadar Hubbard çenemi tutarak başımı arkaya itti. Kit ve bize ihanet eden cadıya olan kızgınlığımı görmüş olmalıydı ki ikaz edercesine kafasını salladı.

“*Kalbinde kardeşinden nefret etmemelisin,*” diye mırıldandı beni bırakarak. Hubbard'ın gözleri odada gezindi. “Bizi yalnız bırakın.”

Matthew elleriyle yüzümü tuttu. Hubbard'ın tenimde bıraktığı kokuyu silmek için parmakları çenemin üzerinde dolaştı. “Gallowglass'la birlikte git. Biraz sonra sizle buluşurum,” dedi Matthew.

“O burada kalıyor,” dedi Hubbard.

Matthew'un kasları seğirdi. Emirlerine karşı gelinmesine pek alışkın değildi. Uzun bir duraksamadan sonra ailesine ve dostlarına dışarıda beklemelerini söyledi. Hancock emre anında uymayan tek kişiydi.

“Baban hep, akıllı bir adam kuyunun dibinden baksa bile, aptal adamın dağın tepesinden gördüğünden daha fazlasını görür, derdi. Umahım

ki haklı çıksın,” diye mırıldandı Hancock. “Çünkü bizi bu gece getirip bıraktığın yer tam bir dipsiz çukur.” Son bir bakış fırlattıktan sonra uzak duvardaki bir aralıktan Pierre ve Gallowglass’ı takip ederek çıktı. Ağır bir kapı gürültüyle kapandı. Sessizlik çöktü.

Üçümüz birbirimize o kadar yakındık ki Matthew’un ciğerlerinden çıkacak bir sonraki nefesi duyabiliyordum. Hubbard’a gelince vebanın onu delirtmekten daha kötüsünü yaptığını düşünmeye başlamıştım. Sanki hastalığından kalan etkilerden acı çekiyormuşçasına teni porselen yerine bal mumuna benziyordu.

“Mösyö de Clermont, sizin burada bulunmanıza sadece tolerans gösterdiğimi hatırlatmam mı gerekiyor” Hubbard odadaki büyük sandalyeye oturdu. “Konsil’i temsil etmenize rağmen Londra’daki varlığınıza sırf babanız istiyor diye izin veriyorum. Ama geleneklerimizi hiçe saydınız ve karınızın, önce benimle ve sürümle tanıştırmadan şehre girmesine izin verdiniz. Bir de şövalyeleriniz meselesi var tabii.”

“Bana eşlik eden şövalyelerin çoğu bu şehirde senin yaşadığından daha uzun süre yaşamıştır, Andrew. ‘Sürü’ne katılmadıkları takdirde şehri terk etmeleri için ısrar ettiğinde surların dışına yerleştiler. Sen ve babam, de Clermont’ların şehre daha fazla tarikat üyesi getirmeyeceği konusunda anlaşıntız. Ben de getirmediim.”

“Çocuklarımın bu tür ince ayrıntıları umursadığını mı sanıyorsun? Taktıkları yüzükleri ve pelerinlerinin üzerindeki cihazları gördüm.” Hubbard öne eğildi. Gözleri tehditkârdı. “Neredeyse İskoçya’ya vardığınız söylenmişti. Neden hâlâ buradasınız?”

“Galiba muhbirlerinize yeterince para vermiyorsunuz,” dedi Matthew. “Bugünlerde Kit oldukça parasız.”

“Sevgi ve sadakati parayla satın almam. Hedeflerime ulaşmak için işkence ve tehdide başvurmak âdetim değildir. Christopher söylediğim şeyleri istediği için yapıyor. Babalarını seven tüm dindar çocuklar gibi.”

“Kit sadece bir tanesine sadakat gösteremeyecek kadar fazla efendiye sahip.”

“Aynı şey senin için de geçerli, değil mi?” Matthew’a meydan okumayı bitiren Hubbard bana döndü ve özellikle kokumu içine çekti. Yumuşak ama kederli bir ses çıkardı. “Ama önce evliliğinizden konuşalım. Çocuk-

larımın bazıları bir cadı ve *wearh* ilişkisinin tiksiniç olduğunu düşünüyor. Ancak şehirimde babanın kin dolu şövalyeleri kadar, Konsil ve anlaşması da hoş karşılanmaz. Her ikisi de Tanrı'nın bizim tek bir aile gibi yaşamamız arzusuyla çelişiyor. Aynı zamanda karın bir zaman bükücüsü," dedi Hubbard. "Zaman bükücüleri onaylamam çünkü kadın ve erkekleri buraya ait olmayan fikirlerle kışkırtırlar."

"Seçme ve düşünme özgürlüğü gibi fikirlerle mi?" diye söze karıştım. "Sizi korkutan ne?"

"İkincisi," diye sözümü kesti Hubbard. Hâlâ Matthew'a odaklanmıştı. Ben yokmuşum gibi davranıyordu. "Onunla besleniyor olman meselesi." Hubbard'ın gözleri Marththew'un boynumda bıraktığı yara izine takıldı. "Cadılar onu fark ettiğinde bir soruşturma talep edeceklerdir. Eğer karın kanını bir vampire kendi arzusuyla vermekten suçlu bulunursa Londra'nın dışına sürülür. Şayet rızası olmadan kanını almışsan, o zaman sen ölüm cezasına çarptırılırsın."

"Aile duyarlılığına bak," diye mırıldandım.

"Diana," diye uyardı Matthew.

Hubbard parmak uçlarını birleştirip Matthew'u bir kez daha dikkatle inceledi. "Son olarak da hamile. Bebeğin babası onu aramaya gelecek mi?"

Bu sözler bir anda kafamdaki karışık düşünceleri sona erdirdi. Hubbard henüz en büyük sırrımızı, çocuğumun babasının Matthew olduğunu bilmiyordu. Paniğimi bastırdım. *Düşün ve hayatta kal*. Philippe'in bu tavsiyesi bizi bu çıkmazdan kurtarabilirdi.

"Hayır," dedi Matthew.

"O halde çocuğun babası öldü, ya doğal nedenlerle ya da senin elinle," dedi Hubbard uzun uzun Matthew'a bakarak. "Bu durumda cadının çocuğu doğduğunda sürüme katılacak ve annesi benim çocuklarımdan biri olacak."

"Hayır," diye yineledi Matthew, "olmayacak."

"Konsil bu suçları öğrendiğinde Londra dışında bir yerde ne kadar hayatta kalabileceğinizi sanıyorsunuz?" Hubbard başını salladı. "Karın ailemin bir üyesi olduğu ve aranızda herhangi bir kan paylaşımı olmadığı sürece güvende olacaktır."

“Diana’yı o tuhaf ayine sokmayacaksın. ‘Çocuklarına’ onun sana ait olduğunu söyleyebilirsin ama ne onun ne de çocuğun kanını alacaksın.”

“Korumam altındaki ruhlara yalan söylemem. Neden Tanrı önüne bir güçlük çıkardığında tek yapabildiğin sırlara ve savaşmaya sığınmak oluyor, oğlum? Bunlar sadece yıkıma yol açarlar.” Hubbard duygulanmış gibi yutkundu. “Tanrı kendilerinden üstün bir şeye inanlara kurtuluş yolunu açık tutar.”

Matthew karşılık veremeden susması için elimi koluna koydum.

“İzninizle, Peder Hubbard,” dedim. “Yanlış anlamıyorsam de Clermont ailesi yönetiminizden muaf, öyle değil mi?”

“Evet, bu doğru, Bayan Roydon ancak siz bir de Clermont değilsiniz. Sadece bir de Clermont’la evlisiniz.”

“Yanlış,” diye karşılık verdim kocamı gömleğinin kolundan sıkı sıkı tutarak. “Hem Matthew’un karısı hem Philippe de Clermont’un kan yeminiyle kabul edilen kızıyım. Ne ben ne de çocuğum size asla baba demeyeceğiz.”

Andrew Hubbard afallamıştı. Philippe’in geleceği hepimizden iyi görmüş olmasına şükrettim. Matthew’un omuzları gevşedi. Babası Fransa’da, bizden uzaktaydı ama bir kez daha güvenliğimizi sağlamıştı.

“İsterseniz kontrol edin. Philippe alnımı buradan işaretledi.” Vampirilere aldırış etmeden uyuklayan üçüncü gözümün bulunduğu noktayı gösterdim.

“Size inanıyorum, Bayan Roydon,” dedi Hubbard en sonunda. “Hiç kimse Tanrı’nın evinde böyle bir konuda yalan söylemeye cüret etmez.”

“Belki bana siz yardım edebilirsiniz. Londra’ya cadılık ve büyüünün hassas noktalarını öğrenmek için geldim. Bu konuda çocuklarınız arasından bana kimi tavsiye edebilirsiniz?” Bu soruyla birlikte Matthew’un sırtışı yüzünden bir anda silindi.

“Diana,” diye homurdandı.

“Eğer bu konuda desteğinizi benden esirgemezseniz babam son derece memnun olur,” dedim Mathew’a aldırmadan.

“Ve bu memnuniyet babanızca nasıl ifade edilirdi?” Andrew Hubbard da bir Rönesans prensiydi ve olası bir stratejik avantaj elde etmek ilgisini çekiyordu.

“Babam her şeyden önce, yeni yıl arifesini evimizde huzurla geçirdiğimizi bilmekten memnun olacaktır,” dedim Hubbard’ın gözlerine bakarak. “Sonraki mektubumda yazacaklarım Hart and Crown’a göndereceğiniz cadıya bağlı olacak.”

Hubbard talebimi dikkatle düşündü. “Çocuklarımla ihtiyaçlarınızı konuşup size hizmet edecek en iyi kişiyi bulacağım.”

“Kimni gönderirse göndersin casus olacaktır,” diye uyardı Matthew.

“Sen de bir casussun,” dedim. “Yorgunum. Artık eve gitmek istiyorum.”

“Burada işimiz bitti, Hubbard. İnanıyorum ki, Diana diğer de Clermont’lar gibi senin onayınla Londra’da kalmaya devam edecek.” Matthew, Hubbard’ın cevabını beklemeden gitmek üzere döndü.

“de Clermont’lar bile şehirde dikkatli olmalı,” diye arkamızdan seslendi Hubbard. “Bunu aklınızdan çıkarmayın, Bayan Roydon.”

Matthew ve Gallowglass dönüş yolunda alçak sesle konuştular ama ben sessizdim. Kayıktan inmem için yardım etmek istediklerinde reddederek onları beklemeden Water Yolu’na çıkmaya başladım. Buna rağmen Hart and Crown’a giden geçide ulaştığımda Pierre önümde, Matthew ise dirseğimin dibindeydi. İçeride Walter ve Henry bizi bekliyordu. Bizi görünce her ikisi de ayağa fırladı.

“Tanrı’ya şükür,” dedi Walter.

“Yardıma ihtiyacınız olduğunu duyar duymaz koşup geldik. George hasta olup yatağa düştü. Ne Kit’i ne de Tom’u bulabildik,” diye açıkladı Henry bir bana bir Matthew’a bakarak.

“Sizi çağırdığım için özür dilerim. Zamanından önce alarm verdim,” dedi Matthew pelerinini çıkararak.

“Eğer tarikatla ilgiliyse...” diye söze girdi Walter pelerini süzerek.

“Hayır değil,” dedi Matthew onu rahatlatmak için.

“Benimle ilgili,” dedim. “Başka bir felaket senaryosu yaratmadan önce şunu anlayın. Cadılar benim sorunum. Matthew izleniyor ve sadece Hubbard tarafından değil.”

“Buna alışkın,” dedi Gallowglass aksi bir sesle. “Onlara aldırış etme.”

“Kendi hocamı bulmam gerek, Matthew,” dedim. Elim karnıma gitti. “Siz işe karıştığınız sürece hiçbir cadı bana sırlarını vermeyecek. Bu eve her giren ya *wearh* ya filozof ya da casus. Bu da benim türümün gözünde

içinizden herhangi birinin bizi yetkililere teslim edebileceği anlamına gelir. Berwick uzak görünebilir ama panik yayılıyor.”

Matthew’un bakışları buz gibiydi ama en azından dinliyordu.

“Eğer buraya bir cadının gelmesini emrederseniz elbette bir tane gelecektir. Matthew Roydon daima istediğini yapmanın bir yolunu bulur. Ama yardım yerine alacağım, Dul Beaton’inki gibi bir gösteri olacak. İhtiyacım olan bu değil.”

“Hubbard’ın yardımına da ihtiyacın yok,” dedi Hancock yüzünü ekşiterek.

“Zamanımız yok,” diye hatırlattım Matthew’a. Hubbard bebeğin Matthew’dan olduğunu bilmiyordu, Hancock ve Gallowglass da kokumdaki değişiklikleri henüz fark etmemişlerdi. Ama bu akşamki olaylar içinde bulunduğumuz tehlikenin kafama dank etmesine yol açmıştı.

“Tamam, Diana. Cadıları sana bırakacağız. Ama yalan yok,” dedi Matthew. “Sır da olmayacak. Bu odada bulunanlardan biri senin her an nerede olduğunu bilmek zorunda.”

“Matthew! Bunu yapamazsın,” diye itiraz etti Walter.

“Karımın sağduyusuna güveniyorum,” dedi Matthew kararlılıkla.

“Philippe de büyükanne için böyle der,” dedi Gallowglass kısık sesle. “Ortalık cehenemme dönmeden önce.”

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Hubbard'la karşılaşmamızdan sonraki hafta, "Eğer cehennem buysa," dedi Matthew, "Gallowglass hayal kırıklığına uğrayacak."

Oturma odasında karşımızda duran on dört yaşındaki cadının cehennem ateşiyle uzaktan yakından alakası yoktu.

"Şişst," diye susturdum onu, o yaştaki bir çocuğun ne kadar hassas olabileceğini bilerek. "Peder Hubbard neden burada olduğunu sana açıkladı mı, Annie?"

"Evet bayan," diye cevap verdi Annie perişan bir sesle. Kızın yüzündeki solgunluğun, doğal rengi mi yoksa korku ve yetersiz beslenmenin bir karışımı mı olduğunu söylemek zordu. "Size hizmet vermek ve Londra'da eşlik etmek için buradayım."

"Hayır. Anlaşmamız böyle değildi," dedi Matthew sabırsız bir şekilde. Ayağındaki çizmelerle tahta zemini ezercesine ayağa kalktı. Annie irkildi. "Bir gücün ya da bilgin var mı, yoksa Hubbard bize bir tür şaka mı yapıyor?"

"Benim biraz becerim var," diye kekeledi Annie. Teninin beyazlığıyla tezat açık mavi gözleri vardı. "Fakat benim kalmak için bir yere ihtiyacım var, Peder Hubbard dedi ki..."

"Ah, Peder Hubbard'ın ne dediğini tahmin edebiliyorum," dedi Matthew küçümseyerek. Bakışlarını öyle bir uyarı taşıyordu ki şaşkınlıkla gözlerini kırıştırıp sustu.

"Açıklaması için ona izin ver," dedim sert bir sesle. Cesaret vermek için kızı gülümsedim. "Devam et, Annie."

"Peder Hubbard size hizmet etmenin yanı sıra, Londra'ya geri döndüğünde sizi teyzeme götürmemi söyledi. Kendisi hâlâ bir loğusanın yanında ve kadının ona ihtiyacı olduğu için henüz dönmek istemiyor."

“Teyzen bir ebe ve aynı zamanda bir cadı, öyle mi?” diye sordum nazikçe.

“Evet, iyi bir ebe ve güçlü bir cadı,” dedi Annie gururla dikleşerek. Dikleştiğinde eteğinin fazlasıyla kısa olduğu ve ayak bileklerinin açıkta kaldığı ortaya çıktı. Peder Hubbard erkek çocuklarına onları sıcak tutacak bedenlerine uygun giysiler verirken, kız çocuklarına aynı özeni göstermiyordu. Öfkemi dizginledim. Françoise dikiş takımlarını çıkarmak zorunda kalacaktı.

“Peder Hubbard’m ailesine nasıl katıldın?”

“Annem namuslu bir kadın değildi,” diye mırıldandı Annie ince perlerinin içinde ellerini bükerek. “Peder Hubbard beni Aldersgate yakınlarındaki Azize Anne Kilisesi’nin yer altı kemerlerinin birinde buldu. Annem yanı başımda ölmüştü. Teyzem o zamanlar yeni evlenmişti, kısa bir süre sonra kendi bebeği oldu. Ben altı yaşındaydım. Kocasının günahkârlığımla oğullarını baştan çıkaracağını düşündüğü için beni onlarla birlikte büyütmek istemedi.”

Artık bir ergen olan Annie hayatının yarısından çoğunu Hubbard’la beraber geçirmişti. Bu düşünce tüyler ürperticiydi. Altı yaşındaki bir çocuğun birilerini günahkârlığıyla bozabileceği düşüncesini anlamak mümkün değildi. Ama bu hikâye Annie Undercroft’un sefil görünüşünü açıklıyordu.

“Françoise sana yiyecek bir şeyler hazırlarken yatacağın yeri göstereyim.” O sabah üçüncü kata çıkıp küçük bir yatak, üç ayaklı bir tabure ve cadının eşyalarını koyacağı, eskimiş sandığın bulunduğu odayı inceledim. “Eşyalarını taşımana yardım edeyim.”

“Hanımefendi?” dedi Annie şaşırarak.

“Hiçbir şey getirmemiş,” dedi Françoise, evin yeni üyesine onaylamayan bakışlar fırlatarak.

“Önemli değil. Yakında kendi eşyaları olur.” Kararsız duran Annie’ye gülümseyerek baktım.

Françoise ve ben hafta sonunu Annie’nin yeterince temiz görünmesini, kendisine uygun elbiseler ve ayakkabılar giymesini sağlamakla geçirdik. Benim için ufak tefek alışverişler yapabilmesi için temel matematik bilgilerini öğrettik. Onu sınamak için bir peni değerinde tüy kalem ve iki yüz

elli gramlık bal mumu almak üzere yakındaki bir eczaneye gönderdiğimde (Philippe haklıydı. Matthew ofis malzemelerini endişe verici bir hızla tüketiyordu), Annie bir miktar bozuk parayla geri geldi.

“Bir şilin istedi,” diye şikâyet etti Annie. “Bu bal mumu, mum olarak kullanmak için bile yeterince iyi değil. Öyle değil mi?”

Pierre’in kızı kanı kaynamıştı, nadiren gülümseyen kızı her fırsatta gülümsetmeye çalışıyordu. Ona kedi beşiği oynamayı öğretti. Pazar günü Matthew’un birkaç saat benimle yalnız kalmak istediğini ima ettiğinde Annie’yle dolaşmaya gönüllü oldu.

“Pierre... ondan faydalanmaya kalkar mı?” diye sordum, Matthew en sevdiğim giysimin düğmelerini çözerken. Kaliteli siyah yünden yapılmış, kolsuz bir erkek yeleği. Onu eteklerim ve bol gömleğimle birlikte gi-
yiyordum.

“Pierre mi? Aman Tanrım. Hayır!” Matthew’un komiğine gitmiş gibiydi.

“Bu makul bir soru.” Mary Sidney kendisine en pahalı çeyizi teklif eden adamla evlendirildiğinde bu yaşıydı.

“Ben de sana doğruyu söyledim. Pierre genç kızlarla yatmaz.” Son düğmeyi açtığında parmakları durdu. “Bu ne hoş sürpriz. Korse giymi-yorsun.”

“Rahatsız ediyor. Bu konuda bebeği suçluyorum.”

Matthew takdir eden bir ses çıkararak üzerimdeki yeleği çıkardı.

“Başka erkeklerin onu rahatsız etmesine de engel olabilecek mi?”

“Mümkünse bu sohbete daha sonra devam edebilir miyiz?” diye sordu Matthew sabırsızlığını belli ederek. “Bu soğuk havada dışarıda fazla kalmazlar.”

“Yatak odasında çok sabırsızsın,” dedim ellerimi gömleğinin yakasına kaydırarak.

“Gerçekten mi?” Matthew sözlerimden kuşku duyar gibi kaşlarını kaldırdı. “Ben de sorunumun hayranlık verici bir biçimde kendimi tutmam olduğumu sanıyordum.”

Matthew, sonraki birkaç saatini, pazar günü boş bir evde sabrının ne kadar sınırsız olabileceğini göstermekle geçirdi. Herkes geri döndüğünde, ikimiz de bitkin ve çok daha keyifli bir haldeydik

Ama pazartesi günü her şey normale döndü. Matthew şafak vakti ilk mektubu alır almaz düşüncelere daldı, gerildi. İşlerinin getirdiği zorunluluklardan dolayı öğlen yemeğinde bana eşlik edemeyeceği kesinlik kazanınca Pembroke Kontesi'ne özrünü ilettili.

Matthew'un neden bizimle olmadığını açıklarken Mary hiçbir şaşkınlık göstermeden beni dinledi ve meraklı bir baykuş gibi Annie'ye bakıp onu Joan'a emanet ederek mutfağa gönderdi. Birlikte çok lezzetli bir öğlen yemeği yedik. Yemek sırasında Mary Blackfriars'ta, seslenme mesafesinde oturan herkesin özel yaşamlarıyla ilgili detaylı bir bilgi verdi. Daha sonra bize yardım etmeleri için Joan ve Annie'yi yanımıza alarak laboratuvara gittik.

"Kocan nasıl, Diana?" diye sordu Kontes, elbisesinin kollarını kıvrırken, bir yandan da önündeki kitaba bakıyordu.

"Sağlığı yerinde," dedim. Bunun Elizabeth döneminde "iyi" anlamına geldiğini öğrenmiştim.

"Bu iyi haber." Mary arkasına dönüp zehirli görünen kötü kokulu bir sıvıyı karıştırmaya koyuldu. "Kraliçe krallıkta en çok ona ve Lord Burghley'ye güvenir."

"Keşke ruh hali de daha güvenilir olsaydı. Bugünlerde Matthew'un dakikası dakikasına uymuyor. Bir an inanılmaz derecede sahiplenici, bir an sonra bir eşyaymışım gibi beni görmezden geliyor."

"Erkekler mallarına bu şekilde muamele ederler." Eline su dolu sürahiyi aldı.

"Ben onun malı değilim," dedim ifadesiz bir sesle.

"Senin ve benim bildiğimiz, yasaların ne söylediği ve Matthew'un nasıl hissettiği apayrı şeyler."

"Böyle olmamalı," dedim hemen, konuyu tartışmaya hazırdım. Mary hafif, teslim olmuş bir tebessümle beni susturdu.

"Kocalarımızla diğer kadınlardan çok daha rahatız, Diana. Kitaplarımız ve tutkularımıza harcayabileceğimiz boş zamanımız var, Tanrı'ya şükür. Çoğu kadın bunu yapamaz." Mary beher kabının içindekileri son bir kez karıştırdıktan sonra karışımı başka bir cam kaba boşalttı.

Annie'yi düşündüm, kilise mahzeninde yalnız ölen bir anne, kocasının önyargılarından dolayı onu aileye kabul etmeyen bir teyze, umut ve

huzur adına pek az şey vadeden bir hayat. “Kadın hizmetçilere okuma öğretiyor musun?”

“Kesinlikle,” dedi Mary hiç tereddütsüz. “Yazmayı ve hesap yapmayı da öğreniyorlar. Bu tür becerilerle iyi bir koca bulabilirler; para kazanmayı ve harcamayı seven bir koca.” Mary, Joan’u yanına çağırdı, içinde kimyasal madde olan küre şeklindeki cam kabı birlikte ateşe götürdüler.

“O zaman Annie de öğrenecek,” dedim kızı başımı sallayarak. Annie gölgelerin içinde duruyordu, beyaza çalan sarı saçları ve soluk yüzüyle bir hayaleti andırıyordu. Eğitim kendisine olan güvenini artıracaktı. Bal mumunun fiyatı için Mösyö de Laune’la pazarlık ettiğinden beri adımlarını daha sağlam atıyordu.

“İleride bunun için sana teşekkür edecektir,” dedi Mary. Yüzünde ciddi bir ifade vardı. “Biz kadınlar aklımız dışında hiçbir şeye sahip değiliz. Namusumuz önce babamıza, sonra kocamıza aittir. Kendimizi ailemize adanırız. Düşüncelerimizi başkasıyla paylaşır paylaşmaz, kâğıdı kalem ya da iğne ipliği elimize alır almaz, yaptıklarımız başkasına ait olur. Kendi fikirleri ve söyleyecek sözü olduğu sürece, Annie’nin sadece kendisine ait olan bir şeyi olacaktır.”

“Keşke bir erkek olsaydın, Mary,” dedim başımı sallayarak. Pembroke Kontesi kadın erkek çoğu yarattığı cebinden çıkarabilirdi.

“Eğer erkek olsaydım, malikânemde oturur, ya Henry gibi Majesteleri’ni ziyarete gider ya da Matthew gibi devlet sorunlarıyla ilgilenirdim. Bunun yerine seninle beraber laboratuvarımdayım. Neresinden bakarsan bak durumumuz daha iyi, bazen el üstünde tutulup bazen mutfak taburesi muamelesi görsek bile.” Mary’nin yuvarlak gözleri ışıldadı.

Güldüm. “Haklı olabilirsin.”

“Eğer saraya gitmiş olsaydın, bu konuda hiç kuşkun olmazdı. Gel,” dedi Mary tekrar deneyine geri dönerek. Şimdi *prima materia* ısınırken bekleyeceğiz. Eğer işimizi iyi yaptıysak bu filozof taşıyı ortaya çıkaran şey olacak. Deneyin başarılı olacağını umarak işlemin sonraki adımlarını gözden geçirelim.”

Çevremde simya el yazmaları varken zamanın nasıl geçtiğini anlamıyordum. Bu nedenle Matthew ve Henry laboratuvara girdiklerinde sersemleyerek başımı kaldırdım. Mary ve ben, *Pretiosa Margarita Novella*

olarak bilinen simya el yazmaları toplaması üzerine derin bir sohbeta dalmıştık. Öğleden sonra olmuş muydu?

“Gitme zamanı gelmiş olamaz. Henüz değil,” diye itiraz ettim. “Mary’nin elindeki el yazması...”

“Matthew o kitabı bilir çünkü onu bana erkek kardeşi verdi. Matthew’un artık bilgili bir karısı olduğu için büyük ihtimalle şimdi buna pişmandır,” dedi Mary bir kahkaha atarak. “Dinlenme odasında yememiz için hazırlanmış hafif bir şeyler var. Bugün ikinizi birden görmeyi ummuştum.” Bunun üzerine Henry, Mary’ye aralarında bir iş çeviriyorlarmış gibi göz kırptı.

“Çok nazıksın, Mary,” dedi Matthew, merhaba demek için yanağımdan öperken. “Belli ki henüz sirke aşamasına gelememişsiniz. Hâlâ kezzap ve magnezyum kokuyorsunuz.”

İsteksizce kitabı bırakıp ellerimi yıkadım. Mary o gün yaptığımız işlemleri not etmeyi bitirdi. Dinlenme odasına geçince Henry daha fazla heyecanını gizleyemedi.

“Zamanı geldi mi, Mary?” diye Kontes’e sordu koltuğunda kıpırdanarak.

“Sende genç William gibi hediye vermeye heveslisin,” dedi Mary bir kahkaha atarak. “Henry ve benim size bir yılbaşı ve evlilik hediyeimiz var.”

Ama bizim onlara verecek hiçbir şeyimiz yoktu. Bu tek taraflı takastan rahatsız olarak Matthew’a baktım.

“İş hediyeye geldiğinde Mary ve Henry’yi geçebileceğini düşünüyorsan sana iyi şanslar, Diana,” dedi üzüntüyle.

“Saçmalama,” diye karşılık verdi Mary. “Matthew kardeşim Philip’in hayatını ve Henry’nin mülklerini kurtardı. Hiçbir hediye bu tür borçları ödemeye yetmez. Bu tür konuşmalarla keyfimizi bozmayın. Yeni evli çiftlere bu tür hediyeler vermek gelenektir, hem de yılbaşında. Kraliçe’ye ne hediye ettin, Matthew?”

“Zavalı Kral James’e uygun zamanı sessizce beklemesini söyleyen başka bir saat gönderdikten sonra ona kristal bir kum saati vermeyi düşünüyordum. Ona faniliğini hatırlatmakta yardımcı olur diyordum,” dedi Matthew keyifsizce.

Henry, dehşetle Matthew’a baktı ve “Hayır. Bu doğru olamaz,” dedi.

“Bir anlık sinirle aklıma geliverdi işte,” diye onu yatıştırdı Matthew. “Herkes gibi ben de ona üstü kapaklı bir çay fincanı hediye ettim.”

“Hediyemizi unutma, Henry,” dedi artık onun kadar heyecanlı olan Mary.

Henry kadife bir kese çıkarıp nazıkçe bana uzattı. Kesenin iplerini bulup ağzını açtım ve sonunda kendisi kadar ağır bir zincire takılmış bir madalyon çıkardım. Madalyonun ön yüzünde yakut ve elmas kakmalı altın bir filigran vardı. Tam ortasıdaysa Matthew’un ay ve yıldızı yer alıyordu. Madalyonu ters çevirdim. Çicekler ve sarmaşıklarla bezenmiş mine kaplamaya soluğum kesilerek baktım. Alttaki tokasını açtığımda Matthew’un minyatür bir tasviriyle karşılaştım.

“Üstat Hilliard buradayken ilk başlangıç taslağını çizdi. Noel nede niyle çok meşgul olduğu için yardımcısı Isaac resimde ona yardım etti,” diye açıkladı Mary.

Minyatürü elime alıp bir o yana bir bu yana çevirdim. Matthew çalışma odasında geceleyin çalışırken görüldüğü haliyle resmedilmişti. Gömleğinin dantel kenarlı yakası açıktı, sağ kaşını alaycı bir neşeyle kaldırmıştı. Siyah saçlarını her zamanki dağınıklığıyla geriye atmıştı, sol elinin uzun parmaklarıyla bir madalyon tutuyordu. Bu dönem için oldukça erotik ve açık bir resim sayılırdı.

“Hoşuna gitti mi?” diye sordu Henry.

“Bayıldım,” dedim yeni hazinemden gözlerimi ayıramadan.

“Isaac resimde hocasından daha... cesaretlidir. Ama bunun bir düğün hediyesi olduğunu söylediğimde bu madalyonun kadının sırrı olacağını ve kocasının özel yaşamlarındaki halini göstermesinin sorun olmayacağını söyledi.” Mary omzumun üzerinden baktı. “Güzel bir tasvir ama keşke Üstat Hilliard çeneyi daha iyi yapmasını öğrense.”

“Kusursuz, buna gözüm gibi bakacağım.”

“Bu senin için,” dedi Henry, Matthew’a benzer bir kese uzatarak. “Hilliard başkalarına gösterebileceğini ve sarayda takabileceğini düşündü. Bu nedenle biraz daha... ihtiyatlı diyelim.”

Daha sade altın bir çerçeveye oturtulmuş süt beyazı taşı işaret ederek, “Matthew’un madalyonunda benim minyatürüm mü var?” dedim.

“Sanırım,” dedi Matthew yumuşak bir sesle. “Bu ay taşı mı, Henry?”

“Eski bir örnek,” dedi Henry gururla. “Antikalarımдан biriydi. Senin olmasını istedim. Gravür Tanrıça Diana’nın gördüğün gibi.”

İçindeki minyatür daha mazbuttu ama resmîyete uymamasıyla şaşırtıcıydı. Etek kenarları siyah kadifeyle süslenmiş kızıl-kahverengi elbiseyi giyiyordum. Zarif bir fırfırlı yaka boynumda parlayan incileri örtmek-sizin yüzümü çevreliyordu. Ama bunun kocama uygun, özel bir hediye olduğunu asıl gösteren şey saçlarımın çizilme tarzıydı; dağınık bukleler halinde omuzlarıma dökülüyordu.

“Mavi zemin Diana’nın gözlerini vurguluyor. Ağız yapısı tıpatıp aynı.” Matthew da hediyeden etkilenmişti.

“Takmadığınız zaman onları saklayabileceğiniz bir çerçeve yaptırdım,” dedi Mary, Joan’a işaret ederek. Çerçeve dediği, içinde kadife kaplı iki bölme olan sık bir kutuydu. İki minyatür, oyuklara tam olarak oturduğunda bir çift portre etkisi yaratıyordu.

“Mary ve Henry bize böyle bir hediye vermekle çok düşünceli davrandılar,” dedi Matthew, Hart and Crown’a geri döndüğümüzde. Kollarını arkadan belime doladı ve ellerini karnımın üzerinde kenetledi. “Senin resmini yaptıracak zamanım bile olmadı. Bendeki ilk resminin Nicholas Hilliard tarafından yapılacağı hiç aklıma gelmezdi.”

“Portreler çok güzel,” dedim ellerini avcumun içine alarak.

“Ama...” Mathew geri çekilip başını yana eğdi.

“Nicholas Hilliard’ın yaptığı minyatürler çok rağbet görüyor, Matthew. Biz gittiğimizde bunlar yok olmayacak. O kadar güzeller ki gitmeden onları yok etmeye kıyamam.” Zaman âdeta elbisemin fırfırlı yakasını andırıyordu: Önce sıkı dokunmuş, düz, pürüzsüz bir kumaştı. Sonra bükülmüş, kesilmiş ve kendi üzerine katlanmıştı. “Geçmişe şimdiki zamanda iz bırakacak şekilde dokunuyoruz.”

“Belki böyle yapmamız gerekiyordur,” dedi Matthew. “Belki gelecek buna bağlıdır.”

“Nasıl olacağını anlamıyorum.”

“Şimdi değil. Ama bir gün geriye baktığımızda minyatürlerin büyük önemi olduğunu keşfedebiliriz.” Gülümsedi.

“O zaman Ashmole 782’yi bulmanın nasıl bir etkisi olacağını hayal et.” Başımı kaldırıp ona baktım; Mary’nin yaldızlı simya kitaplarını görünce

hayal kırıklığıyla sonuçlanan Ashmole 782 arayışını hatırladım. “George onu Oxford’da bulamadı. Ama İngiltere’de bir yerde olmalı. Ashmole el yazmamızı birinden almış olmalı. El yazmasını aramak yerine, onu Ashmole’a satan kişiyi bulmalıyız.”

“Bugünlerde el yazması piyasası çok hareketli. Ashmole 782 her yerde olabilir.”

“Burnumuzun dibinde bile,” diye ısrar ettim.

“Haklı olabilirsin,” diye onayladı Matthew. Ama aklımın, ele geçmez kitabımızdan daha acil konularla meşgul olduğunu söyleyebilirdim. “George’u kitapçılarla konuşmaya göndereceğim.”

Ama ertesi gün Annie’nin başarılı bir ebe olan teyzesinden bir not aldığımızda Ashmole 782’yle ilgili düşünceleri bir kenara bıraktık. Kadın Londra’ya geri dönmüştü.

“Cadı adı çıkmış bir *wearh* ve casusun evine gelmek istemiyor,” dedi Matthew mektubu okuduktan sonra. “Kocası, itibarını zedeleyecek korkusuyla plana itiraz ediyor. Garlic Hill’de, Aziz James Kilisesi yakınındaki evine gitmemizi istiyor.” Bir şey söylemedim ve Matthew kaşlarını çatıp devam etti. “Evi kentin öbür yakasında, Andrew Hubbard’ın ininden iki adım uzakta.”

“Sen bir vampirsin,” diye hatırlattım. “O bir cadı. Bir arada olmamamız gerekiyor. Kadının kocası temkinli olmakta haklı.”

Matthew yine de kentin diğer yakasına Annie ve benimle birlikte gelmekte ısrar etti. Aziz James Kilisesi’nin çevresi Blackfriars’tan daha varlıklı bir bölgeydi. Geniş, bakımlı sokakları, kalabalık dükkânları ve derli toplu bir kilise avlusu vardı. Annie bizi kilisenin karşısındaki dar bir sokağa soktu. Karanlık olmasına rağmen yol tertemizdi.

“Şurası Üstat Roydon,” dedi kız. Annie, Matthew’un dikkatini üzerinde yel değirmeni olan bir tabelaya çekti, sonra ev halkını uyarmak için Pierre’le birlikte önden koştu.

“Kalmak zorunda değilsin,” dedim Matthew’a. Bu ziyaret o ortalıkta somurtarak dolanmadan yeteri kadar sinir bozucu olacaktı.

“Bir yere gitmiyorum,” dedi sertçe.

Kapıda yuvarlak yüzlü, zarif çeneli, kalkık burunlu, kahverengi saçları ve gözleri olan bir kadın tarafından karşılandık. Yüzü sakindi ama

gözlerinde kızgın bir ifade vardı. Pierre'i olduğu yerde durdurdu. Sadece Annie içeri kabul edilmişti, bir kenarda durmuş, bu açmazı korkmuş gözlerle izliyordu.

Ağzım hayretle açıldı ve ben de Pierre gibi olduğum yerde kalakaldım. Annie'nin teyzesi Bishop'ların Madison'daki evinde el sallayarak veda ettiğimiz genç iblis Sophie Norman'ın ikiziydi.

"*Dieu*," diye mırıldandı Matthew şaşkınlıkla bana bakarak.

"Teyzem Susanna Norman," diye fısıldadı Annie. Tepkimiz onu hursuz etmişti. "Teyzem diyor ki..."

"Susanna Norman mı?" diye sordum. Gözlerimi kadının yüzünden ayıramıyordum. İsmi ve Sophie'ye olan inanılmaz benzerliği tesadüf olmazdı.

"Yeğenimin söylediği gibi. Bir yabancı gibi görünüyorsunuz, Bayan Roydon," dedi Bayan Norman. "Ve sen *wearh* burada hoş karşılanmıyorsun."

"Bayan Norman," dedi Matthew eğilerek.

"Mektubumu almadınız mı? Kocam sizinle hiçbir ilişkisi olmasını istemiyor." İki çocuk aniden kapıdan fırladı. "Jeffrey! John!"

"Bu o mu?" diye sordu yaşça büyük olanı. Matthew'u büyük bir merakla inceledikten sonra dikkatini bana çevirdi. Çocuğun gücü vardı. Her ne kadar yetişme çağında olsa bile gücü, onu çevreleyen eğitilmemiş büyüünün çırtıtısında hissedilebiliyordu.

"Jeffrey! Tanrı'nın sana verdiği yeteneği kullan ve boş sorular sorma." Cadı beni değer biçen bir gözle süzdü. "Peder Hubbard'ın dikkatini çekmiş olduğun kesin. Pekâlâ, içeri gel bakalım." İçeri girmek için hareket ettiğimizde Susanna elini kaldırdı. "Sen değil *wearh*, isim senin karınla. Yakınlarda olmak istiyorsan, Golden Gosling'de iyi şarap bulabilirsin. Ama Bayan Roydon'ı eve götürmesi için adamını bırakman hepimiz adına daha iyi olur."

"Tavsiyenize teşekkür ederim. Handa beni memnun edecek bir şey bulacağıma eminim. Pierre avluda bekleyecek. Soğuk onu etkilemez," diye karşılık verdi Matthew ürkütücü bir gülümsemeyle.

Susanna suratını ekşitip sertçe döndü. "Haydi gel, Jeffrey," diye seslendi omzunun üzerinden. Jeffrey erkek kardeşini omzundan tuttu,

Matthew'a son bir meraklı bakış fırlatıp annesinin peşine takıldı. "Hazır olduğunuzda, Bayan Roydon."

"Buna inanamıyorum," diye fısıldadım, Norman'lar gözden kaybolur kaybolmaz. "Sophie'nin büyük büyük büyükannesi olsa gerek."

"Sophie, Jeffrey ya da John'un soyundan gelmiş olmalı." Matthew düşünceli bir biçimde çenesini sıvazladı. "Bu çocuklardan biri Kit ve gümüş satranç taşından, Norman ailesi ve Kuzey Carolina'ya uzanan zincirin eksik halkası olmalı."

"Gelecek gerçekten de kendi kendisini düzenliyor," dedim.

"Böyle olacağımı tahmin etmiştim. Şimdilik Pierre burada kalacak. Ben de yakın çevrede olacağım." Matthew'un gözlerinin çevresindeki ince çizgiler derinleşti. En iyi şartlarda bile benden on santim uzakta olmak istemiyordu.

"Bunun ne kadar süreceğinden emin değilim," dedim kolunu sıkarak.

"Önemli değil," dedi Matthew beni yatıştırarak. Dudakları hafifçe dudaklarına değdi. "Burada istediğin kadar kalabilirsin."

Annie içeride, şöminenin başında bir şeye eğilmişti, aceleyle üstümdeki pelerini aldıktan sonra tekrar şöminenin başına döndü.

"Dikkatli ol, Annie," dedi Susanna yorgun bir sesle. Annie közlerin üzerine yerleştirilmiş sacayağının üzerinden fazla derin olmayan saplı bir tencereyi kaldırıyordu. "Dul Hackett'ın kızının rahat uyumak için o hazırladığımız karışma ihtiyacı var ve içindeki malzemeler çok pahalı."

"Onu anlayamadım, anne," dedi Jeffrey bana bakarak. Bu kadar genç birisi için gözleri şaşırtıcı derecede olgundu.

"Ben de Jeffrey, ben de. Ama burada olmasının sebebi de bu büyük ihtimalle. Kardeşini öbür odaya götür. Sessiz ol. Baban uyuyor ve uyanmaması gerek."

Jeffrey masanın üzerindeki ahşaptan yontulmuş oyuncak gemi ile iki oyuncak askeri aldı. "Bu sefer savaşı kazanman için Walter Raleigh olmana izin vereceğim," diye söz verdi kardeşine.

Susanna ve Annie, sessizlik içinde dikkatle bana baktılar. Annie'nin zayıf güç titreşimine alışkındım ama Susanna'dan gelen sorgulayıcı güç akışına hazırlıklı değildim. Üçüncü gözüm açıldı. Sonunda birisi benim cadı merakımı uyandırmıştı.

“Bu rahatsız edici,” dedim Susanna’nın bakışındaki yoğunluğu yumuşatmak için başımı çevirerek.

“Tahmin edebiliyorum,” dedi sakın bir tavırla. “Neden yardımımı istiyorsun?”

“Büyü ile bağlandım. Düşündüğün gibi değil,” dedim Annie’nin bir adım gerilediğini görünce. “Annem ve babam cadıydı ama ikisi de yeteneklerimin niteliğini anlayamadı. Zarar görmemi istemiyorlardı, böylece beni büyüyle bağladılar. Ama bu bağlar gevşedi ve artık garip şeyler oluyor.”

“Ne gibi?” dedi Susanna, Annie’ye sandalyeyi işaret ederek.

“Birkaç kez cadısuyu çağırdım. Son zamanlarda böyle bir şey olmadı gerçi. Bazen insanların çevresinde renkler görüyorum ama her zaman değil. Bir ayvaya dokunduğumda da kurudu.” Daha dikkat çekici büyü patlamalarımın söz etmemeye özen gösterdim. Köşelerdeki mavi ve kehribar rengi ipliklerden, Matthew’un kitabından kaçmaya çalışan el yazısından ve Mary Sidney’in ayakkabısından çıkan yilandan bahsetmedim.

“Annen veya baban suçadısı mıydı?” diye sordu Susanna, anlattığım hikâyeden bir anlam çıkarmaya çalışarak.

“Bilmiyorum,” dedim dürüstçe. “Ben küçükken öldüler.”

“Belki büyüye daha yatkınsın. Su ve ateş büyülerini pek çok kişi yapmak ister ama bu yetenekler enderdir,” dedi Susanna bir parça merhametle. Teyzem Sarah element büyülerine dayanan cadıların amatör olduğunu düşünürdü. Diğer taraftan Susanna, efsunları büyü ilminin alt bir düzeyi olarak görüyordu. Bu şaşırtıcı önyargılar karşısında iç geçirmemek için kendimi zor tuttum. Hepimiz cadı değil miydik?

“Teyzem bana fazla sayıda büyü öğretmedi. Bazen bir mum yakabiliyorum. Bazen de nesneleri kendime çağırabiliyorum.”

“Ama sen yetişkin bir kadınsın!” dedi Susanna ellerini beline dayayarak. Annie bile bundan daha fazlasını becerebiliyor ve henüz on dört yaşında. Bitkilerden aşk iksiri elde edebilir misin?”

“Hayır.” Sarah iksir yapmayı öğrenmemi istemişti ama ben kabul etmemiştim.

“Sen şifacı mısın?”

“Hayır.” Annie’nin yüzündeki yılmış ifadeyi anlamaya başlıyordum.

Susanna içini çekti. “Andrew Hubbard’ın benim yardımımıza neden ihtiyaç duyduğunu anlamış değilim. İlgilenmek zorunda olduğum hastalar, zayıf bir koca ve büyüme çağında iki çocuk yetmiyormuş gibi.” Raftan kenarı kırık bir kâse ve pencere kenarındaki yumurtalıktan kahverengi bir yumurta alıp ikisini masanın üstüne, önüme koydu ve bir sandalye çekti. “Otur ve ellerini bacaklarının altına yerleştir.”

Şaşırarak dediğini yaptım.

“Annie ve ben Dul Hackett’ın evine gidiyoruz. Biz yokken ellerini kullanmadan yumurtayı kâsenin içine kırmanı istiyorum. İki büyü gerekiyor. Bir hareket büyüğü ve basit bir açma büyüğü. Oğlum John henüz sekiz yaşında. Bunu gözü kapalı yapabiliyor.”

“Ama...”

“Eğer biz dönene kadar yumurtayı kıramamış olursan sana kimse yardım edemez, Bayan Roydon. Bir yumurtayı kıramayacak kadar güçsüzsen annen ve baban seni bağlamakla doğru şeyi yapmış olabilir.”

Annie tavayı ocaktan kaldırıırken bana özür dilercesine baktı. Susanna tava üzerine bir kapak kapattı. “Hadi Annie, gidelim.”

Norman’ların oturma odasında tek başıma otururken yumurtayı ve kâseyi düşündüm.

“Ne kâbus,” diye fısıldadım çocukların beni duyamayacaklarını umarak.

Derin bir nefes alıp enerjimi topladım. Her iki sihir için de gerekli olan sözleri biliyordum. Yumurtanın hareket etmesini istedim, hem de çok. *Büyü arzunun gerçeğe dönüşmesinden başka bir şey değil*, diye hatırlattım kendime.

Arzularımı yumurta üzerinde yoğunlaştırdım. Yumurta masanın üzerinde bir kere zıplayıp durdu. Sessizce büyüünün sözlerini tekrar ettim. Tekrar, tekrar.

Dakikalar süren çabalarımın sonunda tek elde edebildiğim alnımda biriken terler oldu. Tek yapmam gereken yumurtayı kâsenin içine kırmaktı. Bunu bile becerememiştim.

“Kusura bakma,” diye mırıldandım hâlâ düz olan karnıma. “Birazcık şansın varsa babana benzeyeceksin.” Midem altüst oldu. Sinirler ve sürekli değişim halinde olan hormonlar âdeta sindirim sistemimi mahvediyordu.

Tavuklar da sabah bulantısı yaşıyor muydu? Başımı yana eğip yumurtaya baktım. Zavallı bir tavuk sırf Norman ailesinin karnı doysun diye kuluçkadan çıkmamış civcivinden olmuştu. Mide bulantım giderek arttı. Belki de vejetaryen olmalıydım, en azından hamileliğim boyunca.

“Belki de hiç civciv yoktu,” diye kendimi rahatlattım. Her yumurtanın döllenebilmesi mümkün değildi. Üçüncü gözüm yumurta kabuğunun altına baktı, yumurta akının incelen katmanlarını geçip yumurta sarısına ulaştı. Yumurta sarısının yüzeyindeki yaşam izleri, ince kırmızı damarlar halinde görünüyordu.

“Döllenmiş,” dedim iç çekerek. Ellerimin üzerinde kıpırdandım. Em ve Sarah bir süre tavuk yetiştirmişlerdi. Bir tavuğun kuluçkaya yatma süresi üç haftaydı. Üç haftalık bir ısı ve ilgi sonunda bir civciv ortaya çıkıyordu. Benim çocuğumun gün ışığını görmek için aylarca bekleyecek olması adil değildi.

İlgi ve sıcaklık. Ne kadar basit şeylerdi ama yaşamı sağlamaya yetiyordu. Matthew ne demişti? Çocukların ihtiyacı olan tek şey sevgi, sorumluluklarını üstlenecek bir yetişkin ve düşecekleri yumuşak bir yer. Aynı şey civcivler için de geçerliydi. Bir an tavuğun tüylü sıcaklığıyla kuşatılmanın, zedelenmeden ve kırılmadan uzak olmanın nasıl bir his olacağını düşündüm. Acaba rahmimin derinliklerinde yüzerken çocuğum da aynı şeyleri mi hissedecekti? Eğer hissetmiyorsa bunu sağlayabilecek bir sihir var mıydı? Bebeği özen, sevgi ve sıcaklıkla saracak ama ona özgürlük ve güvenlik verecek kadar şefkatli, sorumluluktan dokunmuş bir büyü var mıydı?

“Bu benim gerçek arzum,” diye fısıldadım.

Cik.

Çevreme bakındım. Pek çok evde ocağın çevresinde eşlenen bir iki tavuk olurdu.

Cik. Ses masanın üzerindeki yumurtadan geliyordu. Yumurta kendiliğinden çatladı ve bir gaga görüldü. Islak tüylü bir kafadaki bir çift siyah göz şaşkın şaşkın bana bakıyordu.

Arkamda keskin bir soluk sesi duyarak başımı çevirdim. Annie eliyle ağzını kapatmış, hayretle masanın üzerindeki civcive bakıyordu.

“Susanna Teyze,” dedi Annie elini ağzından çekerek. “Bu?..” Sözlerini tamamlamadan sessizce beni işaret etti.

“Evet. Bu Bayan Roydon’ın yeni büyüünden kalan ısıltı. Git de Alsop Nine’yi getir.” Susanna yeğenini olduğu yerde çevirip gerisin geriye gönderdi.

“Yumurtayı kâsenin içine kıramadım, Bayan Norman. Özür dilerim,” dedim. “Büyüler işe yaramadı.”

Hâlâ ıslak civciv arka arkaya sıraladığı *cık*’lerle itiraz etti.

“İşe yaramadı mı? Cadı olma konusunda hiçbir şey bilmediğini düşünmeye başlıyorum,” dedi Susanna kuşku dolu bakışlarla.

Onun haklı olduğunu düşünmeye başlıyordum.

YIRMİNCİ BÖLÜM

Phoebe, Sotheby's'in Bond Caddesi'ndeki bürolarındaki sessizliği bu salı gecesi tedirgin edici bulmuştu. Londra'daki müzayede evinde yaklaşık iki haftadır çalışıyordu ama hâlâ binaya alışmamıştı. Her ses, tepedeki lambalarının uğultusu, güvenlik elemanlarının kapıların kilitli olduğundan emin olmak için onları yoklaması, televizyondaki uzaktan gelen kaydedilmiş kahkaha sesleri onu irkiltmeye yetiyordu.

Departmanındaki en kıdemsiz kişi olduğundan, kilitli bir kapının önünde Dr. Whitmore'u beklemek ona düşmüştü. Şefi Sylvia geç saatlerden sonra onu karşılamak için birisine ihtiyaç olduğunu söylemiş ve bu konuda taviz vermemişti. Phoebe bu talebin kurallara aykırı olduğundan kuşkulansa da işyerinde yeni olduğu için ancak zayıf bir itiraz dile getirebilmişti.

İnci kolyesiyle oynarken, "Tabii ki kalacaksın. Saat yediye kadar burada olacak," demişti Sylvia sakın bir sesle. Sözlerini bitirdikten sonra gidip masa üzerindeki bale biletlerini almıştı. "Bu akşam gitmen gereken bir yer yok, değil mi?"

Sylvia haklıydı. Phoebe'nin gitmesi gereken bir yer yoktu.

"Ama kim gelecek?" diye sormuştu Phoebe. Aslında son derece mantıklı bir soruydu ama Sylvia bozulmuş gibiydi.

"O Oxford'tan. Firmanın önemli bir müşterisi. Şu anda bütün bilmen gereken bu," diye cevap vermişti Sylvia. "Sotheby's'de gizlilik esastır. Yoksa eğitimin bu bölümünü kaçırdın mı?"

Sonuçta Phoebe hâlâ masasının başındaydı. Saat randevu saati olan yediyi çoktan geçmişti. Vakit öldürmek için adamın kimliği hakkında biraz araştırma yapmak amacıyla dosyaları karıştırdı. Geçmişleri hakkında yeterli bilgi sahibi olmadan insanlarla karşılaşmaktan hoşlanmıyordu.

Sylvia'ya göre bütün bilmesi gerekenin adamın adı ve güvenilir olduğuna dair belli belirsiz bir histi ama Phoebe bundan daha akıllıydı. Annesi ona kişisel bilgilerin kokteyl partilerinde ve resmî yemeklerde insanlara karşı ne kadar tehlikeli bir silah olarak kullanılabileceğini öğretmişti. Phoebe, Sotheby's arşivlerinde Whitmore'lar hakkında herhangi bir şey bulamamıştı ama adamın müşteri numarası, onu kilitli dosya dolabındaki, üzerinde "*de Clermont Ailesi, Başkan'la görüşün*" yazılı basit bir karta götürmüştü.

Saat dokuza beş kala, kapının dışında bir ses duydu. Adamın sesi kaba ama garip bir şekilde ahenkliydi.

"Ysabeau bugün üçüncü kez boş yere uğraştırdın beni. Lütfen yapmam gereken başka işler olduğunu da hatırlamaya çalış. Bir dahaki sefere Alain'i gönder." Kısa bir duraksama oldu. "Meşgul olmadığımı mı düşünüyorsun? Onları gördükten sonra seni arayacağım." Adam boğuk sesle bir küfür savurdu. "Tanrı aşkına önsezone bir mola vermesini söyle."

Adamın konuşması garipti. Yarı Amerikalı yarı İngiliz, aksanındaki belirsizlik birkaç yabancı dil bildiği izlenimini uyandırıyor. Phoebe'nin babası Kraliçe'nin emrinde, diplomatik işlerde çalışmış. Onun konuşması da benzer şekilde belirsizdi, sanki aynı anda hem her yere aitti hem de hiçbir yere ait değildi.

Kapı zili çaldı. Phoebe bekliyor olsa da tiz ses ister istemez ürkmesine sebep oldu. Masasından kalkıp odanın karşısına yürüdü. Ayağında kendisine bir servete mal olan siyah, yüksek topuklu ayakkabılar vardı. Bu ayakkabılar kendisini daha uzun boylu ve Phoebe'ye göre daha otoriter gösteriyordu. Bu, ilk mülakatında düz ayakkabılar giydiğinde Sylvia'dan öğrendiği bir hileydi. Bir daha asla "sevimli küçük şey" olarak görünmemeye yemin etmişti.

Kapının gözetleme deliğinden baktığında düz bir alın, dağınık sarı saçlar ve parlak bir çift mavi göz gördü. Bu kesinlikle Dr. Whitmore olamazdı.

Kapı hafif bir şekilde tıklatıldığında irkildi. Bu adam her kimse hiç terbiye görmediği belliydi. Phoebe kızarak diafonun üzerindeki düğmeye bastı ve "Evet," dedi sabırsızca.

"Marcus Whitmore. Bayan Thorpe'la görüşmek istiyorum."

Phoebe gözetleme deliğinden bir kez daha baktı. İmkânsızdı. Sylvia bu kadar genç bir adamla ilgileniyor olamazdı. “Bir kimlik görebilir miyim?” dedi soğuk bir sesle.

“Sylvia nerede?”

“Balede *Coppelia*, bildiğim kadarıyla.” Sylvia’nın biletleri salondaki en iyi yerdendi, müsrifliği iş gideri olarak yazdırmıştı. Kapının diğer tarafındaki adam kapının gözetleme deliğine kimliğini dayadı. Phoebe geri çekildi. “Rica etsem biraz geriler misiniz? Bu mesafeden hiçbir şey göremiyorum.” Kart kapıdan birkaç santim uzaklaştı.

“Bakın Bayan...”

“Taylor.”

“Bayan Taylor acelem var.” Kart kapıda kayboldu ve yerini parlak bir çift mavi göz aldı. Phoebe şaşkınlıkla geri çekilmeden önce kartın üzerindeki ismini ve Oxford’daki bilimsel araştırma projesiyle olan bağlantısını okuyabildi.

Bu Dr. Whitmore’dü. Fakat bir bilim insanının Sotheby’s ile ne tür bir bağlantısı olabilirdi? Phoebe kapının kilidini açtı.

Tık sesi duyulur duyulmaz, Whitmore kapıdan içeri girdi. Siyah pantolonu, gri klasik U2 tişörtü ve konçlu (yine gri) Converse’leriyle Soho’daki bir gece kulübüne gitmek üzere hazırlanmış gibiydi. Boynunda bir avuç değersiz süslü takının asılı olduğu deri bir kolye vardı. Phoebe bir yandan tertemiz beyaz gömleğinin eteğini düzeltip kızgınlıkla adama baktı.

“Teşekkür ederim,” dedi Dr. Whitmore. Phoebe’ye sosyete normal karşılanmayacak kadar yakındı. “Sylvia benim için bir paket bırakmış olmalı.”

“Eğer oturma nezaketinde bulunursanız, Dr. Whitmore,” dedi masanın önündeki sandalyeyi göstererek.

Dr. Whitmore’un mavi gözleri sandalyeden Phoebe’ye çevrildi. “Gerek var mı? Çok fazla zamanımızı almayacak. Sadece büyükannemin olmayan şeyler gördüğünü doğrulamak için buradayım.”

“Anlayamadım?..” Phoebe masasına yaklaştı. Masanın hemen altında, çekmecenin yakınında bir alarm düğmesi vardı. Eğer adam nezaketsizce davranmaya devam ederse kullanmakta tereddüt etmeyecekti.

“Paket,” dedi Whitmore gözlerini Phoebe’ye dikerek. Gözlerinde bir ilgi ışıltısı vardı. Phoebe bunu fark ederek savuşturmak için kollarını kavuşturdu. Adam bakmadan masanın üzerindeki paketi işaret etti. “Sanırım şu paket.”

“Lütfen oturun, Dr. Whitmore. Kapanış saati çoktan geçti. Yorgunum ve Sylvia’nın bıraktığı her neyse incelemenize izin vermeden önce doldurmam gereken birtakım evraklar var.” Phoebe boynunun arkasını ovalayarak yerinden kalktı. Başını kaldırıp adama bakmaktan adaleleri tutulmuştu. Whitmore’un burnu genişledi ve göz kapakları aşağı indi. Phoebe adamın kirpiklerinin sarı saçlarından daha koyu, kendi kirpiklerinden daha kalın ve uzun olduğunu fark etti. Her kadın böyle kirpiklere sahip olmak için can atardı.

“Gerçekten paketi bir an önce bana teslim edip gitmeme izin vermenizin daha iyi olacağını düşünüyorum, Bayan Taylor.” Adamın sert sesi sakinleşmiş ama Phoebe’nin nedenini anlayamadığı tehditkâr bir havaya bürünmüştü. Ne yapabilirdi ki? Paketi çalacak mıydı? Tekrar alarm düğmesine basmayı aklından geçirdi ama vazgeçti. “Eğer bir müşteriyi güvenliği çağırarak kızdırırsa Sylvia öfkeden deliye dönerdi.

Bunun yerine Phoebe masaya yöneldi, bir kâğıt ve kalem alarak onları ziyaretçisine uzattı. “Tamam. Rahatsız bir durum olsa da madem böyle tercih ediyorsunuz bunu ayakta da yapabiliriz, Dr. Whitmore.”

“Bir süredir aldığım en iyi teklif.” Whitmore’un dudağı seğirdi. “Ama Hoyle’a göre devam edeceksek bana Marcus diye hitap etmelisiniz sanırım.”

“Hoyle mu?” Phoebe kızardı ve dikleşti. Whitmore onu ciddiye almıyordu. “Burada çalıştığını sanmıyorum.”

“Öyle olmasını umarım,” dedi imzasını karalayarak. “Edmond Hoyle 1769’dan beri yaşamıyor.”

“Sotheby’s’de yeni sayılırm. Bu yüzden de bahsettiğiniz kişiyi tanımadığım için beni affetmenizi rica ediyorum,” dedi Phoebe burun kıvrarak. Masanın altındaki alarm düğmesinden uzaklaşmıştı yine. Whitmore hırsız olmayabilirdi ama onun artık deli olduğunu düşünmeye başlamıştı.

“İşte kaleminiz,” dedi Marcus nazıkçe. “Ve formunuz. Gördünüz mü?” Biraz daha yaklaştı. “Benden istediğiniz her şeyi yaptım. Çok terbiyeli biriyimdir. Babam beni böyle eğitti.”

Phoebe adamdan kâğıt ve kalemi aldı. Alırken de parmakları Whitmore'un eline değdi. Soğukluğu ürpermesine neden oldu. Serçe parmağındaki ağır altın mühür yüzüğü dikkatini çekti. Ortaçağdan kalma gibiydi ama Londra'da hiç kimse parmağında böyle değerli ve az bulunur bir yüzükle dolaşmazdı. Sahte olmalıydı, ama güzel bir taklitti.

Phoebe masasına dönerken forma bir göz attı. Her şey doğru görünüyordu. Bu adamın daha sonra bir suçlu olduğu ortaya çıksa bile –ki bu onu şaşırtmazdı– her şeyi kuralına göre yaptığı için suçlu bulunamazdı. Phoebe kutunun kapağını kaldırdı. İncelemesi için tuhaf Whitmore'a teslim etmeye hazırlandı. Bu iş bittikten sonra eve gidebilmeyi umuyordu.

“Ah.” Phoebe şaşkınlığını gizleyemedi. Şahane bir elmas kolye veya anneannesinin hoşuna gidecek tarzda, karmaşık altın telkariye kakılmış zümrütleriyle Viktorya döneminden kalma bir takı bulmayı beklemişti.

Bunun yerine kutuda kenarları birebir uyan ve onları zarar görmekten koruyan iki oyuga oturtulmuş iki oval minyatür vardı. Bir tanesi uzun, sarı saçları olan bir kadına aitti. Yürek biçimli yüzünü açık boğazlı bir fırfırlı yaka çevreliyordu. Açık renk gözleri, sakın bir güven veriyordu, ağzında hafif bir tebessüm vardı. Minyatürün zemini ise Elizabeth dönemi ressamlarından Nicholas Hilliard'a ait canlı mavi renkli tipik bir çalışmaydı. Diğer minyatür ise gür siyah saçları arkaya doğru taranmış bir adama aitti. Dağınık sakalı ve bıyığı onu siyah gözlerinin ima ettiğinden daha genç gösteriyordu, beyaz keten gömleğinin yakası gömleğinden daha beyaz olan boynunu gösterecek şekilde açıktı. Uzun parmakları kalın bir zincirde asılı bir mücevheri tutuyordu. Fondaki altın renkli bükülen alevler ihtirası simgeliyordu.

Yumuşak bir nefes kulağını gıcıkladı. “Ulu Tanrım...” Whitmore hayalet görmüş gibi bakıyordu.

“Çok güzeller, değil mi? Bunlar yeni gelen minyatür seti olmalı. Shropshire'da oturan yaşlı bir çift yeni parçalarını koyacak uygun bir yer ararken tesadüfen gümüş sandıklarının arka tarafında bulmuşlar. Sylvia bunların iyi para getireceğini düşünüyor.”

“Buna hiç şüphe yok,” dedi Marcus telefonunun düğmesine basarken.

“Oui?” dedi hattın diğer ucundan otoriter bir ses. Cep telefonlarının böyle bir derdi var, diye düşündü Phoebe. Herkes bağırarak konuşuyordu ve ister istemez özel konuşmalara kulak misafiri oluyordunuz.

“Minyatürler hakkında haklıymışsın, *grand-mère*.”

Telefondan tatminkâr bir ses geldi. “Artık dikkatini bana verebilir misin, Marcus?”

“Hayır. Bunun için de Tanrı’ya şükür. Bütün dikkatim kimsenin işine yaramaz.” Whitmore, Phoebe’yi süzüp gülümsedi. Phoebe istemeyerek de olsa adamın çekici olduğunu itiraf etmeliydi. “Bana yeni bir angarya vermeden önce birkaç gün izin ver. Bunlar için ne kadar vermeye hazır olduğunu öğrenebilir miyim ya da hiç sormamam mı gerekiyor?”

“*N’importe quel prix*.”

Kaç para olduğu önemli değil. Bunlar müzayede evlerini memnun edecek sözlerdi. Phoebe tekrar minyatürlere baktı. Gerçekten de olağanüstüydüler.

Whitmore ve büyükannesi konuşmalarını bitirdiler. Whitmore’un parmakları hızla telefonun üzerinde gezinerek bir mesaj gönderdi.

“Hilliard, minyatür portrelerine en iyi yalnızken bakılacağına inanırdı,” dedi Phoebe düşünceli bir sesle. “Resimleme sanatının, öznesiyle ilgili gereğinden çok sırrı gözler önüne serdiğini düşünürdü. Nedeni ortada. Bu iki minyatür sırlarla dolu görünüyor.”

“Evet bu konuda haklısın,” diye mırıldandı Marcus. Yüzü Phoebe’ye, gözlerini daha yakından inceleme fırsatı verecek kadar yakındı. Gözleri Phoebe’nin ilk izleniminden daha maviydi, hatta Hilliard’ın kullandığı koyu lacivert pigmentlerden bile maviydi.

Telefon çaldı. Phoebe telefonu açmak için uzandığında Whitmore’un elinin bir an için beline yöneldiğini düşündü.

Telefondaki Sylvia’ydı. “Adama minyatürlerini ver, Phoebe.”

“Anlayamıyorum,” dedi Phoebe donakalarak. “Buna yetkim...”

“Onları doğrudan satın aldı. Yapmamız gereken onları mümkün olan en yüksek fiyattan satmaktı. Bunu yaptık. Taverner ailesi isterlerse, emekliliklerini Monte Carlo’da geçirebilirler. Marcus’a, *dans de fête*’yi kaçırdıysam, gelecek sezondaki gösterilerde aile localarında olmaktan büyük mutluluk duyacağımı söyle.” Sylvia telefonu kapattı.

Odaya sessizlik hâkim oldu. Marcus Whitmore'un parmağı hafifçe adamın minyatürünü çevreleyen altın çerçeve üzerinde gezindi. Özlem dolu bir harekete benziyordu, uzun zaman önce ölmüş, belirsiz biriyle bağlantı kurmak ister gibiydi.

"Konuşursam beni duyacağına inanıyorum neredeyse," dedi Marcus dalgın bir şekilde.

Garip bir şeyler vardı. Phoebe ne olduğunu tanımlayamıyordu ama burada 16. yüzyıldan kalma iki minyatürü satın almanın ötesinde bir şeyler vardı.

"Büyükannenizin, Elizabeth döneminden kalma kime ait olduğu bilinmeyen iki portreye bu kadar para ödeyebilmesi için bankada oldukça kabarık bir hesabı olmalı, Dr. Whitmore," dedi Phoebe. "Aynı zamanda Sotheby's'in müşterisi olduğunuz için size bunlar için değerinden fazlasını verdiğinizi söylemek zorundayım. Kraliçe 1. Elizabeth'in bu dönemden kalma bir portresi doğru müşteri bulunursa belki altı haneli bir fiyata satılabilir ama bu minyatürler değil." Satış değeri için portresi yapılan kişinin kimliği bu tür bir değerlendirmede son derece kritikti. "Bunların kim olduğunu asla öğrenemeyiz. Bu kadar yüzyıl kim oldukları öğrenilmediyse bu çok zor. İsimler önemlidir."

"Büyükannem de böyle diyor."

"Portrelerin kime ait olduğunu bilmememizin değerlerini artırma yacağını biliyordur o halde."

"Dürüst olmak gerekirse," dedi Marcus, "büyükannemin yatırımının karşılığını almaya ihtiyacı yok. Ysabeau bu minyatürlerin kime ait olduğunun bilinmemesini tercih ederdi."

Bu garip sözler Phoebe'nin kaşlarını çatmasına neden oldu. Büyükannesinin minyatürlerin kimlere ait olduğunu bildiğini mi düşünüyordu?

"Seninle iş yapmak bir zevkti, Phoebe, her ne kadar bu seferlik ayakta yapmış olsak da." Markus bir an durdu ve çekici ifadesiyle güldü. "Sana Phoebe diye hitap etmemin bir sakıncası yok değil mi?"

Sakıncası *vardı* aslında. Yakasına düşen siyah saçlarını yana iterek çileden çıkmış bir halde boynunu ovuşturdu. Marcus'un gözleri Phoebe'nin omuzlarında dolaştı. Phoebe cevap vermeyince Marcus kutuyu kapattı, minyatürleri kolunun altına sıkıştırıp birkaç adım geriledi.

“Seni yemeğe çıkarmak istiyorum,” dedi yumuşak bir sesle, Phoebe’nin ilgisiz tavırlarının farkında değilmiş gibi. “Taverner ailesinin talihini ve Sylvia’yla paylaşacağınız hatırı sayılır komisyonu kutlayabiliriz.”

Sylvia? Komisyon paylaşmak mı? Phoebe’nin ağzı bir karış açık kaldı. Patronunun böyle bir şey yapma ihtimali yok denecek kadar azdı. Marcus’un yüzü karardı.

“Bu anlaşmanın bir şartıydı. Büyükanнем başka türlüünü kabul etmezdi.” Sesi sertleşti. “Yemek?”

“Yabancı erkeklerle hava karardıktan sonra dışarıya çıkmam.”

“O zaman yemek davetimi yarın öğlen yemeğini yedikten sonra yaparım. Yanımda iki saat geçirdikten sonra artık ‘yabancı’ sayılmayacağım nasıl olsa.”

“Ah yine de garip olacaksınız,” diye mırıldandı Phoebe, “ve ben öğlen yemeği yemiyorum. Masamda bir şeyler atıştırıyorum.” Akli karışmışçasına bakışlarını kaçırdı. Acaba ilk söylediklerini farkında olmadan yüksek sesle mi söylemişti?

“Saat birde seni almaya gelirim,” dedi Marcus gülümsemesi genişleyerek. Phoebe’nin kalbi sıkıştı. Yüksek sesle söylemişti. “Merak etme, uzağa gitmeyeceğiz.”

“Neden olmasın?” Ondan korktuğunu ya da adımlarına ayak uyduramayacağını mı düşünüyordu? Tanrım, kısa boylu olmaktan nefret ediyordu.

“Sadece düşüp boynunu kırmaktan korkmadan o yüksek topuklu ayakkabıları bir kez daha giyebileceğini bilmeni istedim,” dedi Marcus masum bir tavırla. Bakışları Phoebe’nin ayak uçlarından başladı, siyah deri ayakkabılarına, oradan bileklerine ve baldırlarına kaydı. “Hoşuma gittiler.”

Bu adam kim olduğunu sanıyordu? Tam bir 18. yüzyıl zamparası gibi davranıyordu. Phoebe kararlı adımlarla kapıya doğru yürüdü. Ayakkabısının topukları tatmin edici bir takırtı çıkartıyordu. Düğmeye basarak kapı kilidini kaldırdı ve kapıyı açık tuttu. Marcus takdir dolu bir ses çıkararak ağır adımlarla ona yaklaştı.

“Aslında bu kadar cüretkâr davranmamalıydım. Büyükanнем ticari bir anlaşmanın bozulmasından ne kadar hoşlanmıyorsa bu tür bir yaklaşımdan da o kadar memnun olmaz. Ama mesele şu, Phoebe,” Whitmore

dudaklarını Phoebe'nin kulağına yaklaştırıp fısıldadı, "seni yemeğe davet edip başka amaçlarla evine gelen erkeklerden farklı olarak mazbutluğun ve terbiyen beni korkutmuyor. Aksine. Bu buz gibi kontrol eridiğinde neye dönüşeceğini düşünmekten kendimi alamıyorum."

Phoebe'nin soluğu kesildi.

Marcus, kızın elini tuttu. Gözlerinin içine bakarak dudaklarını Phoebe'ninkilere değdirdi. "Yarın görüşürüz. Arkamdan kapıyı kilitletiğinden emin ol. Başın yeterince dertte." Dr. Whitmore geri geri kapıdan çıktı. Phoebe'ye bir kez daha gülümseyip ılık çala çala gözden kayboldu.

Phoebe'nin eli titriyordu. Bu, ürktücü mavi gözleri olan garip, küstah adam onu işyerinde, üstelik de izni olmadan öpmüştü.

Diplomatların iyi yetiştirilmiş kızlarına, kendi ülkelerinde veya yabancı ülkelerde istenmeyen tekliflerle karşılaştıklarında tokat atmaları öğretilirdi, oysa o bunu bile yapamamıştı.

Gerçekten de başı dertteydi.

YIRMI BİRİNCİ BÖLÜM

“Sizi çağırmakla doğru yaptım değil mi, Alsop Nine?” Susanna ellerini önlüğünün altında bükerek endişeyle bana baktı. “Az daha onu eve gönderecektim,” dedi zayıf bir sesle. “Eğer onu göndermiş olsaydım...”

“Ama göndermedin, Susanna. “Alsop Nine o kadar yaşlı ve zayıftı ki, ellerinin ve bileklerinin derisi âdeta kemiklerine yapışmıştı. Cadının sesi böylesine kırılgan bir görünümünden beklenmeyecek kadar gürdü ve gözlerinden zekâ fışkıırıyordu. Kadın seksen yaşının üzerinde olabilirdi ama kimse onun elden ayaktan düşmüş olduğunu söyleyemezdi.

Alsop Nine’nin gelmesiyle birlikte, Norman’ların evindeki oturma odası tıklım tıklım dolmuştu. Susanna istemeyerek de olsa Matthew ve Pierre’in hiçbir şeye dokunmama şartıyla kapı eşiğinde ayakta durmalarına izin vermişti. Jeffrey ve John dikkatlerini vampirlere ve ateşin yanında, John’un şapkasının içinde duran civcive vermişti. Civcivin tüyleri sıcak havada kabarmaya başlamış ve neyse ki ciklemeye bir son vermişti. Ateşin dibine, Alsop Nine’nin oturduğu, odadaki tek sandalyenin hemen yanındaki tabureye oturdum.

“Sana bir bakayım, Diana.” Alsop Nine, parmaklarını Dul Beaton ve Champier’nin yaptığı gibi yüzüme uzattığında geri çekildim. Cadı durup kaşlarını çatı. “Ne oldu çocuğum?”

“Fransa’da bir cadı tenimi okumaya çalıştı. Parmakları bıçak gibiydi,” diye açıkladım fısıldayarak.

“Rahatsızlık verebilir, hangi muayene vermez ki ama canını yakmamalı.” Parmakları yüzümde gezindi. Elleri soğuk ve kuruydu, lekeli derisinin altından damarları fırlamıştı. Tenimde kazıma gibi bir şey hissettim ama Champier’nin ellerinde hissettiğim türde bir acı değildi.

“Ah,” diye soludu eli alnıma dokunduğunda. Susanna ve Annie beni civcivle bulduğundan beri her zamanki gibi etkisizleşen üçüncü gözüm tamamen açıldı. Alsop Nine tanımaya değer bir cadıydı.

Nine Alsop'un üçüncü gözüne baktığımda bir renk dünyasına daldım. Elimden gelen her şeyi yapmama rağmen, ıslıl ıslıl dokunmuş iplikler, tanıyabileceğim bir biçim almayı reddettiler. Ama bir kez daha onların işe yarayabilecekleri umuduna kapıldım. Alsop Nine altıncı hissiyle bedenimi ve zihnimi yoklarken parmakları karıncalandı, çevresinde mora çalan turuncu renkli bir enerji alanı nabız gibi atıyordu. Fazla deneyimim yoktu ama şimdiye kadar bu renk karışımını yayan hiç kimseyle karşılaşmamıştım. Alsop Nine bir iki kez cıklayıp onaylayan sesler çıkardı.

“Garip birisi öyle değil mi?” diye fısıldadı Jeffrey, Alsop Nine'nin omzu üzerinden dikkatle bakarken.

Oğlunun davranışından utanan Susanna, “Jeffrey!” dedi dehşet içinde. “Bayan Roydon, lütfen kusura bakmayın.”

“Tamam. Bayan Roydon garip biri,” diye düzeltti Jeffrey, özür dilemeden. Ellerini dizlerine koyup daha yakından bakmak için eğildi.

“Ne görüyorsun, genç Jeffrey?” diye sordu Alsop Nine.

“O, Bayan Roydon, gökkuşağının bütün renklerine sahip. Cadı gözü mavi renk ama geri kalanı tanrıça gibi yeşil ve gümüş... Ama orada neden kırmızı ve siyah bir kenar var?” diye sordu Jeffrey alnımı işaret ederek.

“O bir *wearh* işareti,” dedi Alsop Nine, parmağıyla işareti düzleştirerek. “Bize Diana'nın, Üstat Roydon'ın ailesine ait olduğunu söylüyor. Böyle bir şey gördüğünde Jeffrey, ki oldukça enderdir, bunu bir uyarı olarak algılamalısın. Bunu yapan *wearh*, kendisinin olarak işaretlediği sıcakkanlıyla uğraşmanı hoş karşılamayacaktır.”

“Acıyor mu?” diye merakla sordu çocuk.

“Jeffrey!” diye bağırdı Susanna gene. “Sorularınla Alsop Nine'yi rahatsız etmemen gerektiğini biliyorsun.”

“Eğer çocuklar soru sormayı bırakırlarsa, bizi karanlık bir gelecek bekliyor demektir,” dedi Alsop Nine.

“*Wearh* kanı iyileştirebilir ama insanın canını yakmaz,” dedim çocuğa, Alsop Nine'den önce. Başka bir cadının daha anlamadığı bir korkuyla büyümesine gerek yoktu. Gözlerim, babasının kan yemininden çok önce

bana sahip olan Matthew'a yöneldi. Matthew, Alsop Nine'nin incelemesine şimdilik ses çıkarmıyordu ama gözleri kadının üzerinden hiç ayrılmamıştı. Ona gülümsediğimde dudakları biraz gerildi.

"Ah." Jeffrey bu bilgiyle pek ilgilenmemişti. "O sihri tekrar yapabilir misiniz Bayan Roydon?" Büyü enerjisinin ortaya çıktığı anı kaçırdıkları için çocuklar üzgündü.

Alsop Nine eğri büğrü parmağını Jeffrey'nin dudaklarına koyarak onu susturdu. "Şimdi Annie'yle konuşmam gerekiyor. Konuşmamız bittiğinde Üstat Roydon'ın adamı uçünüzü nehir kenarına götürecektir. Geri döndüğünüzde ne istersen sorabilirsin."

Matthew başını kapıya doğru eğdi. Pierre iki çocuğu aldı, yaşlı kadına temkinli bir bakış fırlatıp onları beklemeleri için alt kata indirdi. Jeffrey gibi Pierre de diğer yaratıklardan kaynaklanan korkusunu yenmek zorundaydı.

"Kız nerede?" diye sordu Alsop Nine başını çevirerek.

Annie yavaşça öne çıktı. "Buradayım Nine."

"Bize doğruyu söyle, Annie," dedi Alsop Nine sert bir sesle. "Andrew Hubbard'a ne söz verdin?"

"Hiç... hiçbir şey," diye kekeledi Annie. Gözleri üzerime çevrildi.

"Yalan söyleme, Annie," diye kızı azarladı Alsop Nine. "Bildiklerini anlat bakalım."

"Üstat Roydon, Londra'dan ayrılmaya karar verirse ona haber verecektim. Peder Hubbard, Bay ve Bayan Roydon hâlâ yataktayken evde neler olup bittiğini anlatmam için bir adamını gönderiyor." Annie'nin dili çözülmişti. Bitirdiğinde bu kadar çok şeyi açık ettiğine inanamayarak eliyle ağzını kapadı.

"Annie'nin Hubbard'la yaptığı anlaşmaya özde sadık kalacağız." Alsop Nine bir an düşündü. "Eğer Bayan Roydon Londra'dan ayrılırsa Annie önce bana haber verecek. Hubbard'a haber vermeden önce bir saat bekle, Annie. Eğer burada ne olup bittiğini bir kişiye dahi söylersen, on üç cadının bozamayacağı bir şekilde dilini bağlarım." Annie bu ihtimalden korkmuş gibiydi. "Oğlanların yanına git ama gitmeden önce bütün kapıları ve pencereleri açık bırak. Geri dönme zamanı geldiğinde sana haber göndereceğim."

Annie korku ve pişmanlık dolu bir yüzle panjurları ve kapıları açtı. Ona cesaret vermek için başımı salladım. Zavallı çocuk Hubbard'a karşı koyabilecek durumda değildi, her şeyi hayatta kalmak için yapmıştı. Ona her zaman soğuk davranan Matthew'a son bir kez korkuyla baktıktan sonra odadan ayrıldı.

Ev sonunda sessizliğe gömüldü. Pencereleden gelen esinti omuzlarıma ve ayak bileklerime vuruyordu. Hâlâ kapıya yaslanmış duran siyah giysileri odadaki azıcık ışığı da emen Matthew konuştu.

"Bize yardım edebilir misin, Alsop Nine?" Nazik ses tonu Dul Beaton'ın karşısında üstünlük taslayan tavrına hiç benzemiyordu.

"Edebileceğime inamıyorum," diye cevap verdi Alsop Nine.

"Lütfen rahat olun," dedi Susanna, Matthew'a, yakınındaki tabureyi işaret ederek. Ne yazık ki Matthew cüssesindeki bir adamın üç ayaklı bir taburede rahat edebilmesinin imkânı yoktu. Ama şikâyet etmeden ata biner gibi oturdu. "Kocam öbür odada uyuyor. *Wearh*'ı ya da konuşmalarımızı duymaması gerek."

Alsop Nine yakasını örten gri yünü ve sedef rengi keteni çekip parmaklarıyla cisimsiz bir şey çıkardı. Cadı elini uzatıp bileğini kıvrıdığı anda odada bir gölge belirdi. Tıpatıp ona benzeyen gölgesi Susanna'nın yatak odasına gitti.

"Nedir bu diye sordum?" diye sordum nefes almaya bile cesaret edemedim.

"Küçük bir hile. Üstat Norman'ı gözetleyecek ve rahatsız edilmediğimizden emin olacak." Alsop Nine'nin dudakları kıpırdadığında açık pencereler ve kapıdan gelen esinti durdu. "Şimdi kapılar ve pencereler de kapandı. Böylelikle konuştuklarımızın da duyulmasına imkân kalmadı. Artık bu konuda içini ferah tutabilirsin, Susanna."

Bir casusun evinde yararlı olabilecek büyülerdi bunlar. Alsop Nine'ye onları nasıl yaptığını sormak için ağzımı açtım ama ben tek kelime söyleyemedim Alsop Nine elini havaya kaldırıp kıkır kıkır gülmeye başladı.

"Yetişkin bir kadın için oldukça meraklısın. Korkarım ki sen Susanna'nın sabrını Jeffrey'den daha çok zorlayacaksın." Arkasına yaslanıp memnun bir ifadeyle beni süzdü. "Seni uzun bir süredir bekliyordum, Diana."

"Beni mi?" dedim şüpheli bir tavırla.

“Kesinlikle. İlk kehanetlerin gelişini haber vermesinin üzerinden uzun yıllar geçti. Zamanla bazılarımız geleceğinden umudu kesti. Fakat kız kardeşlerimiz, kuzeydeki işaretleri haber verdiğinde senin geleceğini biliyordum.” Alsop Nine, Berwick ve İskoçya’daki tuhaf olaylardan söz ediyordu. Ona daha başka sorular yöneltmek için öne eğildim ama Matthew başını hafifçe salladı. Hâlâ cadıya güvenilip güvenilmeyeceğinden emin değildi. Alsop Nine kocamın sessiz ricasını görüp bir kez daha kıkırdadı.

“O halde haklıydım,” dedi Susanna rahatlayarak.

“Evet, çocuğum. Diana gerçekten de bir dokuyucu.” Alsop Nine’nin sözleri odada yankılandı. Söyleyiş tarzı büyü kadar etkiliydi.

“O da nedir?” diye fısıldadım.

“Durumumuzla ilgili anlamadığımız pek çok şey var, Alsop Nine.” Matthew elimi tuttu. “Belki ikimizi de Jeffrey’mişiz gibi düşünüp bir çocuğa anlatır gibi anlatmalısın.”

“Diana bir büyü yaratıcısı,” dedi Alsop Nine. “Biz dokuyucular nadir yaratıklarızdır. Tanrıça seni bana bu nedenle gönderdi.”

“Hayır. Alsop Nine yanılıyorsun,” diye itiraz ettim başımı sallayarak. “Büyü konusunda yeteneğim yok. Teyzem Sarah çok yeteneklidir ama o bile bana cadılık sanatını öğretmeyi başaramadı.”

“Başka cadıların yaptığı büyüleri yapamaman çok normal. Kendi büyünü yaratmalısın.” Alsop Nine’nin sözleri öğrendiğim her şeye ters düşüyordu. Şaşkınlıkla ona baktım.

“Cadılar büyüleri öğrenir. Biz onları yaratmayız.” Büyüler aileler ve kovan üyeleri arasında kuşaktan kuşağa aktarılırdı. Bu bilgi hasetle korunur, sözler ve işlemler bu büyüde ustalaşan cadının adıyla birlikte büyü kitabına kaydedilirdi. Daha deneyimli cadılar, kovanın genç üyelerini, her büyüünün ince ayrıntılarına ve cadının o büyüyle olan geçmiş deneyimine dikkat ederek halefleri olacak şekilde eğitirdi.

“Dokuyucular yaratır,” diye cevap verdi Alsop Nine.

“Dokuyucuları hiç duymadım,” dedi Matthew dikkatle.

“Zaten çok az kişi duymuştur. Bu bir sır, Bay Roydon. *Wearh*’lar bir yana cadıların bile pek azı bizleri bilir. Sırlar ve onları koruma konusunda deneyimlisiniz sanırım,” dedi. Gözlerinde muzip bir pırıltı vardı.

“Çok uzun yıllardır yaşıyorum, Alsop Nine. Cadıların dokuyucuların varlığını bunca zamandır diğer yaratıklardan gizleyebilmiş olmalarına inanmak oldukça zor geliyor.” Kaşlarını çattı. “Yoksa bu da Hubbard’ın oyunlardan biri mi?”

“Oyun oynamak için fazla yaşlıyım, Bay de Clermont. Ah, kim olduğunuzu ve dünyamızdaki konumunuzu biliyorum elbette,” dedi Matthew’un şaşırdığını görünce. “Gerçekleri cadılardan düşündüğünüz kadar iyi saklayamıyorsunuz belki de.”

“Belki öyle,” diye hırladı Matthew uyarırcasına. Hırlaması yaşlı kadını daha da neşelendirdi.

“Bu hile ancak Jeffrey ve John gibi çocuklarla arkadaşın Christopher gibi iblisleri korkutur, beni değil.” Sesi ciddileşmişti. “Dokuyucular saklanır çünkü bir defasında arandılar ve bulunup öldürüldüler, tıpkı babanın şövelyeleri gibi. Herkes gücümüzü onaylamaz. Sizin de bildiğiniz gibi hayatta kalmanın en kolay yolu düşmanlarınızın öldüğünüzü düşünmesidir.”

“Ama kim böyle bir şey yapabilir ve neden?” Verilecek cevabın bizi vampirler ve cadılar arasındaki uzun süredir devam eden düşmanlığa geri götürmeyeceğini umuyordum.

“Bizi avlayıp öldüren *wearh* ya da iblisler değil, başka cadılardı,” dedi sakın bir şekilde. “Farklı olduğumuz için bizden korkuyorlar. Korku önce aşağılamayı, sonra da nefreti getirir. Bildik hikâye. Bir zamanlar sırf bebekler büyüdülerinde dokuyucu olmasın diye, cadılar bütün aileleri katletti. Hayatta kalan birkaç dokuyucu kendi çocuklarını sakladı. Yakında siz de öğreneceksiniz; bir anne babanın çocuklarına duyduğu sevgi çok güçlüdür.”

“O halde bebeği biliyorsun,” dedim koruma içgüdüsiyle elimi karnıma götürerek.

“Evet,” dedi Alsop Nine, başını ciddi bir tavırla salladı. “Şu anda bile güçlü bir dokuma yapıyorsun, Diana. Ama bebeğin varlığını diğer cadılardan uzun süre gizleyemeyeceksin.”

“Bir çocuk mu?” Susanna’nın gözleri büyüdü. Bir *wearh* ve cadının çocuğu mu?”

“Sıradan bir cadı değil. Sadece dokuyucular böyle bir büyü yapabilirler. Tanrıça’nın seni bu görev için seçmesinin bir sebebi olmalı, Susanna, beni çağırmanın bir nedeni olduğu gibi. Susanna sen bir ebesin ve ilerleyen günlerde yeteneklerine ihtiyaç duyulacak.”

“Bayan Roydon’a yardımım dokunacak kadar bir deneyimim yok,” diye itiraz etti Susanna.

“Yıllardır kadınlara dünyaya çocuk getirmeleri için yardım ediyorsun,” dedi Alsop Nine.

“Sıcakkanlı kadınlara ve sıcakkanlı bebeklere,” dedi Susanna öfkeyle. “Bu tür yaratıklar değil...”

“*Wearh*’lar da bizden çok farklı değil,” diye kadının sözünü kesti Alsop Nine. “Bu çocuğun da farklı olacağını sanmıyorum.”

“On parmağı olması onun bir ruhu olduğu anlamına gelmez,” dedi Susanna, gözünü şüpheyle Matthew’a dikerek.

“Beni şaşırtıyorsun, Susanna. Benim için senin ruhun ne kadar açıksa Üstat Roydon’ın ruhu da öyle. Yoksa yine kocanı ve onun *wearh*’lar ve iblislerin içindeki kötülükle ilgili konuşmalarını mı dinliyorsun?”

Susanna’nın ağzı gerildi. “Dinliyorsam ne olmuş, Nine?”

“O zaman bir aptalsın. Cadılar gerçeği net bir şekilde görür, kocaları saçmalasa bile.”

“Senin söylediğin kadar basit değil bu iş,” diye homurdandı Susanna.

“Bu kadar zor olması da gerekmiyor. Uzun zamandır beklenen dokuyucu artık aramızda. Plan yapma vakti geldi.”

“Teşekkür ederim, Alsop Nine,” dedi Matthew. Sonunda birinin onunla aynı fikirde olmasından rahatlamıştı. “Evet haklısın. Diana bilmesi gerekenleri hızla öğrenmek zorunda. Çocuğu burada doğuramaz.”

“Bu tamamen senin verebileceğin bir karar değil, Üstat Roydon. Eğer çocuğun Londra’da doğması gerekiyorsa o zaman orada doğacak.”

“Diana buraya ait değil,” dedi Matthew ve hızla ekledi. “Londra’ya yani.”

“Bu yeterince açık. Ama Diana bir zaman bükücüsü olduğu için, onu başka bir yere götürmenin yararı olmayacaktır. Diana, Canterbury veya York’ta da aynı şekilde dikkat çekecektir.

“Yani başka bir sırrımızı daha biliyorsun.” Matthew yaşlı kadını soğuk bakışlarla süzdü. “Bu kadar çok şey bildiğine göre, Diana’nın kendi zamanına tek başına dönmeyeceğini de biliyorsundur. Çocuk ve ben de onunla birlikte gidiyor olacağız. Bunu yapması için gereken şeyi ona öğreteceksiniz.” Matthew idareyi eline alıyordu, bu da işlerin kötüye gideceği anlamına geliyordu.

“Bundan sonra karınızın eğitimi benim işim, Bay Roydon. Dokuyucu olmanın ne demek olduğunu benden iyi biliyorsanız, o başka tabii,” dedi Alsop Nine kibarca.

“Bunun cadılar arasında bir mesele olduğunu biliyor” dedim Alsop Nine’ye. Matthew’u tutmak için elimi koluna koydum. “Matthew müdahale etmeyecek.”

“Karımla ilgili her türlü mesele benim sorunumdur, Alsop Nine,” dedi Matthew. Sonra da bana döndü. “Bu sadece cadılar arasında bir mesele de değil. Söz konusu cadılar eşime ve çocuğuma ihanet edebilecekse hele.”

“Demek seni bir *wearh* değil, bir cadı yaraladı,” dedi Alsop Nine yumuşak bir sesle. “Acıyı hissettim ve bir cadının bununla bir şekilde ilişkisi olduğunu biliyordum. Ama cadının bu acıya sebep olmaktan çok onu ortadan kaldırmak istediğini ummuştum. Bir cadı bunu başka bir cadıya nasıl yapabilir?”

Matthew dikkatini Alsop Nine üzerinde yoğunlaştırdı. “Belki de cadı Diana’nın bir dokuyucu olduğunu fark etti.”

Satu’nun bilebileceği aklıma gelmemiştii. Diğer cadıların dokuyuculara karşı tavrı Alsop Nine’nin anlattığı gibiyse, Peter Knox ve Konsil’deki dostlarının böyle bir sırrı sakladığından kuşkulanyor olabilecekleri fikri kanımı dondurdu. Matthew elimi tutarak avuçlarının arasına aldı.

“Mümkün ama kesin bir şey söyleyemem,” dedi Alsop Nine üzüntüyle. “Her şey rağmen, Tanrıça’nın verdiği zaman içinde Diana’yı geleceğe en iyi şekilde hazırlamaya çalışmalıyız.”

“Durun,” dedim avcumu masaya indirerek. Ysabeau’nun yüzüğü sert tahtaya çarpıp çınladı. “Sanki bu dokuyucu meselesinin bir anlamı varmış gibi konuşuyorsunuz. Ben bir mum bile yakamıyorum. Yeteneklerim sihirle ilgili. Kanımda rüzgâr, su, hatta ateş var.”

“Eğer kocanın ruhunu görebiliyorsam senin gücünü de görmüş olmama şaşırılmamalısn, Diana. Ama neye inanırsan inan, sen bir su veya ateş cadısı değilsin. Bu elementlere hükmedemezsin. Eğer bunu deneyecek kadar aptalsan yok edilirsin.”

“Ama neredeyse kendi gözyaşlarımda boğuluyordum,” dedim inatla. “Ve Matthew’u kurtarmak için cadıateşinden bir okla bir *wearh*’ı öldürdüm. Teyzem de kokuyu tanıdı.”

“Ateş cadısının oka ihtiyacı yoktur. Ateş ondan çıktığı gibi hedefini bulur.” Alsop Nine başını salladı. “Bunlar aşk ve acıdan doğan basit dokumalarıymış, evladım. Tanrıça ihtiyacın olan güçleri ödünç alman için seni kutsamış ama onların hiçbirine tam olarak hükmedemezsin.”

“Ödünç almak.” Geçmiş ayların sinir bozucu olaylarını ve davranması gerektiği gibi davranmayan büyü pırlıtlarını aklımdan geçirdim. “Bu nedenle yetenekler bir gelip bir gidiyorlardı. Onlar hiç benim olmadılar.”

“Hiçbir cadı bu kadar gücü dünyaların dengesini bozmadan içinde tutamaz. Bir dokuyucu çevresindeki büyüden dikkatle seçim yapar ve onu yeni bir şey oluşturmak için kullanır.”

“Ama mevcut binlerce sihir olmalı, efsunları ve iksirleri saymıyorum bile. Yaptığım hiçbir şey yeni olamaz.” Elimi alınma, Philippe’in kan yeminini çizdiği, dokunduğumda soğukluğunu hissettiğim yere götürdüm.

“Her büyü bir yerden gelir, Diana. Ani bir ihtiyaçtan, bir özlemde, başka türlü aşılamayacak bir zorluktan. Aynı zamanda birisinden gelirler.”

“İlk cadı,” diye fısıldadım. Bazı yaratıklar ilk büyü kitabının Ashmole 782 olduğuna inanıyorlardı, kitap türümüzün yarattığı ilk büyüleri ve efsunları içeriyordu. Gizemli el yazmasıyla aramda bir başka bağlantı ortaya çıkmıştı. Matthew’a baktım.

“İlk dokuyucu,” diye düzeltti Alsop Nine kibarca. “Ve onu takip edenler. Dokuyucular sadece cadı değildirler, Diana. Susanna toprağın büyüsi hakkında, Londra’daki her kız kardeşinden daha çok şey bilen büyük bir cadıdır. Ama sahip olduğu yeteneklere rağmen yeni bir büyü dokuyamaz. Ama sen yapabilirsin.”

“Nereden başlayacağımı hayal bile edemiyorum,” dedim.

“O civevi sen dünyaya getirdin,” dedi Alsop Nine tüyleri kabarmış sarı topu işaret ederek.

“Ama ben yumurtayı kırmaya çalışıyordum!” diye itiraz ettim. Şimdi hedefe doğru nişan alabilmenin ne demek olduğunu daha iyi anlıyordum. Bunun bir sorun olduğunun farkındaydım. Yaptığım büyü oklarım gibi hedefini şaşırmıştı.

“Öyle yapmıyormuşsun belli ki. Eğer sadece yumurtayı kırmış olsaydın şu anda muhtemelen Susanna’nın lezzetli muhallebisini yiyor olurduk. Aklında başka bir şey varmış.” Cıvciv söyleneni onaylarcasına net ve yüksek sesle cikledi.

Haklıydı. Gerçekten de zihnimde başka şeyler vardı: Çocuğumuz, onu gerektiği şekilde yetiştirip yetiştiremeyeceğimiz, güvende tutup tutamayacağımız...

“Ben de öyle düşünmüştüm,” dedi Alsop Nine başını sallayarak.

“Hiçbir şey söylemedim. Bir ayın yapmadım ya da bir iksir kaynatmadım.” Sarah’nın bana cadılıkla ilgili öğrettiklerine tutunuyordum. “Tek yaptığım soru sormaktı. Pek iyi sorular bile sayılmazdı.”

“Büyü arzuyla başlar. Kelimeler çok daha sonra gelir,” diye açıkladı Alsop Nine. “O zaman bile bir dokuyucu büyüyi başka bir cadının kullanabileceği birkaç sözcüğe indirgeyemeyebilir. Bazı dokumalar ne kadar çabalarsak çabalayalım direnir. Onlar sadece bizim kullanmamız içindir. Bu nedenle bizden korkarlar.”

“Yokluk ve arzuyla başlar,” diye mırıldandım. Bir zamanlar aileme gönderilmiş olan Ashmole 782’nin tek sayfasında yazılı dörtlüğün ilk dizesini yinelerken geçmiş ve gelecek bir kez daha çarpıştı. Bu defa köşeler aydınlanıp toz zerreciklerini mavi ve altın rengi gölgelerle aydınlattığında gözlerimi çevirmedim. Alsop Nine’nin de bakışları sabitti. Matthew ve Susanna, bakışlarımızı takip etti ama ikisi de sıradışı bir şey fark etmedi.

“Kesinlikle. Zaman senin yokluğunu hissediyor ve senin eski yaşamına geri gelmen için dokumanı istiyor.” Alsop Nine’nin gözleri ışıldıyordu, sanki pastel boyayla evinin güzel bir resmini yapmışım ve resmi buzdolabının üzerine asacakmış gibi ellerini çırpı. “Elbette şu anda zaman senin için hazır değil. Eğer hazır olsaydı mavi çok daha parlak olurdu.”

“Büyü ve sanatı bir araya getirebilmenin mümkün olabileceğini ima eder gibisin ama onlar iki farklı şeydir,” dedim kafam karışık bir halde.

“Cadılık sanatı sihirleri kullanır ve büyü nesilden nesle geçen, ateş ya da hava gibi bir elemente hükmetme gücüdür.”

“Bu saçma şeyi sana kim öğretti?” diye burun kıvırdı Alsop Nine. Susanna dehşete düşmüş görünüyordu. “Büyü ve cadılık sanatı, ormanda kesişen iki patikadır. Bir dokuyucu ise bir ayağı bir yolun diğer ayağı öbür yolun üzerinde kavşakta durabilir. Dokuyucu gücün en fazla olduğu aradaki yerde durabilir.”

Zaman bu açıklamaya bir feryatla itiraz etti.

“Aradaki çocuk, uzaktaki bir cadı,” diye mırıldandım hayretle. Bridget Bishop’ın hayaleti bu savunmasız durumun getirdiği tehlikelere karşı beni uyarmıştı. “Buraya gelmeden önce atalarımın birinin hayaleti, yani Bridget Bishop bunun benim kaderim olduğunu söylemişti. Dokuyucu olduğumu biliyor olmalıydı.”

“Annen ve baban da biliyormuş,” dedi Alsop Nine. “Bağlama büyü-sünden arta kalan iplikleri görebiliyorum. Baban da bir dokuyucuymuş, senin onun yolunu izleyeceğini biliyormuş.”

“Babası mı?” diye sordu Matthew.

“Dokuyucu erkeklere çok ender rastlanır,” diye uyardı Susanna.

“Diana’nın babası çok yetenekli bir dokuyucuymuş ama eğitimi yokmuş. Onun büyüsi doğru şekilde dokunmaktan çok bir araya gelen parçalardan oluşuyormuş. Buna karşılık sevgiyle oluşturulmuş ve bir süre için amacına hizmet etmiş, seni *wearh*’a bağlayan zincir gibi, Diana.” Zincir gizli silahımdı, en karanlık anlarımda Matthew’a bağlı olduğum duygusuyla beni rahatlatıyordu.

“Bridget o gece bana başka bir şey daha söyledi. Onun olmadığı hiçbir yolun olmadığını. Matthew’u da biliyor olmalıydı,” diye itiraf ettim.

“Bana bu konuşmadan hiç söz etmedin, *mon coeur*,” dedi Matthew, sesi öfkeliiden çok meraklıydı.

“Kavşaklar, yollar ve belirsiz kehanetler o zamanlar önemli gelmiyordu. Sonrasında olup bitenler bana her şeyi unutturdu.” Alsop Nine’ye baktım. “Hem bilmeden nasıl oldu da yeni büyüler oluşturabildim?”

“Dokuyucular gizemle çevrilidir,” dedi Alsop Nine. “Bütün sorularına cevap aramaya vaktimiz yok, bunun yerine sana içinde dolaşan büyüyü nasıl yöneteceğini öğretmeye odaklanmalıyız.”

Kuruyan ayvaları ve Mary'nin mahvolmuş ayakkabılarını düşünerek, "Güçlerim istediğim şekilde hareket etmiyor," diye itiraf ettim. "Bundan sonra ne yapacaklarına dair hiçbir fikrim yok."

"Bu güçlerine yeni kavuşan bir dokuyucu için çok sıradan bir şey. Ama parlaklığın insanlar tarafından bile görülüp hissedilebilir." Alsop Nine arkasına yaslanıp beni inceledi. "Eğer genç Annie gibi cadılar senin pırlıltını görürse bu bilgiyi kendi çıkarları için kullanmak isteyebilirler. Senin veya çocuğun Hubbard'ın pençelerine düşmesine izin vermeyeceğiz. Konsil'i halledebileceğine inanıyorum," dedi yaşlı kadın Matthew'a bakarak. Alsop Nine, Matthew'un sesizliğini onay olarak kabul etti.

"Pekâlâ. O halde pazartesi ve perşembe günleri beni görmeye gel, Diana. Salı günleri Bayan Norman seninle ilgilenecek. Çarşambaları Marjorie Cooper. Elizabeth Jackson ve Catherine Streeter da cuma günleri seninle birlikte olacak. Diana'nın kanında dolaşan ateş ve suyu uzlaştırmak için onların yardımına ihtiyacı olacak. Aksi takdirde buhardan başka bir şey üretemez."

"Bu kadar cadıyı bu özel sırra ortak etmek akıllıca olmayabilir," dedi Matthew.

"Üstat Roydon haklı. Zaten cadı hakkında yeterince söylenti var. John Chandler, Peder Hubbard'm gözüne girmek için onun hakkındaki haberleri her yere yaydı. Ona biz öğretebiliriz," dedi Susanna.

"Peki sen ne zaman ateşcadısı oldun?" diye karşılık verdi Alsop Nine. "Çocuğun kanı alev dolu. Benim yeteneklerimde cadırüzgârı baskın ve seninki toprağın gücüne bağlı. Bu iş için yeterli değiliz."

"Senin planını uygularsak meclisimiz çok dikkat çekecektir. Yalnızca on üç cadıyız ve beşimizi bu işin içine sokmayı teklif ediyorsun. Bayan Roydon'ın sorunlarıyla bırakalım başka bir meclis ilgilensin, belki Moorgate'teki ya da Aldgate'teki."

"Aldgate meclisi çok büyüdü, Susanna. Kendi işlerini yönetemez hale geldi. Bir dokuyucunun eğitimini üstlenebilmesi mümkün değil. Ayrıca benim gidemeyeceğim kadar uzak, şehirdeki su kanalının civarındaki kötü hava romatizmalarımı azdırıyor. Tanrıça'nın istediği gibi onu burada eğiteceğiz."

"Ben yapamam..." diye itiraza başladı Susanna.

“Senin büyüğünüm, Susanna. Daha fazla itiraz edeceksen Rede’den resmî izin talep edeceksin.” Ortam birden gerilmişti.

“Pekâlâ. Queenhithe’e talebimi ileticeğim.” Susanna bu açıklamısından ürkmüş görünüyordu.

“Queen Hithe kim?” diye sordum Matthew’a alçak sesle.

“Queenhithe bir kişi değil, bir yer,” diye mırıldandı. “Ama Rede dediği ne?”

“Hiçbir fikrim yok,” diye itiraf ettim.

“Fısıldaşmayı bırakın,” dedi Alsop Nine başını kızgınlıkla sallayarak. “Kapı ve pencerelerdeki efsun yüzünden fısıltılarınız havayı karıştırıp kulağımı rahatsız ediyor.”

Sessizlik olduğunda Alsop Nine konuşmasına devam etti. “Susanna bu konuda benim otoriteme karşı geldi. Garlickhythe meclisinin lideri ve Vintry’nin bölge büyüğü olduğum için Bayan Norman talebini Londra’daki diğer bölge büyüklerine sunmalı. Cadılar arasında anlaşmazlık olduğunda ne yapılacağına onlar karar verir. Yirmi altı büyük vardır, Rede adıyla anılırlar.”

“Yani sadece siyaset mi?”

“Siyaset ve sağduyu. Eğer aramızdaki anlaşmazlıkları kendimiz çözemsek Peder Hubbard *wearh* parmaklarını daha çok işimize sokar,” dedi Alsop Nine. “Sizi kırdıysam özür dilerim, Bay Roydon.”

“Hayır, herhangi bir kırgınlık söz konusu değil, Alsop Nine. “Ama bu konuyu diğer büyüklere götürürseniz, Diana’nın kimliği Londra’nın her yerine yayılır.” Matthew ayağa kalktı. “Buna izin veremem.”

“Şehirdeki her cadının Diana’dan haberi var zaten. Burada haberler çabuk yayılır. Dostunuz Christopher Marlowe’un bunda azımsanmayacak bir rolü var,” dedi Alsop Nine, Matthew’a bakmak için boynunu uzatarak. “Oturun, Üstat Roydon. Yaşlı kemiklerim artık fazla hareket edemiyor.” Bütün şaşkınlığıma rağmen Matthew oturdu.

“Londra’daki cadılar senin bir dokuyucu olduğunu hâlâ bilmiyor, Diana, önemli olan da bu,” diye devam etti Alsop Nine. “Elbette Rede’ye bu konuda bilgi verilecek. Diğer cadılar senin büyüklerin huzuruna çağıldığını öğrendiklerinde senin Bay Roydon’la olan ilişkin yüzünden cezalandı-

rıldığını düşünecekler. Ya da onun senin kanına ve gücüne ulaşmasını engellemek için bir biçimde bağlandığını.”

“Kararları ne olursa olsun, yine benim hocam olacak mısın?” Diğer cadıların beni küçümsemesine alışkındım ve Londra cadılarının Matthew’la olan ilişkimi onaylayacaklarını umacak kadar saf değildim. Marjorie Cooper, Elizabeth Jackson ve Catherine Streeter’in (her kimseler) Alsop Nine’nin eğitim programına katılıp katılmaması umurumda değildi. Ama Alsop Nine farklıydı. O dostluğuna ve yardımına ihtiyaç duyduğum bir cadıydı.

“Londra’da bizim türümüzden kalan son kişiyim ve dünyanın bu bölgesinde bilinen üç dokuyucudan biriyim. İskoçyalı dokuyucu Agnes Sampson, Edinburgh’da, hapisshanede yatıyor. İrlandalı dokuyucuyu yıllardır gören ya da duyan kimse olmadı. Rede’nin sana rehberlik etmeme izin vermekten başka seçeneği yok,” diye güven verdi Alsop Nine.

“Cadılar ne zaman buluşacak?” diye sordum.

“Ayarlanır ayarlanmaz,” diye söz verdi Alsop Nine.

“Onlar için hazır olacağız,” diye temin etti Matthew.

“Bazı şeyleri karınız tek başına yapmalı, Bay Roydon. Bebeği taşımak ve Rede’yi görmek bunların arasında,” diye karşılık verdi Alsop Nine. “Bir *wearh* için güven duymayı başarmak kolay bir iş değildir ama bunu karınız için denemelisiniz, Bay Roydon.”

“Ben karıma güveniyorum. Diğer cadıların ona ne yaptığını hissettin. Bu durumda onu görecektir cadılara güvenmememe şaşırmamalısın,” dedi Matthew.

“Güvenmeyi denemelisin,” diye yineledi Alsop. “Rede’ye karşı gelemezsiniz. Eğer gelerseniz Hubbard müdahale edecektir. Rede bu durumda daha fazla hakaret görmeyi kaldırmaz ve işin Konsil’e bırakılmasını talep eder. Anlaşmazlıklarımız ne olursa olsun, bu odada kimse Konsil’in dikkatinin Londra’ya çevrilmesini istemiyor, Üstat Roydon.”

Matthew, Alsop Nine’nin sözlerini tarttı ve en sonunda başını salladı. “Pekâlâ.”

Ben bir dokuyucuydum.

Yakında bir anne olacaktım.

Aradaki çocuk, uzaktaki bir cadı, diye fısıldadı Bridget Bishop’ın hayaletimsi sesi.

Matthew'un burnundan aldığı keskin soluk kokumda bir değişiklik hissettiğini söylüyordu. "Diana yorgun. Eve gitmeliyiz," dedi Matthew.

"Yorgun değil ama korkuyor. Korkma zamanı geride kaldı, Diana. Artık kim olduğunla yüzleşmelisin," dedi Alsop Nine. Sesinde hafif bir hüznün vardı.

Ama kaygılarım Hart and Crown'a varmamızdan sonra artmaya devam etti. Varır varmaz Matthew kapitone ceketini çıkarıp soğuk havadan etkilenmemem için omuzlarıma koydu. Ceketini tarçın ve karanfil kokusunun yanı sıra Susanna'nın evindeki ateşin dumanı ile Londra'nın nemli havasının kokusunu taşıyordu.

"Ben bir dokuyucuyum." Belki bunu tekrar tekrar söylersem bir anlam kazanacaktı. "Ama bunun ne anlama geldiğini ya da kim olduğumu bilmiyorum."

"Sen Diana Bishop'sın, bir tarihçi ve bir cadı." Omuzlarımı kavradı. "Önceden ne olduğun veya gelecekte ne olacağının hiçbir önemi yok. Senin kim olduğun belli. Sen benim hayatımsın."

"Senin karınım," diye düzelttim.

"Hayatımsın," diye yineledi. "Sadece kalbim değilsin, onun çarpması. Daha önce bir gölgeydim, Alsop Nine'nin gölgesi gibi." Aksam güçlenmişti, sesi duygu yüklü ve boğuktu.

"Sonunda gerçeği öğrendiğim için rahatlamalıyım." Yatağa girerken takırdayan dişlerimle konuşmaya çalıştım. Soğuk hava iliklerime kadar işlemişti. "Bütün hayatım boyunca neden farklı olduğumu merak ettim. Artık biliyorum ama bunun bir faydası yok,"

"Bir gün olacak," diye söz verdi, örtünün altında yanıma gelerek. Beni kollarının arasına aldı. Bacaklarımızı birbirinden destek alan ağaç kökleri gibi birbirine doladık. İçimde derinlerde henüz tanımadığım birine duyduğum özlem ve aşktan dövdüğüm zincir aramızda esneyip akışkan hale geldi. Kalın ve kırılmazdı, cadıdan vampire vampirden cadıya akan, can veren özsuyuyla doluydu. Kısa bir sonra kendimi arada kalmış bir halde değil, mutluluk verici bir şekilde tamamen her şeyin merkezinde buldum. Hissediyordum. Derin bir nefes aldım, sonra bir kez daha. Ben uzaklaşmaya çalıştığımda Matthew karşı çıktı.

“Gitmene izin vermeye henüz hazır değilim,” dedi beni biraz daha kendine çekerek.

Olduğum yerde kalabileceğim kadar uzun süre kalmak istiyordum ama, “Yapmak zorunda olduğun işlerin var; Konsil, Philippe ve Elizabeth için. Ben iyiyim, Matthew,” diye ısrar ettim.

“Vampirler sıcakkanlılara göre zamanı farklı şekilde hesaplarlar,” dedi Matthew, beni bırakmak istemeden.

“Bir vampir dakikası ne kadar sürer?” diye sordum çenesinin altına iyice sokularak.

“Söylemesi zor,” diye mırıldandı Matthew. “Normal bir dakika ile sonsuz arasında bir zaman dilimi.”

YIRMI İKİNCİ BÖLÜM

En güçlü yirmi altı cadıyı Londra'da bir araya getirmek kolay bir iş değildi. Rede hayal ettiğim gibi olmamıştı. Mahkeme tarzında bir odada, sıralarda oturan cadıların önünde duracağımı düşünmüştüm. Bunun yerine görüşmeler birkaç gün içinde şehrin dört bir yanındaki dükkânlarda, meyhanelerde ve evlerin oturma odalarında gerçekleşti. Resmî bir tanıştırma faslıyla ya da nezaket kurallarıyla zaman kaybedilmedi. O kadar çok tanımadığım cadı gördüm ki bir süre sonra hepsinin yüzleri birbirine karıştı.

Ama öne çıkan bazı şeyler yok değildi. İlk kez bir ateşcadısının gücünü hissettim. Alsop Nine beni yanlış yönlendirmemişti. Kızıl saçlı cadının bakışları ya da dokunuşundaki yakıcı yoğunluğu hissetmemek mümkün değildi. Kanımdaki alevler bana yaklaştığında yükselip hareketlense de bir ateşcadısı olmadığım kesindi. Bishopsgate'teki, Mitre adındaki hanın özel bir odasında iki ateşcadısıyla daha tanıştığımda bu doğrulandı.

Cadılardan biri benim tenimi okumayı bitirdiğinde, "Zorlu olacak," diye belirtti düşüncesini.

"İçinde bolca su ve ateşe sahip, zamanı bükten bir dokuyucu," diye onayladı diğeri. "Yaşadığım sürece böyle bir karışımı göreceğim aklıma gelmezdi."

Rede'nin rüzgârcadıları ise Alsop Nine'nin evinde toplanmışlardı, burası mütevazı görünümünün akla getirdiğinden çok daha geniş bir evdi. Alsop Nine'nin gölgesi dışında odalarda iki hayalet dolaşıyordu. Nine'nin benzeri gelen konukları kapıda karşılıyor, sessizce süzülerek herkesin rahat olduğundan emin oluyordu.

Rüzgârcadıları, ateşcadıları kadar korkutucu değildi, güçlerimi ve eksikliklerimi değerlendirirken dokunuşları hafif ve kuruydu.

“Fırtınalı biri,” diye mırıldandı gümüş rengine saçıları olan elli yaşlarında bir cadı. Ufak tefek ve esnek bir bedeni vardı, yerçekimi kanunları onun için geçerli değilmiş gibi hızlı hareket ediyordu.

“Çok fazla yönü var,” dedi bir diğeri kaşlarını çatarak. “Her şeyi kendi haline bırakmalı, yoksa çıkaracağı en küçük bir hava akımı bile kasırgaya dönüşebilir.”

Alsop Nine, cadılara yorumları için teşekkür etti ama gittiklerinde rahatlamış görünüyordu.

“Artık biraz dinleneceğim, çocuğum,” dedi zayıf bir sesle. Koltuğundan kalkıp evin arka tarafına doğru yürüdü. Benzeri peşinden bir gölge gibi takip ediyordu.

“Rede’de hiç erkek var mı, Alsop Nine,” diye sordum dirseğinden tutarak.

“Sadece bir elin parmağı kadar kaldı. Bütün genç büyücüler doğa felsefesi okumak için üniversiteye gittiler,” dedi iç çekerek. “Garip bir zamanda yaşıyoruz, Diana. Herkes telaşla bir yeniliğin peşinden koşuyor, cadılarsa kitapların tecrübeyle öğreneceklerinden daha fazlasını öğrettiğini düşünüyor. Şimdi izninle biraz dinleneceğim. Bütün o konuşmalar yüzünden kulaklarım çınlıyor.”

Perşembe sabahı Hart and Crown’a tek başına bir sucadısı çıkageldi. Bir önceki gün kentte oradan oraya gitmekten yorgun bir halde uzanıyordum. Uzun boylu ve çevikti. Bu haliyle evin içine yürür gibi değil de âdeta akar gibi adım atmıştı, yine de antrede vampirlerden oluşan katı bir duvara çarptı.

“Tamam, Matthew,” dedim yatak odasının kapısından kızı içeri çağırarak.

Yalnız kaldığımızda sucadısı beni tepeden tırnağa inceledi. Bakışları tenimde tuzlu su gibi keskin, bir yaz günü okyanusa dalmak kadar ferahlatıcıydı.

“Alsop Nine haklıymış,” dedi sesi alçak ve ahenkli bir sesle. Kanında haddinden fazla su var. Seni toplu halde görürsek sel baskınına neden oluruz. Bu nedenle teker teker görmeye geleceğiz. Korkarım bütün gün sürecek.”

Böylece ben suçadılarını gideceğime onlar bana geldi. Eve girip çıkarak Matthew ve Françoise'i çileden çıkardılar. Ama onlarla yakınlığımı ya da suçadılarının yanında derinlerde hissettiğim akıntıyı yadsımam mümkün değildi.

"Su yalan söylemedi," diye mırıldandı bir suçadısı, parmak uçlarını alnımda ve omuzlarımda yavaşça kaydırırken. Avuçlarımı incelemek için ellerimi çevirdi. Beyaz teni, siyah saçları ve masmavi gözleri vardı ve benden yalnızca birkaç yaş büyüktü.

"Hangi su?" diye sordum, suçadısı hayat çizgimden ayrılan kolları takip ederken.

"Londra'daki her suçadısı yazın ortasından itibaren Mabon'a kadar yağmur suyu toplar ve onu Rede'nin geleceği gösteren kâsesine boşaltır. Uzun zamandır gelmesi beklenen dokuyucunun, damarlarında su taşıyacağını göstermişti." Suçadısı rahatlamışçasına derin bir soluk verdi ve ellerimi bıraktı. "İspanyol donanmasını bozguna uğrattıktan sonra yeni sihirlerle ihtiyacımız var. Alsop Nine rüzgârcadılarının stoğunu doldurdu ama İskoç dokuyucu toprak yeteneğine sahipti ve ne kadar istese de bize yardım edemedi. Ama sen gerçek bir Ay kızısın ve bize iyi hizmet edeceksin."

Cuma sabahı gelen haberci Bread Sokağı'nda bir adres ve bir dizi talimat iletti. Talimatlara göre saat on birde Rede'in kalan üyeleriyle, –iki toprakcadısı– buluşmak üzere orada olmam gerekiyordu. Pek çok cadının içinde farklı oranlarda toprak büyüsi bulunurdu. Toprak, cadı sanatının temeliydi ve modern kovanlarda toprakcadılarının özel bir ayrımı yoktu. Elizabeth dönemi toprakcadıların farklı olup olmadığını merak ediyordum.

Françoise alışverişte, Pierre ise Matthew'un bir işi için dışarıdaydı. Bu nedenle Matthew ve Annie benimle birlikte geldi. Aziz Paul Katedrali'nin önünden geçerken Matthew, incecik bacaklı bir sokak çocuğuna döndü. Matthew'un bıçağı göz açıp kapayana kadar çocuğun kulağına gitti.

"Parmağını kımıldatırsan kulağın koparırım, delikanlı," dedi Matthew yumuşak bir sesle.

1 Cadıların sonbahar ekinoksunda yaptıkları ritüelin adı. (ç.n.)

Çocuğun parmağının belime bağlı çanta üzerinde olduğunu görerek şaşırdım.

Kendi zamanımda bile Matthew bir şiddet eğilimi taşıyordu ama Elizabeth'in Londra'sında bu yüzeye çok daha yakındı. Yine de bunu küçük bir çocuğa göstermesine hiç gerek yoktu.

"Matthew," diye uyardım çocuğun yüzündeki korku dolu ifadeyi gördüğümde. "Yapma."

"Başka biri olsa ya kulağını koparırdı ya da seni muhafızlara teslim ederdi," dedi Matthew. Gözleri kızardığında çocuğun yüzü iyice sarardı.

"Yeter," dedim lafı uzatmadan. Çocuğun omzuna dokunduğumda irkildi. Aniden cadı gözüm bir adamın ağır eliyle çocuğa vurduğunu ve onu duvara doğru ittiğini gördü. Parmaklarımın altında, onu soğuktan koruyan tek giysi olan kaba gömleğin örttüğü kirli tenindeki kan toplamış çürüğü hissettim.

"Adın ne?"

"Jack, leydim," diye fısıldadı. Matthew'un bıçağı hâlâ çocuğun kulağına dayalıydı ve etraftakilerin dikkatini çekmeye başlamıştık.

"Bıçağını çek, Matthew. Çocuk tehlikeli değil."

Marthew tıslayarak bıçağını çocuğun kulağından çekti.

"Annen ve baban nerede?"

Çocuk omuz silkti. "Annem babam yok, leydim," dedi.

"Annie, çocuğu eve götür. Françoise'a söyle ona yiyecek bir şeyler ve giysi versin. Becerebilirsen ona banyo yaptır ve sonra da Pierre'in yatağına yatır. Yorgun görünüyor."

"Londra'da gördüğün her kimsesiz çocuğu evlat edinemezsin," dedi Matthew. Sözlerini vurgulamak için hışınla bıçağını kınına soktu.

"Françoise'nın ayak işlerini görmesi için birine ihtiyacı var." Çocuğun saçlarını düzelttim. "Benim için çalışır mısın, Jack?"

"Evet, hanımefendi." Çocuğun midesinden duyulabilecek yükseklikte bir gürültü çıktı ve ihtiyatlı gözleri umutla doldu. Üçüncü gözüm boş midesinin içini ve güçsüz, titrek bacaklarını fark etti. Cüzdanımdan biraz bozuk para çıkardım.

“Annie ona yol üzerindeki Üstat Prior’dan bir dilim turta al, açlıktan bayılmak üzere. Françoise ona düzgün bir yemek hazırlayana kadar onu tutar.”

“Peki, hanımefendi,” dedi Annie. Çocuğu kolundan tutup Blackfriars’a doğru çekti.

Matthew arkalarından bakıp suratını astı. Sonra kaşlarını çatarak bana döndü. “O çocuğa iyilik yapmıyorsun. Bu Jack, tabii gerçek adı buysa ki hiç sanmam, eğer çalmaya devam ederse bu yılı çıkaramaz.”

“Yetişkin birisi sorumluluğunu alıp onunla ilgilenmezse bu haftayı bile çıkaramaz. Ne demiştin bakayım? Sevgi, sorumluluğunu alacak bir yetişkin ve düşeceğı yumuşak bir zemin miydi?”

“Benim sözlerimi bana karşı kullanma, Diana. O söylediklerim kendi çocuğumuz içindi, yoksa evsiz barksız bir çocuk için değil.” Son birkaç günde çoğu vampirin hayatı boyunca karşılaşamayacağı kadar çok cadiyla yüz yüze gelmiş olan Matthew kavga çıkarmak için yer arıyordu.

“Bir zamanlar ben de evsiz ve kimsesizdim.”

Kocam suratına tokat atmışım gibi geriye çekildi.

“Artık onu geri çevirmek o kadar kolay değil değil mi?” Cevabını beklemedim. “Eğer Jack bizimle gelmezse onu doğrudan Andrew Hubbard’a götürelim, olsun bitsin. Orada ya cenazesi kalkar ya da akşam yemeğı olur. Her iki durum da sokaklarda sefalet çekmekten iyidir.”

“Bizim yeterli sayıda hizmetkârmız var,” dedi Matthew soğuk bir sesle.

“Harcayacak paran da var. Şayet yoksa aylığını ben kendi paramdan veririm.”

“Bari yattığında uyuması için masal da oku.” Matthew dirseğinden tuttu. “Üç *wealh* ve iki cadiyla birlikte yaşadığının farkına varmayacak mı sanıyorsun? İnsan çocuklar, yaratıklar dünyasını yetişkinlerden çok daha iyi görür.”

“Jack’in karnı doyduğunda, başını sokacak bir yeri ve güven içinde uyuyabileceğı bir yatağı olduğunda ne olduğumuzla ilgileneceğini mi sanıyorsun?” Sokağın karşı tarafında bir kadın şaşkınlıkla bize bakıyordu. Bir vampir ve bir cadının ortalık yerde bu denli hararetili bir şekilde tartışmamaları gerekirdi. Pelerinin başlığını yüzümü örtecek şekilde indirdim.

“Yaşamımıza ne kadar çok yaratık sokarsak işler o kadar zorlaşacak,” dedi Matthew. Kadının bizi izlediğini fark edince kolumu bıraktı. “Ve bu bir insansa bu zorluk iki katına çıkacak.”

İki vakur toprakcadısını ziyaret ettikten sonra Matthew ve ben sınırlarımız yatışınca kadar Hart and Crown’un iki ayrı ucunda kaldık. Matthew mektuplarına saldırdı, Pierre’e bağırdı, Majesteleri’nin hükümetine, babasının kaprislerine ve İskoçya Kralı James’in yaptığı aptallıklara küfredip durdu. Ben de bu zamanı Jack’le görevleri hakkında konuşmakla geçirdim. Kilit açma, yankesicilik ve taşradan gelenleri soyamak için yapılacak sahtekârlıklar konusunda yetenekli olmasına rağmen okuma yazma bilmiyordu. Yemek yapamıyor, dikiş dikemiyordu, Françoise ve Annie’ye yardımcı olabilecek hiçbir yeteneği yoktu. Ama Pierre, çocuğun üzerindeki ikinci el yeleğin iç cebinde nazarlığını bulup elinden kurtardıktan sonra onunla ciddi anlamda ilgilenmeye başladı.

“Benimle gel, Jack,” dedi. Kapıyı açık tutarak başıyla merdivenleri işaret etti. Pierre, Matthew’un muhbirlerinden gelen son mektupları almaya gidiyordu. Delikanlının Londra’nın yer altı dünyasıyla olan yakınlığından olabildiğince yararlanmayı düşündüğü belliydi.

“Evet, efendim,” dedi Jack hevesle. Bir öğün yemek bile daha iyi görünmesini sağlamıştı.

“Tehlikeli bir şey yapmayın,” diye uyardım Pierre’i.

“Elbette, *madam*,” dedi vampir masum bir şekilde.

“Çok ciddiylim,” dedim. “Ve hava kararmadan onu eve getir.”

Matthew çalışma odasından çıktığında masamın üzerindeki kâğıtları düzenliyordum. Françoise ve Annie, Smithfield’a kasaplardan et ve kan almaya gitmişlerdi, yani evde baş başaydık.

“Özür dilerim, *mon coeur*,” dedi Matthew arkadan belime sarılarak. Boynuma bir öpücük kondurdu. “Kraliçe ve Rede derken yorucu bir hafta oldu.”

“Ben de özür dilerim, Matthew. Jack’i niçin burada istemediğini anlıyorum. Ama onu görmezden gelemezdim. Aç ve yaralıydı.”

“Biliyorum,” dedi Matthew. Beni kendine çektiğinde sırtımı göğsüne yasladım.

“Eğer çocuğu günümüz Oxford’unda bulmuş olsaydım tepkin farklı olur muydu?” diye sordum, gözlerine bakmaktansa alevleri seyretmeyi tercih ettim.

Jack meselesi ortaya çıktığından beri, Matthew’un davranışının vampir genetiğinden mi yoksa Elizabeth döneminin geleneğinden mi kaynaklandığını düşünüp durmuştum.

“Muhtemelen olmazdı. Vampirler için sıcakkanlıların arasında yaşamak kolay değildir, Diana. Duygusal bir bağ olmadığı sürece, sıcakkanlılar beslenme dışında bir amaca hizmet etmezler. Ne kadar medeni veya iyi huylu olursa olsun, hiçbir vampir beslenme dürtüsü hissetmeden bir insanla yakın temas kuramaz.” Soğuk nefesini ensemden hissediyordum, Miriam’ın Matthew’un açtığı yarayı iyileştirmek için kanını sürdüğü hassas noktayı gıcıkliyordu.

“Benimle beslenmek ister gibi bir halin yok.” Matthew’un böyle bir dürtüyle savaştığına dair hiçbir belirti yoktu, babasının kanını içmesi önerilerini hiç düşünmeden reddetmişti.

“Arzularımı ilk tanıştığımız zamandan çok daha iyi kontrol edebiliyorum. Kanına şu an duyduğum arzu, beslenmekten çok kontrol amaçlı. Artık eşleştirmeye göre senin kanınla beslenmem üzerinde hâkimiyet kurmak istediğim anlamına gelirdi.”

“Sevişmek de bunun yerine geçiyor,” dedim duygusuzca.

Matthew cömert ve yaratıcı bir âşıktı ama yatak odasını kesinlikle hâkimiyet alanı olarak görüyordu.

“Anlamadım?” Kaşlarını kızgınlıkla çattı.

“Cinsellik ve hâkimiyet. Modern insanlar vampir ilişkilerinin bundan ibaret olduğunu düşünüyor,” dedim. “Hikâyeleri kadınları omuzlarına atıp yemeğe ve buluşmaya götüren çılgın alfa erkeği vampirlerle dolu.”

“Yemek ve buluşma mı?” Matthew’un ağzı açık kalmıştı. Demek istediğin?..”

“Hı-hı. Madison kovanında Sarah’nın arkadaşlarının okudukları şeyleri görmelisin. Vampir kızla tanışır, onu ısırır, kız vampirlerin gerçek olduğunu öğrenerek büyük bir şoka girer. Seks, kan ve aşırı koruma davranışı arkasından gelir. Bazıları oldukça açık saçık.” Duraksadım. “Sarılmaya pek vakit olmuyor, burası kesin. Şiir ve dans da pek hatırlamıyorum.”

Matthew küfretti. “Tevekelli değil, teyzen aç olup olmadığını sormuştu.”

“Bunları sen de okumalısın. Sırf insanların ne düşündüğünü öğrenmek için. Halkla ilişkiler kâbusu. Biz cadıların üstesinden gelmek zorunda kaldığı şeylerden bile kötü.” Yüzümü ona çevirdim. “Yine de kaç kadının bir vampir erkek arkadaşı olmasını istediğini bilsen şaşırırsın.”

“Ya vampir sevgilileri sokakta serseri gibi davranıp aç yetimleri tehdit ediyorsa?”

“Romanlardaki vampirlerin çoğu altın kalplidir, arada bir geçirdikleri kıskançlık krizleri ve yollarına çıkanları parçalamalarını saymazsak.” Gözlerine kadar düşen saçlarını çektim.

“Bu konuşmayı yaptığımıza inanamıyorum,” dedi Matthew.

“Neden? Vampirler, cadılar hakkında yazılmış kitapları okurlar. Kit’in *Doktor Faustus*’unun bir fantezi olması, seni doğaüstü hikâyeler okumaktan alıkoymuyor.”

“Fakat o kaba kuvvetle taşıma ve sevişme...” Matthew başını salladı.

“Çok çekici bir biçimde ifade ettiğin gibi sen de beni kabaca taşıdın. Sept-Tours’da beni birkaç kez kucaklayıp kaldırdığımı hatırlıyorum,” dedim.

“Yalnızca yaralı olduğun zaman!” dedi Matthew içerleyerek, “Ya da yorgun olduğunda.”

“Ya da ben başka bir yerdeyken kendi istediğin yerde olmamı istediğinde. At binemeyeceğim kadar uzun, yatak aşırı yüksek ya da deniz çok dalgalı olduğunda. Gerçekten Matthew. İşine geldiğinde çok seçici bir hafızan var. Sevişmeye gelince, senin her zaman tarif ettiğin şefkat dolu eylem değil. Bazen sadece sert, iyi bir...”

Sözlerimi bitirmeden uzun boylu yakışıklı bir vampir beni sırtına attı.

“Bu konuşmayı daha özel bir yerde yapmalıyız.”

“İmdat! Sanırım kocam bir vampir!” Gülmeye ve kalçalarını yumruklamaya başladım.

“Sessiz ol,” diye homurdandı Matthew. “Yoksa Bayan Hawley’yle uğraşmak zorunda kalırsın.”

“Eğer cadı değil de insan olsaydım deminki homurdanman beni kendimden geçirmeye yeterdi. Tamamen senin olurdu, sen de bana istediğini yapardın,” diye kıkırdadım.

“Sen zaten benimsin,” diye hatırlattı Matthew beni yatağa atarak. “Bu arada bu saçma hikâyeni değiştiriyorum. Orijinallik ve gerçeklik katmak için akşam yemeğini geçip doğrudan buluşmaya geçiyoruz.”

“Okuyucular bunu söyleyen bir vampire bayılırdı!” dedim.

Matthew editöryel katkımla pek ilgilenmeden eteklerimi kaldırmakla uğraştı. Üzerimizdeki elbiselerle sevişecektik. Tam Elizabeth dönemi tarzı!

“Dur bir dakika. En azından içindeki ruloyu çıkarayım.” Annie eteklerimi saygıdeğer bir kabarıklıkta tutan çörek biçimindeki dolgu için kullanılan terimin bu olduğunu söylemişti.

Ama Matthew’un beklemeye niyeti yoktu.

“Boş ver şimdi ruloyu.” Pantolonunun bağcıklarını açtı, ellerimi kavrayıp başımın üzerinde sabit tuttu. Tek hamlede içimdeydi.

“Popüler romanlardan bahsetmenin sende böyle bir etki yaratacağı hiç aklıma gelmezdi,” dedim soluk soluğa. “Hatırlat da bu konuyu sık sık açayım.”

Alsop Nine’nin evine çağrıldığımızda akşam yemeğine oturmak üzereydik.

Rede kararını vermişti.

Annie, refakatçi iki vampir ve en arkada bizi takip eden Jack’le eve vardığımda Alsop Nine, Susanna ve tanımadığım üç cadıyla birlikte ön taraftaki oturma odasında bizi bekliyordu. Alsop Nine erkekleri Golden Gosling’e yönlendirirken beni ateşin yanında oturan gruba götürdü.

“Gel, Diana, hocalarınla tanış.” Alsop Nine’nin benzeri oturmam için boş bir sandalye gösterip efendisinin gölgesine çekildi. Beş cadı beni dikkatle inceledi. Koyu renk kalın yünden elbiselerinin içinde kentli zengin işkadınları gibi görünüyorlardı. Cadı olduklarını ele veren tek şey heyecanlandırıan bakışlarıydı.

“Anladığım kadarıyla Rede ilk planını onayladı,” dedim yavaşça. Kadınların gözlerinin içine bakmaya çalıştım, bir öğretmenden korktuğunuzu belli etmek iyi bir şey değildi.

“Evet, onayladılar,” dedi Susanna teslim olmuş bir sesle. “Beni affedin, Bayan Roydon. Bakmak zorunda olduğum iki çocuk ve bize bakamayacak kadar hasta bir kocam var. Bir komşunun iyi niyeti tek gecede kaybedilebilir.”

“Seni diğer öğretmenlerinle tanıştırayım,” dedi yavaşça sağındaki cadiya dönen Alsop Nine. Altmış yaşlarında, kısa boylu, yuvarlak yüzlü bir kadındı, şayet gülümseyişi bir göstergeyse cömert bir ruha sahipti. “Bu Marjorie Cooper.”

“Diana,” dedi Marjorie küçük yakasını hışırdatarak başını eğerek. “Meclisimize hoş geldin.”

Rede’le görüşürken, Elizabeth dönemi cadılarının meclis ifadesini, modern cadıların kovan sözcüğü yerine kullandığını öğrenmiştim. Londra’daki diğer her şey gibi kentin meclisleri de kiliselerin sorumlu olduğu mahallelere göre ayrılmıştı. Her ne kadar cadı kovanları ve Hristiyan kiliselerinin bu kadar iç içe olması garip olsa da kendi içinde bir düzene sahipti ve cadıların işlerinin yakın komşular arasında kalmasını sağlayarak fazladan bir güvenlik önlemi sunuyordu.

Bu nedenle Londra merkezinde de yüzden fazla, banliyölerde ise iki düzine meclis bulunuyordu. Kilise mahalleleri gibi meclisler de daha büyük bölgelere ayrılmıştı. Her bölge, büyüklerinden birini Rede’e gönderiyordu, Rede de cadıların kentteki bütün işlerine nezaret ediyordu.

Panik ve yaklaşan cadı avları nedeniyle, Rede eski yönetim sisteminin çökmesinden endişeleniyordu. Londra yaratıklarla doluydu ve her gün daha fazla yaratık Londra’ya akın ediyordu. Normalde on üç ila yirmi arasında üyeye sahip olması gereken Aldgate meclisinin üye sayısı çoktan altmışı aştığı için şikâyet edildiğini duymuştum. Cripplegate ve Southwark meclisleri de aynı şekilde genişti. İnsanların dikkatini çekmemek için bazıları farklı gruplara bölünmeye başlamıştı. Ama bu yeni meclislerin deneyimsiz liderleri bu zor zamanlarda daha fazla hataya sebep oluyorlardı. Rede’deki geleceği görme yetisine sahip cadılar ileride oluşacak sıkıntıları görmüşlerdi.

“Marjorie de Susanna gibi toprak büyüüne sahiptir. Onun uzmanlığı güçlü belleğidir,” diye açıkladı Alsop Nine.

“Sokak satıcılarının sattığı yeni almanaklar veya büyü kitaplarına ihtiyacım yok,” dedi Marjorie gururla.

“Marjorie öğrendiği her büyüü, yaşadığı her yıl yıldızların hangi konumda olduğunu hatırlar, hatta kendi doğumundan uzun yıllar öncesindeki yıldızların konumlarını bile.”

“Alsop Nine burada öğrendiklerini not alamayıp yanında götüremeyeceğinden endişe etti. Sana tasarladığın büyüleri başka bir cadının kullanmasını sağlayacak doğru sözcükleri bulmana yardım edeceğim. Aynı zamanda bir başkasının senden almaması için bu sözcüklerle nasıl bir olacağımı da göstereceğim.” Marjorie’nin gözleri ışıldadı ve sesi sır verircesine alçaldı. “Ayrıca kocam bir şarap tüccarıdır. Şu anda içtiğin şaraptan çok daha kaliteli şaraplar getirebilir. *Wearh*’lar için şarabın önemli olduğunu öğrendim.”

Buna yüksek sesle güldüm. Diğer cadılar da bana katıldı. “Teşekkür ederim, Bayan Cooper. Teklifinizi kocama iletacağım.”

“Bana Marjorie de. Burada hepimiz kardeşiz.” Bir kez olsun başka bir cadının kız kardeşi olarak çağırılmak beni korkuyla sindirmemişti.

“Ben Elizabeth Jackson,” dedi Alsop Nine’nin diğer tarafında oturan yaşlı kadın. Yaşı Alsop ile Marjorie’nin yaşı arasındaydı.

“Bir suçadısın,” dedim konuşur konuşmaz yakınlığımı hissederek.

“Öyleyim,” dedi Elizabeth. Gözleri ve saçları çelik grisiydi, Marjorie ne kadar kısa ve tombulsa o da o kadar uzun ve dikti. Rede’deki pek çok suçadısı akışkan ve esnekti ama Elizabeth yüksek bir dağdaki derenin canlı berraklığına sahipti. Onun daima, duymak istemediğimde bile bana gerçeği söyleyeceğini hissettim.

“Elizabeth yetenekli bir kâhindir. Sana gelecekten haber verme sanatını öğretecek.”

“Annem önsezisiyle ünlüydü,” dedim kararsızca. “Onun izinden gitmek isterim.”

“Ama onda ateşin gücü yokmuş,” dedi Elizabeth gerçekleri söylemeye hemen başlayarak. “Her şeyde anneni takip edemeyebilirsin, Diana. Su ve ateş birbirini yok etmediği sürece, bir araya geldiklerinde çok güçlü bir karışım yaratır.”

“Birbirlerini yok etmemelerini sağlayacağız,” diye söz verdi son cadı gözlerini bana çevirerek. Bu zamana kadar bakışlarımdan kaçınmak için her şeyi yapmıştı. Artık nedenini anlayabiliyordum. Kahverengi gözlerinde altın rengi parıltılar vardı. Üçüncü gözüm aniden panikle açıldı ve onu saran ışığı gördüm. Bu Catherine Streeter olmalıydı.

“Sen... sen Rede'deki ateşcadılarından bile daha güçlüsün,” diye kekeledim.

“Catherine özel bir cadı,” diye itiraf etti Alsop Nine. “İki ateşcadısından doğan bir ateşcadısı. Bu çok ender olur, doğa bile böyle bir ışığın saklanamayacağını biliyor sanki.”

Üç kez kutsanmış cadının varlığından gözlerim kamaşmış bir haldeyken üçüncü gözüm kapandığında Catherine yavaş bir şekilde gözden kayboldu. Kahverengi saçları matlaştı, gözlerindeki ateş söndü. Güzel bir yüzü vardı ama çarpıcı bir kadın değildi. Ama konuşur konuşmaz büyüğü yeniden canlandı.

“Umduğumdan daha fazla ateş gücüne sahipsin,” dedi düşünceli bir şekilde.

“Keşke İspanyol donanması geldiğinde burada olsaydı,” dedi Elizabeth.

“Öyleyse doğru. İspanyol gemilerini İngiltere sahillerinden uzağa sürükleyen ünlü ‘İngiliz rüzgârı’nı cadılar yaptı, yanılıyor muyum?” diye sordum. Bu cadı ilminin bir parçasıydı ama ben hep bir efsane olduğunu düşünmüştüm.

“Alsop Nine’nin Majesteleri’ne büyük yararı oldu,” dedi Elizabeth gururla. “Eğer burada olsaydın sanırım suyu ateşe verebilirdik ya da alevli bir yağmur yağdırabilirdik.”

“Aceleci davranmayalım,” dedi Alsop Nine bir elini havaya kaldırarak. “Diana henüz dokuyucu ilkbüyüsünü yapmadı.”

“İlkbüyü mü?” diye sordum merakla. Meclis ve Rede gibi bu terime de yabancıydım.

“İlkbüyü, bir dokuyucunun yeteneklerinin biçimini açığa çıkarır. Birlikte bir kutsal çember oluşturacağız. Çemberin içinde sözler ya da arzuların yükü altında kalmadan kendi yollarını bulmaları için güçlerini serbest bırakacağız,” diye cevap verdi Alsop Nine. “Bu bize senin yeteneklerin hakkında bilgi verecek ve seni nasıl eğitmemiz gerektiğini gösterecek. Aynı zamanda büyüğü hayvanını açığa çıkaracak.”

“Cadıların büyüğü hayvanı yoktur.” Şeytana tapma gibi bu da insanların cadılar hakkındaki yanlışlarından biriydi.

“Dokuyucuların vardır,” dedi Alsop Nine sakın bir şekilde benzerini işaret ederek.

“Bu benimki. Bütün hizmetkârlar gibi bu da benim yeteneklerimin bir uzantısı.”

“Benim durumumda birisi için sanırım böyle bir hizmetkâra sahip olmak iyi bir fikir değil,” dedim kuruyan ayvaları, Mary’nin ayakkabılarını ve civcivi düşünerek. “Yeterince derdim var. “

“Zaten bu nedenle bir ilkbüyü yaparsın, en derin korkularınla yüzleştikten sonra büyüünü özgürce yapabilmek için. Yine de bu korkunç bir deneyim olabilir. Çembere simsiyah saçlarla girip bembeyaz saçlarla çıkan dokuyucular olmuştur,” diye itiraf etti Alsop Nine.

“Ama *wearh*’ın onu terk ettiği ve içinde suların yükseldiği gece kadar üzücü olmayacak,” dedi Elizabeth yumuşak bir sesle.

“Veya toprağın altında kaldığı gece kadar yalnız,” dedi Susanna ürpererek. Marjorie anlayışla başını salladı.

“Ya da ateşcadısının içine girmeyi denediği zaman kadar korkutucu,” diye güven verdi Catherine, parmakları öfkeyle turuncuya dönüşerek.

“Cuma günü ay tamamen karanlık olacak. Meryem Yortusu’na birkaç hafta kaldı. Ayrıca çocukları çalışmaya yöneltecek büyülerin başarılı olacağı bir döneme giriyoruz,” dedi Marjorie. Şaşırtıcı hafızasından gerekli bilgileri aktarırken yüzünde dikkat çizgileri belirmişti.

“Bu haftanın yılan ısırığı tılsımları için olduğunu sanıyordum,” dedi Susanna cebinden küçük bir almanak çıkararak.

Susanna ve Marjorie programla ilgili sihir ayrıntılarını tartışmaya devam ederken, Alsop Nine, Catherine ve Elizabeth ilgiyle beni izliyorlardı.

“Acaba diyorum...” Alsop Nine aklından bir şeyler geçiyormuş gibi bana baktı ve parmağını dudağına götürüp birkaç kez hafifçe vurdu.

“Kesinlikle hayır,” dedi Elizabeth alçak sesle.

“Aceleci davranmayacaktık unuttun mu?” dedi Catherine. “Tanrıça bizi yeterince kutsadı.” Konuşurken kahverengi gözleri birbiri ardına yeşil, altın sarısı, kırmızı ve siyah renklerde parıldadı. “Ama belki de...”

“Susanna’nın almanağı yanlış. Ama Diana’nın ilkbüyüsünü gelecek perşembe yeni ay büyürken yaparsa çok daha iyi sonuç alacağımıza karar verdik,” dedi Marjorie ellerini sevinçle çırparak.

“Of,” dedi havadaki akımdan korunmak için parmağım kulağına sokan Alsop Nine. “Yavaş, Marjorie, daha yavaş.”

Aziz James Garlickhythe meclisine olan yeni yükümlülüklerim ve Mary'nin simya deneylerine olan ilgim artık zamanımın çoğunu evin dışında geçirmeme neden oluyordu. Bu arada Hart and Crown Gece Okulu'nun merkezi ve Matthew'un işlerini yönettiği karargâh olmaya devam ediyordu. Haberciler mektuplarla gelip rapor ve mektuplarla gidiyorlardı. George bedava yemek yemek ve Ashmole 782'yi bulma yönündeki boşa çıkan son girişimini anlatmak için sık sık uğruyordu. Hancock ve Gallowglass kirli çamaşırlarını alt kata bırakıp yıkanmasını beklerken şöminemin başında yarı çıplak bir halde saatler geçiriyordu. Hubbard ve John Chandler meselesinden sonra Matthew ve Kit huzursuz bir ateşkes yapmışlardı, bu da oyun yazarını çoğunlukla oturma odasında, canı sıkılan bir halde uzaklara dalmış ve sonra hızla yazarken bulmam anlamına geliyordu. Benim kâğıtlarımı kullanıyor olması da iyice can sıkıcıydı.

Bir de Annie ve Jack vardı. İki çocuğu ev halkının arasına katmak başlı başına bir uğraştı. Yedi veya sekiz yaşında olduğunu tahmin ettiğim Jack (gerçek yaşı o da bilmiyordu) ergenlik çağındaki Annie'yi kızdırmaktan büyük keyif alıyordu. Onun peşinde dolanıp duruyor, konuşmalarını da taklit ediyordu. Annie gözyaşlarına boğuluyor, sonra hızla üst kata çıkıp kendini yatağına atıyordu. Jack'i azarladığımda bu kez çocuk suratını asıyordu. Kafamı birkaç saat dinleyebilmek umuduyla onlara okuma yazmayı ve hesap yapmayı öğretmeye gönüllü bir erkek öğretmen buldum. Ama Cambridge'ten yeni mezun olmuş öğretmeni boş bakışlar ve saflık numaralarıyla kaçırmaları uzun sürmedi. İkisi de Françoise'la alışverişe çıkmayı ve Pierre'le Londra'da dolanmayı, toplama çıkarma yapmaya tercih ediyordu.

"Eğer oğlumuz bunlar gibi olursa onu kendi ellerimle boğarım," dedim bir saniye soluk almak için Matthew'un çalışma odasına kaçtığımda.

"Kızımızın onlar gibi olacağından emin olabilirsiniz. Ve onu boğmayacaksınız elbette," dedi Matthew kalemini bırakarak. Hâlâ çocuğumuzun cinsiyeti üzerinde bir fikir birliğine varamamıştık.

"Denemediğim şey kalmadı. Güzel güzel konuştum, rica ettim, yalvardım hatta rüşvet vermeyi bile denedim." Üstat Prior'ın çörekleri Jack'in enerjisini artırmaya yaramıştı sadece.

“Her anne baba bu tür yanlışlar yapar,” dedi gülererek. “Onlarla arkadaş olmaya çalışıyorsun. Jack ve Annie’ye yavru köpeklermiş gibi davranmalısın. Ara sıra burunlarına atacağın bir çimdik otoriteni etli börekten daha fazla sağlamlaştıracaktır.”

“Bana hayvanlar âleminden anne babalık ipuçları mı veriyorsun?” Bu arada, onun kurtlarla ilgili araştırmasını düşünüyordum.

“Aslına bakarsan, evet. Eğer bu curcuna devam ederse benimle uğraşmak zorunda kalacaklar ve burunlarına bir çimdik atmakta yetinmem, onları ısıtırım.” Her zamankinden daha yüksek bir gümbürtü kopunca Matthew öfkeyle kapıya baktı. Gürültünün ardından ezik bir, “Özür dilirim hanımefendi,” sesi geldi.

“Sağ ol ama itaat eğitimine başvuracak kadar çaresiz kalmadım. Henüz,” dedim odadan çıkarken.

İki gün süresince öğretmen sesimi kullanmam ve teneffüsler vermeme rağmen, yine de çocukların enerjilerini harcayabilmek için bolca harekete ihtiyacı vardı. Kitap ve kâğıtlarımı bir tarafa bırakıp onları Cheapside ve batıdaki banliyölere gittiğimiz uzun yürüyüşlere çıkardım. Françoise’la birlikte pazarları gezdik ve Vintry’deki yüklerini rıhtımlara boşaltan gemileri seyrettik, yüklerin nerelerden geldiğini ve gemi tayfalarının nereli olduklarını tahmin etmeye çalıştık.

Bir noktada kendimi artık turist gibi değil, gerçek bir Elizabeth dönemi Londralısı gibi hissetmeye başladığımı fark ettim.

Cumartesi sabahı, Londra’nın kaliteli yiyecek alınabilecek en büyük pazar yeri olan Leadenhall’dan alışveriş yaparken tek bacağımı kaybetmiş bir dilenci gördüm. Dilenciye vermek üzere çantamdan bir peni çıkartırken birden çocukların bir şapkacıya girip ortadan kaybolduğunu fark ettim. Böyle bir yerde oldukça büyük ve masraflı bir zarara yol açabilirlerdi.

“Annie! Jack!” diye seslendim dilencinin avcuna peniyi bırakırken. “Hiçbir şeye dokunmayın!”

“Evden çok uzaktasınız, Bayan Roydon,” dedi tok bir ses. Sırtımda buz gibi bakışı hissedip döndüğümde Andrew Hubbard’la karşılaştım.

“Peder Hubbard,” dedim. Dilenci gerileyip bizden uzaklaştı.

“Kadınınız nerede?”

“Eğer Françoise’dan söz ediyorsanız, pazarda,” diye kestirip attım. “Annie de yanımda. Onu bize gönderdiğiniz için size teşekkür etmeye fırsatım olmadı. Gerçekten büyük yardımı oluyor.”

“Anladığım kadarıyla Alsop Nine’yle tanıştınız.”

Oltaya gelmemek için hiç cevap vermedim.

“İspanyollar geldiğinden beri iyi bir neden olmadıkça evinden çıkmazdı.”

Hâlâ sessizdim. Hubbard gülümsedi.

“Düşmanınız değilim bayan.”

“Olduğunuzu söylemedim, Peder Hubbard. Ama kiminle, ne sebeple görüştüğüm sizi ilgilendirmmez.”

“Evet. Kayınpederiniz –yoksa babanız olarak mı görüyorsunuz– mektubunda bunu epey net bir biçimde belirtti. Philippe, size yardımcı olduğum için bana teşekkür de etti elbette. de Clermont ailesinin reisi söz konusu olunca teşekkür daima tehditten önce gelir. Kocanızın genel davranışıyla kıyaslandığında ferahlatıcı bir değişiklik olduğunu söylemek lazım.”

Gözlerim kısıldı. “Benden istediğiniz nedir, Peder Hubbard?” diye sordum.

“de Clermont ailesine katlanıyorum çünkü katlanmak zorundayım. Ama sorun çıkarsa bunu yapmaya mecbur değilim,” dedi Hubbard. Bana doğru eğildiğinde soluğu buz gibiydi. “Ve siz sorun çıkarıyorsunuz. Ben de belanın kokusunu alıyorum. Tadını alıyorum. Geldiğinizden beri cadılar... huysuz bir haldeler.”

“Bu talihsiz bir rastlantı,” dedim. “Ama suçlanacak kişi ben değilim. Büyü sanatı konusunda hiç eğitimim yok, o kadar ki bir yumurtayı bile bir kâsenin içine kıramıyorum.” Bu arada Françoise pazardan çıkıp yanımıza geldi. Hubbard’a hafif bir reverans yaparak yanından yürüdüm. Birden beni bileğimden yakaladı. Başımı eğip soğuk parmaklarına baktım.

“Koku yayanlar sadece yaratıklar değildir, Bayan Roydon. Sırların da kendine özgü bir kokusu olduğunu biliyor muydunuz?”

“Hayır,” dedim bileğimi elinden kurtararak.

“Cadılar birisinin ne zaman yalan söylediğini bilir. *Wearh*’lar bir sırrın kokusunu bir tazının geyik kokusunu aldığı gibi alır. Sırrınızı yerle bir edeceğim, Bayan Roydon. Ne kadar saklamaya çalışırsanız çalışın.”

“Hazır mısınız, *madame*?” diye sordu Françoise. Yanımıza geldiğinde kaşlarını çattı. Annie ve Jack de onunla birlikteydi. Annie Hubbard’ı görünce bembeyaz kesildi.

“Evet, Françoise,” dedim gözlerimi Hubbard’ın tekinsiz, damarlı gözlerinden almayı başarak. “Tavsiyeniz ve verdiğiniz bilgi için teşekkür ederim, Peder Hubbard.”

“Eğer çocuk size yük oluyorsa onu himayeme almaktan mutluluk duyarım,” diye mırıldandı Hubbard yanından geçtiğim sırada. Dönüp doğruca yanına yürüdüm.

“Elini bana ait olan şeylerden çek.” Gözlerimiz birbirine kenetlendi. Bu kez gözlerini ilk kaçıran Hubbard oldu. Birbirine sokulmuş cadı, vampir ve insan grubuma döndüm. Jack endişeli görünüyor, oradan hızla kaçmayı düşünür gibi ağırlığını bir ayağından diğerine veriyordu. “Eve gidip biraz zencefilli çörek yiyelim,” dedim oğlanın kolundan tutarak.

“O adam kim?” diye fısıldadı.

“Peder Hubbard,” dedi Annie alçak sesle.

“Şarkılardaki mi?” diye sordu Jack başını arkaya çevirerek bakarak. Annie onayladı.

“Evet ve ne zaman o...”

“Yeter, Annie. Şapkacıda ne gördün?” diye sordum Jack’in kolunu daha sıkı kavrayarak. Elimi neredeyse malzeme dolup taşan sepete uzattım. “Onu bana ver, Françoise.”

“Yararı olmaz, *madame*,” dedi yine de sepeti bana uzatarak. “*Milord* o korkunç adamı gördüğünüzü anlayacak. Lahananın kokusu bile bunu gizleyemez.” Jack bu küçük bilgiyi duyunca başını ilgiyle çevirdi. Françoise’a uyarıcı bir bakış fırlattım.

“Gereksiz yere endişelenmeyelim,” dedim eve yönelirken.

Hart and Crown’a döndüğümüzde sepetimi, pelerinimi ve eldivenlerimden ve nihayet de çocuklardan kurtulup Matthew’a bir bardak şarap götürdüm. Masasında, bir kâğıdın üzerine eğilmiş oturuyordu. Tanıdık manzarayı görünce biraz ferahladım.

“Hâlâ çalışıyor musun?” diye sordum omzunun üzerinden uzanıp elimdeki şarap kadehini önüne bırakarak. Kaşlarını çattım. Önündeki kâğıt daha çok bilimsel formüllerle benzeyen karalamalar, X’ler ve O’lar

ve şemalarla doluydu. Şifre gibi bir şey tasarlamadığı sürece bunların casusluk ya da Konsil’le bir ilgisi olamazdı. “Ne yapıyorsun?”

“Sadece birkaç şeyi anlamaya çalışıyorum,” dedi Matthew önündeki kâğıdı hafifçe iterek.

“Genetikle ilgili bir şeyler mi?” X ve O’lar biyoloji ve Gregor Mendel’in bezelyelerini çağırtırmıştı. Kâğıdı önüne doğru çekti. Kâğıt üzerinde sadece X ve O’lar yoktu. Aynı zamanda Matthew’un aile fertlerine ait baş harfleri YC, PC, MC, MW de yazılıydı. Diğer harfler ise benim aileme aitti: DB, RB, SB, SP. Matthew bireyler arasında oklar çizmişti, kuşaktan kuşağa çizilmiş kesişen çizgiler vardı.

“Tam olarak değil...” dedi Matthew incelememi yarıda keserek. Bu Matthew’un klasik cevap vermeme yöntemiydi.

“Sanırım bunun için aletlere ihtiyacın var.” Sayfanın en altında, Bishop ve Clairmont, B ve C harfleri tek bir daire içine alınmıştı. Bunun bizim çocuğumuzla ilişkisi vardı.

“Herhangi bir sonuç çıkarmak için ihtiyacım olduğu kesin.” Matthew şarap kadehini kaldırıp dudaklarına götürdü.

“O zaman tezin ne?” diye sordum. “Bebekle ilgili bir şeyse ne olduğunu bilmek istiyorum.”

Matthew bir an dondu, burun delikleri öfkeyle genişledi. Şarabı dikkatle masaya bırakıp elimi tuttu, dudaklarını görünüşte bir sevgi ifadesiyle bileğime bastırdı. Gözleri simsiyah oldu.

“Hubbard’ı gördün,” dedi suçlarcasına.

“Kendim arayıp özellikle görmedim,” dedim elimi çekerek. Yaptığım kesinlikle yanlıştı.

“Çekme elini,” dedi Matthew öfkeyle. Parmakları bileğimi daha sıkı kavradı. Titreyerek bir soluk daha aldı. “Hubbard bileğine dokunmuş. Sadece bileğine. Nedenini biliyor musun?”

“Çünkü dikkatimi çekmek istiyordu,” dedim.

“Hayır. Benim dikkatimi çekmeye çalışıyordu. Çünkü nabzın burada atıyor,” dedi Matthew, başparmağı damarın üzerinden geçti. Ürperdim. “Kan yüzeye o kadar yakın ki hem görebiliyor hem de kokusunu alabiliyorum. Sıcaklığı buraya değen herhangi bir yabancı kokuyu katbekat artırır.” Parmakları bileğime bir bilezik gibi dolandı. “Françoise neredeydi?”

“Leadenhall Pazarı’nda. Jack ve Annie de benimle birlikteydi. Bir dilenciye rastladım ve...” Birden bileğimde keskin bir acı hissettim. Bileğime baktığımda derin olmayan, kavisli bir çift çizikten kan fışkırıyordu. *Diş izleri.*

“Hubbard’ın kanını alıp seninle ilgili her şeyi öğrenmesi bu kadar kısa sürerdi işte.” Matthew başparmağını yaraya bastırıldı.

“Ama senin hareket ettiğini görmedim,” dedim uyuşmuş bir halde.

Matthew’un siyah gözleri parlaktı. “Eğer sana saldırmak isteseydi Hubbard’ı da göremezdin.”

Belki de Matthew’un korumacılığında düşündüğüm kadar bir abartı yoktu.

“Bir dahaki sefere sana dokunacak kadar yaklaşmasına engel ol. Anlaştık mı?”

Başımı salladım. Matthew yavaş yavaş öfkesini dizginlemeye başlamıştı. Ancak tamamen yatıştığında ilk sorumu cevapladı.

“Kan öfkesinin çocuğa geçme ihtimalini saptamaya çalışıyorum,” dedi sesinde hafif bir üzüntüyle. “Benjamin bu hastalığı taşıyor. Ama Marcus’ta yok. Masum bir çocuğu bu şekilde lanetleyebileceğim düşüncesinden nefret ediyorum.”

“Sen, Luisa ve Benjamin hastalığa karşı dirençsizken, Marcus ve erkek kardeşin Louis’in bundan neden etkilenmediklerini biliyor musun?” Dikkatli davranarak bütün çocuklarının bundan etkilenmiş olabileceklerini varsaymaktan kaçındım. Matthew zamamı gelince bana daha fazlasını anlatabilirdi, tabii eğer bunu yapabilirse.

Matthew’un omuzları düştü. “Louisa ona gerekli testler yapılamadan çok önce öldü. Güvenilir bir sonuca ulaşmak için elimde yeterli veri yok.”

“Buna rağmen bir teorin var,” dedim şemaları düşünerek.

“Kan öfkesini daima bir enfeksiyon olarak düşündüm ve Marcus ile Louis’in ona karşı doğal bir bağışıklığı olduğunu varsaydım. Fakat Alsop Nine ancak bir dokuyucunun bir *wearh* çocuk doğurabileceğini söylediğinde meseleye yanlış açıdan bakıyor olabileceğimi düşündüm. Belki bu Marcus’un da içindeki dirençli bir şey değil de benim içimde alıcı bir şey vardı, tıpkı sıcakkanlı bir kadının tersine, bir dokuyucunun bir *wearh*’ın tohumuna açık olması gibi.

“Genetik bir yatkınlık mı?” diye sordum mantığını takip etmek için.

“Olabilir. Büyük olasılıkla hem anne hem de baba geni taşımadığı sürece nadiren ortaya çıkan ve gerileyen bir durumdur. Arkadaşın Catherine Streeter’ı ve senin onu “üç kez kutsanmış” olarak tanımlamanı düşünüyordum bir süredir. Sanki genetik bütünü, parçalarının toplamından daha büyükmüş gibi.”

Matthew bu zihinsel muammanın karışıklığı içinde kayboldu. “Sonra dokuyucu olmanın çocuk doğurabilmeni yeterince açıklayıp açıklamayacağını düşündüm. Ya bu hem senin hem de benim taşıdığımız çekinik özelliklerin bir karışımıysa?” Elini can sıkıntısıyla saçlarının arasından geçermesini kan öfkesinin tamamen dindiğinin işareti olarak algıladım ve rahat bir soluk aldım.

“Laboratuvara geri döndüğümüzde teorini test edebileceksin.” Sesimi alçalttım. “Sarah ve Em, teyze olacaklarını öğrendiklerinde sana sana seve seve kan örneği vereceklerdir. Bebeğe de istediğin kadar bakarlar, büyükanne olma ihtirasıyla yanıp tutuşuyorlar ve bu arzularını tatmin etmek için komşuların çocuklarını ödünç alıp duruyorlar.”

Bu sonunda Matthew’u gülümsetmişti.

“Büyükanne olma ihtirası mı? Ne kadar kaba bir ifade.” Matthew bana doğru yaklaştı. “Muhtemelen Ysabeau da yüzyıllar içinde aynı korkunç hastalığa yakalandı.”

“Bu halini düşünmek bile katlanılmaz,” dedim ürpermiş gibi yaparak.

Böyle anlarda, kendi tepkilerimizi analiz etmektense, çocuk haberini verdiğimizde başkalarının vereceği tepkileri konuştuğumuz bu anlarda, kendimi gerçekten hamile hissediyordum. Bedenim yeni bir can taşıdığını yeni yeni kabul ediyordu ve Hart and Crown’daki günlük hayat koşuşturmasında anne baba olacağımızı unutmak çok kolaydı. Onu günlerce düşünmediğim oluyordu, ta ki Matthew geceleri ellerini karnıma koyup sessiz bir ayindeymiş gibi yeni yaşamın belirtilerini dinleyerek bana konumumu hatırlatana kadar.

“Ben de sana sana bir zarar geleceğini düşünmeye katlanamıyorum.” Matthew beni kollarının arasına aldı. “Dikkatli ol, *ma lionne*,” diye fısıldadı dudaklarını saçlarıma dayayarak.

“Olacağım. Söz veriyorum,” dedim.

“Üzerinde tehlike yazan bir zarfta gelse bile onu fark etmezdin.” Matthew gözlerime bakabilmek için geri çekildi. “Şunu aklında tut. Vampirler sıcakkanlı canlılar gibi değildir. Ne kadar tehlikeli olabileceğimizi sakın göz ardı etme.”

Matthew’un uyarısının etkisi uzun bir süre devam etti. Kendimi evin içindeki vampirlerin ne zaman hareket edeceklerini izlerken, aç ve yorgun mu yoksa huzursuz ve sıkılmış mı olduklarını anlamak için küçük belirtilere dikkat ederken buldum. Belirtiler göze çarpmayan cinstendi. Annie, Gallowglass’ın yanından geçtiğinde, Gallowglass gözlerindeki ağgözlü ifadenin görünmemesi için göz kapaklarını indiriyordu. Ama bu o kadar çabuk olup bitiyordu ki hayal ettiğimi düşünmeye başlıyordum. Tıpkı bunun gibi, aşağıdaki sokaktan bir grup sıcakkanlı geçtiğinde Hancock’un burun deliklerinin genişlediğini de hayal etmiş olabilirdim.

Ama çamaşırlarındaki kan lekelerini çıkarmak için fazladan çıkan yıkama masraflarını hayal etmiyordum. Gallowglass ve Hancock şehirde avlanıp besleniyorlardı. Matthew onlara katılmıyor, Françoise’in kasaptan getirdikleriyle yetiniyordu.

Annie’yle birlikte pazartesi öğleden sonra Mary’ye gittiğimizde, ki bu artık geleneksel hale gelmişti, çevremde olup bitenlere karşı buraya geldiğimizden beri hiç olmadığım kadar tetikteydim. Bu defa Elizabeth döneminde günlük yaşamın ayrıntılarını sindirmekten ziyade, gözlenmediğimizden ve takip edilmediğimizden emin olmak için dikkatliydim. Annie’yi kol mesafesinde tutuyordum, Pierre de Jack’i sıkı sıkı tutuyordu. Bunun oğlanı yankesicilikten uzak tutmak için tek yol olduğunu tecrübeyle öğrenmiştik. Bütün çabalarımıza rağmen onu ufak tefek hırsızlıklardan alıkoyamıyorduk. Matthew onu zaptetmek için eve yeni bir kural getirmişti. Jack her gece ceplerini boşaltıp içindeki çeşit çeşit parlak nesneleri nereden bulduğunu itiraf edecekti. Şimdiye kadar bunun hiçbir yararını görmemiştik.

Bu nedenle Pembroke Kontesi’nin varlıklı evinde rahat duracağı konusunda ona güvenemiyorduk. Annie ve ben, Pierre ve Jack’ten ayrıldık. Mary’nin hizmetçisi Joan’la uzun uzun dedikodu yapıp Jack’in istenmeyen ilgisinden uzak kalacağı fikriyle Annie’nin yüzü keyifliydi.

Laboratuvarına girdiğimde, “Diana,” diye seslendi Mary. Laboratuvarına ne zaman girsem her seferinde filozof taşının yapılışını resmeden canlı duvar resimleri nefesimi kesiyordu. “Gel, sana göstermem gereken bir şey var.”

“Sözünü ettiğin sürpriz mi?” Mary simya konusundaki ustalığını göstererek beni şaşırtacağını ima etmişti birkaç kez.

“Evet,” diye karşılık verdi Marry, masanın üzerinden not defterini alarak. “Görüyor musun, bugün ocak ayının on sekizi ve ben aralığın dokuzunda çalışmaya başladım. Bilgelerin vadettiği gibi tam kırk gün sürdü.”

Kırk rakamı simya çalışmalarında oldukça önemliydi ve Mary çok sayıda deney yapıyor olabilirdi. Ne yaptığını anlayabilmek için laboratuvar kayıtlarına baktım. Son iki haftada Mary’nin metal ve maddeler için kullandığı sembolleri ve stenoyu öğrenmiştim. Doğru anladıysam Mary işlemine, simyacıların dilinde “kezzap”ta– benim zamanında ise nitrik asit olarak bilinen *aqua fortis*’te–, bir ons gümüş eriterek başlıyordu. Mary daha sonra bu karışıma damıtılmış su eklemişti.

“Bu cıva için kullandığın bir işaret mi?” dedim yabancı bir sembolü işaret ederek.

“Evet ama yalnızca Almanya’dan en iyi kaynaktan alınmış cıva.” Mary laboratuvarı, kimyasal maddeleri ve aletleri söz konusu olduğunda hiçbir masraftan kaçınmıyordu. Beni, paradan çok kaliteye önem vermesinin bir başka örneği olan geniş bir cam şişenin başına götürdü. Yüzeyi dümdüz ve kristal kadar berraktı, bu da Venedik’ten geldiğini gösteriyordu. Sussex’ta imal edilen İngiliz camının yüzeyinde küçük kabarcıklar ve hafif gölgeler oluyordu. Bu nedenle Pembroke Kontesi, Venedik mallarını tercih ediyordu ve onları alabilecek maddi güce de sahipti.

İçinde ne olduğunu uyaran bir parmak omzuma dokundu.

Şişenin dibindeki küçük tohumdan gümüş bir ağaç büyüyordu. Gövdesinden dallar fışkırıyor ve şişenin üstünü parlayan büklümlerle dolduruyordu. Dalların uçlarındaki küçük tanecikler meyveye benziyordu, sanki ağaç yeterince olgunlaşmış ve meyvelerin toplanma zamanı gelmiş gibi görünüyordu.

“*Dianae Ağacı*,” dedi Mary gururlu bir şekilde. “Sanki seni karşılayabileyim diye bunu yapmam için Tanrı bana ilham vermiş gibi. Daha önce ağacı yetiştirmeye çalıştım ama hiç kök salmadı. Bunu gören herkes simya sanatının gücünü ve gerçekliğini kabul edecek.”

Diana’nın ağacı görülmeye değerdi. Gözlerimin önünde parlayıp kâsenin boş kalan yerlerini doldurmak için yeni sürgünler vererek büyüdü. Onun kristalleşmiş ağaçsı bir gümüş alaşımından başka bir şey olmadığını biliyordum ama bir metal parçasının bir bitki gibi büyümesini görmek yine de şaşırtıcıydı.

Karşı duvarda, Mary’nin *Dianae Ağacı*’nın büyüdüğü cam şişeye benzer bir şişenin üzerinde bir ejder duruyordu. Ejder kuyruğunu ağzında tutuyordu ve kanı aşağıdaki gümüşsü sıvıya damlıyordu. Dizinin ikinci resmini aradım. Kimyasal evliliğe doğru uçan Hermes’in kuşu. Kuş bana Ashmole 782’deki düğün resmini hatırlatıyordu.

“Sanırım aynı sonucu elde etmek için daha hızlı bir yöntem tasarlanabilir,” dedi Mary dikkatimi üzerine çekmek için. Kulağında siyah bir leke bırakarak topuz yapılmış saçından bir tüy kalem çekip aldı. “Eğer gümüşü *aqua fortis* içinde eritmeden önce törpüleysek ne olacağını hayal edebiliyor musun?”

Öğleden sonrayı *Dianae Ağacı*’nı elde etmenin yeni yöntemlerini tartışarak geçirdik ama zevkli saatler çabucak sona erdi.

“Perşembe günü seni görebilecek miyim?” diye sordu Mary.

“Korkarım yapmam gereken başka bir şey var,” dedim. Güneş batmadan Alsop Nine’nin evinde bekleniyordum.

Mary’nin yüzü asıldı. “O halde cuma?”

“Cuma,” diye onayladım.

“Diana,” dedi Mary kararsızca. “İyi misin?”

“Evet,” dedim şaşkınlıkla. “Hasta mı görünüyorsun?”

“Solgun ve yorgun görünüyorsun,” diye itiraf etti. “Pek çok anne gibi ben de... Ah.” Mary aniden susup kıpkırmızı kesildi. Gözlerini karnıma indirdi. “Hamilesin.”

“Önümüzdeki haftalarda sana soracağım bir sürü soru olacak,” dedim elini tutup sıkarak.

“Kaç aylık hamilesin?” diye sordu.

“Fazla olmadı.” Kasten belirsiz bir cevap vermiştim

“Ama çocuk, Matthew’dan olamaz. Bir *wearh*’ın çocuğu olamaz,” dedi Mary. Eli hayretle yanağına gitti. “Matthew ondan olmadığı halde bebeği sahipleniyor mu?”

Matthew, herkesin bebeğin başkasından olduğunu sanacağı konusunda beni uyarmıştı ama böyle bir durumda nasıl karşılık vereceğimizi konuşmamıştık. Bir kumar oynamak zorundaydım.

“Bebeği kendi kanından kabul ediyor,” dedim kararlı bir sesle. Cevabım kadının endişesini daha da artırmaktan başka bir işe yaramadı.

“Şanslısın. Matthew ihtiyacı olanlara yardım etmek söz konusu olduğunda her zaman fedakâr davranır. Peki, istemediğin bir ilişkiden olmuş olsa da o çocuğu sevebilecek misin?”

Mary benim tecavüze uğradığımı, belki de Matthew’un, bekar ve hamile bir kadın olarak damgalanmamam için benimle evlendiğini düşünüyordu.

“Çocuk masum. Onu sevmeyi reddemem.” Mary’nin şüphelerini ne inkâr etmiş ne de onaylamıştım. Neyse ki cevabım onu tatmin etti ve meseleyi daha fazla kurcalamadı. “Anlayabileceğin gibi haberi mümkün olduğu sürece gizli tutmak istiyoruz.”

“Elbette,” diye onayladı Mary. “Joan’a kanını kuvvetlendirmesi için muhallebi yaptıracağım. Gece yatmadan önce yersen midene de iyi gelir. Son gebeliğimde bana çok yararı oldu, sabah bulantılarımı büyük ölçüde geçirmişti.”

“Neyse ki şimdiye kadar öyle bir rahatsızlığım olmadı,” dedim eldivenlerimi giyerken. “Ama Matthew bulantımın başlamasının yakın olduğunu söylüyor.”

“Hımm,” dedi Mary düşünceli bir şekilde ve yüzü bir an için gölgelendi. Endişesinin nedenini merak ederek kaşlarını çattım. İfademi görünce neşeyle gülümsedi. “Fazla yorulmaktan kaçınmalısın. Cuma günü buraya geldiğinde uzun süre ayakta kalmayacak, çalışırken rahat etmek için bir tabureye oturacaksın.” Mary pelerinimi verirken biraz daha telaşlandı. “Rüzgârda kalma, eğer ayakların şişerse Françoise’a ayaklarına sürmek için bir lapa hazırlat. Muhallebiyle birlikte lapanın tarifini de gönderirim. Seni Water Yolu’na götürmesi için kayıkçıyı çağırayım mı?”

“Sadece beş dakikalık bir yürüme mesafesi!” diye itiraz ettim gülerek. Mary yalnızca rüzgârdan değil, soğuk su ve aşırı gürültülü yerlerden kaçınacağıma da söz vermemden sonra yürüyerek dönmeme razı oldu.

O gece rüyamda, rahmimden büyüyen bir ağacın dalları altında uyuduğumu gördüm. Dalları, beni ay ışığından korurken, yukarılarda bir yerde bir ejder gecenin karanlığında kanat çırpıyordu. Aya ulaştığında kuyruğunu ayın çevresine sardı ve gümüş küre kırmızıya döndü.

Uyandığımda boş yatakta, kanlı çarşaflar üzerinde yatıyordum.

“Françoise!” diye haykırdım, ani ve şiddetli bir kramp hissederek.

Françoise yerine Matthew koşarak geldi. Yanıma geldiğinde yüzündeki perişan ifade korkularımı doğruluyordu.

YIRMI ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

“Hepimiz bebek kaybettik, Diana,” dedi Alsop Nine üzüntüyle. “Bu bütün kadınların tattığı bir acıdır.”

“Hepiniz mi?” diye sordum bakışlarımı Alsop Nine’nin oturma odasında oturan Garlickhythe meclisi cadılarının yüzlerinde gezdirerek.

Hikâyelerini anlattılar. Doğumda ölen, altı ay veya altı yıl sonra hayatını kaybeden çocuklarından bahsettiler.

Düşük yapmış hiçbir kadın tanıımıyordum, daha doğrusu tanımadığımı düşünüyordum. Arkadaşlarımdan biri ben bilmeden böyle bir kayıp yaşamış olabilir miydi?

“Genç ve güçlüsün,” dedi Susanna. “Bir daha hamile kalmayacağını düşünmen için bir neden yok.”

Hiçbir neden yoktu, sadece kocam doğum kontrolünün ve ultrasonun olduğu dünyaya geri dönene kadar bana dokunmayı reddediyordu.

“Belki dedim,” çekimser bir şekilde omzumu silkerek.

“Üstat Roydon nerede?” diye sordu Alsop Nine yavaşça. Benzeri, sanki onu bulabilirmiş gibi etrafta dolanıyordu.

“Dışarıda işi var,” dedim üzerimdeki ödünç şalı iyice çekerek. Şal Susanna’ya aitti ve tıpkı onun gibi yanmış şeker ve papatya kokuyordu.

“Onun Christoper Marlowe’la birlikte Middle Temple Hall’da olduğunu işittim. Söylenentilere göre bir oyun seyrediyormuş.” Catherine, getirdiği şekerleme kutusunu Alsop Nine’ye uzattı.

“Sıradan erkekler kaybettikleri çocukları için yas tutabilirler. Ama *wearh*’ının bunu yapmamasına şaşmıyorum. Ne de olsa sevdiklerini paylaşmayı sevmezler.” Alsop Nine kırmızı ve jelimsi bir meyveye uzandı. “Sağ ol, Catherine.”

Kadınlar sessizdi. Alsop Nine ve Catherine'in Matthew ve benim nasıl olduğumuzu anlatmam yönündeki dolaylı davetini kabul etmemi umuyorlardı.

"Toparlayacaktır," dedim renk vermeden.

"Burada olmalıydı," dedi Elizabeth sert bir sesle. "Onun kaybı seninkinden daha acı verici değil ya."

"Çünkü Matthew bin yıldır kalp kırıklığına katlanıyor, bense sadece otuz üç yıldır," dedim aynı derecede sert bir sesle. "O bir *wearh*, Elizabeth. Kit'le dışarıda olmak yerine yanımda olmasını ister miydim? Elbette. Hart and Crown'da benimle kalması için yalvarayım mı? Kesinlikle olmaz." Kızgınlığım ve hayal kırıklığım arttıkça sesim de yükseliyordu. Matthew inanılmaz derecede nazik ve sevecen davranmıştı. Bebeğimi düşürüp paramparça olmuş yüzlerce gelecek hayaliyle yüzleştiğimde beni hep teselli etmişti.

Beni endişelendiren dışarıda geçirdiği saatlerdi.

"Aklım bana kendi bildiği şekilde yas tutması için ona izin vermemi söylüyor," dedim. "Kalbim, arkadaşlarıyla birlikte olmayı tercih etse de onun beni sevdiğini söylüyor. Tek arzum bana pişmanlık duymadan dokunabilmesi." Bana her baktığında, her sarıldığında ve her elimi tuttuğunda pişmanlığını hissedebiliyordum. Bu dayanılmaz bir şeydi.

"Özür dilerim, Diana," dedi Elizabeth suçluluk dolu bir sesle.

"Önemli değil," diye yatıştırdım onu.

Ama önemliydi. Bütün dünya uyumsuz ve yanılsamış gibi geliyordu. Renkler fazla parlak, sesler beni irkiletecek kadar yüksekti. Bedenimin bomboş olduğunu hissediyordum, bir şey okumaya çalıştığım da dikkatimi kelimelere veremiyordum.

Diğer cadılar ayrılırken, "Seninle planlandığı gibi yarın görüşeceğiz," dedi Alsop Nine.

"Yarın mı? Büyü yapacak durumda değilim, Alsop Nine."

"Ben de sen ilkbüyünü yaptığını görmeden mezara girmek istemiyorum. Çanlar altıyı vurduğunda seni bekliyor olacağım."

O gece çanlar altıyı, yediyi, sekizi, dokuzu ve onu çalarken ben alevlere bakmaya devam ettim. Sabah üçte merdivenlerde bir ses duydum. Matthew olduğunu düşünerek kapıya gittim. Merdivenlerde kimse yoktu ama

basamaklara bazı eşyalar konmuştu: Bir çocuk çorabı, bir çobanpüskülü filizi, üzerinde bir adamın adının yazılı olduğu kıvrılmış bir kâğıt. Üzerimdeki şalı sıkıca bedenime sardıktan sonra yıpranmış basamaklardan birisine oturup bütün eşyaları kucağıma aldım.

Matthew sessizce merdivenlerden yukarı çıktığında, hâlâ eşyaların ne amaçla ve kimin tarafından oraya bırakıldığını bulmaya çalışıyordum. Matthew aniden durdu.

“Diana.” Elinin tersiyle ağzını sildi. Gözleri cam gibi ve yemyeşildi.

“En azından Kit’le beraberken besleniyorsun,” dedim ayağa kalkarken. “Arkadaşlığınızın şiir ve satranç oynamaktan ibaret olmadığını bilmek hoş bir şey.”

Matthew ayağını basamağa kaldırıp ayaklarımın yanına koydu. Dizini kullanarak beni duvara yapıştırdı ve kıpırdamama izin vermedi. Soluğunda tatlı ama metalik bir koku vardı.

Başımı yana çevirip, “Sabahleyin kendinden nefret edeceksin,” dedim sakın bir sesle. Kanın keskin kokusu hâlâ dudaklarındayken kaçmanın faydası olmayacağını biliyordum. “Kit seni uyuşturucuyu bedeninden atılana kadar bırakmamalıydı. Londra’daki tüm kanların içinde afyon mu var?” Bu Matthew’un Kit’le dışarı çıkıp uyuşturucu alarak geldiği üst üste ikinci geceydi.

“Hiç de değil,” diye mırıldandı Matthew kedi gibi. “Ama bulunması en kolay şey.”

“Bunlar nedir?” diye sordum çorabı, çobanpüskülünü ve tomarı kaldırıp.

“Senin için,” dedi Matthew. “Her gece daha fazlası geliyor. Pierre ve ben sen uyanmadan topluyoruz.”

“Bu ne zaman başladı?” Daha fazlasını söylemek için kendime yeterince güvenemedim.

“Önceki hafta. Rede’le buluştuğun hafta. Çoğu yardım ricası. Senin... Pazartesiden beri senin için hediyeler geliyor.” Matthew elini uzattı. “Onlarla ben ilgilenirim.”

Elimi kalbime yaklaştırdım. “Geri kalanlar nerede?”

Matthew’un dudakları gerildi ama bana onları koyduğu yeri gösterdi, tavan arasında sıralardan birinin altına itilmiş bir kutunun içindeydiler. Kutudaki eşyalar Jack’in ceplerinden çıkan ıvır zıvıra benziyordu: Düg-

meler, kurdele parçaları ve kırık bir çömlek. Bukleler ve adların yazılı olduğu düzinelerce kâğıt da vardı. Çoğu göze görünmez olsa da her bir parçadan sarkan, bağlanmayı, birleştirilmeyi ya da onarılmayı bekleyen iplikleri görebiliyordum.

“Bunlar büyü istekleri.” Başımı kaldırıp Matthew’a baktım. “Bunları benden saklamamalıydım.”

“Londra’da yaşayan her yaratık için büyü yapmanı istemiyorum,” dedi Matthew gözleri kararak.

“Ben de her gece dışarıda yemek yiyip arkadaşlarımla içmeye gitmeni istemiyorum! Ama sen bir vampirsin, bu yüzden bazen böyle yapman gerekiyor,” diye karşılık verdim. “Ben bir cadıyım, Matthew. Bu tür isteklerin dikkatli bir şekilde ele alınması gerekiyor. Benim güvenliğim komşularımızla olan ilişkilere bağlı. Gallowglass gibi kayık çalarak veya insanlara hurlayarak hayatıma devam edemem.”

“*Milord.*” Pierre tavan arasının uzak ucunda, dar bir merdivenin, çamaşırcı kadının büyük küvetlerinin arkasındaki gizli çıkışa doğru indiği yerde duruyordu.

“Ne var?” dedi Matthew sabırsızca.

“Agnes Sampson öldü.” Pierre korkmuş görünüyordu. “Onu cumartesi günü Edinburgh’da Castlehill’e götürüp boğazladılar, sonra da cesedini yaktılar.”

“Tanrım.” Matthew’un yüzü bembeyaz kesildi.

“Hancock, odunlar yakılmadan önce tamamen ölmüş olduğunu söyledi. Hiçbir şey hissetmemiştir,” diye devam etti Pierre. Bu suçlu bulunmuş bir cadıya gösterilen küçük bir merhametti. “Mektubunuzu okumayı reddettiler, *milord*. Hancock’a İskoçya meselelerinin İskoçlara bırakılması gerektiğini, yoksa Edinburgh’a bir daha geldiğinde güç durumunda kalacağını söylediler.”

“Bunu neden düzeltemiyorum?” diye patladı Matthew.

“Demek seni Kit’in karanlığına çeken yalnızca bebeğin ölümü değil. İskoçya’daki olaylardan da saklanıyorsun.”

“Bir şeyleri düzeltmek için ne kadar uğraşırsam uğraşayım lanet olası kalıbı yıkamıyorum,” dedi Matthew. “Daha önce Kraliçe’nin casusuyken İskoçya’da bir sorun çıkması beni hoşnut ederdi. Konsil üyesi olarak

Sampson'ın ölümünün statükoyu korumak için ödenmesi gereken bir bedel olduğunu düşünmüştüm."

"Şimdi bir cadıyla evlisin," dedim. "Ve artık her şey farklı görünüyor."

"Evet, daha önce inandığım şeylerle benim için en değerli olan şey arasında kaldım. Bir zamanlar Tanrı'nın sözü gibi savunduğum şeylerle, artık bilmediğimi fark ettiğim şeylerin muazzamlığı arasında sıkıştım."

"Kente geri dönüyorum," dedi Pierre kapıya yönelerek. "Belki daha fazlasını öğrenebilirim."

Matthew'un yorgun yüzünü inceledim. "Yaşamın bütün trajedilerini anlamayı umma, Matthew. Keşke bebeğimiz de yaşasaydı. Şu anda umutsuz göründüğünü biliyorum ama yine de ailemizin ve çocuklarımızın güven içinde yaşabileceği bir gelecek olmadığı anlamına gelmiyor."

"Hamilelikte bu kadar erken dönemde ortaya çıkan düşük, çoğu zaman ceninin yaşamasını engelleyen genetik bir anormallığın işaretidir. Bu bir kez olduysa..." Cümlesini tamamlamadı.

"Bebeğin yaşamasını engellemeyen genetik anormallikler de var," diye vurguladım. "Benim örneğim gibi." Ben DNA'sı uyuşmayan bir kimeraydım.

"Başka bir çocuğu daha kaybetmeye dayanamam, Diana. Mümkün değil... yapamam."

"Evet, biliyorum." Kendimi aşırı yorgun hissediyor ve Matthew gibi uyuyup her şeyi unutmak istiyordum. Bebeğimi Matthew'un Lucas'ı tanıdığı gibi tanımamış olsam da dayanılmaz bir acı çekiyordum. "Bu gece saat altıda Alsop Nine'de olmam gerekiyor." Yüzüne baktım. "Kit'le dışarıda mı olacaksın?"

"Hayır," dedi Matthew usulca. Dudaklarını benimkilerine bastırdı. Kısa ve pişmanlık dolu bir andı. "Seninle birlikte olacağım."

Matthew verdiği sözü tutarak Alsop Nine'nin evine kadar bana eşlik etti, sonra da ayrılıp Pierre'le Golden Gosling'e gitti. Cadılar mümkün olabilecek en nazık şekilde, *wearh*'ları istemediklerini belirtmişlerdi. Bir dokuyucuya ilkbüyüsünü sağ salım yaptırabilmek için büyü ve doğaüstü bir enerjiye ihtiyaç vardı. *Wearh*'lar bu aşamada engel yaratabilirlerdi.

Teyzem Sarah, Sussanna ve Marjorie'nin kutsal çemberi nasıl hazırladıklarını dikkatle izlerdi. Mekânı arındırmak için yere serptikleri tuz gibi kullandıkları bazı malzemeler ve aletler tanıdıktı. Bazıları da değildi. Sarah'nın cadı takımı içinde iki bıçak (biri siyah biri de beyaz saplı), Bishop'ların büyü kitabı ve çeşitli ot ve bitkiler vardı. Elizabeth dönemi cadıları büyü yapmak için süpürge dâhil birçok eşyaya ihtiyaç duyuyordu. Cadıların süpürge ve sivri şapkaıyla dolaştıkları Cadılar Bayramı dışında hiç süpürgeli bir cadı görmemiştim.

Garlickhythe Meclisi'nin cadılarının her biri Alsop Nine'nin evine kendilerine has süpürgelerle geldiler. Marjorie'nin süpürgesi kiraz ağacı dalındandı, üzerine kabartmalar ve semboller oyulmuştu. Süpürge'nin gövdesinin ince dallara ayrıldığı yere kurutulmuş otlar ve ince filizler bağlanmıştı. Marjorie, otların büyüleri için önemli olduğunu söylemişti. Büyü bozmak için kıızıyaprak, beyaz ve sarı çiçekleriyle koruma amaçlı gümüşdüğme, mat yeşil renkte yapraklarıyla arınma ve berraklık sağlayan kalın biberiye dalları. Susanna'nın süpürgesi, doğumdan ölüme kadar hayat sürecini simgeleyen ve ebelik mesleğiyle bağlantılı olan karaağaçtandı. Sopasına bağlı otlar da öyle: Şifa için yilandilinin etli yaprakları, koruma için su keteninin beyaz çiçekleri, sağlık için kanarya otunun sivri yaprakları.

Marjorie ve Susanna tuzları saat yönünde odanın her yerine serptiler. Tuz sadece zemini arındırmakla kalmaz, diye açıklamıştı Marjorie. Aynı zamanda onu hapsediyordu ki serbest bırakıldığında gücüm taşıp dünyaya akmayacaktı.

Alsop Nine bütün pencereleri, kapıları, hatta bacayı bile kapattı. Ev hayaletleri ya ayak altında dolaşmadan tavan kirişlerinde oturacaktı ya da aşağıdaki ailenin yanına sığınacaktı. Sahibesinin yanında kalmaktan başka seçeneği olmayan Alsop Nine'nin benzerini bir parça kıskanan hayaletler, bir şey kaçırmak istemedikleri için kalasların arasında dolaştılar. Ortaçağ dönemi kraliçesi Isabella ve Leydi Agnes Hungerford adında bir kadın katil tekrar kavgaya tutuştuğu için Newgate Sokağı sakinlerinin artık rahat yüzü görmeyeceklerinden konuşuyorlardı.

Elizabeth ve Catherine, ilk büyü maceralarını anlatıp kendiminkileri anlatmam için beni teşvik ederek sinirlerimi yatıştırdılar ve bu, Bayan

Agnes'in işlediği korkunç cinayetlerin ayrıntılarını ve ölümü konuşan hayaletlerin sesini bastırdı. Elizabeth, Sarah'nın meyve bahçesinin altındaki suyu yönlendirmemden, damla damla avuçlarıma çekmemden etkilenmişti. Cadıateşi uçmadan önce ok ve yayın elimde nasıl ağır kaldığını anlattığımda Catherine keyifle çığlık atmıştı.

"Ay yükseldi," dedi Marjorie. Yuvarlak yüzü heyecanla pembeleşmişti. Panjurlar kapalıydı ama diğer cadılar ona ayın yükseldiğini nereden bildiğini sormadı bile.

"Zamanı geldi o halde," dedi Elizabeth canlı ve ciddi bir sesle.

Cadılar odanın köşelerini dolaşarak, her köşede süpürgelerinden kopardıkları dalları bıraktılar. Ama rastgele bir yığın değildi bu. Dalları, birbirleriyle örtüşüp cadıların beş köşeli yıldızını oluşturacak şekilde yerleştirmişlerdi.

Alsop Nine'yle dairenin ortasındaki yerimizi aldık. Çemberin sınırları görünmüyordu ama diğer cadılar yerlerini aldığında bu değişti. Herkes yerini aldığında Catherine bir büyüünün sözlerini mırıldandı ve cadıdan cadıya akan ateş, çemberi kapadı.

Çemberin merkezinde enerji yükselmeye başladı. Alsop Nine bu gece yaptığımız şeyin kadim büyüleri uyandıracakını söylemişti. Bir süre sonra üst üste binen enerji dalgasının yerini, binlerce cadının bakışı gibi karıncalandıran ve çatırdayan bir şey aldı.

"Cadı gözünle etrafına bak ve bana ne gördüğünü anlat," dedi Alsop Nine.

Üçüncü gözüm açıldığında havanın bile canlandığını ve her zerreciğin olasılık yüklü olduğunu göreceğimi sanmıştım. Bunun yerine oda ince büyü iplikleriyle kaplanmıştı.

"İplikler," dedim. "Bütün dünya bir goblene dönüşmüş gibi."

Alsop Nine başını salladı. "Dokuyucu olmak, etrafındaki dünyaya bağlı olmak, onu ince iplikler ve renkler olarak görmektir. Bazı bağlar gücünü engellerken, bazıları kanındaki gücü dört elemente ve onların arkasındaki büyük gizemlere bağlar. Dokuyucular bağlayan bağlardan kurtulmayı ve geriye kalan bağları nasıl kullanacaklarını öğrenirler."

"Ama onları nasıl ayırt edeceğimi bilmiyorum." Yüzlerce iplik elbisesinin üst kısmına ve eteklerine hafifçe dokunuyordu.

“Yakında, senin için ne gibi sırlar sakladıklarını keşfetmek için bir kuşun kanatlarını denediği gibi onları deneyeceksin. Şimdilik sana düğümlememiş olarak dönebilmeleri için iplikleri tek tek keseceğiz. Ben iplikleri keserken, sen etrafındaki gücü ele geçirme arzusuna karşı koymalısın. Dokuyucu olduğun için eksik olanı tamamlamaya çalışacaksın. Düşüncelerini serbest bırak ve zihnini tamamen boşalt. Gücün istediği şekilde hareket etmesine izin ver.”

Alsop Nine kolumu bıraktı ve büyüsünü örmek için birtakım sesler çıkarmaya başladı. Sesler konuşmaya benzemiyordu ama garip bir biçimde tanıdık. Ağzından çıkan her sesle ipliklerin kıvrılıp bükülerek benden ayrıldığını gördüm. Kulağım bir gümbürtüyle doldu. Kollarım sanki komut verilmiş sesi dinledi, yukarı kalkıp iki yana açıldı. En sonunda Bishop’ların evinde Sarah’nın meyve bahçesinden suyu çektiğim zaman Matthew’un beni yerleştirdiği gibi “T” biçimi aldım.

Büyük iplikleri –ödünç alabildiğim ama elimde tutamadığım güç parçaları– sanki ben bir mıknaş, onlar da demir tozlarıymış gibi bana doğru geldiler. Gelip avuçlarımda durduklarında yumruğumu sıkıp onları avcumda hapsedme dürtüsüne karşı koymak için büyük çaba gösterdim. Alsop Nine’nin tahmin ettiği gibi bu çok güçlü bir arzuydu ama buna rağmen çocukluğumda annemin anlattığı hikâyelerdeki saten kurdeleler gibi üzerimden kayıp geçmelerine izin verdim.

Şimdiye kadar her şey Alsop Nine’nin söylediği gibi gerçekleşmişti. Fakat kimse güçlerim biçimlendiğinde neler olacağını tahmin edemiyordu ve çemberin çevresindeki cadılar, bilinmeyenle karşılaşmak için kendilerini hazırladılar. Alsop Nine, ilkbüyükde her dokuyucunun büyüleri hayvanını yaratamadığı konusunda beni uyarmıştı. Ama şu son aylarda yaşadıklarım, çevremde beklenmedik şeyler olmasının hiç de azımsanacak bir ihtimal olmadığını göstermişti.

Gümbürtünün şiddeti arttı, hava hareketlendi. Dönerek gelen bir enerji küresi tam başımın üzerinde, havada asılı kaldı. Odadaki gücü emiyor ama bir kara delik gibi kendi merkezine doğru çöküyordu. Bu baş döndüren, mide bulandırıcı görüntü karşısında cadı gözüm sımsıkı kapandı.

Fırtınanın ortasında bir şey nabız gibi atmaya başladı. Bir şey kendini kurtarıp gölgeli bir biçim aldı. Alsop Nine sessizliğe büründü. Beni dairenin ortasında yalnız bırakmadan önce, son bir kez bana uzun bir bakış fırlattı.

Birden kanat çırpışları duyuldu, ucu kanca gibi kıvrılmış bir kuyruk havada kamçı gibi çarptı. Sıcak, nemli bir nefes yanağımı yaladı. Ejder başlı şeffaf bir yaratık havada duruyordu, parlak kanatları çatı kirişlerine çarparak, hayaletlerin telaşla kaçışmasına neden oldu. Sadece iki bacağı vardı ve ayaklarındaki kıvrık pençeler uzun kuyruğundaki sivri çıkıntılar kadar tehlikeli görünüyordu.

Durduğu yerden göremeyen Marjorie, “Kaç ayağı var?” diye seslendi. “Sadece ejder mi?”

Sadece ejder mi?

“Ateş püskürten bir ejder,” dedi Catherine hayretle. Kollarını havaya kaldırdı. Ejderin saldırma ihtimaline karşı koruyucu bir büyüye hazırlanarak kollarını havaya kaldırdı. Elizabeth Jackson’ın kolları da havaya kalktı.

“Bekleyin!” dedi Alsop Nine büyülerini yarıda keserek. “Diana henüz dokumasını tamamlamadı. Belki onu ehlileştirmenin bir yolunu bulur.”

Ehlileştirmek mi? Kuşkuyla Alsop Nine’ye baktım. Önümde duran yaratığın bir ruh mu yoksa kanlı canlı bir yaratık mı olduğundan bile emin değildim. Gerçek görünüyordu ama tamamen şeffaftı.

“Ne yapacağımı bilmiyorum,” dedim. Paniğe kapılmaya başlıyordum. Ejderin her kanat çırpışında kıvılcımlar çıkıyor ve her tarafa ateş topları düşüyordu.

“Bazı büyüler düşünceyle, bazıları sorularla başlar. Ardından neyin geleceğini düşünmenin pek çok yolu vardır: Düğüm atmak, bir ip dolamak, hatta seninle *wearh*’ın arasındaki gibi bir zincir dövmek,” dedi Alsop Nine. Sesi tonu alçak ve yatıştırıcıydı. “Gücün içinden akmasına izin ver.”

Ateş ejderi sabırsızca kükredti. Ayakları bana doğru uzandı. Ne istiyordu? Beni pençeleri arasına alıp evden götürme fırsatını mı? Tüneyecek rahat bir yer bulup kanatlarını dinlendirmek mi?

Ayaklarımmın altındaki tahtalar gıcırdadı.

“Kenara çekil!” diye haykırdı Marjorie.

Tam zamanında kaçmayı başardım. Bir dakika sonra ayaklarımın bulunduğu yerden bir ağaç fıskırdı. Gövdesi hızla yükselip iki kalm dala ayrıldı ve daha fazla dallara bölündü. Uçlarındaki filizler yeşil yapraklara dönüştü, sonra beyaz tomurcuklar, ardından kırmızı yemişler haline geldi. Birkaç saniye sonra hem çiçek hem de meyve veren yetişkin bir ağacın altında duruyordum.

Ateş ejderi ağacın en üst dallarına kondu. Kısa bir an için orada dindendi. Ağacın dalı çatırdadı ve kırıldı. Ateş ejderi, pençelerinin arasında budaklı bir ağaç parçasıyla tekrar havaya yükseldi. Dili alev akıtarak dışarı çıktı ve ağaç alevler içinde kaldı. Odada pek çok yanabilecek eşya vardı. Ahşap zemin ve mobilyalar, cadıların üzerindeki giysiler. Tek düşünebildiğim alevlerin yayılmasını önlemektir. Bunun için de suya ihtiyacım vardı, bol miktarda suya.

Sağ elimde bir ağırlık hissettim. Bir kova olması ümidiyle elime baktım. Kova yerine elimde bir ok tutuyordum. Cadıateşi. Ama daha fazla ateşin ne yararı olacaktı?

“Hayır, Diana! Sakın büyüü biçimlendirmeye çalışma!” diye uyardı Alsop Nine.

Yağmur ve nehir düşüncelerini zihnimden attım. Bunu yapar yapmaz içgüdüsel olarak kollarım önümde yukarıya kalktı. Sağ elim geriye çekildi. Parmaklarım açıldığında elimdeki ok, ağacın tam kalbine doğru uçtu. Alevler hızla yükselerek gözlerimi kamaştırdı. Sonra sıcaklık azalmaya başladı. Tekrar görmeye başladığımda kendimi bir dağın tepesinde yıldızlarla dolu geniş bir gökyüzünün altında buldum. Büyük bir yeni ay doğuyordu.

“Seni bekliyordum.” Tanrıça’nın sesi rüzgârın ıslığından biraz daha yüksekti. Üzerinde yumuşak elbiseler vardı, saçları sırtına dökülüyordu. Her zaman yanında taşıdığı varsayılan silahları yoktu ama yanı başında iri bir köpek duruyordu. O kadar büyük ve siyahtı ki bir kurt bile olabilirdi.

“Sen.” Kalbimin korkuyla sıkıştığını hissettim. Bebeğimi kaybettiğimden beri Tanrıça’yı görmeyi bekliyordum. “Matthew’un hayatını kurtarmanın karşılığında mı bebeğimi elimden aldın?” Sorum yarı kızgınlık yarı çaresizlikle doluydu.

“Hayır, o borç kapandı. Çoktan bir başkasının hayatını aldım. Ölü bir çocuğun bana faydası olmaz.” Avcı Tanrıça’nın gözleri baharda yeni sürgün vermiş söğüt ağacının filizleri kadar yeşildi.

Kanım damarlarımda buz kesti. “Kimin hayatını aldın?”

“Seninkini.”

“Benimkini mi?” dedim uyuşmuş bir halde. “Ben... ben öldüm mü?”

“Elbette, hayır. Ölüler başkalarına aittir. Benim işim yaşayanlarla.” Şimdi Tanrıça’nın sesi ay ışığı kadar keskin ve netti. “Sevdiğinin hayatı karşılığında herhangi birisini, herhangi bir şeyi alabileceğime söz verdin. Ben seni seçtim ve henüz seninle işim bitmedi.”

Tanrıça geriye doğru bir adım attı. “Yaşamını bana verdin, Diana Bishop. Onu istediğim gibi kullanabilirim.”

Başımın üzerinde kopan çığlıkla ateş ejderinin orada olduğunu fark ettim. Başımı kaldırıp parlak ay ışığında onu seçmeye çalıştım. Gözlerimi kırptığımda hatları Alsop Nine’nin tavanında net bir biçimde görünüyordu. Artık ıssız bir tepenin üzerinde Tanrıça’yla birlikte değil, tekrar cadının evindeydim. Ağaç tamamen yok olmuş, geride sadece bir kül yığını kalmıştı. Tekrar gözlerimi kırptım.

Ateş ejderi de bana göz kırptı. Siyah gözleri üzüntülü ve tanıdıktı, beyaz yerine gümüş göz akları vardı. Kulak tırmalayıcı bir başka çığlıkla pençelerini açtı. Tuttuğu dal parçası kollarıma düştü. Dal parçası okun gövdesi gibi göründüğünden çok daha ağır ve sağlamdı. Ejder burun deliklerinden duman salarak başını salladı. Bir an ona uzanıp dokunmak geçti aklımdan. Derisinin bir yılan derisi kadar sıcak ve yumuşak olup olmadığını merak ediyordum ama içimden bir ses bundan hoşlanmayacağını söylüyordu. Onu ürkütmek istemiyordum. Geriye doğru çekilip başını çatıdan çıkarabilirdi. Ağaç ve ateşten sonra Alsop Nine’nin evinin durumu konusunda yeterince endişem vardı zaten.

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadım.

Ateş ejderi, ateş ve şarkıyı andıran hafif bir iniltiyle karşılık verdi. Beni inceleyen gümüş siyah karışımı gözlerinde kadim ve bilge bir ifade vardı. Kuyruğu düşünceli bir şekilde sağa sola hareket ediyordu. Kanatlarını ardına kadar açtı, sonra onları toplayıp yok oldu.

Ateş ejderinden geriye kalan tek şey, kaburgalarımda hissettiğim, içimde olduğunu ve ona ihtiyacımın olduğu anı bekleyeceğini söyleyen ürperti idi. Yaratık bütün ağırlığıyla içimdeyken dizlerimin üzerine çöktüm, dal parçası yere yuvarlandı. Cadılar yanıma koştu.

İlk yanıma ulaşan Alsop Nine oldu. İnce kollarıyla beni kendine çekti. “Aferin, çok başarılıydın çocuk,” diye fısıldadı. Elizabeth avuçlarını birleştirip ve birkaç sihirli sözcükle, avcunu ağzına kadar su dolu gümüş bir kaba çevirdi. Kaptan su içtim. Kap tamamen boşaldığında yine Elizabeth’in eline dönüştü.

“Bugün büyük bir gün, Alsop Nine,” dedi Catherine. Yüzü gülücükler saçıyordu.

“Kesinlikle ama böylesine genç bir cadı için zor bir gün oldu,” dedi Alsop Nine. “Her şeyi kusursuzca yaptın, Diana Roydon. Artık sıradan bir cadı değil, bir dokuyucusun. Sırf yarattığı ehlileştirmek için üvez ağacı çağıran bir ilkbüyü yaptın. Eğer bunu tahmin edebilseydim, kesinlikle inanmazdım.”

“Tanrıça’yı gördüm,” dedim ayağa kalkmama yardım ederlerken, “ve bir ejder.”

“O ejder değildi,” dedi Elizabeth.

“Yalnızca iki bacağı vardı,” diye açıkladı Marjorie. “Yani sadece bir ateş yarattığı değil, aynı zamanda bir su yarattığıdır; iki element arasında geçiş yapma yetisine sahiptir. Ateş ejderi zıtların birleşimidir.”

“Ejder için geçerli olan her şey, üvez ağacı için de geçerli,” dedi Alsop Nine. Yüzünde hafif bir gurur ifadesi vardı. “Üvez ağacının köklerini bir dünyada bırakırken dallarını öbür dünyaya uzatması sık rastlanan bir şey değildir.”

Etrafımı çevreleyen cadıların şen şakrak konuşmalarına rağmen kendimi Matthew’u düşünürken buldum. Golden Gosling’de benden haber bekliyordu. Üçüncü gözüm açıldı, kalbimden fırlayıp odayı kateden, anahtar deliğinden geçip arkadaki karanlığa ilerleyen bükümlü siyah ve kırmızı ipliği aradı. İpliğe asıldığımda içimdeki zincir ahenkle çınladı.

“Yanılmıyorsam Üstat Roydon kısa bir süre sonra eşini almak için burada olacak,” dedi Alsop Nine. “Seni bir an önce ayağa kaldıralım, yoksa bir daha bize güvenip seni yanımızda bırakmayacak.”

“Matthew korumacı olabilir,” dedim özür dilercesine. “Hatta şimdi biraz daha fazla...”

“Şimdiye kadar korumacı olmayan bir *wearh* görmedim hiç. Bu onların doğasında vardır,” dedi Alsop Nine kalkmama yardım ederken. Hava yine zerrecikli bir hal almıştı. Ben hareket ettikçe hafifçe yüzüme temas ediyordu.

“Bu kez Üstat Roydon’ın korkmasına gerek yok,” dedi Elizabeth. “Tıpkı ateş ejderi gibi karanlıkta dönüş yolunu bulduğundan emin olacağız.”

“Ne karanlığı?”

Cadılar sessizliğe gömüldü.

“Ne karanlığı?” diye yineledim yorgunluğumu bir tarafa bırakarak.

Alsop Nine içini çekti. “Az sayıda cadı bu dünya ile öbür dünya arasında gidip gelebilir.”

“Zaman bükücüler,” dedim başımı sallayarak. “Evet, biliyorum. Onlardan birisiyim.”

“Hayır, bu *zaman* ile başka zaman arasında değil, Diana. Bu *dünya* ile öbür dünya arasında.” Marjorie ayaklarımın dibindeki dalı işaret etti. “Yaşam ve ölüm. Sen iki dünyada da olabilirsin. Bu nedenle huş ağacı veya kızılagaç değil, üvez ağacı tarafından seçildin.”

“Böyle olabileceği aklımıza geldi. Ne de olsa bir *wearh*’tan gebe kalmıştın.” Alsop Nine yüzüme dikkatle baktı. Bembeyaz kesilmiştim. “Sorun ne, Diana?”

“Ayvalar. Ve çiçekler.” Dizlerimin bağı çözüldü ama ayakta durmaya devam ettim. “Mary Sidney’in ayakkabısı. Madison’daki meşe ağacı.”

“Ve *wearh*,” dedi Alsop Nine yumuşak bir ses tonuyla, söylememe gerek kalmadan anlamıştı. “Gerçeği işaret eden bir dolu şey.”

Dış kapı yumruklandı.

“Kesinlikle bilmemeli,” diyerek aceleyle Alsop Nine’nin elini kavradım. “Şimdi değil. Bebekten sonra bunun için çok erken. Matthew benim yaşam ve ölüm meselelerine karışmamı istemez.”

“Bunun için çok geç kaldı,” dedi üzüntüyle.

“Diana!” Matthew’un yumruğu dış kapıyı sarstı.

“*Wearh* kapıyı kıracak,” diye söylendi Marjorie. “Üstat Roydon bağlama büyüsunü bozup içeri giremez ama kapıyı kırarsa korkunç bir gürültü çıkacak. Komşuları düşün, Alsop Nine.”

Alsop Nine eliyle bir işaret yaptığında hava önce yoğunlaşıp sonra seyrelti.

Matthew göz açıp kapayana dek yanımdaydı. Gri gözleri üzerimde dolaştı. “Burada ne oldu?”

“Diana bilmeni isterse sana söyleyecektir,” dedi Alsop Nine ve sonra bana döndü. “Bu gece olup bitenleri göz önüne alırsak, sanırım yarın Elizabeth ve Catherine’le birlikte olman gerekiyor.”

“Teşekkür ederim, Nine,” diye mırıldandım. Sırrımı açığa vurmadiğı için minnettardım.

“Bekle.” Catherine üvez ağacından kopan dal parçasının yanına gidip ondan bir filiz kopardı. “Bunu al. Yanında hep bir tılsım olarak taşıman gerek.” Catherine ağaç parçasını avcuma bıraktı.

Sadece Pierre değıl, Gallowglass ve Hancock da bizi dışarıda bekliyordu. Beni aceleyle Garlic Hill’in aşağısında bekleyen bir tekneye bindirdiler. Water Yolu’na döndükten sonra, Matthew herkesi yanımdan uzaklaştırdı. Yatak odamızın sessizliğinde baş başa kaldık.

“Neler olup bittiğini bilmem gerekmiyor,” dedi Matthew kaba bir sesle. Kapıyı arkasından kapattı. “Sadece gerçekten iyi olup olmadığını bilmeliyim.”

“Ben gerçekten çok iyiyim.” Elbisemin üst kısmındaki dantelleri çözmesi için ona sırtımı döndüm.

“Bir şeylerden korkuyorsun. Kokusunu alabiliyorum.” Yüzümü görmek için beni çevirdi.

“Kendim hakkında öğrenebileceğim şeylerden korkuyorum.” Doğruca gözlerine baktım.

“Sonunda gerçeğini bulacaksın.” Sesi kendinden emin ve kaygısızdı. Ama ejder ve üvez ağacını, bunların bir dokuyucu için ne anlama geldiğini bilmiyordu. Matthew hayatımın Tanrıça’ya ait olduğunu, bunun onun hayatımı kurtarmak için yaptığım pazarlığın bir parçası olduğunu da bilmiyordu.

“Ya ben başka biri olursam ve olduğum kişiyi sevemezsen?”

“Bu mümkün değil,” diye yatıştırdı beni kendine çekerek.

“Yaşamın ve ölümün güçlerinin kanımda dolaştığını öğrensek bile mi?”
Matthew aniden geri çekildi.

“Seni Madison’da kurtarmam şans eseri olmadı, Matthew. Mary’nin ayakkabılarına can verdim. Tıpkı Sarah’nın evindeki meşe ağacından ve buradaki ayvalardan yaşamı emdiğim gibi.”

“Yaşam ve ölüm büyük sorumluluklardır.” Gri-yeşil gözleri karamsardı. “Ama ben yine de seni seveceğim. Benim de yaşam ve ölüm üzerinde güç sahibi olduğumu unutuyorsun. Geçen gece Oxford’a avlanmaya gittiğimde, aramızda hiçbir fark yok demiştin. *‘Ben arada sırada keklik eti yiyorum, sen arada sırada geyikle besleniyorsun.’*”

“Birbirimize düşündüğümüzden daha çok benziyoruz,” diye devam etti Matthew. “Ama benim geçmişte yaptıklarımı bilerek hakkımda iyi düşünebiliyorsan, benim de aynı şeyi yapmama izin vermelisin.”

Bir anda sırlarımı paylaşmak istedim. “Bir ejder ve bir ağaç vardı...”

“Şu anda önemli olan tek şey sağ salım evde olman,” dedi beni bir öpücükle sustururken.

Matthew beni uzun süre o kadar sıkı tuttu ki birkaç saniye boyunca ona neredeyse inandım.

Ertesi gün söz verdiğim gibi Alsop Nine’nin evine, Catherine Streeter ve Elizabeth Jackson’la buluşmaya gittim. Annie de benimle beraber geldi ama dersim tamamlanıncaya kadar beklemesi için Susanna’nın evine gönderildi.

Üvez ağacının dalı köşeye konmuştu. Bunun dışında oda, cadıların kutsal çemberler çizip ateş ejderleri çağırdığı bir yer olamayacak kadar sıradan görünüyordu. Yine de büyü yapılacağına dair somut birtakım işaretler olmasını beklemiştim, bir kazan ya da elementleri simgeleyen renkli mumlar gibi.

Alsop Nine etrafında dört sandalye dizili masayı işaret etti. “Gel, Diana, otur. En baştan başlayalım. Bize aileni anlat. Bir cadının soyu takip edilerek hakkında pek çok şey öğrenilebilir.”

“Bana su ve ateşi kullanarak nasıl büyü dokuyacağımı öğreteceğinizi sanmıştım.”

“Kan su ve ateşten başka nedir ki?” dedi Elizabeth.

Üç saat sonra çocukluk anılarımı deşmeyi bitirmiştik; izlenildiğim duygusu, Peter Knox’un evime gelişi, annem ile babamın ölümü. Ama üç cadı bununla yetinmedi. Lise ve üniversitede geçen her saniyemi de onlara anlattım. Beni izleyen iblisleri, fazla sıkıntı çekmeden yapmayı becerebildiğim az sayıda büyüyü, Matthew’la tanıştıktan sonra gerçekleşen garip olayları da aktardım. Eğer yaşadıklarımnda genel bir kalıp varsa bile bunu göremiyordum ama Alsop Nine yakında bir plan oluşturacaklarını söyleyerek beni gönderdi.

Yorgun argın Baynard Kalesi’ne gittim. Mary beni bir sandalyeye zorla oturttu, yardımımı reddedip dinlenmem konusunda ısrar etti. *Prima materia* yığınınızda ters giden şeyi anlamaya çalışıyordu. Simsiyah ve vıcık vıcık olmuştu. En üstte ince, yeşilimsi bir katman vardı.

Mary çalışırken dalgın dalgın düşündüm. Güneşli bir gündü. Bir ışık hüzmeleri dumanlı havayı yararak simyasal ejderi tasvir eden duvar resminin üzerine düştü. Sandalyemde doğruldum.

“Hayır,” dedim. “Olamaz.”

Ama olmuştu... Ejderin iki bacağı vardı. Bu bir alev ejerhasıydı ve de Clermont sancağındaki *ouroboros* gibi dikenli kuyruğunu ağzında taşıyordu. Ateş ejderinin başı göğe doğru kalkmıştı ve çenesinde bir yeni ay tutuyordu. Ayın üzerinde çok köşeli bir yıldız yükseliyordu. Matthew’un amblemi. Nasıl olmuştu da daha önce fark etmemiştim.

“Ne oldu, Diana?” diye sordu Mary kaşlarını çatarak.

“Bana bir iyilik yapar mısın, Mary? Garip bir şey olsa da?” Cevabını beklerken bileklerimdeki ipek bağcığı çözüyordum.

“Elbette. Ne istiyorsun?”

Ejderin kanatlarının altındaki simya tasına kanımı damlatıyor, kanı tasın içinde cıva ve gümüşün içinde yüzüyordu.

“Kanımı alıp onu gümüş, cıva ve kezzap karışımına koyacaksın,” dedim. Mary’nin gözleri üzerimden ejdere kaydı, sonra yine benim üzerimde durdu. “Kan su ve ateş değil de nedir? Zıtların birleşimi ve kimyasal bir evlilik değil mi sonuçta?”

“Pekâlâ, Diana,” diye onayladı Mary. Anlayamamıştı ama başka bir soru sormadı.

Kendimden emin bir şekilde kolumun iç tarafındaki yaranın üzerine parmağımla bir fiske vurdum. Bu kez bıçağa ihtiyacım yoktu. Etim yarıldı. Öyle olacağını biliyordum zaten. Öyle olmasını istediğim için de kan fişkırmaya başladı. Joan akan kanı toplamak için bir kâseyle ileri atıldı. Duvarın üzerinde ateş ejderinin siyah gümüş gözleri biriken damlaları izliyordu.

“Yokluk ve arzuyla başlıyor, kan ve korkuyla,” diye fısıldadım.

“Cadıların keşfiyle başlıyor,” diye karşılık verdi zaman, odanın taş duvarlarında titreşen kehribar iplikleri ışıldatan kadim bir yankıyla.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

“Sürekli aynı şeyi mi yapacak bu?” Ellerim belimde, suratımı asmış, Susanna’nın tavanına bakıyordum.

“Diana, ateş ejderin bir dişi,” dedi Catherine. Yüzünde bir gülümsemeyle o da tavana bakıyordu.

“O. O kız. Bu,” diye parmağımınla yukarıyı gösterdim. Bir büyü dokumaya çalıştığım sırada ateş ejderi göğüs kafesimdeki yuvasından kaçıp kurtulmuştu. Yine. Şimdiyse tavana yapışmış, dişlerini kızgınlıkla gıcırdatıyor ve duman soluyordu. “İsteddiği zaman dışarı çıkıp etrafta uçuşmasına izin veremem.” Yale’de öğrenciler arasında serbestçe dolaşması bir felakete yol açabilirdi.

“Ateş ejderinin kurtulup kaçması çok daha ciddi bir sorunun belirtisi.” Alsop Nine tepeden birbirine düğümlemiş, canlı renkte ipeksi iplikleri uzattı. Uçları direklere asılan kurdeleler gibi sallanıyordu; beyaz, siyah, gümüş, altın sarısı, yeşil, kahverengi, mavi ve sarı renkte tam dokuz iplik vardı. “Sen bir dokuyucusun ve gücünü kontrol etmeyi öğrenmelisin.”

“Bunun farkındayım. Ama bu nakış ipinin nasıl işimize yarayacağını anlamıyorum,” dedim inatla. Ejder onaylarcasına cıvıkladı. Ses çıkardığında biraz somutlaşıp sonra her zamanki gibi hatları belirsizleşti.

“Peki, dokuyucu olmakla ilgili ne biliyorsun?” diye sordu Alsop Nine sertçe.

“Fazla bir şey değil,” diye itiraf ettim.

“Diana önce bunu içmeli.” Susanna buharı tüten bir fincanla yanıma geldi. Papatya ve nane kokuları havayı doldurdu. Ejderim ilgiyle başını yana eğdi. “Sakinleştirici bir karışım, hayvanımı yatıştırabilir.”

“Ateş ejderi mesele değil,” dedi Catherine geçiştirerek. “İtaat etmelerini sağlamak her zaman zordur, ortalığı karıştırmak isteyen bir iblisi

durdurmanın zor olduğu gibi.” Onun için söylemesi kolaydı tabii. Hayvanı tekrar içine girmeye ikna edecek olan o değildi.

“Bu çayın içinde hangi bitkiler var?” diye sordum Susanna’nın getirdiği demlenmiş çaydan bir yudum alırken. Marthe’nin çayından sonra bitki karışımlarından biraz şüpheleniyordum. Soru ağzımdan çıkar çıkmaz fincandan nane filizleri, papatya çiçekleri ve köpüğömsü melek otu ile parlak sert yaprakları olan bir bitki baş verdi. Küfrettim.

“Görüyor musunuz!” dedi Catherine fincanı işaret ederek. “Söylediğim gibi. Diana, birşey sorduğunda Tanrıça ona cevap veriyor.” Susanna telaşla köklerin zorlamasıyla çatlayan bardağına baktı. “Sanırım haklısın, Catherine. Ama o kırıp dökmek yerine büyü dokumak istiyorsa daha iyi sorular sorması gerekecek.”

Alsop Nine ve Catherine gücümün sırrını keşfetmişti. Sıkıntı verecek bir şekilde merakıma bağlıydı. Artık belirli olaylar yerli yerine oturmaya başlamıştı: Ne zaman bir sorunla karşılaşsam imdadıma yetişen beyaz masam ve renkli bulmaca parçaları, daha fazla var mı diye merak ettiğimde, Sarah’ın Madison’daki evinde buzdolabından uçarak gelen tereyağı. Hatta Bodleian Kütüphanesi’nde Ashmole 782’nin garip ortaya çıkışı bile açıklanabilirdi: İstek formunu doldururken kitapta ne olduğunu düşünmüştüm. Bugün erken saatlerde Susanna’nın büyü kitabında yer alan sihirlerden birini kimin yazdığını merak ettiğimde sayfadaki mürekkep masaya akarak ölmüş büyükannesinin yüzünü oluşturmuştu.

Susanna’ya, nasıl olduğunu anlar anlamaz bozulan kelimeleri tekrar eski yerine koyacağıma söz vermiştim.

Büyü uygulamanın tarihle uğraşmaktan bir farkı yoktu. İşin püf tarafı doğru cevapları bulmak değil, daha iyi sorular sormaktı.

“Bize cadısuynunu nasıl çağırdığını tekrar anlat, Diana, sevdiğin birisinin başı dertte olduğunda ortaya çıkan yay ve oktan bahset,” diye önerdi Susanna. “Belki bu bize hangi yolu izleyeceğimiz konusunda bir fikir verebilir.”

Matthew’un beni Sept-Tours’da bıraktığı gece içimden seller boşaldığında olanları anlattım. Sabahleyin Sarah’nın meyve bahçesinde yer altındaki suyun damarlarını gördüğüm sabah olanlar gibi başımdan geçen olayları tekrar hafızamda canlandırdım. Yayın ok olsun olmasın ya da

ok olsa da atamadığım zamanlar dâhil her ortaya çıkışını açıkladım. Ben sözlerimi bitirdiğimde Catherine tatmin olmuşçasına iç çekti

“Artık sorunu anlayabiliyorum. Diana birisini korumadığı veya korkularıyla yüzleşmek zorunda kalmadığı sürece gücünü toplayamıyor,” dedi Catherine. “Ya geçmişî düşünüyor ya da gelecekle ilgili hesap yapıyor. Bir cadı büyü yapabilmek için şimdi ve burada olmalı.” Ateş ejderim söylenenleri onaylıyormuşçasma kanatlarını çırpı ve odayı sıcak bir esintiyle doldurdu.

“Matthew hep duygularım, ihtiyaçlarım ve büyüm arasında bir bağlantı olduğunu düşünmüştü,” dedim onlara.

“Bazen o *wearh*’ın yarı cadı olup olmadığını merak ediyorum,” dedi Catherine. Diğerleri Ysabeau de Clermont’un oğlunda bir damla bile cadı kanı olması fikrini duyunca kahkahalara boğuldular.

“Sanırım ateş ejderini kendi haline bırakıp Diana’nın saklanma büyüüne dönebiliriz,” dedi Alsop Nine. Her büyü kullanışında açığa çıkan enerji fazlalığının gizlenmesi gerekiyordu. “Herhangi bir gelişme var mı?”

“Çevrende duman tutamları oluştuğunu hissettim,” dedim kararsızca.

“Düğümlerine odaklanmalısın,” dedi Alsop Nine kucağımdaki iplere imalı imalı bakarak. Dünyaları birbirine bağlayan iplikler arasında her renk tonu vardı. Ve ipliklere şekil vererek, büküp bağlayarak sempatik bir büyü oluşturunuyordu. Ama önce hangi şeritleri kullanacağımı bilmeliydim. Renkli şeritleri tepedeki düğüm yerinden tuttum. Alsop Nine amacıma odaklanırken ipliklere nasıl yavaş bir şekilde üfleyeceğimi bana göstermişti. Bunun dokumaya çalıştığım büyüye uygun olan şeritleri ayırmak için olduğunu söylemişti.

İpliklere üflediğimde parlayıp kıpırdamaya başladılar. Sarı ve kahverengi iplikler gevşeyip kucağıma düştü. Kırmızı, mavi, gri, beyaz onları takip etti. Parmaklarımı yirmi santim uzunluğundaki bükülmüş ipek üzerinde gezdirdim. Altı iplik altı farklı düğüm demekti, her biri bir öncekinden daha karmaşıktı.

Düğüm yapma becerim hâlâ acemiceydi ama dokumanın bu yönünü garip bir şekilde rahatlatıcı bulmuştum. Sıradan ipliklerle, ilmekleri ve kıvrılmaları çalıştığım Kelt örgüsüne benzer bir şey ortaya çıkmıştı. Düğümlerin hiyerarşik bir sırası vardı. İlk ikisi tek ve çift ilmikti. Sarah

bir aşk büyüğü ya da başka bir bağlama büyüğü yaptığında bazen bunları kullanırdı. Ama yalnızca dokuyucular, farklı kesişim yerlerinin sayısı dokuzaya varabilen ve ipliğin iki serbest ucunun sihirle birleştiği çözülmez bir dokuma yapabilirdi.

Derin bir soluk alıp amacıma odaklandım. Saklanma bir tür korumaydı, rengi de mordu. Ama mor iplik yoktu.

Çok geçmeden mavi ve kırmızı iplikler yükseldi ve birbirine öyle sıkı dolandılar ki annemin ayın karanlık olduğu günlerde pencere kenarına koyduğu alacalı mor mumlara benziyorlardı.

“Bir düğümle başladı büyü,” diye mırıldandım. Mor ipliği basit bir ilmek halinde büktüm. Ateş ejderi sözlerimi mırıldanarak taklit etti.

Kafamı kaldırıp ona baktığımda onun her an değişebilen görüntüsü karşısında bir kez daha şaşkınlığa uğradım. Soluğunu dışarıya verdiğinde bulanık bir is lekisine dönüşüyordu. Soluk aldığında dış hatları belirginleşiyordu. Madde ve ruhun kusursuz bir dengesi idi. Ben de bir gün böyle bir dengeye kavuşacak mıydım acaba?

“İki düğümle tutsun büyü.” Aynı mor iplik boyunca üst üste iki düğüm attım. Ateş ejderi gibi istediğim zaman gri bir bulanıklık olarak belirsizleşip belirsizleşemeyeceğimi düşündüm. Sarı ipliği parmaklarımın arasından geçirdim. Üçüncüsü yapmam gereken ilk dokuyucu düğümüydü. Yalnızca üç geçiş yeri vardı ama yine de zordu.

“Üçüncü düğümle serbest kaldı büyü.” İpliği bir yonca biçiminde ilmek yapıp büktüm, sonra uçlarını birleştirip dokuyucunun kırılmaz düğümünü oluşturdum.

Rahat bir soluk alırken onu kucığıma bıraktım ve ağzımdan dumandan daha ince gri bir pus çıktı. Bir kefen gibi çevremi sardı. Şaşkınlıkla soluk verdiğimde garip saydam sis fişkırdı yine. Ateş ejderi nereye gitmişti? Kahverengi iplik parmaklarıma sarıldı.

“Dördüncü düğümle birikti güç.” Bükümleri ve kavisleriyle tuzlu kraker görünümünde olan dördüncü düğümü çok sevmiştim.

“Çok güzel, Diana,” dedi Alsop Nine. Bu, büyülerimde her şeyin yanlış gitmeye meyilli olduğu andı. “Şimdi bu anın içinde kal ve ejdere seninle kalmasını emret. Eğer bunu yapmak isterse seni meraklı gözlerden koruyacaktır.”

Yaratığın sözümü dinleyeceğini ummak aptallıktı. Ama yine de beyaz ipi kullanarak beş köşeli düğümü yaptım. “Beşinci düğümle serpilecek büyü.”

Ateş ejderi alçaldı ve kanatlarını göğsüme dayadı.

Benimle kalacak mısın? diye sordum sessizce.

Ateş ejderi beni gri bir koza içine aldı. Üstümdeki siyah eteği ve ceket kömür gibi kapkara yaptı. Ysabeau’nun yüzüğü daha az parlar oldu. Elmasın kalbindeki ateşin rengi karardı. Kucağımdaki gümüş rengi iplik bile matlaştı. Ateş ejderinin sessiz cevabına gülümsemekle yetindim.

“Altıncı düğümle tamamlanır büyü,” dedim. Attığım son düğüm olması gerektiği kadar simetrik değildi. Ama yine de tuttu.

“Sen gerçek bir dokuyucusun,” dedi Alsop Nine derin bir soluk vererek.

Eve doğru yürürken, ateş ejderi atkımla harika bir biçimde göze çarpmadığımı hissettim ama Hart and Crown’un eşliğinden adım atar atmaz tekrar yaşama döndüm. Beni orada bir paket ve Kit bekliyordu. Matthew bir dakikası bir dakikasına uymayan bu iblisle gereğinden çok vakit geçiriyordu. Marlowe ve ben soğuk bir şekilde selamlaştık. Paketin kâğıdını açtığım sırada Matthew’un gürültülü kükremesi duyuldu.

“Ulu Tanrım!” Bir dakika önce yanımda kimse yokken şimdi Matthew kuşkuyla gözlerle kâğıda bakıyordu.

Kalemimi mürekkep hokkasına batıran Kit, “Yaşlı tilki yine ne istiyor?” diye sordu suratını ekşiterek.

“Biraz önce yolun ilerisindeki kuyumcu Nicholas Vallin’den bir fatura aldım,” dedi Matthew kaşlarını çatarak. Ona masum bir ifadeyle baktım. “Bir fare kapanı için benden on beş pound aldı.” Artık poundun alım gücünü daha iyi kavradığım için –Mary’nin hizmetkârı Joan yılda sadece beş pound kazanıyordu– Matthew’un neden şoka girdiğini anlayabiliyordum.

“Ha. O.” Dikkatimi pakete çevirdim. “Bunu yapmasını ben istedim.”

“Sen Londra’nın en iyi kuyumcularından birine fare kapanı mı yaptırdın?” Kit’in sesi inanmakta güçlük çekiyor gibiydi. “Eğer harcayacak başka paranız varsa Bayan Roydon, sizin için bir simya deneyi yapmama müsaade edin. Cardinal’s Hat’ta gümüş ve altınınızı şaraba çevireyim!”

“O bir sıçan kapanı, fare kapanı değil,” diye söylendim.

“Bu sıçan kapanını görebilir miyim?” Matthew’un sesi endişe verecek kadar ifadesizdi.

Paketin tamamını açıp aleti elimde tuttum.

“Gümüş yaldız ve kabartmalı,” dedi Matthew kapanı evirip çevirerek. Ona yakından baktığında küfretti. “*Ars longa, vita brevis.*’ Sanat uzun, hayat kısa. Gerçekten de öyle.”

“İşe yarar bir şey olmalı.” Bay Vallin’in kurnazca tasarımı dikkat kesilmiş bir kediye andırıyordu. Menteşelerde incelikle işlenmiş kulaklar, çapraz kollara oyulmuş iri bir çift göz vardı. Kapanın kenarları bir ağza benziyordu, hatta sivri dişleri bile bulunuyordu. Kapan bana Sarah’ın kedisi Tabitha’yı hatırlattı. Vallin kedinin burnuna bir de gümüş fare koymuştu. Bu küçük fare çatı katında dolaşan uzun dişli canavarlara hiç benzemiyordu. Biz uyurken Matthew’un kâğıtlarını katur kutur yediklerini düşünmek bile tüylerimi ürpertiyordu.

“Bakın altına da bir şeyler oymuş,” dedi eli haşarı fareyi tabanının altına kadar takip eden Kit. Hipokrat’ın vecizesine benziyor, hem de Latince. “*Occasio praeceps, experimentum periculosum, iudicium difficile.*”

“Aletin amacı düşünüldüğünde fazlasıyla duygusal bir yazı olduğunu itiraf etmeliyim.”

“Duygusal mı?” Matthew’un kaşları kalktı. “Farenin bakış açısından oldukça gerçekçi: ‘Fırsatlar geçici, deneyim tehlikeli, karar vermek zor.’ Dudakları hafifçe seğirdi.

“Vallin senden faydalanmış, Bayan Roydon,” dedi Kit. “Ödemeyi yapmamalısın, Matt. Kapanı da geri gönder.”

“Hayır,” diye itiraz ettim. “Onun suçu değil. Saatlerden konuşuyorduk ve Bay Vallin bana çok güzel örnekler gösterdi. Cripplegate’te John Chandler’ın dükkânından aldığım broşürü ona gösterdim. Zararlı hayvanları yakalamakla ilgili bir katalogdu ve Bay Vallin’e sıçan sorumuzdan bahsettim. Olaylar birbirini izledi.” Kapana tekrar baktım. Küçükük vidaları ve yaylarıyla muhteşem bir işçiliği vardı.

“Bütün Londra fare sorunu yaşıyor,” dedi Matthew kendini kontrol etmek için çabalayarak. “Ama bunu çözmek için böyle bir şey kullanamamı görmedim. Birkaç ucuz kedi aynı işi görür normalde.”

“Parayı ben ödeyeceğim, Matthew.” Muhtemelen cüzdanım boşalacak ve Walter’dan daha fazla para istemek zorunda kalacaktım ama yapacak bir şey yoktu. Deneyim her zaman değerliydi, bazen de pahalıya mal oluyordu işte. Kapanı almak için elimi uzattım.

“Vallin bunu aynı zamanda saatleri gösterecek şekilde mi tasarladı? Eğer öyleyse bu, hem saat hem de kapan olma özelliği taşıyan dünya üzerindeki tek alet. O zaman istediği fiyat makul olabilir.” Matthew suratını asmaya çalışıyordu ama elinde olmadan sırıtmaya başladı. Bana kapanı vermek yerine, elimi tuttu ve dudaklarına götürdü. “Faturayı ödeyeceğim, *mon coeur*. Yalnızca önümüzdeki altmış yıl boyunca bu konuda seninle dalga geçmeme izin vermen şartıyla.”

O anda George telaşla antreye girdi. Onunla birlikte soğuk bir esinti de içeri girmişti.

“Size haberlerim var!” Pelerinini bir kenara atıp gururlu bir tavır takındı.

Kit başını ellerinin arasına alıp sızlandı. “Sakın bana o aptal Ponsonby’nin, Homeros çevirini beğendiğini ve tek kelimeyi düzeltmeden yayımlamak istediğini söyleme.”

“Bugün başardıklarımın sonra sen bile keyfimi bozamazsın, Kit.” George umut dolu gözlerle çevresine baktı. “Eee? Aranızda biraz olsun merak eden yok mu?”

“Haberler ne George?” dedi Matthew dalgın bir sesle, elindeki kapanı havaya atıp tutarken.

“Bayan Roydon’ın el yazmasını buldum.”

Matthew fare kapanını sıkı sıkı tuttu. Mekanizması açıldı. Parmaklarını bıraktığında gürültüyle masanın üzerine düşüp kapandı. “Nerede?”

George gayriihtiyari çekildi. Kocamın sorularının yöneldiği kişi olduğum için vampir dikkatinin bütün gücüyle insana yönelmesinin nasıl bir şey olduğunu biliyordum.

“Onu senden başkası bulamazdı,” dedi George’a sıcak bir gülümsemeyle. Sakinleştirmek için elimi Matthew’un koluna koydum. George sözlerimden sonra biraz rahatladı ve masaya dönerek bir sandalye çekip oturdu.

“Bana olan güveniniz benim için çok önemli, Bayan Roydon,” dedi George eldivenlerini çıkararak. “Başkaları böyle düşünmese de,” diye burun kıvrıdı.

“Ne... re... de o?” dedi Matthew dişlerini sıkıp.

“Hayal edebileceğimiz ilk yerde, gözümüzün önünde duruyor. İlk başta aklımıza gelmemesine şaşıyorum.” Herkesin dikkatinin kendi üzerinde olup olmadığını kontrol etmek için bir kez daha duraksadı. Matthew alçak sesle sabırsızca homurdandı.

“George,” diye uyardı Kit. “Matthew ısırmasıyla tanınır.” Matthew hafifçe kıpırdandığında, “Dr. Dee’nin elinde,” dedi George aceleyle.

“Kraliçe’nin astroloğu,” dedim. George haklıydı: Bu adam daha önce aklımıza gelmeliydi. Dee aynı zamanda bir simyacıydı ve Londra’daki en büyük kütüphaneye sahipti. “Ama o Avrupa’da.”

“Dr. Dee bir yıl kadar önce Londra’ya döndü. Şimdi Londra dışında bir yerlerde yaşıyor.”

“Lütfen onun cadı, iblis ya da vampir olmadığını söyleyin,” diye yalvardım.

“Sadece bir insan ve tam bir sahtekâr,” dedi Marlowe. “Senin yerinde olsam söylediği tek kelimeye bile güvenmem, Matt. Zavallı Edward’ı feci şekilde kullandı, gece gündüz kristal taşlara bakmaya ve meleklerle konuşmaya zorladı. Sonra da Dee kendine pay çıkardı!”

“Zavallı Edward mı?” dedi pat diye kapıyı açan Walter. Henry Percy onunla birlikteydi. Hart and Crown’un bir kilometre yakınında bulunan hiçbir Gece Okulu üyesi bize uğramamazlık etmezdi. “İblis dostun onu yıllarca parmağında oynattı. Bana sorarsan, Dr. Dee ondan kurtulmakla en iyisini yaptı.” Walter fare kapanını eline aldı. “Bu da ne böyle?”

“Av Tanrıçası artık daha küçük avlarla ilgileniyor,” dedi alayla sırttan Kit.

“Bir fare kapanı. Ama kim gümüş yaldızdan kapan yapacak kadar aptal olabilir ki,” dedi Walter’ın omzunun üzerinden bakan Henry. “Nicholas Vallin’in işlerine benziyor. Essex’e Garter Şövalyesi olduğunda şık bir saat yapmıştı. Bu bir oyuncak falan mı?”

Bir vampirin yumruğu masama inerek ahşaptan kıymıkların dökülmesine yol açtı.

“George,” dedi Matthew çileden çıkmış bir sesle. “Bize Dr. Dee’yi anlatıyordun.”

“Ah. Evet. Elbette. Anlatacak fazla bir şey yok. Ben se... senin istediğini yaptım,” diye kekeleydi George. “Bütün kitap satıcılarını tek tek dolaştım ama herhangi bir bilgi edinemedim. Çevirimde çok işime yarayacak bir Yunan şiiri kitabından söz ediyorlardı ama konuyu dağıtıyorum.” George durup yutkundu. “Dul Jugge, John Hester’la konuşmamı önerdi, Paul İskelesi’ndeki eczacı. Hester beni Hugh Plat’a gönderdi. Bilirsiniz Aziz James Garlickhythe’ta yaşayan şarapçı.” Susanna’yı bir dahaki ziyaretimde George’un izlediği yolu tekrar anlatabilmek için bu entelektüel hac yolculuğunu dikkatle takip ediyordum. Susanna ve Plat komşu olabilirdi.

“Plat da en az Will kadar kötüdür,” dedi Walter alçak sesle. “Sürekli kendilerini ilgilendirmeyen şeyler yazıp duruyorlar. O herif bana annemin nasıl hamur yaptığını sordu.”

“Üstat Plat, Dr. Dee’de İmparator’un kütüphanesinden bir kitap olduğunu söyledi. Hiç kimse onu okuyamıyormuş ve içinde garip resimler de varmış,” diye açıkladı George. “Plat simyayla ilgili bir şeyler danışmak için Dr. Dee’ye gittiğinde görmüş kitabı.”

Mathew’la bir an göz göze geldik.

“Olabilir, Matthew,” dedim alçak sesle. “Elias Ashmole, Dee’nin ölümünden sonra kütüphanesinden kalanların izini sürdü ve simya kitaplarıyla özellikle ilgileniyordu.”

“Dee’nin ölümü. Peki tatlı doktorumuzun ölümü nasıl oldu, Bayan Roydon?” diye sordu Marlowe yumuşak bir sesle. Kahverengi gözleri beni huzursuz ediyordu. Kit’in sorusunu duymayan Henry ben cevap veremedi konuştu.

“Onu görmeyi isteyeceğim,” dedi Henry kararlılıkla başını sallayarak. “Richmond ve Kraliçe’nin yanından dönerken bunu kolayca ayarlayabilirim.”

Kit’i duymasına rağmen ona aldırış etmemeye hazır Matthew, “Kitabı tanımayabilirsin, Hal,” dedi. “Ben de seninle geleceğim.”

Marlowe’un bakışlarından kurtulmayı umarak başımı salladım. “Üstelik John Dee’ye ziyaret yapılacaksa ben de geliyorum.”

“Bana kızgın kızgın bakmana gerek yok, *ma lionne*. Simya ve kitaplar söz konusu olduğunda, her şeyi bana bırakman konusunda seni ikna

edemeyeceğimi biliyorum.” Matthew paylarcasına parmağını kaldırdı. “Ama soru yok. Anlaşıldı mı?” Soru sorduğumda bir büyü felaketiyle sonuçlanacağını biliyordu.

Başımı salladım ama eteğimin katları arasına götürdüğüm parmağımı, yalan söylediğim için çapraz hale getirdim.

“Bayan Roydon soru sormayacak mı?” diye mırıldandı Walter. “Sana bu konuda iyi şanslar dilerim, Matt.”

Mortlake, Londra ve Kraliçe’nin sarayının bulunduğu Richmond arasında, Thames kıyısındaki küçük bir köydü. Northumberland Lordu’nun sekiz kürekçinin çektiği, minderli oturma yerleri, esintiden koruyacak perdeleri olan mavnasında oraya gittik. Bu Gallowglass’ın kürek çekmesinden çok daha rahat ve elbette sakın bir yolculuktu.

Dee’ye ziyaretine geleceğimizi haber veren bir mektup göndermiştik. Henry son derece dikkatli bir dille, Bayan Dee’nin beklenmedik konuklardan pek hoşlanmadığını açıklamıştı. Bunu anlayışla karşılıyordum ama yine de herkese kapınızın açık olmasının istisna değil kural olduğu bir dönemde bu biraz garipti.

“Ev Dr. Dee’nin meşgaleleri nedeniyle bir parça şey... düzensiz,” diye açıkladı Henry hafifçe kızarak. “Çok sayıda çocukları olduğu için biraz karışık.”

“O kadar karışık ki hizmetçilerin kendini kuyudan aşağı attığını biliyoruz,” dedi Matthew.

“Evet. Bu talihsizlikti. Ziyaretimiz sırasında böyle bir şey olacağını sanmam,” diye mırıldandı Henry.

Evin durumu umurumda değildi. Pek çok sorunun cevabını bulmanın eşiğindeydik: Bize yaratıkların nasıl var olduğunu açıklıyorsa, neden bu kitap bu kadar çok isteniyordu. Ve elbette Matthew, bunun biz doğaüstü yaratıkların soyunun modern zamanlarda neden tükenmekte olduğuna da ışık tutabileceğine inanıyordu.

Görgü kurallarına uymak için mi gürültücü çocuklarından kaçmak için midir bilinmez, Dr. Dee sanki ocak sonu değil de yaz ortasıymış gibi yüksek kiremit duvarlı bahçesinde yürüyüş yapıyordu. Bir bilginin siyah cübbelerini giymişti. Tepesine düz bir kep taktığı dar bir başlık başını

örtüyor, ensesine iniyordu. Beyaz uzun bir sakalı vardı, çıplak bahçede yavaş yavaş yürürken kollarını arkasında kavuşturmuştu.

“Dr. Dee?” diye seslendi Henry duvarın üstünden

“Lord Northumberland! Umarım iyisinizdir.” Dee’nin sesi alçak ve törpü gibiydi ama Henry’nin duyabilmesi için (çoğu kişinin yaptığı gibi) düşünceli bir biçimde yükseltmişti. Şapkasını çıkarıp yerlere kadar eğildi.

“Yılın bu zamanı için fena sayılmam, Dr. Dee. Ama buraya benim sağlığım için gelmedik. Mektupta açıkladığım gibi yanımda dostlarım var. İzin verin sizi tanıştırayım.”

“Dr. Dee ve ben tanışıyoruz.” Matthew, Dee’ye kurt gibi sırtıp eğildi. Zamanın bütün garip kişiliklerini taniyordu. Neden Dee’yi de tanımasındı ki?

“Üstat Roydon,” dedi Dee temkinli bir sesle.

“Bu karım Diana,” dedi Matthew başını bana doğru eğerek.

“Pembroke Kontesi’nin dostudur ve simya çalışmalarında Leydi’ye yardımcı oluyor.”

“Pembroke Kontesi’yle simyayla ilgili her konuda yazıştık.” Dee beni unutup krallıktaki aristokrat bağlantısına odaklandı. “Mesajınızda kitaplardan birini görmek istediğinizi söylemişsiniz. Lord Northumberland. Pembroke Kontesi adına mı buradasınız?”

Henry cevap veremeden evden sivri yüzlü, geniş kalçalı bir kadın çıktı. Üzerinde kürk süslemeli, eski püskü, koyu kahverengi bir elbise vardı. Kızgın görünüyordu, Northumberland Lordu’nu görünce yüzüne bir gülümseme yerleştirdi.

“Bu da benim sevgili karım,” dedi Dee huzursuzlukla. “Northumberland Lordu ve Üstat Roydon geldi, Jane,” diye seslendi.

“Neden onları içeri almıyorsun?” diye azarladı Jane ellerini sıkıntıyla ovuşturarak. “Konuk ağırlamaya hazır olmadığımızı düşünecekler. Ama her zaman ağırlayabiliriz tabii ki. Pek çok kişi kocamdan tavsiye almaya gelir, Lordum.”

“Evet. Biz de bunun için geldik. Sizi iyi gördüm, Bayan Dee. Üstat Roydon’dan öğrendiğim kadarıyla Kraliçe kısa bir süre önce evinizi ziyaret etmiş.”

Jane dikleşti. “Gerçekten de öyle. John, kasımdan beri Majesteleri’ni üç kez gördü. Son iki seferde Richmond yolunda ata binerken yolda karşılaştık.”

“Majesteleri bu Noel’de bize çok cömert davrandı,” dedi Dee. Başlığını elinde kıvırdı. Jane suratını ekşitmiş ona bakıyordu. “Şey diye düşünmüşük... Neyse, önemli değil.”

“Harika harika,” dedi Henry çabucak, Dee’yi olası bir utançtan kurtarmak için. “Ama bu kadar havadan sudan konuşmak yeter. Özellikle görmek istediğimiz bir kitap vardı...”

“Kocamın kütüphanesi ondan daha saygın!” dedi Jane asık bir suratla. “İmparator’u ziyaret ettiğimizde çok masrafımız oldu ve beslenecek bir sürü boğaz var. Kraliçe bize yardım edeceğini söyledi. Ufak bir ödül verdi ama daha fazlasını vadetti.”

“Hiç kuşkusuz Kraliçe’nin ilgilenmesi gereken daha ivedi meseleler vardı.” Matthew’un elinde küçük ve ağır bir kese vardı. “Hediyesinin geri kalanı burada, yanımda. Yalnızca kitaplarına değil, kocanıza da değer veriyorum, Bayan Dee. Majesteleri’nin gönderdiklerine bizim adımıza ufak bir şeyler ekledim.”

“Ben... sağ olun, Üstat Roydon,” diye kekeleydi karısıyla bakışan Dee. “Kraliçe’nin işlerini yaptığınız için çok düşüncelisiniz. Devlet meseleleri her zaman bizim sorunlarımızdan önce gelmeli elbette.”

“Majesteleri kendisine iyi hizmet edenleri unutmaz,” dedi Matthew. Bu karlı bahçede duran herkesin bildiği gibi apaçık bir yalandı ama kimse sorgulamadı.

“İçeride ateşin yanında dinlenin,” dedi Jane aniden konuksever bir ruh haline girerek. “Şarap getireceğim ve rahatsız edilmediğinizden emin olacağım.” Henry’ye selam verdi, Matthew’u yerlere kadar eğilerek selamladı, sonra aceleyle kapıya gitti. “Gel John, onları biraz daha burada tutarsan buz kesecekler.”

Dee’lerin evinde geçirdiğimiz yirmi dakika onların en ufak bir şey yüzünden birbiriyle dalaşan am birbirlerine sadakatle bağlı bir çift olduğunu kanıtlamıştı. Biz yeni goblenlere (Leydi Walsingham’ın hediyesi), yeni şarap ibriğine (Sör Christopher Hatton’ın hediyesi) ve yeni gümüş tuzluğa (Northampton Markizi’nin hediyesiydi) beğeniyle bakarken on-

lar birbirlerini iğnelemekle meşguldü. Fiyakalı hediyelerin gösterilmesi ve çiftin birbiriyle dalaşması en sonunda bitince kütüphaneye alındık.

Matthew, “Seni buradan çıkarmam çok zor olacak,” diye fısıldadı yüzümdeki hayranlık ifadesini gördüğünde.

John Dee’nin kütüphanesi beklediğim gibi değildi. Buranın bir 19. yüzyıl beyefendisine ait geniş, özel bir kütüphaneye benzeyeceğini düşünmüştüm, niye böyle düşündüğüm sorulacak olsa artık cevap veremezdim. Burası pipo içilecek ya da ateşin yanında kitap okunacak beyefendilere özgü bir yer değildi. Yalnızca mumlarla aydınlatılan kütüphane kış gününde şaşırtıcı derecede karanlıktı. Güneye bakan pencerelerin önünde okurları uzun bir masa ve birkaç sandalye bekliyordu. Odanın duvarlarına haritalar, yıldız haritaları, anatomi diyagramları ve Londra’da birkaç peniye her eczacıdan alınabilecek geniş almanak yaprakları asılıydı. Almanaklar on yıllarca geriye gidiyordu, Dee bunları muhtemelen yıldız falı çıkarırken ya da gökyüzüyle ilgili başka hesaplar yaparken kaynak olarak kullanıyordu.

Dee Oxford ya da Cambridge Üniversitelerinden fazla kitaba sahipti ve gösteriş yapacağı değil, çalışabileceği bir kütüphaneye ihtiyacı vardı. Bu nedenle buradaki en değerli şey aydınlatma ya da oturma yeri değil, raftı. Yerden tasarruf etmek için Dee’nin kütüphaneleri bağımsız ve duvarlara dik kurulmuştu. Sade meşe raflar çift yüzlüydü. Rafların araları farklı boyda, Elizabeth dönemi kitaplarını alacak şekilde farklı yüksekliklerdeydi. Rafların üzerinde iki eğimli okuma yüzeyi vardı, böylece bir metni inceleyip kolayca yerine koyabiliyordunuz.

“Tanrım,” diye mırıldandım. Dee şaşkınlıkla bana döndü

“Karım hayran kaldı, Üstat Dee,” diye açıkladı Matthew. “İlk kez böyle büyük bir kütüphane görüyor.”

“Benimkinden daha geniş ve çok daha fazla hazine barındıran pek çok kütüphane var, Bayan Roydon.”

Jane Dee işaret verilmiş gibi tam konunun evin yoksulluğuna getirilebileceği bir anda çıkageldi.

“İmparator Rudolf’un kütüphanesi harika,” dedi Jane, şarap ve şekerlemeler olan bir tepsi tutuyordu. “Öyle bile olsa John’un en iyi kitaplarından birini çalmaktan geri durmadı, bedelini almak için pek umudumuz yok.”

“Baksana, Jane,” diye payladı John, “Majesteleri karşılığında bize başka bir kitap verdi.”

“Hangi kitapmış bu?” diye sordu Matthew dikkatle.

“Nadir bir metin,” dedi Dee, masaya doğru giden karısının arkasından bakarak.

“Saçmalıktan başka bir şey değil!” diye karşılık verdi Jane.

Ashmole 782’ydi. O olmalıydı.

“Üstat Plat bize böyle bir kitaptan söz etti. Bu nedenle buradayız. Belki de önce karınızın konukseverliğinin keyfini çıkarıp daha sonra İmparator’un kitabına bakabiliriz?” diye önerdi Matthew ipek gibi bir sesle. Kolunu bana uzattığında sıkarak tuttum.

Jane, söylenerek Noel zamanında cevizlerin fiyatından, bakkal yüzünden iflasın eşiğine geldiğinden şikâyet etti. Dee Ashmole 782’yi arıyordu. Rafları taradı ve bir cilt çıkardı.

“Bu o değil,” diye mırıldandım Matthew’a. Kitap çok küçüktü.

Dee kitabı masaya, Matthew’un önüne bırakıp ince parşömen kapağını kaldırdı.

“Gördünüz mü? İçinde anlamsız sözcükler ve banyo yapan kadınların açık saçık resimlerinden başka bir şey yok.” Jane başını sallayıp söylenerek odadan çıktı.

Bu Ashmole 782 değildi ama bu kitabı biliyordum. Voynich el yazması, diğer adıyla Yale Üniversitesi’nin Beinecke MS 408’i. El yazmasının içeriğini kimse bilmiyordu. Hiçbir şifre kırıcı ya da dilbilimci metinde ne yazdığını çözememiş, hiçbir botanikçi bitkileri tanımlayamamıştı. Kitabın gizemlerini açıklamak için birçok teori çıkmıştı, uzaylılar tarafından yazıldığını söyleyenler bile vardı. Hayal kırıklığına belli eden bir ses çıkardım.

“Hayır mı?” diye sordu Matthew. Başımı sallayıp sıkıntıyla dudağımı ısırımdım. Dee ifademi yanlış anlayıp Jane’e kızdığımı sanarak bir çırpıda açıklamaya girişti.

“Lütfen karımı bağışlayın. Jane, İmparator’un topraklarından döndüğümüzde kutuların arasında kitabı bulan o olduğu için kitap ona büyük sıkıntı veriyor. Yolda yanıma başka bir kitap almıştım, bir zamanlar büyük İngiliz büyücüsü Roger Bacon’a ait olan çok değerli bir simya kitabı. Bundan daha büyüktü ve pek çok gizem barındırıyordu.”

Oturduğum yerde öne doğru kaykıldım.

“Ben anlamıyordum ama yardımcım Edward, ilahî yardım ile metni anlayabiliyordu,” diye devam etti Dee. “Prag’dan ayrılmamızdan önce İmparator Rudolf kitapla ilgilendi. Edward ona içindeki bazı sırları anlatmış; metallerin üretimiyle ilgili sırlar ve ölümsüzlük kazanmak için gizli bir yöntem.”

Demek bir zamanlar Ashmole 782 Dee’nin elindeydi. Ve iblis yardımcısı Edward Kelley metni okuyabiliyordu. Heyecanla titreyen ellerimi eteğimin arasına sakladım.

“Edward eve dönme zamanımız geldiğinde Jane’in kitaplarını toplamasına yardım etti. Jane, Edward’ın kitabı çaldığını ve yerine Majesteleri’nin koleksiyonundan bu kitabımı koyduğunu düşünüyor.” Dee duraksadı, üzüntülü görünüyordu. “Edward hakkında kötü düşünmek istemiyorum. O güvenilir bir dost ve birlikte çok zaman geçirdik. O ve Jane en başından beri anlaşamıyordu. Bu nedenle ilk başta karımın söylediklerini ciddiye almadım.”

“Ama şimdi haklı olabileceğini düşünüyorsun,” dedi Matthew.

“Son günlerimizi hatırlamaya ve dostumu aklayacak bir ayrıntı bulmaya çalışıyorum, Üstat Roydon. Ama hatırladıkça onun suçlu olduğuna inanmaya başlıyorum.” Dee içini çekti. “Yine de bu metin de değerli sırları içeriyor olabilir.”

Matthew sayfaları karıştırdı. “Bunlar kimeralar,” dedi bitki resimlerine bakarak. “Yapraklar, kökler ve çiçekler birbirine uymuyor ama farklı bitkilerden alınıp bir araya getirilmiş.”

“Bunlara ne diyorsun?” dedim bitkileri izleyen astrolojik simgelere gelerek. Ortadaki yazıya baktım. Garipti. El yazmasını daha önce defalarca görmüş olmama rağmen notlara hiç dikkat etmemiştim.

“Bu yazılar eski Oksitancada yazılmış,” dedi Matthew alçak sesle. “Bir zamanlar böyle bir tarzda yazan birini tanıyordum. İmparator’un sarayında Aurillac’lı bir bey ile tanıştınız mı?”

Gerbert’i mi kastediyordu? Heyecanım endişeye dönüştü. Gerbert, Voynich el yazmasını kökenler kitabı mı sanmıştı? Aklımdan soruyu geçirir geçirmez astrolojik diyagramın ortasındaki el yazısı titremeye başladı. Sayfadan fırlamaması için hemen kitabın kapağını kapadım.

“Hayır, Üstat Roydon,” dedi Dee kaşlarını çatarak. “Tanışmış olsaydım ona daha sonra papa makamına yükselecek olan ünlü büyücüğü sorardım. Ateşin başında anlatılan hikâyelerde pek çok gerçek gizlidir.”

“Evet,” diye onayladı Matthew, “keşke onları görebilecek kadar bilge olsaydık.”

“Bu nedenle kitabımı kaybettiğim için bu kadar üzülüyorum. Kitap bir zamanlar Roger Bacon’ındı, bana onu satan yaşlı kadın içinde ilahî gerçekler barındırdığı için Bacon’ın bu kitaba çok değer verdiğini söylemişti. Bacon ona *Verum Secretum Secretorum* diyordu.” Dee, Voynich el yazmasına hüzünle baktı. “En büyük isteğim onu geri almak.”

“Belki size bir faydam dokunabilir,” dedi Matthew.

“Sizin mi, Üstat Roydon?”

“Bu kitabı almama izin verirseniz onu ait olduğu yere koyarım ve kitabı gerçek sahibine getirmeye çalışabilirim.” Matthew el yazmasını kendine doğru çekti.

“Sonsuza kadar minnettar kalırım, efendim,” dedi Dee başka soru sormadan anlaşmayı kabul ederek.

Mortlake’teki iskeleden uzaklaştığımız anda Matthew’u soru yağmuruna tuttum.

“Ne düşünüyorsun, Matthew? Voynich el yazmasını paketleyip Rudolf’a onu dolandırıcılıkla suçlayan bir notla gönderemezsin. Rudolf’un kütüphanesine gizlice girip Ashmole 782’yi çalacak kadar çılgın birini bulmalısın.”

“Ashmole 782 Rudolf’taysa kütüphanesinde değil, ilginç eşyalar dolabında olacaktır,” dedi Matthew dalgın dalgın suya bakarak.

“Yani bu... Voynich aradığınız kitap değildi öyle mi?” Henry konuşmamızı nazik bir ilgiyle dinlemişti. “George gizeminizi çözemediği için büyük hayal kırıklığına uğrayacak.”

“George gizemi çözememiş olabilir, Hal ama durumu epey aydınlattı,” dedi Matthew. “Babamın ve benim ajanlarımız Dee’nin kayıp kitabını almamız için yeterli.”

Kente dönüşte gelgiti yakaladığımız için yolculuğumuz hızlı oldu. Water Yolu’na dönüşümüzü beklemek için meşaleler yakılmıştı ama Pembroke Kontesi’nin üniformaları içindeki iki adam bize el salladı.

Adamlardan biri suyun karşısından, “Baynard Kalesi’ne buyurun, Üstat Roydon!” diye seslendi.

“Ters giden bir şey olmalı,” dedi mavnanın başında duran Matthew. Henry kürekçilere nehrin aşağısına doğru ilerlemelerini emretti. Kontes’in iskelesi de aynı şekilde meşale ve fenerlerle ıslık ıslık aydınlatılmıştı.

“Oğlanlardan biri mi?” diye sordum bizi karşılamak için kabul salonuna koşan Mary’ye.

“Hayır. Onlar iyi. Laboratuvara gel. Hemen,” diye seslendi omzunun üzerinden hızla kuleye yönelerek.

Burada Matthew’le beni bekleyen manzara ikimizin de soluğunu kesecek nitelikteydi.

“Bu hiç beklenmedik bir *arbor Dianae*,” dedi Mary. Siyah ağacın köklerini tutan imbiğin şişkin bölümüyle göz hizasına gelmek için çömeldi. Bu tamamı gümüş ve çok daha karmaşık yapıda olan ilk Dianae Ağacı’na benzemiyordu. Kalın, koyu gövdesi ve çıplak dallarıyla bu ağaç bana Juliette’in saldırısı sırasında sığındığımız meşe ağacını hatırlatıyordu. Matthew’un hayatını kurtarmak için meşe ağacındaki yaşamı çekmiştim.

“Neden gümüş değil?” diye sordu Matthew ellerini Kontes’in kırılğan cam imbiğine koyarak.

“Diana’nın kanını kullandım,” diye karşılık verdi Mary. Matthew doğrulup bana inanmayan gözlerle baktı.

“Duvara bak,” dedim kanı damlayan ateş ejderini işaret ederek.

“Bu yeşil ejder... *aqua regia* ya da *aqua fortis* sembolü,” dedi üstünkörü bir bakış fırlatıp.

“Hayır, Matthew. *Ona bak*. Tasvir ettiği şeyi düşünme, ilk kez görüyormuş gibi bak.”

“*Dieu*.” Matthew sarsılmış gibiydi. “Bu benim amblemim mi?”

“Evet. Ejderin kuyruğunu ağzında tuttuğunu fark ettin mi? Ve aslında bir ejder olmadığını? Ejderlerin dört ayağı olur. Bu bir ateş ejderi.”

“Bir ateş ejderi. Tıpkı...” Matthew tekrar küfretti.

“Filozof taşının yapılması için gerekli olan ilk malzemenin hangi sıradan madde olduğu konusunda düzinelerce teori ortaya atıldı. Dr. Dee’nin kayıp el yazmasının sahibi olan Roger Bacon bunun kan olduğuna

inanıyordu.” Bu bilginin Matthew’un dikkatini çekeceğinden emindim. Ağaca bakmak için çömeldim.

“Duvar resmini görünce içgüdülerini dinledin.” Kısa bir duraksamadan sonra Matthew başparmağını imbiğin bal mumu kapağında gezdirip bal mumunu kırdı. Mary deneyinin yok oluşu karşısında dehşet içinde soluğunu tuttu.

“Ne yapıyorsun?” diye sordum şoka girerek.

“Ben de içinden gelen sesi dinleyip imbiğe bir şey daha katıyorum.” Matthew bileğini ağzına götürüp ısırды ve kolunu imbiğin dar ağzı üzerinde tuttu. Koyu renk, kıvamlı kan imbiğin tabanına damladı. İmbiğin derinliklerine baktık.

Hiçbir şey olmayacağını düşünmeye başlamıştım ki ağacın çıplak gövdesinden ince, kırmızı çizgiler yükselmeye başladı. Ardından dallarından altın yapraklar fııskırdı.

“Şuna bak,” dedim hayretle.

Matthew gülümsedi. Gülümsemesinde hâlâ pişmanlık vardı ama bir parça umut da taşıyordu.

Yaprakların arasında kırmızı meyveler belirerek küçük yakutlar gibi ışıldadı. Mary faltaşı gibi açılmış gözlerle bir dua mırıldanmaya başladı.

“Benim kanım ağacın iskeletini yaptı, senin kanınsa onun meyve vermesini sağladı,” dedim yavaşça. Elim boş karnıma gitti.

“Evet. Ama neden?” diye karşılık verdi Matthew.

Bir cadı ile *wearh*’ın kanları birleştğinde meydana gelen gizemli dönüşümü açıklayabilecek bir şey varsa o da Ashmole 782’nin garip resimleri ve gizemli metniydi.

“Dee’nin kitabını alman ne kadar sürer demiştin?” diye sordum Matthew’a.

“Ah, uzun süreceğini sanmam,” diye mırıldandı. “Bir kere kafama koymuşsam hele.”

“Ne kadar çabuk olursa o kadar iyi olur,” dedim, kanımızın gerçekleştirdiği mucizeyi seyrederken parmaklarımı parmaklarına geçirdim.

YIRMI BEŞİNCİ BÖLÜM

Garip ağaç günden güne büyümeye ve gelişmeye devam etti. Meyvesi olgunlaştı ve cıva ile *prima materia*'daki köklerine düştü. Yeni tomurcuklar oluştu, yeşerdi ve çiçeklendi. Günde bir kez yaprakların rengi altından yeşile, sonra da yeşilden altına döndü. Bazen de yapraklarını döktü, bazen besin almak için yeni kökler çıkardı. Mary, Joan'un kitap rafından çıkardığı kitap yığınlarına bakarak, "Buna hâlâ iyi bir açıklama getiremiyorum," dedi. "Sanki bütünüyle yeni bir şey yarattık."

Simyanın dikkat dağıtıcılığına rağmen cadılık işlerini unutmamıştım. Görünmez gri pelerinimi söküp söküp yeniden örüyor, her defasında daha da hızlanıyor, daha iyi sonuçlar alıyor ve daha etkin bir hale geliyordum. Marjorie, pek yakında dokumamı sözcüklere dökebileceğimi ve böylelikle diğer cadıların da aynı büyüüyü yapabileceği konusunda bana söz verdi.

Birkaç gün sonra Aziz James Garlickhyte'tan eve yürüdüktan sonra, saklanma büyüsunü bozarak Hart and Crown'daki odalarımıza çıkan merdivenleri tırmandım. Annie, avlunun karşısında çamaşırcı kadınlardan temiz çarşafları getiriyordu. Jack, Pierre ve Matthew'la birlikteydi. Françoise'in akşam yemeği için ne pişirdiğini merak ettim. Karnım zil çalıyordu.

"Eğer beş dakika içinde kimse beni doyurmazsa bağırmaya başlayacağım." Sesim, elbisemin önündeki sert, nakışlı bölümü çekiştirdiğimde tahta zemine düşen iğnelerin patirtısına karıştı. Göğüslüğüümü masaya fırlattım, parmaklarım korsajımı kapatan dantellere uzandı.

Şöminenin olduğu taraftan hafif bir öksürük sesi geldi.

Göğüslerimi kapatan kumaşı sıkıca tutarak etrafımda döndüm. "Korkarım çılgık atmanın pek bir yararı olmayacak." Şöminenin kenarına çekilmiş koltuğun derinliklerinden boğuk bir ses geldi. "Hizmetçini şarap

getirmesi için gönderdim ve sanırım yaşlı uzuvlarım senin ihtiyaçlarını yerine getirmek için fazla yavaş.”

Yavaşça koltuğun etrafından dolaştım. Evimdeki yabancı, beyaz kaşlarından birini hafifçe kaldırdı ve bakışları açık saçık halimin üzerinde parıldadı. Cesur bakışları karşısında kaşlarımı çattım.

“Kimsiniz siz?” Adam ne iblis, ne cadı ne de vampirdi. Yalnızca kırs kırs olmuş bir insandı.

“Kocanız ve arkadaşları bana Yaşlı Tilki der. Aynı zamanda ne yazık ki başhaznedar olarak anılırım.” İngiltere’deki en zeki, en acımasız adam, sözlerinin iyice kavranması için bekledi. Kibar ifadesi bakışlarındaki sertliği hiçbir şekilde azaltmıyordu.

Salonumda oturan kişi William Cecil’di. Fazlasıyla sersemlemiş olduğumdan, reverans yapmam gerekirken bön bön adama baktım.

“Demek beni tanıyorsunuz. Ünümün bu derece artmış olmasına şaşır-dım ve sizin her halinizden de buraya yabancı olduğunuz çok açık.” Yanıt vermek için ağzımı açacak oldum ama Cecil beni durdurdu. “Benimle fazla bir şey paylaşmamanız doğru bir politika olur, madam.”

Müdürün odasındaki küçük bir okullu kız gibi hissettim kendimi. “Sizin için ne yapabilirim, Sör William?”

“Ünümü duymuşsunuz ama unvanımdan haberiniz yok. ‘*Vanitatis, vanitatum, omnis vanitas,*’ dedi Cecil kuru bir şekilde. “Şimdi Lord Burghley olarak anılıyorum, Bayan Roydon. Kraliçe cömert bir bayandır.”

Sessizce küfrettim. Hiçbir zaman aristokratların ne zaman daha yüksek bir rütbe ya da unvana terfi ettiğine ilgi duymamıştım. Gerektiği zamanlarda *Ulusal Biyografiler Sözlüğü*’nden bakıyordum. Bu yüzden Matthew’un patronuna hakaret etmişim. Bu durumu ancak ona Latince iltifat ederek telafi edebilirdim.

“*Honor virtutis praemium,*” diye mırıldandım tüm yaratıcılığımı kullanarak. *Hürmet, faziletin mükâfatıdır.* Oxford’daki komşularımdan biri, Arnold School’un mezunlarındandı. Rugby oynardı ve New College’i yendikleri zaman, zaferi kutlamak ve takım arkadaşlarını sevindirmek için bu cümleyi ciğerlerini parçalarcasına haykırırdı.

“Ah, Shirley’nin düsturu. O aileden mi geliyorsunuz?” Lord Burghley, parmak uçlarını birleştirip beni büyük bir merakla süzdü. “Yoldan çıkma eğilimleriyle tanınırlar.”

“Hayır,” dedim, “ben bir Bishop’ım...” Lord Burghley zaten bariz olan bir şeyi açıkladığım için başını sessizce yana eğerek beni onayladı. İçimde birbirine zıt iki isteğin çatıştığını hissediyordum; birisi ondan kaçabildiğim kadar hızlı kaçmamı söylüyordu, diğeri ise ruhumu tüm çıplaklığıyla ona açmayı.

Lord Burghley, “Majesteleri ruhban sınıfının evliliğini onaylıyor ancak Tanrı’ya şükür kendileri için kadın piskoposlar hâlâ tasavvur edilemez,” dedi.

“Evet. Hayır. Sizin için yapabileceğim bir şey var mı acaba, Lordum?” diye tekrarlardım, sesimde içler acısı bir ümitsizlik vardı. Dişlerimi sıktım.

“Sanmıyorum, Bayan Roydon. Belki benim sizin için yapabileceğim bir şey vardır. Size vakit kaybetmeden Woodstock’a dönmenizi öneririm,” dedi.

İçime bir korku düştü. “Ama neden?” diye sordum.

Burghley, “Çünkü kış mevsimindeyiz ve Kraliçe yeterince meşgul değil şu aralar,” dedi ve sol elime baktı. “Ve siz de Üstat Roydon’ın eşisiniz. Majesteleri cömerttir cömert olmasına ancak gözdelerinden birisinin kendisinden izinsiz yaptığı bir evliliğe sıcak bakmaz.”

“Matthew, Kraliçe’nin gözdesi değil, casusu.” Devam etmemek için elimle ağzımı kapadım ama kelimeleri geri almak için artık çok geçti.

“Gözdeler ve casuslar farklı olmak zorunda değil –Walsingham hariç tabii–, Kraliçe onun katı ahlak anlayışını çıldırtıcı, ekşi yüz ifadesini de katlanılmaz buluyor. Ama Majesteleri, Matthew Roydon’dan çok hoşlanıyor, hatta bazılarına göre tehlikeli ölçüde düşkün ona. Ve kocanız pek çok sır saklıyor.” Cecil, değneğinin yardımıyla ayağa kalktı. İnledi. “Woodstock’a geri dönün bayan, herkes için en iyisi bu,” dedi.

“Kocamdan ayrılmayacağım.” Kraliçe Elizabeth, Matthew’un daha önce söylediği gibi saray mensuplarını çiğ çiğ yiyor olabilirdi ama beni bu şehirden kaçıramazdı. Hem de tam yerleşmeye, arkadaş bulmaya ve lüvyü yapmayı öğrenmeye başlamışken. Matthew ise işlerden eve kendini

dar atıyor, tüm gece boyunca Kraliçe'nin muhbirleri, babası ve Cemaat'ten gelen mektupları yanıtlamakla uğraşıyordu.

"Matthew'a onu görmeye geldiğimi söylersiniz," dedi Lord Burghley yavaşça kapıya doğru yönelerek. Tam çıkarken, yüzünde memnuniyetsiz bir ifadeyle elinde büyük bir şarap testisi taşıyan Françoise'la karşılaştı. Beni görünce Françoise'ın gözleri büyüdü; üzerimde korsajım olmadan misafir ağırlamam hiç hoşuna gitmemişti. "Sohbet için teşekkür ederim, Bayan Roydon, çok aydınlatıcıydı."

İngiltere'nin başhazinedarı merdivenlerden aşağı inmeye başladı. Ocak ayında bir öğle sonrasında yalnız yolculuk yapmak için fazla yaşlıydı. Onu sahanlığa kadar takip ettim ve ilerlemesini endişeyle izledim.

Françoise'a, Lord Burghley kendi hizmetkârlarını bulana kadar onunla gitmesini söyledim. Ya Cardinal's Hat'te Kit ve Will'le sarhoş oluyor ya da Water Yolu'nda bekliyorlardı. Kraliçe Elizabeth'in başdanışmanını canlı gören son kişi olmaya hiç niyetim yoktu.

"Gereği yok," dedi Burghley başını çevirerek. "Değneği olan yaşlı bir adamım ben. Hırsızlar küpesi olan birini bile bana tercih eder, dilencileriye savuşturabilirim. Öğüdümü unutmayın, bayan."

Böylelikle akşam karanlığının içinde kaybolup gitti.

"*Tanrım*," dedi Françoise ve nazarı savuşturmak istercesine haç çıkardı ve iki parmağını çapraz yaptı. "Ne kadar yaşlı bir ruh. Ama size bakışından hiç hoşlanmadım, iyi ki *milord* evde değil. Eminim o da hoşlanmazdı."

"William Cecil, büyükbabam olacak yaşta, Françoise," diye terslendim. Salonun sıcaklığında dantellerimi gevşetmeyi sonunda başarmıştım. Üzerimdeki baskı azalır azalmaz inledim.

"Lord Burghley, sizinle yatmak ister gibi bakmıyordu," dedi Françoise korsajıma gözlerini dikerek.

"Öyle mi? Peki nasıl bakıyordu?" Kendime biraz şarap doldurup sandalyeme çöktüm. Günüm kesinlikle kötüye gitmeye başlamıştı.

"Bakışları, sanki siz kurbanlık bir koyunmuşsunuz da o da sizin fiyatınızı ölçüp biçiyormuş gibiydi," diye cevap verdi.

"Kim Diana'yı akşam yemeği yapacakmış?" Matthew bir kedi kadar sessiz bir şekilde salona girmiş, eldivenlerini çıkarıyordu.

“Ziyaretçin. Onu az farkla kaçırdın,” diyerek bir yudum şarap aldım. Şarabı yutar yutmaz Matthew kadehi elimden aldı. Bıkın bir ses çıkardım. “Hareket edeceğin zaman bana bir işaret filan veremez misin? Böyle birdenbire önümde beliriverince garip oluyor.”

Matthew şaraptan bir yudum alıp kadehi masaya geri koydu. “Pencereden dışarı bakmanın beni ele veren şeylerden biri olduğunu söylemiştin; ben de şunu söylemek istiyorum: Konu değiştirmek de seni ele veriyor.”

Yorgun yorgun yüzünü ovuşturdu ve “Kim geldi?” diye sordu.

“Eve geldiğimde, William Cecil şöminenin yanında oturmuş bekliyordu,” diye yanıtladım.

Matthew ürkütücü bir sessizliğe büründü.

“Hayatımda gördüğüm en korkutucu büyükbaba,” diye devam ettim kadehi yeniden elime alarak. “Burghley, beyazlaşmış saç ve sakalıyla Noel Baba’ya benzese de ona asla sırtımı dönmezdim.”

“Bu çok akıllıca olur,” dedi Matthew sessizce. Françoise’i süzdü, “Ne istedi peki?” diye sordu.

Françoise omuzlarını silkti. “Bilmiyorum, *madam* için aldığım kıymalı börekle eve geldiğimde buradaydı. Benden şarap istedi, evdeki o iblis şarabı bitirdiğinden almak için dışarı çıktım.”

Matthew ortadan kayboldu, geldiğinde daha sakin ve rahatlamış görünüyordu. Ayağa fırladım; *tavan arası... bütün sırlar orada gizliydi.*

“Yoksa...”

“Hayır,” diye sözümü kesti Matthew. “Her şey bıraktığım gibi duruyor, William neden geldiğini söyledi mi?”

“Lord Burghley, seni ziyarete geldiğini söylememi istedi.” Tereddüt ederek ekledim: “Ve bana şehirden ayrılmam gerektiğini söyledi.”

Annie, durmadan gevezelik eden Jack ve sırtıp duran Pierre’le birlikte odaya girdi. Matthew’un yüzüne baktıktan sonra Pierre’in yüzündeki sırtan ifade anında yok oldu. Annie’nin elindeki temiz çamaşırları aldım.

Françoise’a, “Neden çocukları alıp Cardinal’s Hat’e götürmüyorsun, Pierre de sizinle gelsin,” dedim.

Jack, dışarıda geçecek gecenin mutluluğuyla başı dönmüş halde bağırıyordu: “Yaşasın! Üstat Shakespeare bana hokkabazlık yapmayı öğretiyor.”

Jack'in sevinçten havaya fırlattığı şapkasını yakaladım. "El yazını geliştirmene yardım etmediği sürece bir itirazım yok buna," dedim. İhtiyacımız olan son şey çocuğun becerilerine bir de sahte imza işini eklemesiydi. "Hadi git de akşam yemeğini ye. Ve mendilinin ne işe yaradığını da unutmamaya çalış."

"Unutmam," dedi Jack akan burnunu koluyla silerken.

"Lord Burghley, seni görmek için Blackfriars'a kadar onca yolu neden tepti?" diye sordum yalnız kaldığımızda.

"Çünkü bugün İskoçya'dan bir istihbarat aldım."

Boğazım tikanır gibi oldu. "Ne peki?" diye sordum. Berwick cadıları önümde ilk kez tartışma konusu olmuyordu ama Burghley'nin varlığı kötülüğün eşiğimize kadar ulaştığını gösteriyordu.

"Kral James, cadıları sorgulamaya devam ediyor. William, Kraliçe'nin karşılık olarak ne yapması gerektiğini tartışmak istedi." İçime dolan korkunun kokumda yarattığı değişim karşısında kaşlarını çatarak, "İskoçya'da olan biten şeyler için kendini yıpratma," dedi.

"Bilmemek, olan biteni durdurmuyor," dedim.

"Bilmek de öyle," dedi gerginliğini azaltmak için parmaklarıyla nazikçe boynumu ovarak.

Ertesi gün Alsop Nine'den eve küçük bir büyü kutusuyla döndüm. Bu kutu, yazılı büyülerimin başka bir cadı tarafından kullanılmaya hazır olana dek kuluçkaya yatacakları yerd. Büyü gücümü kelimelere dökmek için bir yol bulmak bir dokuyucu olarak evrilirken atmam gereken bir sonraki adımdı. Şu andaysa kutuda yalnızca dokuma iplerim bulunuyordu. Marjorie'ye göre saklanma büyüm henüz diğer cadıların kullanımına hazır değildi.

Kutuyu, ateş ejderinin bana ilkbüyümü yaptığı gece verdiği üvez ağacı dalından Thames Sokağı'nda bir büyücü yapmıştı. Üzerine bir ağaç figürü oyulmuştu; dallar ve köklerin iç içe geçtiği ve birbirinden ayırt edilemeyeceği bir ağaç. Kutu yapılırken hiç çivi kullanılmamıştı, bunun yerine neredeyse görünmeyen birleşme yerleri verdi. Büyücü işiyle gurur duyuyordu ve ben de onu bir an önce Matthew'a göstermek istiyordum.

Hart and Crown tuhaf şekilde sakindi. Salonun mumlarının hiçbirini yakılmamıştı. Matthew çalışma odasında yalnızdı. Önünde üç şarap

sürahisi duruyordu. İkişi muhtemelen boştu. Normalde Matthew çok fazla içmezdi.

“Sorun ne?”

Katlanmış yerlerinde kalın, kırmızı bal mumu parçaları yapışmış bir kâğıt çıkardı. Mühür ortadan ikiye ayrılmıştı. “Saraya çağırılıyoruz.”

Karşısındaki sandalyeye çöktüm. “Ne zaman?”

“Majesteleri yarına kadar süre verme nezaketini gösterdi.” Matthew burnundan soluyordu. “Babası onun yarısı kadar bile affedici değildi. Henry maiyetindeki insanları görmek istediğinde, onları yağmur, fırtına demez yataklarından çıkartıp getirtirdi.”

Madison’dayken İngiltere Kraliçesi’yle tanışmaya can atıyordum. Krallıktaki en kurnaz adamıyla tanıştıktan sonra içimde pek istek kalmamıştı. “Gitmemiz şart mı?” diye sordum, içimde Matthew’un kraliyet emrini reddedebileceğine yönelik küçük bir umutla.

“Mektubunda Kraliçe bana ruh çağırma, sihir ve büyü karşısındaki duruşunu hatırlatıyor.” Matthew kâğıdı masaya fırlattı. “Öyle görünüyor ki Bay Danforth piskoposa bir mektup yazmış. Burghley, şikâyeti hasıraltı almış ama şikâyet yeniden gündeme gelmiş.” Matthew küfretti.

“O zaman neden gidiyoruz saraya?” Büyü kutuma sıkıca yapıştım, içindeki sicimler soruma yanıt verme isteğiyle sağa sola kaydılar.

“Çünkü eğer yarın öğleden sonra saat ikide Richmond Sarayı’nın dinleyici salonunda olmazsak, Elizabeth ikimizi de tutuklatacak.” Matthew’un gözleri cam gibiydi. “Bundan sonra da Konsil’in ikimiz hakkındaki gerçeği öğrenmesi uzun sürmeyecektir.”

Bu haberi verince evde büyük bir gürültü koptu. Evdeki telaş, ertesi sabah Pembroke Kontesi’nin tüm bir semti giydirmeye yetecek kıyafetle çıkagelmesinden sonra komşulara da yayıldı. Aslında aramızdaki mesafe yarım kilometre civarında olmasına rağmen nehir yoluyla gelmişti. Water Yolu’nda böyle belirivermesi insanlar için o derece önemliydi ki normalde velveleli olan sokak birkaç dakikalığına sessizliğe gömülüyordu.

Mary, salona ulaştığında sakin ve soğukkanlı bir hali vardı. Joan ve daha alt rütbeli hizmetkârları arkasında dizilmişlerdi.

“Henry, bu öğleden sonra sarayda beklendiğinizi söyledi. Bence giyecek uygun bir elbisen yok.” Mary buyurgan bir parmakla ekibinin geri kalanına yatak odasına gitmelerini işaret etti.

“Evlenirken giydiğim elbiseyi giymeyi düşünüyordum,” diye itiraz edecek oldum.

Mary dehşet içinde, “Ama o elbise Fransız! Onu giyemezsin!” dedi.

İşlemeli satenler, zevkli kadifeler, altın ve gümüş ipliklerle örülmüş pırıltılı ipekler, amacı belirsiz şeffaf malzemeler gözlerimin önünden geçip gidiyordu.

Bir hizmetçiyle çarpışmaktan kıl payı kaçarak, “Bütün bunlar çok fazla, Mary, aklından neler geçiyor?” diye sordum.

“Hiç kimse uygun silahları kuşanmadan savaş alanına gitmez,” dedi Mary her zamanki umursamaz ve sert tarzıyla. “Ve Tanrı onu korusun, Majesteleri çok güçlü bir rakiptir, gardırobumun sana sunduğu tüm korumaya ihtiyacın olacak,” diye ekledi.

Birlikte seçenekleri değerlendirmeye giriştik. Mary’nin kıyafetlerinde nasıl değişiklik yapacağımız benim için hâlâ bir sırdı ancak soru sormam gerektiğini biliyordum. Külkedisi olmuştum ve Pembroke Kontesi gerektiğinde ormandaki tüm kuşları ve perileri yardıma çağırmaya hazırdı.

Sonunda üzerine gümüş zambaklar ve güller işlenmiş siyah bir elbisede karar kıldık. Geçen yılın tasarımıydı ve etek yanları bu yıl moda olan kabarıklıklardan yoksundu. Kraliçe modanın bu küçük kaprislerine yönelik kayıtsızlığımdan hoşlanabilirdi bile.

“Gümüş ve siyah Kraliçe’nin renkleri. Walter, bu yüzden hep bu iki rengi tercih ediyor,” dedi Mary elbisenin kabarık manşonlarını düzeltirken. Ama en beğendiğim kıyafet ortadan ayrılmış eteğin içinden görünen beyaz saten bir iç etektir. Üzeri çiçek ve hayvan desenleriyle bezenmişti, onlara klasik mimari, bilimsel araç-gereç ve bilim-sanat dünyasından kadın motifleri eşlik ediyordu. Bu eteğin de Mary’nin ayakkabılarının yaratıcısı dâhinin elinden çıktığını fark ettim. Bayan Simya’nın ben daha giymeden iç eteğinden uzaklaşmaması için elbiseye dokunmadım.

Dört kadın beni tam iki saatte giydirebildi. İlk önce eteğimi daire şeklinde tutan çemberin kabarması ve desteklenmesini sağlamak için olağanüstü kabarık kumaş ve dantellerle kuşatıldım. Yakam güne uygun

biçimde gösterişliydi ancak Mary'nin beni temin ettiği üzere Kraliçe'ninki kadar geniş değildi. Mary belime kabarık bir tüy yerleştirdi. Aşağıya doğru asılı duran bu aksesuar, ben hareket ettikçe bir sarkaç gibi sallanıyordu. Kuş tüyleri, yakut ve incilerden yapılmış kabzası, muhtemelen fare kapanımdan on kat daha değerliydi ve samimi olmak gerekirse kalçama takılı olmasından son derece memnundum.

Mücevherat konusuysa tartışmalıydı. Mary takı kutusunu yanında getirmişti ve ardı ardına paha biçilmez parçaları çıkarıp duruyordu. Ama ben Mary'nin teklif ettiği şatafatlı elmas küpeler yerine, Ysabeau'nun küpelerini takmakta ısrarlıyım. Omzumdan aşağı sarkan incilerden oluşmuş iple şaşırtıcı bir uyum sağlıyorlardı. Mary, Philippe'in düğün hediyesi olan süpürge çiçekleri zincirini parçalayıp çiçek bağlarından birisini korsajımın ortasına iğneleyince dehşete düştüm. İncileri kırmızı bir fiyonkla iğneye tutturdu. Uzun bir tartışmadan sonra Mary ve Françoise açık yakamdaki boşluğu inci bir gerdanlıkla kapatmaya karar verdiler. Annie, altın okumu yakama taktı ve Françoise da saçlarım yüzümü simetrik biçimde çerçeveleyecek biçimde topladı. Son rötuşu Mary gerçekleştirdi; Françoise'nin arkada topladığı örgü düğümlerinin tam üzerine gelecek incilerle bezeli bir boneyi başımın arka kısmına yerleştirdi.

Kıyamet saati yaklaştıkça daha da kasvetli bir ruh haline bürünen Matthew bana bakarak gülümsedi ve etkilenmiş görünmeye çalıştı.

"Tiyatro kostümü giymiş gibi hissediyorum kendimi," dedim üzüntüyle.

"Harika görünüyorsun," diye yatıştırdı beni. O da, kol ağzı ve yaka bölümlerinde minik beyaz noktaları olan düz, siyah kadife takımı içinde fevkalade görünüyordu. Boynunda minyatür portremin bulunduğu madalyon vardı. Uzun zinciri bir düğmeye dolanmıştı, ayın bulunduğu tarafı dışarı bakıyor, resmimin olduğu taraf da kalbinin hemen üzerinde duruyordu.

İlk bakışta edindiğim izlenime göre, Richmond Sarayı taş bir kulenin tepesindeydi. Kraliyet sancağı rüzgârda dalgalanıyordu. Kısa sürede başka kuleler olduğu da ortaya çıktı, kışın soğuk havasında peri masallarından fırlamış bir kale gibi görünüyordu. Sonra geniş saray kompleksinin tamamını gördüm: Güneydoğudaki tuhaf dikdörtgen pasaj, geniş bir hendekle çevrilmiş güneybatıdaki üç katlı ana bina ve onun ilerisinde duvarla çevrilmiş meyve bahçesi. Ana binanın gerisinde bana Eton Koleji'ni

anımsatan bir çift yapı ve başka kuleler vardı. Bahçenin arka tarafından kocaman bir turna havalandı ve sürüyle insan, sarayın mutfak ve kilerlerine giden kutuları boşalttılar. Gözüme her zaman çok büyük görünen Baynard Kalesi, burayla kıyaslandığında mütevazı bir ev gibi geldi.

Kürekçiler mavnayı iskeleyle yönlendirdiler. Matthew bakışları ve soruları görmezden geliyor, karşılık vermeyi Pierre ve Gallowglass'a bırakıyordu. Matthew biraz sıkılmış görünüyordu. Ama ben kıyıyı son derece dikkatli bir biçimde gözleriyle taradığını görecektim kadar yakınındaydım.

Hendeğin karşısındaki iki katlı pasaja baktım. Zemin katın kemerleri açıktı ancak üst kattakiler perdahlanmıştı. Yeni gelenleri görüp dedikodu malzemesi çıkarmak isteyen meraklı bakışlar bize yönelmişti. Matthew, kendini mavnayla meraklı saraylılar arasına koyarak beni sakladı.

Kılıç ya da mızrak taşıyan hizmetkârlar, bizi ana binanın içinde sade bir muhafız odasına götürdü. Zemin kattaki odalardaki kalabalık ve telaş, hizmetçilerin, karar ve talepleri yerine getirmeye çalışan saray görevlilerinin koşturmacasıyla modern bir ofisinkinden farksızdı. Matthew sağa döndü ancak muhafızlar nazikçe yolu kapattılar.

Gallowglass, “Anlaşılan, herkes sizi ayan beyan görmeden özel görüşmeye alınmayacaksınız,” diye tısladı. Matthew küfretti.

Muhafızlarımızı itaatkâr bir şekilde takip ederek büyük bir merdivene doğru yürüdük. Çok kalabalıktı ve birbirine karışan çiçek, bitki ve insan kokusunun sersemletici bir etkisi vardı. Kötü kokuları bastırmak için herkes parfüm sıkıyordu ama sonuç sanki tam tersi olmuştu. Kalabalık Matthew’u gördüğünde, insanlar iki yana açıldı ve fısıltılar duyuldu. Matthew çoğundan daha uzundu ve karşılaştığım çoğu aristokratta mevcut olan gaddar bir hava taşıyordu. Matthew’un farkı, sıcakkanlıkların bir şekilde fark ettiği gibi gerçekten ölümcül olmasıydı.

Kadınli erkekli, parfümlenmiş, mücevherlerle bezenmiş, saray mensuplarıyla dolu üç giriş salonunu geçtikten sonra, sonunda kapalı bir kapının önünde durup bekledik. Çevremizdeki fısıltılar mırıltılara dönüştü. Bir adam şaka yaptı, etrafındakiler gülüştüğünde Matthew dişlerini birbirine kenetledi.

“Neden bekliyoruz?” diye sordum yalnızca Matthew ve Gallowglass’ın duyabileceği bir sesle.

“Kraliçe’yi eğlendirmek ve saraya bir hizmetkârdan başka bir şey olmadığımı göstermek için,” diye cevapladı Matthew.

Sonunda odaya kabul edildiğimizde, buranın da diğerleri gibi insanlarla dolu olduğunu görerek şaşırdım. Anlaşılan “özel” Elizabeth’in sarayında göreceli bir kavramdı. Kraliçe’nin oralarda olup olmadığına baktım ama görünürde yoktu. Yeniden bekletileceğimiz korkusuyla üzüntüye kapıldım.

Şöminenin olduğu taraftan şaşırtıcı biçimde neşeli bir ses, “Neden ben her geçen yıl yaşlanırken Matthew Roydon iki yıl gençleşiyor?” diye sordu. Odadaki, ağır parfümlere bulanmış, sürmüş sürüştürmüş, en gösterişli şekilde giyinmiş herkes bizi incelemek üzere döndü. Onların hareketlenmesi tam ortada oturan Elizabeth’in ortaya çıkmasına neden oldu. Kalbim duracak gibi oldu, işte yaşayan efsane buradaydı.

Matthew yavaşça eğilerek, “Deyim yerindeyse, *semper eadem*, ben sizde pek bir değişiklik göremiyorum, Majesteleri,” diye yanıtladı. Aynı sözcükler şömineyi süsleyen sancakta da yazıyordu: *Her zaman aynı*.

“Bayım, başhaznedarım bile bundan daha fazla eğilebilir, kendisi romatizmadan muhtarip olduğu halde,” dedi Kraliçe, kalın bir pudra ve ruj tabakasının arkasında siyah gözleri pırl pırl parlıyordu. Sivri burnunun altında dudakları bir çizgiyi andırıyordu. Sözlerine devam etti: “Ve şimdilerde farklı bir slogan tercih ediyorum; *Video et taceo*.”

Görüyorum ve susuyorum. Başımız dertteydi.

Matthew durumun farkında değilmişçesine, sanki Kraliçe’nin casusu değil de krallıkta bir prensmişçesine dikleşti. Tartışmasız bir şekilde odadaki en uzun kişiydi. Uzak ara ona yaklaşabilen iki kişi vardı; sefil bir halde duvara yaslanmış duran Henry Percy ve Kraliçe’nin yanı başında duran Kont’un yaşlarında, uzun bacaklı, kıvrıkcık saçlı, küstah ifadeli bir adam.

Matthew’un yanından geçen Burghley uyarısının anlaşılmasında için bastonuyla yere vurarak, “Dikkatli ol!” diye mırıldandı. “Beni mi çağır-dınız, Ekselansları?” diye sordu.

Kraliçe’nin yanındaki adam, “Ruh ve Gölge aynı yerde. Söyle bana, Raleigh, bu durum felsefenin bazı karanlık prensiplerinin ihlali değil de nedir?” dedi. Arkadaşları Lord Burghley ve Matthew’u işaret ederek gülmeye başladılar.

Raleigh yavaşça pozisyon alarak elini kılıcının kabzasına kaydırды ve “Eğer Cambridge yerine Oxford’a gitmiş olsaydın bunun yanıtını bilir ve sorma alçaklığını göstermezdin, Essex,” dedi.

Kraliçe onun müsamahakâr bir tarzda dirseğini okşayarak, “Robin, sen de iyi biliyorsun ki takma isimlerimi başkalarının kullanmasından pek hoşlanmam. Lord Burghley ve Üstat Roydon da seni bu defalık affedecekler,” dedi.

Essex Kontu kahverengi gözlerini bana yöneltti. “Sanırım bu bayan eşiniz oluyor, Roydon, evlendiğinizi bilmiyorduk.”

“Biz’ diyerek kimi kastediyorsunuz?” diye çıktı Kraliçe, bu defa adamın koluna vurarak. “Bu iş sizi ilgilendirmez, Lordum.”

Walter çenesini sıvazlayarak, “En azından Matt onunla görünmekten çekinmiyor,” diye ekledi. “Geçenlerde sizin de evlendiğinizi duyduk, Lordum. Doğrusu bu güzel kış gününde eşinizin nerede olduğunu merak etmiyor değiliz.” *İşte başlıyoruz*, diye düşündüm Walter ve Kont atışmasını sürdürürken.

“Essex Leydisi, Hart Sokağı’nda annesinin evinde, Kont’un yeni doğan vârisinin yanında,” diye söze girdi Matthew, Kont’un namına cevap vererek. “Sizi tebrik ediyorum, Lordum. Kontes’i ziyaret ettiğimde çocuğa sizin isminizin verileceğini söyledi.”

“Evet, Robert dün vaftiz edildi,” dedi Essex Kontu resmî bir biçimde, Matthew’un karısı ve çocuğunun yakınlarında dolaşmasından pek hoşlanmış görünmüyordu.

Matthew yüzünde korkutucu bir gülümsemeyle, “Evet, vaftiz dün gerçekleşti,” dedi. “Tuhaf, törende sizi görmedim,” diye mırıldandı sonra.

“Yeter çekıştiğiniz,” diye bağırdı Elizabeth, konuşmanın kendi kontrolünden çıkmasından öfkeliydi. Uzun parmaklarını koltuğun kolunda tıkrıdattı. “İkinize de evlenme izni verdiğimi hatırlamıyorum, her ikiniz de nankör, tamahkâr sefillersiniz. Kızı bana getirin.”

Gerginlikle eteklerimi düzeltip Matthew’un koluna girdim. Kraliçe’ye doğru attığım bir düzine adım sanki sonsuzluğa uzuyordu. Yanına vardığımda Walter bakışlarını yere çevirdi ve ben reverans yaparak öylece bekledim.

“En azından terbiyeli,” dedi Kraliçe. “Kaldırın onu.”

Göz göze geldiğimizde Kraliçe'nin ileri derecede miyop olduğunu fark ettim. Neredeyse bir metre yakınında olmama rağmen yüzümü seçebilmek için gözlerini kısmak zorunda kalıyordu.

İncelemesi bittiğinde, "Hıh," diye bir ses çıktı Kraliçe'nin ağzından. "Yüzü de pek kabaymış."

"Eğer böyle düşünüyorsanız, onunla evli olmadığınız için şanslı sayılırsınız," dedi Matthew.

Kraliçe beni süzmeye devam ederek, "Ve parmaklarında da mürekkep var," diye devam etti.

Suçlu parmaklarımı ödünç almış olduğum yelpazenin ardına saklamaya çalıştım. Mazı mürekkebinin izini temizlemek neredeyse imkânsızdı.

Elizabeth iyice huysuzlanan sesiyle, yelpazemi işaret ederek sordu: "Gölge, karın böyle bir yelpazeyi alabildiğine göre sana maaş olarak servet ödüyor olmalıyım."

Lord Burghley, "Eğer kraliyetin maddi durumunu tartışmaya başlayacaksak diğerlerinin salondan ayrılmaları uygun olur," diye önerdi.

"Tamam tamam," dedi Kraliçe ters ters. "William sen kal, Walter sen de," diye ekledi.

"Ya ben?" dedi Lord Essex.

"Sen kalmıyorsun, Robin. Ziyafetle ilgilenmelisin. Bu akşam eğlenmek istiyorum, okula giden bir kızmışım gibi verilen vaazlardan ve tarih derslerinden sıkıldım. Artık Kral John'un maceralarını ya da aşk acısıyla yanan çoban kızın üzümlü durmasını anlatan hikâyeler dinlemek istemiyorum. Symons'un devrilmesini istiyorum. Eğer bir oyun oynanacaksa bırakalım oyun, büyücü ile geleceği kutsayan pirinçten baş arasında oynansın. Elizabeth, parmak boğumlarını sehpaye vurdu. "*İşte zaman, geçen zaman, geçmiş zaman.*" Bu cümleyi çok seviyorum."

Matthew ile baktık.

Genç bir kadın Kraliçe'nin kulağına eğilerek, "Sanırım oyunun adı *Rahip Bacon ve Rahip Bungay*'dı, Majesteleri," dedi.

Kraliçe, "Evet, Bess, öyleydi. Robin senin de mutlaka görmen lazım, yan yana izleyelim," dedi. Epey yetenekli bir oyuncu olduğu ortadaydı. Öfkeliyken birden alıngan bir hale geliyor, sonra da ikna edici bir ruh haline geçebiliyordu.

Bir nebze yumuşayan Essex Lordu çekildi ama çekilmeden önce Walter'a kötü bir bakış fırlatmayı da ihmal etmedi. Onun ayrılmasıyla pek çok insan peşinden gitti. Belli ki Essex şu anda Kraliçe'ye yakınlığı nedeniyle en önemli kişiydi ve ateşin etrafında dönen pervaneler misali herkes onun ışığından pay almaya çalışıyordu. Yalnızca Henry ayrılma konusunda isteksizdi ancak başka seçeneği yoktu. Kapı çıkanların arkasından sertçe kapandı.

"Dr. Dee'ye yapmış olduğunuz ziyaret hoşunuza gitti mi, Bayan Roydon?" Kraliçe'nin sesi keskindi. Zerre kadar tatlılık barındırmıyordu. Eğlence değil, iş üzerindeydi.

Matthew, "Evet, Majesteleri," diye yanıtladı.

"Karının kendi adına konuşabileceği ortada, Üstat Roydon, bırak konuşsun," dedi Kraliçe.

Matthew öfkeyle dikleşti ama sesini çıkarmadı.

"Hoş bir ziyaret, Majesteleri." Az önce Kraliçe Elizabeth'le konuşmuştum. Hayretimi bir kenara bırakıp devam ettim. "Simya konusunda öğrenim görüyorum ve konuya ilişkin kitaplar ilgimi çekiyor."

"Senin ne olduğunu biliyorum."

Her yerden tehlike sinyalleri geliyordu, siyah ipliklerden oluşan bir ateş fırtınası kopup feryat ediyordu.

Gözlerimi İngiltere Kraliçesi'nin terliklerinden ayırmadan, "Tıpkı kocam gibi ben de sizin sadık bir hizmetkârınızım," dedim. Neyse ki terlikler sıradandı ve canlanabilme ihtimalleri yoktu.

"Yeterince saray mensubum ve soytarım var, Bayan Roydon. Bu şekilde konuşarak onların arasında bir yer kazanamayacaksınız." Gözleri tehlikeli bir biçimde parlıyordu. "Muhbirlerimin tümü kocanıza rapor vermiyor. Söyle bana, Gölge, Dr. Dee'yle ne işin vardı?"

Matthew, "Özel bir meseleydi," dedi kızgınlığını güçlkle gizleyerek.

"Krallığımda 'özel' mesele diye bir şey yoktur." Kraliçe, Matthew'un yüzünü inceledi. "Bana olan sadakatlerini sınımadığın kişilerle sırlarımı paylaşmamam gerektiğini söyleyen sendin," dedi kısık sesle. "Burada sorgulanan benim sadakatim olamaz."

Matthew sözünden şaşmadı. "Dr. Dee ve benim aramdaki özel bir konuydu."

“Pekâlâ, Üstat Roydon, sırrını kendine saklama konusunda kararlı olduğuna göre, Dr. Dee ile *benim* aramdaki meseleden bahsedeyim. Belki de bu dilinin çözülmesine yardımcı olur. Edward Kelley’nin yeniden İngiltere’ye gelmesini istiyorum.”

Burghley, Kraliçe’yi düzeltti. “Sanırım şu an kendisi Sör Edward olarak anılıyor, Majesteleri.”

Kraliçe, “Bunu da nereden duydu?” diye sordu.

Matthew sakın bir şekilde, “Benden duydu, ne de olsa tüm bunları bilmek benim işim. Kelley’ye ne için ihtiyacınız var?” dedi.

“Filozof taşının nasıl yapıldığını biliyor. Ve bunu Hapsburg’ların eline teslim etmeye hiç niyetim yok.”

“Korktuğunuz şey bu mu?” diye sordu Matthew, oldukça rahatlamış görünüyordu.

“Krallığımı, İspanya, Fransa ve İskoçya köpeklerinin kapıştığı bir parça et gibi bırakıp ölüp gitmekten korkuyorum.” Elizabeth ayağa kalkarak Matthew’a yaklaştı. Ona yaklaştıkça ikisi arasındaki cüsse ve kuvvet farkı iyice ortaya çıkıyordu. Bu kadar ufak tefek bir kadının uzun yıllar bu şartlarda hayatta kalmayı başarmış olması olanaksız gibi görünüyordu. “Ben gidince halkıma olacıklardan korkuyorum, Tanrı’ya her gün İngiltere’yi felaketten koruması için dua ediyorum.”

Burghley, “Amin,” diye tamamladı.

Matthew, “Edward Kelley, Tanrı’nın bu dualara bir cevabı değil, sizi bu konuda temin ederim,” dedi.

“Filozof taşını ele geçiren hükümdar kim olursa olsun, bitmek tükenmek bilmez bir zenginliğe sahip olacak.” Elizabeth’in gözleri parlıyordu. “Eğer hazinede daha fazla altınım olsaydı İspanya’yı yok edebilirdim.”

“Eğer rüyalar gerçek olsaydı, dilenciler bolluk içinde yaşardı,” diye karşılık verdi Matthew.

Burghley, “Söylediklerine dikkat et, Roydon,” diye uyardı.

“Lordum, Kraliçe Hazretleri tehlikeli sulara kürek çekiyor. Onu uyar-mak benim görevim.” Matthew resmî olmaya dikkat ediyordu. “Edward Kelley bir iblis, simyayla ilgili çalışmaları tehlikeli biçimde büyüye yakın, bunu Walter da doğrulayabilir. Konsil, II. Rudolf’un okülte olan ilgisinin Kral James’de olduğu gibi tehlikeli bir boyut almasını önlemeye çalışıyor.”

“James, o cadıları içeri tıkmakta çok haklıydı!” dedi Elizabeth harareti bir şekilde. “O taşı tebaamdan biri yaparsa yararlanmaya hakkım olduğu gibi.”

“Yeni Dünya’ya gittiği zaman Walter’la da böyle sıkı bir pazarlık mı yaptınız?” diye sordu Matthew. “Virginia’da altın bulmuş olsaydı tamamen size teslim edilmesini mi talep ederdiniz?”

“Anlaşmamızın koşulu tam da buydu,” diye cevapladı Walter uzatmadan. Aceleyle ekledi: “Ve kuşkusuz, Majesteleri’nin altınları elde etmesi beni ancak mutlu ederdi.”

“Sana güvenemeyeceğimizi biliyordum, Gölge, bana hizmet etmek için İngiltere’desin ama hâlâ Konsil’in istekleri daha önemliymiş gibi onları savunuyorsun.”

“Majesteleri, benim isteğim de sizin gibi İngiltere’yi olası bir felaketten korumak. Ancak Kral James’in yolundan giderek tebaanız içindeki cadılara, iblislere ve *wearh*’lara zulmetmeye başlarsanız bunun bedelini hem siz hem de ülke öder.”

“Peki bunun yerine ne öneriyorsun?” diye sordu Elizabeth.

“Bir anlaşma yapmamızı öneriyorum; Raleigh’le yaptığınız anlaşmadan pek de farklı olmayan bir anlaşma olacak bu. Edward Kelley’nin İngiltere’ye dönmesini sağlayacağım. Siz de onu Kule’ye kapatabilir ve filozof taşıyı yapması için zorlayabilirsiniz, tabii bunu yapabilirse.”

Elizabeth, “Ne karşılığında?” dedi, ne de olsa babasının kızıydı, hayatta hiçbir şeyin bedava olmadığını iyi biliyordu.

“Karşılığında, Kral James’in çılgınlığı son bulana dek Edinburgh’dan getireceğim ne kadar Berwick cadısı varsa onları koruyacaksınız.”

“Kesinlikle olmaz!” dedi Burghley. “Tüm İskoç cadılarını İngiltere’ye kabul ederseniz kuzeydeki komşularımızla ilişkimizin ne hal alacağını bir düşünün, madam.”

“Daha önceki ricalarımı reddettiğiniz için şu anda İskoçya’da pek fazla cadı kalmadı,” dedi Matthew suratsız bir şekilde.

“Düşünüyorum da Gölge, İngiltere’deki görevlerinden biri insanların politikadan uzak durmasını sağlamaktı. Ya bu özel planlar öğrenilirse ne olacak? Hareketlerini onlara nasıl açıklayacaksın?” Kraliçe, Matthew’u dikkatle inceliyordu.

“Sefalet insana tuhaf arkadaşlar edindiriyor, diye açıklardım Majesteleri.”

Elizabeth hoşlandığını belli eden bir ses çıkardı. “Bu, kadınlar için iki kat doğru,” dedi kuru bir sesle. “O halde anlaştık. Prag’a giderek Kelley’i buraya getireceksin. Bayan Roydon burada benimle kalarak hızlı bir şekilde geri dönmenin garantisi olacak.”

“Karım bu pazarlığa dâhil değil ve benim de ocak ayında Bohemya Krallığı’na gitmem için bir sebep yok. Kelley’yi burada görmek istiyorsunuz ve bu gerçekleşecek.”

Elizabeth parmağıyla Matthew’un göğsünü dürtükleyerek, “Kendini kral mı sanıyorsun sen? Seni nereye gönderirsem oraya gideceksin. Eğer gitmezsen seni ve cadı karını vatana ihanetten Kule’ye tıkarım, hatta daha kötüsünü bile yapabilirim,” diye çıktı. Gözleri alev alev yanıyordu.

O sırada kapı çaldı.

Elizabeth, “Gir!” diye bağırdı.

Bir muhafız özür dileyen bir edayla, “Pembroke Kontesi görüşmek için izniniz istiyor, Majesteleri,” dedi.

Kraliçe, “Hiç huzur bulamayacak mıyım, Tanrım?” diye huzursuzlandı. “Bırakın girsin.”

Mary Sidney, beklediği soğuk salondan elbisesinin dantelleri ve tülleri dalgalanarak, Kraliçe’nin aşırı sıcak odasına doğru süzüldü. Yolun yarısında zarif bir reverans yaptıktan sonra biraz daha süzüldü ve Kraliçe’ye yaklaşıp mükemmel bir reverans daha yaptı. Başını eğerek, “Majesteleri,” diye selam verdi.

“Pembroke Kontesi sizi saraya getiren nedir?”

“Bir zamanlar bana bir iyilik yapmıştınız, Majesteleri; gelecekte ihtiyaç duyacağım bir koruma.”

“Evet, evet,” dedi Kraliçe ters ters. “Kocan yine ne yaptı?”

Mary ayağa kalktı. “Hiçbir şey yapmadı,” dedi. “Buraya Bayan Roydon’ın önemli bir işimde bana yardımcı olması için izin istemeye geldim.”

“Nedenini anlayamadım,” diye karşılık verdi Elizabeth. “Ne bir yararı ne de bir yeteneği var gibi görünüyor.”

“Yaptığım deneylerde kullanmak üzere, yalnızca İmparator Rudolf’un atölyelerinden edinilebilecek özel bir cama ihtiyacım var. Erkek kardeşimin eşi... affedersiniz, Philip’in ölümünden sonra yeniden evlenen,

yani namıdiğer Essex Kontesi, bana Üstat Roydon'ın özel bir görevle Prag'a gönderildiğini söyledi. Yüce izninizle, Bayan Roydon ona katılıp ihtiyacım olan şeyi oradan getirebilir."

"Ah şu işe yaramaz, aptal oğlan! Essex Kontu... ağzında hiç bakla ıslanmaz." Elizabeth, altın ve gümüş pırıltılar saçarak döndü. "Bunun için kafasını hedef tahtası olarak kullanacağım!"

Mary sakın bir biçimde bana ve Matthew'a gülümsedi. "Erkek kardeşim kralığı savunurken öldüğünde, bana bir gün bir iyilikte bulunacağınıza dair söz vermiştiniz, Majesteleri," dedi.

Elizabeth kuşkulu görünüyordu. "Sen de böylesine değerli bir armağanı bu ikisi için çöpe mi atmak istiyorsun?" diye sordu.

Mary gözlerini kırpıştırdı ve tatlı bir masumiyetle, "Matthew, bir defasında Philip'in hayatını kurtarmıştı, benim kardeşim sayılır," diye cevapladı.

"Oldukça akıllısınız, Leydi Pembroke, keşke sizi sarayda daha sık görebilseydik." Kraliçe elini havaya kaldırıp ovuşturdu. "O halde sözümü tutuyorum. Ancak şunu da belirtmeliyim ki Edward Kelley, yaz ortasına kadar burada olmalı. Bütün Avrupa'nın da bu konuyu öğrenmesini istemiyorum. Beni anladınız mı, Üstat Roydon?"

Matthew, sıkılmış dişleri arasından cevap verdi: "Evet, Majesteleri."

"O halde Prag'a git ve Leydi Pembroke'un istediği gibi karını da götür."

Matthew teşekkür etti ama Elizabeth Tudor'un peruklu başını gövdesinden ayırmak ister gibi bir hali vardı.

Elizabeth kendini koltuğuna atıp sırtını yasladı. "Fikrimi değiştirmeden herkes kaybolsun gözümlün önünden," dedi.

Lord Burghley, başarıyla Kraliçe'nin talimatlarını hemen yerine getirmemizi işaret etti. Ancak Matthew çözülmeden bu işin peşini bırakamazdı.

"Majesteleri'ne bir uyarıda bulunmak istiyorum, Essex Kontu'na lütfen güvenmeyin."

"Ondan hoşlanmadığın belli oluyor, Üstat Roydon. William ve Walter da sizin gibi düşünüyor. Ama Essex Kontu kendimi yeniden genç hissetmemi sağlıyor." Elizabeth kara gözlerini Matthew'a dikerek devam etti: "Bir zamanlar bu hizmeti sen yerine getirip beni mutlu ederdin. Şimdi başka birisini buldun ve terk edildim."

“Sevgim güneşteki gölgem gibidir/ Ben kaçarken kovalar, peşinden koşarsam kaçır/ Durur ve uzanır benimle, ben ne yapıyorsam onu yapar,” dedi Matthew yumuşak bir sesle. “Ben sizin Gölgenizim, Majesteleri ve ne derseniz onu yapmaktan başka çarem yok.”

“Ben de yorgunum,” dedi Kraliçe başını çevirerek. “Şiirlere karnım tok, yalnız bırakın beni.”

Henry’nin mavnasıyla Londra’ya yol alırken Matthew, “Prag’a gitmiyoruz, eve dönmeliyiz,” dedi.

Mary kürklü bir battaniyeye sarınırken, “Woodstock’a kaçsanız bile Kraliçe sizi rahat bırakmaz, Matthew,” dedi.

“Mary, Matthew Woodstock’ı kastetmiyor, ev derken ima ettiği... biraz daha uzak bir yer,” diye açıkladım.

Mary’nin alm kırıştı, yüzü dikkatle boş bir ifadeye büründü.

“Ama istediğimiz şeye çok yaklaştık,” dedim. “El yazmasının nerede olduğunu biliyoruz ve ele geçirirsek tüm sorularımız yanıt bulabilir.”

“O da Dr. Dee’nin evindeki el yazması gibi bir saçmalık olabilir,” dedi Matthew sabırsızca. “Başka bir yol bulmalıyız.”

Fakat daha sonra Walter, Matthew’u Kraliçe’nin eğer Prag’a gitmezsek ikimizi de Kule’ye tıkacağı konusunda gayet ciddi olduğu konusunda ikna etmeyi başardı. Alsop Nine’ye durumu anlattığımda Matthew gibi Prag fikrine karşı çıktı.

“Prag gibi uzak bir yere gitmek yerine, kendi zamanınıza dönmelisiniz. Burada kalsanız bile sizi eve döndürecek büyüyü hazırlamak haftalar alır. Büyü, ustalaşman gereken prensip ve kurallarla dolu, Diana, oysa senin şu anda sahip olduğun yegane şey, inatçı bir ateş ejderi, kör edici bir büyü pırıltısı ve sana oyunlar oynayabilecek cevapları olan sorular sorma eğilimi. Büyü konusunda, planını gerçekleştirecek yeterli bilgiye sahip değilsin henüz.”

Ellerini ellerim’in içine alarak, “Prag’da çalışmaya devam edeceğime söz veriyorum,” dedim. “Matthew, Kraliçe’yle düzinelerce cadının hayatım kurtaracak bir pazarlık yaptı ve Prag’a mutlaka birlikte gitmeliyiz. Bir-birimizden ayrılmamız çok tehlikeli olur. Bensiz İmparator’un sarayına gitmesine izin veremem.”

“Doğru,” dedi yüzünde hüznü bir tebessümle. “Nefes aldığın sürece onu yalnız bırakmayacaksın. Pekâlâ. *Wearh*’ınla birlikte git. Ama şunu da bil ki, Diana Roydon, bu şekilde davranarak yeni bir yol belirliyorsun ve bunun seni nereye götüreceğini göremiyorum.”

“Bridget Bishop’ın hayaleti bana ‘*İçinde onun olmadığı hiçbir yol yok senin için*’ demişti. Hayatlarımız bilinmezlik içinde dönüp dururken bu sözler rahatlatıyor beni. Matthew ve ben birlikte olduğumuz sürece Alsop Nine, yol o kadar da önemli değil,” diye karşılık verdim.

Üç gün sonra Aziz Brigid Bayramı’nda, Kutsal Roma İmparatoru’nu görmek, tehlikeli ve hain bir İngiliz iblisini bulmak ve en önemlisi de Ashmole 782 el yazmasına dair ufak bir ipucu ele geçirebilmek üzere uzun bir yolculuğa çıktık.

YIRMI ALTINCI BÖLÜM

Verin de Clermont, Berlin'deki evinde oturmuş, gözlerine inanamadan okuduğu gazeteye bakıyordu.

The Independent

1 Şubat 2010

Ünlü Elizabeth dönemi şairi ve Sör Philip Sidney'in kız kardeşi Mary Sidney'e ait bir el yazması keşfedildi.

Henrietta Barber (62) "El yazması, annemin dolabının içinden çıktı," dedi. Bayan Barber annesi bakımevine gitmeden önce dolaplarını temizlerken bulduğu el yazması için, "Eski, yırtık pırtık bir tomar kâğıt gibi görünüyordu," dedi.

El yazması, uzmanların görüşüne göre, Pembroke Kontesi'nin 1590-91 kışında tuttuğu simya çalışmalarına ait notları içeriyor. Kontes'in bilimsel çalışmalarının 17. yüzyılda Wilton House'ta çıkan bir yangında yok olduğu düşünülüyordu. El yazmasının, Barber ailesinin yaşadığı eve nasıl geldiği hâlâ aydınlatılamadı.

Keşfedilen el yazmasını mayıs ayında müzayedeye çıkaracak olan Sotheby's Müzayede Evi'nden bir temsilcinin yorumu ise şöyle: "Mary Sidney'i şair olarak tanıyoruz ancak kendisi aynı zamanda döneminin önemli simyacılarından birisiydi."

El yazması, Mary Sidney'in çalışmalarında yardım aldığını göstermesi açısından da ilgi odağı oldu. Sidney, "Dianae Ağacı yapımı" başlıklı deneylerinden birinde, asistanını D.R. baş harfleriyle anıyor. Cambridge Üniversitesi tarihçilerinden Nigel Warminster, "Pembroke Kontesi'ne yardım eden adamın kim olduğu hiçbir

zaman ortaya çıkmayabilir ancak el yazması Bilimsel Devrim'in gelişiminde deneyin müthiş önemini gösterecektir," dedi.

Ernst Neumann karısının önüne bir kadeh şarap koyarak, "Ne oldu, *Schatz*?" diye sordu. Karısı sıradan bir pazartesi gecesi için fazla ciddi görünüyordu. Aslında Verin'in şu anki ifadesi daha çok cuma gününe aitti.

"Yok bir şey," diye mırıldandı, gözleri hâlâ önündeki satırlara odaklanmıştı. "Bitmemiş ailevi bir mesele."

"Baldwin de işin içinde mi? Bugün de bir milyon avro mu kaybetti yoksa?" Kayınbiraderine ısınmak pek kolay değildi ve Ernst ona fazla güvenmezdi. Ernst henüz genç bir adamken, Baldwin onu uluslararası ticaretin entrikaları konusunda eğitmişti. Ernst, şu anda altmış yaşında bir adamdı ve tüm arkadaşları genç karısına gıpta ediyordu. Yirmi beş yaşındaki halinin yanında, Verin'in tıpkı şu andaki gibi göründüğüne dair fotoğraflar güvenli bir yere saklanmıştı.

"Baldwin, hayatı boyunca hiçbir şeyden bir milyon kaybetmedi." Ernst, Verin'in sorduğu soruyu cevaplamadığını fark etti.

Gazeteyi önüne çekerek yazıya göz gezdirdi. "Neden eski bir el yazmasıyla ilgileniyorsun?"

"Önce bir telefon görüşmesi yapmalıyım," dedi Verin ciddi bir tavırla. Telefonu tutan elleri sabitti ama Ernst, Verin'in gümüş pırıltılar saçan sıradışı gözlerindeki ifadeyi tanıyordu. Kızgın ve korkmuştu, geçmişini düşünüyordu. Aynı ifadeyi yıllar önce, Verin'in onu üvey annesinin elinden alıp hayatını kurtardığı zaman da görmüştü.

"Mélisande'yi mi arayacaksın?"

"Ysabeau'yu arıyorum," dedi Verin düşünmeden. Numaraları tuşladı.

"Tabii ki, Ysabeau." Verin'in üvey annesinin adını, Ernst'ün babasını savaş sonrası öldürürken kullandığı addan başka bir adla düşünmek Ernst için zordu.

Verin'in telefonunun bağlanması normalden uzun sürdü. Ernst bağlantı defalarca yeniden aktarılmış gibi telefondan gelen tuhaf tıkırtılarını duyabiliyordu. Sonunda bağlantı kuruldu.

Telefonu açan genç ses, "Kiminle görüşüyorum?" diye sordu. Adam Amerikalıya benziyordu ya da İngilizdi ama aksanı tamamen kaybolmuştu.

Verin aniden telefonu kapattı, yüzü ellerinin arasına gömüldü ve dudaklarından, “Tanrım, işte tam da babamın söylediği şekilde gerçekleşiyor,” sözleri döküldü.

Ernst, “*Schatz*, beni korkutmaya başlıyorsun,” dedi. Hayatında birçok korkutucu olayla karşılaşmıştı ama hiçbirisi, Verin’in uyuduğu ender zamanlarda ona işkence edenler kadar canlı değildi. Philippe’le ilgili kâbuslar normalde soğukkanlı olan karısını perişan etmeye yetiyordu. “Telefonu kim açtı?”

Verin boğuk bir sesle, “Açması gereken kişi değil,” dedi. Gri gözleri Ernst’ünkilerle karşılaştı. “Telefonu Matthew’un açması gerekiyordu ama açmadı. Çünkü burada değil, orada.” Gazeteye baktı.

Ernst sertçe, “Verin, saçmalıyorsun,” dedi. Verin, ailenin entelektüeli, günah keçisi ve baş belası olan üvey kardeşiyle hiç tanışmamıştı.

Verin yeniden telefon etti, bu kez hemen bağlandı.

“Gazeteyi okumuş olmalısın Verin, saatlerdir aramanı bekliyordum doğrusu.”

Verin, “Nereledesin, Gallowglass?” diye sordu. Yeğeni tam bir serseriydi. Eskiden o sırada nerede geziyorsa oradan üzerinde telefon numarasından başka bir şey yazmayan kartpostallar gönderirdi ki bulunduğu yer Almanya’da bir otoban, Amerika’da Route 66, Norveç’te Trollstigen ya da Çin’de Guoliang Tüneli olabilirdi. Gelen kartpostallar cep telefonlarının çıkmasıyla giderek azalmıştı. Artık GPS ve İnternet sayesinde Gallowglass’ın nerede olduğunu anında öğrenebiliyordu. Verin kartpostalları özlemediğini söyleyemezdi.

Gallowglass belli belirsiz, “Warrnambool’un dışında bir yerlerdeyim,” dedi.

Verin, “Warrnambool da neresi?” diye sordu.

Ernst ve Gallowglass aynı anda cevap verdi. “Avustralya.”

“Orada Alman aksanıyla konuşan birisi mi var? Yeni bir erkek arkadaşın mı var yoksa?” diye dalga geçti Gallowglass.

“Sözlerine dikkat et, ufaklık,” diye tersledi Verin. “Aileden olabilirsin ama yine de boğazımı kesiveririm senin. Konuşan kocam Ernst.”

Ernst sandalyesinde öne doğru kaykıldı ve kaygıyla başını salladı. Çoğu erkek vampirden daha güçlü de olsa karısının erkek bir vampirle kapışmasından hoşlanmazdı. Verin elini sallayarak onu sakinleştirdi.

Gallowglass kıkırdadı. Ernst, tanışmadığı bu vampirin sorun yaratmayacağına karar verdi. “İşte benim korkutucu Verin halam. Bunca yıldan sonra sesini duymak ne güzel. Ve bana sakın gazetede gördüğün hikâyeye senin beni aramandan daha çok şaşırdığımı söyleme.”

Verin, ikisinin Philippe’in yatağı başında oturup adamın sayıklamalarını dinledikleri o geceyi hatırlayarak, “Doğrusu bir parçam onun dışarıda parti yaptığını umuyordu,” diye itiraf etti.

“Parti yapmanın bulaşıcı olduğunu ve benim de aynısını yaptığımı mı sandın?” Gallowglass güldü. Verin onun Philippe’e giderek daha çok çok benzediğini fark etti.

“Aslına bakarsan gerçekten öyle olduğunu ummuştum.” Buna inanmak, babasının anlattığı, zaman bükücü bir cadının imkânsız hikâyesine inanmaktan daha kolaydı.

“Verdiğin sözü yine de tutacak mısın?” diye sordu Gallowglass yumuşak bir sesle.

Verin yalnızca bir anlığına tereddüt etti ancak Ernst bunu fark etti. Verin verdiği sözleri her zaman tutardı. Küçücük, her şeyden ürken bir çocukken, Verin ona büyüyüp kocaman bir adam olacağına söz vermişti. Ernst, bu söze güvendiğinde daha altı yaşındaydı ve o günden beri Verin’in verdiği her söze inanmıştı.

“Matthew’u o kadınla birlikte hiç görmedin, bir kez gördüğünde...”

Verin, “Üvey kardeşimin her zamankinden fazla problem yarattığını mı düşüneceğim? Mümkün değil,” diye kestirip attı.

“Verin, kadına bir şans vermelisin, o da Philippe’in kızı sayılır ve Philippe’in kadınlar konusundaki zevkini iyi bilirsin.”

“O cadı onun gerçek kızı değil,” dedi Verin hemen.

Warrnambool yakınlarında bir yolun üzerinde, Gallowglass dudaklarını ısırdı ve cevap vermedi. Verin, Diana ve Matthew hakkında ailedeki herkesten daha çok şey bilebilirdi ancak onun kadar çok şey bilmiyordu. Diana ve Matthew döndüğünde vampirler ve çocukları konusunu konuşmak için çok fırsatları olacaktı ama bunu şimdi tartışmanın gereği yoktu.

“Hem Matthew burada değil,” dedi Verin gazeteye bakarak. “Numarayı aradım, başkası cevap verdi ve telefonu açan kişi Baldwin de değildi.” İşte bu yüzden aniden bağlantıyı kesmişti. Eğer şu anda tarikata Matthew başkanlık etmiyorsa telefon numarası, Philippe’in yaşayan tek öz oğluna geçmiş olmalıydı. “Numara” neredeyse telefonun ilk icat edildiği yıllarda kullanılmaya başlanmıştı. Onu Philippe, Ysabeau’nun eylüldeki doğum gününü hatırlatacak şekilde seçmişti: 917. Telefon sistemindeki her ulusal ve uluslararası gelişmeyle birlikte numara daha modern bir versiyonlara aktarılıp kullanılmıştı.

Gallowglass da “numara”yı aramıştı. “Telefonu açan kişi Marcus’tu,” dedi.

Verin şaşkınlıkla, “Marcus mu?” dedi. “de Clermont’ların geleceği Marcus’un ellerinde mi?”

“Verin hala, ona da bir şans vermelisin. O iyi bir delikanlı.” Gallowglass duraksadı. “Ayrıca ailemizin geleceği hepimizin ellerinde. Philippe bunu biliyordu, eğer bilmeseydi Sept-Tours’a dönme sözü almazdı bizden.”

Philippe de Clermont, kızı ve erkek torununa gayet kesin konuşmuştu. İşaretleri gözleyeceklerdi: Büyük gücü olan Amerikalı bir cadı, Bishop adı, simya ve tarihsel garip keşifler.

Bu işaretler belirttiği zaman, Gallowglass ve Verin, de Clermont’ların baba ocağına dönmeliydi. Philippe, ailenin bir araya gelmesinin neden bu kadar önemli olduğunu açıklama konusunda ketum davranmıştı ama Gallowglass bunu biliyordu.

Gallowglass on yıllar boyunca beklemişti. Sonra Salemlı Bridget Bishop’ın son torunlarından birisi olan Rebecca adında Massachusetts’li bir cadı hakkında hikâyeler duymaya başlamıştı. Gücü dilden dile dolaşan bu cadının trajik ölümü de her yerde duyulmuştu. Gallowglass, Rebecca’nın kızının izini New York’ta bulmuştu. Kızı belli aralıklarla izlemişti; çocuk bahçesinde oynadığı günlerden, doğum günü partilerine gittiği günlere ve üniversiteden mezun olduğu güne dek Diana Bishop’ı gözünün önünde tuttu. Gallowglass, Diana, Oxford’a kabul edildiğinde onun ebeveyniymişçesine gurur duymuştu. Genç profesör kampüste yürürken Gallowglass, Yale’daki Harkness Kulesi’nin arkasında durup çan seslerinin bedeninde çınlamasını dinlemişti. Giysileri biraz farklıydı belki

ama ister çemberli bir iç etek ve 16. yüzyıl'a ait bir yaka ister gösterişsiz bir erkek ceketi ve pantolon giysin, Diana yürüyüşüyle, omuzlarının dik duruşuyla kendini belli ediyordu.

Gallowglass, Diana'ya karşı mesafesini her zaman korumuştı ama Diana'nın enerjisinin bir iblisi çektiği ve yarattığını onu takip etmeye başladığı gün olduğu gibi bazen müdahale etmesi gereken anlar da olmuştu. Gallowglass pek çok kez Yale'in çan kulesinden fırlayıp profesör Bishop'a koşup sarılmak ve onu yıllar sonra gördüğüne ne kadar memnun olduğunu yüzlerce kez söylemek istemişti ve bunu yapmadığı için kendisiyle gurur duyduğu söylenebilirdi.

Gallowglass, Baldwin'in, Ysabeau'nun emriyle Matthew'la ilgili acil bir durum için Sept-Tours'a çağrıldığını duyduğunda, tarihsel garipliklerin belirmeye başlamasının an meselesi olduğunu anlamıştı. Elizabeth dönemine ait, önceden bilinmeyen iki minyatürün keşfedildiği haberini görmüştü. Sotheby's'e ulaşmayı başardığında minyatürler çoktan satın alınmıştı. Onların yanlış ellere düşeceği kaygısıyla paniklemişti. Ama Ysabeau'yu hafife almıştı. Bu sabah Marcus'la konuştuğunda, Matthew'un oğlundan, minyatürlerin Ysabeau'nun Sept-Tours'daki sehпасının üzerinde emniyette olduklarını öğrenmişti. Gallowglass'ın, resimleri Shropshire'da bir evin içine saklamasının üzerinden neredeyse dört yüz yıl geçmişti. Onları ve resmettikleri iki yarattığı bir kez daha görmek iyi olacaktı.

Bu arada yaklaşan fırtına için hazırlık yapıyordu; her zamanki gibi olabildiğince uzağa, olabildiğince hızlı giderek. Bir zamanlar deniz yolculuklarını ve treni kullanırdı ama artık motosikletiyle dağlarda, virajlı yollarda gitmeyi tercih ediyordu. Gür saçlarının arasında dolaşan rüzgâr ve bembeyaz tenini tamamen örtecek şekilde sıkıca fermuarı kapatılmış deri ceketiyle Gallowglass, de Clermont ailesini ne pahasına olursa olsun korumak için uzun yıllar önce verdiği sözü tutma görevine hazırlanmıştı.

Verin, telefonun diğer ucundan hışırtilı bir ses çıkararak yeğenini düşüncelerinden ayırdı. "Gallowglass? Hâlâ orada mısın?"

"Evet halacığım, buradayım."

"Ne zaman yola çıkıyorsun?" Verin, iç geçirerek başını ellerinin arasına aldı. Ernst'ün yüzüne hâlâ bakamıyordu. Zavallı Ernst, bile bile bir vampirle evlenerek kendisini yüzyıllara yayılan arzu ve kanla dolu bir

hikâyeye dâhil etmişti. Ancak Verin, Philippe'e bir söz vermişti ve babası ölmüş bile olsa onu hayal kırıklığına uğratmaya niyeti yoktu.

Gallowglass, "Marcus'a iki gün sonra orada olacağımı söyledim," dedi. Verin sözünü tutmamayı düşündüğünü itiraf etmedi. Gallowglass da halasının kararıyla rahat bir nefes aldığını belli etmedi.

"Orada görüşürüz." Bu durumda Verin'in, Ernst'e bir süre üvey annesinin çatısı altında olacaklarını haber vermesi için zaman kalmış oluyordu. Elbette bu haber Ernst'ü pek de mutlu etmeyecekti.

Gallowglass, Verin telefonu kapatmadan, "İyi yolculuklar, Verin hala," demeyi başardı.

Gallowglass telefonu cebine koyup bir süre denizi seyretti. Bir zamanlar Avustralya kıyılarının bu bölümünde bir deniz kazası geçirmişti. Sırlısıklam karaya çıktığı bu sahilleri seviyordu. Sigarasına uzandı. Sigara içmek de, kasksız motosiklet kullanmak gibi ona bir taraftan ölümsüzlük bahşeden, bir taraftan da sevdiği herkesi alıp götüreren evrene karşı burnunun dikine gittiğinin bir göstergesiydi.

"Şimdi de bunları elimden almak istiyorsun, öyle mi?" diye sordu rüzgâra. Rüzgâr içini çekerek cevap verdi. Matthew ve Marcus'un sigara dumanının başkalarını etkilemesi konusunda net fikirleri vardı. Onları öldüremezdi tamam ama diğer herkes için ölümcüldü.

Marcus, sarsılmaz bir mantıkla, "Eğer herkes ölürse kimi yiyeceğiz?" diye soruyordu. Bir vampir için tuhaf bir düşünme tarzıydı ve Matthew da bu konuda Marcus'tan daha iyi sayılmazdı. Gallowglass onların bu halini çok fazla eğitim almış olmalarına yoruyordu.

Sigarasını bitirdi ve eliyle cebindeki küçük deri bir keseye uzandı. Kesenin içinde iki buçuk santimetre boyunda ve yarım santim eninde, yirmi dört küçük disk vardı. Atalarından kalma evin yakınlarında bulunan bir dişbudak ağacının dalından kesilmişlerdi. Her birinin üzerinde yakılarak kazınmış bir işaret vardı; artık konuşulmayan bir dilin unutulmuş alfabesi.

Gallowglass, büyüye karşı her zaman saygı beslemişti, Diana Bishop'la karşılaşmadan önce de bu böyleydi. Yeryüzünde ve denizlerde hiç kimsenin anlamadığı bazı güçler vardı ve bunlar söz konusu olduğunda Gallowglass başını çevirmesi gerektiğini iyi bilirdi. Ama rünler söz konusu

olduğunda karşı koyamıyordu. Kaderinin tehlikeli sularında yüzerken bu diskler ona kılavuzluk ediyordu.

Parmaklarını yumuşak tahta diskler arasında dolaştırdı, elinin içinde su gibi akıp gitmelerini hissetti. Akıntının hangi yönde olduğunu anlamak istiyordu; akış, de Clermont ailesinden yana mıydı yoksa onlara karşı mı?

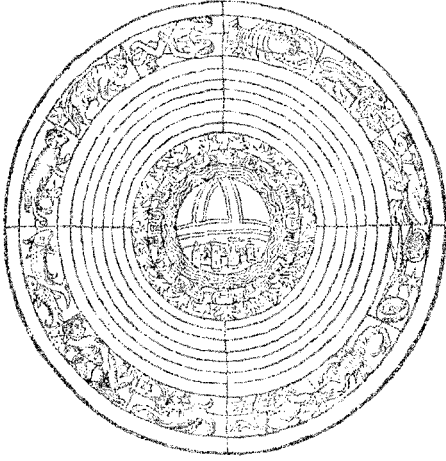
Parmakları sonunda durduğunda, durumu ona gösterecek olan rünü seçti. *Nyd*, yani yokluk ve arzuyu simgeleyen rünü çekmişti. Gallowglass gelecekte onu ne beklediğini anlamak için elini yeniden keseye daldırdı. Bu kez de *Odal*'ı yani ev, aile ve mirası simgeleyen rünü çekmişti. Son kez elini keseye soktu, ait olmaya dair onu her daim kemiren arzuyu nasıl tatmin etmesi gerektiğini öğrenmek istiyordu.

Bu kez *Rad* rününü çekmişti ve bunun kafa karıştıran anlamları vardı. Hem varış hem ayrılığı, bir yolculuğun başlangıcını ve sonunu, ilk defa karşılaşmayı ve uzun zamandır beklenen bir kavuşmayı temsil ediyordu. Rünün bu seferki mesajı açık ve netti.

Gallowglass, "Sana da iyi yolculuklar, Diana yenge ve beraberinde amcamı yanında getirmeyi sakın unutma," dedikten sonra motoruna atlayarak ne tahmin edebildiği ne de erteleyebileceği geleceğine doğru yola çıktı.

IV. KISIM

İmparatorluk: Prag

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Merdivenlerden aşağı güm güm inen Matthew, kaşlarını çatarak yere dağılmış kutulara baktı. “Kırmızı pantolonum nerede?” diye sordu. Ruh hali, dört haftalık yolculuğumuzun ikinci haftasında Pierre, çocuklar ve Hamburg’daki eşyalarımızdan ayrıldığıımızda kötüleşmeye başlamıştı. Bir on gün de İngiltere’den, farklı bir takvim kullanan Katolik bir ülkeye yolculuk ettiğimiz için kaybetmiştik. Prag’da bugün tarih 11 Mart’ı gösteriyordu ve Pierre ile çocuklar henüz buraya ulaşmamışlardı.

“Bu dağınıklıkta pantolonumu bulmam mümkün değil,” dedi sinirini iç eteklerimin birinden çıkaran Matthew.

Haftalarca eyer torbaları ve tek bir ortak sandıkla yaşamak zorunda kaldıktan sonra, Sporrengasse olarak bilinen Prag Kalesi’ne doğru giden yokuşa tünemiş dar, uzun eve varmıştık ama eşyalarımız bizden üç gün sonra gelebilmişti. Alman komşularımız bizim sokağa, Deh Sokağı adını vermişti çünkü atların teşvik edilmeden o yokuşu çıkmaları imkânsızdı.

“Kırmızı bir pantolonun olduğunu bilmiyordum,” dedim doğrularak.

Matthew, iç çamaşırlarımın olduğu bir kutuyu eşeleyerek, “Evet, var,” dedi.

“Orada olmadığı ortada,” dedim.

Dişlerini gıcırdatarak, “Başka her yere baktım,” dedi.

Gayet oturaklı siyah pantolonuna bakarak, “Ben bulurum o zaman ama kırmızı pantolonunu neden istiyorsun?” diye sordum.

Matthew, eşyalarımın bulunduğu başka bir kutuya dalarak, “Çünkü Kutsal Roma İmparatoru’nun ilgisini çekmeye çalışıyorum,” cevabını verdi. Bacak boyu, boy uzunluğunun büyük bir kısmını oluşturan dev bir vampirin, kan kırmızısı pantolon giymesi elbette meraklı gözlerin ilgisini çekerdı. Ama Matthew planından vazgeçmeyecekti. Zihnimi topladım,

kırmızı pantolondan ortaya çıkmasını istedim ve kırmızı ipleri izlemeye başladım. İnsanların ve nesnelerin izini sürmek dokuyucu olmanın artılarından biriydi ve ben de bu artıyı yol boyunca pek çok kez kullanma fırsatı yakalamıştım.

Matthew aramızda oluşan dağ gibi giysi yığınının bir iç etekliği daha atarak deşmeye devam etti. “Babamın gönderdiği ulak geldi mi?” diye sordu.

“Evet, her neyse kapının orada duruyor,” dedim. Gözden kaçmış bir sandığın içini aradım: uzun eldivenler, üzerinde çift başlı kartal olan bir zırh, zarif oymalı bir kupa ve değnek tarzı bir alet vardı. Zafer dolu bir sesle, uzun dar pantolonu çıkardım. “Buldum onu!” diye bağırdım.

Matthew, pantolon krizini unutmuş, ilgisini tamamen babasının gönderdiği pakete yoğunlaştırmıştı. Onu bu kadar şaşırtan şeyin ne olduğunu anlamaya çalışıyordum.

“Bu... Bosch’a ait bir eser mi yoksa?” Hieronymus Bosch’un eserlerini, simya araç-gereçleri ve sembolizmini tuhaf şekillerde kullanması dolayısıyla hemen tanıyabiliyordum. Resimleri, uçan balıklar, böcekler ve dev ev aletleri ve erotize edilmiş meyvelerle doluydu. Psikedelik bir tarza dönüşmeden çok uzun zaman önce, Bosch, dünyayı parlak renkler ve uyumsuz kombinasyonlar olarak görmüştü.

Ancak Matthew’un Old Lodge’daki Holbein’ları gibi Bosch’un bu eseri de tanıdık değildi. Birbirine menteşeyle bağlı üç panelden oluşan üç kanatlı bir resimdi. Mihrap üzerinde yer alması için tasarlanan üç kanatlı eserler, özel dinsel kutlamalar dışında kapalı tutulurdu. Modern müzelerde de dış yüzey ender olarak görünürdü.

Ressam, dış panelleri kadifemsi siyah bir boyayla kaplamıştı. Ay ışığı altında parlayan kurumuş bir ağaç iki paneli kaplıyordu. Ağacın köklerine küçük bir kurt çıkmış, üst dallarına da bir baykuş tünemişti. İki hayvan da bilge bakışlarla resme bakana bakıyordu. Ağacın çevresinde, karanlığın içinde, bedensiz bir düzine göz parlıyordu. Sahne, ölü ağacın arkasında solgun gövdeleri ve yanar döner yeşillikteki dallarıyla sıralanmış normal görünüşlü ağaçların yaydığı ışıqla aydınlanıyordu. Bu ağaçlardan gecenin seslerini dinlemek istermiş gibi çıkan kulakları ancak yakından bakınca görebildim.

Bosch'un eserine merakla bakmayı sürdürerek, "Bunun anlamı ne?" diye sordum. Matthew'un parmakları yeleğinin bağcıklarıyla oynuyordu. "Eski bir Flaman atasözünü simgeliyor," dedi. "*Ormanın gözleri, ağaçların kulakları vardır; o halde ben de göreceğim, susacak ve duyacağım.*" Bu söz, Matthew'un sürdürdüğü gizli yaşamı mükemmel şekilde anlatıyor ve bana Kraliçe Elizabeth'in yeni favori özdeyişini hatırlatıyordu.

Üç kanatlı resmin iç kısmında birbirleriyle bağlantılı üç sahne vardı: Bir panelde yine aynı siyah zemin üzerinde düşmüş melekler resmedilmişti. İlk bakışta çift kanatlarıyla yusufçukları andırıyorlardı ancak aslında cennetten düşerken başları ve bacakları azapla bükülmüş insan bedenlerine sahiptiler. Karşı paneldeki mahşer günü dirilen ölümler tasviri Sept-Tours'daki fresklerden bile korkunçtu. Balıkların ve kurtların açılmış ağızları cehennemin kapılarıydı, lanetlenmiş olanları sonsuz acı ve ızdırabın beklediği cehenneme göndermek için yutmak üzere bekliyordu.

Orta kısımda ise çok farklı bir ölüm tasviri yer alıyordu: Dirilen Lazarus sakın bir şekilde tabutundan çıkıyordu. Uzun bacakları, koyu renk saçları ve ciddi ifadesiyle Matthew'u andırıyordu. Orta panelin kenarları boyunca ölü sarmaşıklar tuhaf meyveler ve çiçekler vermişti. Çiçeklerin bazılarında kan damlıyor, bazıları da insan ve hayvanlar doğuruyordu. İsa tasvirde yoktu.

"Rudolf'un bunu almasını istememene şaşırmıyorum, Lazarus sana çok benziyor," diyerek Matthew'a pantolonunu uzattım. "Bosch da senin bir vampir olduğunu biliyor olmalıydı."

"Jeroen -ya da senin bildiğin ismiyle Hieronymus- görmemesi gereken bir şey fark etti," dedi. "Jeroen'in beni beslenirken gördüğünü, bir sıcakkanlıyla beraberkenki halimi gösteren eskizlerini görene dek bilmiyordum. O günden sonra tüm yaratıkların yarı insan yarı hayvan çift doğası olduğuna inandım."

Bir leyleği başına şapka diye geçirmiş tırmıklı bir şeytandan kaçan, çilekten kafası, kirazdan elleri olan çıplak bir kadını incelerken, "Bazen de yarı bitki olabiliyor sanırım," dedim. Matthew hafifçe güldü. Matthew'un sırrını bilen kişilerin sayısı beni endişelendirmeye başlamıştı. "Elizabeth ve Bosch gibi Rudolf da senin bir vampir olduğunu biliyor mu?" diye sordum.

Elindeki dar kırmızı pantolonu buruşturarak, “Evet, İmparator da Konsil’in bir parçası olduğumu biliyor,” dedi. “Bu arada pantolonumu bulduğun için teşekkür ederim.”

“Eğer araba anahtarlarını kaybetmek gibi bir huyun varsa, lütfen bana önceden söyle çünkü her sabah sen işe gitmeden önce böyle bir telaş yaşama niyetinde değilim.” Kollarını beline sarıp yanağını kalbinin üzerine dayadım. Sakin, düzenli kalp ritmi beni her zaman sakinleştirdi.

Matthew bana sarılarak başını başımın üstüne koydu, mükemmel bir bütün olmuştuk: “Ne yaparsın, beni boşar mısın?” diye sordu.

“Bana vampirlerin asla boşanmadığını söylemiştin.” Onu hafifçe sıktım. “Eğer bu kırmızı pantolonu giyersen çizgi film karakterlerine benzeyeceksin, yerinde olsam siyahtan vazgeçmezdim, fark edilmemen zaten imkânsız.”

Bir öpücükle benden ayrılarak, “Seni cadı,” diye fısıldadı.

Matthew, makul siyah pantolonu üzerinde, İmparator Rudolf’a koleksiyonu için muhteşem bir kitap sunan; çoğunluğu şiir formunda yazılmış uzun bir mesaj taşıyarak Kale’ye doğru yola çıktı. Dört saat sonra eli boş döndü. Mesajı, İmparator’un bir hizmetkârına teslim etmek zorunda kalmıştı. İmparator kimseyi huzuruna kabul etmemiş, Matthew da diğer büyükelçilerle birlikte beklemek zorunda kalmıştı.

“Tüm o sıcakkanlı vücutlarla birlikte beklemek, sığır taşıyan bir kamyonla tıklamak gibi bir şeydi. Temiz hava alabilmek için bir yer aradım ama yandaki odalar da cadılarla doluydu,” dedi Matthew.

Jack’in gelişi için hazırlık yapıyordum. Ne olur ne olmaz diye Matthew’un kılıcını çarşaf dolabının üstüne koymak için tırmandığım masadan inerken, “Cadılar mı?” diye sordum.

Matthew, “Hem de onlarcası vardı ve Almanya’da olup bitenlerden şikâyet ediyorlardı,” diyerek, “Gallowglass nerede?” diye sordu.

“Yeğenin yumurta almakla, ayrıca eve bir kâhya ve aşçı bulmakla meşgul. Françoise, Lütercilerin Tanrısız toprakları olarak nitelediği Orta Avrupa’ya yaptığımız geziye katılmayı net bir şekilde reddetmişti. Şimdi Old Lodge’da Charles’ı şımartıyor olmalıydı. Gallowglass ise gerekli kişileri bulana dek uşak ve ayakçılık görevlerini üstlenmişti. Mükemmel Alman-

cası ve İspanyolcası sayesinde ev için gerekli tedariklerin yapılmasında çok faydalı olmuştu. “Cadılardan bahset bana,” dedim.

Matthew anlatmaya başladı: “Kent, Orta Avrupa’da şu anda iblisler, vampirler ve cadılar için en güvenli yer. Ama Rudolf’un özellikle cadılara karşı sempatisi var çünkü onların bilgi ve güçlerine gıpta ediyor.”

“İlginç.” Cadıların kimliklerini merak etmemle birlikte üçüncü gözümün önünde yüzlerinin belirmesi bir oldu. “Kırmızı sakallı büyücü kim? Ve bir gözü mavi, diğeri yeşil olan cadı?”

Matthew uğursuz bir edayla kapıdan çıkarken, “Burada o kadar uzun kalmayacağız. Kimlikleri önemli değil,” dedi. Elizabeth tarafından kendisine verilen görevi bugünlük yerine getirmişti, şimdi sırada Konsil için nehrin karşı tarafındaki tarihî bölgeye gitme işi vardı. “Karanlık çekmeden dönerim, Gallowglass dönene kadar evden ayrılma, kaybolmanı istemiyorum,” diyerek yola koyuldu. Aslında hiçbir cadıyla karşılaşmamı istemiyordu.

Gallowglass, Sporrengasse’a yanında iki vampir ve pretzel gevreği getirmiş olarak döndü. Gevreği bana verdikten sonra yeni hizmetkârlarımla beni tanıştırdı.

Karolina aşçıydı ve Tereza da ev hizmetlerini görüyordu. Her ikisi de aristokrat ya da önemli yabancı ziyaretçilere hizmet etmeye kendini adanmış Bohemyalı bir vampir klanının üyesiydi. de Clermont hizmetçilerine benzer şekilde onlar da ünlerini ve yüksek maaşlarını olağanüstü uzun yıllar boyunca çalışabilmelerine ve sadakatlerine borçluydu. Uygun bedeli ödeyince klanın yaşlısından gizlilik güvencesi de almıştık. Kadınları Papa’nın elçisinin evinden alınıp bize verilmişti. Elçi de, de Clermont’lara olan saygısından bunu kabul etmişti. Ne de olsa de Clermont’lar son Papalık seçimlerini kendi çıkarlarına göre ayarlamıştı, elçi kimden etmek yediğini biliyordu. Bense daha çok Karolina’nın omlet yapmayı bilip bilmediğiyle ilgileniyordum.

Sonunda evimizi kurmuştuk, Matthew her sabah Kale’ye giden yolu tırmanırken ben de eşyalarımı çıkardım, Malá Strana adı verilen semtimizdeki komşularımızla tanıştım ve evin eksik üyelerinin yolunu gözledim. Annie’nin neşesini ve dünyaya duyduğu hayretini ve Jack’in başını beladan kurtaramama yeteneğini özlemiştim. Çoğu büyükelçi

bu mahallede oturduğundan dolambaçlı sokağımız her yaş ve ulustan çocukla doluydu. Öyle görünüyordu ki Matthew, İmparator tarafından kendisinden uzak tutulan tek yabancı değildi. Gallowglass'ın bolca duyduğu hikâyelerde, Rudolf'un İtalyan bir sahafla ya da Saksonyalı basit bir madenciyle saatler geçirmek adına önemli kişileri nasıl hiçe saydığı anlatılıyordu.

Baharın ilk gününün ikindi vaktiydi, ev, pişmekte olan domuz ve meyveli hamur tatlısı kokularıyla dolarken sekiz yaşlarında hırpani görünen bir çocuk beni durdurdu.

“Bayan Roydon!” diye sevinçle haykırdı yüzünü korsajıma gömüp bana sıkı sıkı sarılan Jack. “Prag’ın dört ayrı şehirden oluştuğunu biliyor muydunuz? Oysa Londra, yalnızca tek bir şehir. Üstelik Prag’ın bir kalesi bile var. Pierre, yarın beni su değirmenine götürecektir.”

Saçlarını okşayarak, “Merhaba, Jack,” dedim. Prag’a yapılan zorlu ve dondurucu yolculuk sırasında bile boy atmaya sürdürmüştü. Pierre, onu besiyeye çekmiş olmalıydı. Annie ve Pierre’e bakarak gülümsedim. “Matthew gelmenize çok sevinecek, sizi özledi.”

Jack başını kaldırıp bana bakarak, “Biz de onu özledik,” dedi. Gözlerinin altında koyu renk halkalar belirmişti ve hızla büyümesine rağmen yine de solgun görünüyordu.

Elimi alnına koyarak, “Sen hasta mı oldun?” diye sordum. İklim soğuk algınlığının ölümcül olabileceği derecede sertti ve şehirde tehlikeli bir grip salgını olduğunu duymuştum.

Pierre, “Uyumakta zorluk çekiyor,” dedi sessizce. Ses tonundan hikâyenin bundan ibaret olmadığını sezebiliyordum ama bu konu bekleyebilirdi.

“O halde bu gece iyi bir uyku çekeceksin çünkü odanda muazzam bir kuş tüyü yatak bulunuyor. Şimdi Tereza’yla birlikte git de sana eşyalarının yerini gösterip akşam yemeği için hazırlanmana yardım etsin,” dedim. Vampir görgü kurallarına göre sıcaakkanlılar, Matthew ve benim uyuduğumuz ikinci katta kalacaktı. Evin dar planı nedeniyle giriş katında yalnızca mutfak ve kiler yer alıyordu. Bu da birinci katta misafir odalarının bulunduğu anlamına geliyordu. Evin vampirleri geniş bir manzaraya bakan ve pencereleri olan üçüncü kata el koymuştu.

“Üstat Roydon,” diye ciyakladı Jack. Tereza’nın onu durdurmasına fırsat vermeden koşup kapıyı açtı. Karanlığa ve Matthew’un tepeden turnağa gömülü olduğu koyu renk yünlere rağmen onu nasıl tanıdığı bir muammaydı.

Jack, taş gibi sert vampir bacaklarına çarpıp kendini yaralamadan Matthew onu tuttu. “Yavaş ol,” dedi. Gallowglass, Jack’in şapkasını kaparak saçlarını okşadı.

“Nehirde neredeyse donuyorduk, kızak bir kez ters döndü ama köpeğe bir şey olmadı. Kızarmış yaban domuzu yedim. Annie, eteğini at arabasının tekerleğine kaptırdı, neredeyse düşüyordu.” Jack, yolculuğun detaylarını anlatmaya âdeta yetişemiyordu. “Kayan bir yıldız gördüm, pek büyük değildi ama Pierre’in dediğine göre eve dönünce bunu Üstat Harriot’a anlatmalıymışım. Üstat Harriot’a göstermek için gördüğüm yıldızın resmini yaptım.” Jack’in eli, kirli yeleşinin içine kaydı ve içeriden aynı pislikte bir parça kâğıt çıkardı. Ancak bir azizin naaşı önünde yapılabilecek bir reveransla çizdiği resmi Matthew’a sundu.

Gerekli ilgiyle resmi inceleyen Matthew, “Hiç fena değil,” dedi. “Kuyruğu çizisindeki kavis ve çevresindeki diğer yıldız tasvirlerini beğendim. Bu akıllıca, Jack. Üstat Harriot, gözlem gücünü görmekten mutluluk duyacak.”

Jack kızardı. “Bendeki sonuncu kâğıt bu. Prag’da kâğıt satılıyor mu?” diye sordu. Londra’dayken Matthew, Jack’e her sabah bir cep dolusu müsvedde kâğıt temin ediyordu. Jack’in onları nasıl değerlendirdiği yoruma açıktı.

Matthew, “Şehirde malzeme bolluğu var. Pierre, yarın seni Malá Strana’daki dükkâna götürür,” dedi.

Bu heyecan verici vaatten sonra çocukları yukarı kata çıkarmak hayli güç oldu ancak Tereza bu zorlu görevi tatlı sert üslubuyla yerine getirmeyi başardı. Böylece dört yetişkin de özgürce konuşma fırsatı bulmuş oldu.

Matthew kaşlarını çatarak Pierre’e döndü. “Jack hasta mı?”

“Hayır, *milord*. Sizden ayrıldığımızdan beri uyumakta zorluk çekiyor.” Pierre tereddüt etti. “Sanırım geçmişindeki günahlar aklını kurcalıyor.”

Matthew’un yüzü yumuşadı ama hâlâ endişeli görünüyordu. “Onun dışında yolculuk beklendiği gibi miydi?” Matthew üstü kapalı bir biçimde

yolculuk sırasında haydutlar ya da doğaüstü yaratıklar tarafından saldırıya uğrayıp uğramadıklarını soruyordu.

“Uzun ve soğuk bir yolculuk oldu,” diye yanıtladı Pierre, “ve çocuklar bir türlü doymak bilmediler.”

Gallowglass kahkahalara boğuldu. “Eh, gayet doğal.”

Pierre üstü kapalı bir bakışla, “Ya siz *milord*, Prag beklediğiniz gibi mi?” diye sordu.

“Rudolf beni hâlâ huzuruna kabul etmedi. Dedikodulara bakılırsa Kelley, Powder Kulesi’nin tepesinde, imbikleri ve kimbilir başka neleri havaya uçurmakla meşgul,” dedi Matthew.

“Ya tarihî bölge?” diye sordu Pierre nazıkçe.

“Her zamanki gibi.” Matthew’un sesi canlı ve rahattı. Kafasına bir şeyler takıldığını gösteriyordu bu da.

“Yahudi mahallesinden gelen söylentileri umursamadığın sürece. Oradaki cadılardan birisinin kilden yarattığı bir yaratığın geceleri sokaklarda dolaştığı söyleniyor.” Gallowglass masum bakışlarını amcasına çevirdi. “Bunun dışında, İmparator Ferdinand’ın şehri almasına yardım etmek için geldiğimiz 1547’den bu yana değişen pek bir şey yok.”

“Eksik olma, Gallowglass.” Matthew’un sesi nehrin üzerinde esen rüzgâr kadar soğuktu.

Çamurdan bir varlık yaratıp onu harekete geçirmek için sıradan bir büyüden çok daha fazlası gerekiyordu. Böyle bir söylentinin tek bir anlamı olabiliirdi; Prag’da bir yerlerde ölümler ve canlılar dünyası arasında gidip gelebilen biri, benim gibi bir dokuyucu daha vardı. Matthew’un bunu benden sakladığını benden önce Gallowglass yüzüne vurdu.

Başını hayretle sallayarak, “Bu haberi yengemden gizlemeyi düşünmüyordun herhalde?” diye sordu. “Bence pazarda yeterince zaman geçirmiyorsun. Malá Strana’daki kadınlar, İmparator’un sabah kahvaltısında ne yediğinden, seni görmeyi reddettiğine kadar her şeyi biliyorlar.”

Matthew, parmaklarını üç kanatlı resmin tahta yüzeyinde gezdirerek, “Bunu saraya götürmelisin, Pierre,” dedi.

“Ama bu resim Sept-Tours’daki sunak panosu,” diye itiraz etti Pierre. “İmparator, ihtiyatlı biri olmasıyla tanınmıyor, sizi er ya da geç kabul edecektir.”

Matthew, “Zaman, sahip olmadığımız tek şey ve de Clermont’ların başka pek çok sunak panosu var,” dedi hüzünlü bir şekilde. “İmparator’a bir not yazayım, sonra hemen yola koyulursun.”

Kısa bir süre sonra Pierre, resmi yanma alarak gitti. Ancak o da aynı Matthew gibi randevu alamadan, eli boş döndü.

Çevremde, dünyaları birbirine bağlayan ipler, gerilip yer değiştirerek, motifi anlayamayacağım kadar büyük bir dokuma meydana getiriyordu. Ama Prag’da bir şeylerin döndüğünü açık bir biçimde hissediyordum.

O gece yatak odamıza bitişik olan odadan gelen seslerle uyandım. Matthew yanımda değildi, oysa ben uykuya dalarken o kitap okuyordu. Yanında kimin olduğunu anlamak için kapıya gittim.

“Söyle bana, canavarın yüzünü gölgeleyince ne oluyor?” Matthew’un eli, önündeki büyük boy kâğıdın üzerinde hızla hareket etti.

“Daha uzakta görünüyor!” dedi Jack bu dönüşümden duyduğu hayretle.

Matthew, Jack’e kalemini uzatarak, “Sen dene,” dedi. Jack, dili dışarıda, büyük bir dikkatle kalemi kavradı. Matthew, çocuğun gerilen kaslarını yumuşatmak için sıksa sırtını ovuşturdu. Jack tam olarak dizlerinin üzerine çökmemiş, vücudunu destek almak üzere vampirin rahatlatıcı cüssesine dayamıştı. “Ne kadar çok canavar var,” diye mırıldandı Matthew gözlerimiz karşılaştıkça.

Jack, “Sen de seninkileri çizmek ister misin?” diye sordu kâğıdı Matthew’a iterek. “Böylece sen de uyuyabilirsin.”

Matthew, dikkatini Jack’e çevirerek, “Seninkiler benim canavarlarımı korkuttu,” dedi ciddi bir yüzle. Kalbim, kısacık hayatında katlandığı zorlukları düşünerek çocuk için burkuldu.

Gözlerimiz yeniden buluştuğunda başının ufak bir hareketiyle her şeyin kontrol altında olduğunu ima etti. Ona bir öpücük yollayıp sıcak kuş tüyü yatağına geri döndüm.

Ertesi gün İmparator’dan bir mektup geldi. Kalın bir bal mumu tabakasıyla mühürlenmiş ve kurdelelerle bezenmişti.

Pierre özür dilercesine, “Resim işe yaramış, *milord*,” dedi.

“Öyle görünüyor. O sunak panosunu çok seviyordum, şimdi onu yeniden ele geçirebilmek için bir sürü zahmete gireceğim,” dedi Matthew

sandalyesinde arkasına yaslanarak. Sandalye itiraz edercesine çatırdadı. Matthew kâğıda uzandı. Kıvrımlar ve yuvarlaklarla harflerin neredeyse tanınmayacak kadar değiştiği süslü bir el yazısıydı.

“El yazısı neden bu kadar süslü?” diye merak ettim.

“Hoefnagel’ler Viyana’dan geldiler ve zaman geçirecek başka hiçbir şeyleri yok. Majesteleri’ne göre, el yazısı ne kadar süslüyse o kadar iyidir,” diye cevap verdi Pierre esrarlı bir tavırla.

“Bu öğleden sonra Rudolf’u görmeye gidiyorum,” dedi Matthew yüzünde tatmin olmuş bir gülümsemeyle elindeki kâğıdı katlarken. “Babam çok memnun olacak, para ve mücevherat da göndermişti ama öyle görünüyor ki de Clermont’lar bu defa ucuz kurtuldu.”

Pierre elinde daha küçük ve daha sade yazılmış bir mektup tutuyordu. “İmparator kendi eliyle bir not ekledi.”

Matthew notu okurken omuzunun üzerinden baktım.

“*Bringen das Buch. Und die Hexe.*” İmparator’un süslü bir *R*, yuvarlanan bir *d* ve *l* ve çift *f*’den oluşan imzası vardı en altta.

Almancam biraz paslanmıştı ama mesaj gayet netti: “*Kitabı ve cadıyı getir.*”

“Çok erken konuşmuşum,” diye mırıldandı Matthew.

Gallowglass, “Sana İmparator’u büyükbabamın, karısı istemediği için Kral Philip’ten aldığı Titian’ın Venüs resmiyle tavla demiştim,” dedi. “Amcası gibi Rudolf’un da iflah olmaz bir kızıl saç hayranlığı vardır. Bir de açık saçık resimlere karşı koyamaz.”

“Bunlara cadılara olan hayranlığını da ekleyelim,” dedi kocam alçak sesle. Mektubu masaya fırlattı. “Onu tavlayan resim değil, Diana. Belki de davetini reddetmeliyim,” dedi.

“Ama amca, bu bir emir,” dedi Gallowglass kaşlarını çatarak.

“Ve Ashmole 782, Rudolf’ta,” diye ekledim ben de. “Hiçbir şey yapmadan Sporrengasse’deki Üç Kuzgun’un önünde belireceğini sanıyorsak çok yanılırız, onu bulmamız gerek.”

“Bize kuzgun mu diyorsun, yengeciğim?” diye sordu Gallowglass alınmış gibi yaparak.

“Evin üzerindeki işareten bahsediyorum, seni koca budala,” dedim. Sokaktaki diğer her evde olduğu gibi, bizimkisinde de kapının üzerinde

numara yerine bir sembol vardı. Yüzyılın ortasındaki büyük yangından sonra, İmparator'un büyükbabası, her evi birbirinden ayırmak için sgraffito²lar dışında başka bir şeyin olması için ısrar etmişti.

Gallowglass sırttı. "Neden bahsettiğini gayet iyi biliyorum. Pırltın artınca ışık saçman hoşuma gidiyor sadece," dedi.

Burnumdan soluyarak büyü pırlıttımı daha kabul edilebilir ve insani düzeye getirmemi sağlayan gizlenme büyümünü üzerime çektim.

Gallowglass sözlerine devam etti. "Üstelik bizim türümüzde kuzguna benzetilmek büyük iltifattır. Bu durumda benim adım Muninn oluyor, Matthew Huginn olacak, seni de Göndül olarak anacağız yengeciğim."

"Neden bahsediyor?" diye sordum Matthew'a.

"Odin'in kuzgunları ve kızlarından," diye yanıtladı.

"Ha. Sağ ol, Gallowglass," dedim beceriksizce. Bir Tanrı'nın kızı olarak anılmak fena bir şey olamazdı.

"Rudolf'taki kitap Ashmole 782 olsa bile, sorularımızın cevaplarını onda bulacağımız ne malum?" dedi. Voynich el yazmasıyla yaşadıklarımız onu hâlâ endişelendiriyordu.

"Tarihçiler hiçbir zaman bir metnin sorularına cevap verip veremeyeceğini bilmezler. Ama aradığımızı bulamasak bile elimizde daha iyi sorular olacak," diye yanıtladım onu.

Matthew'un dudakları hafifçe büküldü. "Mesaj alındı," dedi. "Sensiz İmparator'u ya da kütüphanesini göremiyorum ve sen de Prag'dan o kitabı bulmadan ayrılmayacaksın. Bu durumda saraya birlikte gidiyoruz."

Gallowglass neşeyle, "Kendi ipinle asıldın, amca," dedi bana göz kırparak.

Richmond'a yaptığımız ziyarete kıyasla İmparator'u görmeye gitmek, bir kaşık şeker almak için yan komşuya gitmeye benziyordu. Tek bir fark vardı, daha resmî giyinmem gerekiyordu. Tanrı'ya şükür, Papalık elçisinin eşi, neredeyse benim ölçülerimdeydi ve gardırobu hem duruma uygun hem de bir İngiliz asilzadesinin karısına –ve bir de Clermont'a, diye eklemişti kadın çabucak– yakışacak kıyafetlerle doluydu. Prag'daki kadınların giyim stiline bayılmıştım: Uzun boyunlu sade elbiseler, çan

2 (İng.) Kazıma (seramik). (ç.n.)

şeklinde etekler, kolları bol kürklü ve işlemeli ceketler dönemin moda kıyafetleriydi. Giydikleri minik yakalar da havanın soğukluğuna karşı bir koruma sağlıyordu.

Matthew da kırmızı pantolon hayallerinden vazgeçmiş, bunun yerine her zamanki gri ve siyah pantolonunu seçmişti. Bugüne kadar giydiğini gördüğüm en çekici renk olan koyu yeşil astar, ceketinin açık yakasından ve kabarık pantolonundaki yarıklardan görünüyordu.

“Fevkalade görünüyorsun,” dedim onu süzdükten sonra.

Beni yanağımdan öperek, “Sen de tam bir Bohemyalı aristokrat olmuştun,” dedi.

Jack sabırsızlıkla dans ederek, “Artık gidebilir miyiz?” diye sordu. Birileri ona manşonlarına haç ve yeni ay işlenmiş gümüş ve siyah renklerde bir üniforma giydirmişti.

“İşte gidiyoruz ama Roydon’lar olarak değil, de Clermont’lar olarak,” dedim yavaşça.

Matthew, “Hayır, biz Matthew ve Diana Roydon’ız,” diye karşılık verdi. “de Clermont ailesinin hizmetkârlarıyla birlikte yolculuk yapıyoruz yalnızca.”

“Bu herkesin kafasını karıştırmaya yeter,” dedim evden ayrılırken.

“Kesinlikle,” diye gülümsedi Matthew.

Sıradan vatandaşlar gibi gidiyor olsaydık, yeni sarayın surlara yapışan ve yayalar için güvenli bir yol oluşturan merdivenlerini tırmanacaktık. Bunun yerine bana, evlerin meyilli temellerini, renkli *sgraffito*’ları ve boyanmış işaretleri görme fırsatı verecek şekilde ve İngiltere Kraliçesi’nin temsilcilerine yakışır biçimde atlarımıza binmiş olarak yol aldık. Kırmızı Aslan, Altın Yıldız, Kuğu ve İki Güneş evlerini geride bıraktık. Tepenin doruğunda keskin bir dönüş yaparak Hradčany denilen ve aristokratlarla, saray maiyetinin evlerinin olduğu bir mahalleye girdik.

Bu benim kaleyi ilk görüşüm değildi aslında. Prag’a ilk geldiğimiz zaman uzakta belirmişti ve evimizin pencerelerinden duvarlarını görebiliyorduk. Ancak ona hiç bu kadar yakın olmamıştım. Kale uzaktan algıladığımdan çok daha büyük ve genişti. Âdeta ticareti ve endüstrisi gelişmiş bağımsız bir şehir gibiydi. Önünde Aziz Vitus Katedrali’nin sivri gotik çatıları ve surları bölen yuvarlak kuleleri vardı. Savunma amacıyla

inşa edilen bu kuleler, şu anda Rudolf'un sarayını kendilerine ev edinmiş zanaatkârların atölyelerine ev sahipliği yapıyordu.

Saray muhafızları bizi batı kapısından kabul etti ve kapalı bir avluya götürdü. Pierre ve Jack atlarla kaldı, bizse silahlı muhafızlar tarafından kale duvarlarına sokulmuş bir dizi binaya götürüldük. Bu binaların nispeten yeni inşa edildiği, taşların keskin köşeleri ve parlaklığından belli oluyordu. Ofis binalarına benziyorlardı, daha ileride yüksek çatılı, ortaçağ taş işçiliğiyle inşa edilmiş yapıları görebiliyordum.

“Neler oluyor?” diye fısıldadım Matthew’a. “Neden saraya gitmiyoruz?”

Gallowglass, “Çünkü orada artık önemli hiç kimse bulunmuyor,” dedi. Güvenli bir biçimde deriyle kaplanmış ve nemli havada kıvrılmamaları için sayfaları kemerle bağlanmış Voynich el yazmasını kolunun altında taşıyordu.

Kaygan kaldırım taşları üzerinde yürümeme yardım eden Matthew, “Rudolf, kraliyet sarayını karanlık ve soğuk buluyor,” diye açıklama yaptı. “Yeni sarayı güneye bakıyor ve özel bir bahçeye açılıyor. Üstelik burada katedralden ve rahiplerden de uzak.”

Binanın salonları, Rudolf'un imparatorluğunun neresinden geldiklerine bağlı olarak, insanların Almanca, Çekçe, İspanyolca ya da Latince bağırışlarıyla cınlıyordu. İmparator’a yaklaştıkça bu faaliyet daha da telaşlı bir hal aldı. Mimari çizimler üzerine tartışan bir sürü insanla dolu bir odadan geçtik. Bir başka odada denizkabuğuna benzetilmiş altın ve taş bir kâsenin meziyetleriyle ilgili hararetle bir tartışma yapılıyordu. En sonunda muhafızlar bizi geniş bir salonda bırakarak ayrıldılar; büyük koltukların, harıl harıl yanan tuğla bir ocağın ve derin bir konuşmaya dalmış iki adamın olduğu salondaydık. Adamlar bize döndü.

Altmış yaşlarında nazik görünümlü bir adam, “İyi günler, eski dostum,” dedi İngilizce. Matthew’a gözleri ışıdayarak gülümsedi.

Matthew, sıcak bir şekilde adamın kolunu kavrayarak, “Tadeáš,” dedi. “İyi görünüyorsun.”

Adam gözlerini kırıştırdı. “Sen de gençleşmiş görünüyorsun.” Adamın gözleri ışıldıyordu. Bakışlarının tenimde kendini ele verecek bir etkisi olmamıştı. “Ve işte herkesin hakkında konuştuğu kadın! Tadeáš Hájek,” diyerek başıyla selam verdi. Reveransla karşılık verdim.

Yağlı tenli, ince uzun ve neredeyse Matthew kadar koyu renk saçlı diğer adam bize doğru yürüdü. Matthew başını eğdi ve “Üstat Strada,” diye selamladı onu. Onu gördüğüne, ilk adamı gördüğü kadar sevinmemiş gibiydi.

Strada beni ilgiyle inceleyerek, “Gerçek bir cadı mı?” diye sordu. “Eğer öyleyse kız kardeşim Katharina onunla tanışmak istiyor. Şu anda hamile ve kendisini pek de iyi hissetmiyor.”

Matthew, “İmparator’un çocuğunun doğumunu Kraliyet doktoru Tadeáš’ın gözetmesi daha uygun olur,” dedi ve ekledi: “Yoksa kız kardeşinizin durumunda bir değişiklik mi oldu?”

Strada, “İmparator kız kardeşime hâlâ değer veriyor,” dedi buz gibi bir sesle. “Sadece bu bile kardeşimin kaprislerine müsamaha gösterilmesi için iyi bir neden.”

Tadeáš Hájek konuyu değiştirerek, “Joris’i görebildin mi?” diye sordu. “Ekselansları gönderdiğin sunak panosunu açtığından beri sadece onun hakkında konuşuyor.”

Matthew’un gözleri kapıya kayd. “Henüz görmedim,” dedi. “İmparator içeride mi?”

“Evet, Üstat Spranger’ın yeni resmini inceliyor. Çok büyük ve... ah, detaylı bir çalışma.”

Strada burun kıvrarak, “Bir Venüs resmi daha,” dedi.

Hájek gülümseyerek, “Bu Venüs, daha çok kız kardeşinizi andırıyor, efendim,” dedi.

Odanın uzak köşesinden, “*Ist das Matthäus höre ich?*” diye seslendi genizden gelen bir ses. Herkes ona doğru dönerek yerlere kadar eğildi, ben de hemen reverans yaptım. Konuşmasını takip etmek benim için sıkıntılı olacaktı; Rudolf’un Almanca değil Latince konuşacağını ummuştum. İmparator sözlerine devam etti: “*Und Sie das Buch und die Hexe gebracht, ich verstehe. Und die norwegische Wolf.*”

Rudolf, yüzüne göre oldukça uzun bir çenesi olan ufak tefek bir adamdı. Hapsburg ailesine özgü, dolgun, etli dudakları, yüzünün alt bölümünü fazla ön plana çıkarsa da bu durum solgun pörtlek gözleri ve düz burnuyla dengeleniyordu. Yıllardır sürdürdüğü rahat yaşam tarzı ve kaliteli şarap ona bir heybet katmıştı katmasına ancak bacakları yine de ince ve cılız

kalmıştı. Üzerinde altın damgalar olan yüksek ökçeli kırmızı ayakkabılarıyla bize doğru yürüdü.

Matthew “eşim,” sözcüğünü hafifçe vurgulayarak, “Emrettiğiniz gibi eşimi de getirdim, Majesteleri,” dedi. Gallowglass, Matthew’un söylediklerini –Matthew Almanca bilmiyormuş gibi– kusursuz bir şekilde Almancaya çevirdi. Hamburg’dan Wittenberg’e, oradan da Prag’a yaptığımız kızak yolculuğunda onun Almancayı gayet iyi bildiğini görmüştüm.

Rudolf, Matthew’u onunla doğrudan konuşmaya ikna edebilirmiş gibi, “*Y su talento para los juegos también,*” dedi bir anda İspanyolcaya geçerek. Vücudumun her kıvrımını öyle titizlikle incelemeye koyuldu ki kendimi duşa atma isteği hissettim. “*Es una lástima que se casó en absoluto, pero aún más lamentable que ella está casada con usted.*”

“Çok üzüntü verici, Ekselansları,” dedi Matthew İngilizceden şaşmadan. “Ama sizi temin ederim ki biz evlendik. Hem babam hem de hanımefendi bu konuda ısrar etti.” Matthew’un bu sözü, Rudolf’un beni daha da dikkatli incelemesine neden oldu.

Gallowglass halime acıyarak, “*Das Buch,*” diyerek elindeki kitabı masaya bıraktı.

Bu, dikkatlerini çekmeyi başardı. Strada el yazmasını açarken, Hájek ve Rudolf bu yeni kitabın kraliyet kütüphanesi için ne muhteşem bir katkı olacağını konuşmaya başlamıştı. Ancak kitap çıktığında salonda hayal kırıklığıyla dolu bir hava oluştu.

Rudolf Almanca, “Nasıl bir şaka bu?” diye homurdandı.

“Sanırım Majesteleri’ni tam olarak anlayamadım,” dedi Matthew. Gallowglass’ın tercümesini bekledi.

Rudolf tükürükler saçarak, “Bu kitabı zaten biliyorum,” dedi.

Matthew eğildi. “Bu beni şaşırtmadı, Majesteleri. Kitabı John Dee’ye yanlışlıkla verdiğiniz söylendi bana.”

Strada kitabı tiksintiyle itti. “İmparator yanlışlık yapmaz!”

“Hepimiz hata yapabiliriz, Senyor Strada,” dedi Tadeáš Hájek nazıkçe. “Eminim kitabın İmparator’a geri gelmiş olmasının iyi bir açıklaması vardır. Belki de Dr. Dee içindeki sırlara vakıf olmuştur...”

“Bunlar hiçbir şeye benzemeyen çocukça çizimler yalnızca,” diye karşılık verdi Strada.

“Bu nedenle mi bu resimli kitap Dr. Dee’nin eşyalarının arasına karıştı? Sizin anlamadığınız bazı şeyleri onun anlayacağını düşündüğünüz için mi?” Matthew’un sözleri Strada’nın üzerinde ters bir etki yapıyor, adamın yüzü giderek morarıyordu. “Belki de Dr. Dee’nin, Roger Bacon’ın kütüphanesinden gelen simya kitabını, bu kitabın anlamını çözmek umuduyla ödünç aldınız. Eğer böyleyse, bu, zavallı Dr. Dee’yi hazinesini elinden almak için kandırmış olabileceğiniz ihtimalinden daha kabul edilebilir bir açıklama olurdu doğrusu. Tabii ki Majesteleri’nin böyle karanlık işlerden haberi bile yoktur.” Matthew’un yüzündeki gülümseme tüyler ürperticiydi.

“İngiltere’ye götürmek niyetinde olduğunuz tek hazinem, elimde olan bu kitap mı?” diye sordu Rudolf sert bir sesle. “Yoksa açgözlülüğünüz laboratuvarlarıma kadar uzanıyor mu?”

Matthew, “Eğer Edward Kelley’den bahsediyorsanız, Kraliçe, onun kendi özgür iradesiyle burada olduğundan emin olmak istiyor. Başka bir arzumuz yok,” diye yalan söyledi. Sonra da konuşmayı daha güvenli bir alana çekti. “Yeni sunak panonuzu beğendiniz mi, Majesteleri?”

Matthew, İmparator’a toparlanacak ve itibarını koruyacak zamanı vermişti. “Bosch, olağanüstü. Ona sahip olduğumu öğrenince amcam çok üzülecek.” Rudolf çevresine bakındı. “Ne yazık ki bu oda resmi sergilemeye uygun değil. Onu İspanya büyükelçisine göstermek istiyordum ama burada resmi uzaktan görebilmek için yeterli alan yok. Öyle bir resim ki ona yaklaşıırken ağırdan almalı, resimdeki ayrıntıların doğal olarak ortaya çıkmasına izin vermelisiniz. Gelin, size onu nereye koyduğumu göstereyim.”

Hep birlikte kapıdan çıkarken Matthew ve Gallowglass, Rudolf’un bana fazla yaklaşmamasını sağlayacak şekilde yürüdüler. Sandık odasına benzeyen, bir sürü eşyayla dolu bir odaya girdik. Raflar ve dolaplar o kadar çok kabuk, kitap ve fosille doluydu ki sanki her an devrilecekmiş gibi duruyorlardı. Yeni Venüs resmi –ki yalnızca detaylı değil, açık bir şekilde erotikti de– dâhil olmak üzere, koskocaman tuvaler bronz heykellere dayanmış halde duruyordu. Burası Rudolf’un harikalar ve mucizelerle dolu meşhur odası olmalıydı.

“Ekselansları, daha çok alana ve daha az numuneye sahip olsa daha iyi olur,” dedi Matthew porselen bir parçayı yere düşmekten kurtararak.

İmparator gözlerini üzerime dikerek, “Yeni hazineler için her zaman uygun bir yer bulabilirim,” dedi. “Hepsini rahatlıkla sığdırabileceğim dört yeni oda daha inşa ettiriyorum, çalışmalarını görebilirsiniz.” Pence-reden, karşı tarafta yapılmakta olan iki kuleyi ve onları İmparator’un dairesine bağlayacak uzun binayı işaret etti. “İşte o zamana kadar, Ottavio ve Tadeáš, koleksiyonumun kataloğunu hazırlıyor ve mimarları ne istediğim konusunda bilgilendiriyorlar. Amacım, buradaki her şeyi, yeni *Kunstkammer*’a taşıyıp oraya da sığmamak değil.”

Rudolf bizi diğer depolara yöneltti, sonunda sağlı sollu pencerelerin sıralandığı uzun bir galeriye ulaştık. Burası aydınlıktı ve geçtiğimiz odalardaki toz ve kasvetten sonra temiz havaya çıkmış gibiydik.

Odanın ortasındaki manzara karşısında olduğum yerde kalakaldım. Matthew’un sunak panosunun kenarları yeşil keçe döşeli uzun bir masanın üzerinde açık duruyordu. İmparator haklıydı: Tabloya yakın durduğunuzda renklerini tam olarak takdir edemiyordunuz.

Rudolf şaşkınlığımdan faydalanarak elimi tuttu. “Çok güzel değil mi, Bayan Diana?” dedi. “Her adımda algınızın nasıl değiştiğini fark edin. İlk bakışta yalnızca genel öğeler görünüyor çünkü onların ifşa edeceği sırları yok.”

Strada bana açık bir kin, Hájek acımayla bakıyordu. Matthew ise bana değil, İmparator’a bakıyordu.

“Majesteleri, Dee’nin kitabını görebilir miyim acaba?” diye soran Matthew’un ifadesi artniyet barındırmıyordu ama odadaki hiç kimse buna kanmamıştı. Kurt, fırsat kolluyordu.

Rudolf az önce geçtiğimiz odaları işaret etmek için elimi bırakmak zorunda kaldı. “Kimbilir hangisinde...” dedi.

Matthew yumuşak bir sesle konuştu. “İmparator istediğinde Senyor Strada böyle değerli bir el yazmasını bulamıyorsa, kendileri görevini ihmal ediyor demektir.”

Rudolf, Matthew’a dik dik bakarak, “Ottavio, şu anda çok önemli işlerle meşgul! Ve siz de Dr. Dee’ye fazla güvenmeyin, Kraliçeniz onun sahte vaatleri konusunda dikkatli olmalı,” diye parladı.

“Ama siz Kelley’ye güveniyorsunuz. Belki de kitabın nerelerde olduğunu o biliyordur.”

İmparator belirgin bir şekilde tedirgin görünüyordu. “Edward’ın rahatsız edilmesini istemiyorum. Şu anda simya çalışmalarının çok önemli bir aşamasında,” dedi.

“Prag çekici bir şehir ve Diana, Pembroke Kontesi tarafından simya için kullanılacak bazı cam eşyaları almakla görevlendirildi. Sör Edward ziyaretçi kabul edebilecek duruma gelene kadar bu işle ilgileniriz o halde. Belki o zamana kadar Senyor Strada da kayıp kitabınızı bulmayı başarır.”

“Pembroke Kontesi, Kraliçe’nin kahramanı Sör Philip Sidney’in kız kardeşi değil mi?” diye sordu Rudolf ilgiyle. Matthew tam ağzını açıp cevap verecekken Rudolf bir el hareketiyle onu susturdu ve “Bu, Bayan Diana’nın görevli olduğu bir konu olduğu için o cevap verecek,” dedi.

“Evet Majesteleri,” dedim İspanyolca. Telaffuzum berbattı, bunun konuya olan ilgisini azaltmasını umuyordum.

Rudolf, “Büyüleyici,” diye mırıldandı. *Kahretsin*. “O halde Bayan Diana, atölyelerimi ziyaret etmeli, bir bayanın arzularını yerine getirmekten zevk duyarım.”

Bayan diyerek bir genelleme mi yaptı, yoksa doğrudan beni mi kasetti, pek açık değildi.

“Kelley meselesi ve kitap konusuna gelince, hep birlikte göreceğiz.” Rudolf, üç kanatlı resme geri döndü. “Göreceğim, susacağım ve duyacağım. Değiş böyleydi, değil mi?”

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

“Kurtadamı gördünüz mü, Bayan Roydon? İmparator’un avlak bekçisi kurtadammış ve komşum Bayan Habermel onun geceleri uluduğunu duymuş. Geyik Hendeği’ndeki kraliyet geyikleriyle beslendiğini söylüyorlar.” Bayan Huber, eldivenli eline aldığı lahanayı kuşkuyla kokladı. Bay Huber, Londra Steelyard’da ticaretle uğraşmıştı ve Bayan Huber oradan hoşlanmasa da İngilizceyi akıcı bir biçimde konuşacak kadar öğrenmişti.

Bayan Rossi, uzun boynunu çevirip soğanların fiyatına göz gezdirerek, “Hah, kurtadam falan yok,” dedi. “Ama Stefano’nun söylediğine göre sarayda pek çok iblis dolaşıyormuş. Katedraldeki piskoposlar onları defetmek istiyormuş ama İmparator kabul etmiyormuş.” Bayan Huber gibi, Bayan Rossi de Londra’da yaşamıştı. Daha sonra İngilizceye maniyerizm akımını getirmek isteyen İtalyan bir sanatçının metresi olmuştu. Şimdiyse cam kesme sanatını Prag’da tanıtmak isteyen başka bir İtalyan sanatçının metresiydi.

“Ben sarayda ne kurtadama ne de iblise rastladım,” diye itiraf ettim. Kadınların yüzü düştü. Sesimi alçaltarak, “Ama İmparator’un yeni resimlerinden bazılarını gördüm,” dedim. “Banyodan çıkan bir Venüs tablosu.” İki kadına da imalı imalı baktım.

Doğüstü yaratıklarla ilgili dedikodu olmadığı için saray mensuplarının sapkınlıklarıyla yetinmek zorundaydılar.

Bayan Huber kendisine çekidüzen vererek, “İmparator’un bir eşe ihtiyacı var, yemek yapabilecek, Avusturyalı iyi bir kadına,” dedi. Yarım saattir ürününe yönelik eleştirilerine katlanan ama satış yaptığı için yine de minnettar görünen pazarcıdan sonunda lahanayı satın alıyordu. “Hadi bize yine tek boynuzlu atın boynuzundan bahset. Boynuzun mucizevi iyileştirici etkileri olduğu söyleniyor.”

İki gündür, dördüncü kez İmparator'un koleksiyonundaki harikalardan bahsediyordum. Rudolf'un özel dairelerine kabul edildiğimiz haberi Üç Kuzgun'a semte dönmemizden önce ulaşmıştı. Malá Strana'daki hanımlar, izlenimlerini öğrenmek için ertesi sabah neredeyse sıraya girmişlerdi.

O zamandan beri, imparatorluk ulakları, Bohemyalı aristokratlar ve yüksek rütbeli yabancıların üniformalı hizmetkârları eve gelmeye başlamış, bu durum insanların merakını daha da kamçılıyordu. Matthew, saraya kabul edildiği için Kraliyet semalarındaki yıldızı parlamıştı. Eski arkadaşları gelişini tasdik eder olmuş ve yardım talep etmek için ziyaretlere başlamışlardı. Pierre hesap defterini açmış ve Prag'da de Clermont bankasının şubesi gibi çalışmaya başlamıştı. Henüz fazla para geldiğini görmemiştim ama Prag'ın tarihi bölgesinden tacirlerin vadesi geçmiş hesaplarını kapatmak için dışarıya muntazam bir para akışı başlamıştı.

Pazardan döndüğümde Matthew, tüy kalemikle şişkin bir çuvalı işaret etti. "Sana İmparator'dan bir paket var," dedi. "Eğer onu açarsan, Rudolf, bizzat gidip teşekkürlerini sunmanı bekleyecektir."

İçindeki nesneyi yokladım. "Ne olabilir acaba?" diye sordum. Kitap değildi.

Matthew, "Garanti ederim ki aldığınıza pişman olacağımız bir şey," diyerek tüy kalemini mürekkep hokkasının içine attı. Bu hareket hokkada minik bir çalkantıya neden oldu ve sehpanın üzerine bir parça mürekkep sıçradı. "Rudolf bir koleksiyoncu, Diana. İlgisi de yalnızca su aygırı boynuzları ve panzehir taşıyla sınırlı kalmıyor. Eşyalara göz diktiği gibi insanların da peşine düşer ve bir kez onları ele geçirdi mi koleksiyonunun bir parçası yapmaktan hiç çekinmez."

"Kelley gibi," dedim paketin iplerini gevşeterek. "Ama ben satılık değilim."

"Hepimiz satılığız." Matthew'un gözleri irileşti. "Ulu Tanrım."

Matthew'la aramda, altmış yetmiş santim boyunda, altın ve gümüşten bir Tanrıça Diana heykeli duruyordu. Ok kılıfı dışında üzerinde bir giysi yoktu. Ayak bileklerini birbirinin üzerine atmış, erkek bir geyiğin üzerine yanlamasına oturmuştu. Ayaklarının dibinde bir çift av köpeği vardı.

Gallowglass bir ışıltı çaldı. "Eh bu durumda İmparator'un arzusunu açıkça bildirdiğini söyleyebilirim."

Heykeli incelemeye daldığım için söylediklerine dikkat etmedim. Kaidesinde küçük bir anahtarın gömülü olduğu bir hazne fark ettim, çevirince geyik hareketlendi. “Matthew, görüyor musun?” diye sordum.

“Merak etme, amcamın ilgisini kaybetmesi gibi bir şansın yok,” diye güvence verdi Gallowglass.

Haklıydı; Matthew heykele kızgınlıkla bakıyordu.

“Hey, Jack!” Gallowglass, odaya hızla giren Jack’i yakasından yakalamıştı. Ama Jack deneyimli bir hırsızdı ve değerli bir şeyin kokusunu aldığı zaman, böyle durdurma taktikleri ona işlemezdi. Kemiksiz bir öbekmişçesine yerde kaydı ve ceketini Gallowglass’ın ellerinde bırakarak soluğu geyiğin yanında aldı.

“Oyuncak mı bu? Bana mı aldınız? Kadın neden çıplak, üşümüyor mu?” diye döküldü sorular. Malá Strana’daki her kadın gibi temaşadan zevk alan Tereza da ne olduğunu öğrenmek için yanımıza gelmişti. Patronunun çalışma odasındaki çıplak kadın heykeline şöyle bir göz atan kadın elleriyle Jack’in gözlerini kapadı.

Heykelin göğüslerine bakan Gallowglass, “Haklısın, Jack, bence üşüyor,” dedi. Bu da hâlâ çırpınıp duran çocuğu sıkıca tutan Tereza’dan bir fiske yemesine yol açtı.

“Bu bir otomat, Jack, kendiliğinden hareket edebiliyor,” dedi heykeli eline alan Matthew. Kaldırınca geyiğin başı açıldı ve içindeki hazne ortaya çıktı. “Bu geyik, İmparator’un akşam ziyafetinde masanın üzerinde koşturulur ve kimin önünde durursa o kişi geyiğin boynundaki hazneden içkisini içer. Neden Annie’ye de ne olduğunu göstermiyorsun?” Kafayı yerine oturtuktan sonra paha biçilmez objeyi Gallowglass’a verdi. Bana ciddi bir bakış fırlattı. “Konuşmamız gerek,” dedi.

Gallowglass, pretzel ve kayak yapma sözleriyle kandırarak Jack ve Tereza’yı odadan çıkardı.

Herkes çıktıktan sonra Matthew bana döndü, elleriyle saçlarını karıştırarak, “Tehlikeli sularda dolaşıyorsun, sevgilim,” dedi. Bu hareketi, onu, gözümde her zaman daha yakışıklı kılmayı başarıyordu. “Konsil’e karım olmanın seni cadılığa ilişkin suçlamalardan korumak ve Berwick cadı avlarının İskoçya’yla sınırlı kalmasını sağlamak için uydurduğumuz bir hikâye olduğunu söyledim.”

“Ama dostlarımız ve diğer vampirler evliliğimizin bundan daha fazlası olduğunu biliyorlar,” dedim. Bir vampirin koku duyusu hiçbir zaman yalan söylemezdi ve Matthew’un kendine özgü kokusu üzerime sinmişti. “Cadılar da evliliğimizin üçüncü gözlerinin bile gördüğünden daha fazlasını ifade ettiğini hemen anlayacaklardır.”

“Olabilir ama Rudolf ne bir vampir ne de cadı. İmparator, Konsil’deki bağlantıları vasıtasıyla aramızda bir ilişki olmadığına emin olacaktır. Böylece onu senin peşine düşmekten alıkoyacak hiçbir engel kalmamış oluyor.” Matthew parmaklarıyla çeneme dokundu. “Ben paylaşmam, Diana ve Rudolf çok ileri gidecek olursa...”

Ellerini elime aldım. “Öfkeni kontrol edeceksin,” dedim. “Biliyorsun, isterse Kutsal Roma İmparatoru olsun, kimsenin beni baştan çıkartmasına izin vermem. Bizim Ashmole 782’yi bulmamız gerek, Rudolf’un göğüslerime bakıp bakmaması kimin umurunda?”

Matthew beni öptü. “Bakmasıyla başa çıkabilirim,” dedi. “Ama İmparator’u görmeye gitmeden önce bilmen gereken başka bir şey daha var. Konsil, Rudolf’un kendisiyle işbirliği yapmasına karşılık ona istediği kadınları ya da eşyaları sağlamakta sakınca görmez. Eğer İmparator seni arzu eder ve bunu Konsil’e belirtirse sekiz üyenin bu konudaki kararı senin lehine olmayacaktır. Prag’ın Başpiskopos Trier ve Cizvit dostlarının eline düşmesine razı gelmeyeceklerinden, seni altın tepside Rudolf’a sunarlar. Ve tabii ki İmparator’un Kral James gibi yaratıkları idam ettiren birisi olmasını da istemezler. Prag, doğaüstü varlıklar için bir vaha olarak görünebilir ancak tüm vahalar gibi bir seraba dönüşmesi her zaman an meselesi.”

“Anlıyorum,” dedim. Matthew’a dokunan her şey neden çapraşık bir hal almak zorundaydı? Hayatımız bana büyü kutumdaki düğüm olmuş ipleri hatırlatıyordu. Ne kadar çözersem çözeyim, yeniden düğüm oluyorlardı.

Matthew beni serbest bıraktı. “Oraya gideceğin zaman Gallowglass’ı da yanında götür,” dedi.

“Sen gelmeyecek misin?” diye sordum şaşkınlıkla. Endişelerini düşününce, Matthew’un beni gözünün önünden ayıracak olmasına şaşmıştım.

“Hayır, bizi bir arada gördükçe hem hayal gücü hem de sana olan arzusu kamçılanacaktır. Üstelik Gallowglass, Kelley’nin laboratuvarını

görme konusunda onu tatlılıkla ikna da edebilir. Ne de olsa yeğenim benden daha çekici.” Matthew sırttı ancak gözlerindeki karanlık ifade hiç değişmedi.

Gallowglass, beni Rudolf’la özel görüşmekten kurtaracak ama aynı zamanda minnettarlığımı herkesin içinde göstermeme fırsat verecek bir planı olduğu konusunda diretti. Saat üçü çalana kadar planının içeriği konusunda bir fikrim yoktu. Ama Aziz Vitus Katedrali’nin yan girişinden birbirini ezerek içeri girmeye çalışan kalabalığı gördüğüm anda durumu kavradım.

Gallowglass kulağıma doğru eğilerek, “Sigismund iş başında,” dedi. Çanların sesi kulakları sağır ediyordu ve onu duymakta epey zorlanıyordum. Kafam karışmış bir halde ona bakarken, bana yan kuledaki altın sarısı bir ızgarayı işaret etti. “Sigismund, yani büyük çan. Onu görmek, Prag’da olduğunu kavramanın bir yoludur.”

Aziz Vitus Katedrali, yüksek mi yüksek istinat kemerleri ve iğne gibi kuleleriyle Gotik mimarinin şaheserlerinden biriydi. Kışın, karanlık bir ikindi vaktinde bu konumunu daha da çok hak ediyordu. İçeride yanan sayısız mum ıslıl ıslıl pırıldıyor ancak katedralin muazzam alanı nedeniyle güçleri, karanlığı ancak minik sarı noktalar kadar aydınlatmaya yetiyordu. Dışandaki ışık o kadar azalmıştı ki renkli camlar ve canlı freskler içerideki bunaltıcı ve ağır atmosferi hafifletmeyi başaramıyordu. Gallowglass, temkinli bir şekilde meşalelerin bulunduğu bir noktada durmamızı sağladı.

“Gizlenme büyünü biraz kaldır,” diye önerdi. “Burası öyle karanlık ki Rudolf’un seni görmeden geçmesi işten bile değil.”

“Pırıldamamı mı istiyorsun yani?” diye sordum en sıkıcı öğretmen ifademle. Karşılığı sırtarak bana bakmak oldu.

Saray hizmetlisi, imparatorluk görevlileri ve aristokratlardan oluşan ilginç bir grupla ayının başlamasını birlikte bekledik. Bazı zanaatkârlar, üzerlerinde işlerinden kalan kir pası taşıyor ve çok yorgun görünüyorlardı. Kalabalığı gözden geçirmeyi bırakıp katedralin stilini ve boyutlarını incelemeye başladım.

“Ne büyük bir kubbe,” diye mırıldandım. Binanın iskeleti İngiltere’deki Gotik kiliselerden çok daha karmaşıktı.

“Matthew’un aklına bir fikir geldiğinde aynen böyle oluyor işte,” dedi Gallowglass.

“Matthew mu?” diye sordum şaşkınlıkla.

“Uzun yıllar önce Prag’dan geçiyordu ve yeni mimar olan Peter Parler böylesine önemli bir görev için henüz çok gençti. İlk veba salgını yüzünden çoğu duvar ustası öldü ancak Parler hâlâ görevinin başındaydı. Matthew, onu kanatlarının altına aldı ve birlikte çılgınca şeyler yaptılar. Onun ve genç Peter’in neyi başarmaya çalıştığını hiçbir zaman tam olarak anlayamadım ama göz alıcı bir iş çıkardıklarını söyleyebilirim. Büyük Salon’da yaptıklarını görene kadar beklemeni tavsiye ederim.”

Tam ağzımı açıp başka bir soru soracaktım ki kalabalık derin bir sessizliğe gömüldü. Rudolf gelmişti. Onu görebilmek için boynumu uzattım.

Gallowglass başıyla yukarıyı ve sağı işaret ederek, “İşte geldi,” dedi. Rudolf, Aziz Vitus’a saray ve katedral arasında daha önce fark ettiğim kapalı yolu kullanarak ikinci kattan girmişti. Kendisine ait pek çok unvan ve namın renkli armalarıyla süslü bir balkonda duruyordu. Aynı tavan gibi, balkonun üstü de olağanüstü süslü bir kubbeyle taçlandırılmıştı. Ama bu kez süsler, budaklanmış bir ağacın dallarına benziyordu. Katedralin nefes kesici saflıktaki diğer mimari desteklerine dayanarak bunun Matthew’un işi olmadığını düşündüm.

Rudolf, kilisenin orta kısmına bakan yerini aldı, kalabalık kraliyet locasına doğru selam verdi. İmparator, herkesin ona bakmasından rahatsız olmuş görünüyordu. Kendisine özel odalarda, saraylıların bulunduğu kendi mekânında kendinden emin bir hali vardı, oysa burada utangaç ve içine kapanıktı. Kulağına fısıldayan görevlilerden birini dinlemek için başını çevirdiğinde beni gördü. Başıyla nazikçe selam vererek gülümsedi. Kalabalık, İmparator’un kimi takdis ettiğini görmek için döndü.

Gallowglass, “Reverans yap,” diye tıslayınca tekrar eğildim.

Ayni başka bir olay yaşamadan tamamladık. Hızlı bir şekilde bitmesi beni rahatlatmıştı. Bir noktada Rudolf, hiç kuşkusuz hazineleriyle baş başa kalmak için sessizce özel dairelerine kaçmıştı.

İmparator ve rahibin ayrılmasıyla kilise dostların selamlaştığı, dedikodu yapmaya başladığı neşeli bir toplantı merkezine dönüştü. Uzakta, pahalı yün kıyafetler giymiş süslü püslü bir beyyle konuşan Ottavio Strada’ya

gördüm. Dr. Hájek de buradaydı, o da her hallerinden birbirlerine âşık oldukları belli olan bir çiftle muhabbet ediyor, kahkahalar atıyordu. Ona gülümsediğimde başıyla selam verdi. Strada'yı es geçebilirdim ancak İmparator'un doktorundan hoşlanmıştım.

"Gallowglass? Senin de diğer aylar gibi kış uykusuna yatmış olman gerekmiyor muydu?" Gözleri çukura kaçmış, zayıf bir adam, yüzünde alaycı bir tebessümle bize yaklaştı. Sade, pahalı kıyafetler ve parmağına taktığı altın yüzük zenginliğinin göstergesiydi.

"Aslında bu havada hepimizin kış uykusuna yatmış olması gerekirdi. Seni sağlıklı görmek ne güzel, Joris," dedi Gallowglass adamın sırtını sıvazlayarak. Gallowglass'ın ağır elinin darbesiyle adamın gözleri yerinden fırlayacak gibi oldu.

"Ben de senin için aynı şeyleri söylemek isterdim ancak senden her daim sağlık fışkırdığı için ikimizi bu gereksiz nezaket atışmasından kurtarmak isterim," diyen adam bana dönerek, "Ve işte La Diosa," dedi.

Adamı selamlayarak, "Diana," diye düzelttim.

"Buradaki adınız bu değil. Rudolf sizi 'La Diosa de la Caza' olarak adlandırmış durumda. İspanyolcada Av Tanrıçası anlamına geliyor. İmparator, Üstat Spranger'a, Venüs'ü yıkanırken resmettiği tablosunu yarıda bırakarak yeni bir konuya geçmesini emretti: Süslenmesine ara veren Diana. Hepimiz, Spranger'ın bu kadar kısa sürede, böyle bir değişikliğin altından kalkıp kalkamayacağını merak ediyoruz." Adam eğilerek kendini tanıttı. "Joris Hoefnagel."

"Hattat," diye mırıldandım. Rudolf'un sarayından Matthew'a gelen resmî davetteki süslü el yazısı hakkında Pierre'in söyledikleri aklıma geldi. Bu ad tanıdıktı...

Gallowglass nazıkçe, "Sanatçı," diye düzeltti.

Yara izli elleriyle şapkasını çıkaran sıska bir başka adam da, "La Diosa," diyerek kendini tanıttı. "Ben Erasmus Habermel. Sizden gelebileceğiniz en erken zamanda atölyemi ziyaret etmenizi rica ediyorum. Majesteleri, aydaki değişimleri daha iyi takip etmeniz için ayrıntılı bir usturlap almanızı istiyor ama bu tam istediğiniz gibi olmalı."

Habermel ismi de hiç yabancı gelmiyordu.

“Yarın beni ziyaret edecek.” Otuzlu yaşlarda heybetli bir adam, kala-balığı yararak yaklaşıyordu. Dikkat çekici bir İtalyan aksanıyla konuşuyordu. “Majesteleri şefkatinin kalıcı bir simgesi olarak, bayanın bir taş gravürünün yapılmasını arzu ediyor.” Üst dudağında boncuk boncuk terler belirmişti.

Başka bir İtalyan, “Senyör Miseroni!” diye seslendi inip kalkan göğsü üzerinde ellerini dramatik bir biçimde kavuşturarak. “Anlaştık sanıyordum. İmparator’un arzuladığı gibi gelecek haftaki eğlenceye katılacaksa, La Diosa’nın dans talimi yapması gerekiyor.” Bana başıyla selam vererek kendini tanıttı. “İsmim Alfonso Pasetti, Majesteleri’nin dans hocasıyım.”

Arkamdan gelen soğuk bir ses, dans hocasını, “Ama karım dans etmekten hoşlanmıyor,” diye yanıtladı. Uzun bir kol beni sarmalayarak korsajımla oynayan elimi tuttu. “Değil mi, *mon coeur*?” Bunu söyledikten sonra eğilerek parmaklarını öptü ve uyarmak için hafifçe ısırıldı.

“Matthew tam zamanında geldi,” dedi Joris içten gelen bir kahkahayla. Matthew’a, “Nasılsın?” diye sordu.

Matthew üzülmüş olduğunu belirten bir tonda, “Diana’yı evde bulamadığım için hayal kırıklığına uğramış haldeyim,” dedi. “Ama sadık bir koca bile, karısının ilgisi söz konusu olduğunda Tanrı’ya teslim olmak zorunda.”

Hoefnagel, Matthew’un yüzündeki her ifade değişikliğini yakından inceliyordu. Onun kim olduğunu en sonunda anlamıştım: Keskin gözlem gücü sayesinde, Mary’nin ayakkabılarındaki yaratıklar gibi her an canlanacakmış gibi görünen çiçek ve hayvan illüstrasyonları yapan ünlü büyük ressam.

Hoefnagel yumuşak bir sesle, “Sanırım Tanrı bugün ondan yeterince memnun kalmıştır, karınızı eve götürebilirsiniz artık,” dedi. Sonra bana dönerek, “Eğer olmasaydınız bizim için kupkuru geçecek bir baharı canlandırdığınız için size minnettarız, La Diosa,” diye sürdürdü konuşmasını.

Gallowglass’ın, randevularımı onlar için düzenleyeceğine söz vermesiyle adamlar sonunda dağıldı. En sona kalan Hoefnagel, “Gözüm karının üzerinde olacak, *Schaduw*. Senin de öyle yapman gerekiyor,” dedi.

“Gözlerim her zaman olması gereken yerde, karının üzerinde zaten, başka türlü burada olduğunu nasıl bilebilirdim?”

“Tabii ki öyledir, karıştığım için beni bağışla. *Ormanın kulakları, toprağın gözleri vardır.*” Hoefnagel eğilerek selam verdi. “Sarayda görüşürüz, La Diosa,” dedi.

“Onun adı Diana, Madam de Clermont da diyebilirsin,” dedi Matthew gergin bir sesle.

“Ben Roydon olarak biliyordum, benim hatam.” Hoefnagel geriye doğru birkaç adım attı ve “İyi akşamlar, Matthew,” diyerek yanımdan ayrıldı. Ayak sesleri taşlarda bir süre yankılandıktan sonra sessizliğin içinde kayboldu.

“*Schaduw*? Anlamı düşündüğüm şey mi?” diye sordum.

“Gölge’nin Felemenkçesi. Gördüğün gibi, beni bu isimle çağıran tek kişi Elizabeth değil.” Matthew, Gallowglass’a dönerek, “Senyor Pasetti’nin bahsettiği şu eğlence hakkında bilgin var mı?” diye sordu.

“Her zamanki eğlencelerden biri. Eminim ki bu kez mitolojik bir teması olacak. Buna, kötü bir müziğin ve daha da kötü dansların eşlik edeceğinden hiçbir şüphem yok. Çok fazla içen saraylılar gecenin sonunda soluğu yanlış yatak odalarında alacak ve dokuz ay sonra da babaları belli olmayan bir sürü soylu bebek dünyaya gelecek. Çok sıradan.”

“*Sic transit gloria mundi*,” diye mırıldandı Matthew. Beni selamladı. “Eve gidelim mi, La Diosa?” diye sordu. Yabancıardan duyduğumda beni rahatsız eden takma adı Matthew’dan duymak katlanılmazdı. “Jack’in söylediğine göre akşam yemeği için hazırlanan güveç epey iştah açıcıymış.”

Matthew gece boyunca dalgındı. Ben çocukların gün boyunca yaptıklarını dinlerken ve Pierre ona Prag’daki son haberleri aktarırken beni düşünceli gözlerle süzüp durdu. Pierre’in bahsettiği kişileri tanımyordum, anlattıkları benim için giderek karmaşık bir hale geldiğinde dinlemekten vazgeçerek yatmaya karar verdim.

Jack’in çığlıklarıyla uyanarak çocuğun yanına gittiğimde, Matthew’un çoktan onun yanında olduğunu gördüm. Çocuk deli gibi çırpınıp, “Yardım edin,” diye bağııyordu.

“Kemiklerim sökülüyor, çok acıyor, çok acıyor,” diyordu hiç durmadan.

Matthew hareket etmesini önlemek için onu göğsüne bastırmıştı. “Tamam, geçti artık.” Oğlanın titremesi hafifleyene kadar onu bırakmadı.

Jack, kollarının içine daha da sokularak ona, “Bu geceki tüm canavarlar sıradan insanlar gibi görünüyordu, Üstat Roydon,” dedi. Yorgunluktan bitap düşmüştü ve gözlerinin altındaki mavi lekeler onu olduğundan çok daha büyük gösteriyordu.

“Genellikle öyle görünürler,” dedi Matthew. “Genellikle öyle görünürler.”

Bundan sonraki birkaç hafta boyunca İmparator’un kuyumcusu, enstrüman yapımcısı, dans hocasıyla bir araya geldim. Her buluşmada, sarayı oluşturan binaların merkezine biraz daha yaklaşıyor, Rudolf’un değer verdiği sanatçı ve entelektüellere ayrılmış atölyelere, meskenlere giriyordum.

Gallowglass iki randevu arasında, beni sarayın daha önce görmediğim bölümlerine götürüyordu. Rudolf’un leopar ve aslanlarının bulunduğu hayvanat bahçesine gittim. Oradan Rudolf ve saraylıların avdan daha çok keyif almaları için değiştirilen Geyik Hendeği’ne. Ardından *sgraffito* kaplı, saraylıların egzersiz yapabileceği oyun salonuna. Oradan İmparator’un değerli incir ağaçlarının, Bohemya’nın soğuk kışlarından etkilenmemeleri için inşa edilen seralara.

Gallowglass’ın bile giriş izni alamadığı bir yer vardı; Edward Kelley’nin imbik ve maden eritme potalarıyla filozof taşıyı yapmak için çalıştığı Powder Kulesi. Dışarıda durup girişi koruyan muhafızlara içeri girmek için dil döktük. Hatta Gallowglass Kelley’ye seslenmeyi bile denedi. Kükremesi insanların yangın çıktığı telaşıyla koşarak yanımıza gelmesine neden olmuş ancak Dr. Dee’nin eski yardımcısı Kelley’nin ilgisini çekmemiştir.

Akşam sofraya toplanıp Jack ve Annie yatağa yollandıktan sonra, “Kelley âdeta bir mahkûm,” dedim Matthew’a. Çocuklar yatmadan önce bir tur daha buzda kaymış, kızağa binmiş ve pretzel atıştırmışlardı. Onların hizmetkârımız oldukları numarasını bir kenara bırakmıştık. Sekiz yaşında normal bir çocuk gibi davranma fırsatının, Jack’in kâbuslarına çare olacağını umuyordum. Ama saray onlara göre değildi. Merak içinde dolanırken sonsuza dek kaybolmalarından, yabancı dili konuşamadıkları için kimin çocukları olduklarını söyleyememelerinden korkuyordum.

“Kelley zaten bir mahkûm,” dedi Matthew kadehinin sapıyla oynayarak. Gümüş kadeh şömine ateşinde bir an parladı.

“Geceyarısı olduğunda ve el ayak ortalıktan çekildiğinde evine gittiği söyleniyor. Hiç olmazsa orada İmparator’un daimi taleplerinden biraz nefes alabiliyordur.”

“Sen Bayan Kelley’yle tanışmadın henüz,” dedi Matthew soğuk bir sesle.

Gerçekten de Bayan Kelley’yle tanışmamıştım, düşündükçe daha da tuhaf geliyordu. Belki de simyacıyla tanışmak için bugüne kadar yanlış yolda ilerlemiştim. Bir gün Kelley’nin laboratuvar kapısını çalıp ondan Ashmole 782’yi isteyeceğim umuduyla saray hayatına sürüklenmiştim. Ama saray hayatına aşına oldukça, böylesine doğrudan bir yaklaşımın başarıya ulaşma şansının olmadığını anlamaya başlamıştım.

Ertesi sabah, Tereza’yla birlikte alışverişe çıkmaya karar verdim. Dışarıda dondurucu bir soğuk ve şiddetli bir rüzgâr vardı ama yine de pazara doğru yola koyulduk.

Fırıncının aldıklarımızı paketlemesini beklerken Bayan Huber’e, “Bayan Kelley’yi tanıyor musunuz?” diye soruverdim. Malá Strana’daki ev kadınlarının farklı ve tuhaf şeylerin koleksiyonunu yapma konusunda Rudolftan aşağı kahr yanı yoktu. “Kocası, İmparator’un hizmetinde çalışıyor.”

“İmparator’un kafesteki simyacılardan biri demek istiyorsunuz herhalde,” dedi Bayan Huber burun kıvrarak. “Evlerinde her zaman tuhaf bir şeyler oluyor. Dee ailesi buradayken durum daha da kötüydü. Bay Kelley’nin, Bayan Dee’ye bakışları şehvet doluydu.”

Konuşmasını teşvik ederek, “Ya Bayan Kelley?” diye sordum.

“Fazla dışarı çıkmaz, alışverişini aşçısı yapıyor,” dedi. Bayan Huber, bir ev hanımının başlıca sorumluluklarından saydığı bu işi, Bayan Kelley’nin başkasına yaptırmasını kesinlikle onaylamıyordu. Bu durum Anabaptizmden tutun da yerel mutfak mahsullerinin karaborsaya düşmesine kadar her türlü illetin ana nedeniydi. Daha ilk karşılaşmamızda bu konuyla ilgili fikirlerini açıkça ortaya koyduğu için hava ne kadar soğuk olursa olsun lahanamı almaya kendim gidiyordum.

“Simyacının karısı hakkında mı konuşuyoruz?” Bayan Rossi, donmuş taşların üzerinden kömür taşıyan bir el arabasına çarpmaktan kıl payı kaçarak yanımıza gelmişti. “Kadın İngiliz, her halükârda garip birisi. Ve şarap faturaları da olması gerekenin çok üstünde.”

“Siz ikiniz bu kadar çok şeyi nereden biliyorsunuz?” dedim kahkahalarım sona erdiğinde.

Bayan Huber şaşkınlıkla, “Çamaşırcımız aynı,” dedi.

“Hiçbirimiz çamaşırcılarımızdan sır saklamayız,” diye onayladı Bayan Rossi. “Aynı çamaşırcı Dee ailesi için de çalışıyordu ama Bayan Dee pamukluları çok pahalıya yıkadığını söyleyerek onu kovdu.”

“Evet, Jane Dee zor bir kadındı ama kimse tutumlu olduğu için onu suçlayamaz,” diye iç geçirdi Bayan Huber. Bayan Rossi bir ekmek somununun sepetine koyarken, “Neden Bayan Kelley’yi görmek istiyorsun?” diye sordu.

“Çünkü kocasıyla tanışmak istiyorum. Simyayla ilgilendiğim için ona somak istediğim bazı sorular var,” dedim.

Bayan Huber, parmaklarını birbirine sürterek o evrensel ve her devirde geçerli işareti yaptı. “Para verecek misin peki?”

“Ne için?” Şaşırmıştım.

“Tabii ki soruların yanıtları için,” diye yanıtladı.

“Evet,” dedim. Kafasında nasıl bir plan kurduğunu merak ediyordum.

Bayan Huber, “Sen o işi bana bırak,” diyerek devam etti. “Canım şöyle güzel bir şnitzel çekti. Biliyor musunuz, Bayan Roydon, evinizin yanındaki meyhanenin Avusturyalı sahibi, şnitzelin nasıl olması gerektiğini iyi biliyor.”

Böylelikle, Avusturyalı şnitzel büyücüsünün genç kızı ile Kelley’nin on yaşındaki üvey kızı Elisabeth’in öğretmeninin ortak olduğu ortaya çıktı. Kelley’nin aşçısı çamaşırcının teyzesiyle evliydi. Onun görüncesi ise Kelley’lerin evinde hizmetçilik yapıyordu.

Gallowglass’ın saray bağlantıları değil, kadınların kendi aralarında kurduğu bu gizli ilişkiler zinciri sayesinde Matthew ve ben, geceyarısı kendimizi Kelley’lerin evinin ikinci katındaki salonda bu meşhur adamı beklerken bulduk.

Joanna Kelley, Edward için, “Her an burada olabilir,” diyerek bize güvence verdi. Gözleri sulanmış ve kızarmış bir haldeydi. Bunun fazla şaraptan mı yoksa tüm evi etkileyen soğuktan mı olduğunu söylemek imkânsızdı.

Matthew göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle, “Bizi dert etmeyin lütfen, Bayan Kelley, geç saatlere kadar uyanık kalmaya alıştık,” dedi ipek gibi bir sesle. “Yeni evinizden memnun musunuz?”

Avusturya ve İtalyan cemiyetlerinde yaptığımız uzun casusluk ve araştırmalardan sonra Kelley’lerin, Üç Kuzgun civarında, yaratıcı sokak işaretiyle tanınan bir ev aldıklarını keşfetmiştik. Birisi Hz. İsa’nın doğum sahnesinden arta kalan ahşap figürleri almış, testereyle ortadan kesmiş ve bir tahta üzerinde yeniden düzenlemişti. Bu işlem esnasında yeni doğmuş İsa, beşiğinden ve resimden çıkarılarak yerine Meryem’in eşeğinin kafası koyulmuştu.

“Eşek ve Beşik şu anki ihtiyacımızı görüyor, Üstat Roydon.” Bayan Kelley, şaşırtıcı bir şekilde hapsirdi ve şarabını yudumladı. “Edward’ın işini düşünerek, İmparator’un sarayda bize bir ev vereceğini düşünmüştük ama bu da bize yetecek.” Merdivenlerden yukarı çıkan düzenli adım sesleri duyuldu. “İşte Edward geliyor.”

İlk önce bir değnek, daha sonra lekeli bir el ve bir manşon gördük. Edward Kelley’nin geri kalan kısmı da ilk önce beliren kısımları kadar itibarsız görünüyordu. Uzun sakalı kulaklarını kapatan koyu bir takkenin altından sarkmış ve darmadağın bir haldeydi. Ve akşam yemeklerini sevdiği de göbeğinin ölçüsünden belli oluyordu. Kelley aksayarak ve ılıklı çalarak girdiği odada Matthew’un görüntüsü önünde âdeta dondu kaldı.

“Edward.” Matthew, adama o büyüleyici tebessümlerinden biriyle karşılık verdi ancak Kelley bu tebessümden karısı kadar hoşlanmış görünmüyordu. “Evden bu kadar uzakta, işte yine karşılaştık.”

“Burayı nasıl?..” dedi Edward boğuk bir sesle. Odaya göz gezdirdi ve ancak bir iblisin bakışlarının taşıyabileceği bir hainlikle bana baktı. Ama dahası da vardı; çevresindeki iplerin karışıklığı ve dokumanın düzensizliği onun yalnızca bir iblis değil, aynı zamanda dengesiz biri olduğunu söylüyordu. Dudakları büküldü. “Cadı.”

Matthew karşılık verdi. “İmparator, seninkini yükselttiği gibi onun da rütbesini yükseltti. O artık La Diosa, yani bir Tanrıça. Lütfen otur ve bacağımı dinlendir, hatırladığım kadarıyla soğuk havalarda sana sıkıntı yaratıyordu.”

Edward Kelley değneğine daha da sıkı sarıldı. “Beni neden görmek istedin, Roydon?”

Joanna sızlanarak konuşmaya başladı. “Buraya Kraliçe’nin adına gelmiş, Edward. Onlar geldiğinde yatağında uzanmıştım. Şu korkunç sıtma nöbetleri yüzünden bir türlü dinlenemediğimden, yeni komşularıyla da tanışamamışım. Bana çok yakında İngilizlerin yaşadığını neden söylemedin sanki. Bayan Roydon’ın evi kule penceresinden görünecek yakınlıktaymış. Sen bütün gün kaledesin, bense burada anadilimi konuşacak birilerine hasretim...”

“Yatağına geri dön, tatlım,” dedi Kelley, Joanna’ya yol vererek. “Şarabını da yanında götür.”

Bayan Kelley perişan bir yüz ifadesiyle uzaklaştı. Prag’da arkadaşı ve aile yakınları olmayan bir İngiliz kadının hayatı zordu ancak kocasının gittiği yerlere gitmesi yasak bir eş olmak, bu zorluğu muhakkak ikiye katlıyordu. Yanımızdan ayrıldıktan sonra Kelley, masanın yanına karısının oturduğu sandalyeye çöktü. Suratını buruşturarak bacağına yerine koydu. Sonra da karanlık, düşmanca bakışlarını Matthew’a dikti.

“Bana, senden kurtulmak için ne yapmam gerektiğini söyle,” dedi açıkça. Kelley, Kit’in kurnazlığına sahip olabilirdi ama onun cazibesinden nasibini almamıştı.

Matthew aynı açıklıkla cevap verdi: “Kraliçe seni istiyor. Biz de Dee’nin kitabını istiyoruz.”

Edward aceleyle, “Hangi kitap?” diye sordu. Çok hızlı sormuştu.

“Senin gibi bir şarlatana göre berbat bir yalancısın, Kelley. Tüm bu özellikleri bir arada barındırmayı nasıl başarıyorsun?” Matthew uzun bacaklarını botlarıyla birlikte masanın üzerine koydu. Botların topukları yüzeye çarptığında, Edward korkuyla geri çekildi.

“Eğer Dr. Dee beni hırsızlıkla suçluyorsa,” diye bağırdı Kelley, “o zaman bu mevzuyu İmparator’un önünde tartışma konusunda ısrar ediyorum. Bana böyle davranılmasına izin vermez, özellikle de onurumun kendi evimde çiğnenmesine asla göz yummaz,” diye sürdürdü sözlerini.

Matthew pantolonundaki ufak bir lekeyi kazıdı. “Söyle, nerede o, Kelley? Laboratuvarında mı? Rudolf’un yatak odasında mı? Senin yardımınla ya da yardımın olmadan nasıl olsa bulacağım o kitabı. Ama eğer

bana yerini söylersen, diğer meseleyi unutmaya çalışabilirim. Konsil, son zamanlardaki davranışlarından pek memnun değil.” Kelley’nin değneği yere düştü. Matthew onu kaldırdı ve Kelley’nin yakasına doğru uzattı. “Handaki tezgâhtarı öldürmekle tehdit ederken yakasının burasından mı tutmuştun? Çok dikkatsizce bir davranış, Edward. Bütün bu imtiyazlar başını döndürmüş olmalı.” Değnek, Kelley’nin şişkin göbeğine düşüp orada kaldı.

Matthew değneğe bastırıldığında Kelley yüzünü buruşturdu. “Sana yardım edemem,” dedi. “Gerçek bu. İmparator kitabı benden aldığında...” Karşısında oturan vampirin görüntüsünü silmek ister gibi yüzünü ovuşturur Kelley sustu.

Öne doğru eğildim. “Senden aldığında ne oldu?” diye sordum. Ashmole 782’yi Bodleian’da elime aldığımda onun farklı olduğunu hemen anlamıştım.

Kelley öfke saçan gözlerini bana dikerek, “Kitap hakkında benden daha çok şey biliyor olmalısın. Onu bir iblis fark etmesine rağmen, cadılar kitabının varlığını duyunca hiç şaşırıyorlar,” dedi.

Tahta değnek Matthew’un elleri arasında çatırdadı. “Sabrımı zorluyorsun, Edward. Karım sana bir soru sordu. Ona cevap ver.”

Kelley, Matthew’a, yavaş ve zafer dolu bir bakış fırlattı. “Cadılardan nefret edersin sen, bunu herkes bilir. Ama görüyorum ki tıpkı Gerbert gibi bu yaratıklara karşı zaafın var. Rudolf’a da söylediğim gibi bu kadına âşık olmuşsun.”

Matthew neşesiz bir tonla, “Gerbert,” dedi.

Kelley başını salladı. “Dee hâlâ Prag’dayken Gerbert buraya geldi ve işime burnunu sokarak kitapla ilgili sorular sordu. Rudolf, onun tarihî bölgedeki cadılardan birisiyle takılmasına göz yumdu. Kız daha on yedi yaşında, kızıl saçlı, mavi gözlü, çok güzel bir kadındı, tıpkı karına benziyordu. Sonra kızı bir daha gören olmadı. Ama Walpurgis Gecesi güzel bir ateş yakıldı. Yakma şerefi Gerbert’e nail oldu.” Kelley gözlerini bana kaydırdı. “Bakalım bu yıl da ateş yakılacak mı?”

Kelley’nin, baharın gelişini bir cadı yakarak kutlama geleneğinden bahsetmesi, Matthew için bardağı taşıran son damla olmuştu. Kelley’yi bir anda yarı beline kadar camdan sarkıtılmış gördüm.

“Aşağı bak, Edward. Alçak bir mesafe sayılmaz. Düştüğünde ne yazık ki hayatta kalırsın ama kemiklerinden bazıları kırılmış olur. Seni düştüğün yerden kaldırır, yatak odana taşıyım. Orada da bir pencere vardır. Sonunda zavallı vücudunu ikiye bölecek yükseklikte bir pencere mutlaka bulurum. Ama o ana gelene kadar bedenindeki her kemik kırılmış olur ve sen de bildiklerini bana söylemek istemeye başlarsın.” Ayağa kalktım. Matthew siyah gözlerini bana çevirdi ve “Otur,” dedi. Derin bir nefes aldı. “Lütfen.” Oturdum.

“Dee’nin kitabı güçten parlıyordu. Mortlake’teki raftan onu aldığım zaman farklı olduğunu hemen hissetmiştim. Dee, onun önemini anlamamıştı ama ben biliyordum.” Kelley bir anda konuşmaya başlamıştı. Nefes almak için durduğunda, Matthew onu sarstı. “Sahibi cadı Roger Bacon’dı. O, kitabın bir hazine değerinde olduğunu biliyordu. Adı kapak sayfasında ‘*Verum Secretum Secretorum*’ ithafıyla birlikte yazılı.”

Popüler ortaçağ eserini düşünerek, “Ama kitap *Secretum*’a hiç benzemiyor,” dedim. “O bir ansiklopedi, buysa simya illüstrasyonları barındırıyor.”

Kelley hırıltıyla soluyarak, “İllüstrasyonların gerçeği perdelemekten başka bir işlevi yok, bu yüzden Bacon onu ‘*Sırların Gerçek Sırri*’ olarak niteledi,” dedi.

“Ne diyor?” dedim heyecanla ayağa fırlayarak. Bu kez Matthew beni uyarmadı ve Kelley’yi pencereden içeri çekti. “İçindeki yazıları okuyabildin mi?”

Kelley üstünü başını düzelterek, “Belki de,” dedi.

Matthew, Kelley’yi tiksintiyle serbest bıraktı. “Kitabı o da okuyamamış, yalanın kokusunu alabiliyorum.”

“Yabancı bir dilde yazılmıştı, Haham Loew bile şifresini çözemedi.”

“Maharal kitabı gördü mü?” Matthew’un yüzünde, hamle yapmadan önce oluşan o sabit ve uyanık bakış vardı.

“Öyle görünüyor ki Yahudi mahallesine çamurdan yaratılan Golem’i yapan cadıyı aramaya gittiğinde, Haham Loew’e bu konuda hiçbir şey sormamışsın. Üstelik, ne yaratığı ne de onu yaratana bulabildin.” Kelley’nin bakışları küçümseyiciydi. “Meşhur gücün ve etkin nerede kalmış, anlamadım doğrusu, Yahudileri bile korkutamamışsın.”

Parşömenin üzerinde akıp giden sembollere göz attığım anı anımsayarak, “Sözcüklerin İbranice olduğunu sanmıyorum,” dedim.

“Değiller. İmparator, emin olmak için Haham Loew’in saraya gelip kitaba bakmasını istedi.” Kelley amaçladığından daha fazlasını açıklamıştı. Gözleri değneğine kaydı ve çevresindeki iplikler eğilip büküldü. Gözümün önüne Kelley’nin değneğiyle birisine vurduğu bir görüntü belirdi. Ne yapmaya çalışıyordu?

Sonra anladım. *Bana* vurmaya planlıyordu. Bir çılgılık attım ve Kelley’nin sopası, önüme siper ettiğim elime doğru uçtu. Kolum bir an dala dönüşüp eski haline döndü. Tüm bu dönüşümün Kelley’nin fark edemeyeceği kadar kısa bir zamanda olup bitmesi için dua ettim. Ama yüzündeki ifade bana hiç de öyle olmadığını söylüyordu.

Kelley alayla sırtıttı. “İmparator seni böyle görmesin, yoksa seni de diğer harikaları gibi kilit altına alır,” dedi ve devam etti: “Sana ne bilmek istiyorsan söyledim, Roydon, artık Konsil’in köpeklerini üzerimden çek.”

“Çekebileceğimi sanmıyorum,” dedi Matthew değneği benden alarak. “Gerbert ne düşünürse düşünsün, zararsız değilsin ama şimdilik seni kendi haline bırakacağım. Eğer yazın geldiğini görmek istiyorsan fazla dikkatimi çekmemeye çalış.” Değneği odanın köşesine doğru fırlattı.

İblisten olabildiğince uzak durmaya çalışarak pelerinimi toplayıp, “İyi geceler, Üstat Kelley,” dedim.

Matthew’la merdivenlerden inmeye başladığımızda, Kelley yerinden kıpırdamadı. “Güneşli günlerinin tadını çıkar, cadı. Prag’da bu günler hızlı geçer,” diye karşılık verdi.

Sokağa çıktığımızda dürten bakışlarını hâlâ hissediyordum. Eşek ve Beşik’e bakmak için başımı geri çevirdiğimde, Kelley’yi dünyaya bağlayan çarpık ve kopuk ipliklerin kötü niyetle parıladığını gördüm.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Günlerce süren müzakerelerden sonra Matthew, Haham Judah Loew’le bir görüşme ayarlamayı başardı. Boş vakit yaratabilmek için Gallowglass hasta olduğum bahanesiyle saraydaki bazı randevularımı iptal etti.

Maalesef bu bahane İmparator’un dikkatini çekti ve evimiz envaiçeşit ilaçla dolup taşı; terra sigillata, mucizevi iyileştirici özellikleri olan bir çamur, keçi bağırsağından çıkarılan ve zehirlenmelere karşı kullanılan panzehir taşı, İmparator’un ailesi için özel hazırlanmış reçeteye göre yapılmış macun ve onu koymak için kullanılan tek boynuzlu atın boynuzundan yapılma bir kâse. Bu macunun hazırlanması için hardal tohumu, melek otu, ardıç yemişi, kâfur ve daha pek çok esrarengiz malzemeden mütevellit bir toza safranda pişirilmiş yumurta katılıyor ve karışım melas ve limon şurubu eklenerek macun kıvamına getiriliyordu. Rudolf, durumu kontrol etmesi ve macunu hazırlaması için Dr. Hájek’i de yollamıştı. Ama kraliyet doktoruna bu iştah açıcı görünmeyen karışımı yutmaya niyetim olmadığını söyledim.

Doktor, “İmparator’a iyileşeceğiniz konusunda güvence vereceğim,” dedi. “Neyse ki Majesteleri kendi sağlığını tehlikeye atmamak için Sporrengasse’ye teşhisimi teyit için gelmedi.”

Kendisine ağzını sıkı tutacağı için bol bol teşekkür ettik ve saray mutfağından iştahının açılması için özel gönderilen tavuklardan birisini ona hediye ederek evine yollamayı başardık. O gittikten sonra Rudolf’un tavuklarla birlikte gönderdiği, “*Ich verspreche Sie werden nicht hungern. Ich halte euch zufrieden. Rudolf*” yazılı notu şömineye attım. Matthew, notta açlığını tatmin edeceği söylenen şeyin tavuk mu yoksa başka bir şey mi olduğu konusunun belirsizce ifade edildiğini söylemişti.

Prag'ın tarihî bölgesine doğru Vltava Nehri üstünden yola çıktığımızda, şehrin merkezinin hareketliliği ve canlılığını ilk kez görme fırsatını buldum. Varlıklı tacirler, kıvrılan sokaklara sıralanan üç dört katlı evlerin altlarındaki pasajlarda işlerini yürütüyordu. Kuzeye döndüğümüzde şehrin karakteri değişmeye başladı; evler daha küçük, yaşayanlar daha yoksul giyimliydi. Burada ticaret canlı değildi. Sonra geniş bir caddeyi geçerek Yahudi mahallesine açılan kapıdan içeri girdik. Burada beş binden fazla Yahudi, nehir kenarı, tarihî bölgeye ait ana meydan ve bir manastırla çevrelenmiş yaşıyordu. Yahudi Mahallesi Londra standartlarına göre bile kalabalıktı. Evler, salyangoz kabuğunun odaları gibi âdetâ birbirinin içinden büyümüşü.

Haham Loew'e, dönüş yolunu bulacağımızdan emin olmak için yere ekmek kırıntılarını atma isteği uyandıran dolambaçlı bir yolu izleyerek ulaştık. Mahalleliler yürüyüşümüz boyunca ciddi bakışlarla bizi süzdü ancak pek azı selam vermeye cesaret etti. Selam verenlerin Matthew'a, "Gabriel" diye hitap ettiğini fark ettim. Anlaşılan bu da onun diğer pek çok isminden biriydi ve burada kullanılması, Matthew'un tavşan deliklerinden birinden aşağı kaydığını ve geçmiş benliklerinden birisiyle daha tanışmak üzere olduğumu gösteriyordu.

Maharal adı verilen nazık beyin önünde durduğum zaman, Matthew'un onun hakkında konuşurken neden hemen ağırbaşlı bir tavır takındığını anladım. Haham Loew, çevresine daha önce Philippe'te de gördüğüm sessiz bir güç yayıyordu. Onun asaleti, Rudolf'un büyüklenmeli tavırlarını ve Elizabeth'in huysuzluğunu gözümde gülünç hale getirmişti. Bu hali, kaba gücün kendi isteklerini başkalarına kabul ettirme yöntemi olarak olağan karşılandığı bu çağda daha da şaşırtıcıydı. Maharal'in ünü, fiziki cesaretinden değil, ilmi ve öğrenme aşkından geliyordu.

Loew hakkında bana bilgi vermesini istediğimde, Matthew kısaca, "Maharal, yaşamış en değerli insanlarından birisidir," demişti. Matthew'un yeryüzünde geçirdiği süre dikkate alındığında, bu ciddiye alınması gereken bir iltifattı.

Haham Loew, Latince, sert ve net bir biçimde, "Konuyu kapattığımızı sanıyordum, Gabriel," dedi. Görüntüsü ve sesi ona okul müdürü havası veriyordu. "Golemi vücuda getiren cadının adını daha önce paylaşmadığım

gibi, şimdi ve gelecekte de paylaşmayacağım.” Sonra bana döndü. “Özür dilerim Bayan Roydon, kocanıza duyduğum sabırsızlık, bana tüm nezaket kurallarını unutturdu. Sizinle tanıştığıma memnun oldum.”

“Buraya Golem’le ilgili konuşmaya gelmedim, bugünkü işim özel ve bir kitapla ilgili,” diye yanıtladı Matthew.

“Hangi kitapmış o?” Maharal görünüşte hiçbir tepki vermemişti ama çevremdeki havada oluşan kıpırtı onun sakladığı bir şey olduğunu gösteriyordu. Kelley’yle karşılaştığımdan bu yana, büyü gücümün görünmez bir akıntıya tutulmuşçasına karıncalandığımı hissediyordum. Ateş ejderim kıpırdıyordu. Çevremdeki iplikler bana bir şey anlatmak istercesine, bir insanı, bir nesneyi, bir sokağı renk patlamalarıyla aydınlatıyordu.

“Karımın buradan çok uzaklarda bir üniversitede bulduğu bir kitap,” dedi Matthew. Doğruyu söylediğini duyunca şaşırdım. Haham Loew de aynı şeye şaşırmış görünüyordu.

“Anlaşılan bu öğleden sonra birbirimize karşı çok dürüstüz. O zaman bu deneyimi benim için zevkli hale getirecek sessizlikte bir yere gidelim. Çalışma odama buyurun.”

Bizi giriş katına sıkışmış odalardan birisine yönlendirdi. Oda, üzeri çizikle dolu masası ve kitap yığınlarıyla gayet rahatlatıcı bir tanıdıklıktaydı. İlk fark ettiğim mürekkep kokusu oldu ve odadaki bir şey bana çocukluğumda gittiğim dans stüdyosundaki çam sakızı reçineli kutumu anımsattı. Kapının yanındaki bir kazanda küçük, kahverengi elmalara benzeyen bir şeyler, onlar kadar kahverengi bir sıvının içinde yüzüyordu. Kazanın derinliklerinde başka neler olduğunu insan merak ediyordu.

Matthew yüzen toplardan birisini göstererek, “Mürekkep şimdi daha iyi oldu mu?” diye sordu.

“Oldu. Bana o toynakları kaynayan karışıma atmamı söylemen çok işime yaradı. Artık daha az kurum atarak daha kalıcı bir koyuluk elde ediyorum.” Haham Loew bir koltuğu işaret etti. “Lütfen oturun.” Benim yerleşmemi bekledikten sonra odadaki diğer tek oturma yeri olan üç bacaklı bir tabureye oturdu. “Gabriel ayakta kalabilir. Genç değil gerçi ama bacakları oldukça kuvvetli.”

Çömelerek yerde bağdaş kurarken, “Ayağının dibinde öğrencin gibi oturacak kadar gencim henüz, Maharal,” dedi Matthew.

“Öğrencilerim bu havada yerde oturmayacak kadar akıllıdır.” Haham Loew beni inceledi. “Şimdi işimize dönelim. Acaba Gabriel ben Ariel’in karısı neden bir kitabı aramak için bu kadar uzaklardan geldi?” Maharal’in “bu kadar uzaklar” derken, nehrin öbür kıyısı ya da Avrupa’nın bir ucunu kastetmediği duygusuyla bir an başım döndü. Bu çağa ait olmadığımı nasıl bilebilirdi ki? Kafamda bu soru oluşur oluşmaz, Haham Loew’in omuzunun üzerinde, bir adamın yüzü belirdi. Henüz genç olmasına rağmen yeşil gözlerinin çevresi endişe çizgileriyle kırışmış, çenesinin ortasındaki koyu kahverengi sakalına ak düşmüştü.

“Başka bir cadı benim hakkımda size bilgi vermiş,” dedim alçak sesle.

Haham Loew başını salladı. “Prag, havadis almak için harikulade bir şehirdir. Ancak söylentilerin yarısı da uydurmadır.” Bir süre bekledikten sonra yeniden, “Kitap?” diye hatırlattı.

“Kitabın, ben ve Matthew gibi yaratıkların nasıl yaratıldığı konusunda bilgi verebileceğini düşünüyoruz,” diye açıkladım.

Taburesine iyice yerleşti. “Ama bu bir sır değil ki. Beni ya da İmparator’u olduğu gibi sizleri de Tanrı yarattı,” dedi. Öğrencilere fikirlerini geliştirmeleri için vakit veren bir öğretmenin tipik pozunu takınmıştı. Yanıtımı hazırlarken bildik bir korku ve heyecan hissettim. Haham Loew’i hayal kırıklığına uğratmak istemiordum.

“Belki de öyle ama Tanrı bazılarıımıza fazladan yetenekler vermiş. Ölüleri tekrar diriltemezsiniz, Haham Loew,” dedim. Ona Oxford’daki bir hocaymış gibi hitap ettim. “Ne de basit bir soru sorduğunuzda, gözünüzün önünde yabancı yüzler belirebilir.”

“Doğru. Ama siz de Bohemya’yı yönetmiyorsunuz ve kocanızın Almancası, ben çocukluğumdan beri bu dili konuşmama rağmen benden daha iyi. Hepimizin benzersiz yetenekleri vardır, Bayan Roydon. Dünyadaki apaçık kaosa karşın, Tanrı’nın planına dair kanıtlar hâlâ var.”

“Tanrı’nın planından böylesine güvenle bahsediyor olmanız, köklerinizi Tevrat sayesinde biliyor olmanızdan kaynaklanıyor,” diye karşılık verdim. “Hıristiyanların andığı şekliyle ‘Yaratılış’ kitabına ‘Başlangıç’ –*Bereishit*– diyorsunuz yanılıyor muyum, Haham Loew?”

“Öyle görünüyor ki teolojyi Ariel ailesinin yanlış üyesiyle tartışıyorum,” dedi Haham Loew, ifadesiz bir sesle ama gözlerinde haylaz bir ışıltı vardı.

“Ariel kim?”

“Haham Loew’in halkı arasında babam, Ariel olarak bilinir,” diye açıkladı Matthew.

Kaşlarını çatarak, “Gazap meleği mi?” diye sordum, bu sıfatı tanıdığım Philippe’e pek yakıştıramamıştım.

“Dünyayı idare eden lord. Bazıları onu Kudüs Aslanı olarak da anar. Kısa bir süre önce halkımın Aslan’a müteşekkik olmak için yeni bir nedeni daha oldu. Ancak Yahudiler onun geçmişte yaptığı hataları hiç unutmadılar ve asla da unutmayacaklar. Ariel bunları telafi etmek için çaba gösteriyor ama karar Tanrı’nındır.” Haham Loew, bir süre seçeneklerini düşünüp bir karara vardı. “İmparator bana söz ettiğimize benzer bir kitap gösterdi ancak onu incelemek için yeterli zaman verdiğini söyleyemem.”

Matthew heyecanını gizleyemeden, “Onun hakkında bize söyleyebileceğin her şeyin faydası olur,” dedi. Pierre’in hikâyelerini dinlerken Jack’in yaptığı gibi kollarını dizlerine sardı. Çocukken marangozluk mesleğini öğrendiği sırada da aynı böyle görünmüş olmalıydı.

“İmparator Rudolf, kitabı okuyabilmem umuduyla beni saraya çağırdı. Deli Edward dedikleri simyacı onu, ustası İngiliz John Dee’nin kütüphanesinden almış.” Haham Loew bu noktada iç geçirip başını sallayarak, “Tanrı’nın Dee’yi neden bilgili ve budala, Edward’ıysa cahil ve kurnaz olarak yaratmayı seçtiğini anlamak zor,” dedi.

“Deli Edward, İmparator’a kadim kitabın ölümsüzlüğün sırrını sakladığını söyledi,” diye devam etti Loew. “Sonsuza kadar yaşamak her erk sahibinin hayalidir. Ama metin, simyacı dışında kimsenin anlamadığı bir dille yazılmış,” diye sürdürdü.

“Rudolf, sizi, kitabın İbranice’nin kadim bir versiyonuyla yazılmış olduğunu düşündüğü için çağırdı,” dedim başımı sallayarak.

“Kadim bir dil olabilir ama İbranice olmadığı kesin. Kitapta resimler de vardı. Anlamını çözemedim ama Edward, bunların öz olarak simyaya ait olduğunu söyledi. Belki de kelimeler resimleri de açıklıyordur.”

Simya illüstrasyonlarının altında gizlenen cümleleri hatırlayarak, “Haham Loew, onlara baktığınızda kelimeler hareket ediyor muydu?” diye sordum.

Loew kaşlarını çatarak, “Nasıl hareket edebilirler ki? Onlar yalnızca mürekkeple kâğıda yazılmış semboller,” dedi.

“O zaman henüz eksilmemiş,” diye rahatladım. “Onu Oxford’da gördüğümde bazı sayfaları çoktan yırtılmıştı. Metnin anlamını kestirebilmek, kardeşlerini aramak için bir o yana bir bu yana koşturan sözcükler yüzünden imkânsız hale gelmişti.”

“Bu kitap sanki canlıymış gibi konuşuyorsunuz,” dedi Haham Loew.

“Sanırım öyle,” diye itiraf ettim. Matthew şaşırmış görünüyordu. “Biliyorum, inanılmaz geliyor. Ama kitaba dokunduğum o geceyi düşündüğümde, ona dokunduğum an ne olduğunu anlatmanın tek yolu bu. Kitap beni tanıdı. Sanki... çok temel bir parçasını kaybetmişçesine acı çektiğini hissettim.”

Haham Loew beni test edercesine konuştu: “Halkım arasında, alevle yazıldıkları için kelimeleri kıvrılıp hareket eden ve yalnızca Tanrı’nın seçtiği kişilerce okunabilen kitaplarla ilgili bazı söylentiler vardır.” Öğrencisini tartan bir öğretmen edası takınmıştı.

“O hikâyeleri ben de duydum,” dedim yavaşça. “Ve diğer kayıp kitaplarla ilgili söylentileri de... Musa’nın yok ettiği tabletleri ya da Adem’in yaratılışın her parçasının gerçek isimlerini yazdığı kitabını da.”

“Eğer bahsettiğin kitap da onlar kadar değerliyse gizli kalması Tanrı’nın iradesi olabilir.” Haham Loew arkasına yaslanıp bekledi.

“Ama kitap gizli kalmış değil,” dedim. “Rudolf okuyamasa bile nerede olduğunu biliyor. Bu kadar güçlü bir nesnenin kimin elinde olmasını tercih ederdiniz, Matthew mu yoksa İmparator mu?”

“Gabriel ben Ariel ve Majesteleri arasında bir seçim yapmayı kötünün iyisi olarak değerlendirecek pek çok bilge kişi tanıyorum.” Haham Loew dikkatini Matthew’a yöneltti. “Neyse ki ben onlardan birisi değilim. Yine de size daha fazla yardım edemem. Kitabı gördüm ama şu anki yerini bilmiyorum.”

“Kitap Rudolf’ta, en azından öyleydi. Sen tasdik edene kadar elimizde yalnızca Dr. Dee’nin şüpheleri ve Edward’ın güvencesi vardı,” dedi Matthew sıkıntıyla.

Haham Loew, “Deliler tehlikeli olabilir, kimi pencereden sarkıttığın konusunda daha dikkatli olmalısın, Gabriel,” diyerek Matthew’a baktı.

“Bunu duydu mu?” Matthew sıkılmış görünüyordu.

“Şehir Edward’ın Malá Strana çevresinde şeytanla birlikte uçtuğu söylentileriyle çalkalanıyor. Doğal olarak ben de işin içinde senin olduğunu düşündüm.” Haham Loew’in ses tonu bu kez nazık bir sitem taşıyordu. “Gabriel söyle bana, baban bunu duysa ne derdi?”

“Şüphesiz onu pencereden aşağı bırakmamı söylerdi. Babam Edward Kelley gibi yaratıklara pek sabır göstermez.”

“Delilere demek istiyorsun.”

“Söylediğim şeyi kastediyorum, Maharal,” dedi Matthew ifadesiz bir sesle.

“Öldürmekten bahsettiğin kişi, karının kitabını bulmak için size yardım edebilecek tek insan.” Haham Loew bir an söylediklerini düşündü. “Ama söyle bana, gerçekten o kitabın sırlarını öğrenmek istiyor musun? Yaşam ve ölüm muazzam sorumluluklardır.”

“Kim olduğum düşünülduğünde, bu sorumluluklara yabancı olmadığımı sen de takdir edersin.” Matthew neşesizce gülümsedi.

“Belki. Peki ya karın? O da bu sorumluluğu taşıyabilir mi? Her zaman onunla olamayabilirsin. Bir cadıyla bilgilerini paylaşanlar, aynı bilgiyi seninle paylaşmayabilirler.”

“O halde Yahudi mahallesinde büyü oluşturan birisi var gerçekten de. Golemi duyduğum zaman merak etmiştim,” dedim.

“O da onu bulmak için senin gelmeni bekliyordu. Yalnızca bir cadıyla görüşebileceğini söyledi. Arkadaşım, Gabriel’in Konsil’inden haklı nedenlerle korkuyor,” açıklamasını yaptı.

“Onunla tanışmak isterim, Haham Loew,” dedim. Dünyada çok az sayıda dokuyucu vardı. Onlardan birini görme fırsatını kaçıramazdım.

Matthew karşı çıkmak istercesine ağzını açacak oldu.

Elimi koluna koydum. “Bu benim için önemli, Matthew, Alsop Nine’ye buradayken bu konuyu ihmal etmeyeceğime dair söz verdim.”

“Bir insan evliliğinde bütünlük bulmalıdır ancak bu her iki kişi için de bir hapis haneye dönüşmemelidir, Gabriel,” dedi Haham Loew.

Matthew geniş cüssesiyle odayı doldurarak ayağa kalktı. “Bunun evliliğimizle ya da senin cadı olmanla bir ilgisi yok. Hristiyan bir kadının, Yahudi bir erkekle görülmesi tehlikeli olabilir.” Karşı çıkmak için

ağzımı açtığımda başını salladı. “Senin için değil, onun için. Haham Loew ne diyorsa onu yapmalısın. Ben sadece bizim yüzümüzden Yahudi Mahallesi’ndeki kimsenin başının derde girmesini istemiyorum.”

“Ne Haham Loew, ne de kendi üzerime dikkat çekmek niyetindeyim,” diye söz verdim.

“O zaman git ve dokuyucuyu gör. Ungelt’te seni bekliyor olacağım.” Matthew beni yanağımdan öptü, bir daha düşünüp vazgeçmeye fırsatı olmaması için hemen ayrıldı. Haham Loew gözlerini kırptırdı.

“Gabriel kendisi kadar iri birisi için epey hızlı,” dedi haham ayağa kalkarak. “Bana İmparator’un kaplanını hatırlatıyor.”

Sarah’nın kedisi Tabitha’yı anımsayarak, “Kediler Matthew’u kendi türlerinden biri olarak görüyorlar,” dedim.

“Görüyorum ki bir hayvanla evli olduğun düşüncesi seni rahatsız etmiyor. Gabriel, eş seçimi konusunda şanslı.” Haham Loew eline koyu renk bir cübbe alıp hizmetkârına dışarı çıktığımızı haber verdi.

Geldiğimizden farklı bir yöne doğru ilerlemeye başladık, bundan emin olamıyordum çünkü dikkatimi yeni döşenmiş sokaklar çekmişti. Haham Loew’e yolu kimin yaptırdığını sordum.

“Kadınlar için bir hamamla birlikte yolu da Bay Maisel yaptırttı. Kendisi İmparator’a –Türklerle girdiği kutsal savaş gibi– bazı küçük işlerinde finans danışmanlığı yapıyor.” Haham Loew bir su birikintisinin çevresinden dolaştı. O anda kalbinin üzerindeki kumaşa işlenmiş altın halkayı fark ettim.

Rozeti işaret ederek, “O nedir?” diye sordum.

“Bilmeyen Hristiyanları, benim Yahudi olduğum konusunda uyarıyor,” dedi alaylı bir ifadeyle. “Uzun zaman, bir nişan olsa da olmasa da en kalın kafalı kişilerin bile bunu zaten anlayabileceğini düşündüm. Ama otoriteler bu konuda hiçbir şüpheye mahal vermeme konusunda ısrarlı.” Haham Loew sesini alçalttı. “Yahudilerin uzun zaman takmak zorunda bırakıldıkları şapkadan daha tercih edilir bir şey. Şapkanın rengi parlak sarıydı ve satranç taşına benziyordu. Pazarda nasıl görüneceğini bir düşün.”

“Ne olduğumuzu bilseler insanların bana ve Matthew’a yapacakları da aynen bu işte,” dedim ürpererek. “Bazen saklanmak çok daha iyi bir fikir.”

“Gabriel’in Konsil’inin yaptığı şey bu mu? Sizi saklıyor mu?”

“Eğer öyleyse pek de iyi bir iş çıkarmıyorlar doğrusu,” diyerek bir kahkaha attım. “Bayan Huber, Geyik Hendeği’nde dolaşan bir kurtadam olduğunu düşünüyor. Prag’daki komşularınız da Edward Kelley’nin uça-bileceğini. Almanya ve İskoçya’da insanlar cadı avlıyor. İngiliz Kraliçesi ve Avusturya İmparatoru tüm bunları biliyor, bizleri tanıyor. Samrım bazı kral ve kraliçeler bize karşı hoşgörü gösterdiği için müteşekkirek olmalıyız.”

“Hoşgörü her zaman yeterli değildir. Şu an için Prag’da Yahudilere hoşgörü gösteriliyor. Ancak bu durum her an değişebilir. Bir anda kendi-mizi şehir dışında, aç bir halde bulabiliriz.” Haham Loew dar bir patikaya döndü ve yollardaki, birbirinden ayırt etmesi imkânsız evlerden birisine girdi. İçeride iki adam, üzeri matematik araç gereçleri, kitaplar, mumlar ve kâğıtlarla dolu bir masada oturuyordu.

Adamlardan birisi arkadaşına bir sayfa uzatarak, Almanca, “Astronomi bize Hıristiyanlarla ortak bir zemin sağlayacak!” dedi heyecanlı bir sesle. Elli yaşlarındaydı, gür gri bir sakalı, gözlerini saklayan çıkık alnı olan bir adamdı. Omuzları, çoğu bilginde bulunan kronik kamburla eğilmişti.

“Yeter, David!” diye patladı diğer adam. “Ortak zemin, umduğumuz vadedilen topraklar olmayabilir.”

“Abraham, bu bayan seninle konuşmak istiyor,” dedi Haham Loew tartışmalarını keserek.

Âlim David ayağa kalktı. “Prag’daki tüm kadınlar Abraham’la tanışmak ister, söyleyin bu kez kimin kızının aşk büyüüne ihtiyacı var?”

“Seni onun babası değil, kocası ilgilendirmeli. Bu hanım Bayan Roydon, İngiliz beyefendinin eşi.”

David gülerek Abraham’ın omzunu kavradı. “İmparator’un La Diosa diye hitap ettiği kadın mı? Dostum sanırım şansın sonunda döndü. Bir kral, bir tanrıça ve bir *nachzehrler* arasında kaldın.” Zayıf Almancam bana David’in son kullandığı sıfatın “ölümü dize getiren” gibi bir anlama geldiğini söylüyordu.

Abraham, Haham Loew’in nahoş yüz ifadesinden anladığım kadarıyla arkadaşına İbranice bir küfür savurarak yüzünü bana çevirdi. Göz göze geldik, cadı cadıya baktı ancak buna ikimiz de uzun süre dayanamadık. Nefesim kesilerek başımı çevirdim, o da parmaklarıyla göz kapaklarına

bastırdı. Sadece baktığı yerler değil, tenim tamamıyla karıncalanıyordu. Ve aramızdaki boşlukta, farklı renkte parlak ışık yığınları vardı.

Haham Loew, “Beklediğin kişi bu muydu, Abraham ben Elijah?” diye sordu.

Abraham, “Evet onu bekliyordum,” dedi. Bana sırtını dönerek yumruklarını masaya dayadı. “Ancak rüyalarım onun bir *alukah*’ın karısı olduğunu bana söylememiştii.”

Haham Loew’e bir açıklama yapması için döndüm. “*Alukah*?” Eğer bu kelime Almancaysa, ne olduğunu çıkaramıyordum.

“Bir kan emici. Biz Yahudiler, kocan gibi varlıkları böyle adlandırıyoruz,” diye karşılık verdi. “Ne olursa olsun Abraham, Gabriel, buluşmanıza razı oldu.”

“Kahal’deki yerinde oturup halkımı yargılayan ve onları katledenlere göz yuman bir canavarın sözüne güvenir miyim sanıyorsun?” diye bağırdı Abraham.

Bunun aynı kişi, aynı Gabriel –aynı Matthew– olmadığını söyleyerek itiraz edecektim ki durdum. Söyleyeceğim bir şey 16. yüzyılın Matthew’u olması gereken yere döndüğünde bu odadaki insanları altı ay sonra öldürtebilirdi.

“Buraya kocam ya da Konsil adına gelmedim,” diye öne çıktım. “Kendim için buradayım.”

“Neden?” diye çıkıştı Abraham.

“Çünkü ben de büyü yapıyorum ve bizden fazla kalmadı.”

Abraham bana meydan okurcasına, “Kahal, yani Konsil kurallarını koymadan önce, sayımız çok daha fazlaydı,” dedi. “Tanrı’nın iradesiyle bu yeteneklere sahip çocukların doğacağı günleri de göreceğiz.”

“Çocuktan bahsetmişken Golem’in nerede?” diye sordum.

David sözde korkmuş gibi sordu: “Abraham anne. Chelm’deki ailen bu işe ne der?”

“Kafasında yıldızlar ve boş hayallerden başka bir şey olmayan beş para etmez biriyle arkadaş olduğumu, David Gans!” dedi Abraham kızarak.

İçimde günlerdir uykuda olan ateş ejderim bu şenliğin ortasında küreyiverdi. Onu durdurmaya vakit kalmadan bir anda özgür kaldı. Haham Loew ve arkadaşları onu görünce dillerini yutmuş gibi bakakaldılar.

“Bazen böyle davrandığı oluyor, endişelenmeyin.” Sesimdeki mahcup ton, haylaz hayvanımı azarlayan sert bir tona dönüştü. “Buraya gel dedim sana!”

Ejderim duvara sıkıca tutunup çılgık atarak cevap verdi. Üç metre kanat açıklığı olan bir yarattığı taşıyacak kadar sağlam olmayan sıvadan geniş bir kısım yere düşünce hayvan telaşlandı. Kendini emniyete alma çabasıyla kuyruğunu kamçı gibi şaklatıp bitişik duvara tutundu. Ejder zafer dolu bir sesle çılgık attı.

“Eğer hemen buraya gelmezsen, Gallowglass’tan sana gerçekten korkunç bir isim vermesini isteyeceğim,” diye homurdandım. “Tasmanın kayışını gören var mı, şeffaf bir zincir gibi görünmesi gerek.” Süpürgelikler boyunca bakındım ve onu çıra sepetinin arkasında hâlâ bana bağlı olarak buldum. “Acaba içinizden biri ben onu bağlarken bir dakikalığına kayışı tutabilir mi?” Ellerimde yarı şeffaf zincirle döndüm.

Adamların yerinde yeller esiyordu.

“Ne kadar bildik,” diye mırıldandım. “Üç yetişkin adam, bir kadın ve tahmin edin kim ejderiyle kalıyor!”

Tahta zemin üzerinde kuvvetli ayak sesleri duyuldu. Kapıdan kimin geldiğini görebilmek için eğildim. Saçsız başına siyah bir şapka takmış ve koyu renk giysiler içinde, küçük, kırmızı-grı kil bir yaratık ejderime bakıyordu.

Abraham, benimle ejder arasına geçerek ellerini kaldırdı ve “Hayır, Yosef,” dedi. Ama Golem –ki bu Vltava Nehri’nin çamurundan şekillendirilmiş ve büyüyle canlandırılmış efsanevi yaratık olmalıydı– ateş ejderine yürümeye devam etti.

David, “Yosef, cadının ejderinin cazibesine kapıldı,” dedi.

Haham Loew, “Sanırım Golem, yaratıcısının güzel kızlara olan ilgisini paylaşıyor,” yorumunu yaptı. “Okumalarım göre bir cadının yarattığı onu yaratan kişinin özelliklerini almış.”

Şoke olmuş bir halde, “Golem, Abraham’ın yarattığı mı?” diye sordum.

“Evet, ama ilk büyümü yaptığımda ortaya çıkmadı. Neredeyse benim bir yarattığım olmadığını düşünmeye başlamıştım.” Abraham, Yosefe doğru ellerini salladı ancak golem duvarda iyice yayılmış olarak duran

ejderden gözlerini alamıyordu. Ejder, bir hayramı olduğunu fark etmiş-
çesine ışığı yakalayacak şekilde kanatlarını açtı.

Elimdeki zinciri kaldırdım. “Bunun gibi bir şey kullanmıyor musun?”

“O zincirin sana pek bir faydası olmadı.”

“Öğrenmem gereken çok şey var,” dedim öfkeyle. “Ejder, ben ilk
büyümü dokuduğumda ortaya çıktı. Sen Yosefi nasıl yaptın?”

Abraham cebinden bir küme kaba ip çıkardı. “Bunun gibi iplerle.”

Eteğimin cebinde gizlediğim keseye uzanarak, “Benim de iplerim
var,” dedim.

“Renkler, dünyanın iplerini ayırıp daha etkili kullanmada yardımcı
oluyor mu?” Abraham bana doğru bir adım attı. Bu dokuma çeşidiyle
ilgilenmişti.

“Evet, her rengin bir anlamı var ve yeni bir büyü oluşturmak için ipleri
özel bir soruya odaklanacak şekilde kullanıyorum.” Hâlâ ateş ejderinin
bakan golemi şaşkınlıkla süzdüm. “Peki, iplerle bir yaratık oluşturmayı
nasıl başardın?”

“Bir kadın gelerek hamile kalması yeni bir büyü yapmamı istedi.
İsteğine yoğunlaşarak ipi düğümlemeye başladım. Tamamladığım zaman
ortaya insan iskeleti gibi bir şey çıkmıştı.” Abraham, sehpanın yanına
giderek David’in kâğıtlarından birini aldı ve arkadaşının karşı çıkmalarına
rağmen ne anlatmak istediğini çizerek gösterdi.

Çizime bakarak, “Kuklaya benziyor,” dedim. İpin düz çizgisi üzerinde
dokuz düğüm birbirine bağlanmıştı. Bir düğüm kafa, bir düğüm kalp,
iki düğüm eller, bir tanesi leğen kemiği, iki düğüm dizler ve iki tane de
ayaklar için atılmıştı.

“Çamura biraz kendi kanımdan karıştırıp ipin üzerine etiymiş gibi
kapladım. Ertesi sabah Yosef şöminenin yanında oturuyordu.”

Kendinden geçmiş goleme bakarak, “Çamura can verdin,” dedim.

Abraham başıyla onayladı. “Tanrı’nın gizli isimlerinden birinin ol-
duğu bir büyü Yosef’in ağzında duruyor. O, orada kaldığı sürece Yosef
yürüyebilir ve emirlerimi yerine getiriyor. Çoğu zaman yanı.”

Haham Loew, “Yosef, kendi kararlarını kendisi veremiyor,” diye açık-
lama yaptı. “Çamur ve kana hayat üflemek ona bir ruh vermek anlamına

gelmiyor. Abraham, Yosef yalnız kalırsa bir zarar verebilir ya da görebilir korkusuyla onu gözünün önünden ayırmıyor.”

Abraham mahcup bir edayla konuştu. “Bir keresinde cuma günü dua zamanı ağzındaki büyüü çıkartmayı unutmuşum, ona ne yapacağını söyleyecek kimse olmayınca Yosef, Yahudi mahallesinde amaçsızca dolaşmış ve Hıristiyan komşularımızı korkutmuş. Şimdi Yahudiler, Yosef’in amacının bizi korumak olduğuna inanıyorlar.”

“Bir annenin işi hiç bitmez,” diye mırıldandım gülümseyerek. “Bu arada...” Ejderim olduğu yerde çenesini duvara dayayarak uykuya dalmış, hafifçe horlamaya başlamıştı. Onu rahatsız etmekten çekinerek son derece yumuşak bir şekilde zincirinden çekmeye başladım. Sonunda duvara tutunduğu yerden kurtuldu. Kanatlarını uykulu bir biçimde çırpı, duman gibi şeffaflaştı. Bedenime emilirken, yavaşça gözden kayboldu.

Abraham gıptayla, “Keşke Yosef de bunu yapabilse,” dedi.

“Ben de keşke ağzından bir parça kâğıdı çıkartarak onu sakinleştirebilsem,” diye karşılık verdim.

Saniyeler sonra sırtımda buz gibi bir his oluştu.

“Bu kim?” diye sordu alçak bir ses.

Yeni gelen iri yarı ya da fiziksel olarak korkutucu bir adam değildi ama bir vampirdi. Uzun, solgun yüzlü ve koyu saçlı, koyu mavi gözlüydü. Bana bakışında emredici bir şeyler vardı, içgüdüsel olarak bir adım geriledim.

“Seni ilgilendiren bir durum değil, Bay Fuchs,” dedi Abraham ters ters.

Haham Loew dikkatini vampire vermişti. “Nezaketini kaybetmenin gereği yok, Abraham,” diyerek onu uyardı. “Bay Fuchs, bu hanım Bayan Roydon. Malá Strana’dan Yahudi mahallesini ziyarete geldi.”

Vampir gözlerini bana dikti, yeni bir koku aldığı anda aynı Matthew’un yaptığı gibi burun delikleri açıldı. Göz kapakları kapanır gibi oldu. Ondan bir adım daha uzaklaştım.

“Neden buraya geldiniz, Bay Fuchs? Size dışarıda, sinagogda buluşacağımızı söylemiştim,” dedi rahatsız olduğu her halinden belli olan Abraham.

“Geç kaldın.” Bay Fuchs’un mavi gözleri bir anda açıldı ve bana gülümsedi. “Ama şimdi neden geç kaldığını biliyorum ve bunun bir önemi kalmadı.”

Haham Loew, “Bay Fuchs, Polonya’dan geliyor. Abraham’la da oradan tanışıyorlar,” diyerek tanıştırma faslını bitirdi.

O sırada sokaktan geçen birisi selam verdi. Abraham, “İşte Bay Maisel,” dedi. Rahat bir nefes aldım. Abraham’ın sesinden de rahatladığı belli oluyordu.

Sokakları döşeten ve kraliyet savunma bütçelerini tamamlayan kişi Bay Maisel, zenginliğini, kusursuz kesimli yün takım elbisesi, kürk astarlı pelerini ve Yahudi olduğunu belgeleyen parlak sarı halkasıyla ilan ediyordu. Parlak sarı halka, pelerine sırma bir iplikle dikilmişti. Bu haliyle farklılığını gösteren bir işaretten çok, bir soylunun nişanı gibi duruyordu.

“İşte buradasınız, Bay Fuchs,” diyerek Bay Maisel vampire bir kese uzattı. “Mücevheriniz bende.” Beni ve Haham Loew’i başıyla selamladı. “Bayan Roydon.”

Vampir, keseyi alarak içinden kalın zincirli bir kolye çıkardı. Tasarımını net olarak göremesem de, kırmızı ve yeşil minelerin sadeliğini fark ettim. Vampir dişlerini gösterdi.

“Teşekkür ederim, Bay Maisel.” Fuchs, mücevheri havaya kaldırdı ve renkler ışıkla buluştu. “Zincir nerede olursa olsunlar ejderleri öldürme yeminimi temsil ediyor. Onu takmayı özlemiştim. Şehir, bugünlerde tehlikeli yaratıklarla dolu.”

Bay Maisel burun kıvrırdı. “Her zamankinden fazla değiller. Şehri kendi haline bırakın, Bay Fuchs. Hepimiz için böylesi çok daha iyi olur. Kocanızla buluşmaya hazır mısınız, Bayan Roydon? Pek de sabırlı biri sayılmaz.”

Haham Loew beni temin ederek, “Bay Maisel seni güvenli bir biçimde Ungelt’e götürecektir,” dedi. Bay Fuchs’a uzun uzun baktı. “Diana’yı sokağa kadar geçir, Abraham. Bay Fuchs, siz benimle kalıyorsunuz, bana Polonya’dan bahsedin.”

“Teşekkür ederim, Haham Loew.” Reverans yaptım.

“Benim için bir zevkti, Bayan Roydon.” Haham Loew durdu. “Ve zamanınız olursa daha önce söylediklerimi düşünün. Hiçbirimiz sonsuza dek saklanamayız.”

“Evet.” Keşke haham hatalı olsaydı ama gelecek yüzyıllarda Prag’daki Yahudiler büyük dehşet yaşacaktı. Bay Fuchs’u başımla selamladıktan sonra, Bay Maisel ve Abraham’la birlikte evi terk ettim.

Abraham dışarı çıkar çıkmaz, “Bir dakika izin verir misiniz, Bay Maisel?” diyerek adamı durdurdu.

“Elini çabuk tut, Abraham,” uyarısıyla birkaç adım uzaklaştı Bay Maisel.

“Bayan Roydon, Prag’da bir kitap aradığınızı biliyorum.”

“Nereden biliyorsun bunu?” Hafif bir tehlike fısıltısı hissettim.

“Şehirdeki pek çok cadının kitaptan haberi var ama senin onunla olan bağını görebiliyorum. Kitap, dikkatli bir biçimde korunuyor ve alabilmek için kaba güç işe yaramaz.”

Abraham’ın yüzünde ciddi bir ifade vardı. “Kitap sana gelmeli, yoksa onu sonsuza dek kaybedeceksin.”

“Ama o bir kitap, Abraham, bacakları olmadığına göre, Rudolf’un sarayına giderek biz alıp getirmeliyiz onu.”

“Ne gördüğümü biliyorum,” diye directti Abraham. “Kitap sana gelecek, eğer bunu istersen. Unutma.”

“Unutmam,” diye söz verdim. Bay Maisel bize imalı imalı bakıyordu. “Şimdi gitmeliyim, benimle buluştuğun için ve beni Yosef’le tanıştırdığın için teşekkür ederim.”

Abraham ciddi ve vakur bir ifadeyle, “Tanrı seni korusun, Diana Roydon,” dedi.

Bay Maisel, Yahudi mahallesinden şehrin tarihî bölgesine kadar bana eşlik etti. Bu bölgenin geniş meydanı kalabalıktı. Sol tarafımızda Tyn Kilisesi’nin ikiz kuleleri, sağımızda ise belediye binası yer alıyordu.

Bay Maisel, “Eğer Bay Roydon’la buluşmayacak olsaydık durabilir ve astronomik saatin saat başında çalmasını izleyebilirdik,” dedi özür dileyerek. “Ondan, köprüye doğru giderken size göstermesini istemelisiniz. Prag’a gelen herkesin görmesi gerekir.”

Yabancı tacirlerin gümrük memurunun dikkatli bakışları altında ticaret yapabildiği Ungelt’e geldiğimizde, tacirlerin Maisel’e açık bir düşmanlıkla baktığını fark ettim.

“İşte eşiniz, Bay Roydon. Gelirken ona en iyi dükkânları göstermeyi ihmal etmedim. Bundan sonra kendi ihtiyaçları veya evinizin gereksinim-

leri için Prag'daki en mükemmel ustaları bulmakta hiç zorlanmayacak." Maisel, Matthew'a mutlulukla gülümsedi.

"Teşekkür ederim, Bay Maisel. Yardımanız için müteşekkirim ve Majesteleri'nin de bu nezaketinizden haberdar olacağından emin olabilirsiniz."

"Majesteleri'nin maiyetinin rahatını sağlamak görevimdir. Aynı zamanda bunu yapmaktan büyük zevk aldım. Geri dönüş yolculuğunuz için size at kiraladım, saat kulesinin yanında bekliyorlar." Burnunun kenarına dokunup bir sırrı paylaşırcasına göz kırptı.

"Her şeyi düşünmüşsünüz," diye mırıldandı Matthew.

"Birisinin yapması lazım, Bay Roydon," diye karşılık verdi Maisel.

Üç Kuzgun'a döndüğümüzde, daha pelerinimi çıkarmaya fırsat bulamadan, sekiz yaşında bir çocuk ve uçan bir paspas beni neredeyse yere devirecekti. Paspasın ucuna, canlı pembe bir dil ve soğuk siyah bir burun takılmıştı.

"Bu da ne böyle?" diye kükredi Matthew, bu sırada bana destek olunca paspasın ucunu görebildim.

"Adı Lobero. Gallowglass büyüyünce kocaman bir canavar olacağını söylüyor ve ona tasma yerine eyer takabilirmişiz. Annie de ona bayılıyor. Dediğine göre Lobero, onunla uyuyacakmış ama bence onu paylaşmalıyız. Ne diyorsun?" Jack bir taraftan konuşuyor, bir taraftan da heyecanla dans ediyordu.

Gallowglass, "Minik bir notla birlikte geldi," dedi. Kapının yanından uzaklaşarak notu vermek için Matthew'un yanına gitti.

Matthew kâğıdı kaparcasına aldı. "Yaratığı kimin gönderdiğini sormalı mıyım?"

Gallowglass'ın gözleri kısıldı. "Ah, hiç zannetmiyorum." Sonra da bana dönerek, "Dışarıda her şey yolunda gitti mi yengeciğim, bitap düşmüş gibi görünüyorsun," dedi.

Elimi havada sallayarak, "Yalnızca yorgunum," diyebildim. Paspasın dilinin yanı sıra dişleri de vardı ve sürtünüp geçerken parmaklarımı ısırmıştı. "Ah," diye haykırdım.

"Bu artık bitmeli," diyen Matthew notu buruşturarak kapiya fırlattı. Paspasçık ona doğru atılarak havlamaya başladı.

Köpeği kimin gönderdiğini gayet iyi biliyordum, “Notta ne yazıyor?” diye sordum.

Matthew yavan bir sesle, “*Ich bin Lobero. Ich will euch aus den Schatten der Nacht zu schützen,*” dedi.

Sabırsızlıkla bir ses çıkardım. “Neden Almanca yazıp duruyor? Rudolf Almancayı anlamakta zorluk çektiğimi biliyor.”

“Majesteleri aşk itiraflarını benim tercüme etmek zorunda kalacağımı bilmekten zevk alıyor.”

“Ah.” Duraksadım. “Peki notta ne yazıyor?” diye sordum.

“*Ben Lobero’yum. Seni, gecenin gölgesinden koruyacağım.*”

“Peki, ‘Lobero’ ne anlama geliyor?” Aylar önce Ysabeau, bana isimlerin önemli olduğunu öğretmişti.

Gallowglass köpeği yakaladı. “İspanyolca, ‘Kurt Avcısı’ anlamına geliyor. Bu tüy yumağı aslında bir Macar bekçi köpeği ve bir gün bir ayıyı bile devirebilecek büyüklüğe ulaşacak. Korkunç derecede korumacı olurlar ve gece avlanırlar.”

“Bir ayı! Onu Londra’ya götürdüğümüzde, boynunun etrafına bir kurdele bağlayacağım ve onu ayı güreşlerine götüreceğim. Böylece nasıl dövüşüleceğini öğrenecek,” dedi Jack, ancak bir çocuğun duyabileceği tüyler ürpertici keyifle. Sizce de Lobero çok cesur bir isim değil mi? Üst-üstte Shakespeare bunu gelecek oyununda kullanmak isteyecektir.” Jack, parmaklarını köpeğin olduğu yöne doğru kıpırdatınca Gallowglass, beyaz tüylerden oluşan yumağı çocuğun kollarına bıraktı. Jack, canını çıkarırcasına köpeğe sarılıp merdivenlere koştu. “Annie! Bir dahaki sefere Lobero’yu ben besleyeceğim,” diye bağırdı.

Gallowglass, Matthew’un fırtınalar kopan yüzüne iyice bir baktıktan sonra, “Onları birkaç saatliğine dışarı çıkarayım mı?” diye sordu.

“Baldwin’in evi boş mu?”

“Şu an içinde kiracı yok, eğer sorduğun buysa.”

Matthew pelerinimi omuzlarımdan aldı. “Herkesi oraya götür,” dedi.

“Lobero’yu da mı?”

“Özellikle onu.”

Jack akşam yemeği boyunca kuş gibi cıvıdayıp durdu. Bol bol Annie’yle tartıştı ve ne yapıp edip Lobero’nun durduğu yöne doğru yemek gön-

dermeyi başardı. Çocuklarla köpeği izlerken Matthew'un geceyle ilgili planlarını gözden geçirdiğini fark etmeyebilirdim bile. Matthew bir yönüyle sürü hayvanıydı ve başkalarının sorumluluğunu almak hoşuna gidiyordu. Diğer yönüyleyse vahşi bir hayvandı ve içimden bir ses onun bu geceki avı olduğumu söylüyordu. Yırtıcı taraf kazanmıştı. Tereza ve Karolina'nın bile kalmasına izin verilmemişti.

Evin giriş katındaki ana salonda, insanın içini rahatlatan yemek kokuları hâlâ havadaydı. Ateşin yanında otururken, "Neden herkesi gönderdin?" diye sordum.

"Öğleden sonra neler oldu?"

"İlk önce sen benim soruma cevap ver."

"Beni zorlama, özellikle de bu gece," diye uyardı Matthew.

"Benim günümün kolay geçtiğini mi sanıyorsun?" Mavi-siyah iplikler çevremizde çatırdıyordu. Görünümleri tehditkârdı ve verdikleri his daha da kötüydü.

Matthew koltuğunu geriye çekti. "Hayır," dedi. "Ama benden bir şeyler gizliyorsun, Diana. Cadıyla aranızda neler geçti?"

Ona dik dik baktım.

"Bekliyorum."

"Sonsuza kadar bekleyebilirsin, Matthew çünkü ben senin hizmetkârın değilim. Hatırladığım kadarıyla ben de sana bir soru sormuştum." İpler morarmaya, bozulup bükülmeye başladı.

"Onları gönderdim çünkü bu konuşmaya tanık olmalarını istemedim. Şimdi sıra sende, söyle neler oldu?"

"Golem ve onu yaratıcısı, Yahudi dokuyucu Abraham'la tanıştım. Abraham'ın canlandırma gücü de var."

Matthew kendisine biraz daha şarap aldı. "Yaşam ve ölümle oynamanın hoşuma gitmediğini söylemiştim."

"Ama sen onlarla sürekli oynuyorsun. Bunu senin bir parçan olarak kabul ettim, aynı şekilde sen de benim bir parçam olarak kabul etmelisin."

"Ve bu Abraham kim?" diye çıkıştı Matthew.

"Tanrım, Matthew, başka bir dokuyucuyla tanıştığım için beni kısıyor olamazsın."

“Kıskanmak mı? Sıcakkanlılara ait bu özelliği kaybedeli çok oldu.” Koca bir yudum şarap içti.

“Neden bu öğleden sonra, baban ya da Konsil için çalışıyorsun diye ayrı kaldığımız diğer öğleden sonralardan farklı o zaman?”

“Farklı çünkü bugün karşılaştığın herkesin kokusunu tek tek alabiliyorum. Her zaman üzerinde Annie ve Jack’in kokusunun olması yeterince kötü zaten. Gallowglass ve Pierre sana fazla yaklaşmamaya çalışıyorlar ama bu işe yaramıyor çünkü her an çevrendeler. Buna Maharal, Bay Maisel ve en az iki adamın daha kokusu eklenmiş. Seninkiyle karışmasını istediğim tek koku kendiminki ama seni bir kafese kapatamam, işte bunun için de elimden gelen sabrı göstermeye çalışıyorum.” Matthew kadehini bıraktı ve aramıza mesafe koymak istercesine ayağına kalktı.

“Bu bana kıskançlık gibi geliyor.”

“Değil. Kıskançlıkla başa çıkabilirim,” dedi öfkeyle. “Oysa bu, kontrolümün dışında. İçimdeki yitirme ve öfke hissi, hayatımızın karmaşası içinde *seninle* ilgili açık bir izlenim edinemediğim için ortaya çıkıyor.” Göz bebekleri kocaman olmuştu ve giderek büyüyordu.

“Bunun nedeni senin bir vampir olman. Sahiplenicisin. Bu senin doğan,” dedim ifadesizce, kızgınlığına rağmen ona yaklaştım. “Ben de bir cadıym. Beni olduğum gibi kabul edeceğine söz verdin, karanlık ve aydınlık, kadın ve cadı, kendim ve karın olarak.” Ya fikrini değiştirdiyse, ya hayatında bu tarz bir belirsizliğe yer yoksa, diye düşündüm.

Matthew uzanarak nazıkçe yanağıma dokundu. “Seni kabul ediyorum.”

“Hayır, Matthew, bir gün büyüme boyun eğdirebileceğimi düşünerek bana hoşgörü gösteriyorsun. Haham Loew, beni hoşgörünün bir gün bitebileceği ve kendimi açıkta bulabileceğim konusunda uyardı. Büyü gücüm idare edilebilecek bir şey değil. O doğrudan *benim*. Ve kendimi senden saklamayacağım çünkü aşk bu değil.”

“Tamam, artık saklanmak yok o zaman.”

“İyi o zaman.” Rahatlayarak iç geçirdim ama bu duygu uzun sürmedi.

Matthew beni tek bir hareketle sandalyeden kaldırarak duvara yasladı, bacağı bacaklarımın arasına koydu. Saçımın bir buklesini çekip göğsüme düşürdü. Beni bırakmadan başını eğdi ve dudaklarını korsajımın kenarına bastırdı. Titredim. Beni buradan öpmeyeli epey zaman olmuştu ve düşük

yaptığımdan bu yana cinsel hayatımız neredeyse bitmişti. Matthew'un dudakları çenemden aşağıya, boynumdaki damarlara doğru kaydı.

Saçından kavrayıp başını geriye doğru çektim. "Başladığın işi bitirmeyeceksen yapma. Bir ömür yetecek kadar kederli öpücük almış durumdayım."

Baş döndürücü hızda birkaç vampir hamlesi yapan Matthew pantolonunu gevşetti, eteğimi yukarı kaldırıp içime girdi. Sorunlarını, yaşayacağı birkaç saniyelik zevkle unutmaya çalışan birileri tarafından ilk kez duvara yaslanmıyordum. Bazı durumlarda, bunu başlatan kişi bile olmuştum.

"Bu, yalnızca sen ve benle ilgili, başka hiçbir şey değil. Çocuklarla, o lanet kitapla, İmparator ya da hediyeleriyle ilgisi yok. Bu gece bu evdeki tek koku bizimki olacak."

Matthew'un elleri kalçalarımı kavradı, beni duvara doğru iterken teneimi berelenmekten koruyan tek şey parmaklarıydı. Ellerimi gömleğinin yakasına doladım ve yüzünü kendime çektim, tadını özlemiştim. Ama Matthew ne sevişmemizin ne de öpücüklerin kontrolünü bana bırakma niyetinde değildi. Dudakları sert ve talepkârdı, üste çıkmak için ısrar eden girişimlerimi alt dudağımı ısırarak durdurdu.

"Tanrım," dedim soluk soluğa düzenli ritmi beni boşalmaya götürürken.

"Bu akşam seni Tanrı'yla bile paylaşmayacağım." Matthew, haykırışımı bir öpücükle hapsetti. Bir eli kalçamı kavramayı sürdürürken diğer eli bacaklarımın arasına gitti.

"Kalbinin sahibi kim, Diana?" diye sordu Matthew, başparmağının okşayışıyla beni çıldırmanın eşiğine getirirken. Cevabımı bekledi. "Söyle hadi," diye homurdandı.

"Zaten biliyorsun," dedim, "kalbimin sahibi sensin."

"Sadece ben," dedi ve aramızda gerginliğin boşalması için son bir kez hareket etti.

"Yalnızca... sonsuza dek... sen," diye soludum bacaklarım kalçasının çevresinde titrerken. Ayaklarım yere kaydı.

Matthew alnını alnıma yaslayarak ağır ağır soludu. Eteğimi indirirken gözlerinde bir anlık pişmanlık yapıp söndü. Nazıkçe, hatta terbiyeli bir şekilde beni öptü.

Sevişmemiz ne kadar yoğun olursa olsun ve yalnızca ona ait olduğum gerçeğine rağmen Matthew beni kovalamasına neden olan güdüyü tatmin etmemişti. Bunu hiçbir şeyin tatmin edemeyeceğini düşünerek endişelenmeye başlamıştım.

Sıkıntım bedenimden fırlayarak onu benden uzağa, karşı duvara taşıyan bir dalga halini aldı. Yer değiştirdiği fark eden Matthew'un gözleri karardı.

"Bunu beğendin mi, aşkım?" diye sordum yumuşak bir sesle. Yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. Parmaklarımı şaklatarak onu tutan havayı serbest bıraktım. Hareket yeteneğini kazandığında kasları esnedi. Ağzını açmak üzereyken, "Sakın özür dileme," dedim. "Eğer bana istemediğim bir şekilde dokunsaydın hayır diyebilirdim."

Matthew'un dudakları gerildi.

"Arkadaşın Giordano Bruno'yu düşünmeden edemiyorum: '*Arzu beni kamçılarken, korku gem vuruyor.*' Senin gücünden, kudretinden ya da seninle ilgili hiçbir şeyden korkmuyorum. *Sen* Matthew, sen neden korkuyorsun?"

Pişmanlıkla dolu dudaklar hafifçe dudaklarımı sıyırdı. Bu ve eteklerimdeki hafif esinti bana, Matthew'un cevap vermektense kaçmayı tercih ettiğini söylüyordu.

OTUZUNCU BÖLÜM

“Üstat Habermel uğradı. Usturlabın, masanın üzerinde duruyor.” Matthew, İmparator’un mimarından edindiği Prag Kalesi’ne ait planlardan başını kaldırmadı. Geçtiğimiz günlerde, enerjisini tamamen Rudolf’un güvenliğini delmek için sarayın sırlarını gün yüzüne çıkarmaya adanmıştı. Abraham’ın tavsiyesini ona aktarmış olmama rağmen, Matthew daha saldırgan bir strateji tercih etmişti. Prag’dan bir an önce ayrılmak istiyordu.

Yanına yaklaştım, bana huzursuz, aç gözlerle baktı.

“Sadece bir hediye.” Eldivenlerimi masanın üzerine koydum ve onu içtenlikle öptüm. “Kalbim sana ait, hatırlatırım.”

Matthew elleriyle kalçalarımı sarılarak, “Sadece bir hediye değil. Yarın avlanmaya davetlisin,” dedi. “Gallowglass, bunu kabul edeceğimize dair bana bilgi verdi. Zavallı bir hizmetçiyi baştan çıkararak İmparator’un dairelerine girmek için bir yol bulmuş. Saray muhafızı büyük ihtimalle ya bizimle birlikte avda ya da uyuyor olacak. Gallowglass, bunun içeri girerek kitabı aramak için iyi bir fırsat olabileceğini düşünüyor.”

Matthew’un masasına baktım, orada küçük bir paket daha vardı. “Ya bunun ne olduğunu biliyor musun?”

Başını salladı ve uzanıp paketi aldı. “Sürekli başka erkeklerden hediyeler alıyorsun ama bu da benden. Elini uzat.” Meraklanarak istediğini yaptım.

Avcuma yumuşak ve yuvarlak bir şey bastırdı. Küçük bir yumurta boyutlarındaydı.

Küçük semenderler avcuma dolarken gizemli yumurtanın çevresinde soğuk ağır bir metal aktı. Altın-gümüş karışımı semenderlerin sırtına elmas kakılmıştı. Yaratıklardan birini kaldırıncı eşleştirilmiş semenderlerden oluşan bir zincirle karışlaştım. Başları ağızlarından birleştirilmiş,

kuyrukları birbirine geçmişti. Hâlâ avcumda duran şey, büyük ve kıpkırmızı bir yakuttu.

“Çok güzel.” Matthew’a baktım. “Bunu almak için ne zaman vakit buldun?” Böyle bir zincir kuyumcuların, sıradan müşteriye sunacağı cinsten bir şey değildi.

“Bir süredir bendeydi aslına bakarsan,” diye itiraf etti Matthew. “Babam, sunak panosuyla birlikte göndermişti. Hoşuna gidip gitmeyeceğinden emin değildim.”

“Elbette hoşuma gitti. Semenderlerin simyayla ilgili olduğunu biliyor muydun?” Onu yeniden öptüm. “Kaldı ki hangi kadın altmış santimlik gümüş, altın ve elmaştan yapılmış semenderlerden oluşan bir zincir ve yumurta büyüklüğünde bir yakuta hayır der?”

“Semenderler, 1541’in sonlarında Fransa’ya döndüğümde Kral tarafından hediye edildi. Kral Francis, kendisine arma olarak alevler içinde bir semender seçmişti ve sloganı da *‘hem besliyorum hem de söndürüyorum’* du.” Matthew bir kahkaha attı. “Kit, bundaki kibirden o kadar hoşlandı ki onu kendine uyarladı: *‘Beni besleyen, aslında yok edendir.’*”

“Kit, kesinlikle kötümser bir iblis,” dedim kahkahalarına katılarak. Semenderlerden birini parmağımınla dürttüğümde mumlardan gelen ışığı yansıttı. Konuşmaya başladım, sonra sustum.

“Ne oldu?” dedi Matthew.

“Bunu daha önce... başka birisine vermiş miydin?” Geçen gecedен sonra şu anda hissettiğim güvensizlik utanç vericiydi.

Matthew, “Hayır,” diyerek elimi ve elimin içindeki hazineyi avcunun içine aldı.

“Üzgünüm, aptalca bir soruydu, biliyorum, özellikle de Rudolf’un davranışı göz önüne alınırsa. Merak etmemeyi tercih ederim, hepsi bu. Bana bir zamanlar başka bir sevgiline verdiği bir şey hediye edersen sadece söyle olur mu?”

“Daha önce başka birisine verdiğim bir şeyi sana vermem, *mon coeur*.” Matthew gözlerimiz buluşana kadar bekledi. “Senin ejderin bana Francis’in hediyesini anımsattı, ben de babamdan onu saklandığı delikten çıkarmasını istedim. Onu bir kere takmıştım. O zamandan beri de kutusunda uyuyor.”

“Her gün takılacak bir şey değil zaten,” dedim gülmeye çalışarak. Ama başaramadım. “Bana ne olduğunu bilmiyorum.”

Matthew beni kendisine çekerek öptü. “Senin kalbinin bana ait olduğu gibi, benimki de sana ait. Bundan hiçbir zaman şüphe etme.”

“Etmem.”

“İyi o zaman. Çünkü Rudolf bizi ayırmak için elinden geleni yapıyor. Uyanık olmamız ve bir an önce Prag’dan gitmemiz gerek.”

Matthew’un sözleri, ertesi gün öğleden sonra, Rudolf’un saraydaki en yakın dostlarına ava gitmek üzere katıldığımızda yeniden aklıma geldi. Plan, av köşküne gidip geyik avlamaktı ancak koyu gri gökyüzü saraydan uzaklaşmamıza olanak vermedi. Nisanın ikinci haftasıydı ancak baharın Prag’a gelmesi zaman alıyordu ve hâlâ kar yağması ihtimali bile vardı.

Rudolf, Matthew’u yanına çağırdığında saraylı kadınların yanında yalnız kaldım. Kadınlar bana karşı açık bir merak duyuyorlardı ama benimle ne yapacakları konusunda hiçbir fikirleri yoktu.

İmparator ve arkadaşları hizmetkârların taşıyıp durduğu şaraptan içiyorlardı. Yaklaşmakta olan kovalamaca dikkate alındığında, içki içmek ve at sürmekle ilgili bazı kurallar olsaydı keşke, diye düşünmeden edemedim. Matthew için korktuğum yoktu, azla yetinmesini biliyordu. Üstelik, atı bir ağaca toslasa bile ölme olasılığı oldukça düşüktü.

Öğleden sonra kuşları getirecek şahinlerin tüneyeceği uzun bir direği omuzlamış iki adam geldi. Onları büyük, ölümcül siyah bir gagası olan, pençeleri tüylerle kaplı bir kuşu taşıyan iki adam izledi. Kuşun kahve-rengi tüylü bacakları bot giymiş gibi bir izlenim yaratıyordu. Oldukça iri bir hayvandı.

Rudolf ellerini zevkle ovuşturdu. “Ah, işte kartalım, Augusta geldi. Geyik Hendeği onun avlanabilmesi için yeterince büyük değil, bu nedenle onu burada uçuramayız ama La Diosa’nın onu görmesini istiyordum.”

Augusta ismi, böylesine mağrur bir yaratığa yakışıyordu. Kartal neredeyse bir metre boyundaydı ve başlığına rağmen başını gururla yukarıda tutuyordu.

“Onu izlediğimizi hissedebiliyor,” diye mırıldandım.

Birisi bunu İmparator'a tercüme etti ve o da bana onaylayıcı bir tavırla gülümsedi. "Avcılar birbirini anlıyor, başlığını çıkarın. Augusta ve La Diosa birbiriyle tanışsın."

Çarpık bacaklı, ciddi ifadeli ve yaşlı bir adam kartala yaklaştı. Deriden yapılmış telleri gevşeterek Augusta'nın başının üzerindeki tepeliği nazikçe çekip çıkardı. O zaman kuşun boynunun etrafındaki altın tüyler ve başı, desenini ortaya çıkaran rüzgârla buluştu. Augusta hem özgürlüğü hem de tehlikeyi hissederek açtığı kanatlarını kaçma ya da uyarı anlamına gelecek bir şekilde açtı.

Ancak onun tanışmak istediği kişi ben değildim. Şaşmaz bir içgüdüyle, başını aramızda kendisinden daha tehlikeli olan tek yırtıcıya çevirdi. Matthew ona ciddi ve hüzünlü gözlerle baktı. Augusta onun anlayışını onaylayan bir çığlık attı.

"Augusta'yı buraya Bay Roydon'ı eğlendirmek için değil, La Diosa'yla tanıştırmak için getirdim," diye homurdandı Rudolf.

"Tanıştırdığınız için teşekkür ederim, Majesteleri," dedim keyifsiz İmparator'un dikkatini çekmek için.

Matthew'u işaret ederek, "Biliyor musunuz, Augusta'nın iki tane kurt öldürmüşlüğü var," diye böbürlendi İmparator gururla. "Aralarında kanlı bir mücadele oldu."

Matthew tembel tembel konuştu. "Eğer ben kurt olsaydım, yere uzanır ve hanımefendinin istediğini yapmasına izin verirdim." Bugün, gri-yeşil kıyafeti, şapkasına sıkıştırılmış simsiyah saçlarıyla, tam bir saraylı gibi görünüyordu. Şapka soğuktan korumuyordu ama alnındaki de Clermont ailesine ait kendi kuyruğunu ısıran ejder ambleminin yer aldığı gümüş rozet Rudolf'a kiminle karşı karşıya olduğunu hatırlatıyordu.

Saraylılar bu cüretkâr sözlere kıkırdadılar. Gülüşmelerin kendisine yönelik olmadığını anladıktan sonra Rudolf da onlara katıldı. "Bu da ortak yönlerimizden birisi, Bay Roydon," dedi Matthew'un omzuna vurarak. Beni incelemeye başladı. "İkimiz de güçlü kadınlardan korkmuyoruz."

Gerginlik azaldığında kuşçu, Augusta'yı tüneğine yerleştirdi ve İmparator'a bu öğleden sonraki avda hangi kuşu kullanmak istediğini sordu. İmparator uzun süre düşündükten sonra bir akdoğan seçti, Avusturya arşidükleri ve

Alman prensleri kalan kuşlar için aralarında tartıştı ve sonunda geriye tek bir kuş kaldı. Küçüktü ve soğukta titriyordu. Matthew kuşa uzandı.

İmparator eyerinin üzerine yerleşti. “Bu bir kadın kuşu,” diye homurdandı. “Onu, La Diosa için getirttim.”

Matthew, “Adına rağmen Diana avlanmaktan hoşlanmıyor ama önemli değil. Bozdoğanı ben uçuracağım,” dedi. Atmaca kösteğini parmaklarına taktı, elini uzattı ve hayvan eldivenle kaplı bileğine adım attı. Kuş dengesini sağlarken, “Merhaba güzellik,” diye onu selamladı Matthew. Kuşun her adımında ayağındaki çan çingirdiyordu.

Avlak bekçisi gülümseyerek, “Adı Šárka,” diye fısıldadı.

Matthew, “Adı gibi akıllı mı?” diye sordu.

Yaşlı adam, “Çok daha akıllı,” dedi sırtarak.

Matthew kuşa doğru eğildi ve tepeliğini tutan tellerden birisini dışıyla söktü. Ağzı Šárka’ya çok yaklaşmıştı ve yaptığı hareket öyle samimiyetle doluydu ki dışarıdan bakan birisi onu bir öpücük sanabilirdi. Matthew teli geriye doğru çekti. Bunu yaptığında tepeliği diğer eliyle çıkartıp süslü deri göz bağını kolayca cebine koydu.

Başlığı çıkınca Šárka gözlerini kırıştırdı. Sonra yeniden kırıştırtarak önce bana, sonra da onu tutan adama baktı.

“Ona dokunabilir miyim?” dedim. Kahverengi-beyaz tüylerinde karşı konulmaz bir şey vardı.

“Pek önermem, şu anda aç ve avından alması gereken payı aldığını sanmıyorum,” dedi Matthew. Yine üzgün, hatta düşünceli görünüyordu. Šárka alçak, kıkırdama benzeri sesler çıkararak gözlerini Matthew’a dikti.

“Senden hoşlandı,” dedim. Aslında bu şaşırtıcı değildi, her ikisi de içgüdüsel olarak avcıydı ve her ikisine de iz sürüp öldürmemeleri için zincir vurulmuştu.

Kıvrıla kıvrıla giden bir yoldan bir zamanlar sarayın su hendeklerinden biri olarak kullanılan nehir geçidine doğru indik. Su çekilmiş, geçidin etrafı İmparator’un av hayvanlarının şehre inmemesi için çitle çevrilmişti. Kızıl geyik, karaca ve yaban domuzları etrafta dolaşıyordu. Rudolf’un, kuşlar yerine büyük kedilerle birlikte avlanmaya karar verdiği günlerde, sarayın hayvanat bahçesinden gelen aslan ve diğer vahşi kediler de buradaydılar.

Tam bir karmaşa olmasını bekliyordum ama av partisinin bir bale gösterisi kadar kusursuz bir koreografisi olduğunu görerek şaşırdım. Rudolf akdoğanı serbest bırakır bırakmaz, ağaçlardaki diğer kuşlar ona av olmamak için bir bulut gibi havalandılar. Akdoğan süzülerek çalıların üstüne doğru uçarken, kuşun ayağındaki çanlar tıngırdadı. Orman tavukları şaşkınlıkla kanat çırparak farklı yönlere uçmaya başladılar. Akdoğan bir hedef seçti, pozisyon aldı, pençeleri ve gagasıyla onu indirdi. Orman tavuğu düşmeye başladı, doğan amansızca onu kovaladı, hayvan yaralı olarak yere düştüğünde son darbeyi indirdi. Avlak bekçileri, köpekleri saldı ve karlı zeminde hayvanlarla birlikte koştu. Atlar gümbürtüyle ilerledi, adamların zafer çıgılıklarını köpeklerin havlamaları bastırdı.

Atlar ve binicileri onu bulduğunda, doğan avının yanında duruyordu. Rakip avcılardan korumak için kanatlarını avına siper etmişti. Matthew da, Bodleian Kütüphanesi'nde benzer bir konum almıştı, yakınlarda olduğumdan emin olmak için bakışlarının üzerime dikildiğini hissettim.

İmparator, ilk avı avladığına göre diğerleri de artık ava iştirak edebiliyordu. Hep birlikte çok sayıda saraylıyı beslemeye yetecek sayıda –yüzden fazla– kuş avladılar. Tek bir atışma oldu, o da Rudolf'un muazzam akdoğanı ve Matthew'nun bozdoğanı arasında gerçekleşti.

Matthew erkek grubundan ayrı duruyordu, kuşunu diğerlerinden epey sonra serbest bıraktı. Bozdoğanın yakaladığı orman tavuğuna sahip çıkma konusunda da acele etmedi. Adamların hiçbir atından inmediği halde Matthew indi ve önceki bir avın etinin bir kısmını Šárka'ya vererek kuşu avından uzaklaştırdı.

Ama bir keresinde Šárka, izlediği kuşlardan birisini yakalayamadı. Šárka'dan kaçan kuş, doğruca Rudolf'un akdoğanının olduğu yöne doğru uçuştı. Ancak Šárka geri çekilmeyerek onu izlemeyi sürdürdü. Akdoğan büyüktü ancak Šárka daha kavgacı ve atıktı. Bozdoğan avını yakalamak için başımın o kadar yakınından geçti ki havadaki değişen basıncı hissettim. Šárka yakaladığı orman tavuklarından bile daha küçüktü, İmparator'un akdoğanının yanında gerçekten minik kalıyordu. Orman tavuğu iyice yükseldi ama kaçış yoktu. Šárka yön değiştirerek kıvrılmış pençeleriyle avını yakaladı, ikisi birlikte alçalmaya başladılar. Öfkeli akdoğan düş kırıklığıyla bir çıgık attı, buna Rudolf'un yüksek sesli itirazı eklendi.

Matthew Šárka'yı bulmak için atını mahmuzladığında, "Kuşun benimkini engelledi," dedi Rudolf öfkeyle.

"O benim kuşum değil, Majesteleri," dedi Matthew. Šárka, tüylerini kabartıp kanatlarını olabildiğince geniş açarak büyük ve tehditkâr görünmeye çalıştı. Rudolf yaklaşıırken tiz bir çığlık attı. Matthew bana tanıdık gelen âşıkane bir şeyler mırıldanınca kuş sakinleşti, tüyleri yatıştı. "Šárka size ait. Ve bugün büyük bir Bohemyalı savaşçının adına yakışan bir varlık olduğunu ispat etmiş oldu."

Bozdoğanı ve yakaladığı avı kaldırarak saraylılara gösterdi. Matthew, onunla birlikte döndükçe Šárka'nın çanları çın çın ötüyordu. Doğru tepkinin ne olması gerektiğinden emin olamayan saraylılar, Rudolf'un bir hareketini bekliyordlardı. Duruma müdahale ettim.

"Bu kuş dişi bir savaşçı mı, kocacığım?"

Matthew dönmeyi bırakarak sırttı. "Evet, karıcığım. Gerçek Šárka da, İmparator'un kuşu gibi küçük ve girişkendi. Bir savaşçının en önemli silahının aklı olduğunu iyi bilirdi." Başına hafifçe vurarak herkesin mesajı almasını sağladı. Rudolf ise mesajı almakla kalmamış, hayret içinde donup kalmıştı.

"Sesi, Malá Strana'daki kadınların sesini andırıyor. Šárka'nın yaptığı şeyin nesi zekice ki?" diye sordum. Matthew cevap vermeye fırsat bulamadan tanıdık olmayan genç bir kadın konuştu.

"Šárka, bir tabur askeri dize getirmiştir." Ağır bir Çek aksanıyla Latince konuşuyordu. Babası olduğunu düşündüğüm beyaz sakallı bir adam onaylayıcı bir bakışla onu süzünce kadın kızarıverdi.

"Gerçekten mi? Bunu nasıl başarmış?" diye sordum merakla.

"Rol yaparak onları kurtarılmaya ihtiyacı olduğuna inandırmış, sonra da askerleri bolca şarapla özgürlüğünü kutlamaya davet etmiş." Daha yaşlı ve burnu Augusta'nın gagasıyla yarışacak büyüklükte olan başka bir kadın tiksintiyle homurdandı. "Erkekler bu oyuna her defasında kanar."

Kahkahayı patlattım. Gaga burunlu aristokrat kadın da kendi yaptığına hayret ederek bana katıldı.

Matthew cebinden tepeliği çıkararak nazikçe Šárka'nın gururlu başına geçirdi. "Majesteleri, korkarım hanımlar, kahramanlarının başkalarının hataları nedeniyle suçlanmasına karşı çıkacaklar," dedi. Sonra da uzana-

rak teli ağzıyla sıkı. Avlak bekçisi, bozdoğanı, tek tük takdir alkışlarıyla birlikte götürmek üzere Matthew'dan teslim aldı.

Saray arazisinin hemen kıyısında şarap ve yiyeceklerle dolu kırmızı-beyaz çatılı İtalyan stili bir eve gelerek av partisine son verdik. Doğrusu, İmparator'un nergis ve lalelerin açtığı bahçelerinde dolaşmayı buna tercih ederdim. Başka saray mensupları da bize katıldı. Aralarında ekşi suratlı Strada, Üstat Hoefnagel ve Erasmus Habermel de vardı. Habermel'e yolladığı usturlap için teşekkür ettim.

Genç erkek saraylılardan birisi sesini yükselterek, "Paskalya perhizi neredeyse sona ermek üzere olduğuna göre, bence sıkıntımızdan kurtulmak için yapmamız gereken şey bir bahar festivali düzenlemek," dedi. "Siz de öyle düşünmüyor musunuz, Majesteleri?"

Rudolf bir yudum şarap alarak bana baktı. "Bir piyes olabilir," dedi. "O halde teması Diana ve Aktaion olsun."

Matthew üzüntüyle, "Bu tema hem çok kullanıldı hem de fazla İngiliz usulü," dedi. Rudolf'un yüzü kıpkırmızı oldu. "Belki de Demeter ve Persephone teması kullanılabilir. Hem bahar mevsimi için daha uygun bir tema olur."

"Ya da Odysseus'un hikâyesi," diye önerdi Strada. "Bayan Roydon, Kirke karakterini oynayarak bizleri domuz yavrusuna çevirebilir."

Rudolf, "İlginç bir fikir, Ottavio," diyerek alt dudağına işaret parmağıyla hafifçe vurdu. "Odysseus'u oynamaktan keyif alabilirim."

Hayatta olmaz, diye düşündüm. Özellikle de zorunlu yatak odası sahnesinde Odysseus'un, Kirke'ye erkekliğini güç kullanarak almaması için söz verdirmesi gibi bir tema söz konusuysen.

Belayı bertaraf etmeye kararlı bir şekilde, "Mümkünse ben de bir öneride bulunmak istiyorum," dedim.

Rudolf ciddiyetle elimi tutarak arzuyla okşadı. "Aklımdaki hikâyede bir kişinin tanrılar kralı Zeus karakterini oynaması gerekiyor," dedim yavaşça elimi çekerken.

Rudolf yüzünü aydınlatan bir gülümsemeyle, "Ben oldukça inandırıcı bir Zeus olabilirim," dedi. "Sen de Kallisto mu olacaksın?" *Tabii ki Kallisto olmayacaktım*, Rudolf'un beni hamile bıraktığı bir hikâyeyi oynamaya hiç niyetim yoktu.

“Hayır, Majesteleri. Eğer benim bu baloda yer almam konusunda ısrarcıysanız Ay Tanrıçası’nı oynayacağım.” Elimi, Matthew’un kolu üzerinde gezdirdim. “Ve az önceki yorumunu telafi etmek için de Matthew, Endymion’u oynayacak.”

Rudolf, “Endymion mu?” diye sordu tereddütlü bir halde.

Matthew yalnızca benim duyabileceğim bir şekilde, “Zavalı Rudolf yine alt edildi,” dedi. Akabinde sesini dikkatle yükseltti. “Endymion, Majesteleri, Diana’nın iffetini ve kendi ölümsüzlüğünü koruyabilmek için büyü bir uykuya yatan güzel, genç adam.”

“Efsaneyi biliyorum, Bay Roydon!” diye uyardı Rudolf.

Matthew zarif ama üstünkörü bir biçimde başını eğdi. “Özür dilerim, Majesteleri. Diana savaş arabasıyla gelerek âşık olduğu adamı özlemle seyrederken muhteşem görünecek.”

Tam bu noktada Rudolf kraliyet moru bir renk aldı. Majesteleri’nin huzurundan çekilerek, Üç Kuzgun’a doğru yokuş aşağı kısa yolculuğumuza çıkmak üzere sarayı terk ettik.

Evin kapısından içeri girdiğimizde Matthew, “Senden sadece tek bir ricam var,” dedi. “Ben bir vampir olabilirim ama nisan, Prag için hâlâ soğuk bir aydır. Bu soğuğu göz önüne alarak Diana ve Endymion için tasarlayacağın kıyafetler, saçındaki bir yeni ay ve benim kalçalarımın saracağım bir bezden ibaret olmasın.”

“Bu rol için seni seçtim ve şimdiden taleplerde bulunmaya başladın ha!” Tek elimi kızmış gibi salladım. “Aktörler!”

Matthew gülümseyerek, “Amatörlerle çalışırsan olacağı bu,” dedi. “Oyunun nasıl başlaması gerektiğini de biliyorum: *‘Ve işte! Açılan bulutlardan ortaya çıkan / En latif ay, gümüş ve altından / Neptün için bir kadeh, denizkabuğundan.’*”

“Keats’i kullanamazsın!” dedim gülererek. “O, Romantik bir şair ve üç yüz yıl sonra yaşayacak.”

“*Dimdik yükseldi gökyüzünde / Ruhum, göz kamaştıran bir tutkuyla parlıyor / Yuvarlanıyor gümüşü küreyle kaynaşan / Gitse bile sonunda berrak ve bulutlu / Karanlık ve buğulu obasına,*” diye abartıyla haykırarak beni kollarının arasına aldı.

“Ve sanıyorum ki obayı da *benden* isteyeceksiniz,” dedi merdivenlerden aşağı paldır küldür inen Gallowglass.

Matthew olasılıkları tarttı. “Ve birkaç da koyun. Ya da belki bir usturlap. Endymion bir çoban ya da astronom olarak anılır.”

“Rudolf’un avlak bekçisi koyunlarınm birinden bile ayrılmak isteyecektir,” dedi Gallowglass somurarak.

“Matthew benim usturlabımı kullanabilir,” diyerek çevreme bakındım. Onu Jack’in ulaşamaması için şöminenin üzerine koymuştum ancak orada yoktu. “Nereye gitti?”

“Annie ve Jack onu Paspas’a gösteriyor. Büyülü olduğunu düşünüyorlar.”

O zamana kadar şömineden merdivenlere doğru giden gümüş, altın ve gri iplikleri fark etmemiştim. Çocuklara doğru koşup usturlaba ne olduğunu anlamaya çalışırken eteğimin kenarına bastım. Sonunda Annie ve Jack’i bulduğumda, eteğe yeni bir fistolu kenar katmayı başarmıştım.

Annie ve Jack, pirinç-gümüş karışımı usturlabı almıştı ve aletin iç kanatları sonuna kadar açılmıştı. Rudolf’un arzusu bana gökyüzünün hareketlerinin izini sürebilmem için bir kaynak vermektir, Habermel de bu görevi yerine getirirken kendini aşmıştı. Usturlap, bir güneş saati, bir kumpas ve yılın farklı mevsimlerinde saatlerin uzunluğunu ölçmek için kullanılan bir cihaz içeriyordu. Detaylı bir ay usturlabı da bulunuyordu. Bu usturlabın dişlileri tarih, zaman, Zodyak’taki yönetici burç ve ayın evrelerini gösterecek şekilde ayarlanabiliyordu, üstelik (ricam üzerine) Roanoke, Londra, Lyon, Prag ve Kudüs’ü kapsayan astronomik bir enlem boylam çizelgesi de eklenmişti. Kanatlardan bir tanesinin en yeni ve gözde teknolojilerden birini oturtabileceğim bir sırtı vardı: Bu silinebilir tablet, özel yapım kâğıttan yapılmıştı. Üzerine yazıldıktan sonra dikkatli bir şekilde silinebiliyor, sonra yeni notlar alınabiliyordu.

“Jack, bak yine aynı şey oluyor,” dedi Annie alete bakarak. Ay usturlabı kendiliğinden dönmeye başlayınca, Paspas da (Jack’ten başka hiç kimse artık onu Lobero diye çağırılmıyordu) havlayıp kuyruk sallamaya başladı.

“Bir penisine bahse girerim ki dönüşü durduğu zaman pencereden dolunayı görebileceğiz,” diyen Jack eline tükürüp Annie’ye uzattı.

“Bahse girmek yok,” dedim hemen Jack’in yanına çökerek.

Matthew, Paspas'ı uzaklaştırarak, "Bu ne zaman başladı, Jack?" diye sordu.

Jack omuz silkti.

"Bay Habermel gönderdiğinden beri oluyor," diye itiraf etti Annie.

"Hep mi böyle dönüyor, yoksa belli zamanlarda mı?" diye sordum.

Annie üzgün görünüyordu. "Yalnızca bir ya da iki kez. Pusula da yalnızca bir kere dönüyor. Size söylemem gerekirdi, sihirli olduğunu en başından hissetmiştim."

"Her şey yolunda," diye ona gülümsedim. "Zararı yok." Sonra ay usturlabının merkezine parmağımı koyarak durmasını istedim. Dönüş durur durmaz, aletin çevresindeki altın ve gümüş iplikler yavaşça çözüldü ve geriye sadece gri olan kaldı. Sonra evimizi dolduran rengârenk iplikler arasında kaybolup gitti.

Aradan biraz vakit geçip el ayak çekilince, "Bunun anlamı nedir?" diye sordu Matthew. Aleti çocukların erişemeyeceği bir yere, karyola sayvanının üzerine kaldırma fırsatını daha yeni bulmuştum. Matthew onu koyduğum yeri kastederek, "Bu arada, Jack'in ilk bakacağı yer orası," dedi.

Onu olduğu yerden çekip saklayacağım yeni bir yer ararken, "Birisi bizi arıyor," dedim.

"Prag'da mı?" Matthew küçük alete elini uzattı ve cihazı ona verdiğimde yeleğinin cebine koydu.

"Hayır, zamanda."

Matthew kendini yatağa atıp bir küfür savurdu.

Mahçup gözlerle ona baktım. "Benim suçum," dedim. "Çalmaya çalışan biri olduğu takdirde usturlabın beni uyarması için bir büyü dokumaya çalıştım. Jack'in başı belaya girmesin diye yaptığım bir şeydi. Sanırım çizim panosuna geri dönmem gerekiyor."

Matthew, "Sana bizi arayanın başka bir zamandan olduğunu düşündüren şey nedir?" diye sordu.

"Çünkü ay usturlabı sürekli çalışan bir takvimdir. Dişliler, cihazın teknik özelliklerinin ötesinde bir bilgiyi yüklemeye çalışır gibi dönüyordu. Bu da bana, Ashmole 782'deki hareket eden kelimeleri hatırlatıyor."

"Belki de pusula, bizi arayan her kimse onun farklı bir yerde olduğunu ça gösteriyordur. Ay usturlabı gibi bu pusula da gerçek kuzeyi bulamıyor

çünkü biri Prag'da olan bizi, diğeri de bir başkasını olmak üzere iki farklı yönü hesaplaması isteniyor.”

“Ysabeau ya da Sarah olabilir mi, yardımımıza mı ihtiyaçları var dersin?” Doktor *Faustus*'un bir kopyasını Matthew'a göndererek, 1590'a gelmemizi sağlayan Ysabeau olmuştu. Nereye gideceğimizi biliyordu.

Matthew emin bir ses tonuyla, “Hayır,” dedi. “Bir başkası olmalı.” Gri-yeşil gözleri üzerimdeydi, huzursuz, pişman ifadesi geri dönmüştü.

“Bana sanki sana ihanet etmişim gibi bakıyorsun.” Yatağa, yanına oturdum. “Eğer saraydaki piyese gitmemi istemiyorsan gitmem.”

Matthew ayağa kalktı ve uzaklaşarak, “Sorun o değil,” dedi. “Benden hâlâ bir şeyler gizliyorsun.”

“Hepimiz bazı şeyleri kendimize saklarız, Matthew,” dedim. “Önemsiz küçük şeyleri. Bazen de senin Konsil için çalışan gibi büyük şeyleri.” Hakkında bilmediğim daha pek çok şey olduğu düşünülürse suçlamaları içimi acıtiyordu.

Matthew aniden ellerini omuzlarıma koyarak beni ayağa kaldırdı. “Bunun için beni hiç affetmeyeceksin,” dedi. Parmakları omuzlarıma batarken gözleri simsiyah görünüyordu.

“Bana sırlarıma hoşgörü göstereceğine dair söz vermiştin,” dedim. “Haham Loew haklıymış, hoşgörü yeterli olmuyor.”

Matthew bir küfür savurarak beni serbest bıraktı. Koridorun ilerisinden Jack'in uykulu mırıldanmalarım, merdivenlerden Gallowglass'ın ayak seslerini duydum.

Gallowglass kapının dışından, “Jack ve Annie'yi Baldwin'in evine götürüyorum,” dedi. “Tereza ve Karolína çoktan oradalar. Pierre ve köpek de benimle birlikte geliyor.” Sesini alçaltarak devam etti: “Tartışmalarınız çocuğu korkutuyor ve bildiğiniz gibi kısa yaşamında epey korku yaşamış. Ya kendinize çekidüzen verirsiniz ya da herkesi alarak Londra'ya döner, sizi burada kendi başınıza bırakırım.” Gallowglass'ın mavi gözleri öfkeyle parlıyordu.

Matthew ateşin yanında, elinde bir bardak şarapla sessizce oturup yüzünde karanlık bir ifadeyle alevleri izledi. Grup ayrılır ayrılmaz ayağa kalkıp kapıya yöneldi.

Düşünmeden ve planlamadan ejderimi salıverdim ve onu durdurmasını emrettim. Ejder üzerine doğru uçuğu Matthew'ı önce gri bir sisle kapladı. Çevresinde uçmayı sürdürürken fiziksel formunu kazanarak kanatlarını kapının iki yanına gerdi. Matthew yakınına geldiğinde ağzını açarak uyarı ateşi saçtı.

Sesimi yükseltmemek için muazzam bir çaba sarf ederek, "Hiçbir yere gitmiyorsun," dedim. Matthew benden fiziksel olarak üstündü belki ama yaratığımla başedebileceğini pek sanmıyordum. "Ejderim Šarka'ya benziyor, küçük ama kavgacı. Yerinde olsam onu kızdırmazdım."

Matthew dönerek bana soğuk bir bakış fırlattı.

"Eğer bana kızdıysan söyle. Eğer hoşlanmadığın bir şey yaptıysam anlat. Eğer bu evliliği bitirmek istiyorsan bunu açıkça yapacak cesareti göster ki ben de kendimde tekrar iyileşebilecek gücü bulabileyim. Çünkü eğer bana keşke evlenmemiş olsaydık bakışıyla bakmayı sürdüreceksen beni mahvedeceksin."

"Bu evliliği bitirmek istemiyorum," dedi Matthew gergin bir sesle.

"O zaman kocam gibi davran." Ona doğru yürüdüm. "Bugün o güzel kuşların uçmasını izlerken ne düşündüm biliyor musun? 'Eğer özgür olabilseydi, işte Matthew aynı böyle görünecekti.' Ve sen, Šarka içgüdülerine uyup avlanmasın diye tepeliği onun başına geçirerek kuşu kör ettiğinde, onun gözlerinde, bebeği kaybettiğim günden beri yüzünde gördüğüm bakışın aynısını gördüm."

"Bunun bebekle bir ilgisi yok." Şimdi gözlerinde beni uyaran bir bakış vardı.

"Hayır, bu benimle ve seninle ilgili. Ve çok korkutucu olduğu için kabullenemediğin başka bir şeyle ilgili: Yaşam ve ölüm üzerinde sözde onca gücün varken, her şeyi kontrol edemezsin, beni ya da sevdiklerini zarar görmekten koruyamayabilirsin."

"Ve sen de bu gerçeğin, bebeği kaybetmemizle kafama dank ettiğini mi söylüyorsun?"

"Başka ne olabilir ki? Blanca ve Lucas'la ilgili duyduğun suçluluk neredeyse seni yok ediyordu."

"Yanlış sonuca varmışsın." Matthew ellerini saçıma dolayarak topladığım örgüleri çözmeye başladı, kullandığım sabunun nane ve papatya

kokuları havaya karıştı. Göz bebekleri simsiyah ve kocamandı. Kokumu içine çektikten sonra gözlerinin yeşili biraz olsun yerine gelmeye başladı.

“O zaman ne, söyle bana.”

“İşte bu.” Korsemin kenarına yapışarak onu ikiye ayırdı. Ardından gömleğimin geniş yakasını omuzlarımın üzerinde tutan ipi gevşetip giysinin göğüslerimin üzerine düşmesini sağladı. Parmakları derinin hemen altında görünen mavi bir damarın üzerinde gezinerek kıyafetin kıvrımlarının altına doğru hareket etti.

“Hayatımın her günü kendimi kontrol etmek için savaş veriyorum. Öfkemle ve o uyandığında ortaya çıkan hastalıkla savaşıyorum. Açlık ve susuzlukla savaşıyorum. Çünkü başka varlıkların, hatta hayvanların kanını içmek bile bana doğru gelmiyor.” Gözlerini bana doğru kaldırdı. “Ve senin bedenine ve ruhuna hiçbir sıcakkanlının idrak edemeyeceği bir şekilde sahip olma dürtüsüyle savaşıyorum.”

Aniden her şeyi anlayarak, “Kanımı istiyorsun,” diye fısıldadım. “Bana yalan söyledin.”

“Aslında kendime yalan söyledim.”

“Sana onu alabileceğini söylemiştim,” dedim. Gömleğimi tutarak daha da yırttım, başımı yana eğip şah damarımı ortaya çıkardım. “Al, umurumda değil. Sadece seni geri istiyorum.” Dudağımı ısırarak göz yaşlarımı engelledim.

“Sen benim eşimsin. Hiçbir zaman kendi isteğimle senin kanını içmem.” Gömleğimi yukarı doğru çeken parmakları soğuktu. “Madison’a bunu yaptım çünkü o zaman kendimi durduramayacak kadar zayıftım.”

“Benim boynumun nesi varmış?” diye sordum kafam karışarak.

“Vampirler yalnızca yabancıların ve daha aşağı düzeyde olanların kanını boyundan alır. Âşıklarının değil, hele eşlerinin hiç değil.”

“Tahakküm,” dedim. Vampirler, kan ve seks üzerine yaptığımız eski konuşmalarımız geldi aklıma. “Ve beslenme. Yani bu durumda genelde insanlar boyundan ısırılıyor. Vampir efsanelerinde bir doğruluk payı varmış.”

“Vampirler eşlerini buradan ısırırlar,” dedi Matthew, “kalbin yanından.” Dudaklarını gömleğimin ucundaki çıplak ete bastırdı. Duygularına yenildiği düğün gecemizde de beni aynı yerden öpmüştü.

“Beni oramdan öpmek istediğinde bunun sıradan bir şehvet olduğunu düşünmüştüm.”

“Bir vampirin bu damardan kan içmek istemesinde sıradan hiçbir şey yoktur.” Ağzını damarın bir santimetre altına kaydırıp ve dudaklarını yeniden bastırdı.

“Peki sebebi beslenme ya da tahakküm değilse o zaman anlamı ne?”

“Dürüstlük.” Matthew’un gözleriyle benimkiler buluştuğunda, yeşilden çok siyahtılar hâlâ. “Vampirler o kadar çok sır taşır ki gerçekten dürüst olabilmeleri neredeyse imkânsızdır. Bu sırları dile getiremeyiz ve çoğu anlam çıkarılamayacak kadar karmaşıktır. Ve benim dünyamda sırları paylaşma konusunda yasaklar vardır.”

“Bana birkaç kez, ‘Benim hikâyem değil, anlatamam’ demiştin,” dedim.

“Âşğının kanından içmek, aranızda gizli hiçbir şey olmadığını bilmek demektir.” Matthew göğsüme baktı, oradan geçen damara parmak ucuyla dokundu. “Buna kalp damarı diyoruz. Buradan akan kan tatlıdır. Tam bir tahakküm ve aidiyet hissi verir ama buradan içmek mutlak bir kontrol gerektirir. Yoksa bu güçlü duygular içinde kaybolur gidersin.” Sesi üzgündü.

“Ve sen de kan öfken nedeniyle kendini kontrol edemeyeceğinden korkuyorsun.”

“Beni hâkimiyeti altına aldığımda nasıl olduğumu gördün. Koruma arzusu bunu tetikliyor. Senin için benden daha tehlikeli kim var?”

Omuzlarımı silkerek gömleğimin kollarını indirince bedenimin üst kısmı tamamen açıkta kaldı. Bir tek eteğimin bağcıkları kalmıştı, onları da çözdüm.

“Yapma.” Matthew’un gözleri daha da karardı. “Burada kimse yokken ya kanını...”

“Tamamen emersen mi?” Eteğimi çıkardım. “Philippe işitme menzilindeyken bunu yapmaya cesaret edemediyse, Gallowglass ve Pierre yardım edecekken de yapamazsın.”

“Şaka değil bu.”

“Hayır, değil.” Ellerini ellerimin arasına aldım. “Bu, karılar ve kocaları arasında bir mesele. Dürüstlük ve güvenle ilgili bir mesele. Senden sakladığım hiçbir şey yok. Eğer damarımdan alacağın kan, seni sırlarımın peşine düşme ihtiyacından kurtaracaksa, o zaman yapacağımız tek şey bu.”

“Bu bir vampirin yalnızca bir kez yapacağı bir şey değildir,” diye uyardı geri çekilmeye çalışarak.

Ensesindeki saçları kavrayarak, “Öyle olduğunu düşünmemiştim zaten,” dedim. “Kanımı iç. Sırlarımı al. İçgüdülerinin yapmak için çılglık attığı şeyi yap. Burada tepelik ve zincirler yok. Başka hiçbir yerde özgür değilsen bile, kollarımda özgür olmalısın.”

Ağzını benimkine doğru çektim. İlk başta bileklerimden tutarak ilk fırsatta kaçacakmış gibi çekingen davrandı. Ama içgüdülerini güçlü ve özlemi aşıkardı. Dünyayı kuşatan iplikler etrafımda bu yoğun duygulara yer açmak istercesine yer değiştirdi. Nazikçe geri çekildim, göğsüm her nefeste inip kalkıyordu.

O kadar korkmuş görünüyordu ki yüreğim üzüntüyle doldu. Ama bakışlarında arzu da vardı. *Korku ve arzu*. Bunları, ona üniversitede öğretmenlik kazandıran All Souls makalesinde işlediğine emindim. Korku ve arzu arasındaki savaşı bir vampirden daha iyi kim anlayabilirdi?

“Seni seviyorum,” diye fısıldayarak ellerimi vücudumun iki yanında serbest bıraktım. Bunu kendi başına yapmalıydı. Ağzını, damarıma getirmek için daha fazla bir şey yapamazdım.

Bekleyiş ızdırap doluydu ama sonunda başını eğdi. Kalbim hızla çarpmaya başladı ve Matthew’un uzun, derin bir nefes aldığını duydum.

“Bal. Her zaman bal gibi kokuyorsun,” diye mırıldandı hayretle ve keskin dişlerini etime geçirdi.

Matthew daha önce kanımı aldığı anda, acı hissetmemem için bölgeyi kendi kanını sürerek uyuşturmuştu. Bu kez öyle yapmadı ancak ağzının baskısıyla benim bir süre sonra uyudu. Elleriyle beni özenle kucaklayarak yatağın üzerine yerleştirdi. Aramızda aşktan başka bir şey kalmayana ve o tamamen tatmin olana kadar havada asılı kalarak bekledim.

Başladıktan yaklaşık otuz saniye sonra durdu. Bana sanki beklenmedik bir şey keşfetmişçesine baktı. Gözleri simsiyahtı ve bir an kan öfkesinin ortaya çıktığını düşündüm.

“Her şey yolunda, aşkım,” diye fısıldadım.

Matthew başını eğdi ve ihtiyacı olan şeyi keşfedene kadar içmeye devam etti. Bu, bir dakikadan biraz daha uzun sürdü. Sonra kalbimin

üst kısmını Sept-Tours'daki düğün gecemizde yaptığı gibi aynı zariflikle öptü ve bana utangaç bir biçimde baktı.

“Evet, söyle haydi, ne buldun?” diye sordum.

“Seni. Yalnızca seni,” diye mırıldandı.

Beni öperken utangaçlığı kısa zamanda yeniden açlığa dönüştü ve fazla zaman kaybetmeden birleştik. Duvardaki kısa sevişmemiz dışında haftalardır sevişmemiştik ve birlikte hareket etmenin nasıl olduğunu hatırlayana dek uyumlu bir ritim yakalayamadık. Vücudum gerildikçe geriliyordu. Hızlı bir kayış, derin bir öpücük beni uçurmaya yetebilirdi.

Bunun yerine Matthew ağrıdan aldı. Gözlerimiz birleşip birbirine kenetlendi. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim: kırılğan, umut dolu, güzel ve özgürdü. Artık aramızda hiç sır kalmamıştı, hiçbir duygu gizlenmiyordu ve umudun hayat bulamadığı karanlık yerlere birlikte süzülüyorduk.

Matthew artık merkezimde dingin bir şekilde duruyordu. “Beni hissediliyor musun?” diye sordu. Başım la onayladım. Gülümsedi ve hassas bir özenle hareket etti. “İçindeyim, Diana, sana hayat veriyorum.”

Kanımı içip ölümün kıyısından bu dünyaya geri döndüğünde ona aynı sözleri söylemişim. O sırada bu sözleri duyduğunu fark etmemişim.

İçimdeki hareketini sürdürerek büyü yapıyormuşçasına aynı sözleri yineliyordu. Bu dünyada olabilecek en basit, en saf büyü buydu sanki. Matthew çoktan ruhuma dokunmuştu. Şimdiyse ben onun bedenine dokunurken o da benimkine temas ediyordu. Geçtiğimiz aylarda onun pişmanlık dolu bakışları ve her hüznünlü dokunuşuyla bir kez daha kırılan kalbim, bir kez daha bütün haline gelmeye başladı.

Güneş ufukta belirdiğinde uzanarak iki gözünün arasına dokundum.

“Düşüncelerini okuyabilir miyim diye merak ediyorum.”

Parmaklarımı indirip uçlarını öperken, “Çoktan okudun bile,” dedi Matthew. “Oxford'da annenin ve babanın fotoğrafı eline geçtiği zaman. Ne yaptığının farkında değildin ama sana yüksek sesle sormaya çekindiğim soruların hepsini cevapladın.”

Hayır demesini bekleyerek, “Yeniden deneyebilir miyim?” diye sordum.

“Tabii, eğer bir vampir olsaydın, sana çoktan kanımı içmeni önerirdim.” Başını yastığa koydu.

Bir anlık tereddüitten sonra, düşüncelerimi durdurdum ve basit bir soru üzerine odaklandım. *Matthew'un kalbini nasıl bilebilirim?*

Kalbim ile eğer o bir cadı olsaydı üçüncü gözünün yer alacağı alnı arasında, gümüş, tek bir iplik belirdi. İp kısalarak dudaklarım tenine değene kadar beni ona doğru çekti.

Zihnimin içinde görüntüler ve sesler, havai fişekler gibi patlamaya başladı. Jack ve Annie'yi, Philippe ve Ysabeau'yu gördüm. Gallowglass ve Matthew'un anılarında önemli yer tutan tanımadığım insanları gördüm. Eleanor ve Lucas'ı gördüm. Bilimsel bir gizemi aydınlattığı andaki zafer duygusunu hissettim, avlanmak ve öldürmek üzere ormanda at sürerken attığı haz dolu çığlığı duydum. Ona gülümseyen kendi yüzümü gördüm.

Sonra Yahudi mahallesinde karşılaştığım vampir Bay Fuchs'un yüzünü gördüm ve *Benim oğlum, Benjamin* sözlerini net bir biçimde duydum. Birden ayağa dikildim, parmaklarım titreyen dudaklarıma dokunuyordu.

Matthew doğrulup kaşlarını çattı. "Ne oldu?" diye sordu.

"Bay Fuchs!" Ona dehşetle baktım. En kötü şeyi düşüneceğinden korkuyordum. "Onun senin oğlun olduğunu bilmiyordum. Benjamin olduğunu bilmiyordum." Yaratıkta kan öfkesine dair bir iz görmemiştim.

"Bu senin hatan değil ki. Sen bir vampir değilsin ve Benjamin de ancak seçtiği şeyleri açıklar." Matthew sakinleştirici bir tonda konuşuyordu. "Senin yakınında olduğunu hissetmiş olmalıyım. Benden bir şey sakladığını düşünmeme neden olan şey de buydu. Yanılmışım, senden şüphelendiğim için üzgünüm, *mon coeur*."

"Ama senin kokun beni bütünüyle kaplamışken, Benjamin benim kim olduğumu anlamış olmalı."

"Elbette biliyordu," dedi Matthew isteksizce. "Yarın onu arayacağım ama Benjamin bulunmak istemeyebilir ve o zaman da Gallowglass ve Philippe'i uyarmaktan başka çare kalmaz. Benjamin'in yeniden ortaya çıktığını ailenin geri kalanına haber verirler."

"Uyarmak mı?" Matthew başıyla onaylayınca tüylerim diken diken oldu.

"Kan öfkesine tutulmuş Benjamin'den daha korkutucu bir şey varsa o da Haham Loew'le birlikte gördüğün zamanki aklı başında Benjamin'dir. Jack'in dediği gibi, 'En korkunç canavarlar her zaman sıradan görünürler.'"

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Yaşadığımız o gece evliliğimizin gerçek başlangıcı oldu. Matthew onu hiç görmediğim şekilde özgüven sahibi, çok daha dengeliydi. Bugüne kadar geçirdiğimiz zamanı belirleyen sert cevaplar, keskin yön değiştirmeler, tepkisel kararlar uzaklarda kalmıştı. Bunun yerine Matthew daha yöntemli ve ölçülü davranıyordu. Eskisiyle aynı olan bir şey varsa o da aynı ölçüde ölümcül ve vahşi olabileceğiydi. Şehirde ve yakın köylerde ava çıkıyor ve daha düzenli besleniyordu. Kasları güçlenip kilo aldıkça Philippe'in daha önce gözlemlediği bir gerçeği anlamış oldum: Heybeti nedeniyle mümkün görünmese de oğlu aslında doğru düzgün beslenmiyordu.

Göğsümün üzerinde kanımı içtiği noktayı işaretleyen gümüşü bir ay işareti kalmıştı. Bedenimdeki başka hiçbir yaraya benzemiyordu çünkü kabuk bağlamıyordu. Matthew bunun tükürüğüyle ilgili olduğunu söylemişti, yarayı tamamen iyileşmesine izin vermeden kapatabiliyordu.

Matthew'un, kalp damarımdan kanımı içme ve benim cadı öpücüğü vererek onun düşüncelerine girebilme ayinlerimiz sayesinde aramızda daha derin bir yakınlık ve samimiyet gelişti. Yatakta bana her katıldığında sevişmiyorduk ama her sevişmemiz birbirimize bütünüyle açıldığımız bu iki dürüst anla başlayıp bitiyordu. Bu da hem Matthew'un hem de benim en büyük korkumu, sırlarımızın bizi yok edeceği endişesini alıp götürüyordu. Sevişmesek bile, aramızda âşıkların hayal ettiği türden açık ve samimi konuşmalar geçiyordu.

Bir sonraki sabah Matthew, Gallowglass ve Pierre'e Benjamin'den bahsetti. Gallowglass'ın kızgınlığı, ne zaman kapı çalsa ya da pazarda birisi yaklaşırsa su yüzüne çıkan Pierre'in korkusuna göre daha kısa ömürlüydü. Matthew keşif gezilerini planlıyor, vampirler onu bulabilmek için gece gündüz demeden arıyordu.

Ama Benjamin bulunamadı. Tam anlamıyla yer yarılmış yerin dibine girmişti.

Paskalya gelip geçti. Rudolf'un gelecek cumartesi gerçekleşecek bahar festivali için yaptığımız planlar son aşamasına ulaştı. Üstat Hoefnagel ve ben, sarayın büyük salonunu lale saksılarıyla dolu bir bahçeye döndüştürdük. Zarif kavisli tonozların kemerli çatıyı bir söğüt ağacının dalları gibi desteklediği bu salon beni büyülüyordu.

Hoefnagel'in gözleri aklına gelen olasılıklarla parlıyordu. "İmparator'un portakal ağaçlarını da buraya taşıyacağız," diyerek ekledi, "tavus kuşlarını da."

Performansın gerçekleşeceği gün, yıldızlı bir gece illüzyonunu yaratmak için hizmetkârlar saray ve katedraldeki her fazla şamdanı taş salona getirdiler, zemine temiz hasırlar serdiler. Sahne olarak kraliyet şapeline çıkan merdivenlerin altını kullanacaktık. Bu, Üstat Hoefnagel'in fikriydi. Ben ay gibi merdivenlerin tepesinde belirirken Matthew değişen konumumu Üstat Hoefnagel'in usturlaplarından birisiyle çizecekti.

"Fazla mı felsefi kaçıyor acaba?" diye yüksek sesle endişelerimi dile getirdim.

"Burası II. Rudolf'un sarayı, burada fazla felsefi olmak diye bir şey yoktur," dedi Hoefnagel kuru bir sesle.

Saray mensupları ziyafet için salona gelmeye başladıklarında, tasarlamış olduğumuz sahneyi görünce hayretle soluklarını tuttular.

Bizi seyircilerden ayıran perdenin arkasında, "Hoşlarına gitti," diye fısıldadım Matthew'a. Sıramız yemek ve tatlı bittikten sonra geleceği için, salonun Şövalye Merdiveni denen bölümünde saklanıyorduk. Matthew, atını bir mızrak dövüşü için geniş taş merdivenlerde sürdüğü eski günleri anlatarak oyalıyordu beni. Salonun böyle bir şeye uygun olup olmadığını sorduğumda bana tek kaşını kaldırarak yanıt verdi.

"Neden salonu çok büyük ve tavanı çok yüksek yaptık sanıyorsun? Prag'da kışlar çok uzun sürer ve silahlı genç adamlar tehlikelidir. Birbirlerine doğru at sürmeleri, komşu ülkelere saldırıp savaş çıkarmalarından iyidir."

Bol şarap ve yiyeceklerle coşan misafirlerin konuşmaları zamanla sağır edici bir gürültüye dönüştü. Tatlı fash bitince, Matthew ve ben yerlerimizi

aldık. Üstat Hoefnagel, Matthew için çok hoş ve pastoral bir bölüm resmetmiş ve portakal ağaçlarının birisini gönülsüzce ona ayırmıştı. Matthew'u ağacın altında, taşa benzemesi için keçeyle kaplanmış taburesinin üzerine oturtmuştu. Sıram geldiğinde şapelden çıkıp savaş arabasına dönüştürülmüş tahta bir kapının arkasında duracaktım.

Yanağıma iyi şanslar öpücüğü konduran Matthew'u, "Sakin beni güldürme," diye uyardım.

"Meydan okunmasına bayılırım," diye fısıldadı.

Müzik sesleri duyulmaya başlayınca saraylılar yavaş yavaş susmaya başladılar. Tam bir sessizlik oluştuğunda, Matthew usturlabını gökyüzüne doğru kaldırdı ve piyes başladı.

Bu prodüksiyon için en iyi yaklaşımın olabildiğince az diyalog ve çok dans olduğuna karar vermiştim. Kim büyük bir ziyafetten sonra uzun konuşmalar dinlemek isterdi ki? Uzun konuşmaların iyi bir fikir olmadığını bilecek kadar çok akademik etkinliğe katılmışım. Senyör Pa-setti, Matthew sevgili Ay Tanrıçası'nın belirmesini beklerken gökyüzünde gözlemleyecek farklı gök cisimleri bulsun diye saraydan bazı hanımlara "avare yıldızlar dansını" zevkle öğretmişti. Sarayın meşhur güzellerinin, allı pullu ve bol mücevherli kıyafetler içinde oyunda rol alması, piyese, hayranlıkla çocuklarını izleyen ebeveynlerce seyredilen bir okul projesi havası veriyordu. Matthew ise bu manzaraya bir an daha katlanabileceğinden emin değilmiş ızdıraplı yüz ifadeleri takınıyordu.

Dans bittiğinde müzisyenler davul ve trompet sesleriyle sahne almak üzere olduğumun işaretini verdi. Üstat Hoefnagel, şapel kapılarının arasından rahatça geçebilmem için perdeler asmıştı. Böylece bir tanrıçanın şanıyla (ve provalarda yaptığım gibi ay tacımı kumaşa saptırmadan) aralarından geçebilecek ve özlemle Matthew'a bakabilecektim. O da gözlerini devirmeden ya da göğüslerime imalı bakışlar atmadan kendinden geçmiş bir halde bana bakacaktı.

Oynayacağım karaktere bürünmek için iyice konsantre oldum, derin bir nefes alıp kendimden emin bir biçimde ay gibi kayıp süzölmeye çalışarak perdeleri ittim.

Saray halkı hayranlıkla nefesini tuttu.

Böylesine inandırıcı bir giriş yapmanın mutluluğuyla aşağıdaki Matthew'a baktım. Gözlerini kocaman açmış bana bakıyordu.

Olamaz. Ayak parmağımla yeri kontrol ettim ama şüphelendiğim gibi birkaç santim havada olduğumu ve yükselmeye devam ettiğimi fark ettim. Yerde kalmak için savaş arabamın kenarına uzanmaya çalışırken vücudumdan gümüş renkte bir ışığın yayıldığını gördüm. Matthew, saçımdaki hilal figürlü taca doğru başını salladı. Bir ayna olmadığından tam olarak nasıl görüldüğünü bilemiyordum ve en kötüsünden korkuyordum.

Rudolf, "La Diosa!" diye bağırarak ayağa kalktı ve beni alkışlamaya başladı. "Harika! Harikulade bir efekt!"

Saraylılar da kararsızca ona katıldı. Tüm salonun ilgi odağı olarak, ellerimi göğsümde kenetleyip Matthew'a göz kırptım. Hayranlık dolu bakışlarıma ciddi bir tebessümle karşılık verdi. Konsantrasyonumu zemine ulaşmak için kullanıyordum çünkü Rudolf'un tahtına doğru gitmem gerekiyordu. Zeus'u canlandıran Rudolf'a sarayın tavan arasında bulduğumuz en şaşılahtı oyulmuş mobilyayı ayırmıştık. İnanılmaz derecede çirkindi ama ortama uygundu.

Neyse ki İmparator'a doğru yaklaşırken pırıltım biraz azalmış, seyirci de tepemde maytap taşıyormuşum gibi başıma bakmayı bırakmıştı. Bir reverans yaptım.

Rudolf, "Selamlar, La Diosa," diye gürlledi, tanrısal bir sesle konuşmaktı niyeti ama aşırı rol kesmenin tipik bir örneğini vermişti.

"Yakışıklı Endymion'a âşık oldum," dedim. Yükselip Matthew'un uyuyormuş gibi yaptığı yumuşak tüy yatağın olduğu merdivenleri işaret ettim. Söylediklerimi kendim yazmıştım. (Matthew, "Eğer beni rahat bırakmazsan, Endymion seni gırtlaklayacak," diye yazmamı önermişti ama ben Keats'le birlikte bu cümleyi de veto etmiştim.) "Ne kadar da huzurlu görünüyor. Ben bir tanrıçayım ve hiç yaşlanmayacağım, oysa güzel Endymion yakında yaşlanacak ve ölecek. Her zaman benimle birlikte kalabilmesi için sana yalvarıyorum, ona ölümsüzlüğü bahşet."

Rudolf, tanrıyı oynamak için takındığı tüm o tantanalı sahteliği bir kenara bırakıp, "Tek bir şartla!" diye bağırıldı. "Zamanın geri kalanında hiç uyanmadan sadece uyuyacak. Ancak bu koşulla genç kalabilir."

Bir İngiliz komedi tiyatro oyuncusu gibi görünmemeye çalışarak, “Teşekkür ederim, yüce Zeus,” dedim. “Şimdi sonsuza dek sevdiğimi seyredebilirim.”

Rudolf kaşlarını çatı. Neyse ki senaryoyu ona onaylatmamıştık.

Ben savaş arabama binerek perdelerin olduğu yere doğru geri geri giderken, saraylı kadınlar piyesin bitiş dansını icra etmeye başladılar. Piyes bittiğinde, Rudolf’un önayak olduğu bir alkış tufanı koptu. Ayaklar şiddetle yere vuruldu, öyle bir gürültü koptu ki tavan başımıza yıkılacak sandım. Ama gürültünün yapamadığı tek şey Endymion’u uyandırabil-mek olmuştu.

İmparator’a bize kendisini eğlendirme fırsatı verdiği için teşekkür etmeye giderken, “Hadi kalk!” diye tısladım Matthew’a ancak cevap olarak teatral bir horlamadan başka bir şey alamadım.

Böylece Rudolf’un önünde reverans yaparak, Üstat Habermel’in usturlabını, Üstat Hoefnagel’in dekorlarını, özel efektleri ve müziğin kalitesini öven konuşmamı yaptım.

Rudolf, “Çok eğlendim, beklediğimden çok daha fazla, La Diosa. Zeus’tan bir ödül dileyebilirsin,” dedi. Gözleri omuzlarıma, oradan göğüslerime kaydı. “Her ne istiyorsan senindir, sadece söylemen yeterli.”

Salondaki konuşmalar bir anda kesildi. Sessizliğin içinde Abraham’ın sözlerini işittim. “*Kitap onu çağırırsan sana gelecek.*” Bu kadar basit olabilir miydi?

Endymion kuş tüyü yatağında kımıldadı. Onun işe karışmasını istemiyordum, rüyalarına geri dönmesi için arkamda ellerimi salladım. Saray nefesini tutarak benim prestijli bir unvan, bir arazi ya da altın istememi bekledi.

“Roger Bacon’ın simya kitabını görmek isterim, Majesteleri.”

Gallowglass eve dönerken sessiz bir hayranlıkla, “Cesaretin övülmeye değer, yengeciğim,” dedi. “Ağzın da iyi laf yapıyor.”

“Teşekkür ederim,” dedim hoşnut bir biçimde. “Bu arada piyes sırasında başıma ne oldu? İnsanlar gözlerini dikmişti.”

“Ayın üzerinde minik yıldızlar yükseldi ve silindi. Kafaya takacak bir durum değil. Öylesine gerçek bir görüntüydü ki insanlar bir illüzyon olduğunu düşündü. Rudolf’un sarayındaki çoğu soylu, sıcakkanlı ne de olsa.”

Matthew’un cevabı daha tedbirliydi. “Dereyi görmeden paçaları sıvama, *mon coeur*. Rudolf, içinde bulunduğu durum dikkate alındığında isteğini kabul etmek zorunda kaldı. Ama el yazmasını henüz göremedik. Karmaşık bir oyun oynuyorsun ve kitabı göstermek karşılığında Rudolf’un senden mutlaka bir şey isteyeceğini unutma.”

“Öyleyse o isteğinde ısrar etmeden ortadan kayboluruz,” dedim.

Ama Matthew, dikkatli olma konusunda haklı çıktı. Ertesi gün Matthew’la birlikte kitabı görmek için saraya davet edileceğimizi hayal ediyordum. Ama böyle bir davet gelmedi. Aradan günler geçtikten sonra, geleceği parlak bazı Katolik teologlarla birlikte sarayda akşam yemeği yemek için resmî bir davet aldık. Notta yazdığına göre, yemekten sonra seçilmiş bir grup, Rudolf’un odalarından birisine davet edilerek İmparator’un koleksiyonunda yer alan bazı özel mistik ve dinî kitaplara bakabilecekti. Ziyaretçiler arasında, Lüterci olarak yetişip sonradan Kalvenizme dönen ve çok yakında Katolik bir rahip olacak Johannes Pistorius da vardı.

Matthew parmaklarıyla saçlarını karıştırarak, “Bu bir tuzak,” dedi. “Pistorius tehlikeli bir adam, insafsız bir dönecek ve bir cadı. On yıl sonra Rudolf’un günah çıkarıcısı olarak dönecek.”

Gallowglass usulca, “Konsil’e alınmak üzere yetiştirildiği doğru mu?” diye sordu.

“Evet. Pistorius, cadıların kendilerini temsil etmesini isteyeceği türden bir entelektüel haydut. Üzerine alınma, Diana. Cadılar için zor bir zaman,” diye kabul etti Matthew.

Yumuşak bir biçimde, “Üstüme alınmadım,” dedim. “Ama o henüz Konsil üyesi değil, oysa sen öylesin. Söylediğin türde hırsları varsa bile, sen onu izlerken sorun çıkma ihtimali var mı?”

“Hem de çok... yoksa Rudolf bizi aynı yemekte bir araya getirmezdii. İmparator savaş hatlarını belirliyor ve birliklerini topluyor.”

“Tam olarak ne için savaşmayı planlıyor?”

“El yazması ve sen. İkinizden de vazgeçmeyecek.”

“Sana daha önce söylediğim gibi, ben ne satılığım ne de savaş ganimetiyim.”

“Değilsin. Ama Rudolf seni serbest bölge olarak görüyor. O Avusturya arşidükü, Macaristan, Hırvatistan ve Bohemya kralı, Moravya uçbeyi ve Kutsal Roma İmparatoru. Aynı zamanda İspanya Kralı Philip’in yeğeni. Hapsburg Hanedanı hırsı ve rekabetçiliğiyle tanınır. İstedikleri şeyi elde etmek için her şeyi yaparlar.”

Tam karşı çıkmak üzereydim ki Gallowglass karamsar bir biçimde, “Matthew bu sözleri seni şımartmak için söylemiyor, yengeciğim,” dedi. “Eğer benim karım olsaydın, ilk hediye gelir gelmez seni Prag’dan gönderirdim.”

Durumun hassasiyeti nedeniyle Pierre ve Gallowglass da bizimle birlikte saraya geldi. Bir zamanlar Matthew’un tasarladığı Büyük Salon’a doğru yürürken, üç vampir ve bir cadıdan bekleneceği şekilde ilgiyi üzerimize çekmeyi başardık.

Rudolf beni yanına oturttu ve Gallowglass koltuğumun arkasında terbiyeli bir hizmetkâr pozisyonunu aldı. Matthew dikkat kesilmiş Pierre’le birlikte ziyafet masasının karşı ucundaydı. Kendilerine Rudolf’tan daha gösterişli bir rol modeli bulmaya istekli, gürültücü bir grup genç kadının ile erkeğin arasında gayet hoşça vakit geçiriyor gibiydi. Matthew’un rakip maiyetinden bize ulaşan kahkahaların, Majesteleri’nin aksiliğini yatıştırdığı söylenemezdi.

Rudolf solunda oturan, tombul, orta yaşlı doktora, “Fakat neden bu kadar çok kan dökülüyor, Peder Johannes?” diye şikâyet etti. Pistorius’un papazlığa atanma törenine daha aylar vardı ancak dönemlere özgü bir şevkle, erkenden peder olarak nitelendirilmeye itiraz etmedi.

“Çünkü sapkınların ve inanışımıza karşı olanların kökü tamamen kazınmalı, Ekselansları. Aksi takdirde kendilerine büyüyecek yeni topraklar bulurlar.” Pistorius’un düşük göz kapaklı gözleri bana kaydı, bakışları deliciydi. Üçüncü gözüüm açıldı, dikkatimi çekmek için kabaca girişimlerde bulunması öfkemi uyandırmıştı. Kullandığı yöntem Champier’nin sırlarını ortaya çıkarmak için kullandığı yönteme çok benziyordu. Bu üniversite eğitimi görmüş cadılardan hiç hoşlanmamaya başlamıştım. Bıçağımı masaya koyarak bakışlarına karşılık verdim. Gözlerimi ilk kaçıran o oldu.

Rudolf, “Babam, hoşgörünün daha bilgece bir politika olduğuna inanırdı,” diye karşılık verdi. “Siz de Yahudilere ait bilgelik sistemlerinden kabala üzerine çalıştınız. Buna sapkınlık diyen din adamları var.”

Matthew’un hassas kulakları, Šárka’nın avını izleme yeteneği gibi konuşmamı takip etmesini sağlıyordu. Kaşlarını çatı.

“Kocam doktor olduğunuzu söyledi, Bay Pistorius,” diye konuyu bir anda değiştirdim. Bunun yumuşak bir geçiş olmadığını biliyordum ama işimi görmüştü.

“Öyleyim, Bayan Roydon. Ya da dikkatimi bedeninin korunmasından, ruhların kurtarılmasına çevirmeden önce öyleydim.”

Rudolf, “Peder Johannes’in ünü, veba salgını sırasındaki tedavilerinden kaynaklanıyor,” dedi.

Pistorius alçakgönüllü bir biçimde, “Ben yalnızca Tanrı’nın iradesinin gerçekleşmesi için bir aracım. Gerçek iyileştirici odur,” dedi. “Kusurlu bedenlerimiz üzerinde mucizevi sonuçlar veren doğal çareler yaratmıştır.”

“Evet, her derde deva ilaçlarınızı hatırlıyorum. La Diosa geçenlerde hastalandığında ona da panzehir taşlarımdan birisini göndermiştim,” diyen Rudolf, Pistorius’a onaylayan bir şekilde gülümsedi.

Pistorius beni inceledi. “Tedavinin işe yaradığını görüyorum, Majesteleri.”

“Evet. La Diosa tamamen iyileşti. Çok iyi görünüyor.” Rudolf beni incelerken alt dudağı daha da ortaya çıkıyordu. Üzerimde beyaz nakışları olan basit, siyah bir elbise vardı. Boğazımda duracak şekilde ayarladığım semenderli kolyenin yakutu, fırırlı bir yakası olan elbisedeki tek renkti. Rudolf’un ilgisi mücevherime kaydı. Kaşlarını çatıp bir hizmetkâra işaret etti.

Rudolf’un fısıltıyla sürdürdüğü sohbet devam ederken, Dr. Hájek’ten yardım istercesine, “Panzehir taşı mı, yoksa İmparator Maximilyan’ın macunu mu işe yaradı söylemek güç,” dedim. Üçüncü tabağını yiyen Hájek boğazına takılan geyik etini yutmak için öksürdü ve hemen gereken cevabı verdi.

“Sanıyorum ki macundu, Dr. Pistorius,” dedi Hájek. “Onu tek boynuzlu atın boynuzundan yapılma bir kabın içinde hazırladım. İmparator Rudolf, bunun etkiyi artıracığına inanıyor.”

Rudolf, “La Diosa, macunu boynuzdan yapılma bir kaşıkla yedi,” diyerek dudaklarına odaklandı ve ekledi, “iyice emin olmamız açısından.”

Pistorius, “Bu kap ve kaşık da bu gece göreceğimiz harikalar arasındamı, Majesteleri?” diye sordu. Ben ve diğer cadı arasındaki hava birden çatırdadı. Doktor rahibin çevresindeki ipler, parlak kırmızı ve turuncu bir ton alarak beni tehlikeye karşı uyardı. Sonra Pistorius gülümsedi ve zihnime, *Sana güvenmiyorum, cadı*, diye fısıldadı. *Müstakbel sevgilin İmparator Rudolf da güvenmiyor.*

Çiğnediğim –İmparator’a göre kanı ısıtması gereken ve biberiye ile karabiber çeşnili– yaban domuzu ağzımın içinde toza dönüştü. Arzu edilen etkiyi yaratacak yerde, kanım damarlarımda buz kesti.

Gallowglass omuzumun üzerinden bana doğru eğilerek, “Bir sorun mu var?” diye sordu. Taşındığının dahi farkında olmadığım bir şalı, istemediğim halde bana uzattı.

Ona dönerek ve anlaşılma riskimi en aza indirmek için hızla İngilizce konuşarak, “Pistorius kitabı görmek üzere yukarı çağrıldı,” dedim. Gallowglass’tan gelen deniz, tuz ve nane kokusu sinirlerimi yatıştırdı.

Omzumu sıkarak, “O işi bana bırak,” dedi ve ekledi: “Bu arada biraz fazla parlıyorsun, yengeciğim. Bu gece kimse yıldız görmese iyi olur.”

Uyarı ateşini yapan Pistorius, konuyu değiştirerek Dr. Hájek’le tıyağın tıbbi yararları üzerine ateşli bir tartışmaya girmişti. Rudolf, zamanının yarısını bana melankolik bakışlar fırlatarak, diğer yarısını da Matthew’a ters ters bakarak geçiriyordu. Ashmole 782’yi görme anım yaklaştıkça iştahım iyice kaçtı ve yanımdaki aristokrat kadınla havadan sudan konuşmaya başladım. Yıldızlanmış tavus kuşları, kızarmış domuz ve domuz yavrularının servis edilmesinden sonra ziyafet nihayet sona erdi.

Matthew beni masadan uzaklaştırarak, “Solgun görünüyorsun,” dedi.

“Pistorius benden şüpheleniyor.” Adam aynı nedenlerden dolayı Peter Knox ve Champier’yi hatırlatmıştı bana. İkisi için de kullanılabilecek en güzel tabir, “entelektüel haydut” olurdu. “Gallowglass, onunla ilgileneceğini söyledi,” dedim.

Matthew, “Pierre’in onu takip etmesine şaşırmadım,” dedi.

“Pierre ne yapacak?” diye sordum.

Matthew neşeli bir biçimde, “Pierre’in işi; Pistorius’un buradan sağ çıkmasını sağlamak,” dedi. “Eğer kendi haline bırakılırsa, Gallowglass adamı boğup Geyik Hendeği’ndeki aslanlara çerez olarak fırlatabilir. Yeğenim sana karşı neredeyse benim kadar koruyucu.”

Rudolf misafirlerden özel odasına kadar kendisine eşlik etmelerini istedi. Burası Matthew ve benim, Bosch’un sunak panosunu gördüğümüz özel galeriydi. Bizi orada, koleksiyon konusunda rehberlik etmek ve sorularımızı yanıtlamak üzere Ottavio Strada bekliyordu.

Odaya girdiğimizde Matthew’un sunak panosunun hâlâ yeşil kaplı masa üzerinde durduğunu gördük. Rudolf onun çevresine, görmekten keyif alacağımızı düşündüğü başka nesneler yerleştirmişti. Misafirler Bosch’un resmine şaşkınlık nidaları atarken odayı gözden geçirdim. Yarı kıymetli taşlarla süslü göz alıcı çanaklar, sözüm ona tek boynuzlu ata ait uzun bir boynuz, bazı heykeller ve oyulmuş bir deniz cevizi görebildim. Oda pahalı, tıbbi ve egzotik parçaların bir arada sunulduğu bir galeriydi. Ama el yazmasından eser yoktu.

“Nerede olabilir?” diye tısladım Matthew’a. Cevap vermesine fırsat kalmadan, koluma ılık bir elin dokunduğunu hissettim. Matthew kaskatı kesildi.

“Sana bir hediyem var.” Rudolf’un soğan ve şarap kokulu nefesiyle midem altüst oldu. Ashmole 782’yi bekleyerek döndüm. Bunun yerine İmparator’un elinde mineli bir zincir gördüm. Karşı çıkmama mahal vermeden, onu başımdan geçirerek omuzlarıma indirdi. Bakınca kırmızı haçların yer aldığı çemberlerden sarkan kendi kuyruğunu ısırarak yeşil yılan figürünü gördüm. Üzeri mineler, yakutlar, elmaslar ve incilerle kaplıydı. Renk kombinasyonu bana, Bay Maisel’in Benjamin’e verdiği mücevheri hatırlattı.

Matthew yumuşak bir şekilde, “Karıma vermek için ilginç bir hediye, Majesteleri,” dedi. İmparator’un tam arkasında duruyor ve gerdanlığa tiksintiyle bakıyordu. Bu, bana gelen bu tarzdaki üçüncü zincirdi ve sembolik olarak derin şeyler ifade ettiklerini biliyordum. Yılanı kaldırarak daha yakından incelemeye başladım. Aslında tam olarak yılan denemezdi çünkü ayakları vardı. Yılandan çok kertenkele ya da semendere benziyordu. Kertenkelenin arka kısmından kanlı bir kırmızı haç çıkıyordu.

Daha da önemlisi kuyruk yaratığın ağzına girmiyor, boğazına dolanarak onu boğuyordu.

Rudolf, “Bu bir saygı ibaresi, Bay Roydon,” dedi ismini belli belirsiz bir vurgulayarak. “Bir zamanlar Kral Vladislav’a aitmiş, ondan benim büyükanneme geçmiş. Semboller, Yenik Düşmüş Ejder Tarikatı olarak bilinen cesur Macar şövalyeler bölüğüne aittir.”

Alçak sesle, “Ejder mi?” diyerek Matthew’a baktım. Bu yaratık, bodur bacaklarıyla pekâlâ ejder de olabilirdi. Ejder yavaş ve acı dolu bir biçimde ölüyormuş gibi görünmesi dışında kolyedeki de Clermont aile amblemine şaşılacak ölçüde benziyordu. Bay Fuchs’un, Benjamin’in, ejderleri bulduğu yerde öldürme yeminini hatırladım.

Rudolf medeni bir şekilde, “Ejder bizim için düşmanlarımızı simgeler, özellikle de asalet imtiyazlarımıza müdahale etmek isteyenleri,” dedi. Ama bu sözler, tüm de Clermont ailesine gayriresmî bir savaş ilam gibiydi. “Bundan sonraki ziyaretinizde bu kolyeyi takarsanız beni memnun edersiniz.” Rudolf’un parmağı göğsümün üzerindeki ejdere dokunarak bir süre orada gezindi. “Böylelikle küçük Fransız semenderlerinizi de evde bırakmış olursunuz.”

Matthew’un, İmparator’un parmağı ve ejdere kilitlenmiş gözleri, Rudolf’un Fransız semenderleriyle ilgili hakaretinden sonra siyaha döndü. Mary Sidney gibi düşünmeye çalışarak hem bulunduğumuz döneme uygun, hem de vampiri sakinleştirecek bir cevap bulmaya çalıştım. Ökeyle kabaran feminist duygularımla uğraşmayı daha sonraya erteledim.

“Hediyenizi takıp takmayacağıma karar verecek olan kişi kocamdır, Majesteleri,” dedim. Bu sözleri gayet soğukkanlı bir şekilde, kendimi Rudolf’un parmağından uzaklaştırmadan söylemiştim. Nefeslerin tutulduğunu ve bazı minik fısıldaşmaları duydum ancak önemsediğim tek şey, Matthew’un tepkisiydi.

“Gecenin geri kalanında hediyeni takmaman için bir neden göremiyorum, *mon coeur*,” dedi Matthew tatlılıkla. Artık İngiltere Kraliçesi’nin elçisinin Fransız aristokrati gibi konuşmasını umursamıyordu. “Semenderler ve ejderler ne de olsa aynı aileden gelirler. Her iki varlık da sevdiklerini korumak uğruna ateşe göğüs gerer. Ve İmparator’un sana kitabını gösterecek olması da büyük incelik.” Matthew etrafına bakındı. “Gerçi,

Senyör Strada'nın yetersizliği yine iş başında çünkü kitap hâlâ ortalarda görünmüyor," dedi. Bir köprüyü daha yakarak arkamızda bırakmıştık.

"Henüz değil, henüz değil," dedi Rudolf ters ters. "La Diosa'ya daha önce sunmak istediğim başka bir şey var. Şimdi herkes Maldivler'den gelen oymalı cevizi görmeye! Türünün tek örneğidir." Matthew dışında herkes uysal bir biçimde, Strada'nın parmağıyla işaret ettiği yöne doğru yürüdü. Rudolf, "Siz de Bay Roydon," dedi.

Matthew annesinin ses tonunu mükemmel şekilde taklit ederek mırıldandı: "Elbette." Yavaşça kalabalığın peşine takıldı.

"İşte özel olarak istettiğim bir şey. Bunu temin edebilmem için Peder Johannes yardımcı oldu." Rudolf, Pistorius'a bakındı, bulamayınca da kaşlarını çattı. "Senyör Strada, o nerede?"

Strada, "Büyük salonu terk ettiğimizden beri kendisini görmedim, Majesteleri," diye yanıtladı.

Rudolf bir hizmetkâra işaret ederek, "Git ve bul onu!" dedi. Adam koşar adım yanımızdan ayrıldı. İmparator kendini toplayarak dikkatini önümüzdeki ilginç nesneye çevirdi. Kaba saba oyulmuş çıplak bir adam figürüne benziyordu. "Bu, La Diosa, Eppendorf'tan gelen efsanevi bir kök. Yüz yıl kadar önce bir kadın kiliseden kutsanmış bir ekmek parçası çalmış ve onu dolunay zamanı bahçesinin verimliliğini artırmak için ekmiş. Ertesi sabah bahçede inanılmaz boyutlarda bir lahana keşfetmiş."

"Ekmekten mi yetişmiş?" Ya tercüme esnasında bir şeyler kaçırmıştım ya da Hristiyanların şarap ve ekmeği takdis ettiği komünyon ayininin doğasını yanlış anlamıştım.

"Evet. Tam bir mucize. Lahanayı topraktan çıkardıklarında kökünün İsa'nın bedenine benzediğini görmüşler." Rudolf objeyi bana uzattı. Başına, üzerinde inciler olan altın bir taç takmıştı. Muhtemelen köke daha sonra eklenmiş bir ayrıntıydı.

"Büyüleyici," dedim ilgilenmiş gibi görünmeye çalışarak.

"Bunu senin görmeni istedim çünkü görmek istediğin kitaptaki resimlerden birisine benziyor. Ottavio, Edward'ı buraya getir."

Deri muhafazalı bir kitabı göğsüne bastırmış olan Edward Kelley içeri girdi.

Onu görür görmez tanıdım. Kitap daha odanın karşı ucundayken, bedenime iğneler batmaya başlamıştı. Gücünü hissetmemek imkânsızdı ve bu güç, o eylül gecesi Bodleian’da onu bulduğum ve hayatımı değiştiren gecekinden çok daha yoğundu.

İşte kayıp Ashmole el yazması, Elias onu ele geçirmeden ve kaybolmadan önce benim önümdeydi.

Rudolf, “Burada benimle oturacaksın ve kitaba ikimiz birlikte bakacağız,” diyerek masanın yanına dip dibe yerleştirilmiş iki koltuğu işaret etti. Elini uzatarak, “Kitabı bana ver, Edward,” dedi. Kelley isteksiz bir biçimde kitabı teslim etti.

Matthew’a sorgulayan bir bakış fırlattım. Ya Bodleian’da olduğu gibi el yazması bir anda parlamaya başlarsa ya da başka bir tuhaflik sergilerse? Ya zihnimi kitap ya da onun sırları hakkında düşünmekten alıkoyamazsam? Şu anda bir büyü patlaması felaketle sonuçlanabilirdi.

Burada olmamızın nedeni bu, dedi güvenle salladığı başıyla.

İmparator’un yanına oturdum, Strada, saray erkanını tek boynuzlu atın boynuzunun bulunduğu odaya götürdü. Matthew bize biraz daha yaklaştı. Önümde duran kitaba bakakaldım. Sonunda Ashmole 782’yi bütün ve bozulmamış haliyle görebileceğim anın gelip çatmış olduğuna inanamıyordum.

Rudolf, “Evet? Onu açmayacak mısın?” diye sordu.

Kitabı daha yakına çekerek, “Elbette,” dedim. Sayfalarda pırlıltı yoktu. Karşılaştırma yapabilmek için, onu kütüphane rafından çektiğim zaman yaptığım gibi elimi bir an kapağın üzerine koydum. O zaman kitap beni tanımış ve ortaya çıkmak için beni bekler gibi iç geçirmişti. Bu kez kıpırdamadan durdu.

Ön kapağın eski tahtasını kaldırıncaya ortaya boş bir parşömen çıktı. Zihnimde aylar önce gördüğüm bir görüntü canlandı. Bu sayfa, Ashmole ve babamın bir gün kitabın başlığını yazacağı sayfaydı.

Sayfayı çevirince aynı esrarengiz ağırlığı hissettim. Sayfa açıldığında soluğumu tuttum.

Ashmole 782’nin kaybolan ilk sayfasına, bir ağaç resmedilmiş olduğunu gördüm. Ağacın gövdesi budaklı ve boğum boğum, kalın ama kavisliydi. En üstten çıkan dallar, sayfa boyunca kıvrılıp bükülüyor, yap-

rakların, parlak kırmızı meyvelerin ve çiçeklerin cüretkâr karışımıyla son buluyordu. Mary'nin, benim ve Matthew'un kanından vücut bulan *Dianae ağacına* benziyordu.

Daha yakından bakınca âdeta nefesim kesildi. Ağacın gövdesi odun, kabuk ve bitki özünden değil, yüzlerce bedenden oluşuyordu. Bazıları acı içinde kıvramp çırpınıyor, kimileri yalnız ve korkmuş görünüyor, bir kısmı da huzurla birbirlerine dolanıyordu. Sayfanın en altına, Roger Bacon tarafından 13. yüzyıl sonlarının el yazısıyla *Sırların Gerçek Sırrı* yazılmıştı.

Matthew'un burun delikleri bir kokunun kime ait olduğunu anlamak ister gibi genişledi. Gerçekten de kitabın garip bir kokusu vardı. Ağır bir küf kokusunu andıran bu kokuyu Oxford'da da almıştım.

Sayfayı çevirdim. Bishop'ların yıllarca sakladığı, annem ile babama gönderilen resim buradaydı, efsanevi ve simyayla ilgili canavarlar Sol ve Luna'nın birleşmesine tanık olurken, Zümrüdüanka kuşu kimyasal evliliği kanatlarıyla sarıp sarmalıyordu.

Matthew şoke olmuş görünüyor ve şu anda o da kitaba bakıyordu. Kaşlarımı çattım. Net olarak görebilmek için hâlâ çok uzaktaydı. Onu bu kadar şaşırtan neydi?

Simya evliliğinin yer aldığı sayfayı da geçtim. Üçüncü eksik sayfada iki simya ejderi resmediliyordu. Vücutları, ya savaşıyor ya da sarılıyormuş gibi kenetlenmiş ejderlerin kuyrukları da birbirine dolanmıştı. Yaralarından yağmur gibi yağın kan, içinden düzinelerce belli belirsiz çıplak figürün çıktığı bir havuzu dolduruyordu. Böyle bir simya resmi daha önce hiç görmemiştim.

Matthew, İmparator'un omzunun üzerinden bakarken, az önce yaşadığı şokun, bu yeni resimleri görmekten ve kitabın sırlarını çözmeye yaklaşmamızdan kaynaklanan bir heyecana dönüşmesini bekliyordum. Ama o sanki hayalet görmüş gibi bakıyordu. Bembeyaz eliyle ağzını ve burnunu kapamıştı. Kaygıyla kaşlarımı çattığımda, Matthew devam etmem için başını salladı.

Derin bir nefes aldım ve Oxford'da baktığımda gördüğüm ilk tuhaf simya resminin yer aldığı sayfayı çevirdim. Bu sayfada beklediğim gibi bir kız bebek ve iki gül vardı. Beklenmedik olan, bebeğin çevresindeki

alanın tamamıyla yazıyla doldurulmuş olmasıydı. Semboller ve birkaç dağınık harfin tuhaf bir karışımından oluşmuş bir metindi. Bodleian Kütüphanesi'nde gördüğümde bu metin bir büyüyle gizlenmiş ve bu da kitabı yeniden yazılmış büyüülü bir parşömene dönüştürmüştü. Elimdeki kitapta ise gizli metin tamamen ortadaydı ancak görebilmeme rağmen onu hâlâ okuyamıyordum.

Parmaklarımla metnin satırlarını takip ettim. Dokunur dokunmaz kelimeler bir yüze, silüete ve bir isme dönüştü. Metin, binlerce yaratığın yer aldığı bir hikâyeyi anlatır gibiydi.

Tam o anda Rudolf'un sıcak nefesini yanağımda hissettim. "Sana her istediğini verebilirdim," dedi. Yeniden soğan ve şarap kokusuna boğuldum. Bu, Matthew'un saf ve baharatımsı kokusundan o kadar farklıydı ki. Bir vampirin serin vücut ısısına alışmış biri olarak, Rudolf'un ılıklığı da son derece itici geliyordu. "Neden bu kitabı seçtiğini anlayamıyorum doğrusu. Gerçi Edward kitabın büyük bir sır barındırdığını söylüyor."

Aramıza uzun bir kol girerek nazikçe sayfaya dokundu. "Şu işe bakın, bu, zavallı Dr. Dee'ye yutturduğunuz el yazması kadar anlamsız." Matthew'un yüzündeki ifade, âdeta bu sözleri yalanlıyordu. Ama Rudolf, Matthew'un çenesinde seğiren kası görmemiş ya da bir konuya odaklandığında gözlerinin yanındaki ince çizgilerin derinleştiğini bilmiyor olabiliirdi.

Alelacele, "Şart değil," dedim. "Simya metinlerini anlamak uzun çalışmalar ve tefekkür gerektirir. Eğer onunla biraz vakit geçirebilirsem..."

Rudolf, Matthew'a ters ters bakarak, "O zaman bile Tanrı'nın özel kutsaması gerekir. Edward, sizin kutsanmadığınız biçimde kutsanmıştır, Bay Roydon."

"Ah, evet, kutsanmış," dedi Matthew, Kelley'ye bakarak. İngiliz simyacı, kitap elinde olmadığı için garip davranmaya başlamıştı. Onu kitaba bağlayan ipler olduğunu görüyordum. Ama Kelley'yi Ashmole 782'ye bağlayan neydi?

Soru zihnimin içinde dönerken Kelley'yi, Ashmole 782'ye bağlayan ince, beyaz ve sarı iplikler yeni bir görünüm aldı. Normalde birbirine sıkı sıkı sarılması veya yataya ya da dikey şekilde örgü oluşturmaları gereken iki renk, görünmez bir merkezin etrafına gevşek biçimde çöreklenmişti,

tıpkı bir doğum günü hediyesinin kıvrılmış kurdelelerine benziyorlardı. Kısa, yatay iplikler, buklelerin birbirine değmesini engelliyordu.

Bu bir çift sarmaldı. Elimi ağzıma götürerek el yazmasına baktım. Küf kokusu parmaklarıma geçmişti. Güçlü ve yapışkandı, tıpkı...

Tıpkı et ve kan gibi. Yüzümdeki ifadenin onun şokunu yansıttığının bilincinde olarak Matthew'a baktım.

Endişeli bir şekilde, "İyi görünmüyorsun, *mon coeur*," diyerek ayağa kalkmama yardım etti. "Seni eve götüreyim." Edward Kelley kontrolünü kaybetmek için tam o anı buldu.

"Sesler duyuyorum, anlamadığım bir dilde konuşuyorlar. Onları duyabiliyor musunuz?"

Sıkıntıyla sızlanıp ellerini kulaklarına kapattı.

Rudolf, "Neler sayıklıyorsun?" diye sordu. "Dr. Hájek , Edward'a bir şeyler oluyor."

Edward bana dönüp, "İçinde senin de ismin var," dedi duyduğu diğer sesleri bastırmak istercesine sesi yükselerek. "Seni gördüğüm anda bunu biliyordum."

Aşağı baktım. Kıvrılan ipler beni de kitaba bağlıyordu. Tek fark, benim menekşe rengi ve beyaz iplerle bağlanmamdı. Matthew'sa kırmızı ve beyaz iplerle bağlanmıştı.

Gallowglass davet edilmediği ve çağrılmadığı halde birdenbire ortaya çıktı. Çam yarması gibi bir muhafız kırılmış gibi görünen kolunu tutarak peşinden geldi.

Çıkışı işaret ederek, "Atlar hazır, bekliyorlar," dedi.

Rudolf bağırarak, "Burada olma iznin yok!" dedi. Özenle yaptığı hazırlıklar bozulduğu için kızgınlığı giderek artıyordu. "Ve sen, La Diosa, buradan gitmene izin vermiyorum."

Matthew, Rudolf'u hiç umursamadı. Beni kolumdan tutarak kapıya doğru çekti. El yazmasının beni çektiğini, iplerin kitabın yanına dönmem için gerildiğini hissediyordum.

"Kitabı burada bırakamayız. O..."

Matthew ciddi bir tonda, "Onun ne olduğunu biliyorum," dedi.

Rudolf, "Durdurun onları," diye bağırdı.

Ancak kolu kırılan muhafız bu gece kızgın bir vampir tarafından yeterince hırpalanmıştı. Matthew'un önüne geçerek şansını daha fazla zorlamak niyetinde değildi. Bunun yerine gözleri kapandı ve bayılarak yere düştü.

Merdivenlerden hızla inerken, Gallowglass pelerinimi üzerime attı. Aşağıda baygın halde iki muhafız daha yatıyordu.

Gallowglass'a, "Geri dön ve kitabı al!" diye emrettim. Daracık korsem ve saray avlusunda koşma hızımız nefes nefese kalmama yol açmıştı. "Onun ne olduğunu anlamışken, artık Rudolf'un ellerine bırakamayız," dedim.

Matthew durdu, parmakları kolumu çelik gibi kavramıştı. "El yazmasını almadan Prag'dan ayrılmayacağız. Geri dönüp onu alacağıma söz veriyorum. Ama ilk önce eve gitmeliyiz. Sen de çocukları hazırlayıp ben döner dönmez buradan ayrılacak şekilde beklemelisin," dedi.

Gallowglass üzgün bir halde, "Gemilerimizi yaktık, yengeciğim," dedi. "Pistorius, Beyaz Kale'de kilitli. Bir muhafızı öldürdüm, üçünü de yaradım. Rudolf sana uygunsuz bir şekilde dokundu ve onu da ölü görmek için içimde müthiş bir istek var."

"Anlamıyorsun, Gallowglass, o kitap *her şeyin* cevabı olabilir." Matthew beni tekrar koşturmadan önce konuşmayı başarmıştım.

"Sandığından çok daha fazlasını anlıyorum," diye geldi Gallowglass. "Kitabın kokusunu daha aşağıdaki muhafızları haklarken aldım. İçinde ölü *wearh*'lar, cadılar ve iblisler olan bir kitaptan söz ediyoruz. Yaşam Kitabı'nın buram buram ölüm kokacağı kimin aklına gelirdi?"

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

“Kim böyle bir şey yapabilir?” Yirmi dakika sonra, ilk kattaki ana salonumuzun şöminesi yanında tir tir titreyerek bitki çayımı yudumluyordum. “Tüyler ürpertici.”

Birçok başka el yazması gibi, Ashmole 782 de parşömeden yapılmıştı. Özel hazırlanmış deri üzerindeki tüylerin yok olması için kirece batırılıyor, et ve yağ dokularını barındıran iç kısmı kazıma suretiyle temizleniyordu. Yeniden ıslatılan deri bir çerçeveye gerilip kazıma işlemlerine devam ediliyordu.

Buradaki fark, Ashmole 782’nin parşömeni için koyun, dana veya keçi değil, iblisler, vampirler ve cadıların kullanılmış olmasıydı.

“Bir belge olarak saklanmış olmalı.” Matthew gördüğü şeyden sonra hâlâ kendine gelememişti.

Şüphe içinde, “Ama kitapta yüzlerce sayfa vardı,” dedim. Sayısız iblisin, vampirin ve cadının derilerini yüzen ve bunu parşömene dönüştüren birisinin olduğu düşüncesi akıl almazdı. O gece yeniden uyuyabileceğimi hiç zannetmiyordum.

“Bu, kitabın yüzlerce farklı DNA parçacığı taşıdığı anlamına geliyor.” Matthew ellerini saçlarının arasında o kadar çok gezdirmişti ki sonunda bir kirpiye benzemişti.

“Ashmole 782’yle aramızdaki iplikler çift sarmala benziyordu,” dedim. Bu noktada, söylediklerimizi takip etmek için elinden geleni yapan ancak biyoloji ve kimya bilgisi dört yüzyıl geride kalmış Gallowglass’a modern genetiği açıklamamız gerekiyordu.

“Yani D-N-A, aile ağacı gibi bir şey fakat dalları tek bir ailenin dallarından daha fazlasını kapsıyor, öyle mi?” Gallowglass “DNA” derken her harfi duraklayarak telaffuz etmişti.

Matthew, “Evet,” dedi, “onun gibi bir şey.”

Matthew’a, “İlk sayfadaki ağacı gördün mü? diye sordum. “Gövdesi, bedenlerden oluşuyordu ve oradaki ağaç da aynı bizim Mary’nin laboratuvarında yaptığımız *Dianae ağacı* gibi çiçekleniyor, meyve veriyor ve yaprak döküyordu.”

“Hayır ama kuyruğu ağzında olan yarattığı gördüm,” diye yanıtladı Matthew.

Ne görmüş olduğumu hatırlamaya çalışıyordum ancak görsel hafızam ona en çok ihtiyacım olduğu anda bana ihanet ediyordu. Sindirebileceğimden çok daha fazla bilgi söz konusuydu.

“Resimde birbiriyle savaşıyor ya da birbirine sarılan iki yaratık vardı. Ne yaptıklarını çözemedim. Onlardan akan kan yüzlerce canlının ortaya çıkmasına neden oluyordu. Ancak onlardan biri dört ayaklı bir ejder değil de bir yılan...”

“Ve birisi de iki ayaklı bir ateş ejderiyse, bu siyaha ejderleri seni ve beni temsil ediyor olabilir.” Matthew kısa ama ateşli bir küfür savurdu.

Gallowglass konuşmamızı sonuna kadar sabırla dinledikten sonra, ilk konuya geri döndü. “Bu DNA dediğiniz şey deride mi yaşıyor peki?”

Matthew, “Yalnızca deride değil, kanında, kemiklerinde, saçında, tırnaklarında... bedeninin her yerinde bulunuyor,” diye açıkladı.

“Ha.” Gallowglass çenesini ovuşturdu. “Ve bu kitabın tüm cevapları taşıyor olabileceğini söylerken tam olarak hangi soruları kastediyordun, öğrenebilir miyim?”

“Neden insanlardan farklı olduğumuzun cevabı bu kitapta gizli olabilir,” dedi Matthew lafı uzatmadan. “Ve Diana gibi bir cadının nasıl bir *wearh*’ın çocuğunu taşıyabildiğinin cevabı da orada olabilir.”

Gallowglass bize yüzünü aydınlatan bir gülümsemeyle bakıyordu. “Yani senin çocuğunu, Matthew. Yengeciğimin Londra’dayken bunu yapabileceğini biliyordum. Hiç kimsenin kokusu ona sinmiyordu, sadece kendisinin ve senin kokunu taşıyordu. Philippe bunu biliyor mu?”

Aceleyle cevap verdim. “Çok az kişi biliyor.”

“Hancock, Françoise ve Pierre biliyor. Sanırım Philippe’e anlatıldı.” Gallowglass ayağa kalktı. “O zaman gidip yengeciğimin kitabını getire-

ceğim. Eğer de Clermont bebekleriyle bir ilgisi varsa, onu mutlaka ele geçirmeliyiz.”

“Rudolf onu bir yerlerde sıkı sıkı kilitlemiş olmalı ya da yatağına almış bile olabilir,” diye tahmin yürüttü Matthew. “Kitabı saraydan çıkarmak hiç de kolay olmayabilir, özellikle de Pistorius’u buldularsa ve dışarı çıkmış büyü yapıyorsa.”

“Rudolf’tan söz etmişken, yengeciğimin boynundan şu kolyeyi çıkarabilir miyiz? O kahrolası sembolden nefret ediyorum da.”

“Memnuniyetle,” dedim kolyeyi çıkarıp masaya atarak. “Yenik Düşmüş Ejder Tarikatı’nın de Clermont’larla ne gibi bir ilgisinin olduğunu öğrenebilir miyim? Derisi yarı yüzülmüş ve kendini boğan zavallı ejdere bakacak olursak Lazarus Şövalyeleri’yle arkadaş olmadıklarını tahmin edebiliyorum.”

Matthew, “Bizden nefret ederler ve ölmemizi isterler,” dedi. “Drăculești, babamın İslam ve Osmanlılar hakkındaki hoşgörülü bakış açısını onaylamadı ve bizi alt etmeye yemin etti. Böylece hiçbir engelle karşılaşmadan politik arzularını gerçekleştirebileceklerdi.”

Gallowglass, “Ve de Clermont parasının peşindeydiler,” dedi.

“Drăculești mi? Ama Dracula, insanlar tarafından vampir korkusunu yaymak için yaratılmış bir efsane değil miydi?” Bu vampirler hakkında insanların uydurduğu bir mitti.

Gallowglass, “Böyle bilinmesi, kavmin atası Ejder Vlad’ı şaşırtırdı herhalde. Ama insanlara ilelebet korku salacağını bilmek de hoşuna giderdi,” dedi.

“İnsanların Dracula olarak bildiği –yani ejderin oğlu olarak bilinen Kazıklı Voyvoda– Vlad’ın çocuklarından sadece bir tanesiydi,” diye açıkladı Matthew.

“Berbat herifin tekiydi. Neyse ki artık yaşamıyor. Artık yalnızca onun babası, kardeşleri ve Báthory müttelikleri için endişeleniyoruz.” Gallowglass’ın neşesi yerine gelmiş gibiydi.

“İnsanlar Dracula’nın yüzyıllar boyu yaşadığına inanıyor. Hâlâ yaşıyor olabilir. Öldüğüne gerçekten emin misiniz?” diye sordum.

“Baldwin’in onun kafasını koparıp vücudundan tam elli kilometre öteye gömdüğünü kendi gözlerimle gördüm. O zaman ölmüş olduğuna

göre hâlâ öyle olmalı.” Gallowglass bana azarlayan gözlerle baktı. “Bu insan hikâyelerine inanmayacak kadar birikimin olmalıydı, yengeciğim. Gerçeklik payı yok denecek kadar az.”

“Sanırım şu ejder amblemlerinden bir tanesi de Benjamin’de ve amblemi ona Bay Maisel verdi. İmparator bana hediyeyi uzattığında ikisi arasındaki renk benzerliği dikkatimi çekti,” dedim.

Matthew yeğenine suçlayıcı bakışlarla bakarak, “Bana, Benjamin’in Macaristan’ı terk ettiğini söylemiştin,” dedi.

“Evet, etti. Yemin ederim. Baldwin ona Macaristan’ı terk etmesini emretti. Eğer bunu yapmazsa Voyvoda’yla aynı kaderi paylaşmayı göze almış olacağını söyledi. Bunu söylerken Baldwin’in yüzünü görmeliydin. Şeytanın kendisi bile kardeşine karşı çıkamazdı.”

Matthew olanca kasvetiyle, “Güneş doğduğunda Prag’dan olabildiğince uzakta olmak istiyorum, bir şeyler çok yanlış gidiyor, kokusunu alabiliyorum,” dedi.

Gallowglass, “Bu o kadar da iyi bir fikir olmayabilir. Bu gecenin ne gecesi olduğunu biliyor musun?” diye sordu. Matthew hayır anlamında başını salladı. “Herkes şehirde büyük ateşler yakacak, cadı kuklaları yakılacak, tabii gerçeğini bulmadıkları sürece.”

“Tanrım.” Matthew parmaklarını saçlarında dolaştırarak daha önce yaptığı gibi bir güzel karıştırdı. “Rudolf’un muhafızlarını atlatarak, özel odalara girmeyi ve kitabı bulmayı başarmalıyız. Daha sonra ateş olsa da olmasa da şehri terk etmeliyiz.”

Gallowglass kendine güvenen bir edayla, “Biz *wearh’ız*, Matthew. Eğer bu işi birileri yapacaksa, o da ancak biz olabiliriz,” dedi.

“Düşündüğümüz kadar kolay olmayabilir. İçeri girebiliriz ama çıkabilecek miyiz?”

“Ben yardım edebilirim, Üstat Roydon.” Jack’in sesi, Gallowglass’ın gümbürdeyen bas ve Matthew’un bariton sesinin yanında flüt sesi gibi kahıyordu.

Matthew kararlı bir sesle, “Hayır, Jack, sen hiçbir şey çalmayacaksın, hatırladın mı?” dedi ve ekledi: “Üstelik sadece saray ahırlarını gördün, nereye bakacağımı bile bilmiyorsun.”

Gallowglass huzursuz görünüyordu. “Şey... bu tam olarak doğru değil. Onu katedrale ve Şövalyeler Merdiveni’nin duvarlarına bir zamanlar çizdiğin karikatürleri göstermek için büyük salona götürdüm. Mutfakları da gördü.” Birden aklına gelmiş gibi, “Ah, tabii Hayvanat Bahçesi’ni de. Ona hayvanları göstermemek zalimce olurdu.”

Pierre konuşmaya koridordan katılarak, “Benimle birlikte kaleye de gelmişti,” dedi. “Sokaklarda maceraya dalıp kaybolmasın diye onu yanımda götürmüştüm.”

Matthew buz gibi bir sesle, “Peki sen onu nereye götürdün, Pierre? Tahtın üzerinde zıplaması için taht odasına mı?” diye sordu.

Pierre kısacık boyuyla sanki daha da ufalarak patronuna baktı. “Hayır *Milord*, onu demirciye ve Üstat Hoefnagel’le tanıştırmaya götürdüm. Çizimlerini bu konuda gerçekten beceri sahibi birisinin görmesini istemiştım. Üstat Hoefnagel çok etkilendi ve Jack’in bir portresini yaparak ona hediye bile etti.”

Jack alçak bir sesle, “Pierre bana muhafızların odasını da gösterdi,” dedi. Bir deste anahtarı gösterdi. “Bunları da oradan aldım. Sadece tekboynuzlu atı görmek istemiştım çünkü atın o merdivenleri nasıl tırmandığını bir türlü hayal edemedim ve kanatları olması gerektiğini düşündüm. Sonra Üstat Gallowglass bana Şövalyeler Merdiveni’ni gösterdi. Oraya çizdiğin koşan ceylanları çok beğendim, Üstat Roydon. Muhafızlar kendi aralarında konuşuyordu. Söylediklerinden bir şey anlamıyordum ama *einhorn* dediklerini duydum ve atın yerini bilebileceklerini düşünerek...”

Matthew, Jack’i omuzlarından kavrayıp onunla göz göze gelmek için çömeldi. “Seni yakalasalardı ne yapacaklarını biliyor musun?” diye sordu. Kocam en az Jack kadar korkmuş görünüyordu. Jack başıyla onayladı.

“Ve tekboynuzu görmek dayak yemeye değer mi?”

“Daha önce de dayak yedim. Ama büyülü bir hayvanı daha önce hiç görmedim. İmparator’un bahçesindeki aslan ve Bayan Roydon’ın ejderi dışında tabii.” Jack korkuyla elini ağzına götürdü.

“Demek onu da gördün ha? O zaman Prag gezisinin herkes için aydınlatıcı bir deneyim olduğunu söyleyebiliriz.” Matthew ayağa kalkıp Jack’e elini uzattı. “Anahtarları bana ver.” Jack isteksizce anahtarları uzattı. Çocuğun önünde eğildi. “Sana borçluyum, Jack.”

“Ama ben iyi bir şey yapmadım,” diye fısıldadı Jack. Matthew’un vereceği cezayı şimdiden hisseder gibi poposunu ovuşturdu.

“Ben hep kötüyüm,” diye itiraf etti Matthew. “Ama bazen bundan da iyilik gelebiliyor.”

“Evet ama hiç kimse *sana* dayak atmıyor,” diyen Jack kahramanının hiç de mükemmel olmadığı bu dünyayı anlamaya çalışıyordu hâlâ.

“Bir keresinde Matthew’un babası onu kılıçla dövmüştü. Onu gördüm.” Göğüs kafesimin içindeki ateş ejderi, beni onaylayarak sessizce kanat çırpıtı yumuşakça kıpırdattı. “Sonra onu yere serip üzerine çıktı.”

Jack, “İmparator’un ayısı Sixtus kadar büyük olmalı,” dedi. Matthew’u yenebilecek birinin olabileceği düşüncesi onu çok şaşırtmıştı.

Matthew, “Evet,” dedi söz konusu ayı gibi homurdanarak. “Şimdi doğru yatağa.”

“Ama ben çok çevik ve hızlıyım,” diye directti Jack. “Bayan Roydon’ın kitabını kimse görmeden alabilirim.”

“Merak etme Jack, ben de öyleyim,” diye söz verdi Matthew.

Matthew ve Gallowglass, saraydan kir, is ve kana bulanmış bir halde Ashmole 782’yle birlikte döndü.

“Onu almışsınız!” diye bağırdım. Annie’yle birlikte ilk katta bekliyorduk. Seyahat için en gerekli şeyleri toplayarak küçük çantalara koymuştuk.

Matthew kapağı kaldırarak, “İlk üç sayfası eksik,” dedi.

Daha saatler önce bir bütün olan kitap artık eksilmişti ve metinler sayfada hızla hareket ediyordu. Kitap elimize geçtiğinde harflerin ve sembollerin üzerinde parmaklarımı dolaştırarak bir kez daha anlamını çözmeyi planlamıştım. Artık bu imkânsızdı. Parmak uçlarım sayfaya dokunur dokunmaz kelimeler dört bir yana dağılıyordu.

“Kitap, Kelley’deydi. Üzerine eğilmiş, delirmiş gibi bir şeyler mırıldanıyordu.” Matthew duraksadı. “Ve kitap ona cevap veriyordu.”

Gallowglass söze karıştı: “Doğru söylüyor, yengeciğim. Kelimeleri duydum ama ne dendiğini çıkaramadım.”

“O halde kitap gerçekten canlı,” diye mırıldandım.

Gallowglass cilde dokunarak, “Ve tamamen ölü. Hem güçlü hem de şeytani bir şey,” dedi.

“Kelley bizi gördüğü zaman avazı çıktığı kadar bağırmaya ve kitabın sayfalarını yırtmaya başladı. Ben ona ulaşamadan muhafızlar ulaştı. Kelley ile kitap arasında bir seçim yapmak zorunda kaldım.” Matthew tereddütle, “Sence doğru seçimi mi yaptım?” diye sordu.

“Sanırım,” dedim. “İngiltere’de kitabı ilk bulduğumda da bu haldeydi. Eksik sayfaları gelecekte bulmak şu anda onların peşine düşmekten daha kolay olabilir.” Ne aradığımı bildiğime göre, modern arama motorları ve kütüphane kataloglarının çok yardımı olabilirdi.

Matthew, “Tabii ki sayfalar yok edilmediği sürece,” dedi. “Eğer böyle bir durum söz konusuysa...”

“O zaman kitabın sırlarını hiçbir zaman bilemeyeceğiz. Öyle bile olsa, senin modern laboratuvarın, geri kalanı konusunda bu maceraya atılırken umduğumuzdan çok daha fazlasını gün yüzüne çıkarabilir.”

“O halde geri dönmeye hazır mısın?” diye sordu Matthew. Gözlerinde bir şeylerin ısıltısı vardı. Ama bunu hemen kontrol altına aldı. Heyecan mıydı, korku mu?

Başımı salladım. “Zamanı geldi.”

Prag’ı yakılmış ateşlerin ışığında terk ettik. Walpurgisnacht, bizim türümüzden varlıklar ateşe atılma korkusuyla saklanıyorlardı.

Kuzey Denizi’nin soğuk suları yelken açmaya elverişliydi ve baha-rın gelişi limanlardaki buzları eritmişti. Gemiler İngiltere’ye doğru yola çıkmaya başlamıştı ve biz de birini yakaladık. Yine de limandan demir aldığımızda fırtınalı bir hava vardı.

Güverte altındaki kabinimizde Matthew’u kitabı incelerken buldum. Kitabın sayfalarının uzun saç telleriyle birbirine tutturulduğunu keşfetmişti.

“Dieu,” diye mırıldandı, “daha ne kadar genetik bilgi içeriyor acaba?” Onu durdurmamaya fırsat kalmadan serçe parmağını diline değdirip kaybolmamış ilk sayfada yer alan bebeğin saçlarından akan kan damllarına dokundu.

“Matthew!” dedim dehşete kapılarak.

“Tam düşündüğüm gibi. Mürekkebe kan karıştırılmış. Eğer bu böyleyse tahminime göre illüstrasyonlardaki altın ve gümüş varaklar da kemik izli bir yapıştırıcıyla tatbik edilmiş olabilir. Yaratıkların kemikleri.”

Tekne boca yönüne doğru yalpalayınca midem de onunla birlikte hareket etti. Kusmayı bitirdiğimde Matthew beni kollarına aldı. Kitap ikimizin arasındaydı, hafifçe açılmış, satırlar yerlerini bulmak için hareket ediyordu.

“Ne yaptık biz?” diye fısıldadım.

“Tek seferde, hem Yaşam Ağacı’nı hem de Yaşam Kitabı’nı bulduk.” Matthew yanağını saçıma dayadı.

“Peter Knox bana kitabın cadılığın tüm orijinal büyülerini içerdiğini söylediğinde, ona deli olduğunu söyledim. Hiç kimsenin bu kadar çok bilgiyi tek bir kaynağa koyacak kadar aptal olabileceğini sanmıyordum.” Kitaba dokundum. “Ama bu kitap bundan çok daha fazlasını barındırıyor. Sözcüklerin ne anlama geldiğini bile bilmiyoruz daha. Eğer kitap kendi zamanımızda yanlış ellere düşecek olursa...”

“Hepimizi yok etmek için kullanılabilir,” diye tamamladı Matthew.

Ona bakmak için boynumu uzattım. “O zaman onu ne yapacağız? Yanımızda geleceğe mi götüreceğiz, yoksa burada mı bırakacağız?”

“Bilmiyorum, *mon coeur*.” Bana daha sıkı sarılarak geminin gövdesini sarsan fırtına seslerini örttü.

“Ama bu kitap tüm sorularının anahtarı olabilir.” Matthew’un kitabın içeriğini bildiği halde ondan ayrılabilmeyi düşünmesi beni şaşırtmıştı.

“Tüm soruların değil,” dedi. “Cevabımı sadece senin verebileceğin bir soru var.”

Kaşlarımı çatarak, “Peki, nedir o?” diye sordum.

“Deniz mi tuttu yoksa hamile misin?” Matthew’un gözleri, gökyüzü kadar gri ve fırtınalıydı, içinde küçük şimşekler çakıyordu.

“Sen benden daha iyi biliyor olmalısın.” Daha birkaç gün önce, âdetimin gecikmesini fark ettikten sonra sevişmiştik.

“Kanımda çocuk olduğuna ilişkin bir işaret yoktu, henüz kalp atışı da duymadım. Ama kokunda bir değişiklik fark ettim, geçen hamileliğinden hatırladığım bir koku. En fazla birkaç haftalık hamile olabilirsin.”

“Hamile olmamın, kitabı yanından ayırmamak için seni her zaman-
kinden daha istekli yapacağını düşünürdüm.”

“Belki de sorularının önceden düşündüğüm kadar çabuk cevaplanması gerekmiyor.” Sözlerini kanıtlamak için Matthew kitabı yere, görmeyeceğimiz bir yere koydu.

“Kitabın bana kim olduğumu ve neden burada olduğumu söyleyeceğini düşünmüştüm. Ama belki de çoktan biliyordumdur.”

Açıklamasını bekledim.

“Tüm arayışlarımdan sonra, her zaman kimsem o olduğumu keşfettim: Matthew de Clermont. Koca. Baba. Vampir. Burada oluşumun tek bir nedeni var: Fark yaratmak.”

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Peter Knox, Prag'daki Strahov Manastırı'nın avlusundaki su birikintilerinin üzerinden atladı. Orta ve Doğu Avrupa'daki kütüphaneleri taradığı yıllık gezisini gerçekleştiriyordu. Turistlerin ve akademisyenlerin kalabalık olmadığı dönemlerde, bir kütüphaneden diğerine giderek, son bir yılda Konsil ve kendi başına bela açacak bir gelişme olup olmadığını araştırıyordu. Her kütüphanede güvendiği bir muhbiri vardı. Bu muhbir, tüm kitap ve el yazmalarına ulaşabilecek düzeydeydi ama kütüphane hazinelerinin bir anda ortadan kaybolduğu takdirde ilkeli bir duruş sergileyecek kadar da üst düzeyde biri değildi.

Knox bu düzenli gezileri doktorasını bitirip Konsil için çalışmaya başladığından beri yapıyordu. II. Dünya Savaşı'ndan bu yana çok şey değişmişti, Konsil'in idari yapısı da zamana uyum sağlamıştı. 19. yüzyılda gerçekleşen ulaşım devrimiyle tren ve yolların yapılması yepyeni bir yönetim şekline kapı açmıştı. Artık coğrafi bir bölge yerine, her tür kendi türünün güvenliğini üstleniyordu. Bu da Buhar Çağı'nın mümkün kıldığı birçok yolculuk ve mektuplaşma anlamına geliyordu. Philippe de Clermont'un, Konsil operasyonlarının modernize edilme sürecinde büyük etkisi ve yararı olmuştu. Ancak Knox, vampirin bunu gelişmeyi desteklemekten çok vampirlerin sırlarının saklanması için yaptığından kuşkulanıyordu.

II. Dünya Savaşı iletişim ve ulaşım ağlarına ağır hasarlar verdikten sonra, Konsil eski çalışma tarzına geri döndü. Artık dünyayı bölgelere ayırmak, yanlış yolda olmakla suçlanan belirli bir kişinin peşine düşmekten daha anlamlı hale gelmişti. Böyle radikal bir değişikliği Philippe hayat-tayken kimse önermeye cesaret edemezdi. Ancak de Clermont ailesinin reisi, bundan böyle yapılan değişikliklere karşı çıkmayacaktı. Aslında

internet ve e-posta gibi gelişmeler bu tarz yolculukları çoktan gereksiz hale getirmişti ama Knox geleneklerden hoşlanıyordu.

Knox'un, Strohov Kütüphanesi'ndeki köstebeği, Pavel Skovajsa adında orta yaşlı bir adamdı. Sararmış bir sayfa gibi kahverengilere bürünmüş, Komünist dönemden kalan gözlüğünü, tarihsel mi yoksa duygusal mı olduğu belli olmayan sebeplerden değiştirmeyi reddetmiş bir adamdı. Genellikle iki adam, parlak bakır tankları olan manastırın bira fabrikasında buluşurlardı. Bedeni yakınlarda gömülü bir aziz olan Aziz Norbert'in adını alan bu bira, mükemmel bir kehribar renge sahipti.

Fakat bu yıl, Skovajsa gerçekten de bir şey bulmuştu.

"Bir mektup buldum, İbranice yazılmış," diye fısıldamıştı telefonda. Yeni teknolojilerle ilgili bazı şüpheleri vardı, bu nedenle cep telefonu kullanmıyor, e-postadan nefret ediyordu. İşte tam da bu yüzden muhafaza bölümünde çalışıyordu çünkü burada bilgiye yönelik kendine özgü yaklaşımı, kütüphanenin modernleşme yönünde ilerlemesini sekteye uğratamazdı.

"Neden fısıldıyorsun, Pavel?" diye sormuştu sinirlenen Knox. Skovajsa'yla ilgili tek sorun, kendisini Soğuk Savaş döneminden kalma bir ajan gibi görmesiydi. Sonuç olarak biraz parnoyak biriydi.

"Çünkü onu alabilmek için bir kitabı parçalamak zorunda kaldım. Birisi onu Johannes Reuchlin'in *De Arte Cabalistica*'sının ön ve arka kapak içlerine saklamış," diye açıkladı Skovajsa heyecanla. Knox saatine baktı. O kadar erkendi ki henüz sabah kahvesini bile içmemişti. "Hemen gelmelisin. Simyadan ve II. Rudolf için çalışmış bir İngilizden bahsediyor. Önemli olabilir."

Knox aslında Berlin'e gitmek üzereydi ama şimdi Skovajsa onu kütüphanenin bodrumunda, tavandan sarkan tek bir ampulle aydınlatılmış bir odaya tıkmıştı.

Knox metal masaya bakarak (yine Komünizm döneminden kalmıştı), "İşimizi halletmek için daha konforlu bir yer bulamaz mıydın?" diye sordu. Sonra masanın üzerindeki yapışkan bir noktayı işaret etti. "Gulaş mı bu?"

Skovajsa kahverengi süveterinin eteğiyle lekeyi temizlerken, "Duvarların kulağı, yerinse gözü vardır. Burada güvendeyiz, otur, sana mektubu getireyim," dedi.

“Ve kitabı da,” dedi Knox sert bir sesle. Skovajsa döndü, Knox’un ses tonu onu şaşırtmıştı.

“Evet, tabii. Kitabı da,” dedi.

Skovajsa döndüğünde Knox, “Ama bu *Kabala Sanatı Üzerine* değil,” dedi geçen her dakika onu daha da çok kızdırıyordu. Johannes Reuchlin’in kitabı ince ve zarıftı. Bu hilkat garibesiyse neredeyse sekiz yüz sayfayı buluyordu. Masaya çarptığında, masanın bacakları titremişti.

•Skovajsa, “Tam olarak değil,” diye savunmaya geçti. “Bu Galantino’nun *De Arcanis Catholicae Veritatis* adlı eseri. Ama Reuchlin onun içinde.” Bibliyografik detaylara yönelik saygısız bir yaklaşım, Knox’un hoşlanmadığı şeylerden biriydi.

Skovajsa kapağı açarken bir çatırtı duyuldu. “Baş sayfada İbranice, Latince ve Fransızca yazıtlar var.” Kalın cildin sırtını tutacak bir şey olmadığından Knox bu uğursuz sesi duyduğunda şaşırmadı. Skovajsa’ya telaşla baktı. “Endişelenme, katalogda yer almıyor. Onu keşfetmemin nedeni rafta duran diğer kopyanın yeniden ciltlenmek üzere ayrılmasıydı. Belki de 1989’da kitaplarımız geri döndüğünde, bir hata nedeniyle buraya geldi.”

Knox, baş sayfa ve yazıtları inceledi.

יִשְׂרָאֵל בְּבֶקֶר יֹאכֵל עַד וְלָעֶרֶב יִחְלַק שָׁלָל
*Beniamin lupus rapax mane comedet praedam et vespere
 dividet spolia.*

*Benjamin est un loup qui déchire; au matin il dévore la
 proie, et sur le soir il partage le butin.*

Skovajsa, “Çok eski bir el yazısı, öyle değil mi? Kitabın sahibi de iyi eğitilmiş birine benziyor,” dedi.

“*Benjamin bir kurt gibi avlanacak: Sabahları avını yiyecek, gece yağmasını bölüştürecek.*” Knox düşüncelere daldı. Bu cümlelerin *De Arcanis*’le ne alakası olduğunu hayal edemiyordu. Galantino’nun kitabı, Katolik Kilisesi’nin Yahudi mistisizmine yönelik savaşır da tek atımlık bir silah görevini görmüştü. Aynı savaş kitapların yakılmasına, engizisyon soruşturmalarına ve 16. yüzyıldaki cadı avlarına yol açmıştı. Bu konu-

larla ilgili olarak Galatino'nun ne düşündüğü kullandığı başlıkta rahatça görülebilirdi: *Evrensel Gerçeğin Sırları Hakkında*. Fiyakalı entelektüel oyunlar yoluyla Galatino, Yahudilerin aslında Hristiyan doktrinlerini öngördüklerini ve kabala üzerine çalışmanın Katoliklerin, Yahudileri gerçek inanca döndürme yönündeki çabalarına yardımcı olabileceğini belirtiyordu.

“Belki de kitabın sahibinin ismi Benjamin’di.” Skovajsa omzunun üzerinden bakıp Knox’a bir dosya uzattı. Knox, dosyanın kırmızı harflerle ÇOK GİZLİ damgası taşımadığına memnun olmuştu. “İşte mektup da burada. İbranice bilmiyorum ama Edwardus Kellaeus ve simya –*alchemy*– sözcükleri Latince yazılmış.”

Knox sayfayı çevirdi. Rüya görüyordu. Bu bir rüya olmalıydı. Mektubun tarihi 1 Eylül 1609’dur. Yehuda ben Bezalel yani çoğu kişinin bildiği ismiyle Haham Judah Loew tarafından yazılmıştı.

Skovajsa, “İbranice biliyorsun, değil mi?” diye sordu.

“Evet.” Bu kez fısıldayan Knox olmuştu. Yeniden ve daha güçlü bir şekilde, “Evet,” dedi ve mektuba baktı.

Bir dakika kadar süren bir sessizlikten sonra Skovajsa, “Ee, ne yazıyor mektupta?” diye sordu.

“Görünüşe göre Prag’da yaşayan bir Yahudi, Edward Kelley’yle tanışmış ve bir arkadaşına yazdığı mektupta da bundan bahsetmiş.” Knox’un özeti bir anlamda doğrudur.

Haham Loew, “Sana uzun bir yaşam ve huzur diliyorum, Gabriel’in oğlu Benjamin, sevgiyle andığım arkadaşım,” diye yazmıştı mektubunda.

Doğduğum şehirden yolladığın mektubu büyük bir mutlulukla aldım. Poznan, seni sefaletten başka hiçbir şeyin beklemediği Macaristan’dan çok daha iyi bir şehirdir. Yaşlı bir adam olsam da, mektubun beni, İmparator’un gözdesi, simya öğrencisi Edwardus Kellaeus’un 5351 baharında bana gelmesiyle vuku bulan tuhaf olaylara geri götürdü. Bir adam öldürdüğünü ve İmparator’un muhafızlarının kendisini yakında tutuklayıp cinayet ve ihanet suçuyla hapse atacıklarını söylemişti. Kendi sonunu önceden görerek, “Cehenneme bir melek gibi düşeceğini,” söylüyordu.

Aynı zamanda senin aradığın ve İmparator Rudolf'tan çalınan şu kitaptan bahsediyordu. Kellaeus, onu bazen *Yaratılış Kitabı*, bazen de *Yaşam Kitabı* olarak anıyordu. Ağlayarak dünyanın sonunun geldiğini söylüyordu. “Yokluk ve arzuyla başlıyor,” “Kan ve korkuyla başlıyor,” “Cadıların keşfiyle başlıyor,” diye kehanetlerini tekrar edip duruyordu.

Çılgınlığı esnasında, Kellaeus, İmparator'dan çalınmadan önce *Yaşam Kitabı*'ndan üç sayfa yurtmuş. Bir sayfasını bana verdi. Diğer sayfalarıysa kime verdiğini söyleyemedi. Ölüm ve yaşam meleklerine dair anlaşılmas birtakım şeyler saykılıyordu. Kitabın şu anda nerede olduğunu bilmiyorum. Bana bıraktığı sayfa da yok artık elimde çünkü onu koruması için Abraham ben Eljah'ya teslim ettim. Abraham veba salgınında öldü, bu nedenle o sayfa sonsuza dek kaybolmuş olabilir. Tüm bu gizeme ışık tutabilecek birisi varsa o da seni var eden kişidir. Parçalanmış kitabı bir araya getirme arzusun, kopmuş olan aile bağlarını iyileştirmesini ve sana hayat ve nefes veren babanla ilişkide barış getirmesini diliyorum. Tanrı ruhunu korusun. Kutsal Prag şehrinden seni seven arkadaşın Bezalel oğlu, Yehuda, 5369, Eylül'ün 2'si

Skovajsa uzun bir sessizlikten sonra, “Hepsi bu mu? Mektup yalnızca bu buluşmadan mı bahsediyor?” diye sordu.

Knox, dosyanın arkasında hızla bazı hesaplamalar yapıyordu ve Skovajsa'nın sorusunu, “Temel olarak,” yanıtıyla geçiştirdi. Loew 1609'da ölmüştü. Kelley onu ölmeden on sekiz yıl önce ziyaret etmişti. 1591 İlkbaharı. Cebindeki telefonu aradı ve ekrana baktığında sinirlenerek, “Burada sinyal yok mu?” diye sordu.

Skovajsa, “Yer altındayız,” dedi ve omuzlarını silkerek kalın duvarları işaret etti. Sonra da “Bulduğum şeyi sana söylemekle iyi etmiş miyim?” diye sordu. Beklenti içinde dudaklarını ısırıyordu.

“İyi iş çıkardın, Pavel. Mektubu yanımda götürüyorum, tabii kitabı da.” Bunlar, Knox'un Strahov Kütüphanesi'nden bu zamana kadar aldığı yegane şeylerdi.

“İyi. Simyadan bahsedildiğini görünce, zaman harcamaya değecek bir şeyler olduğunu anlamıştım,” diye sırttı Pavel.

Bundan sonra epey talihsiz bir şey oldu. Yıllarca uğraşıp didindikten sonra Skovajsa Knox’un değer vereceği bir şey bulma tahsisizliğine uğramıştı. Knox’un birkaç kelime ve el hareketi, Pavel’in gördüklerini bir başkasıyla paylaşmasını imkânsız hale getirdi. Knox, onu hem duygusal hem de ahlaki nedenlerle doğrudan öldürmemiştir. Geçen sonbaharda Gillian Chamberlain’in cesedinin, Randolph Oteli’nde odasının kapısına dayalı bir halde bulunmasından da bildiği gibi ancak bir vampir böyle bir şey yapabiliirdi. Ama bir cadı olduğundan, Skovajsa’nın kalçasında uzun zamandır bekleyen kan pıhtısını harekete geçirmişti. Pıhtı beyne ulaşır ulaşmaz Skovajsa felç geçirdi. Onu bulmaları saatler alırdı ve bulduktan sonra da yapacak fazla bir şey olmayacaktı.

Knox kiraladığı arabaya doğru yürüdü. Devasa kitap yanında, mektup da kolunun altında katlanmış olarak güvencedeydi. Strahov’dan yeterince uzaklaştığına kanaat getirince, arabayı yolun kenarına çekerek mektubu yeniden aldı, elleri titriyordu.

Konsil’in Ashmole 782 isimli gizemli el yazması hakkında bildikleri, bunun gibi bilgi parçalarına dayanıyordu. Her yeni keşif, bilgilerini kayda değer biçimde artırıyordu. Bu mektup da kitabın kısa tanımı ve anlamına dair bazı üstü kapalı ipuçlarından daha fazlasını içeriyordu. İsimler, tarihler ve Diana Bishop’ın Oxford’da kitabı bulduğunda üç sayfasının kayıp olduğu gibi şaşırtıcı bir bilgi söz konusuydu.

Knox mektuba yeniden göz gezdirdi. Potansiyel olarak yararı olabilecek her bilgiyi almak, daha fazlasını bilmek istiyordu. Bu kez *kopmuş aile bağları, sana hayat ve nefes veren baba, seni var eden kişi* gibi bazı kelime ve cümleler ön plana çıktı. İlk okuyuşunda Knox, Loew’in Tanrı’dan söz ettiğini düşünmüştü. İkinci okuyuşundaysa bambaşka bir sonuç çıkardı. Telefonunu çıkararak bir tuşa bastı.

“Oui.”

“Benjamin ben Gabriel kim?” diye sordu Knox.

Bir an süren kesin bir sessizlikten sonra, Aurillac’lı Gerbert, “Merhaba, Peter,” diye cevap verdi. Bu nazik cevap karşısında, Knox’un boştaki eli yumruk oldu. Konsil’deki vampirlerin tipik tarzıydı bu. Dürüstlükten ve

işbirliğinden söz edip dururlardı ancak hem çok uzun yaşar hem de çok şey bilirlerdi. Ve tüm yırtıcılar gibi avlarını paylaşma konusunda hiç de istekli davranmazlardı.

“*Benjamin bir kurt gibi avlanacak.* Benjamin ben Gabriel’in bir vampir olduğunu biliyorum. Kim o?”

“Önemli biri değil.”

“Prag’da 1591’de ne olduğunu biliyor musun?” diye sordu Knox.

“Pek çok önemli şey. Tarih öğretmeninmişim gibi her olayı tekrarlamamı beklemiyorsun herhalde.”

Knox, Gerbert’in sesinde ancak onu tanıyan birisinin fark edebileceği bir titreme duyar gibi oldu. Gerbert, her zaman ne söyleyeceğini bilen o saygıdeğer vampir gergindi.

“Dr. Dee’nin asistanı Edward Kelley 1591 yılında Prag’daydı.”

“Bunu daha önce de konuşmuştuk. Konsil’in, Ashmole 782’nin bir zamanlar Dee’nin kütüphanesinde olduğuna inandığı doğru. Ancak bu şüpheler gün yüzüne çıktığında, 1586 baharında Prag’da bizzat Edward Kelley’yle buluştum. Dr. Dee’de içi resim dolu bir kitap varmış ama o kitabın Ashmole 782 olmadığını biliyoruz. O günden sonra emin olabilmek için Dr. Dee’nin kütüphanesindeki her kitabın izini sürdük. Elias Ashmole’un, el yazmasına Dee ya da Kelley yoluyla sahip olmadığını biliyoruz.”

“Yanılıyorsun. 1591’in Mayıs’ında kitap Kelley’deydi.” Knox duraksadı. “Ve onu parçaladı. Diana Bishop onu Oxford’da bulduğunda kitabın üç sayfası eksikti.”

Gerbert sert bir şekilde sordu. “Ne biliyorsun, Peter?”

“Asıl sen ne biliyorsun, Gerbert?” Knox, vampirden hoşlanmıyordu ama yıllar boyu müttefik olmuşlardı. İkisi de kendi dünyaları için sarsıcı değişikliklerin kapıda olduğunun farkındaydı. Ve sonrasında yalnızca kazananlar ve kaybedenler olacaktı. İki adam da kaybedenlerin tarafında olmak istemiyordu.

Sonunda Gerbert isteksizce, “Benjamin ben Gabriel, Matthew Clairmont’un oğlu,” diye açıkladı.

“Oğlu mu?” diye yineledi Knox uyuşmuş gibi. Benjamin de Clermont, Konsil’in tuttuğu ayrıntılı vampir soy kütüklerinin hiçbirinde yer almıyordu.

“Evet. Ama Benjamin kan bağını reddetti. Bir vampir bunu kolay kolay yapmaz çünkü ailenin geri kalanı sırlarını korumak adına onu öldürebilir. de Clermont’ların oğlunun peşine düşmesini Matthew yasakladı ve 19. yüzyılda Kudüs’te ortadan kaybolduğundan beri Benjamin’i gören olmadı.”

Knox’un dünyası kararmıştı. Cadılar için en değerli töresel bilgiler kitapta yer alıyorsa Ashmole 782’nin, Matthew Clairmont’un eline geçmesine izin verilemezdi.

Knox ciddi bir sesle, “O halde onu bulmak zorundayız,” dedi. “Elimdeki mektupta yazdığına göre Edward Kelley kitaptan üç sayfa yırtmış. Birini Haham Loew’e vermiş, o da kendisine verileni, Chelm’li Abraham ben Elijah’ya emanet etmiş.”

“Abraham ben Elijah’nın bir zamanlar çok güçlü bir cadı olduğu söylenir. Siz cadılar kendi tarihinizi yeterince biliyor musunuz?”

“Vampirlere güvenemeyeceğimizi biliyoruz. Bu önyargıyı şimdiye kadar tarih değil hurafe olarak görüp önemsememiştim. Artık o kadar emin değilim.” Knox duraksadı. “Loew, Benjamin’e babasından yardım almasını söylemiş. Bu durumda de Clermont’un bir şey sakladığı ortada. Benjamin de Clermont’u bularak onun ve babasının Ashmole 782 hakkında ne bildiğini öğrenmemiz gerekiyor.”

“Benjamin de Clermont dengesiz bir genç. Matthew’un kız kardeşi Louisa’nın başına bela olan hastalığı taşıyor.” Vampirler buna kan öfkesi diyordu, Konsil de vampirlere musallat olan yeni bir hastalıkla ilgisi olup olmadığını merak ediyordu. Onun yüzünden birçok sıcakkanlı, vampire dönüştürülemeden ölüyordu. “Eğer Ashmole 782’nin üç sayfası kayıpsa bunları onun yardımı olmadan bulacağız. Böylesi daha iyi olur.”

“Hayır, vampirlerin sırlarının ortaya dökülme zamanı geldi.” Knox, planlarının başarısı ya da başarısızlığının, de Clermont ailesinin soyağacındaki bu dengesiz dala bağlı olduğunu biliyordu. Mektuba bir kez daha baktı. Loew’in, Benjamin’in yalnızca kitabı değil, aile ilişkilerini de onarmasını istediği açıktı. Yani Matthew Clermont, bu konuda kuşkulandıklarından çok daha fazlasını biliyor olabilirdi.

Gerbert sabırsızca iç çekmekten kendisini alıkoymak istercesine homurdandı. “Sanırım şimdi Rudolf’un Prag’ına doğru bir zaman yürüyü-

şüne çıkararak Edward Kelley'yi bulmak isteyeceksin,” dedi. Cadılar çok fevri olabiliyordu.

“Aksine, Sept-Tours'a gidiyorum.”

Gerbert burun kıvrıdı, de Clermont aile şatosunu basmak, geçmişe gitmekten çok daha aptalca bir fikirdi.

“Çekici bir fikir ama akıllıca değil. Baldwin yalnızca Matthew'la aralarındaki anlaşmazlık nedeniyle görmezden geliyor.” Gerbert'in hatırlayabildiği kadarıyla, Philippe'in stratejik olarak yaptığı tek hata buydu. Lazarus Şövalyeleri'ni, bu konunun kendi hakkı olduğunu düşünen büyük oğluna değil, Matthew'a emanet etmişti. “Üstelik Benjamin artık kendini bir de Clermont olarak görmüyor. Onlar da Benjamin'i kendilerinden biri olarak görmüyorlar. Bu durumda onu bulabileceğin son yer, Sept-Tours.”

“Matthew de Clermont kayıp sayfalardan birini yüzyıllardır elinde tutuyor olabilir. Kitap eksik haliyle işimize yaramaz. Ayrıca o vampirin kendisinin ve annesiyle babasının günahlarının bedelini ödeme vakti geldi.” Üçü, on binlerce cadının ölümünden sorumluydu. Baldwin'i yatıştırmak vampirlerin sorunuuydu. Adalet Knox'un yanındaydı.

“Sevgilisinin günahlarını da unutmayalım,” dedi Gerbert zalimce. “Juliette'imi özlüyorum. Diana Bishop, aldığı can için bana bir can borçlu.”

“O zaman beni destekliyor musun?” Aslında bu, Knox'un çok da umurunda değildi. Hafta bitmeden Gerbert'in yardımını olsun ya da olmasın, Clermont kalesine bir cadı ekibiyle baskın yapacaktı.

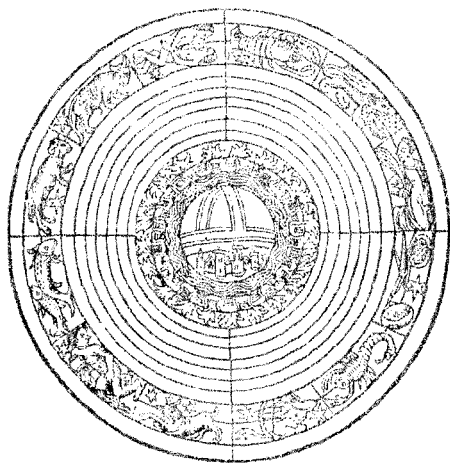
“Seni destekliyorum,” dedi Gerbert isteksizce. “Hepsi orada toplanıyor; cadılar, vampirler, hatta içeride birkaç iblis bile var. Kendilerine Cemaat diyorlar. Marcus, Kongre'deki vampirlere bir mesaj göndererek anlaşmanın feshedilmesini istedi.”

“Ama bunun anlamı...”

“Dünyamızın sonu,” diye tamamladı Gerbert.

V. KISIM

Londra Blackfriars

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

“Beni kandırdın!”

Kırmızı kumaş bir ayakkabı havada süzüldü. Matthew çarpışmadan hemen önce başını eğdi. Kulağının yanından uçarak masadaki mücevherli küre usturlabı yere devirdi.

“Benim istediğim Kelley’ydi, seni aptal. Onun yerine İmparator’un büyükelçisinden senin akılsızlıklarını dinledim. Adam benimle görüşmek istediğinde saat daha sekiz bile olmamıştı, güneşe yeni doğmuştu.” Elizabeth’in ağrıyan dişi öfkesini daha da artırıyordu. İltihaplı azı dişinin acısını dindirmek için yanağını emdi ve yüzünü buruşturdu. “Sen nerelerdeydin? Şu çektiğim acıya en ufak bir ilgi göstermeden sinsice huzuruma çıkıyorsun.”

Mavi gözlü, güzel bir genç kadın öne çıkarak Kraliçe’ye karanfil yağına batırılmış bir parça bez uzattı. Yanımda köpüren Matthew’la birlikte içerideki baharat kokusu dayanılmayacak kadar yoğun hale gelmişti. Elizabeth, karanfil yağını büyük bir dikkatle diş eti ile yanağı arasına koydu ve kadın yeşil etekleri bileklerinde hışırdayarak geri çekildi. Bulutlu bir mayıs günü için iyimser bir renk seçmiydi. Sanki yazın gelişini hızlandırmak ister gibi bir hali vardı. Greenwich Sarayı’nın dördüncü katındaki kule odası, gri nehir, çamurlu arazi ve İngiltere’nin fırtınalı gökyüzüne bakıyordu. Çok sayıda pencere olmasına rağmen, gümüşü sabah ışığı, erken dönem Tudor mobilyaların odada yarattığı ağırlığı dağıtmaya yetmiyordu. Tavana iç içe geçecek şekilde H ve A harfleri kazınmıştı. VIII. Henry ve Anne Boleyn’i temsil eden harflerden anlaşıldığı üzere oda, Elizabeth doğduğunda döşenmiş ve o zamandan beri de pek kullanılmamıştı.

“Mürekkep hokkasını fırlatmadan önce belki de Üstat Roydon’ı dinlesek iyi olur, Majesteleri,” diye önerdi William Cecil, yumaşak bir tonla. Elizabeth’in kolu durdu ama ağır metal nesneyi yerine bırakmadı.

“Kelley’yle ilgili haber getirdik,” dedim, yardımcı olmaya çalışarak.

“Sizin fikrinizi sormadık, Bayan Roydon,” dedi İngiltere Kraliçesi sert bir sesle. “Sarayımdaki pek çok kadın gibi siz de terbiye ve nezaket kurallarından bihabersiniz. Eğer ait olduğunuz yere, Woodstock’a gönderilmek yerine Greenwich’te kocanızla kalmak istiyorsanız, Bayan Throckmorton’ı kendinize örnek alsanız iyi olur. Kendisi bir şey sorulmadığı sürece konuşmamayı bilir.”

Bayan Throckmorton, Matthew’un yanında duran Walter’a baktı. Walter’la, Kraliçe’nin özel odalarına giden arka taraftaki merdivenlerde karşılaşmıştık ve Matthew’un gerek olmadığını belirtmesine rağmen, bize aslanın inine kadar eşlik etmekte ısrar etmişti.

Gülümsememek için dudaklarını ısırsa da Bess’in gözleri ıslı ıslı parladı. Kraliçe’nin koruma altına aldığı çekici, genç kadın ile cesur, sert yüzü korsanının birbiriyle gayet samimi olduğunu Elizabeth dışında herkes biliyordu. Eros, Sör Walter Raleigh’i tam da Matthew’un söz verdiği gibi ağma düşürmüştü. Adam tam anlamıyla abayı yakmış durumdaydı.

Âşığının meydan okuyan bakışı karşısında, Walter’ın yüzü yumuşadı. Açık bir hayranlık taşıyan bakışı, bu terbiyesinin daha özel bir anda ele alınacağını vadediyordu.

“Eğer Diana’nın burada olması gerekmiyorsa, belki rica ettiğim gibi karımı dinlenmesi için eve gönderirsiniz,” dedi Matthew sakın bir biçimde. Ama gözleri en az Kraliçe’ninki kadar siyahtı ve öfkeyle bakıyordu. “Haftalardır yoldayız.” Kraliyet mavnası, Blackfriars’a adım atmamıza fırsat olmadan yolumuzu kesmişti.

“Dinlenmekmiş! Prag’daki maceralarını duyduğumdan beri gecelerim uykusuz geçiyor. Bayan Roydon ancak seninle işim bittiğinde uyuyacak!” diye haykırdı Elizabeth. Mürekkep hokkası, asil ayakkabının rotasını izleyerek havada uçtu. Hokka, havada bana doğru döndüğünde Matthew uzanarak onu yakaladı. Hiçbir şey söylemeden Raleigh’e doğru uzattı. Raleigh de onu Kraliçe’nin ayakkabısını tutan uşağa verdi.

Cecil, Kraliçe'ye işlemeli bir yastık uzattı. "Astronomik oyuncak önemli değil de Üstat Roydon'ın yerini doldurmamız zor olabilir, Majesteleri. Başka cephaneye ihtiyaç duyarsanız bunu kullanmayı düşünebilirsiniz."

"Beni yönlendirmeye çalışma, Lord Burghley!" dedi burnundan solu-
yan Kraliçe. Hırsla Matthew'a döndü. "Sebastian St. Clair babama böyle muamele etmemişti. Tudor aslanını bu şekilde kışkırtmaya asla cüret etmemişti."

Bess Throckmorton bilmediği bir isim duymanın verdiği şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. Sarı kafası güneşi arayan bir bahar nergisi gibi Walter'dan Kraliçe'ye döndü. Cecil, genç kadının bariz şaşkınlığı kar-
şısında hafifçe öksürdü.

"Saygıdeğer babanızı anmayı onun anısına uygun dikkati verebile-
ceğimiz bir başka zamana bırakalım. Üstat Roydon'a sormak istediğiniz bir şey yok muydu?" Kraliçe'nin sekreteri Matthew'a özür dilercesine bakıyordu. Yüzündeki ifade, "Hangi şeytanı tercih ederdin?" der gibiydi.

"Haklısın, William. Aslanlar, fare ve onun gibi önemsiz hayvanlarla vakit kaybetmezler." Kraliçe'nin aşağılaması karşısında Matthew küçük bir çocuğa dönüşmüştü âdeta. Yeterince pişman görüldüğünde –gerçi çenesinde seğiren kas bu pişmanlığın samimiyetine gölge düşürüyordu– Kraliçe bir an durup kendini topladı ama koltuğunun kolunu kavrayan parmakları hâlâ bembeyazdı.

"Sevgili Gölge'nin her şeyi nasıl böyle yüzüne gözüne bulaştırdığını bilmek istiyorum," dedi. Ses tonu dokunaklıydı. "İmparator'un pek çok simyacı var, benimkine ihtiyacı yok ki."

Walter'ın omuzları bir parça gevşedi, Cecil rahatlayarak iç geçirdi. Eğer Kraliçe, Matthew'u takma ismiyle çağırmaya başladıysa kızgınlığı geçmeye başlamış demektir.

"Edward Kelley'yi, orada ne kadar çok gül yetişse de İmparator'un sarayından bir ayrık otu gibi kopartmak mümkün değil, Majesteleri," dedi Matthew. "Rudolf ona çok değer veriyor."

"O zaman Kelley sonunda başardı. Filozof taşı elinde." Elizabeth derin bir soluk aldı. Ağrıyan dişinin olduğu yere bastırdı. İçine çektiği hava dişini sıızlatınca yanağını tuttu.

“Hayır başaramadı, mesele de bu ya. Kelley üstesinden gelemeyeceği şeyler için söz verdiği sürece, Rudolf ondan hiç ayrılmayacak. İmparator deneyimli bir yönetici gibi değil, toy bir yeni yetne gibi davranarak sahip olamayacağı bir şeyin büyüğü altında kalıyor. Majesteleri kovalamayı seviyor. Bu, günlerini dolduruyor ve rüyalarını süslüyor,” dedi Matthew duygusuz bir sesle.

II. Rudolf la aramızda artık Avrupa’nın büyük toprakları ve gürül gürül akan nehirleri olduğu halde, bazen hâlâ hoş karşılamadığım dokunuşlarını ya da açgözlü bakışlarını üzerimde hissettiğim oluyordu. Mayıs ayının ılıklığına ve şömineden gelen sıcaklığa rağmen ürperdim.

“Yeni Fransız büyükelçisi, Kelley’nin bakırı altına çevirmeyi başardığını yazıyor.”

“Philippe de Mornay önceki büyükelçinizden daha güvenilir birisi değil. Yanlış hatırlamıyorsam eski büyükelçi size suikast düzenlemişti.” Matthew’un sesi yalakalık ve kırgınlık arasında mükemmel bir tondaydı.

Elizabeth durumu sonradan kavrayarak, “Beni kışkırtmaya mı çalışıyorsun, Üstat Roydon?” diye sordu.

“Hiçbir zaman bir aslanı, hatta aslan yavrusunu kışkırtmaya cüret etmem,” dedi Matthew kelimeleri uzata uzata.

Walter, Matthew’un sözlerinin yaratacağı kaçınılmaz tahribatı görmeye dayanamayacakmış gibi gözlerini yumdu. “Böyle bir karşılaşmadan sonra fena yaralandığımı anımsıyorum. Güzelliğime zarar verecek böyle bir şeyi, beni öyle görmeye tahammül edemezsiniz korkusuyla arzu etmiyorum, Majesteleri.”

Şok edici bir sessizlikten sonra, ortalık kibar bir kadına ait olamayacak kadar gürültülü bir kahkahayla çınladı. Walter’ın gözleri açıldı.

“Genç bir kıza dikiş dikerken gizlice yaklaştığın için hakettiğini buldun sadece.” Elizabeth bu sözleri düşünlkle söylemişti. Kulaklarıma inanamayarak, yavaşça başımı salladım.

“Elinde makas tutan genç bir dişi aslanla bir daha karşılaşmam halinde bu sözleri aklımdan çıkarmayacağım, Majesteleri.”

Şimdi Walter ve ben de en az Bess kadar şaşkındık. Konunun ne olduğunu yalnızca Matthew, Elizabeth ve Cecil anlıyor gibiydi.

“O zaman bile benim Gölğemdin.” Elizabeth, Matthew’a, altmışına yaklaşan bir kadın gibi değil, genç bir kız gibi bakıyordu. Gözlerimi hayretle kırıştırdığımda tekrar yorgun, yaşlı bir kraliçeye dönüştü. “Bizi yalnız bırakın.”

“Ama... Majesteleri?” diye kekeledi Bess.

“Üstat Roydon’la özel konuşmak istiyorum. Geveze karısının gözünün önünden ayrılmasına izin vermeyeceği için o kalabilir. Walter beni özel odamda bekle, Bess’i de yanında götür. Birazdan size katılacağız.”

“Ama...” diye karşı koydu Bess. Tedirginlikle etrafına bakındı. İşi Kraliçe’nin yanında olmaktı, onu yönlendirecek bir protokol olmadığına şaşkına dönüyordu.

“Bunun yerine bana yardım etmelisiniz, Bayan Throckmorton.” Cecil, ağır bastonunun yardımıyla acı veren birkaç adım atarak Kraliçe’den uzaklaştı. Matthew’un yanından geçerken ona sert bir bakış fırlattı. “Majesteleri’ni, Üstat Roydon’a emanet edeceğiz.”

Kraliçe, uşakları bir el hareketiyle gönderince odada sadece üçümüz kaldık.

“Tanrım, başım çatlayacakmış gibi ağıyor,” dedi Elizabeth inleyerek. “Diplomatik kriz çıkarmak için daha uygun bir zaman bulamaz mıydın?”

“Sizi muayene etmeme izin verin,” diye rica etti Matthew.

“Doktorumun tedavi edemediğini sen mi tedavi edeceksin?” dedi Kraliçe temkinli bir umutla.

“Tanrı yardım ederse acınızı biraz hafifletebileceğimi sanıyorum.”

“Babam ölürken bile senden özlemle bahsemişti.” Eteğinin kıvrımları üzerinde duran elleri titredi. “Seni, faydalarını tam takdir edemediği bir kuvvet ilacına benzetmişti.”

Matthew şaşkınlığını gizlemeye çalışmadı. “Nasıl yani?” Bu hikâyeyi daha önce duymamıştı.

“Pek çok ilaç gibi yutması biraz zor da olsa onu sıkıntıdan herkesten daha çabuk kurtarabildiğini söyledi.” Matthew’un kahkahasına gülümseyen Elizabeth’in yüzünde bir tereddüt belirdi. “Hem muhteşem hem de berbat bir adamdı... ve aptaldı.”

Matthew hızla karşılık verdi. “Tüm erkekler aptaldır, Majesteleri.”

“Hayır. Şimdi gel, yeniden açık açık konuşalım, ben kraliçe olduğumu, sen de *wearh* olduğunu unut.”

Matthew kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak, “Dişinize bakmama izin vermeniz koşuluyla,” dedi.

“Bir zamanlar açık konuşmayı önermem senin için yeterli bir teşvik olurdu ve önerimi kabul etmek için koşullar öne sürmezdin.” Elizabeth iç geçirdi. “Sanırım bir diştten çok daha fazlasını kaybediyorum. Pekâlâ, izin veriyorum, Üstat Roydon.” Kraliçe ağzını itaatkâr bir biçimde açtı. Neredeyse bir metre uzakta olmama rağmen çürüğün kokusunu alabiliyordum. Matthew sorunu daha net görebilmek için Elizabeth’in başını iki eliyle kavradı.

“Bana kalırsa hâlâ dişlerinizin olması bir mucize,” dedi sert bir şekilde. Elizabeth sinirlenerek pembeleşti ve cevap verebilmek için mücadele etti. “İşim bittiğinde bana bağırabilirsiniz. O zamana kadar yeterince nedeniniz de olacak zaten. Çünkü şekerlemelerinize ve tatlı şarabınıza el koyacağım. Böylece naneli su içmek ve bir karanfil çiğnemek dışında dişlerinize bir zarar veremeyeceksiniz. Fena şekilde apse olmuş.”

Matthew parmağını Kraliçe’nin dişleri boyunca gezdirdiğinde birkaç tehlikeli bir biçimde yerinden oynadı. Elizabeth’in gözleri yuvalarından fırlayacak gibi oldu. Matthew hoşnutsuzca söylendi.

“İngiltere Kraliçesi olabilirsin, Lizzie ama bu, tıp ve cerrahlık konusunda bilgin olduğu anlamına gelmez. Bu nedenle cerrahın tavsiyelerini dinlesen iyi olur. Şimdi kıpırdama.”

Kocamın, İngiltere Kraliçesi’ni “Lizzie” diye çağırdığını duyduktan sonra kendimi toplamaya çalışırken, Matthew işaret parmağını keskin dişine sürterek bir damla kan çıkmasını sağladı ve bunu Elizabeth’in ağzının içine sürdü. Dikkat etmesine rağmen Kraliçe irkildi. Sonra aniden omuzları gevşedi.

Matthew’un parmakları arasından, “Teşekkür ederim,” dedi.

“Henüz teşekkür etme. İşimi bitirdikten sonra bir metre yakınında şekerleme ya da tatlı bir şey olmayacak. Ve korkarım yine canın acıyacak.” Matthew parmaklarını çekince Kraliçe diliyle ağzını kontrol etti.

Sonra müteşekkîr bir tonla, “Ama şu anda acı hissetmiyorum,” diyerek yanındaki koltuğu işaret etti. “Korkarım geriye yalnızca kozlarımızı paylaşmak kaldı. Otur ve bana Prag’dan bahset.”

İmparator’un sarayında haftalarca vakit geçirdikten sonra, herhangi bir yöneticinin huzurunda oturmanın inanılmaz bir ayrıcalık olduğunu artık biliyordum. Ama şu an bunun için iki kat minnettardım. Yolculuk hamileliğin ilk aylarının verdiği yorgunluğu artırmıştı. Matthew’un benim için çektiği sandalyeye çöktüm. Sırtımı oymalarına bastırarak boğum ve tümseklerinin ağrıyan eklemelerime masaj yapmasını sağladım. Matthew’un eli otomatik olarak sırtıma gitmiş ve kaslarımı yoğurmaya başlamıştı. Kraliçe’nin gözleri kıskançlıkla parladı.

“Ağrınız mı var, Bayan Roydon?” diye sordu merakla. Fazla nazık bir hali vardı. Rudolf bir saraylıya bu şekilde davrandığı zaman, genellikle kötü bir şey olurdu.

“Evet, Majesteleri ancak nane suyunun giderebileceği bir ağrı değil,” diye yanıtladım acı içinde.

“İmparator’un kabarmış öfkesini de sakinleştiremez. Büyükelçisinin dediğine göre Rudolf’un kitaplarından birisini çalmışsınız.”

“Hangi kitabıymış?” diye sordu Matthew. “O kadar çok kitabı var ki.” Vampirlerin çoğu gibi Matthew da masum olmaktan uzaktı, bu nedenle masumiyet rolünü iyi yaptığı söylenemezdi.

“Burada oyun oynamıyoruz, Sebastian,” dedi Kraliçe alçak sesle. Matthew’un, Kral Henry’nin sarayındayken Sebastian St. Clair ismini kullandığına dair kuşkularım böylece doğrulanmış oluyordu.

“Siz her zaman oyun oynuyorsunuz,” diye karşılık verdi Matthew. “Bu açıdan İmparator Rudolf ya da Fransa Kralı Henry’den hiçbir farkınız yok.”

Kraliçe, “Bayan Throckmorton bana, Walter’la gücün gelip geçiliği üzerine şiirler yazdığınızı söyledi. Ama ben hor görülme ve alayı hak eden o yöneticilere benzemem,” diye kükredi ve devam etti: “Çevremdeki herkes, annem, teyzelerim, üvey annelerim, amcalarım, kuzenlerim öldü. Bense hayatta kaldım. Yani bana yalan söylemeyi ve paçayı kurtarabileceğini sanma. Yeniden soruyorum, hangi kitap?”

“Bizde değil,” diye araya girdim.

Matthew şoke olmuş bir halde bana baktı.

“Şu anda bizde değil.” Güvenli bir biçimde Matthew’un Hart and Crown’daki tavan arası arşivine kaldırılmıştı. Koruyucu muşambası ve deri muhafazası içindeki kitabı, Thames üzerinde bize yaklaşan Kraliyet mavnasını görür görmez Gallowglass’a vermiştim.

“Vay vay.” Elizabeth’in ağzı yavaşça genişleyerek çürük dişlerini sergiledi. “Beni şaşırtıyorsun. Kocan da öyle görünüşe göre.”

“Sürprizlerle doluyumdur, Majesteleri. En azından öyle olduğumu söylerler.” Matthew’la birbirlerine Lizzie ve Sebastian diye hitap ettiklerini duymama rağmen, Kraliçe’ye resmî bir biçimde hitap etme konusunda dikkatliydim.

“İmparator hayal görüyor demek ki. Siz nasıl açıklıyorsunuz bu durumu?”

“Bunda şaşılacak bir şey yok,” dedi Matthew burun bükerek. “Sanırım ailesini etkileyen delilik Rudolf’u da etkisi altına almaya başlamış. Kardeşi Matthias, şimdiden onu devirme ve İmparator yönetemeyecek duruma geldiğinde iktidarı ele geçirme planları yapıyor.”

“İmparator’un Kelley’yi yanında tutmayı bu kadar istemesine şaşmamalı. Filozof taşı onu iyileştirecek ve kendisinden sonra kimin vâris olacağı konusu da böylece çözüme kavuşacak,” dedi Kraliçe. Yüzü ekşidi. “Sonsuza dek hiç korku duymadan yaşayacak.”

“Hadi, Lizzie. Bunun doğru olmadığını biliyorsun. Kelley’nin o taşı yapamayacağı aşikâr. Kraliçeler ve imparatorlar bile bir gün ölmek zorunda.”

“Arkadaş olabiliriz ama haddini bil, Sebastian.” Kraliçe’nin gözleri parladı.

“Yedi yaşındayken bana babanın yeni karısını öldürmeyi planlayıp planlamadığını sormuştun. Sana doğruyu söyledim. Sana karşı o zaman da dürüsttüm, şimdi de dürüst olacağım, bu seni ne kadar kızdırırsa kızdır. Gençliğini ve geçmişte kaybettiklerini hiç ama hiçbir şey geri getirmeyecek, Lizzie,” dedi Matthew acımasızca.

Onu yavaşça süzen Elizabeth, “Hiçbir şey mi?” diye sordu. “Sende hiçbir çizgi ya da ak saç göremiyorum. Elli yıl önce Hampton Sarayı’nda sana makasımı sapladığımda nasıl görünüyorsan şu anda da öyle görünüyorsun.”

“Eğer kanımı kullanarak sizi bir *wearh* yapmamı istiyorsanız cevabım hayır, Majesteleri. Anlaşma insanların siyasetine karışmamızı yasaklar. Buna, İngiliz tahtının vârisleri arasına bir yaratık eklemenin de dâhil olduğu su götürmez bir gerçek.” Matthew ürkütücü bir ifade takındı.

“Bunu senden isteyen Rudolf olsaydı, ona da aynı cevabı mı verirdin?” Elizabeth’in siyah gözleri yeniden parlamaya başlamıştı.

“Evet, yoksa kaos, hatta daha da kötüsüyle karşı karşıya kalırız.” Olasılık tüyer ürperticiydi. “Krallığınız güvencede,” diye onu yatıştırdı Matthew. “İmparator, şekeri verilmeyen şımarık bir çocuk gibi davranıyor, hepsi bu.”

“Amcası, İspanya Kralı Philip biz konuşurken gemi inşa ettiriyor. İstila için!”

“Ve bundan hiçbir şey çıkmayacak,” diye söz verdi Matthew.

“Bundan çok eminsin.”

“Evet, eminim.”

Aslan ve kurt masanın iki ucundan birbirlerini süzdü. Elizabeth sonunda tatmin olduğunda bakışlarını kaçırıp iç geçirdi.

“Pekâlâ. Sende İmparator’un kitabı yok, bende de filozof taşı ve Kelley. Hayal kırıklığıyla yaşamayı hepimizin öğrenmesi gerek. Yine de İmparator’un elçisine kızgınlığını yatıştıracak bir şeyler sunmalıyım.”

“Buna ne dersiniz?” diyerek eteğimden kesemi çıkardım. Ashmole 782 ve parmağımdaki yüzükten sonra en değerli hazinelerimin hepsi bu kesede toplanmıştı: Alsop Nine’nin büyülerimi dokumam için verdiği ipek sicimler, Jack’in, Elbe Nehri’nin kenarında bulup bana mücevher sanarak verdiği cam gibi bir çakıl taşı, Susanna’nın ilaç yapımında kullanması için ayırdığım bir parça panzehir taşı ve Matthew’un semenderleri. Bir de Kutsal Roma İmparatoru’nun verdiği, ucunda ölen ejderinin asılı olduğu korkunç biçimde süslü gerdanlık. Gerdanlığı masaya bıraktım.

“Bu kolye ancak bir kraliçenin olabilir, bir beyefendinin eşinin değil.” Elizabeth pırıldayan ejdere dokunmak için uzandı. “Rudolf’a bunun karşılığında ne verdin?” diye sordu.

“Matthew’un söylediği gibi, Majesteleri. İmparator kendisinin olmayacak şeylerin peşinden koşuyor. Bununla sevgimi kazanabileceğini düşündü. Ama olmadı,” dedim başımı sallayarak.

“Belki de Rudolf, bu kadar değerli bir şeyi elinden kaçırdığını başkalarının öğrenmesine tahammül edemiyordur,” diye önerdi Matthew.

“Karnı mı yoksa mücevheri mi kastediyorsun?”

“Karnı,” diye yanıtladı Matthew.

“Mücevherin yine de yararı olabilir. Belki de onu bana vermek istemişti,” diyen Kraliçe düşündü. “Ama sen onu alıp buraya kadar getirerek güvende olmasını sağladın.”

Matthew gülümseyerek, “Diana’nın Almancası pek iyi değil gerçekten de,” dedi. “Rudolf onu omuzlarına koyduğunda, sizin üzerinizde nasıl görüneceğini hayal etmiş olabilir.”

Elizabeth soğuk bir sesle, “Ah, bundan şüphe duyarım işte,” dedi.

“Eğer İmparator onu İngiltere Kraliçesi’ne vermeye niyetlendiyse bunu uygun bir tören eşliğinde yapmayı arzu ederdi. Eğer büyükelçiye de hakkını teslim edersek...” diye önerdim.

“Bu güzel bir çözüm olur. Elbette kimseyi tatmin etmez ama en azından saraydakilerin ağzını, kendilerine yeni bir merak bulana kadar kapatmayı başarırsınız.” Elizabeth düşünceli bir biçimde parmaklarıyla masada tempo tuttu. “Geriye şu kitap meselesi kalıyor.”

Matthew, “Eğer bunun önemsiz bir mesele olduğunu söyleseydim bana inanır mıydınız?” diye sordu.

Elizabeth başını sallayarak, “Hayır,” dedi.

Matthew, “Ben de öyle düşünmüştüm zaten. Ya tersini söylesem... geleceğin buna bağlı olduğunu?” diye sordu.

“Bu daha da uzak bir olasılık. Ama ne Rudolf ne de ailesinden birinin geleceği elinde tutmasını arzu etmediğimden, onu geri verip vermemeyi sana bırakıyorum... elbette yeniden eline geçtiğinde.”

Sorunun olabildiğince az yalanla çözülmesiyle rahatlayarak, “Teşekkürler, Majesteleri,” dedim.

Kraliçe, “Senin için yapmadım,” diye hatırlattı sertçe. “Gel, Sebastian. Boynuma tak şu gerdanlığı. Sonra yeniden Üstat Roydon’a dönüşebilirsin ama önce kabul salonuna giderek hepsini hayrete düşürecek bir minnet gösterisi yapalım.”

Matthew, parmaklarını Kraliçe’nin omuzlarında, gereğinden fazla dolaştırarak söyleneni yaptı. Kraliçe, Matthew’un eline sevgiyle dokundu.

Elizabeth ayağa kalkarken bana, “Peruğum düz duruyor mu?” diye sordu.

“Evet, Majesteleri,” dedim. Gerçekte Matthew’un sevgi gösterisi sonucunda hafifçe yana kaymıştı.

Elizabeth eliyle peruğunu kontrol etti. “Karınıza inandırıcı bir yalanın nasıl söyleneceğini de öğretin, Üstat Roydon. Ya yalan söyleme sanatında kendisini geliştirir ya da saraydaki ömrü pek uzun olmaz.”

Elizabeth’in koluna takan Matthew, “Dünyanın daha fazla saraylıya değil, dürüstlüğe ihtiyacı var, Majesteleri,” dedi. “Diana olduğu gibi kalacak.”

Elizabeth başını salladı. “Karısının dürüstlüğüne değer veren bir koca. Dr. Dee’nin dünyanın sonunun yaklaştığına dair kehaneti için bundan daha iyi bir kanıt olamaz.”

Matthew ve Kraliçe, özel salona giden koridorda görüldüğünde, kalabalık sessizleşti. Salon tıklım tıklım doluydu. Dikkatli bakışlar, Kraliçe’den, Rudolf’un büyükelçisi olduğunu tahmin ettiğim üniversite öğrencisi yaşındaki gence, oradan da William Cecil’e kayıyordu. Matthew, büküğü kolunda duran Kraliçe’nin elini serbest bıraktı. O sırada içimdeki ejder panikle kanat çırpı.

Elimi diyaframıma koyarak onu sakinleştirmeye çalıştım. *Burada gerçek ejderler var*, diye uyardım sessizce.

“İmparator’a hediyesi için teşekkür ediyorum, Ekselansları,” dedi Elizabeth, doğruca delikanlıya yürüyerek öpmesi için elini uzattı. Genç adam ona boş boş baktı. “*Gratias tibi ago.*”

Matthew beni yanına doğru çekerken, “Giderek daha genç oluyorlar,” diye mırıldandı.

“Ben de aynı şeyi öğrencilerim için söylüyorum,” diye fısıldadım. “Kim bu genç?”

“Vilém Slavata. Babasını Prag’da görmüş olmalısın.”

Vilém’i inceleyerek yirmi yıl sonra nasıl görünebileceğini tahmin etmeye çalıştım. “Babası şu çenesi gamzeli, şişman adam mıydı?”

“Onlardan birisi. Tanımın Rudolf’un hizmetindeki çoğu kişiye uyuyor.”

“Fısıldaşmayı kesin, Üstat Roydon!” dedi Kraliçe kocama doğru hiddet dolu bir bakış fırlatarak. Matthew özür dilemek için eğildi. Majesteleri konuşmasına akıcı bir Latinceyle devam etti. “*Decet eum qui dat, non*

meminisse beneficii: eum vero, qui accipit, intueri non tam munus quam dantis animum.” İngiltere Kraliçesi kendisi için bir değeri olup olmadığını anlamak için büyükelçiyi dil sınavına tabi tutuyordu.

Slavata’nın beti benzi attı. Zavallı çocuk bu sınavı veremeyecek gibiydi.

Verene lütfunu hatırlamamak yakışır, alana ise hediye, verenin ruhu gibi görmemek. Söylenenin anlamını kavradığımda gülme isteğimi bastırmak için öksürdüm.

“Majesteleri?” diye kekeledi Vilém ağır aksanlı bir İngilizceyle.

“Hediye. İmparator’dan.” Elizabeth ince omuzlarını süsleyen mineli haçları işaret etti. Ejder, Majesteleri’nin üzerinde bende durduğundan daha aşağıda duruyordu. Sonunda çileden çıkmış bir halde iç geçirdi ve Matthew’a dönerek, “Ona kendi dilinde anlatın lütfen, Üstat Roydon,” dedi. “Latince dersi vermeye sabrım yok. İmparator hizmetkârlarını eğitemiyor mu?”

“Sayın Büyükelçi Latince biliyor, Majesteleri. Kendisi Wittenberg’de üniversiteye gittikten sonra, Basel’da hukuk öğrenimi gördü. Onun kafasını karıştıran dil değil, verdiğiniz mesaj gibi görünüyor.”

Kraliçe, “O zaman meseleyi, kendisinin ve hükümdarının anlayacağı açıklıkta anlatalım,” dedi, “Devam et.” Matthew omuzlarını silkerek Kraliçe’nin mesajını Slavata’nın ana dilinde tekrarladı.

Genç Slavata, “Ne dediğini duydum,” dedi kafası karışmış bir halde, “ama ne kastettiğini anlamadım.”

“Kafanız karışmış olmalı,” dedi Matthew anlayışlı bir tavırla Çekçe. “Bu durum, yeni büyükelçi olmuş kişilerde yaygın olarak görülür. Endişelenmeyin. Kraliçe’ye, Rudolf’un bu hediyeyi ona vermekten mutluluk duyduğunu söyleyin. Sonra da akşam yemeğine geçeriz.”

“Bunu benim yerime ona siz söyler misiniz?” dedi Slavata, durumun boyunu aştığının farkına varmıştı.

Elizabeth, “Umarım İmparator Rudolf ve benim aramda başka bir yanlış anlaşmaya daha neden olmuyorsunuzdur, Üstat Roydon,” uyarısında bulundu. Bildiği yedi dilin içinde Çekçe olmaması onu sinirlendirmiş gibiydi.

“Sayın büyükelçi, İmparator’un, Majesteleri’ne sağlık ve mutluluk dilediğini belirtiyor. Büyükelçi Slavata hediyenin İmparator’un korktuğu

şekilde kaybolmayıp ait olduğu yere ulaşmasından mutluluk duyuyor.” Matthew iyi niyetle Kraliçe’ye baktı. Kraliçe ağzını bir şey söyleyecekmiş gibi açtı, sonra sertçe kapatıp Matthew’a dik dik baktı. Öğrenmeye hevesli Slavata, Matthew’un İngiltere Kraliçesi’ni susturmayı nasıl başardığını anlamak istiyordu. Büyükelçi, Matthew’a olan biteni tercüme etmesi için işaret ettiği anda Cecil genç adamın elinden tuttu.

“Bunlar güzel haberler, Ekselansları. Herhalde bir gün için yeterince ders görmüş olmalısınız. Şimdi gidelim ve akşam yemeğimizi yiyelim,” dedi Cecil, genç adamı yakındaki bir masaya götürerek. Hem casusu hem de başdanışmanı tarafından gölgede bırakılan Kraliçe, kürsüye çıkan üç alçak basamağı, Bess Throckmorton ve Raleigh’in yardımıyla tırmanırken âdeta burnundan soluyordu.

“Sırada ne var?” diye fısıldadım. Gösteri bitmiş, salondakiler huzursuzluk belirtileri göstermeye başlamışlardı.

Yastıkları onu rahat ettirecek şekilde yerleştirilirken Kraliçe, “Üstat Roydon’la sohbetimizi sürdürmek istiyorum,” diyerek ekledi: “Uzaklaşmasın.”

Matthew bana döndü. “Pierre yandaki kabul salonunda bekliyor. Seni benim odama götürür. Bir yatak var ve nispeten sessiz ve huzurlu. Majesteleri beni serbest bırakana kadar dinlen. Uzun süreceğini sanmıyorum. Kelley hakkında tam bir rapor istiyor, o kadar.” Elimi dudaklarına götürerek resmî bir biçimde öptü.

Elizabeth’in erkek hizmetkârlarına olan düşkünlüğü göz önüne alındığında bu süre rahatlıkla saatler alabilirdi.

Kabul odasının gürültüsüne kendimi hazırlamış olsam da biraz sersemlemiştim. Akşam yemeğini özel salonda yiyecek kadar önemli olmayan saraylıların kendi yemeklerine yetişmek için koşturmaları sırasında epey itilip kakıldım. Kızarmış geyik etinin kokusu midemi kaldırdı. Bu kokuya hiçbir zaman alışamayacaktım ve bebek de benimle aynı fikirdeydi.

Onları bulduğumda Pierre ve Annie, diğer hizmetkârlarla birlikte duvara yaslanmış bekliyordu. Beni görünce rahatladılar.

Pierre beni kalabalığın arasından çekerek, “*Milord* nerede?” diye sordu.

“Kraliçe’nin yanında bekliyor,” dedim. “Ayakta duramayacak ve yemek yiyemeyecek kadar yorgunum, beni Matthew’un odasına götürür müsün?”

Özel salonun girişine endişeli bir bakış fırlatan Pierre, “Elbette,” dedi.

“Yolu biliyorum, Bayan Roydon,” dedi Annie. Prag’dan yeni dönmüş ve Elizabeth’in sarayına ikinci ziyaretini gerçekleştiren Annie, dikkatli bir soğukkanlılık sergilemeye çalışıyordu.

“Siz, Kraliçe’yi görmek üzere götürüldüğünüzde, ona *milord*’un odasını gösterdim,” dedi Pierre. “Oda, Kral’ın karısı tarafından bir zamanlar kullanılan odaların bir kat aşağısında.”

“Ve şu anda Kraliçe’nin gözdeleleri tarafından kullanılıyor herhalde,” diye söyledim alçak sesle. Walter’ın orada uyuduğuna ya da bazen uyumadığına emindim. “Matthew’u bekle, Pierre, Annie ve ben yolu bulabiliriz,” dedim.

Pierre bana minnetle baktı. “Efendimizi uzun süre Kraliçe’yle yalnız bırakmak istemiyorum.”

Muhafız odasında Kraliçe’nin hizmetkârları akşam yemeklerine dalmış haldeydi. Annie ve ben geçerken bizi merakla süzdüler.

Aşağıya doğru uzayıp giden merdivenlere bakıp dudajımı ısırarak, “Daha kestirme bir yol olmalı,” dedim. Büyük salon çok daha kalabalık olabilirdi.

Annie özür diler bir tonla, “Üzgünüm, ama yok,” dedi.

“O halde gürühla yüzleşelim,” dedim içimi çekerek.

Büyük salon, Kraliçe’nin ilgisini bekleyen dilekçe sahipleriyle doluydu. Kraliyet odaları tarafından geldiğimizi fark etmeleri, bekleyenlerde bir heyecan dalgası yarattı. Önemsiz biri olduğumu anlamalarıysa hayal kırıklığı dolu fısıldaşmalara neden oldu. Rudolf’un sarayında ilgi odağı olmaya alışmama rağmen, insanların bakışlarının ağırlığı, iblislerden geldiğini hissettiğim birkaç titreşim ya da salondaki tek cadının karıncalanma yaratan bakışı beni yine de rahatsız etmişti. Ama arkamda bir vampirin soğuk bakışlarını hissettiğimde panikle etrafıma bakındım.

“Hanımım?” diye meraklandı Annie.

Bakışın kaynağını bulamadan kalabalığı taradım.

“Bir şey yok, Annie,” diye mırıldandım huzursuzca. “Hayal gücüm bana oyunlar oynuyor olmalı.”

“Dinlenmeye ihtiyacınız var,” dedi. Tavrı, sesi tıpkı Susanna gibiydi.

Ama Matthew'un Kraliçe'nin özel bahçelerine bakan geniş odalarında beni bekleyen şey bu değil, İngiltere'nin bir numaralı oyun yazarı oldu. Annie'yi, Jack'i hangi belaya bulaşmışsa oradan çekip çıkarmaya gönderdikten sonra, kendimi Christopher Marlowe'la yüzleşmeye hazırladım.

"Merhaba, Kit," diyerek onu selamladım. İblis, masanın her yanına dağılmış şiirlerini yazdığı sayfalar arasından bana baktı. "Yalnız mısın?"

"Walter ve Henry, Kraliçe'yle akşam yemeği yiyor. Neden onlarla birlikte değilsin?" Kit solgun ve zayıflamış görünüyordu. Dalgın bir hali vardı. Ayağa kalkarak dağınık sayfaları toplamaya başladı, sanki her an birinin içeri girmesini bekler gibi kapıya bakıyordu.

"Çok yorgunum," diyerek esnedim. "Ama gitmene gerek yok, istersen kalıp Matthew'u bekleyebilirsin. Seni gördüğüne sevinecektir. Ne yazıyorsun?"

"Bir şiir." Bu ani cevaptan sonra Kit oturdu. Bir terslik vardı. İblis gergin görünüyordu.

Arkasındaki duvarda asılı goblen, bir kuleden denizi seyreden sarışın bir genç kızı resmediyordu. Elindeki feneri kaldırmış, gözlerini uzaklara dikmişti. *Bu her şeyi açıklıyordu.*

"Hero ve Leander hakkında yazıyorsun." Soru sormamıştım. Kit, biz ocak ayında Gravesend'den denize açıldığımızdan bu yana Matthew'u özleyiyor ve epik bir aşk şiiri yazıyor olmalıydı. Bana cevap vermedi.

Biraz zaman geçince ilgili dizeleri ezberden okumaya başladım.

"Bazıları yeminle, erkek kıyafeti giymiş bakire der

Çünkü erkeklerin arzuladığı her şey vardır onda

Mutlu gülümseyen bir yanak, konuşan gözler,

Aşkan ziyafet çekeceği kaşlar,

Onu erkek bilenler der ki,

Leander, sen aşk için yaratıldın:

O zaman neden âşık değilsin, herkesten çok sevilmedin?"

Kit koltuğundan hızla kalktı. "Bu nasıl bir cadı şeytanlığı? Ne yaptığımı, onu yapar yapmaz biliyorsun."

"Şeytanlık falan yok, Kit. Seni benden daha iyi kim anlayabilir ki?" dedim dikkatle.

Kit kendini toplamış görünüyordu ama elleri hâlâ titriyordu. “Gitmeliyim. Binicilik sahasında biriyle buluşacağım. Kraliçe, yaz gezintilerine çıkmadan önce özel bir tören yapılacağı söyleniyor. Yardım etmem istendi.” Kit, Elizabeth’in, her yıl hizmetçiler ve maiyetiyle birlikte soyluların parasını sömürerek, arkasında yüklü borçlar ve boş ambarlar bırakarak çıktığı yolculuğu kastediyordu.

“Matthew’a burada olduğunu söylerim, seni kaçırdığı için üzülecek.”

Marlowe’un gözleri parladı. “Belki siz de benimle birlikte gelmek istersiniz, Bayan Roydon. Güzel bir gün ve Greenwich’i henüz görmediniz.”

“Teşekkür ederim, Kit.” Ruh halinin aniden değişmesine şaşırmışım ama ne de olsa o bir iblisti. Ve Matthew için deli oluyordu. Dinlenmeyi umduğum halde, Kit’in önerisi ciddiydi. Uyum sağlamak adına çaba göstermeliydim. “Uzakta mı? Yolculuk beni epey yordu da,” diye sordum.

“Hiç uzak değil.” Kit eğildi. “Önden buyur.”

Greenwich’teki binicilik sahası büyük bir atletizm pistine benziyordu. Alanda, atletler için iplerle ayrılmış alanlar, seyirciler için tribünler ve ortalığa saçılmış bir sürü malzeme vardı. Alanın ortasından iki yana yayılan barikatlar vardı.

“Turnuvalar burada mı yapılıyor?” diye sordum. Mızraklarını atlarının boyun hizasında tutarak rakibinin kalkanına indireceği darbeye onu devirmeyi amaçlayan şövalyeler. Toprağı döven at nallarının sesini duyabiliyordum.

Kit, “Evet, yakından bakmak ister misin?” dedi.

Alan bomboştı. Orada burada toprağa saplanmış mızraklar vardı. Uzun direği ve tepesindeki koluyla korkutucu bir biçimde darağacını andıran bir şey gördüm. Ama ucunda bir insan değil bir çuval sallanıyordu.

Marlowe çuvalı göstererek, “Bu bir mızrak direği, şövalye eğitiminde kullanılır,” diye açıkladı. “Atılar mızraklarıyla kum torbasını hedeflerler.” Yukarı uzanıp kolu iterek gösterdi. Sallanmaya başlayan torba, şövalye için becerisini geliştirmekte kullanılan hareketli bir hedefe dönüştü. Marlowe’un gözleri alanı taradı.

Ben de etrafıma bakındım. “Buluşacağın adam buralarda mı?” diye sordum. Ama etrafta, uzun boylu, siyah saçlı, kırmızı elbiseli bir kadından

başka hiç kimse yoktu. Bizden epey uzaktaydı, akşam yemeğinden önce romantik bir buluşmayı beklediğine şüphe yoktu.

“Diğer direği gördün mü?” Kit, karşı yönde duran saman ve çuval bezinden yapılmış ve bir direğe bağlanmış cansız mankeni işaret etti. Bu da bir egzersiz aracından çok, bir çeşit infaz aracı gibi görünüyordu.

Soğuk ve üzerime odaklanmış bir bakış hissettim. Arkama dönmeye fırsat bulamadan bir vampirin etten çok, çelik hissi veren kolları tarafından yakalanmıştım. Ama bu kollar Matthew’a ait değildi.

Bir kadının soğuk nefesi boğazımda gezindi. “Vay vay, umduğumdan da lezzetli görünüyor,” dedi.

Gül ve misk. Bu kokuları taniyordum, bu karışımı nerede duyduğumu hatırlamaya çalıştım.

Sept-Tours, Louisa de Clermont’un odası.

“Kanındaki bir şey vampirler için karşı konulmaz,” dedi Kit kaba bir sesle. “Ne olduğunu bilmiyorum ama Peder Hubbard bile onun kölesi olmuş durumda.”

Keskin dişler derimi delmeden boynuma sürtündü. “Onunla oynamak eğlenceli olacak.”

“Planımız onu öldürmekti,” diye şikâyet etti Kit. Louisa yanımıza geldiğinden bu yana tedirginliği daha da artmış gibiydi. Sessiz kalarak nasıl bir oyun oynadıklarını anlamaya çalıştım. “Sonra her şey eskisi gibi olacak.”

Louisa kokumu içine çekti. “Sabırlı ol. Ne kadar korktuğunu hissedebiliyor musun? Bu, her zaman iştahımı kabartır.”

Kit bir adım yaklaştı, büyülenmiş gibiydi.

“Solgun görünüyorsun, Christopher. Biraz daha ilaç ister misin?” Louisa, beni kavrayan kollarının pozisyonunu değiştirerek kesesine uzandı. Kit’e kahverengi, yapışkan bir pastil uzattı. Kit minik topu büyük bir istekle ağzına attı. “Mucizevi bir şey değil mi? Almanya’daki sıcağanlılar bunlara ‘ölümsüzlük taşı’ diyor. Zavallı insanlar bile bunun sayesinde ilahî bir güç taşıdıklarına inanıyor. Şimdi sana da güç verecek.”

“Beni de kardeşini de güçten düşüren işte bu cadı.” Kit’in bakışları donuklaşmıştı ve ağzından iğrenç derecede tatlı ve keskin bir koku geliyordu. *Afyon.* Neden bu kadar tuhaf davrandığını şimdi anlamıştım.

“Söyledikleri doğru mu, cadı? Kit, kardeşimi onun iradesi dışında bağladığını söylüyor.” Louisa beni kendine çevirdi. Güzel yüzü tüm sıcağanlıkların kâbusu olabilecek bir görünümdeydi: Porselen beyazlığında bir cilt, kara saçlar ve Kit’inkiler gibi afyonla donuklaşmış gözler. Bedeninden kötülük yayılıyordu, kusursuz dudakları yalnızca şehvetli değil, zalimdi de. Karşımda hiçbir pişmanlık duymadan avlayıp öldürecek bir yaratık duruyordu.

“Ağabeyini bağlamadım. Ben onu, o da beni seçti Louisa.”

Louisa koyu renk kaşlarını kaldırdı. “Kim olduğumu biliyor musun?”

“Matthew benden sır saklamaz. Biz hem eşiz hem de karı koca. Evlilik törenimizi baban yönetti.” *Teşekkürler, Philippe.*

“Yalancı!” diye haykırdı Louisa. Kontrolünü kaybettikçe göz bebekleri büyüyordu. Yalnızca uyuşturucuyla değil, kan öfkesiyle de başa çıkmam gerekiyordu.

“Sözlerine güvenme,” diye uyardı Kit. Yeleğinden bir hançer çıkarak saçlarımı kavradı. Başımı arkaya doğru çektiğinde acıyla bağırdım. Kit’in elindeki hançer, sağ gözümün üzerinde geziniyordu. “Geleceğimi büyü kullanarak göremesin diye iki gözünü de oyacağım. Nasıl öleceğimi biliyor, bundan eminim. Ama görme gücünü elinden alınca, ne benim ne de Matthew’un üzerinde hiçbir etkisi kalmayacak.”

Louisa acı acı, “Bu cadı böyle hızlı bir ölümü hak etmiyor,” dedi.

Kit, hançeriyle kaşımın altına bastırıldığında bir damla kan yanağımdan aşağı yuvarlandı. “Anlaşmamız böyle değildi, Louisa. Yaptığı büyüyi bozabilmek için bana gözleri gerekli. Sonra da ölmesini istiyorum. Cadı yaşadığı sürece Matthew onu unutmayacak.”

“Şiş, Christopher. Seni sevmiyor muyum? Müttefik değil miyiz?” Louisa ona yaklaşarak kuvvetlice öptü. Ağzı çenesinden aşağı, kanın damarlarında aktığı yere doğru kaydı. Dudaklarını Kit’in derisine sür-tüyordu. Hareketine eşlik eden kan lekesini de gördüm. Kit titreyerek nefes aldı ve gözlerini kapadı.

Louisa, iblisin boynundan aklıkla içti. Bu sırada Kit ve ben vampirin güçlü kollarında duruyorduk. Kıvrınarak kurtulmaya çalıştım ama dudakları ve dişleri Kit’e kenetlenmişken bile beni sıkı sıkı tutmayı bırakmadı.

“Tatlı Christopher,” diye mırıldandı Louisa doyduğunda. Yarayı yaladı. Kit’in boynundaki yara tıpkı benim göğsümdeki gibi gümüşü ve yumuşaktı, Louisa oradan daha önce de beslenmişe benziyordu. “Kanındaki ölümsüzlüğün tadını alabiliyor ve düşüncelerinde dans eden kelimelerin güzelliğini görebiliyorum. Matthew bunları seninle paylaşmadığı için aptal olmalı.”

“O sadece cadıyı istiyor.” Kit boynuna dokunarak kanını içenin kız kardeşi değil, Matthew olduğunu hayal etti. “Cadının ölmesini istiyorum.”

Louisa dipsiz siyah gözlerini üzerime çevirdi. “Ben de öyle,” dedi. “O zaman onun için yarışacağız. Kazanan kardeşime yaptıkları için ona istediği her şeyi yapmakta özgür olacak. Anlaştık mı, sevgili çocuk?”

Louisa’nın, Kit’in afyonlu kanını emmesiyle, ikisi de tam anlamıyla uçmaya başlamıştı. Paniklemeye başlamıştım ki Philippe’in Sept-Tours’da bana verdiği talimatları hatırladım.

Düşün. Hayatta kal.

Sonra bebeği hatırladım. Yeniden panikledim. Çocuğumuzu tehlikeye atamazdım.

Kit başıyla onayladı. “Matthew’un ilgisini tekrar kazanabilmek için elimden gelen her şeyi yapmaya hazırım.”

“Ben de öyle düşünmüştüm,” dedi Louisa. Gülümseyerek Kit’i yeniden öptü. “Renklerimizi seçelim mi?”

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Beni bağlayan iplerden kurtulmaya çalışarak, “Korkunç bir hata yapıyorsun, Louisa,” diye onu uyardım. O ve Kit, saman ve çuvaldan yapılma cansız mankeni çıkartıp yerine beni bağlamışlardı. Sonra da Kit onları bakışlarımla büyülemem için mızraklardan bir tanesinin ucundaki mavi ipek kumaşı alarak gözlerimi bağlamıştı. İkisi kimin siyah-gümüş mızrağı, kimin yeşil-altın olanı alacağını tartışıyordu.

Sesimin titremesine engel olamadan, “Matthew, Kraliçe’nin yanında. O sana her şeyi açıklayabilir,” dedim. Matthew, bana kendi zamanımızda, Oxford’da Old Lodge’da şömine başında oturmuş çaylarımızı içerken kız kardeşinden bahsetmişti. Güzel olduğu kadar kötü biriydi.

“Onun adını ağzına almaya nasıl cüret edebiliyorsun?” Kit öfkeden delirmiş gibiydi.

“Sakin bir daha konuşayım deme cadı, yoksa Christopher’ın dilini kopartmasına izin vereceğim.” Louisa’nın sesi, kin ve nefret doluydu, afyon ve kan öfkesinin iyi bir karışım olmadığını anlamak için gözlerini görmeye hiç gerek yoktu. Ysabeau’nun pırlantasının ucu yanağımı hafifçe çizerek kanımı akıttı. Louisa onu çekip çıkarmak isterken parmağımı kırmıştı ve yüzüğü şu anda kendisi takıyordu.

“Ben Matthew’un karısı ve onun eşiyim. Yaptığınızı öğrenince tepkisi ne olacak sanıyorsunuz?” diye sordum.

“Sen bir canavar, bir ucubesin. Meydan okumayı kazanır kazanmaz yalancı insanlığını senden alacak ve altında yatanı ortaya çıkaracağım.” Louisa’nın sözleri kulaklarımdan içeri zehir gibi aktı. “Ve bunu yaptığım zaman Matthew senin gerçekte ne olduğunu görecektir ve ölümünden aldığı zevki bizimle paylaşacak.”

Sesleri giderek uzaklaşırken, ne yöne doğru gittikleri ve nereden geri gelecekleri konusunda hiçbir fikrim yoktu. Tamamen yalnız kalmıştım.

Düşün. Hayatta kal.

Göğsümün içinde bir şey kıpırdadı. Ama bu panik değil, ateş ejderimin kanatlarıydı. Yalnız değildim. Ve bir cadıydım. Çevremdeki dünyayı görebilmek için gözlerime ihtiyacım yoktu.

Toprağa ve havaya, *Ne görüyorsunuz?* diye sordum.

Cevap veren ateş ejderim oldu. Karnım ve akciğerlerim arasında cıvıdayıp tıkırdayarak durum değerlendirmesi yapıyordu.

Neredeler? diye düşündüm.

Üçüncü gözüm, baharın son günlerinin mavi-yeşil görkeminin renklerini ortaya çıkararak açıldı. Koyu yeşil bir ip, beyaz olan bir başkasıyla kıvrılarak siyah bir şeye karışıyordu. Onu takip edince huysuzlanan bir ata binmeye çalışan Louisa'ya ulaştım. At vampir yüzünden rahat durmuyordu. Louisa atı boynundan ısırды, hayvan bir anda taş kesildi ama korkusu yatışmamıştı.

Başka bir dizi ipi takip etmeye başladım, kızıl ve beyaz iplerdi, beni Matthew'a götürebileceklerini düşünüyordum. Bunun yerine baş döndürücü şekiller ve renkler gördüm. Düşmeye başladım ve soğuk bir yastığın üzerinde durdum, bu *kardı*. Soğuk kış havasını ciğerlerime doldurdum. Artık, Greenwich Sarayı'nda bir mayıs sonu öğleden sonrasında bir kazığa bağlı değildim. Dört ya da beş yaşındaydım ve Cambridge'deki evimizin arkasındaki bahçede sırtüstü yatıyordum.

Ve hatırladım.

Babam ve ben, yoğun bir kar yağışı sonrası bahçede oyun oynamaya çıkmıştık. Eldivenlerim kızıl renkteydi. Karın üstüne yatmış, kollarımızı aşağı yukarı hareket ettiriyorduk. Kollarımı yeterince hızlı hareket ettirdiğimde melek kanatları hafifçe kırmızıya dönüşüyordu.

"Ateşten kanatları olan bir ejder gibi," diye fısıldadım babama. Kolları hareketsizleşti.

"Ejderi ne zaman gördün, Diana?" diye sordu. Sesi ciddiye. Bu ses tonu ile her zamanki şakacı tonu arasındaki farkı biliyordum. Bu doğru bir cevap beklediği anlamına geliyordu.

“Pek çok kez, çoğunlukla da geceleri.” Kollarım hızlandıkça hızlandı ve altında kalan kar renk değiştirmeye, yeşil ve altın, kırmızı ve siyah, gümüş ve mavi pırıltılar yaratmaya başladı.

Babam kar yığınlarına bakarak, “Ve nerede gördün?” diye sordu. Kar yığınları çevremde dağınısı yükseltiller oluşturuyor, âdeta canlıymış gibi kabarıyor ve gürlüyordu. Bir tanesi uzayarak bir ejder başına dönüştü. Savrulan karlar uzayarak bir çift kanat oldu. Ejder, kanatlarını çırparak üzerindeki karları silkti. Dönüp babama baktığında, babam bir şeyler mırıldanarak, önceden tanışıyorlarmış gibi hafifçe ejderin burnunu okşadı. Ejder buz gibi havaya ılık nefesini üfledi.

“Çoğunlukla içimde duruyor... burada.” Ne demek istediğimi anlatmak için oturdum. Eldivenli ellerim kaburgalarımın üzerinde gezindi. Ellerim, ceketim, eldivenlerim ve derim sıcacıktı. “Ama uçmaya ihtiyacı olduğunda çıkmasına izin veriyorum. Çünkü kanatlarını içeride çırpamaz,” dedim.

Bir çift parıldayan kanat, arkamda karların üzerinde dinleniyordu.

Babam ciddi bir edayla, “Arkanda kendi kanatlarını bıraktın,” dedi.

Ejder kar yığınlarının arasından kendisine yol açtı. Gümüş-siyah gözleri özgür kalırken kırıştı, havalandı ve her kanat çırpışıyla biraz daha silinerek elma ağacının arkasında gözden kayboldu. Kendi kanatlarımsa arkamdaki kar yığını üzerinde gözden yitiyordu.

“Ejder beni yanında götürmüyor. Ve yanımda hiç çok uzun süre kalmıyor,” dedim iç çekerek. “Niye öyle, baba?”

“Belki başka bir yerde olması gerekiyordur.”

Bu olasılığı düşündüm. “Sen ve annemin okula gitmesi gibi mi?” Ebeveynlerin okula gitmesi kafamı çok karıştıran bir durumdu. Bizim blokta yaşayan diğer çocuklar da –çoğunun anne babası tüm günlerini okulda geçirdikleri halde– benimle aynı fikirdeydi.

“Aynen öyle.” Babam hâlâ karın üzerinde, kollarını bacaklarına sarmış oturuyordu. Gülümsedi.

“İçindeki cadıyı seviyorum, Diana,” dedi.

“Annemi korkutuyor,” dedim.

“Hayır.” Babam başını salladı. “Annen, değişimden korkuyor.”

“Ejderimi gizlemeye çalıştım ama sanırım biliyor,” dedim somurtarak.

“Anneler genelde bilir,” dedi babam. Karlara baktı. Kanatlarını artık tamamen gözden kaybolmuştu. “Ama annen aynı zamanda ne zaman sıcak çikolata istediğini de biliyor. Eğer içeri girersen tahminime göre onu hazır bulacaksın.” Ayağa kalkıp bana elini uzattı.

Ben de ona elimi uzatıp eldivenli elimle sıcaklığını hissettim.

“Karanlık olduğunda hep burada olup elimi tutacak mısın?” diye sordum. Gece oluyordu, birdenbire gölgelerden korkmaya başlamıştım. Beni oynarken seyreden canavarlar, garip yaratıklar karanlığın içinde saklanıyordu.

Babam başını sallayarak, “Hayır,” dedi. Dudağım titredi, beklediğim cevap bu değildi. Sonra bana dönerek sesini alçalttı ve “Ama hiç endişelenme, ejderin hep seninle olacak,” diye fısıldadı.

Gözümün üzerindeki çizikten sızan bir damla kan, ayağımın yanı başındaki zemine damladı. Gözlerim bağlı olmasına rağmen, kan damlasının serbestçe düşüşünü ve yere indiğinde zemini ıslatışını görmüştüm. Damlanın düştüğü yerden kara bir filiz ortaya çıktı.

Toynak sesleri gümbürdeyerek bana yaklaştı. Yüksek, tanıdık bir çığlık, gözümde kadim savaşların görüntülerini uyandırdı. Sesler ateş ejderini daha da huzursuz hale getirdi. Bir an önce serbest kalmalıyım.

Kit ve Louisa’ya giden ipleri takip etmek yerine, el ve bileklerimi bağlayanlara odaklandım. Tam onları gevşetmeye başlamıştım ki keskin ve kuvvetli bir şey kaburgalaruma çarptı. Darbe nefesimi kesti.

“Vurdum onu,” diye bağırdı Kit. “Cadı benim!”

“Yüzeyde kaldı, eğer onu istiyorsan mızrağı vücuduna saplamalısın,” dedi Louisa.

Ne yazık ki ne düellonun çarpışma kurallarını ne de büyü dünyasının kurallarını biliyordum. Alsop Nine, Prag’a gitmemizden önce bunu açıkça ifade etmişti. *Sahip olduğun yegane şeyler, inatçı bir ateş ejderi, kör edici bir pırlıltı ve sana oyunlar oynayabilecek cevapları olan sorular sorma eğilimi, demişti.* Saray entrikaları nedeniyle dokumamı göz ardı etmiş ve büyüde ilerlemek yerine Ashmole 782’yi aramıştım. Londra’da kalmış olsaydım belki de şu an içinde bulunduğum bu perişan durumdan

kendimi nasıl kurtaracağımı öğrenmiş olurdum. Bunun yerine, yakılmak üzere bir cadı gibi kalın bir kazığa bağlanmışım.

Düşün. Hayatta kal.

“Yeniden denemeliyiz,” dedi Louisa. Kelimeleri, atını döndürüp uzağa sürerken havada kaybolup gitti.

“Yapma bunu, Kit,” dedim. “Matthew’u nasıl etkileyeceğini düşün. Eğer gitmemi istersen giderim. Söz veriyorum.”

“Sözlerin hiçbir şey ifade etmiyor, cadı. Parmaklarını çaprazlar, verdiğin güvencelerden sıyrılacak bir yol bulursun elbet. Şu anda bile beni büyülemeye çalışan pırlıtlı görebiliyorum.”

Kör edici bir pırlıtlı. Sana oyunlar oynayabilecek cevapları olan sorular. Ve inatçı ateş ejderi.

Her şey durdu.

Ne yapmalıyız? diye ejderime sordum.

Cevap olarak kanatlarını açtı. Kaburgalarımın arasından çıkardığı kanatlar omurgamın iki yanında belirdi. Kendisi olduğu yerde kalarak kuyruğunu rahmimin üzerine koruyucu bir şekilde doladı. Göğüs kafesimin arkasından parlak gümüş-siyah gözleriyle tekrar kanat çırpı.

Hayatta kal, diye fısıldadı bana. Sözleri, gri bir pusa dönüşerek etrafımı bir örtü gibi sarıp sarmaladı.

Kanatlarındaki güç, arkamdaki kalın ahşap kazığı çatırdattı ve kanat kenarlarındaki çengeller bileklerimi bağlayan ipi kesti. Ayak bileklerimdeki bağlar da keskin bir pençe darbesiyle kesilmişti. Kit ve Louisa, ejderin serserilettiği gri pusu içine girdiklerinde yerden neredeyse altı metre kadar yükselmiştim. Duramayacak ya da yön değiştiremeyecek kadar hızlıydılar. Mızrakları birbirine girdi, çarpışmanın etkisiyle ikisi de eyerlerinden aşağı sert zemine uçtu.

Göz bağımı sağlam elimle çıkardığımda, Annie’nin sahaya girdiğini gördüm.

“Hanımım!” diye bağırdı. Onun burada, Louisa de Clermont’un çevresinde olmasını istemiyordum.

“Git buradan!” diye ukladım. Kelimelerim, Kit ve Louisa’nın üzerinde daireler çizirken ateş ve duman şeklinde çıktı.

Ayak ve el bileklerimden kanlar damlıyordu. Kırmızı damlaların düştüğü yerde kara filizler belirliyordu. Kısa bir süre sonra sersemlemiş vampir ve iblisin çevresi ince, kara ağaç gövdeleriyle sarılmıştı. Louisa, onları çekip çıkarmak istedi ama büyüme buna izin vermedi.

“Geleceğinizde neler yattığını söyleyeyim mi?” diye sordum sert bir biçimde. Korku dolu gözlerle bana baktılar. “Kalbindeki arzular hiçbir zaman gerçekleşmeyecek, Kit. Çünkü bazen en çok istediğimiz, sahip olamayacağımız şeydir. Ve sen Louisa, içindeki boşluğu hiçbir zaman dolduramayacaksın. Ne kanla ne de öfkeyle. İkiniz de öleceksiniz çünkü er ya da geç ölüm hepimizi alır. Ama sizi nazikçe almayacak, buna söz verebilirim.”

Bir hortum yaklaştı. Yavaşladı ve Hancock olduğu ortaya çıktı.

“Davy!” Louisa’nın beyaz parmakları etrafını saran siyah kazıkları kavradı. “Bize yardım et. Cadı bizi bağlamak için büyü kullandı. Gözlerini kör edersen gücünü elinden alabilirsin.”

“Matthew buraya gelmek üzere, Louisa,” diye karşılık verdi Hancock. “Onun öfkesinden kaçmak yerine olduğunuz yerde Diana’nın koruması altında daha güvende olursunuz.”

“Hiçbirimiz güvende değiliz. Cadı, Gerbert’in yıllar önce *annemle* paylaştığı kehanetin gerçekleşmesine neden olacak. de Clermont’ların sonunu getirecek.”

“O kehanet gerçeği barındırmıyor,” dedi Hancock acımayla.

“Barındırıyor!” diye ısrar etti Louisa. “*Aslan ve kurdun kanından gelen cadıdan sakının çünkü o, gecenin çocuklarını yok edecek.* Kehanette bahsedilen cadı bu! Görmüyor musun?”

“Sen iyi değilsin, Louisa, gördüğüm tek şey bu.”

Louisa öfkeyle dikleşti. “Ben bir *manjasang*’ım, sağlığım gayet iyi, Hancock.”

O sırada Henry ve Jack geldi. İkisinin de göğsü hızla inip kalkıyordu. Henry alanı taradı.

Hancock’un çevresinde dönerek, “O nerede?” diye bağırdı.

Hancock parmağıyla yukarıyı işaret ederek, “Yukarıda,” dedi. “Tam olarak Annie’nin söylediği yerde.”

“Diana!” Henry rahatlayarak soluşunu bıraktı.

Siyah-gri bir kasırğa alanı geçerek daha önce bağlı olduğum, kırık kazığın yanında durdu. Matthew'un nerede olduğumu başkasına sormaya ihtiyacı yoktu. Gözleri beni hemen buldu.

En son Walter ve Pierre geldiler. Pierre, Annie'yi sırtında taşıyordu, kızın elleri sıkı sıkıya boynuna sarılmış durumdaydı. Durdukları zaman Annie sırtından aşağı kayıverdi.

"Walter!" diye bağırdı Kit, bariyerin arkasında Louisa'nın yanına gelerek. "Onu durdurmalısınız. Çıkarın bizi buradan. Ne yapacağımı biliyorum, Newgate'teki cadıyla konuştum ve..."

Kara çitlerin arasından uzanan bir kol ve bembeyaz parmaklar Kit'i boğazından yakaladı. Marlowe'un sesi kesildi.

"Tek. Kelime. Bile. Etme." Matthew'un gözleri Louisa'ya kaydı.

"*Matthieu*." Afyonlu kan, Louisa'nın Fransızca telaffuzunu anlaşılmaz hale getirmişti. "Tanrı'ya şükürler olsun, buradasın. Seni gördüğüme çok sevindim."

"Sevinmemelisin," diyen Matthew, Kit'i bir yana fırlattı.

Ejderim hâlâ tetikte ve kuyruğunu karnıma dolamış haldeydi. Yeni çıkan kanatların kaburgamın içine çekildi ve Matthew'un arkasına indim. Gözlerini Louisa ve Kit'ten ayırmayan Matthew, beni kolunun altına aldı. Parmakları, mızrağın giysimi ve tenimi delip kaburga kemiğim tarafından durdurulduğu yeri buldu. Yaranın olduğu yer kanla ıslanmıştı.

Beni kendine doğru çevirerek diz çöktü ve üzerimdeki giysiyi yırtarak yaraya baktı. Bir küfür savurdu. Bir eli karnımda durdu ve gözleri benimkileri aradı.

"İyiyim, iyiyiz," diye yatıştırdım onu.

Gözleri tamamen kararmıştı, şakağındaki damar atarak durdu.

Jack, Matthew'a yaklaştı. Çenesi titriyordu. Jack bana fazla yaklaşmaya fırsat bulamadan Matthew'un eli uzanarak onu yakasından yakaladı. Jack korkmadı. "Bir kâbus mu görüyorsunuz, Üstat Roydon?" diye sordu.

Matthew'un eli çocuğu serbest bıraktı. "Evet, Jack. Korkunç bir kâbus."

Jack, elini Matthew'un eline kaydırdı. "Geçene kadar yanınızda kalacağım o zaman." Gözlerimde yaşlar belirdi. Bunlar geceleri, Jack'in kâbus onu yutmak üzereyken Matthew'un ona söylediği sözlerdi.

Matthew, sessiz bir anlaşma yapıyorlarmışçasma Jack'in elini sıktı ve ikisi öylece kalakaldılar: uzun boylu ve yapılı olan, bir sağlık abidesi gibi; narin ve beceriksiz olansa ihmal gölgelerini üstünden atarak. Matthew'un öfkesi yatışmaya başlamıştı.

"Annie, bir kadın *wearh*'ın seni ele geçirdiğini söylediği zaman aklıma hiç..." Sözlerine devam edemedi.

Louisa, yanındaki iblisten uzaklaştı. "Christopher yüzünden!" diye bağırdı. "Bana sana büyü yapıldığını söyledi. Ama onun kanının kokusunu sende alabiliyorum. O seni büyülememiş, ondan besleniyorsun."

Matthew ölümcül bir ses tonuyla, "O benim eşim," diye açıkladı. "Ve çocuğumu taşıyor."

Marlowe tısladı. Gözleriyle karnımı dürttü. Sakat elimi karnıma götürerek bebeğimi iblisin bakışlarından korumaya çalıştım.

"Bu imkânsız. Matthew'un bir çocuğu..." Kit'in şaşkınlığı hiddete dönüştü. "Şu anda bile ona büyü yapıyor. Ona nasıl ihanet edersin? Çocuğunun babası kim, Bayan Roydon?"

Mary Sidney tecavüze uğradığımı sanmıştı. Gallowglass bebeğin eski bir sevgili ya da ölü bir kocadan olduğunu düşünmüştü. Bunlar Matthew'un koruma içgüdüsünü ve ani aşkımızı açıklayabilecek şeylerdi. Kit içinse olası tek cevap, sevdiği adamı aldattığımdı.

"Öldür onu, Hancock!" diye yalvardı Louisa. "Bir cadının piçini de Clermont ailesine sokmasına izin veremeyiz."

Hancock, Louisa'ya doğru başını sallayıp kollarını önünde kavuşturdu.

"Eşimi öldürmeye çalıştın, onun kanını akıttın," dedi Matthew. "O piç değil, benim çocuğum."

"Ama bu mümkün değil," dedi Louisa, sesinde bir kararsızlık vardı.

Kardeşi üstüne bastıra bastıra, "Çocuk benim, benim kanımdan, benim canımdan," diye tekrarladı.

Louisa fısıltıyla konuştu. "Cadı, kurdun kanını taşıyor, kehanet gerçekleşiyor. Eğer bu bebek yaşarsa hepimizi yok edecek!"

"Ben onları parçalara ayırıp köpeklerle yedirmeden önce ikisini de götürün." Matthew'un sesi öfke doluydu. Çiti bir tekmeyle yıktıktan sonra arkadaşını ve kız kardeşini yakaladı.

“Hiçbir yere gitmiyorum...” diye konuşmaya başladı Louisa. Aşağı baktığında Hancock’un elini kolunu kavramadığını gördü.

“Seni götüreceğim yere gideceksin,” dedi Hancock yumuşak bir sesle. Ysabeau’nun yüzüğünü Louisa’nın parmağından çıkartarak Matthew’a fırlattı. “Sanırım burada karına ait bir şey var.”

Walter, temkinli gözlerle Matthew’u süzerek, “Ya Kit ne olacak?” diye sordu.

Matthew, iblisi Raleigh’ye itti. “Louisa’yla birbirlerine bu derece bağlı olduklarına göre ikisini birlikte hapsedin,” dedi.

Walter, “Ama Louisa onu...” diye başlayacak oldu.

Matthew sözünü tamamladı. “Onunla mı beslenir? Zaten bunu yapıyor. Bir vampirin uyuşturucu ya da şarabın etkisini hissetmesi için sıcakkanlı birinin damarına ihtiyacı vardır.”

Walter, Matthew’un ruh halini sezerek başını salladı. “Pekâlâ, Matthew. Dediğin gibi yapacağız. Sen, Diana ve çocukları Blackfriars’a, eve götür, geri kalan her şeyi bana ve Hancock’a bırak.”

“Ona endişelenecek bir şey olmadığını söyledim. Bebek de iyi, bir şeyi yok.” Gömleğini indirdim. Doğruca eve gelmiştik ancak Matthew, Pierre’i, Susanna ve Alsop Nine’yi alıp getirmesi için göndermişti. Şimdi ev kızgın vampir ve cadılarla doluydu. “Belki sen onu ikna edebilirsin.”

Susanna ellerini tastaki sıcak, sabunlu suyla çalkaladıktan sonra, “Kocan kendi gözlerine inanmıyorsa söyleyeceğim ya da yapacağım hiçbir şey onu ikna etmeyecektir,” dedi. Matthew’a seslendi. Gallowglass da onunla birlikte geldi, ikisi kapı eşiğini doldurmaya yetmişti.

Gallowglass, “Gerçekten iyi misin?” diye sordu.

“Kırk bir parmağım ve çatlak bir kaburgam var, merdivenlerden düşseydim de aynı şey olabilirdi. Susanna sayesinde, kırk parmağım tamamen iyileşti.” Elimi uzattım. Henüz şişti, o nedenle Ysabeau’nun yüzüğünü diğer eline takıyordum. Ama parmaklarımı rahatça hareket ettirebiliyordum. Yan tarafımdaki kesğin iyileşmesi daha uzun sürecekti. Matthew, vampir kanıyla iyileştirmeyi reddettiği için Susanna, birkaç büyü dikişi ve yara lapası kullanmıştı.

“Louisa’dan nefret etmek için pek çok neden var,” dedi Matthew sert bir sesle. “Ama ona müteşekkir olmamız gereken diğer konuya seni öldürmek istememesi. Louisa kusursuz nişan alır. Eğer o mızrağı kalbine sokmak isteseydi şimdiye çoktan ölmüş olurdun.”

“Louisa’nın kafası Gerbert’in Ysabeau’ya söylediği kehanetle meşguldü.” Gallowglass ve Matthew bakıştı.

“Önemsiz bir şey, annemi heyecanlandırmak için söylenmiş budalaca sözler,” dedi Matthew önemsemeyen bir tavrıyla.

“Meridiana’nın kehanetiydi değil mi?” Louisa sözünü ettiği andan beri öyle olduğunu biliyordum. Kelimeler, Gerbert’in, La Pierre’deki dokunuşunu hatırlatmıştı. Ve aynı kelimeler Louisa’nın onları dile getirmesiyle birlikte, havanın bir anda elektriklenmesine neden olmuştu. Sanki Pandora’nın kutusu açılmış, uzun zamandır unutulmuş bir büyü dışarı fırlamıştı.

“Meridiana, Gerbert’i gelecekle ilgili olarak korkutmak istedi ve bunu başardı da.” Matthew başını salladı. “Bunun seninle bir ilgisi yok.”

“Baban aslan, sen de kurtsun.” Midem buz kesiyor gibiydi. İçimde ışığın ulaşamayacağı bir yerde yanlış giden bir şey olduğunu söylüyordu. Kehanette bahsedilen gecenin çocuklarından birisi olan kocama baktım. İlk çocuğumuz ölmüştü. Düşüncelerimi durdurmaya çalıştım. Kafamda ya da kalbimde yer etmelerini istemiyordum. Ama işe yaramadı. Artık Matthew’la birbirimize karşı dürüsttük ve ne ondan ne de kendimden bir şey saklamama imkân yoktu.

Matthew dudaklarını hafifçe dudaklarıma değdirdi. “Korkacak bir şey yok,” dedi. “Yıkımın habercisi olamayacak kadar yaşam dolusun.”

Beni yatıştırmasına izin verdim ama altıncı hissim ona inanmıyordu. Bir şekilde bir yerlerde tehlikeli ve ölümcül bir güç açığa çıkmıştı. Şimdiden iplerini sıkı sıkı ördüğünü, beni karanlığa doğru çektiğini hissedebiliyordum.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Golden Gosling tabelasının altında akşam yemeği için yahni almaya giden Annie'nin dönmesini bekliyordum ki yaza dair ilk işaretleri taşıyan ılık hava, bir vampirin soğuk, sabit bakışlarıyla birden soğudu.

Soğüğün geldiği yöne dönerek, "Peder Hubbard," dedim.

Vampirin gözleri kaburgamın üzerinde gezindi. "Kocanızın yalnız başına sokağa çıkmanıza izin vermesine şaşırdım," dedi. "Özellikle de Greenwich'te başınıza gelenler ve onun çocuğunu taşıdığınız düşünüldüğünde."

Greenwich'teki olaydan sonra koruyucu kesilen ejderim kuyruğunu kalçama doladı.

"*Wearh*ların sıcakkanlı kadınlardan çocuk sahibi olamayacağını herkes bilir," dedim sözlerini geçiştirerek.

"Bana öyle geliyor ki imkânsız sözcüğünün, senin gibi bir cadı üzerinde fazla gücü yok." Hubbard'ın zalim yüzü biraz daha gerildi. "Örneğin çoğu yaratık Matthew'un cadılara duyduğu nefretin asla değişmeyeceğine inanırdı. Barbara Napier'ın İskoçya'da ateşten kaçmasını sağlayan kişinin Matthew olduğu pek az kişinin aklına gelirdi." Berwick olayları ve insanlarla yaratıkların dedikoduları Matthew'un zamanının büyük bir kısmını alıyordu.

"Matthew o sırada İskoçya'da değildi."

"Orada olması da gerekmiyordu. Hancock, Edinburgh'da Napier'ın dostlarından biri rolüne bürünmüştü. Napier'ın hamileliğini mahkemenin dikkatine sunan da o oldu." Hubbard'ın nefesi soğuktu ve orman gibi kokuyordu.

Şahmı omuzlarıma doğru çekerek, "Cadı, ona yönelik suçlamalardan aklandı," dedim sert bir şekilde. "Jüri onu suçsuz buldu."

Hubbard bakışlarımı yakalayarak, “Tek bir suçlamadan,” dedi. “Diğer pek çoğundan suçlu bulundu. Yeni döndüğün için duymadın belki: Kral James, Napier davasında jürinin kararını değiştirmenin bir yolunu buldu.”

“Değiştirmek mi? Nasıl?”

“İskoçya Kralı bugünlerde Konsil’e büyük sevgi beslemiyor ve buna kocanın katkısı çok büyük. Matthew’un anlaşma konusundaki gevşekliği ve İskoçya politikasına karışması Majesteleri’ne yasalardaki boşlukları bulma konusunda ilham verdi. James, cadıyı aklayan jüri üyelerine dava açtı. Kral’ın iradesini yerine getirmemekle suçlanıyorlar. Jüri üyelerini yıldırma gelecekteki mahkemelerin sonuçlarını garantileyecektir.”

“Matthew’un planı bu değildi,” dedim aklım karışarak.

“Matthew de Clermont’un yapacağı türden bir kötülük. Napier ve bebeği yaşayacak ama düzinelerce masum yaratık bu yüzden ölecek.” Hubbard’ın yüzünde ölümcül bir ifade belirdi. “de Clermont’ların istediği bu değil miydi?”

“Nasıl cüret edersin!”

“İstediklerinizi aldım...” Annie sokağa adım attı ve elindeki kabı neredeyse düşürüyordu. Uzanıp kızın kolunu koluma geçirdim.

“Sağ ol, Annie.”

“Bu güzel mayıs sabahında kocanızın nerede olduğunu biliyor musunuz, Bayan Roydon?”

“İş için dışarı çıktı.” Matthew, kahvaltımı ettiğime emin olduktan sonra beni öpmüş ve Pierre’le birlikte dışarı çıkmıştı. Matthew, Harriot’la kalması gerektiğini söylediğinde Jack’i teselli etmek gerçekten çok zor olmuştu. Ürperdim ve hafif bir huzursuzluk hissettim. Şehre giderken Jack’i yanına almamak Matthew’un huyu değildi.

“Hayır,” dedi Hubbard, “Bedlam’da kız kardeşi ve Christopher Marlowe’la birlikte.”

Bedlam, delilerin ve ailelerinin kurtulmak istediği kişilerin düzmece bir suçlamayla tıklıldığı sözde hastane aslen zindan olan yerd. Saman yataklardan başka bir konforun olmadığı, düzenli yemeğin verilmediği, gardiyanların en ufak bir merhamet göstermediği, hiçbir tedavinin yapılmadığı bir yerd. Oradan kimse kaçamazdı ve ender olarak çıkanlar olsa da yaşadıklarının etkisini asla atlatamazlardı.

Hubbard, “Matthew İskoçya’daki yargıyı değiştirmekle yetinmemiş olacak ki, Londra’da kendi adaletini uygulamaya çalışıyor,” diye devam etti sözlerine. “Bu sabah onları sorgulamak için gitmiş, sanırım hâlâ orada.”

Saat öğleyi geçiyordu.

“Matthew de Clermont’un öfkeli olduğunda karşısındakini hızla öldürüşünü gördüm. Bunu görmek korkunç bir şey. Ama bunu yavaş yavaş yapması en inatçı ateisti bile şeytana inandırmaya yeter.”

Kit. Louisa bir vampirdi ve Ysabeau’nun kanını taşıyordu. Kendini savunabilirdi. Ama bir iblis...

“Alsop Nine’ye git, Annie. Ona Bedlam’a doğru yola çıktığımı, Üstat Marlowe ile Üstat Roydon’ın kız kardeşini görmeye gittiğimi söyle.” Kızı doğru yöne doğru çevirip sonra bıraktım. Vampir ve Annie’nin arasına bedenimi yerleştirdim.

Annie gözleri büyümüş bir halde, “Sizinle kalmam gerekiyor, Üstat Roydon’a söz verdim,” dedi.

“Annie, birisinin nereye gittiğini bilmesi gerek. Alsop Nine’ye burada duyduklarını anlat. Bedlam’a kendi başıma gidebilirim.” Aslında kötü şöhretli tımarhaneye nasıl gidebileceğim konusunda fazla bir fikrim yoktu. Ama Matthew’un yerini nasıl bulacağımı öğrenmek için başka yollarım vardı. İçimdeki zincirin etrafına hayalî parmaklarımı sardım ve onu çekmeye hazırlandım.

“Bekle.” Hubbard elini bileğime doladı. Sıçradım. Gölgelemin içinde duran birine seslendi. Adı, Matthew’dan öğrendiğim kadarıyla, Amen Corner olan çöp gibi genç bir adam ortaya çıktı. “Oğlum seni oraya götürecekt.”

Hubbard’ın eline bakarak, “Şimdi, Matthew seninle birlikte olduğumu anlayacak,” dedim. Hâlâ bileğime sarılı olan eli, kokusunun derime sinmesine yol açıyordu. “Bunun acısını oğlundan çıkaracak.”

Hubbard daha sıkı tutmaya başlayınca anladığımı gösteren yumuşak bir ses çıkardım.

“Eğer Bedlam’a kadar bana eşlik etmek istiyorsanız Peder Hubbard yapmanız gereken tek şey sormaktı.”

Hubbard, St. James Garlickhythe ile Bishopsgate arasındaki tüm kestirme yolları ve arka sokakları biliyordu. Şehir sınırını geride bıraktık

ve Londra'nın gecekondu semtlerine doğru yol aldık. Cripplegate gibi Bedlam bölgesi de yoksulluk içinde ve ümitsiz derecede kalabalıktı. Ama asıl dehşetle henüz karşılaşmamıştık.

Kapıdaki görevli bizi bir zamanlar Bethlehemli Aziz Meryem Hastanesi olarak anılan hastaneye götürdü. Üstat Sleförd, Peder Hubbard'ı iyi tanıyorsa benziyordu, bizi çukurlu avludaki sağlam kapılardan bir tanesine yönlendirirken fazlasıyla saygılıydı. Aramızda eski ortaçağ manastırının taşları ve kalın ahşabı olmasına rağmen içeridekilerin çığlıkları kulak tırmalıyordu. Pencerelemin çoğu perdahsız durumda ve her türlü dış koşula açık bir haldeydi. Her yere sinmiş çürümüşlük, pislik ve köhnelik kokusu bunaltıcıydı.

Rutubetli iç bölüme girdiğimizde Peder Hubbard'ın tutmam için uzattığı eli reddederek, "Yapmayın," dedim. Özgür halimle, hiçbir yardım almayan hastaların önünde onun yardımını alarak yürümek yakışksız geliyordu.

İçeride geçmişteki hastaların hayaletleri ile şimdiki hastaların etrafında tiftiklenmiş ve bükülmüş ipler bekliyordu beni. Dehşetle baş edebilmek için gördüğüm kadın ve erkekleri daha küçük gruplara bölüp farklı bir biçimde birleştirdiğim korkunç matematik egzersizleri yaptım.

Koridorda yürürken yirmi hasta saymıştım. On dördü iblisti. Onların da yarım düzinesi çıplaktı ve kalanları paçavralar içindeydi. Pis ama pahalı bir erkek giysisi giymiş bir kadın bize açık bir düşmanlıkla baktı. Orada iki cadı, bir de vampir vardı. Zavallıların on beş tanesi duvara, yere ya da her ikisine birden kelepçelenmiş haldeydi. Kalan dördü ise ayakta duramayacak haldeydi, duvarların yanına çömelmiş konuşuyor, taşları kazıyorlardı. Hastalardan biri serbestti ve önümüzdeki koridorda çıplak bir halde dans ediyordu.

Bir odanın kapısı vardı. İçimdeki bir şey Louisa ve Kit'in o kapının arkasında olduğunu söylüyordu.

Gardiyan kapının kilidini açarak sertçe çaldı. Karşılık gelmeyince bu kez yumruklarıyla dövdü.

"İlk defada sizi duydum, Üstat Sleförd." Gallowglass tükenmiş görünüyordu, yanaklarında tırnak izleri ve yeleğinde kan vardı. Sleförd'in arkasında olduğumu sonradan gördü. "Yengeciğim."

"Beni içeri al."

“Bu pek de iyi bir fikir...” Gallowglass ifademe bakınca bana yolu açtı. “Louisa epey kan kaybetti ve aç. Eğer ısırılmak ya da tırmalanmak istemiyorsan ona yaklaşma. Tırnaklarını törpüledim ancak dişleri için yapabileceğim fazla bir şey yok.”

Önümde hiçbir şey olmadığı halde eşikte çakılmışçasına kalakaldım. Güzel ve zalim Louisa, taş zemine çakılmış demir bir halkaya zincirlenmişti. Elbisesi yırtılmış ve boynundaki derin kesiklerden akan kanla kaplanmıştı. Ondan daha güçlü ve öfkeli birisi Louisa üzerinde kendi hâkimiyetini deniyor gibiydi.

Gölgeleri incelediğimde, yerdeki dertop olmuş yığının başına çömelmiş karanlık bir şekil fark ettim. Matthew’un başı yukarı kalktı, yüzü solgun, gözleri gece gibi simsiyahtı. Üzerinde bir damla kan bile yoktu. Hubbard’ın bana yardım teklifi gibi bu tertemiz hali de bir küfür gibiydi.

Ayağa kalkarak, “Evde olmalıydın, Diana,” dedi.

“Tam olarak olmam gereken yerdeyim, teşekkür ederim.” Kocama yürüdüm. “Kan öfkesi ve afyon karıştırılmaması gereken şeyler, Matthew, onların ne kadar kanını içtin?” Yerdeki yığın uyanır gibi oldu.

“Buradayım, Christopher,” dedi Hubbard. “Artık zarar görmeyeceksin.”

Marlowe rahatlayarak ağılamaya başladı, bedeni hıçkırıklarla sarsılıyordu.

“Bedlam, Londra’da değil, Hubbard,” dedi Matthew soğuk bir sesle. “Yetki bölgenin dışındasın, Kit senin koruman dışında.”

“Tanrım, işte yine başlıyoruz.” Gallowglass kapıyı Sleaford’ın afallamış suratına doğru çarptı ve “Kilitte şunu!” diye bağırarak kapıya bir yumruk indirdi.

Louisa metal kapı kapandığı anda ayağa kalktı, ayağına ve el bileklerine bağlı olan zincirler şakırdadı. Zincirlerden biri pat diye koptu ve kırık halkalar çınlayarak yere düştü. Koridor boyunca başka zincirler de ona katılıp şangırdadı.

“Benimkanımdeğilbenimkanımdeğilbenimkanımdeğil.” Hiç durmadan aynı şeyi söylüyordu. Uzak duvara yapışmıştı. Gözlerimiz karşılaştığında inleyip arkasını döndü. “Git buradan, *fantôme*. Daha önce bir kez öldüm zaten ve senin gibi hayaletlerden korkum yok.”

Matthew, “Kes sesini,” derken sesi alçaktı ama yine de odada hepimizi sıçratan bir biçimde gümbürdedi.

“Susadım,” dedi Louisa çatlak bir sesle. “Matthew, lütfen.”

Düzenli bir biçimde damlama sesi vardı. Taşa çarpan her damlayla, Louisa’nın bedeni kasılıyordu. Birisi ölü bir geyiğin kafasını boynuzlarından asmıştı, hayvanın gözleri boş ve hareketsizdi. Boynundaki açık yaradan zemine, Louisa’nın zincirlerinin erişiminin hemen dışında bir yere kan damlıyordu.

“Ona işkence etmeyi bırak!” Öne doğru bir adım attım. Ama Gallowglass’ın eli beni durdurdu.

“Senin buna karışmana izin veremem, yengeciğim,” dedi kesin bir şekilde. “Matthew haklı. Burada olmaman gerek.”

“Gallowglass.” Matthew uyararak başını salladı. Gallowglass kolumu bırakıp amcasını temkinli bakışlarla izledi.

“Pekâlâ o zaman. Daha önce sorduğun soruyu cevaplayayım, yengeciğim. Matthew, Kit’in kanını, kan açlığını hararetlendirecek miktarda içti. Eğer onunla konuşmak istiyorsan buna ihtiyacın olabilir.” Gallowglass bana doğru bir bıçak fırlattı. Yakalamak için hiçbir harekette bulunmadığımda bıçak yerde yuvarlandı.

“Sen bu hastalıktan çok daha fazlasısın, Matthew.” Bıçağın üzerine basarak geçtim ve yanına gittim. O kadar yaklaşmışım ki eteklerim çizmelerine sürtünüyordu. “Peder Hubbard’ın Kit’i görmesine izin ver.”

“Hayır.” Matthew’un ifadesi kararlıydı.

“Jack seni böyle görse ne düşünürdü?” Matthew’u kendine getirmeye çalışmak için suçluluk duygusunu kullanmaya hazırdım. “Sen onun kahramanısın. Kahramanlar, arkadaşlarına ya da ailelerine işkence yapmaz.”

“Seni öldürmek istediler!” Matthew’un kükremesi küçük odada yankılandı.

“Alkol ve afyon yüzünden akılları başlarında değildi. İkisi de ne yaptığını bilmiyordu. Bana kalırsa şu anda sen de ne yaptığını bilmiyorsun.”

“Kendini kandırma. İkisi de ne yaptığını gayet iyi biliyordu. Kit, kimseyi umursamadan kendi mutluluğuna yönelik bir engelden kurtulma niyetindeydi. Louisa’ysa, yapıldığı günden bu yana değişmeyen vahşi dürtülerini doyurmanın peşindeydi.” Matthew elini saçlarına daldırdı. “Ve ben de ne yaptığımı biliyorum.”

“Evet, kendini cezalandırıyorsun. Biyolojinin kader olduğuna ikna olmuşsun, en azından söz konusu olan kendi kan öfkense. Sonuç olarak tıpkı Louisa ve Kit gibi olduğunu düşünüyorsun. Ben sana içgüdülerini reddetmeyi bırak dedim, Matthew, oysa sen onların kölesi olmuşsun.”

Bu kez Matthew’un kız kardeşine doğru bir adım attığımda tükürerek ve dişlerini göstererek üzerime atıldı.

“İşte gelecek için en büyük korkun: Hayvan mertebesine indirilmek, zincirlenip hak ettiğini düşündüğün cezayı beklemek.” Tekrar Matthew’un yanına gidip arkasına geçtim ve omuzlarından tuttum. “Sen bu olamazsın, Matthew. Hiçbir zaman da olmadın.”

“Sana daha önce de beni romantikleştirmemeni söylemiştim,” dedi Matthew. Gözlerini kaçırdı ama oradaki ümitsizliği görmüştüm.

“O zaman bu benim de yararına öyle mi? Hâlâ seilmeye değmez olduğunu mu kanıtlamaya çalışıyorsun?” Elleri yana düşmüştü. Onlara uzanıp zorla yumruklarını açtım, sonra avuçlarını karnımın üzerine koydum. “Çocuğumuza dokun, gözlerimin içine bak ve bize bu hikâyenin farklı bir sonu olmadığını söyle.”

Kanımı içmesi için beklediğim gece olduğu gibi, Matthew’un kendisiyle mücadelesi sonsuza dek sürdü gibi geldi. Şimdi de tıpkı o zaman olduğu gibi süreci hızlandırmak ya da ölüm yerine yaşamı tercih etmesine yardım etmek için yapabileceğim bir şey yoktu. Umudun kırılğan ipliğini benim yardımım olmadan kavramak durumundaydı.

“Bilmiyorum,” diye itiraf etti sonunda. “Bir zamanlar bir vampir ile cadının arasındaki aşk bana göre yanılttı. Dört ayrı türün keskin sınırlarla ayrıldığını düşünürdüm. Vampirlerin ve iblislerin yaşaması adına cadıların ölümünü kabul ediyordum.” Göz bebekleri hâlâ gözlerini kaplıyordu ama parlak yeşil bir halka belirmeye başlamıştı. “Kendime, iblislerdeki deliliğin ve vampirlerdeki zayıflığın yeni gelişmeler olduğunu söyleyip durdum. Ama şimdi görüyorum ki Louisa ve Kit...”

Sesimi alçaltarak, “Bilmiyorsun,” dedim. “Hiçbirimiz bilmiyoruz. Bu korkutucu bir olasılık. Ama geleceğe dair umudumuz olmalı, Matthew. Çocuklarımızın aynı gölgenin altında doğmasını istemiyorum, kendilerinden nefret etmelerini ve korkmalarını da.”

Benimle tartışması için bekledim. Ama o sessiz kaldı.

“Louisa’nın sorumluluğunu Gallowglass’a bırak. Kit’le ilgilenmeyi de Hubbard’a. Ve onları affetmeye çalış.”

“Wearh’lar, sıcakkanlılar kadar kolay affedemez, ondan bunu isteyeceksin,” dedi Gallowglass kaba bir sesle.

“Ama Matthew bunu senden istedi,” diye karşılık verdim.

“Evet ve ona bununla ilgili umabileceği en iyi şeyin zamanla unutmam olabileceğini söyledim. Matthew’dan verebileceğinden fazlasını istememelisin, yengeciğim. Kendisine zaten yeterince işkence ediyor ve bu konuda yardımına ihtiyacı olduğunu sanmıyorum.” Gallowglass’ın sesinde uyarı vardı.

“Ama ben unutmak isterdim, cadı,” dedi Louisa resmî bir sesle. Bir elbise için kumaş seçmek kadar basit bir seçim yapar gibiydi. Elini havada salladı. “Tüm bu olanları unutmak istiyorum. Bir büyü yap ve bu korkunç rüyanın sona ermesini sağla.”

Bu yapabileceğim bir şeydi. Onu, bana, Matthew’a ve Bedlam’a bağlayan ipleri görebiliyordum. Louisa’nın işkence görmesini istemiyordum ama ona huzur getirecek kadar bağışlayıcı da değildim.

“Hayır, Louisa,” dedim. “Kalan zamanında Greenwich’i ve beni hep hatırlayacaksın. Matthew’a nasıl zarar verdiğini de. Senin hapislanan o olacak, burası değil.” Gallowglass’a döndüm. “Onu salıvermeden önce kendisine ya da başkasına zarar vermeyecek bir durumda olduğundan emin olmalısın,” dedim.

“Özgürlüğün tadını pek çıkaramayacak,” diye söz verdi Gallowglass. “Buradan gideceği tek yer, Philippe’in onu göndereceği yer olacak. Büyükbabam onun serbestçe dolaşmasına bir daha asla izin vermeyecek.”

“Söyle onlara, Matthew!” diye yalvardı Louisa. “Kafatasının içinde beynini kemiren... bu şeylerin olmasının nasıl bir şey olduğunu biliyorsun. Onlara dayanamıyorum!” Kelepçeli eliyle saçlarını çekiştirdi.

“Ya Kit ne olacak?” diye sordu Gallowglass. “Onu, Hubbard’ın ellerine bırakmak istediğinden emin misin, Matthew? Hancock’un onu parçalara ayırmaktan zevk alacağına eminim.”

“O benim değil, Hubbard’ın yaratığı.” Matthew’un sesi bu konuda tartışma olmayacağını söylüyordu. “Ona ne olacağı umurunda değil.”

“Her şeyi sevgim yüzünden yaptım...” diye konuşmaya başladı Kit.

“Her şeyi kin yüzünden yaptın,” dedi Matthew en iyi arkadaşına sırtını dönerek.

“Peder Hubbard,” diye seslendim sorumluluğu altındaki iblisi almaya koşan adama. “Kit’in Greenwich’te yaptıkları, burada olan bitenin bu duvarlar arasında kalması koşuluyla unutulacaktır,” dedim.

Hubbard kaşlarını çatı. “Bu sözü bütün de Clermont’lar adına mı veriyorsun?” diye sordu ve “Bu güvenceyi sen değil, kocan vermeli.”

Geri adım atmadım. “Benim sözüm yeterli olmak zorunda.”

“Pekâlâ, Madam de Clermont.” Hubbard, bana ilk kez bu şekilde hitap ediyordu. “Siz gerçekten de Philippe’in kızısınız. Ailenizin koşullarını kabul ediyorum.”

Bedlam’dan ayrıldıktan sonra bile karanlığının bizi izlediğini hissedebiliyordum. Matthew da hissediyordu. Bu karanlık, Londra’da gittiğimiz her yerde, akşam yemeklerinde, arkadaş ziyaretlerinde bizi takip ediyordu. Ondan kurtulmanın tek bir yolu vardı.

Ait olduğumuz zamana dönmek.

Herhangi bir tartışma ya da bilinçli plan yapmadan yavaş yavaş işlerimizi toparlamaya, bizi artık paylaştığımız geçmişe bağlayan ipleri kesmeye giriştik. Bize Londra’da katılmayı düşünen Françoise’a Old Lodge’da kalması için haber yolladık. Matthew, Gallowglass’la, 16. yüzyılda yaşayan Matthew’a söylemesi gereken yalanlarla ilgili uzun ve karmaşık konuşmalar yaptı. Gelecekteki Matthew’un onun geçtiği yerine geçici bir süre ortaya çıkmamalıydı. 16. yüzyılda yaşayan Matthew’un, Kit ve Louisa’yla görüşmesine izin verilmemeliydi çünkü ikisi de güvenilmezdi. Walter ve Henry, Matthew’un hareketlerindeki tutarsızlıkları açıklamak için bir şeyler uydurabilirlerdi. Orada yeni bir hayatın hazırlığını yapması için Matthew, Hancock’u İskoçya’ya gönderdi. Ben de Alsop Nine’yle bizi geleceğe taşıyacak büyüünün düğümlerini mükemmelleştirmek için uğraşıyordum.

Bir ders çıkışında, Matthew’la St. James Garlickhythe’ta buluştum, Aziz Paul Katedrali’nin oradan geçerek eve gitmemizi önerdi. Bedlam’ın kalıcı kasvetine rağmen, yaz ortasından iki hafta sonra güneşli ve sıcak bir gündü.

Louisa ve Kit'le yaşadıklarından sonra Matthew hâlâ içine kapanıktı ama kitapçılarda ne var ne yok bakmak için durduğumuzda, eski günlerdeki gibi hissettim. Cambridge'ten mezun iki yazarın birbirini yayılım ateşine tuttuğu bir yazıyı okuduğum sırada Matthew'un gerildiğini hissettim.

"Papatya, meşe yaprağı ve kahve," diyen Matthew'un başı, tanıdık olmayan bir kokuya doğru dönmüştü.

"Kahve mi?" diye sordum. İngiltere'ye henüz ulaşmamış bir şeyin, Aziz Paul çevresinde nasıl olup da kokusunu duyulabileceğini merak ediyordum. Ama soruma cevap veren olmamıştı çünkü Matthew artık yanımda değildi. Bunun yerine kılıcını çekmiş, kalabalığı yararak koşuyordu.

İç geçirdim. Matthew pazardaki her hırsızın peşine düşmekten kendisini alamıyordu. Bazen bu kadar iyi görmemesini ve bu derece katı bir ahlak anlayışı olmamasını dilediğim oluyordu.

Bu kez, kendinden on santim kısa, kahverengi kıvrırcık saçlarına yer yer ak düşmüş bir adamın peşindeydi. Adam dal gibi ince omuzlara ve kitaplarla fazla ilgilenen birinin kamburuna sahipti. Bu görüntüyü bir yerlerden hatırlıyordum.

Adam tehlikeyi sezerek döndü. Çakıdan daha büyük olmayan küçük bir hançer taşıyordu. Bu silah, Matthew karşısında işe yaramayacaktı. Bir katliamı önlemek için kocamın peşinden koştum.

Matthew zavallı adamın elini öyle sıkı tutuyordu ki küçük silahı yere düştü. Vampir tek bacağıyla kurbanını bir kitap tezgâhına yasladı ve kılıcını boynuna dayadı. Gördüklerime inanamıyordum.

"Baba?" diye fısıldadım. Olamazdı. Kalbim heyecan ve şok nedeniyle yerinden fırlayacak gibi çarparken kuşkuyla ona bakıyordum.

Babam, "Merhaba Bayan Bishop," diye karşılık verdi ve gözlerini Matthew'un keskin kılıcından kaldırdı. "Sizinle burada karşılaşmak ne hoş."

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

Babam, tanımadığı silahlı bir vampir ve kızının büyümüş haliyle karşılaşmasına rağmen sakın görünüyordu. Sesindeki titreme ve kitap tezgâhını kavrayan bembeyaz kesilmiş parmakları onu ele vermese, durumdan neredeyse hiç etkilenmediğini düşünecektim.

Matthew bir adım geri çekilerek kılıcını kınına soktu. “Dr. Proctor sanırım,” dedi.

Babam kullanışlı, kahverengi ceketini düzeltti. Bir terslik vardı. Biri –muhtemelen annem– bir Nehru ceketini bir papaz ceketine benzetmeye çalışmıştı. Pantolonu ise çok uzundu, Walter Raleigh’in değil, Ben Franklin’in giyeceği bir uzunluktaydı. Ama sesi, yirmi altı yıldır duymuyor da olsam tıpkı hatırladığım gibiydi.

“Son üç günde epey büyümüşsün,” dedi titrek bir sesle.

Uyuşmuş gibiydim. “Tıpkı hatırladığım gibisin,” diyebildim. Babamın önümde duruyor olması beni afallatmıştı. Aziz Paul’un önündeki kalabalığa iki cadı ve bir *wearh*’ın fazla kaçabileceğini fark ederek ve bu yeni durum karşısında ne yapacağımı bilemediğim için en sonunda görgü kurallarına sarıldım. “Bizimle eve gelip bir şeyler içmeye ne dersin?” diye önerdim beceriksizce.

Babam başını çekingen bir şekilde salladı. “Tabii tatlım, bu harika olur,” dedi.

Ne eve giderken ne de mucizevi şekilde boş bulduğumuz evin güvenliğine ulaştığımızda babam ve ben birbirimize bakmayı bıraktık. Evde beni çılgıncasına kucakladı.

“Gerçekten de sensin, sesin aynı anneninki gibi,” dedi beni kendinden uzaklaştırıp inceleyerek. “Tıpkı ona benziyorsun.”

“İnsanlar gözlerimin sana benzediğini söylüyor,” diyerek ben de onu incelemeye başladım. İnsan yedi yaşındayken böyle şeylere pek dikkat etmiyordu. Çok sonradan, artık çok geç olduğunda dikkat etmeye başlıyordunuz.

Stephen bir kahkaha attı. “Evet öyle,” dedi.

“Diana, kulaklarını sizden almış. Kokularınız da bir parça benziyor. Aziz Paul’de sizi bundan tanıdım.” Ellerini kısa kesilmiş saçlarının arasına gergin bir şekilde soktukten sonra babama uzattı. “Ben Matthew,” dedi.

Babam uzatılan ele baktı. “Soyadın yok mu? Cher ya da Halston gibi bir çeşit ünlü müsün yoksa?” Tüm ilk gençliğim boyunca, babasız olmakla neler kaçırdığım bir anda gözümün önüne geldi. Çıktığım çocukları nasıl da haşlayacağımı düşündüm. Gözlerim doldu.

“Matthew’un pek çok adı var. Biraz... karışık bir durum,” dedim göz yaşlarımı engelleyerek. Babam duyguylanmam karşısında paniğe kapılır gibi oldu.

“Sanırım şimdilik Matthew Roydon yeterli olur,” dedi Matthew babamın ilgisini üzerine çekerek. El sıkıştılar.

“Demek vampir sensin,” diye söze girdi babam. “Rebecca sen ve kızımızın ilişkisinin pratik yönlerini düşündükçe endişeden kıvranıyor. Özellikle daha bisiklete bile binemediği düşünülürse.”

“Aman, baba...” Söcükler ağızımdan çıkar çıkmaz kızardım. On iki yaşında bir çocuk gibi konuşmuştum. Matthew masayı taşıırken gülümsedi.

“Biraz şarap alır mısın, Stephen?” Matthew, babama bir kadeh uzatırken, benim için de bir sandalye getirdi. “Diana’yı görmek seni şoke etmiş olmalı.”

“Evet, öyle de diyebilirsin. Şaraba hayır demem.” Babam oturup şarabından bir yudum aldı, kontrolü ele almak için görünür bir çabada bulunmadan önce başını onaylayarak salladı. “Ee,” dedi canlı bir sesle. “Birbirimize merhaba dedik, beni evinize davet ettiniz ve şimdi de ikram ettiğiniz şarabı içiyoruz. Batının temel selamlaşma ritüellerini bitirdik. Şimdi konuya girelim. Burada ne yapıyorsun, Diana?”

“Ben mi ne yapıyorum? Asıl sen burada ne yapıyorsun? Ve annem nerede?” Matthew’un benim için koyduğu şarabı bir kenara ittim.

“Annen evde sana bakıyor.” Babam hayretle başını salladı. “Buna inanamıyorum. Benden yalnızca on yaş genç olamazsın.”

“Annemden epeyce yaşlı olduğunu her zaman unutuyorum.”

“Bir vampirle evlisin ve bizim olgun erkek-genç kadın aşkımıza karşı-sın, öyle mi?” Babamın suratındaki tuhaf ifade yüzünden kakhaha attım.

Sonra hızlı bir hesap yaptım. “Yani sen 1980’lerden mi geliyorsun?”

“Evet. Sınav sonuçlarımı aldım ve biraz araştırma yapmak üzere yola çıktım. Stephen bizi inceliyordu. “Bu zaman ve burada mı tanıştınız?”

“Hayır, Eylül 2009’da Oxford’da tanıştık, Bodleian Kütühanesi’nde.” Matthew’a baktım, beni yüreklendirmek istercesine gülümsedi. Babama dönüp derin bir soluk aldım. “Senin gibi zaman yürüyüşü yapabiliyorum. Matthew’u da yanımda getirdim.”

“Zaman yürüyüşü yapabildiğini biliyorum, fıstık. Geçen ağustosta, üçüncü yaş gününde ortadan kaybolarak anneni çılgına çevirdin. Bir annenin en kötü kâbusu herhalde zamanda yürüyebilen bir bebek olsa gerek.” Bana kurnaz bir bakış fırlattı.

“Yani benim gözlerimi, kulaklarımı, kokumu ve zamanda yürüme yeteneğimi almışsın. Başka bir şey var mı?

Başımı salladım. “Büyü oluşturabiliyorum.”

“Ah. Annen gibi ateşe meyilli olursun diye ummuştuk ama anlaşılan şansımız yokmuş.” Babam rahatsız görünerek sesini alçalttı. “Başka cadıların yanında bu yeteneğinden bahsetmemelisin. Ve onlar sana büyülerini öğretmek istediğinde bırak anlattıkları bir kulağından girsin diğerinden çıksın. Öğrenmeye bile çalışma.”

“Keşke bunu bana daha önce söyleseydin. Sarah’yla ilgili olarak çok işime yarayabilirdi,” dedim.

“Bizim, tatlı Sarah’mız.” Babamın kakhahası sıcak ve bulaşıcıydı.

O sırada alt kattan gökgürültüsü gibi ayak sesleri duyuldu. Derken dört ayaklı bir paspas ve bir oğlan çocuğu, kapıyı duvara çarparak olduğumuz salona heyecanla girdi.

“Üstat Harriot, onunla yine yıldızlara bakabileceğimi söyledi ve bu kez beni unutmayacağına dair söz verdi. Üstat Shakespeare de bana bunu verdi.” Jack bir kâğıt parçasını havada salladı. “Bunun bir övgü mektubu olduğunu söylüyor. Ve Annie, Cardinal’s Hat’ta turtasını yerken sürekli

bir çocuğa baktı. Bu kim?” Soruyu kirli parmağıyla babamın olduğu yönü işaret ederek sormuştu.

“Bu Üstat Proctor,” dedi Jack’i belinden yakalayan Matthew. “Gelirken Paspas’ı besledin mi?” Prag’da Jack ve köpeği birbirinden ayırmak mümkün olmamıştı, böylece onu beraberimizde Londra’ya getirmek zorunda kalmıştık. Köpeğin ilginç görüntüsü bölgede büyük bir ilgi ve merak konusu olmuştu.

“Tabii ki besledim. Eğer onu beslemezsem ayakkabılarımı kemiriyor. Pierre dedi ki sana söylemeden bana bir çift yeni ayakkabı alabilirmiş ama ikincisini alamamış.” Jack eliyle ağzını kapadı.

“Üzgünüm, Bayan Roydon. Sokakta kaçıverdi ve onu yakalayamadım.” Annie kaşları çatılmış bir halde salona daldı ve babamı fark edince bembeyaz kesildi.

“Önemli değil, Annie,” dedim yumuşak bir sesle. Greenwich’ten beri tanımadığı yaratıklardan tedirgin oluyordu. “Bu Üstat Proctor, bir dostumuz.”

“Bende misket var. Nasıl oynanacağını biliyor musunuz?” Jack, yeni gelenin işine yarayacak birisi olup olmadığını anlamak için babamı açık bir merakla süzüyordu.

“Üstat Proctor buraya Bayan Roydon’la konuşmak için geldi.” Matthew onu kendi etrafında döndürdü. “Su, şarap ve ekmeğe ihtiyacımız var. Annie ve sen iş bölümü yapın. Pierre geri geldiği zaman seni Moorfields’a götürsün.”

Jack homurdanarak Annie’yle birlikte yeniden sokağa çıktı. Sonunda yeniden babamın gözleriyle buluşabilmiştim. Hiç konuşmadan beni ve Matthew’u seyretmişti, hava sormak istediği sorularla ağırlaşmış gibiydi.

Çocuklar gittiğinde babam sakince, “Neden buradasın, tatlım?” diye sorusunu yineledi.

“Büyü ve siyaha hakkındaki bazı sorularıma yanıt verecek birilerini bulabilme umuduyla geldik.” Bir nedenle babamın detayları bilmesini istemiyordum. “Alsop Nine adında bir öğretmenim var. O ve kovanı beni aralarına aldılar.”

“İyi denemeydi, Diana. Bildiğin gibi ben de bir cadıyım, gerçeği çarpıttığın zaman bunu anlarım.” Babam arkasına yaslandı. “Eninde

sonunda söyleyeceksin. Sadece şimdiden söylemenin zaman kazandıracığını düşünmüştüm.”

“*Sen neden buradasın, Stephen?*” diye sordu Matthew

“Yalnızca dolamıyorum. Ben bir antropologum. Benim işim bu. Sen ne işle meşgulsün?”

“Bilim insanıyım, bir biyokimyagerim. Oxford’da çalışıyorum.”

“Buraya, Elizabeth Londrası’na sadece gezinmeye gelmiş olamazsın, baba. Ashmole 782’nin kayıp sayfalarından birisi senin elinde.” Neden burada olduğunu birdenbire anlayıvermiştim. “El yazmasının kalanını arıyorsun.” Ahşap mumluğu aşağı indirdim. Üstat Habermel’in astro-nomi usturlabı iki mum arasında saklanmıştı. Her gün yerini değiştirmek zorunda kalıyorduk çünkü Jack onu her gün buluyordu.

Babam kuşku uyandıran bir masumiyetle, “Ne sayfası?” diye sordu.

“Üzerinde simya evliliğinin resmedildiği sayfa. Bodleian Kütüphanesi’ndeki el yazmasından geldi.” Usturlabı açtım, beklediğim gibi hareketsizdi. “Bak, Matthew.”

“Güzelmış,” dedi babam ılık çalarak.

“Bir de fare kapanını görmelisiniz,” dedi Matthew kısık sesle.

Babam yakından bakmak için usturlabı eline aldı. “Ne işe yarıyor?”

“Bu, zamanı ve ayın evreleri gibi astronomik olayları görmek için kullanılan matematiksel bir araç. Biz Prag’dayken kendi kendine hareket etmeye başladı. O zaman bunun, birisinin Matthew ve beni aradığı anlamına geldiğini düşünmüştüm ama şimdi el yazmasını ararken seni algılayıp algılamadığını düşünüyorum.” Londra’ya döndükten sonra düzenli olarak hareket etmeyi sürdürmüştü. Evdeki herkes ona “cadı saati” diyordu.

Matthew ayağa kalkarak, “Belki de kitabı getirmeliyim,” dedi.

“Acele etmene gerek yok,” dedi babam oturması için işaret ederek. “Rebecca birkaç gün daha dönmemi beklemiyor.”

“Yani burada, Londra’da mı kalacaksın?”

Babamın yüzü yumuşadı ve başını salladı.

“Nerede kalıyorsun?” diye sordu Matthew.

“Burada tabii!” dedim kızgınlıkla. “Burada kalacak.” Bunca yıl onsuz yaşadıktan sonra, babamı gözümün önünden ayırmayı aklımdan bile geçirmiyordum.

“Kızınız, aile mensuplarının otellerde kalması konusunda bazı kesin fi-kirlere sahip,” dedi Matthew babama gülümseyerek. Marcus ve Miriam’ı hana yerleştirmeye kalktığı anda verdiğim tepkiyi anımsıyor olmalıydı. “Bizimle kalabirsiniz elbette.”

“Şehrin öteki ucunda bir handa kalıyorum,” dedi babam tereddüt ederek.

“Bizimle kal.” Dudaklarımı birbirine bastırıp gözyaşlarımı tutabilmek için gözlerimi kırpıştırdım. “Lütfen.” Ona sormak istediğim, sadece onun cevaplayabileceği sorular vardı. Babam ve kocam bakiştılar.

“Pekâlâ,” dedi babam sonunda. “Sizinle birlikte bir süre takılmak harika olur.”

Babama bizim odamızı vermek istedim çünkü Matthew evde yabancı birisi olduğu için uyuyamayacaktı, ben de camın önündeki kanepeye kıvrılabilirdim. Ama babam bunu kabul etmedi. Bunun yerine Pierre kendi yatağını babama verdi ve babamla, Jack kırk yıllık arkadaşmış gibi yataklarından konuşurlarken kapının yanında durup kıskanç bir şekilde onları dinledim.

Matthew kollarını bana dolayarak, “Bence Stephen ihtiyacı olan her şeye sahip,” dedi.

“Benimle ilgili hayal kırıklığına mı uğradı?” diye sesli düşündüm.

“Baban mı?” Matthew şaşırmıştı. “Tabii ki hayır.”

“Biraz rahatsız bir hali var.”

“Stephen, birkaç gün önce sana hoşça kal dediğinde henüz bir çocuktun. Şaşırmış olmalı, hepsi bu.”

“Ona ve anneme ne olacağını biliyor mu sence?” diye fısıldadım.

“Bilmiyorum, *mon coeur* ama biliyor olabilir.” Matthew beni yatak odamıza doğru çekti. “Hadi yatağa gel, sabaha her şey farklı görünecek.”

Matthew haklıydı. Babam, ertesi gün geceyi uykusuz geçirmiş ama biraz daha rahatlamış görünüyordu. Jack de uyumamıştı.

“Çocuk hep böyle kâbuslar mı görüyor?” diye sordu babam.

“Üzgünüm, seni de uyutmamıştır,” dedim. “Değişiklik onu huzursuz ediyor. Onunla genelde Matthew ilgileniyor.”

“Biliyorum. Onu gördüm,” dedi babam, Annie’nin hazırladığı bitki çayını yudumlayarak.

Babamın sorunu işte buydu: Her şeyi görüyordu. Onun dikkati vampirleri utandırabilirdi. Annem ve onun büyüsi, Ashmole 782’nin kayıp sayfası ve daha pek çok konuda yüzlerce sorum olduğu halde, babamın sakın bakışları karşısında hepsi yok olup gitti. Arada sırada bana önemsiz bir şey soruyordu. Beyzbol oynayabiliyor muydum? Bob Dylan’ın dâhi olduğunu düşünüyor muydum? Bir çadırın nasıl kurulacağını öğrenmiş miydim? Matthew ve benimle ilgili ya da nerede okula gittiğim ve nasıl para kazandığım gibi konularda hiç soru sormadı. O hiç ilgilenmediği için kendiliğinden bunlardan söz etmek garip gelmişti. İlk günümüzün sonunda kendimi yine gözyaşları içinde buldum.

Matthew korsemi açarken, “Neden benimle konuşmuyor?” diye sordum ona.

“Çünkü dinlemekle meşgul. O bir antropolog, profesyonel bir gözlemci. Ailedeki tarihçi sensin. Sorular senin alanın, onun değil,” diye cevap verdi.

“Onun yanında sanki dilim bağlanıyor, nereden başlayacağımı bilemiyorum. Benimle konuştuğu zaman konu hep tuhaf yerlere geliyor; son kuralların beyzbolu öldürüp öldürmediği gibi...”

“Bunlar, bir babanın kızı beyzbol maçına götürülecek yaşa geldiğinde konuşacağı şeyler. Stephen senin büyüdüğünü göremeyeceğini biliyor. Sadece seninle birlikte daha ne kadar zaman geçireceğini bilmiyor.”

Yatağın kenarına çöktüm. “Babam, Red Sox taraftarıydı. Annem, hamile kalışı ile 1975 Kupası’nda Carlton Fisk’in vuruşu arasında geçen zamanın babamın hayatındaki en güzel sömestiri olduğunu söylemişti. Gerçi Cincinnati en sonunda Boston’ı yenmiş de olsa.”

Matthew hafifçe güldü. “Eminim 1976 Sömestri onu güzellikte solamıştır.”

“Sox o yıl kazandı mı ki?”

“Hayır, baban kazandı.” Matthew beni öperek mumu söndürdü.

Ertesi gün dışarıdaki işlerimi halledip eve döndüğümde babamı, Ashmole 782 önünde açık bir halde salonda oturuyor buldum.

Paketlerimi masaya koyarken, “Onu nerede buldun?” diye sordum. “Matthew’un onu saklamış olması gerekiyordu.” Çocukları usturlaptan uzak tutabilmek için yeterince çabalamam gerekiyordu zaten.

“Jack verdi. Kitabın adını ‘Bayan Roydon’m canavarlar kitabı’ koymuş. Tabii bunu bir kez duyduktan sonra, onu görmek için epey istek duydum.” Babam sayfayı çevirdi. Parmakları, Matthew’unkilerden daha kısaydı; sivri uçlu ve becerikli olmaktan çok, küt ve güçlü görünüyordular. “Evlilik resmi bu kitaptan mı geldi?”

“Evet. İçinde iki resim daha vardı: Birinde ağaç diğerindeyse kanayan iki ejder vardı.” Durdum. “Sana ne kadarını söylemem gerektiğinden emin değilim, baba. Bu kitaba ilişkin senin bilmediğin, henüz gerçekleşmemiş şeyler biliyorum.”

“O zaman bana, onu Oxford’da keşfetmenden sonra neler olduğunu anlat. Sadece doğruları söyle, Diana. Sen ve kitap arasındaki zarar görmüş ipleri görebiliyorum, kıvrılmış ve bükülmüş bir haldeler. Biri sana fiziksel olarak zarar vermiş.”

Odada ağır bir sessizlik oldu, babamın dikkat kesilmiş bakışlarından kaçabileceğim hiçbir yer yoktu. Daha fazla dayanamayacağımı anlayınca gözlerimiz karşılaştı.

“Cadılar. Matthew uyuyordu, biraz temiz hava almak için dışarı çıktım. Güvenli olması gerekiyordu ama bir cadı beni yakaladı.” Koltuğumda kıpırdadım. “Hikâyenin sonu. Başka bir şey konuşalım. Hangi okula gittiğimi bilmek istemez misin? Tarihçi oldum. Yale’de kadroluyum.” Babamla her şeyi konuşabilirdim, New College’ta odama eski bir fotoğrafın gelmesiyle başlayan ve Juliette’in ölümüyle son bulan olaylar zinciri dışında.

“Daha sonra,” dedi babam ve konuşmasını sürdürdü. “Şimdi başka bir cadının neden bu kitabı seni öldürmeyi göze alacak kadar çok istediğini öğrenmem gerekiyor. Ah evet, bunu sen söylemeden anladım. Bir cadı sırtına açma büyüsü yaptı ve korkunç bir yara izi bıraktı. Yarayı hissedebiliyorum. Matthew’un gözleri orada dolaşıyor ve ejderin –evet, onu da biliyorum– onu kanatlarıyla koruyor.”

“Satu –beni kaçıran cadı– kitabı isteyen tek yaratık değildi. Peter Knox da onu istiyordu. Bir Konsil üyesi.”

“Peter Knox,” dedi babam yavaşça. “Bak sen şu işe.”

“Tanışıyor musunuz?”

“Maalesef evet. Annene karşı her zaman bir zaafı olmuştur. Neyse ki annen ondan nefret ediyor.” Babam askı suratla sayfayı çevirdi. “Peter’ın bu kitabın içindeki ölü cadılardan haberi yoktur umarım. Kitabın etrafım çevreleyen bir kara büyü var ve Peter da her zaman büyüünün bu yönüyle ilgilenmiştir. Onun kitabı neden istediğini anlayabiliyorum. Ama ya sen ve Matthew? Siz neden bu kadar çok istiyorsunuz?”

“Yaratıklar kayboluyor, baba; iblisler giderek vahşileşiyor. Vampir kanının insanları artık dönüştüremediği oluyor. Ve biz cadıların da soyu tükeniyor. Ölüyoruz. Matthew kitabın bunların nedenini anlamamıza yardım edeceğine inanıyor,” diye açıkladım. “Kitapta pek çok genetik bilgi var; deri, saç, hatta kan ve kemik bile.”

“Yani Charles Darwin’in yaratık versiyonuyla evlendin. Peki, yok oluşları kadar soyların kökenleriyle de ilgileniyor mu?”

“Evet. Uzun zamandır iblislerin, cadıların ve vampirlerin birbirleri ve insanlarla olan bağları üzerine çalışıyor. Bu el yazması, onu yeniden bir araya getirebilir ve içeriğini anlayabilirsek, önemli ipuçları sağlayabilir.”

Babamın ela gözleri benimkilerle buluştu. “Kocan bunlarla yalnızca teorik düzeyde mi ilgileniyor?”

“Artık değil. Hamileyim,” dedim. Elimle hafifçe karnımı tuttum.

“Biliyorum.” Babam gülümsedi. “Anlamıştım ama yine de bunu senden duymak güzel.”

“Buraya geleli sadece kırk sekiz saat oldu. Ben de senin gibi hiçbir şeyi aceleye getirmek istemiyorum,” dedim utangaç bir şekilde. Babam yerinden kalktı ve beni kollarına aldı. Sıkıca sarıldı. “Hem şaşırman gerekirdi. Cadılar ve vampirlerin birbirine âşık olması, hele çocuk sahibi olmaları olacak şey değil.”

“Annen tüm bunları o garip geleceği görme yetisiyle hissetmiş ve beni bu konuda uyardı,” diyerek bir kahkaha attı. “Çok evhamlı. Eğer senin için evhamlanmıyorsa vampir için kaygılanıyor. Tebrik ederim canım, çocuk harikulade bir hediyedir.”

“Umarım bununla başa çıkabiliriz. Kimbilir çocuğumuz neye benzecek.”

“Zannettiğinden çok daha fazlasıyla başa çıkabilirsin.” Babam yanaklarımdan öptü. “Hadi gel de bir yürüyüş yapalım. Bana şehirdeki en sevdiğin yerleri gösterirsin. Shakespeare’le tanışmayı çok isterim doğrusu. Ahmak meslektaşlarımdan biri, *Hamlet*’i Kraliçe Elizabeth’in yazdığını düşünüyor, inanabiliyor musun? Meslektaştan söz etmişken, sana yıllarca Harvard armalı mama önlükleri ve eldivenler aldıktan sonra nasıl oldu da Yale’de öğretmen olabildin, çok merak ediyorum doğrusu.”

“Merak ettiğim bir şey daha var,” dedi babam şarabına bakarak.

İkimiz güzel bir yürüyüş yapmış, uzun akşam yemeğimizi bitirmiştik. Çocuklar yatmaya gönderilmişti. Paspas şöminenin yanında horulduyordu. Buraya kadar mükemmel bir gün geçirmiştik.

Başını kadehinden kaldırıp gülümseyen Matthew, “Neymiş merak ettiğin, Stephen?” diye sordu.

“Siz ikiniz, şu anda sürdürdüğünüz bu çılgın hayatı daha ne kadar kontrol altında tutabileceğinizi sanıyorsunuz?”

Matthew’un gülümsemesi yüzünden silindi. “Sorunu anladığımı sanmıyorum,” dedi gergin bir sesle.

“İkiniz de her şeye sıkı sıkıya tutunuyorsunuz.” Babam şarabından bir yudum alıp gözlerini Matthew’un kadehini kavrayan eline dikti. “Bu kadar sıkı tutarsan en sevdiğin şeyi bile istemeden öldürebilirsin, Matthew.”

Matthew kızgınlığını zorlukla kontrol edebiliyordu. “Bunu aklımda tutarım.” Ortamı yumuşatmak için ağzımı açmak üzereydim ki babam, “Bir şeyleri düzeltmeye çalışmaktan vazgeç, tatlım,” dedi.

“Çalışmıyorum,” diye itiraz ettim.

“Evet, çalışıyorsun,” dedi Stephen. “Annen de her zaman böyle davranır, aynı şeyi sende de görüyorum. Senin yetişkin halinle konuşmak için tek bir şansım var, Diana, sen ya da Matthew rahatsız olacaksınız diye kelimelerimi yumuşatmayacağım. Kimse benden üstü kapalı konuşmamı da beklemesin.”

Babam elini ceketinin cebine sokarak bir kitapçık çıkardı. “Sen de işleri düzeltmeye çalışıyorsun, Matthew,” dedi.

“İskoçya’dan Haberler” yazılı bir başlığın altında bir haber vardı:

DOKTOR FIAN İSMİYLE BİLİKEN MEŞHUR BÜYÜCÜ, OCAK AYINDA, EDINBURGH’DA YAKILARAK ÖLDÜRÜLDÜ.

“Tüm şehir, İskoçya’daki büyücülerden bahsediyor,” diye devam etti babam ve sayfaları Matthew’a doğru itti. “Ama yaratıklar, olan biteni insanlardan daha farklı anlatıyor. Dediklerine göre, cadı düşmanı, muhteşem ve korkunç Matthew Roydon, Konsil’in isteklerine meydan okuyarak suçluları kurtarıyor.”

Matthew kâğıtları incelemeyi bıraktı. “Duyduğun her şeye inanmamalısın, Stephen. Londralılar boş dedikodulara bayılır.”

“İki kontrol delisi bir araya gelmiş, ateşe körükle gidiyor, ortalığı karıştırıyorsunuz. Sorunlar burada bitmeyecek, eve döndüğünüz zaman sizi orada da takip edecek.”

“1591 yılından bizimle eve gelecek tek şey Ashmole 782 olacak,” dedim.

“Kitabı götüremezsiniz,” dedi inatçı bir sesle. “O buraya ait. Üstelik çok uzun süre bu zaman diliminde kalarak zamanı yeterince бүktünüz zaten.”

Eleştirisine kırılmıştım. “Bu konuda çok dikkatli davranıyoruz.”

“Dikkatli mi? Yedi aydır buradasınız. Bir çocuk bile yapmışsınız. Bugüne kadar geçmişte geçirdiğim en uzun süre iki hafta oldu. Size artık zaman yürüyüşçüsü denemez çünkü antropolojik saha çalışmasının en önemli kurallarından birini çiğnediniz: Buranın yerlisi oldunuz.”

Matthew sakın bir tavırla, “Daha önce buradaydım, Stephen,” dedi ama parmakları bacağını dövüyordu, bu da iyiye işaret değildi.

“Biliyorum, Matthew,” diye karşılık verdi babam. “Ama şimdiden, geçmişin olduğu gibi kalamayacağı kadar fazla değişkeni işin içine soktun.”

Babamın kızgın bakışlarıyla yüzleşerek, “Geçmiş bizi değiştirdi, bizim de onu değiştirmemiz mantıklı,” dedim.

Babam, “Yani bu kabul edilebilir bir şey mi?” diye sordu. “Zamanda yürüyüş ciddi bir sorumluluktur, Diana. Kısa bir yolculuk için bile bir plan yaparsın ve bu plan geçmişini tamamen bulduğun gibi bırakmak üzerine kurulu olmalıdır.”

Koltuğumda kıpırdadım. “Burada bu kadar uzun kalmayı amaçlamıyorduk, olaylar birbirini izledi, şimdi de...”

“Şimdi arkanızda büyük bir karmaşa bırakacaksınız. Eve döndüğünüzde de sizi büyük ihtimalle bir başka karmaşa bekliyor olacak.” Babam bizi karamsar bakışlarla süzdü.

“Anladım, baba. Her şeyi mahvettik.”

“Evet, öyle,” dedi yumuşak bir sesle. “Belki ben Cardinal’s Hat’e giderken siz de bunun üzerine düşünmek istersiniz. Avluda dolaşırken kendisini Gallowglass adıyla tanıtan ve Matthew’un akrabası olduğunu söyleyen birisi –kendi kızım bunu yapmayı reddettiği için– beni Shakespeare’le tanıştıracığına söz verdi.” Babam beni resmî bir biçimde yanağımdan öptü. Öpücüğünde hayal kırıklığının yanı sıra merhamet de vardı. “Beni beklemeyin.”

Babamın ayak sesleri uzaklaşırken, Matthew ve ben sessizce oturduk. Titrek bir soluk aldım.

“Sence de her şeyi berbat mı ettik, Matthew?” Geçmiş aylar gözümün önünden geçiyordu: Philippe’le tanışmam, Matthew’un duvarlarının çöküşü, Alsop Nine ve diğer cadılarla tanışmam, bir dokuyucu olduğumu öğrenmem, Mary ve Malá Strana’daki hanımlarla arkadaş olmam, Jack ve Annie’nin evimize ve kalbimize girmesi, Ashmole 782’nin ele geçirilmesi ve evet, çocuk yapmamız. Elimi korumak istercesine karnıma götürdüm. Eğer seçeneğim olsa, birini bile değiştirmez, yine aynı şekilde yapardım.

“Bilmiyorum, *mon coeur*,” dedi Matthew ciddi bir ifadeyle. “Bunu zaman söyleyecek.”

“Gidip Alsop Nine’yi görebiliriz diye düşündüm. Geleceğe dönmemiz için yapacağım büyü konusunda bana yardım ediyor.” Babamın önünde ellerimin arasında büyü kutumu tutmuş halde duruyordum. Dün akşam Matthew ve bana çektiği nutuktan sonra yanında kendimi hâlâ huzursuz hissediyordum.

“Zamanı gelmişti,” dedi babam ceketine uzanarak. Hâlâ kendi zamanındaymış gibi kullanıyor, içeri girdiğinde ceket çıkartıyor ve gömleğinin kollarını sıyrıyordu. “Verdiğim ipuçlarını anladığını düşünmüyordum. Deneyimli bir dokuyucuyla tanışmayı dört gözle bekliyorum. O kutunun içinde ne olduğunu sonunda bana gösterecek misin?”

“Eğer o kadar merak ettiysen neden sormadın peki?”

“Onu o kadar dikkatli biçimde saklıyordun ki kimsenin ondan bahsetmesini istemediğini düşündüm,” dedi merdivenlerden inerken.

St. James Garlickhythe semtine vardığımızda kapıyı Alsop Nine’nin gölgesi açtı.

Ateşin yanındaki koltuğa ilerlememizi işaret etti. “İçeri gelin hadi,” dedi. Gözleri pırıl pırıldı ve heyecanla dans ediyordu. “Biz de sizi bekliyorduk.”

Bütün kovan oradaydı, hepsi koltuklarının kenarına ilişmişti.

“Alsop Nine, bu babam, Stephen Proctor.”

“Dokuyucu.” Goody Alsop tatminkâr şekilde parıldadı. “Siz de kızınız gibi suyla yakınsınız,” dedi. Babam ben onu herkesle tanıştırtırken her zamanki gibi geride durarak izledi ve çok az konuştu. Tüm kadınlar gülümseyerek başlarını salladı. Catherine, babamın aksanı çok farklı olduğu için Elizabeth Jackson’a her söyleneni tekrar etmek zorunda kalmıştı.

“Ne kadar da kabayız. Yaratığının adını da bizimle paylaşır mıydınız?” Alsop Nine, babamın omuzlarına bakıyordu. Orada daha önce hiç fark etmediğim, hatları bulanık bir balıkçıl olduğunu gördüm.

“Bennu’yu görebiliyor musunuz?” dedi babam şaşırarak.

“Elbette. Omuzlarınıza tünemiş ve kanatlarını açmış duruyor. Havayla kuvvetli bir bağım olduğu halde benim büyümlü yaratığının ne yazık ki kanatları yok. Bu nedenle onu evcilleştirmek daha kolay oldu sanırım. Ben genç bir kızken, Londra’ya, yaratığı harpya olan bir dokuyucu gelmişti. Adı Ella’ydı ve eğitilmesi çok zordu.”

Alsop Nine kuş belirginleşirken ona hafifçe mırıldanarak babamın etrafında döndü.

“Belki de Bennu, Diana’nın ateş ejderini adını söylemeye ikna edebilir. Bu kızınızın kendi zamanına dönmesini epey kolaylaştırırdı. Diana’nın yaratığının, burada Diana’yı Londra’ya geri çekecek hiçbir iz bırakmasını istemiyoruz.”

“Vay canına.” Babam cadılar meclisini, Alsop Nine’nin yaratığını, sırlarının ortada oluşunu anlamaya çalışıyordu.

O sırada Elizabeth, yanlış anladığını düşünerek, “Kim?” diye nazıkçe sordu.

Babam geri çekilerek Elizabeth'i dikkatle inceledi. "Daha önce tanıştık mı?"

"Hayır. Beni değil, damarlarımda dolaşan suyu tanıyorsunuz. Sizi aramızda görmekten mutluyuz, Üstat Proctor. Londra uzun zamandır sınırları içinde üç dokuyucuyu birden ağırlamamıştı. Şehir bununla çınlıyor."

Alsop Nine yanındaki sandalyeyi gösterdi. "Oturun."

Babam şeref koltuğuna oturdu. "Evde hiç kimsenin bu dokuma olayından haberi yok."

Şaşkınlıktan donakalmıştım. "Annem de mi bilmiyor? Ama ona bundan bahsetmelisin, baba."

"Ah o biliyor. Ona söylememe gerek kalmadı, göstermem yeterli oldu." Babamın parmakları içgüdüsel bir emir jestiyle kıvrılıp gevşedi.

Babam odada gizlenmiş suya ait iplikleri çekerken dünya mavi, gri, menekşe ve yeşil tonlarıyla aydınlandı; pencere kenarındaki bir testide duran salkım söğüt dalları, Alsop Nine'nin büyü yaparken kullandığı gümüş mumluk, akşam yemeği için pişirilmeyi bekleyen balıklar. Oadaki her şey aynı su renklerine büründü. Bennu, gümüş uçlu kanatlarıyla odadaki havayı dalgalandırarak uçmaya başladı. Alsop Nine'nin gölgesi akıntıda bir o yana bir bu yana yalpaladı, önce uzun saplı bir zambağa, sonra kanatları olan insana dönüştü. İki yaratık oyun oynar gibiydi. Eğlence olanağı karşısında ejderim kuyruğunu sallamaya ve kanatlarını çırpmaya başlamıştı.

Korsajımın üzerinden sıkıca bastırarak, "Şimdi olmaz," dedim ona. Ortalıkta hoplayıp zıplayan bir ateş ejderine gerek yoktu. Geçmiş kontrol edemiyor olabilirdim ama Elizabeth Londrası'nda bir ejderi serbest bırakacak kadar aptal değildim.

Babam beni cesaretlendirerek, "Bırak onu, Diana," dedi. "Bennu onunla ilgilenir."

Ama yapamadım. Babam, Bennu'yu çağırınca kuş omuzlarına konarak silikleşti. Çevremdeki su büyüü yavaş yavaş silinmeye başlamıştı.

"Bu kadar korkmanın nedeni nedir?" diye sordu babam sakın bir sesle.

Havada iplerimi salladım. "Bu yüzden!" Kaburgalarıma vurarak ejderimi ittim. "Ve bu!" O da ateş püskürerek bana cevap verdi. Elimi aşağı doğru kaydırarak bebeğimizin büyüdüğü yere götürdüm. "Ve bu. Hepsi birden

çok fazla geliyor. Ben büyümü senin gibi gösteri yapmak için kullanmaya gereksinim duymuyorum. Olduğum gibi olmaktan memnunum.”

“Büyü yapabilir, ejderini yönetebilir ve hayatla ölümü yöneten yasaları değiştirebilirsin. Sen de en az yaradılışın kendisi kadar değışkensen, Diana. Bunlar kendine saygısı olan herhangi bir cadının elde etmek için cinayet işleyebileceğı güçlerdir.”

Ona dehşet içinde bakakaldım. Bu odadakilerle ilgili yüzleşemediğim tek şeyi gündeme getirmişti. Cadılar bu güçleri kazanabilmek için öldürmüşlerdi. Bunlar için annem ve babamı bile öldürmüşlerdi.

Babam üzüntüyle devam etti. “Büyü gücünü küçük, düzenli kutulara koymak ve yeteneğinden ayırmak, anneni ve beni kaderimizi yaşamaktan alıkoyamayacak.”

“Yapmaya çalıştığım şey bu değil.”

Babam kaşlarını kaldırdı. “Gerçekten mi? Bunu yeniden denemek ister misin, Diana?” diye sordu.

“Sarah, element büyüsünün ve büyü yeteneğinden farklı şeyler olduğunu söylüyor. Diyor ki...”

“Sarah’nın sözlerini unut!” Babam beni omuzlarımdan kavradı. “Sen Sarah değilsin. Bu zamana kadar yaşayan hiçbir cadiya benzemiyorsun. Büyüler ile parmak uçlarında hazır bekleyen güç arasında bir seçim yapmak zorunda değilsin. Biz dokuyucuyuz, öyle değil mi?”

Başımınla onayladım.

“O zaman element büyüsünü çözgü, yani dünyayı oluşturan güçlü iplikler, büyülerini de onun dokusu olarak düşün. İkisi büyük bir goblenin parçaları. Hepsini büyük ve tek bir sistem, tatlım. Eğer korkularını bir tarafa bırakırsan ona hâkim olabilirsin.”

Çevremdeki renk ve gölge ağlarında ışıldayan olasılıkları görebiliyordum ama korkum geçmiyordu.

“Bekle. Annem gibi benim de ateşle bağlantım var. Su ve ateşin birlikte nasıl tepki vereceğini bilmiyoruz, henüz bu dersleri almadım.” *Prag yüzünden*, diye düşündüm. *Ashmole 782’yi bulabilmek dikkatimi öyle dağıtmıştı ki gelecek ve ona geri dönme konusunu tamamen unutmuştum.*

Babam, “Yani iki elini de kullanabiliyorsun... gizli bir cadı silahı!” Güldü. Güldü.

“Bu iş ciddi, baba.”

“Bu kadar ciddi olmak zorunda değil.” Sözlerini özümsediğinden emin olduktan sonra parmağını bükerek gri-yeşil bir ipliği ucundan yakaladı.

“Ne yapıyorsun?” diye sordum kuşkuyla.

Denizin kıyıya çarpan dalgaları gibi fısıltıyla, “İzle,” dedi. Parmağını kendine doğru çekti ve dudaklarını sanki görünmez bir baloncuk tutuyormuşçasına büzdü. Üflediğinde bir su kabarcığı ortaya çıktı. Parmaklarını, ocağın yanında duran su kovasına doğru şaklattığında su kabarcığı buz topuna dönüşerek süzülür ve şap diye kovanın içine düştü. “Tam isabet.”

Elizabeth kıkırdarak bir dizi kabarcık saldı ve havada patlayan baloncuklar minik bir yağmur yağdırdılar.

“Bilinmeyenden hoşlanmıyorsun, Diana. Ama bazen ona kucak açmak zorundasın. Seni ilk kez üç tekerlekli bisiklete bindirdiğim zaman çok korkmuştun. Yapboz parçalarını yerlerine yerleştiremediğinde onları duvara fırlatmıştın. Bu krizleri aştık, eminim bunu da aşacağız.” Babam ellerini bana uzattı.

“Ama bu çok...” diyecek oldum.

“Karışık mı? Hayatın kendisi de öyle. Mükemmel olmaya çalışmaktan vazgeç. Bir kere de gerçek olmayı dene.” Babamın kolu havada dolaşarak, normalde göze görünmeyen bütün iplikleri ortaya çıkardı. “İşte bütün dünya bu odada, acele etmeden onu tanımaya çalış.”

Şekilleri inceledim, cadıların etrafında onların kendilerine özgü güçlerini işaret eden renk kümeleri gördüm. Ateş ve su ipliklerinin birbirine zıt tonları çevremde birbirlerine karışıyordu, tekrar paniğe kapıldım.

Babam pizza sipariş etmek kadar kolaymışçasına, “Ateşi çağır,” dedi.

Bir an tereddüt ettikten sonra, parmağımı büküm ve ateşin gelmesini diledim. Turuncu renkli bir iplik ucu belirdi ve dudaklarımı büzerek nefesimi verdiğimde düzinelere ışık ve ısı baloncucu havada ateş böcekleri gibi süzölmeye başladı.

Catherine ellerini çırparak, “Bu çok güzeldi, Diana,” diye bir çığlık attı.

Ateş topçukları ve alkışlar arasında ateş ejderim dışarı çıkmak istiyordu. Bennu babamın omuzlarından öttüğünde ejderim ona cevap verdi. “Hayır,” dedim dişlerimi gıcırdatarak.

Babam, “Oyunbozanlık yapıyorsun, Diana, o bir balık değil, bir ejder. Neden sihirli olana sıradan bir şey muamelesi yapıyorsun? Bırak onu ucsun!”

Bir parça rahatladım, kaburgalarım yumuşadı ve omuriliğimde bir kitabın sayfaları açılıyormuşçasına bir his oluştu. Ejderim kemik kafesinden ilk fırsatta kaçtı. Gri ve zayıf bir hayalden yanardöner pırıltılı bir gerçeğe dönüşerek kanatlarını çırpı. Kuyruğu gevşek bir düğüm halinde kıvrıldı ve odada yükseldi. Minik ışık toplarını ağızyla yakalayarak onları şeker gibi yutuyordu. Sonra dikkatini şampanya bulmuşçasına babamın su baloncuklarına çevirdi. Ateş ve su ikramlarından yeterince faydalandıktan sonra üzerimde süzüldü ve alçalarak kuyruğuyla yere fiske vurdu. Başını yana eğerek beklemeye başladı.

Suyun ve ateşin birbirine zıt güçlerini özümseyebilmesinin verdiği hayretle, “Sen nesen?” diye sordum.

“Hem benim hem de sen değilim.” Gözlerini kırıştırıp cam gibi bakışlarıyla beni inceledi. Kürek şeklindeki kuyruğunun ucunda bir enerji topu dengede durdu. Kuyruğunu hafifçe savurarak topu açılmış avuçlarıma gönderdi. Madison’da Matthew’a verdiğime çok benziyordu.

“Senin adın ne?” diye fısıldadım.

Sis ve dumanın dilinde konuşarak, “Bana Corra diyebilirsin,” dedi, sonra başıyla selam verip gri bir gölgeye dönüşerek gözden kayboldu.

Ağırlığı bedenimin ortasına çöktü, kanatlarını sırtıma doladı ve her şey sakinleşti. Derin bir soluk aldım.

“Şahaneydi, tatlım.” Babam beni sıkı sıkı tuttu. “Ateş gibi düşünüyordun. Hayattaki çoğu şeyin sırrı empatidir, büyü dâhil. İpliklerin ne kadar parlak olduğuna baksana!”

Etrafımızda dünya olasılıklarla ışıldıyordu. Köşelerdeyse giderek parlaklaşan çivit mavisi ve kehribar dokumalar, zamanın sabırsızlanmaya başladığı uyarısını yapıyordu.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

“İki haftam sona erdi. Gitme zamanı.”

Bunu beklememe rağmen sözleri üzerimde tokat etkisi yarattı. Tepkimi gizleyebilmek için gözlerimi kapadım.

“Eğer biraz daha gecikirsem annen bir portakal satıcısıyla takılmaya başladığımı düşünecek.”

Kucağımdaki iplerle oynayarak, “Manavlar daha çok 17. yüzyıla aitler,” diye cevap verdim dalgın bir şekilde. Çalışmalarım, baş ağrısını geçiren basit büyülerden, Thames Nehri’nin dalgalarını kabartan karmaşık büyülere kadar istikrarlı bir gelişim göstermeye başlamıştı. Altın renkli ve mavi kordonları parmaklarımın etrafına doladım. *Güç ve anlayış.*

“Vay canına, güzel bir keşif, Diana.” Babam, Matthew’a döndü. “Kendini çabuk toparlıyor.”

“Bir de bana sor,” diye karşılık verdi Matthew aynı ifadesiz tonla. İlişkilerinin pürüzlü kenarlarını törpülemek için mizaha sığınıyorlardı, bu da zaman zaman onları katlanılmaz hale getiriyordu.

Babam, “Diana’ya patronluk tasladığımı düşündüğün zamanlardaki korkutucu görüntüne rağmen, seni tanıdığımı sevindim, Matthew,” dedi gülerek.

Şakalaşmalarına aldırmadan altın ve mavi kordonlarıma sarıyı da kattım. *İkna.*

“Yarına kadar kalır mısın? Kutlamaları kaçırman çok yazık olur,” dedim. Yaz gündönümüydü ve şehir bayram havasına girmişti. Kızıyla son bir gece geçirme fikrinin yeterince teşvik edici olmayacağından endişelenerek babamın akademik ilgisine hitap ettim. “İnsanlar yöresel kıyafetler giyecek, gözlemlemen için iyi bir fırsat olabilir.”

“Yöresel kıyafetler mi?” Babam güldü. “Çok ustaca bir ikna oldu. Bu durumda elbette yarına kadar kalırım. Annie saçlarıma çiçeklerden bir taç yapar, Will ve ben, Walter’la biraz tütün içeriz. Sonra da Peder Hubbard’ı ziyarette giderim.”

Matthew kaşlarını çatarak, “Hubbard’ı tanıyor musun?” diye sordu.

“Ah, tanımaz mıyım. Gelir gelmez kendimi ona tanıttım. İşleri o idare ettiği için bunu yapmam gerekiyordu. Diana’nın babası olduğumu hemen anladı. Siz vampirlerin inanılmaz bir koku alma duyusu var.” Yumuşak bir ifadeyle Matthew’a baktı. “Tüm yaratıkların büyük, mutlu bir aile oluşturabileceğine dair fikirleri olan ilginç bir adam,” diye de sözlerini sürdürdü.

“Bu tam bir kaos olurdu herhalde,” dedim.

“Neden? Dün akşam üç vampir, iki cadı, iki insan, iki iblis ve bir köpek aynı çatıyı paylaştık. Yeni fikirleri bu kadar çabuk bir yana atma, Diana,” dedi babam. Onaylamayan gözlerle bana baktı. “Öyleyse sanırım, Catherine ve Marjorie’yle biraz takılırım. Bu akşam bir sürü cadı ortalıkta gezinecek. O ikisi, nerede eğlenileceğini herkesten daha iyi bilir gibi geliyor.” Anlaşılan babam şehrin yarısını ilk adlarıyla hitap edecek kadar tanıyordu.

Ona, “Lütfen William’m etrafındayken dikkatli ol, baba, ‘Vay canına ya da ‘İyi oyundu, Shakespeare’ gibi sözler söylemekten kaçın,” dedim. Babam argo konuşmaya bayılıyordu, ona göre bu bir antropoloğun alemtifarikasıydı.

“Eğer Will’i benimle birlikte eve götürebilseydim, çok sıkı bir meslektaş olurdu. Bizim bölüm onun gibi bir elemandan çok faydalanabilirdi. Hamuru mayalamak gibi, anlarsın ya?” Babam ellerini ovuşturdu. “Sizin planınız ne?” diye sordu.

“Bir planımız yok.” Boş gözlerle Matthew’a baktım, o da omuz silkti.

“Bazı mektuplara cevap yazarım diye düşünüyordum,” dedi durak-sayarak. Mektuplar endişe verici bir yığın halinde birikmişti.

Babam dehşete düşmüş görünerek arkasına yaslandı. “Ah, olamaz.”

“Ne oldu?” Kimin ya da neyin geldiğini görmek için odanın girişine baktım.

“Bana sakın işiyle hayatını birbirinden ayıramayan o akademisyenlerden birisi olduğunu söyleme.” Bir musibeti uzaklaştırmak istercesine ellirini salladı. “Kızımın onlardan birisi olduğuna inanmayı reddediyorum.”

“Bu biraz dramatik oldu, baba,” dedim. “Geceyi seninle birlikte geçirebiliriz. Bugüne kadar hiç tütün içmedim. Tütünü İngiltere’ye getiren kişi olduğu düşünülürse Walter’la bunu yaşamak gerçekten de tarihî bir şey olur.”

Babam iyice dehşete düşmüş gibiydi. “Kesinlikle olmaz, biz erkek erkeğe takılacağız. Lionel Tiger der ki...”

“Tiger hayranı sayılmam,” diye araya girdi Matthew. “Sosyal etobur tabiri bende fazla heyecan yaratmıyor.”

“İnsanların birbirini yeme fikrini bir tarafa bırakıp geceyi neden benimle ve Matthew’la geçirmek istemediğini öğrenebilir miyim?” İncinmiştim.

“Konu bu değil ki, tatlım. Yardımcı ol, Matthew. Neden Diana’yı dışarı çıkarmıyorsun? Yapacak bir şey vardır mutlaka.”

“Paten kaymak gibi mi?” Matthew kaşlarını çatı. “Şu anda Londra’da paten sahası yok ve 21. yüzyılda bile birkaç tane kaldı.”

“Kahretsin,” diye karşılık verdi. Matthew’la günlerdir geçici moda ve trend oyunu oynuyorlardı. Babam, disko ve evcil kaya akımlarının modasının geçtiğini öğrenince çok sevinmişti. Rahat takım elbise gibi bir şeyin espri konusu olduğunu öğrenince de şoke olmuştu. “Paten kaymaya bayılıyorum, Diana’dan kaçmak istediğimizde Dorchester’a gider ve...”

“Yürüyüşe çıkacağız,” dedim çabucak. Babam, kendisi ve annemin boş vakitlerinde neler yaptığı konusunda gereğinden fazla açıksözlüydü. Böyle yaparak Matthew’un görgü kurallarına bağlılık hislerini allak bulak edebileceğini düşünüyordu. Bunu başaramayınca bu kez de daha çok sinir etmek için ona, “Sör Lancelot,” diye hitap etmeye başlamıştı.

“Demek bir yürüyüş yapacaksınız.” Babam duraksadı. “Yani gerçek anlamda bir yürüyüş kastediyorsun değil mi?” diye sordu.

Masadan fırladı. “Yaratıkların dodo kuşu gibi neslinin tükeniyor olmasına hiç şaşmamalı. Dışarı çıkıyorsunuz, ikiniz de. Şimdi. Size eğlenmenizi emrediyorum.” Bizi kapıya doğru iteledi.

“Ama nasıl?” diye sordum tamamen aptallaşarak.

“Bir kızın babasına soracağı bir soru mu bu, Diana? Yaz gündönümü gelip çattı. Dışarı çıkıp karşılaştığınız ilk kişiye ne yapmanız gerektiğini sorun. Hatta, en iyisi birisini takip edin. Aya doğru uluyun, hiçbir şey yapamıyorsanız aşk meşkle uğraşın. Eminim ki Sör Lancelot bile sevişiyordur.” Babam kaşlarını oynattı. “Anlatabildim mi, Bayan Bishop?”

“Sanırım.” Ses tonum babamın eğlence anlayışı konusundaki kuş-kularımı yansıtıyordu.

“İyi o zaman, ben güneş doğana kadar gelmeyeceğim, beni bekleme-yin. Hatta siz de bu gece uyumayın. Jack bu akşam Tommy Harriot’la beraber, Annie de halasıyla. Pierre ise... onun nerede olduğunu aslında bilmiyorum ama bir bebek bakıcısına ihtiyacı olmadığı ortada. Sizinle kahvaltıda buluşuruz.”

“Thomas Harriot’a ne zamandan beri Tommy diyorsun?” diye sordum ama sorumu duymazlıktan geldi.

“Gitmeden önce beni güzelce kucakla ve eğlenmeyi sakın unutma.” Babam bana sarıldı. “Sonra görüşürüz, bebeğim,” dedi.

Stephen bizi kapının dışına itip kapıyı da yüzümüze kapadı. Kapının sürgüsüne uzandığımda bir vampirin soğuk eli elimi kavradı.

“Birkaç saat içinde gidecek, Matthew.” Diğer elimle uzandım ama Matthew onu da yakaladı.

“Biliyorum. O da biliyor,” diye açıkladı.

“O zaman onunla neden daha fazla zaman geçirmek istediğimi anlaması gerek.” Kapıya, babamın onu açması isteğiyle baktım. İplerin beni kapı-nın ahşabı arasından diğer taraftaki büyücüye çektiğini görebiliyordum. İplerden biri gergin bir lastik gibi kopup elime çarptı. Nefesim kesildi. “Baba!” diye bağırdım.

“Yürümeye başla, Diana!” diye bağırdı babam.

Matthew’la şehirde, erkenden kapanan dükkânları ve erkenden dol-maya başlayan meyhaneleri izleyerek öylesine dolanıp durduk. Kasaplar ön kapılarının yanına kemik istifliyorlardı. Kemiklerin kaynatılmış gibi beyaz ve temiz bir görüntüsü vardı.

Üçüncü kez aynı şeyi gördüğümde, “Kemikler ne için?” diye sordum. Matthew, “Kemik ateşleri için,” dedi.

“Şenlik ateşleri mi?”

“Hayır,” dedi Matthew. “Kemik ateşleri. İnsanlar yaz gündönümünü kemik ateşleri, odun ateşleri ve ikisinin karışımı ateşler yakarak kutlarlar. Belediye başkanının, bu tür batıl inançlara dayalı kutlamaların bırakılması yönündeki uyarıları işe yaramıyor ve insanlar yine her yıl aynı ateşleri yakıyor.”

Matthew, Blackfriars’ın hemen dışındaki Ludgate Tepesi’nde yer alan meşhur Belle Savage hanında bana akşam yemeği ısmarladı. Belle Savage, yemek yemenin yanı sıra müşterilerin, sahneye koyulan oyunları ya da eskrim müsabakalarını izleyebildiği bir eğlence mekânıydı. Marocco adında, kalabalığın içindeki bakireleri seçen ünlü bir atları bile vardı. Dorchester’da paten kaymakla aynı şey olmasa da ona yakındı.

Şehirdeki gençler de sokaklara çıkmış, bir bardan diğerine giderken birbirlerine laf atıyorlardı. Gündüzleri çoğu çırak ya da uşak olarak çalışan insanlardı. Geceleri bile patronları, dükkânlara ve evlere göz kulak olmalarını istediği için, çocuk baktıkları, yiyecek ve su taşımakla uğraştıkları ya da gündelik hayatın gerektirdiği sayısız işi tamamlamaya çalıştıkları için zamanları kendilerine ait sayılmazdı. Bu akşam Londra onlara aitti ve canları ne isterse onu yapacaklardı.

Çanlar dokuzu çaldığında Ludgate’ten dönüp Blackfriars’ın girişine ulaşmıştık. Dokuzda bekçiler sokaklarda tur atmaya başlıyor ve insanların eve dönmeleri bekleniyordu ancak bu akşam kimsenin kurallara uyduğu yoktu. Güneş çoktan batmıştı ama dolunaya yalnızca bir gün kalmıştı ve sokaklar hâlâ ay ışığıyla aydınlıktı.

“Yürümeye devam edebilir miyiz?” diye sordum. Her zaman belirli bir yere gitmek üzere yürüyorduk. Ya Mary’yi görmek için Baynard Kalesi’ne doğru, ya büyücülerini ziyaret etmek için St. James Garlickhythe’a ya da kitaplara bakmak için Aziz Paul Katedrali’ne. Daha önce şehirde gideceğimiz belli bir yer olmadan hiç yürümemiştik.

“Eve gelmememiz ve eğlenmemiz emredildiğine göre, neden olmasın?” diye cevap verdi Matthew. Başımı eğerek dudağıma bir öpücük kondurdu.

Aziz Paul’ün batı kapısı civarında turlamaya başladık. Saate rağmen çok hareketliydi. Avlunun kuzey ucundan dışarı çıktığımızda kendimizi Londra’nın en ferah ve zengin caddesi Cheapside’da bulduk. Burası aynı zamanda kuyumcuların bulunduğu bölgeydi. Çılgıklar atan oğlan ço-

cuklarının çocuk havuzu gibi kullandığı Cheapside Cross'taki çeşmenin etrafını turlayıp doğuya yöneldik. Matthew, Anne Boleyn'in taç giyme töreninde tören alayının geçtiği yolları, Geoffrey Chaucer'ın çocukluğunu geçirdiği evi gösterdi. Birkaç tacir Matthew'u *bowls* oynamaya davet etti. Ama arka arkaya üç kez kazanınca onu yuhalayarak oyun dışı bıraktılar.

"Sürü lideri olduğunu kanıtladığına göre mutlu musun bari?" diye dalga geçtim Matthew kollarını belime dolayıp beni kendine çekerken.

"Hem de çok," diye cevap verdi. Sonra bir yol ayrımını işaret etti. "Bak."

"Royal Exchange." Heyecanla ona döndüm. "Gece! Hatırladın."

"Bir centilmen hiçbir zaman unutmaz," diye mırıldandı hafifçe eğilerek. "Dükkânların hâlâ açık olup olmadığını bilmiyorum ancak ışıkları mutlaka yanıyordur. Benimle avlu boyunca bir yürüyüş yapmaya ne dersin?"

Tepesine altın bir çekirgenin oturtulmuş olduğu çan kulesinin yanındaki geniş kemerlerden içeri girdik. Zırhtan, ayakkabı çekeceğine kadar her türlü ürünün satıldığı yüzlerce dükkânın yer aldığı dört katlı binayı bir bütün olarak algılamak için kendi etrafımda döndüm. İngiltere krallarının heykelleri tepeden tacir ve müşterileri süzüyordu. Tavan pencerelerinin hepsi küçük çekirgelerle süslenmişti.

Matthew bakışlarımı takip etti. "Çekirge, Gresham'ın simgesiydi ve gördüğün gibi kendi reklamını yapma konusunda hiç de utangaç davranmamış," dedi gülerken.

Bazı dükkânlar hâlâ açıktı, ana avluyu çevreleyen kemerlerde fenerler yanıyordu. Gecenin güzelliklerinden zevk alan yalnızca biz değildik.

Gözlerimle çevrede halk ozanları arayarak, "Müzik nereden geliyor?" diye sordum.

Matthew girdiğimiz yönü işaret ederek, "Kuleden," dedi. "Dükkân sahipleri güzel havalarda böyle konserlerin sponsorluğunu yapıyorlar, işleri olumlu etkiliyor."

Onu adıyla selamlayan dükkân sahiplerinin çokluğuna bakılırsa, Matthew da işleri olumlu yönde etkiliyordu. Onlarla şakalaşarak ailelerinin ve çocuklarının hatırlarını sordu.

Yakındaki bir dükkâna yönelerek, "Hemen döneceğim," dedi. Merak içinde, müziği dinleyerek ve doğaçlama bir balo düzenleme telaşı içindeki otoriter bir genç kadını izleyerek bekledim. İnsanlar el ele tutuşup

kızgın bir tavadaki patlayan mısırlar gibi zıplayıp çömelerek halkalar oluşturdular.

Matthew geri döndüğünde, merasim yapmayı ihmal etmeden bir kutu uzattı. Sürme kapılı ahşap kutuyu alırken, “Bir fare kapanı,” diye kıkırdadım.

“Ama bu düzgün bir fare kapanı,” dedi elimi tutarak. Geri geri yürüyerek beni eğlencenin ortasına doğru çekti ve “Dans et benimle,” dedi.

“Bu dansın nasıl yapıldığını bilmiyorum,” dedim. Sept-Tours’daki ya da Rudolf’un sarayındaki sakın danslara hiç benzemeyen bir şeydi bu.

Matthew arkasında dönüp duran çiftlere bakma gereği duymadan, “Ama ben biliyorum,” dedi. “Eski bir dans bu, adı Black Nag ve adımları da çok kolay.” Beni sıranın en sonuna doğru sürükledi, fare kapanımı elimden alarak, tutsun diye bir sokak çocuğunun eline sıkıştırdı ve çocuğa şarkının sonuna kadar onu bizim için saklamaya söz verirse bir peni vermeyi vadetti.

Matthew elimden tutup beni dansçıların arasına soktu. Diğerleri hareket eder etmez onlara katıldık. Üç adım ve öne doğru bir tekme, yeniden üç adım ve çömelmeden ibaret hareketleri birkaç kez tekrar ettikten sonra daha karışık adımlar geldi. On iki dansçı iki ayrı sıra oluşturacak şekilde bölündü ve yer değiştirmeler başladı. Sıradakiler birbiriyle çapraz oluştukça şekilde yer değiştirdi ve böylece ileri geri gidip gelerek dans ettik.

Dansı bitirdiğimizde topluluk müzisyenlerden özel isteklerde bulunmaya başladı. Ama danslar daha da hareketli hale gelmeden Matthew ve ben Royal Exchange’den ayrıldık. Matthew fare kapanımı çocuktan aldıktan sonra, eve dönmek yerine güneye, nehre doğru yöneldi. O kadar çok patika ve kilise avlusundan geçtik ki All Hallows’un uzun kare kulesi ve bir zamanlar keşişlerin yürüdüğü revaklı avlusuna ulaştığımızda yön duygumu umutsuzca kaybetmişim. Londra’daki pek çok diğer kilise gibi All Hallows’un da, ortaçağdan kalma taş binası hızla yıkılmaya doğru gidiyordu.

“Yukarı çıkalım mı?” diye sordu kısa ve ahşap bir kapıdan avluya giren Matthew.

Başımı salladım ve yukarı çıkmaya başladık. Neyse ki o anda çalmayan çanları geçtik ve Matthew çatıdaki bir tavan kapağını iterek açtı. Delikten

yukarı doğru tırmandıktan sonra aşağı uzanıp ona katılmam için beni yanma çekti. Birden kendimizi kulenin mazgalı siperlerinin arkasında bulmuştuk. Londra tüm haşmetiyle ayaklarımızın altında uzanıyordu.

Şehir dışındaki tepelerde şenlik ateşleri çoktan yakılmış, yakılan fenerler Thames Nehri'ndeki mavna ve teknelerin pruvalarında aşağı yukarı sallanıyorlardı. Bu uzaklıktan ve gecenin karanlığında, nehir kara bir damla, tekneler ve mavnalar da ateş böcekleri gibi görünüyorlardı. Kahkahlar, müzik ve aylardır alıştığım günlük hayatın sıradan seslerini duydum.

"Kraliçe'yle tanıştın, gece Royal Exchange'i gördün ve seyretmek yerine bir oyunda oyunculuk yaptın," dedi Matthew parmaklarıyla yaptıklarını sayarken.

"Ashmole 782'yi bulduk ve bir dokuyucu olduğumu keşfettim. Büyü işinin sandığım kadar kurallara dayanmadığını anladım." Matthew'un şehre ilk geldiğimizde kaybolmamdan korktuğu için belli başlı yerleri bana göstermesi aklıma geldi. Şimdi şehri inceliyor ve artık o yerleri kendim de bulabiliyordum. "İşte Bridewell," diye işaret ettim. "Aziz Paul ve aylara köpeklerin saldırtıldığı arenalar." Yanımdaki sessiz vampire dönerek, "Teşekkür ederim, Matthew," dedim. "Daha önce dışarıda hiç böyle bir gün geçirmemiştik. Büyü gibi."

Matthew, "Sana kur yapma konusunda pek başarılı değildim, değil mi? Bunun gibi dans ve yıldızlarla dolu daha çok gecemiz olmalıydı," diyerek başını kaldırdı. Ay ışığı solgun yüzüne vuruyordu.

"Pırl pırl parlıyorsun," dedim yumuşak bir sesle, elimi kaldırıp çenesine dokundum.

"Sen de öyle." Matthew'un elleri belime kayarak çocuğumuzu kucakladı. "Bildğin gibi baban bize bu gece için bir yapılacaklar listesi bıraktı."

"Güzel eğlendik. Beni Royal Exchange'e götürdün, sonra bu mazarayla şaşırttın."

"Bu durumda yapmadığımız yalnızca iki şey kaldı, seçimi sana bırakıyorum, aya doğru uluyabilirim ya da sevişebiliriz."

Tuhaf bir utangaçlıkla gülümseyerek uzaklara baktım. Matthew başını yeniden aya kaldırarak hazırlandı.

"Ulumak yok. Bekçileri üzerimize çekeceksin," diye itiraz ettim gülerek.

“O zaman öpüşeceğiz,” dedi yumuşak bir sesle, dudakları benimkilerle buluştu.

Ertesi sabah, kahvaltı saatinde ev halkı esniyordu. Herkesin sabahın erken saatlerine kadar dışarıda olduğu belliydi. Tom ve Jack yeni kalkmış, yulaf lapasıyla dolu kâselere kurt gibi saldırmışlardı ki Gallowglass içeri girerek Matthew’un kulağına bir şeyler fısıldadı. Matthew’un üzgün halini görünce birden ağzım kurudu.

“Babam nerede?” diyerek ayağa fırladım.

Gallowglass boğuk bir sesle, “Evine döndü,” dedi.

“Onu neden durdurmadın?” diye sordum gözyaşlarımı zorlukla tutarak. “Gitmiş olamaz, onunla sadece birkaç saate daha ihtiyacım vardı.”

“Değil birkaç saat, dünyadaki tüm zaman bile yetmezdi sana, yengeciğim,” dedi Gallowglass üzgün bir ifadeyle.

“Ama hoşçakal bile demedi,” diye fısıldadım uyuşmuş gibi.

Matthew, “Bir ebeveyn çocuğuna hiçbir zaman hoşça kal demek zorunda kalmamalı,” dedi.

Gallowglass, “Stephen bunu sana vermemi istedi,” diyerek origami tekniğiyle yapılmış bir kâğıt yelkenli uzattı.

“Babam bir türlü kuğu yapamazdı ama yelkenli yapımı konusunda gerçekten iyiydi,” dedim gözyaşlarımı silerek. Dikkatli bir biçimde notu açtım.

Diana:

Bir gün olacağını hayal ettiğimiz kişi haline gelmişsin. Hayat, zamanın güçlü bir çözgüsü, ölüm ise sadece örgüsüdür. Senin çocukların ve çocuklarının çocukları sayesinde sonsuza kadar yaşayacağım.

Baban

Not. Hamlet’te “Çürümüş bir şey var, Danimarka Krallığı’nda” cümlesini her okuduğunda beni düşün.

“Bana büyüünün arzunun vücut bulmuş hali olduğunu söylemiştin. Belki de büyüler tüm kalbinle inandığın kelimelerden başka bir şey değildir,” dedi Matthew ellerini omuzlarıma koyarak. “Baban seni sonsuza kadar sevecek, ben de öyle.”

Sözleri bizi cadı ve vampir olarak bağlayan ipliklerin arasına dolandı. Sözleri hissettiği duyguları taşıyordu: şefkat, saygı, istikrar ve umut.

“Ben de seni seviyorum,” diyerek büyüünü benimkiyle güçlendirdim.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

Babam, Londra'yı bir hoşça kal demeden terk etmişti. Ben daha farklı ayrılma konusunda kararlıydım. Sonuç olarak şehirdeki son günlerim, kelimelerin, arzuların, tılsım ve büyü'nün karmaşık bir örgüsü haline gelmişti. Alsop Nine'nin yarattığı patikanın sonunda üzgün bir şekilde beni bekliyordu, bu öğretmenimin evini son ziyaretim olacaktı. Cadının evine doğru merdivenleri tırmanırken beni takip etti.

Alsop Nine, "Demek bizden ayrılıyorsun," dedi ateşin yanındaki koltuğundan. Yün kazağının üzerine bir şal almıştı ve şömine de gürül gürül yanıyordu.

"Gitmek zorundayız," dedim. Eğilerek kırıksık yanağını öptüm ve "Bugün nasılsın?" diye sordum. "Susanna'nın tedavisi sayesinde biraz daha iyiyim." Öksürdü, öksürüğünün şiddetiyle zayıf bedeni iki büklüm oldu. Kendine gelir gelmez beni parlak gözlerle süzdü ve başını salladı. "Bu kez bebek kök salmış."

"Evet," dedim gülümseyerek. "Hatta bunu kanıtlayacak bulantılarım bile oluyor. Diğerlerine söylememi ister misin?" Alsop Nine'nin ne duygusal ne de fiziksel olarak omuzlarında herhangi bir yük taşımasını istemiyordum. Susanna onun zayıflığı konusunda endişeleniyordu, Elizabeth Jackson da normalde topluluğun yaşlısına ait olan bazı görevleri üzerine almıştı.

"Gerek yok. Bana zaten Catherine söyledi. Birkaç gün önce Corra'yı uçarken görmüş, bir sır sakladığı zamanlarda yaptığı gibi hem kıkırdıyor hem de gevezelik ediyormuş."

Ejderim ve ben bir anlaşmaya vararak, açık hava uçuşlarını haftada bir gün ve yalnızca geceleri yapmasında karar kılmıştık. İsteksiz bir şekilde ay ışığının olmadığı gecelerde ikinci kez çıkmasına izin vermiştim. Çünkü

insanların onu görerek kıyametin ateşli bir alameti olarak değerlendirmeye ihtimalinin en düşük olduğu geceler bu karanlık gecelerdi.

Bir kahkaha atarak, “Demek Catherine’e gidiyormuş,” dedim. Anlaşılan Corra, cadının arkadaşlığını huzur verici buluyor, Catherine de onu ateş üfleme yarışmalarına sokmaktan hoşlanıyordu.

“Hepimiz Corra’nın bacalara tüneyip hayaletlere çılgık atmak dışında yapacak bir şey bulmasından memnunuz,” diyen Alsop Nine, oturmam için karşısındaki koltuğu işaret etti. “Benimle birlikte oturur musun, Tanrıça bize başka bir fırsat vermeyebilir.”

“İskoçya’dan gelen haberleri duydun mu?” diye sordum koltuğa otururken.

“Hamileliği nedeniyle yapılan itirazın Euphemia MacLean’i ateşten kurtaramadığım bana söylediğinden bu yana hiçbir şey duymadım.” Alsop Nine’nin sağlığı ona, Berwick’te genç bir cadının Matthew’un çabalarına rağmen yakıldığını söylediğim gece kötüye gitmeye başlamıştı.

“Matthew, sonunda Konsil’i suçlamaların ve idamların son bulması konusunda ikna etti. Suçlanan iki cadı ifadelerini geri çekerek, itiraflarının işkence sonucu alındığını söylediler.”

“Bir *wearh*’ın cadıları savunması Konsil’i düşündürmüş olmalı,” diyen Alsop Nine, bana keskin bir bakış fırlattı. “Eğer burada kalacak olsaydınız kendini ele verirdi. Matthew Roydon yarım doğruların dünyasında yaşıyor ama kimse sonuna kadar saklanamaz. Bebek nedeniyle şimdi daha da dikkatli olmalısın.”

“Olacağız,” diye ona güvence verdim. “Bu arada sekizinci düğümümün zaman yürüyüşü için yeterince güçlü olmadığını düşünüyorum. Beni, Matthew’u ve bebeği taşıyamayabilir.

“Bir bakayım,” diyen Alsop Nine elini uzattı. Uzanarak sicimleri avcuna koydum. Zaman yürüyüşü sırasında dokuz sicimi de kullanacak ve toplam dokuz farklı düğüm atacaktım. Başka hiçbir büyüde daha fazlası kullanılmıyordu.

Alsop Nine deneyimli elleriyle kırmızı sicimde sekiz kesişim yarattı ve düğümün açılmaması için de açık uçları birbirine bağladı. “Ben ol-sam böyle yapardım,” dedi. Tasarımının basitliği güzeldi, helezonları ve ilmekleri, katedrallerin pencerelerindeki oymaları andırıyordu.

“Benimki hiç de böyle görünmüyordu.” Acı acı güldüm. “Kendi etrafında eğrilip bükülüyordu.”

“Her dokuma, onu yapan dokuyucu gibi eşsizdir. Tanrıça bizim mükemmellik idealini taklit etmemizi değil, kendimiz olmamızı ister.”

“O zaman ben kıpır kıpır oynayan bir şey olmalıyım.” Alsop Nine’nin desenini incelemek için sicimlere uzandım.

“Sana gösterebileceğim başka bir düğüm daha var,” dedi Alsop Nine.

“Başka bir düğüm mü?” Kaşlarımı çatıttım.

“Onuncu düğüm. Benim onu yapmam imkânsız ama aslında en basit düğüm de o.” Alsop Nine gülümsedi ancak çenesi titriyordu. “Benim öğretmenim de bu düğümü yapmayı başaramıyordu ancak bir gün senin gibi bir dokuyucunun geleceğini umarak onu nesilden nesle aktarmayı sürdürdük.”

Alsop Nine eğrilmiş işaret parmağını kıvrarak yeni düğümlemiş ipi çözdü. Kırmızı ipeği yeniden ona verdim ve basit bir ilmek attı. Bir an için sicim kırılmaz ve bozulmamış bir halka haline geldi. Ama Alsop Nine parmaklarını üzerinden çeker çekmez ilmek çözüldü.

Kafam karışmış bir halde, “Ama uçları daha bir dakika önce bir araya getirmiştin, üstelik çok daha karmaşık bir dokumayla,” dedim.

“Sicimde kesişme, yani geçiş yeri olduğu sürece, uçları bağlayıp büyüğü tamamlayabilirim. Ama yalnızca iki dünya arasında durabilen bir dokuyucu onuncu düğümü atabilir,” diye karşılık verdi. “Dene bakalım, gümüş ipliği kullan.”

Şaşırmış bir halde, sicimin uçlarını bir halka oluşturacak şekilde bir araya getirdim. Telcikler gerilip başlangıcı ve sonu olmayan bir ilmek haline geldi. Parmaklarımı çektiğim halde halka bozulmadı.

Alsop Nine tatmin olarak, “Güzel bir dokuma,” dedi. “Onuncu düğüm, sonsuzluğun gücünü taşır, yaşamın ve ölümün dokumasıdır. Kocanın yılanına ya da Corra’nın, yoluna çıktığında kuyruğunu ağzına alışına benzer.” Onuncu düğümü eline aldı. Bu, bir başka kuyruğunu yiyen ylandı. Odada tüylerimi diken diken eden tekinsiz bir hava oluşmuştu. “Yaratmak ve yok etmek en basit ve en güçlü büyülerdir. En basit düğümü atmanın da en zor olması gibi.”

“Büyü kullanarak hiçbir şeyi yok etmek istemiyorum,” dedim. Bishop’ların zarar vermeme konusunda güçlü bir gelenekleri vardı. Sarah teyzem, temel prensipleri çiğneyen bir cadıyı kötülüğün bulacağına inanırdı.

“Tanrıça’nın verdiği yetenekleri kimse silah olarak kullanmak istemez ama bazen bu gerekebilir. Senin *wearh*’ın bunu biliyor. Burada ve İskoçya’da olanlardan sonra sen de öğrendin.”

“Belki de. Ama benim farklı bir dünyam var,” dedim. “Büyüyü silah olarak kullanmak için daha az sebebim var.”

“Dünyalar değişir, Diana.” Alsop Nine, dikkatini uzak bir anıya odakladı. “Öğretmenim olan Ursula Ana büyük bir dokuyucuydu. Cadılar Bayramı’nda yani İskoçya’daki korkunç olaylar başladığında ve sen dünyamızı değiştirmek için çıkageldiğinde onun kehanetlerinden birisini anımsadım.”

Büyülü sözlerin tekdüze ritmiyle konuştu.

*“Cebrail denizde ve kıyıda durduğunda
Fırtına hiddetlenecek ve okyanuslar kükreyecek,
Ve üflediğinde harikulade boymuzunu,
Ölecek eski dünya, doğacak yenisi.”*

Alsop Nine, sözlerini bitirdiğinde odada en ufak bir ses ya da kıpırtı yoktu. Derin bir nefes aldı.

“Gördüğün gibi her şey bir bütün. Ölüm ve yaşam, başlangıcı ve sonu olmayan onuncu düğüm, *wearh*’ın yılanı, haftanın başındaki dolunay ve Corra’nın Thames Nehri’ne düşen ve gidişinizin habercisi olan gölgesi, eski ve yeni dünya.” Alsop Nine kararsızca gülümsedi. “Bana gelmen beni mutlu etti, Diana Roydon. Gittiğinde ki gitmek zorundasın, kalbim üzüntüyle dolacak.”

“Matthew genelde şehrimden ayrılacağını bana haber verir.” Andrew Hubbad’ın beyaz elleri kilise mahzenindeki koltuğunun oymalı kolçakları üzerinde duruyordu. Yukarıda birisi, yaklaşan ayın için hazırlık yapıyordu. “Sizi buraya getiren nedir, Bayan Roydon?”

“Annie ve Jack hakkında konuşmak için geldim.”

Cebimden deri bir kese çıkarırken Hubbard'ın tuhaf gözleri beni incelediyordu. İki çocuğun önümüzdeki beş yıllık masrafları bu kesede idi.

"Londra'dan ayrılıyorum, bunu çocukların bakımı için kabul etmenizi rica edecektim." Parayı Hubbard'a uzattım. Almak için hiçbir harekette bulunmadı.

"Buna gerek yok, bayan."

"Lütfen alın. Eğer onları götürebilseydim götürürdüm. Ancak bu mümkün olmadığına göre, birisinin onlara göz kulak olacağını bilmem gerekiyor."

"Bunun karşılığında bana ne vereceksiniz?"

"Ne mi? Tabii ki para." Keseyi bir kez daha gösterdim.

"Paraya ihtiyacım yok, Bayan Roydon." Hubbard koltuğuna iyice yerleşti, gözleri kapanır gibi oldu.

"Peki ne istiyorsun..." Durdum. "Hayır," dedim.

"Tanrı hiçbir şeyi boşuna yapmaz. Onun planlarında tesadüflere yer yoktur. Bugün sizi buraya getirdi çünkü sizin kanınızdan hiç kimsenin benden korkması için bir sebebi olmayacağından emin olmak istiyor."

"Yeterince koruyucum var," diye karşı çıktım.

"Kocanız için de aynı şeyi söyleyebilir misiniz?" Hubbard bakışlarını göğsüme çevirdi. "Şimdi, onun damarlarında kanınız geldiğiniz zamankinden daha güçlü akıyor. Üstelik çocuğu da düşünmek gerek."

Kalbim duracak gibi oldu. Matthew'u kendi zamanımıza götürdüğümde, Andrew Hubbard onun geleceğini ve orada bir cadının yer alacağını bilen az sayıdaki kişiden birisi olacaktı.

"Benimle ilgili bildiklerinizi Matthew'a karşı kullanmazsınız değil mi? Özellikle de ne kadar değiştiğini gördükten sonra?"

"Kullanmaz mıyım?" Hubbard'ın gergin gülümsemesi, kendi "sürü"sünü korumak için ne gerekirse yapacağını söylüyordu. "Aramızda düşmanlık var."

"Çocukların emniyeti için başka yollar bulacağım," dedim gitmeye karar vererek.

"Annie zaten benim kızım. Hem bir cadı hem de ailemden birisi. Onun iyiliğini düşünürüm. Jack Blackfriars ise başka bir konu. O bir yaratık değil ve kendini korumak durumunda."

“Ama o daha bir çocuk!”

“Ama benim çocuğum değil, siz de değilsiniz. İkinize borcum yok. İyi günler, Bayan Roydon.” Hubbard arkasını döndü.

“Eğer ailenizin bir parçası olsaydım, Jack’le ilgili ricamı kabul eder miydiniz? Matthew’u kanımdan biri olarak kabul edip korumanız altına alır mıydınız?” Şimdi düşündüğüm, 16. yüzyılda yaşayan Matthew’du. Biz kendi zamanımıza döndüğümüzde o burada kalmayı sürdürecekti.

“Eğer bana kanınızı sunacak olursanız ne Matthew, ne Jack ne de doğmamış çocuğunuzun benden ya da benim çocuklarımla birisinden korkmasına gerek kalmaz.” Hubbard’ın konuşması son derece ruhsuzdu ama bakışlarında Rudolf’un gözlerindeki açgözlülüğü görebiliyordum.

“Peki, ne kadar kana ihtiyacınız var?” *Düşün. Hayatta kal.*

“Çok az, bir damladan fazla değil.” Hubbard’ın bakışlarında tereddüt yoktu.

“Doğrudan bedenimden almanıza izin veremem. Matthew hemen anlar, ne de olsa o benim eşim,” dedim. Hubbard’ın gözleri göğsümün üzerine odaklandı.

“Payımı her zaman doğrudan çocuklarımla boynundan alırım.”

“Eminim öyledir, Peder Hubbard. Ama bunun neden bu sefer mümkün ve hatta arzu edilebilir olamayacağını da anlıyorsunuzdur.” Sonra sustum ve Hubbard’ın güç, ben ve Matthew hakkında bilgi ya da de Clermont’lardan dileyebileceği herhangi bir şey için duyacağı arzusunun baskın çıkmasını umdum. “Bir kap kullanabilirim.”

“Hayır,” dedi Hubbard başını sallayarak. “Kanın saflığı bozulur. Saf olmalı.”

Sept-Tours’daki aşçının dersleri aklıma geldi. “O zaman gümüş bir kap kullanalım.”

“Bileğinizdeki damarı açıp ağzımın üzerinde tutacaksınız. Birbirimize dokunmayacağız.” Hubbard kaşlarını çatı. “Aksi takdirde teklifinin samimi olduğundan kuşkulanağım.”

“Pekâlâ Peder Hubbard, koşullarınızı kabul ediyorum.” Sağ bileğimdeki bağcıyı çözdüm ve gömleğimin kolunu yukarı sıyırdım. Bunları yaparken Corra’ya sessiz bir ricada bulundum. “Bunu nerede yapmak istersiniz?”

Daha önce gördüğüm kadarıyla çocuklarınız önünüzde diz çöküyor ama kanım ağzınıza damlayacağı için biz öyle yapamayız.”

“Bu bir ayın. Tanrı için kimin diz çöktüğünün önemi yoktur.” Beni şaşırtarak önümde diz çöktü. Bana bir bıçak uzattı.

“Ona ihtiyacım yok.” Bileğime hafifçe vurarak basit bir bağ çözücü büyü mırıldandım. Kırmızı bir çizgi belirdi. Kan birikti.

Hubbard ağzını açtı, gözleri yüzümün üzerindeydi. Sözümden dönmemi ya da onu aldatmamı bekler gibiydi. Ama bu anlaşmanın ruhuna uymasam da verdiğim sözü tutacaktım. İçimden Alsop Nine’ye teşekkür ettim ve bu adamla nasıl başa çıkmam gerektiğini bana gösterdiği için sessizce ona şükranlarımı sundum.

Bileğimi ağzına doğru tutarak elimi yumruk yaptım. Bir damla kan kolumun kenarından aşağı yuvarlandı. Hubbard’ın gözleri kanımın ona ne söylediğini anlamaya odaklanırcasına titreşti.

“Ateş ve sudan başka nedir ki kan?” diye mırıldandım. Rüzgârı, damlanın düşüşünü yavaşlatması için yardıma çağırdım. Havanın gücü arttıkça, düşen kan damlasını dondurarak Hubbard’ın diline düştüğünde kristalleşmesini ve keskinleşmesini sağladı. Vampirin gözleri şaşkınlıkla açıldı.

“Bir damladan fazla değil.” Rüzgâr kalan kanı tenimde kuruttu ve mavi damarların üzerinde kırmızı çizgiler oluştu. “Siz Tanrı’nın hizmetinde, özü sözü bir olan bir adamsınız, değil mi Peder Hubbard?”

Corra’nın belime sarılmış kuyruğu gevşedi. Ejderim kuyruğunu, be-beğimizi bu menfur işlemin bilgisinden uzak tutmak için kullanmıştı ve aynı kuyruğu, şimdi de Hubbard’ı bayıltana kadar dövmek için kullanmak istiyor gibiydi.

Yavaşça kolumu çektim. Hubbard onu yakalayarak ağzına doğru çekmeyi düşündü. Bu düşüncenin aklından geçtiğini, Edward Kelley’nin bastonuyla bana vurmayı düşündüğünü gördüğüm netlikte görmüştüm. Ama Hubbard yapmamasının daha iyi olacağını akıl etti. Yaranın kapanması için basit bir büyü fısıldayıp hiçbir şey söylemeden ayrılıyordum ki Hubbard yumuşak bir şekilde, “Bir daha Londra’ya geldiğinizde Tanrı bunu bana fısıldayacak. Ve dilerse yeniden karşılaşacağız. Ama şunu unutmayın. Bundan sonra nereye giderseniz gidin, gittiğiniz yer ölüm bile olsa, ufak bir parçanız benim içimde yaşayacak,” dedi.

Durdum ve ona baktım, sözleri rahatsız ediciydi ama yüzünde düşünceli, hatta hüznü bir ifade vardı. Mahzeni terk ederken adımlarım hızlandı, Andrew Hubbard'la aramdaki mesafeyi olabildiğince çabuk açmak istiyordum.

“Elvada, Diana Bishop,” diye seslendi arkamdan.

Şehre doğru yolu yarladığım zaman anladım ki tek bir kan damlasının ifşa edeceği şey ne kadar az da olsa, Peder Hubbard artık gerçek adımlı biliyordu.

Hart and Crown'a döndüğümde, Walter ve Matthew'u birbirlerine bağırırken buldum. Raleigh'in seyisi de onları duyabiliyordu. Bahçede bir taraftan Walter'ın kara canavar dediği atının dizginlerini tutuyor bir taraftan da açık pencerelerden duyulan tartışmayı dinliyordu.

“Bu, benim ve onun ölümü anlamına gelir! Kimse hamile olduğunu bilmemeli!” Tuhaftı ama konuşan Walter'dı.

Matthew, “Sevdiğin kadını ve kendi çocuğunu Kraliçe'ye bağlı kalmak adına terk edemezsin, Walter. Elizabeth kendisine ihanet ettiğini öğrenecek ve Bess de sonsuza kadar mahvolacak,” dedi.

“Ne yapmamı bekliyorsun? Onunla evleneyim mi? Eğer Kraliçe'nin izni olmadan bunu yaparsam beni tutuklarlar.”

“Ne olursa olsun hayatta kalırsın,” dedi Matthew. “Ama Bess'i korumazsan o bunu başaramayabilir.”

“Diana hakkında söylediğin onca yalandan sonra nasıl evlilikte dürüstlüğü önemsiyormuş gibi davranabilirsin? Bazı günler evli olduğunu ısrarla söylemene rağmen bizlerden herhangi bir cadı ya da *wealh* gelip sorduğu takdirde bunu yeminlerle reddetmemizi istemedin mi?” Walter'ın sesi alçaldı ama öfkesi değişmedi. “Şimdi geri döndüğünde, onun karın olduğunu kabul edeceğine inanmamı mı bekliyorsun?”

Odaya girdiğimi fark etmediler.

Matthew tereddütlüydü.

“Ben de böyle düşünmüştüm,” dedi Walter eldivenlerini giyerken.

“Birbirinize böyle mi elveda diyorsunuz?” diye sordum.

Walter dikkatli bir şekilde, “Diana,” dedi.

“Merhaba, Walter. Seyisin, atınla birlikte aşağıda.”

Kapıya doğru yönelmişti ki durdu. “Mantıklı ol, Matthew, saraydaki tüm güvenilirliğimi kaybetmeyi göze alamam. Bess, Kraliçe’nin öfkesinin tehlikelerini herkesten daha iyi bilir. Elizabeth’in sarayında talihli olmak geçici, gözden düşmekse ebedidir.”

Matthew arkadaşının merdivenlerden inişini izledi. “Tanrı beni affetsin, bu planı ilk duyduğumda, bunun akıllıca olduğunu söyledim. Zavallı Bess.”

“Biz gittiğimizde Bess’e ne olacak?” diye sordum.

“Sonbahar geldiğinde, Bess’in hamileliği görünür hale gelecek. Gizlice evlenecekler, Kraliçe ilişkilerini sorguladığında Walter tekrar tekrar bunu reddedecek. Bess’in adı kirlenecek, kocasının yalan söylediği ortaya çıkacak ve ikisi de tutuklanacaklar.”

“Ya çocuk?” diye fısıldadım.

“Martta doğacak ve gelecek sonbaharda ölmüş olacak. Matthew masaya oturarak başını ellerinin arasına aldı. “Babama Bess’i korumasını yazacağım. Belki Susanna Norman hamileliği boyunca onu görebilir.”

“Ne baban ne de Susanna, Bess’i Raleigh’in reddedişinin yaratacağı darbeden koruyabilir.” Ellerimi koluna koydum. “Döndüğümüzde evlendiğimizi reddecek misin?” diye sordum.

“O kadar basit değil,” dedi Matthew beni bulutlu gözlerle süzerek.

“Ama Walter böyle dediğinde ona hatalı olduğunu söyledin.” Alsop Nine’nin kehanetini hatırladım. “*Eski dünyalar ölürken bir yenisi doğacak.* Geçmişin güvenliği ve geleceğin vaatleri arasında seçim yapacağın günler yaklaşıyor, Matthew,” dedim.

“Ve ne kadar çabalarsam çabalayayım, geçmişi hiçbir zaman iyileştiremeyeceğim,” dedi. “Kraliçe verdiği yanlış bir karar için karalar bağladığında ona hep böyle söylerim. Gallowglass olsa, yine kendi kazdığım kuyuya düştüğümü söylerdi.”

“Benden önce davrandın, amca.” Gallowglass, sessizce odaya girip elindeki paketleri bir yana koymaya başlamıştı. “İşte istediğin kâğıt ve kalemler. Bir de Jack’in boğazı için bir tonik.”

“Bütün zamanımı Tom’la kulelerde yıldızlar hakkında konuşarak geçirirsem olacağı bu.” Matthew yüzünü ovuşturdu. “Tom’un geçimini sağladığından emin olmalıyız, Gallowglass. Walter onu daha fazla hizmetinde

tutamayabilir. İş yine Henry Percy'ye kalabilir ama ben de onun geçimine katkıda bulunmalıyım."

"Tom demişken gökyüzünü incelemek için geliştirdiği tek camlı dürbün planlarını gördün mü? O ve Jack buna yıldız gözlüğü adını vermişler."

Odadaki ipler enerjiyle gerilirken kafa derim ürperdi. Zaman odanın köşelerinde alçak sesle diklendi.

"Yıldız gözlüğü mü?" diye sordum sakın bir sesle konuşmaya çalışarak. "Neye benziyor?"

"Kendisine sorabilirsin," dedi başını merdivenlere çeviren Gallowglass. Jack ve Paspas paldır küldür odaya girdiler. Tom, elinde kırk bir gözlükle onları takip ediyordu.

"Eğer bu konuyu kurcalarsan geleceği kesin olarak etkilersin, Diana," diye uyardı Matthew.

"Bakın, bakın, bakın." Jack elinde kalın bir tahta parçası sallıyordu. Paspas sallanan parçayı takip ediyor, patileriyle onu yakalamaya çalışıyordu. "Üstat Harriot, bunu oyar ve en sonuna gözlük camı koyarsam uzaktaki şeyleri yakınlaştıracığını söylüyor. Siz nasıl oyulacağını biliyor musunuz, Üstat Roydon? Eğer bilmiyorsanız, St. Dunstan'daki marangoz bana öğretir mi? Başka çörek var mı? Üstat Harriot'ın midesi tüm öğleden sonra guruldayıp durdu."

Ahşap boruya elimi uzatarak, "Şuna bir bakabilir miyim?" diye sordum. "Bu arada peynirli çörekler sahanlıktaki dolabın içinde her zamanki yerlerinde duruyor, bir tane Üstat Harriot'a ver, bir tane de kendine al. Ve hayır," dedim ağzını soru sormak istercesine açarken, "Paspas, seninkinin yarısını yiyemez."

"İyi günler, Bayan Roydon," dedi Tom hülyalı bir tavırla. "Eğer böyle basit bir gözlük insanın İncil'deki Tanrı kelamını görmesini sağhyorsa biraz daha karmaşığı Tanrı'nın Doğa Kitabı'ndaki çalışmalarını görmemize yardımcı olabilir. Teşekkür ederim, Jack." Tom dalgın dalgın çöreğini ısırdı.

Soluk almaya korkarak, "Peki, bunu daha karmaşık hale nasıl getireceksiniz?" diye sordum.

"Geçen yıl okuduğum bir kitapta, Napolili Senyör Porta'nın önerdiği gibi içbükey ve dışbükey mercekleri birlikte kullanırdım. Kolumla onları

uygun bir uzaklıkta tutmayı beceremiyorum. İşte bu yüzden kol mesafesini bu ahşap parçayı kullanarak uzatmayı deniyoruz.”

Ve bu sözlerle Thomas Harriot bilim tarihini değiştirmiş oldu. Böylelikle ben de tarihe burnumu sokmamış, yalnızca tarihin unutulmadığım anlamış oluyordum.

“Elbette bunlar sadece boş düşünceler. Kâğıda geçirerek daha sonra tekrar üzerinde düşünmem gerekiyor.” Tom içini çekti.

Erken dönem bilim insanlarının sorunu da buydu işte; düşünce ya da araştırmalarını yayımlatmanın önemini anlamamışlardı. Thomas Harriot örneğinde düşünceleri bir yayımcı olmadığı için kaybolup gitmişti.

“Bence haklısın, Tom. Ancak bu ahşap boru yeterince uzun değil.” Ona neşeyle gülümsedim. “Eğer gereken şey, uzun ve içi boş bir tüpse, St. Dunstan’daki marangoz Mösyö Vallin’in faydası olabilir. Onu görmeye gidelim mi?”

Jack heyecanla zıplayarak, “Evet,” diye bağırdı. “Mösyö Vallin’de her türlü çark dişlisi, yay ve tertibat var, Üstat Harriot. Bana verdiği dişli, hazine kutumda duruyor. Benimki Bayan Roydon’unki kadar büyük değil ama işe yarıyor. Şimdi gidebilir miyiz?”

Gallowglass, “Ne yapmaya çalışıyor acaba?” diye sordu Matthew’a. İkisi de hem şaşkın hem de temkinliydi.

“Sanırım Walter’dan geleceğe yeterince önem vermemesinin intikamını alıyor,” dedi Matthew yumuşak bir sesle.

“Bela kokusu aldım gibi gelmişti ama eğer öyleyse tamam o zaman.”

“Bela her zaman yanı başımızda,” dedi Matthew. “Ne yaptığını bildiğinden emin misin, *ma lionne*?” diye sordu.

Artık telafisi imkânsız olan pek çok şey olmuştu. İlk bebeğimi geri getiremiyor, İskoçya’daki cadıları kurtaramıyordum. Ashmole 782’yi Prag’dan getirmiş ancak onu geleceğe götüremeyeceğimizi anlamıştık. Babalarımıza veda etmiştik ve dostlarımızdan ayrılmak üzereydik. Deneyimlerin pek çoğu hiçbir iz bırakmadan kaybolup gidecekti. Ama en azından Tom’un teleskobunun varlığını sağlama alabilirdim.

Başımla onaylayarak, “Geçmiş bizi değiştirdi, Matthew. Neden biz de onu değiştirmeyelim?” dedim.

Matthew elimi yakaladı ve öptü. “O zaman Mösyö Vallin’e git ve faturayı da bana göndermesini söyle,” dedi.

“Teşekkür ederim.” Kulağına eğilip fısıldadım. “Endişelenme, Annie’yi yanımda götüreceğim. O gerekli pazarlığı yapar. Hem 1591 yılında bir teleskop için ne kadar para isteyeceğini kim bilebilir ki?..”

Böylece, bir cadı, bir iblis, iki çocuk ve bir köpek o öğleden sonra Mösyö Vallin’i ziyaret etti. O akşam, dostlarımıza ertesi gece bize katılmaları için birer davetiye gönderdim. Bu onları son görüşümüz olacaktı. Ben akşam yemeği planları ve teleskopla uğraşırken, Matthew, Roger Bacon’ın *Verum Secretum Secretorum*’unu Mortlake’e verdi. Çünkü Ashmole 782’nin Dr. Dee’ye verilmesini istemiyordum. Elias Ashmole’un onu 17. yüzyılda bulabilmesi için kitabın simyacının muhteşem kütüphanesine geri gitmesi gerektiğini biliyordum. Ama yine de kitabı bir başkasının ellerine bırakmak, gelir gelmez Tanrıça Diana’nın minik heykelini Kit’in ellerine bırakmaktan daha kolay değildi. Ayrılmamızla ilgili pratik detaylarla Gallowglass ve Pierre ilgileniyordu. Bagajları hazırlıyor, kasaları boşaltıyor, para fonlarını yeniden dağıtıyor ve kişisel eşyalarımızı Old Lodge’a gönderiyorlardı. Bunları hızla ve etkin bir biçimde gerçekleştirmeleri, daha önce pek çok kez yaptıklarını gösteriyordu.

Ayrılmamıza saatler kalmıştı. Mösyö Vallin’den elimde yumuşak deriye sarılmış biçimsiz bir paketle eve dönüyordum ki çörekçinin önünde vitrindeki yiyeceklere büyülenmiş gibi bakan on yaşlarında bir kız görünce olduğum yerde kalakaldım. Omuzlarına dökülmüş başına buyruk saman sarısı saçları, bedenine göre fazla uzun kolları o yaştaki halimi hatırlatmıştı bana. Kız kendisine bakıldığını anlayınca gerildi, gözlerimiz karşılaştığında bunun sebebini anladım; o da bir cadıydı.

Dükkândan çıkan bir kadın, “Rebecca!” diye seslendi. Onu görmemle birlikte kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu; kadın, annem ve Sarah teyzemin bir karışımı gibi görünüyordu.

Rebecca hiçbir şey söylemeden hayalet görmüşçesine bana bakıyordu. Annesi kızının bu kadar dikkatli bir şekilde nereye baktığını anlamak için kafasını kaldırdığında soluğunu tuttu. Bakışları tenimde bir ürperti yarattı, o da bir cadıydı.

Çörek dükkânına doğru yürümeye başladım. Her adım beni iki cadiya daha çok yaklaşıtıyordu. Annesi, Rebecca'yı eteklerinin kıvrımları arasında korumaya alırken çocuk kurtulmak için kıvrandı.

Bana daha yakından bakmaya çalışan Rebecca, "Aynı nineme benziyor," diye fısıldadı annesine.

Annesi, "Şişt," diye susturdu onu. Bana özür dilercesine baktı. "Anneannenin öldüğünü biliyorsun Rebecca," dedi.

"Adım Diana Roydon." Omuzlarının üzerindeki tabelayı işaret ettim. "Burada, Hart and Crown'da yaşıyorum."

Kadın, Rebecca'yı daha yakınına çekti. "O halde siz..." Gözleri irileşti.

"Benim adım da Rebecca White," dedi kız annesinin tepkisine aldrmadan. Sendeleyerek hafif bir selam verdi. Bu da bir yerlerden tanıdıktı.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Blackfriars'a yeni mi taşındınız?" diye sordum. Bu tanıdık ama yabancı yüzlere olabildiğince uzun bakabilmek için konuşmamızı uzatmaya çabalıyordum.

"Hayır, Smithfield Pazarı'na yakın hastanenin yanında oturuyoruz," diye açıkladı Rebecca.

"Hastanede yer kalmadığında hastaları biz kabul ediyoruz." Kadın duraksadı. "Ben Bridget White, Rebecca da benim kızım."

Rebecca ve Bridget adlarının verdiği yakınlık bir tarafa, bu iki varlığı tanıdığımı iliklerime kadar hissediyordum. Bridget Bishop 1632 civarında doğmuştu ve Bishop'ların büyü kitabında geçen ilk isim Bridget'in anneannesi Rebecca Davies'e aitti. Şimdi on yaşındaki bu kız evlenerek bu ismi alacak olabilir miydi?

Rebecca boynuma dikkatle bakıyordu. Uzandım. *Ysabeau'nun küpeleri*.

Geçmişe gelirken üç nesneden yararlanmıştım; el yazması *Doktor Faustus*'un bir nüshası, gümüş bir satranç taşı ve Bridget Bishop'ın beğinde gizlenmiş bir küpe. Bu küpe. Uzanarak altın teli kulağımdan çıkardım. Jack'le olan ilişkimden öğrendiğim kadarıyla, bir çocukta kalıcı bir izlenim bırakabilmek için doğrudan göz teması kurulması gerekiyordu. Gözüyle aynı seviyeye gelmek için çömeldim.

"Bunu benim için emniyetli bir şekilde saklayacak birisine ihtiyacım var," dedim. Küpeyi ona uzattım. "Bir gün buna ihtiyacım olacak. Benim için saklar mısın?"

Rebecca bana ciddi bir yüzle bakarak başını salladı. Elini tuttum, aramızda bir farkındalık akımı oluştu ve küpeleri avuçlarının içine koydum. Parmaklarını sıkıca kapattı. Sonradan Bridget'a fısıldayarak, "Alabilir miyim, anne?" diye sordu.

"Bence bir sakıncası yok," dedi annesi temkinli bir biçimde. "Haydi, Rebecca. Artık gitmemiz gerekiyor."

Ayağa kalkarken Rebecca'nın omuzlarına hafifçe vurdum. Annesinin gözünün içine baktım. "Teşekkür ederim."

Üzerimde beni dürten bir bakış hissettim. Christopher Marlowe'un yüzüne bakmak için Rebecca ve Bridget'ın gözden kaybolmasını bekledim.

"Bayan Roydon." Kit'in sesi boğuktu ve ölü gibi görünüyordu. "Walter, bu gece ayrılacağınızı söyledi."

"Sana söylemesini ben istedim," diyerek Kit'i gözlerime bakması için zorladım. Düzeltebileceğim bir başka şey de buydu. Matthew'un bir zamanlar en yakın arkadaşı olan bu kişiyle uygun bir şekilde vedalaşmasını sağlayabilirdim.

Kit yere bakarak yüzünü gizledi. "Buraya hiç gelmemeliydim."

"Seni affediyorum, Kit."

Bu sözler karşısında Marlowe büyük bir şaşkınlıkla başını kaldırdı, dili tutulmuş gibi, "Neden?" diye sordu.

"Çünkü onu seviyorsun. Çünkü Matthew bana olanlar yüzünden seni suçladığı sürece bir parçası hep seninle kalacak, sonsuza kadar," diye açıkladım. "Yukarı gel de onunla vedalaş."

Matthew sahanlıkta yanımda birini getirdiğini bilerek bizi bekliyordu. Dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurduktan sonra yatak odamıza doğru yürüdüm.

"Baban seni affetti," diye mırıldandım. "Sen de Kit'e aynı hediyeyi ver."

Sonra da kalan azıcık zamanda aralarımı olabildiğince düzeltmeleri için onları yalnız bıraktım.

Birkaç saat sonra Thomas Harriot'a çelik bir boru uzattım. "İşte yıldız gözlüğün, Tom."

Fare kapanlarının ve saatlerin meşhur ustası Mösyö Vallin, “Bunu bir silah namlusundan yaptım, elbette üzerinde bazı düzenlemeler yaparak,” diye açıkladı. “Bayan Roydon’ın istediği gibi yazı da kazıdım.”

Cihazın diğer tarafında gümüş harflerle bir açıklama yazısı vardı. N. VALLIN ME FECIT, T. HARRIOT ME INVENT, 1591.

Beni N. Vallin yaptı, T. Harriot keşfetti, 1591 yazılmıştı. Mösyö Vallin’e sıcak bir şekilde gülümsedim. “Mükemmel olmuş.”

“Şimdi aya bakabilir miyiz peki?” diye bağırdı Jack kapıya doğru koşarak. “Şimdiden Azize Mildred’deki saatten büyük görünüyor.”

Böylece, matematikçi ve dilbilimci Thomas Harriot, Hart and Crown’da, evimizin avlusunda, tavan arasından getirilen eski püskü hasır bir sandalyede otururken bilimde tarih yazmış oldu. İki mercekli uzun borudan dolunaya bakarak mutlulukla iç geçirdi.

“Jack, şuna bak, aynı Senyör della Porta’nın söylediği gibi.” Tom heyecanlı yardımcısını dizine oturatarak, tek gözünü borunun bir ucuna yerleştirmesini sağladı. “Biri içbükey, diğeri dışbükey iki mercek eğer doğru mesafede yerleştirilirlerse çözümün ta kendisi olurlar.”

Jack’ten sonra hepimiz sırayla aya baktık.

Hayal kırıklığına uğrayan George Chapman, “Şey, aslına bakarsanız beklediğim bu değildi,” dedi. “Sizce de ayın daha dramatik olması gerekmez miydi? Şairlerin gizemli ayını buna tercih ederim, Tom.”

“Hiç de kusursuz görünmüyor,” diye şikâyet etti, gözlerini ovuşturup yeniden bakmak üzere boruya eğilen Henry Percy.

“Elbette kusursuz değil, hiçbir şey kusursuz değildir,” dedi Kit. “Filo-zofların söylediği her şeye inanamazsın, Hal. Yoksa mahvolur gidersin. Felsefenin Tom’un işine ne kadar az yaradığına bir bak.”

Matthew’a bakıp sıırıttım. Gece Okulu’nun atışmalarından çok uzun süre mahrum kalmıştık.

“En azından Tom, hayatımı kazanma konusunda tanıdığım oyun yazarlarından daha becerikli.” Walter eğilerek aya baktı ve ıslık çaldı. “Keşke Virginia’ya gitmeden önce bu keşfi yapmış olsaydın, Tom. Gemideyken karşı kıyıyı güvenli bir biçimde gözlemleyebilmek için çok yardımı olurdu. Şuna bir bak Gallowglass ve hatalysam beni düzelt.”

“Sen hata yapmazsın ki, Walter,” dedi Gallowglass Jack’e göz kırparak. “Bunları sen de öğrenmelisin, Jack. Patron her zaman haklıdır.”

Alsop Nine ve Susanna’yı da bize katılmaları için davet etmiştim, hatta Tom’un yıldız gözlüğüyle gökyüzünü gözlemlemişlerdi. İkisi de icattan fazla heyecanlanmış görünmüyordu ama gerektiği gibi heyecanlı sesler çıkarmayı ihmal etmediler.

“Erkekler neden bu ıvr zıvıra kafayı takıyor ki?” diye fısıldadı Susanna bana. “Onlara ayın yüzeyinin kusursuz olmadığını bu alet olmadan da söyleyebilirdim. Gözleri yok mu bunların?”

Bir süre sonra, gökyüzünü seyretme zevkinin yerini vedalaşmanın acısı aldı. Annie’yi, Susanna’nın şehrin karşı yakasında oturan yaşlı kadına yardım etmek için fazladan bir yardımcıya gerek duyduğu bahanesiyle Alsop Nine’yle gönderdik. Ona çabucak veda ettiğimde Annie bana karsızca baktı.

“İyi misiniz, Bayan Roydon, isterseniz sizinle kalayım.”

“Hayır, Annie. Teyzen ve Alsop Nine’yle birlikte gitmelisin.” Gözlerimi kırpıştırarak gözyaşlarıma engel oldum. Matthew’un sürekli insanlarla vedalaşmaya nasıl dayandığını merak ettim.

Ardından Kit, George ve Walter, Matthew’la boğuk seslerle vedalaştılar.

“Hadi gel Jack, sen ve Tom benimle eve geliyorsunuz,” dedi Henry Percy. “Henüz vakit erken.”

“Gitmek istemiyorum,” dedi Jack. İri gözlerle Matthew’a döndü. Oğlan yaklaşan değişimi hissetmişti.

Matthew, Jack’in önünde çömeldi. “Korkacak bir şey yok, Jack. Üstat Harriot ve Northumberland Lordu’nu tanıyorsun. Sana zarar gelmesine izin vermezler.”

“Ya yine kâbus görürsem?” diye fısıldadı Jack.

“Kâbuslar, Üstat Harriot’ın yıldız gözlüğü gibidir. Işık oyunu gibi uzaktaki bir şey yakında ve olduğundan daha büyük görünür.”

“Ya.” Jack, Matthew’un cevabını düşündü. “Yani rüyamda bir canavar görsem bile bana ulaşamaz, öyle mi?”

Matthew başını salladı. “Ama sana bir sır vereceğim; rüyalarsa kâbusların tam tersidir. Rüyaında sevdiğin birini görürsen o kişi uzakta olsa

bile sana yakın görünür.” Ayağa kalkıp sessizce kutsar gibi elini Jack’in başına koydu.

Jack ve vâsileri ayrıldıktan sonra geriye bir tek Gallowglass kaldı. Büyü kutumdan sicimlerimi alarak içinde birkaç küçük şey bıraktım: bir çakıl taşı, beyaz bir tüy, üvez ağacı parçası, takularım ve babamın giderken benim için bıraktığı not.

Gallowglass kutuyu elimden alarak, “Bunlarla ben ilgilenirim,” diye söz verdi. Onun kocaman ellerinde kutu tuhaf bir biçimde ufacık kalmıştı. Beni kucakladı.

Gözlerimi yumdum ve kulağına, “Diğer Matthew’a çok iyi bak ki bir gün beni bulabilsin,” diye fısıldadım.

Sonra onu bırakıp geri çekildim. İki de Clermont, de Clermont tarzında kısa ama duygulu bir biçimde vedalaştı. Pierre, dışarıda Cardinal’s Hat’ta atlarla birlikte bizi bekliyordu. Matthew, eyere çıkmama yardım ettikten sonra kendi atma bindi.

Pierre, “Elveda, *madame*,” diyerek dizginleri bıraktı.

Gözlerim yeniden doldu, “Hoşça kal, dostum,” diye karşılık verdim.

Pierre, Matthew’a bir mektup uzattı. Üzerinde Philippe’in mührünü fark ettim. “Babanızın talimatları, *milord*.”

“Eğer, Edinburgh’da iki gün içinde ortaya çıkmazsam, beni aramaya gel,” dedi.

Pierre, “Geleceğim,” diye söz verdikten sonra Matthew atını sürdü ve Oxford’a yönlendik.

Üç kez at değiştirdikten sonra, güneş doğmadan önce Old Lodge’a ulaştık. Françoise ve Charles gönderilmiş olduğu için ikimiz yalnızdık.

Matthew, Philippe’in mektubunu masasının üzerine bıraktı, bu şekilde 16. yüzyıl Matthew’u onu rahatlıkla fark edebilecekti. Mektupta acil bir iş nedeniyle İskoçya’ya gitmesi gerektiği yazıyordu. Matthew Roydon İskoçya’da Kral James’in sarayında bir süre kalacak, sonra da Amsterdam’da yeni bir hayata başlamak üzere ortadan kaybolacaktı.

Matthew parmak ucuyla mektuba dokundu. “İskoçya Kralı, beni eski halimle görmekten mutluluk duyacak,” dedi. “Cadıları kurtarmak için başka hiçbir girişim yapmayacağım kesin görünüyor.”

“Sen bir şeyleri değiştirdin, Matthew,” dedim. “Şimdi kendi zamanımızdaki sorunları halletmemiz gerekiyor.”

Aylar önce kendi zamanımızdan geldiğimiz yatak odasına girdik.

“Biliyorsun, onca yüzyılı aşım tam olarak geldiğimiz zaman ve yere ulaşabileceğimizden emin değilim,” diye uyardım onu.

“Bunu daha önce açıklamıştım, *mon coeur*. Sana güveniyorum.” Matthew koluma girdi. “Hadi geleceğimizle yeniden buluşalım.”

“Hoşça kal ev,” dedim ilk evimize son kez bakarak. Onu yeniden göreceğimi bilsem bile, bu haziran sabahında ayrıldığımız evle aynı olmayacaktı.

Odanın köşelerindeki mavi ve kehribar renkli iplikler gerildi ve sabırsızca bir ağıt yakarak odayı ışık ve sesle doldurdu. Derin bir soluk alarak kahverengi sicimi düğümledim. Uçlarını serbest bıraktım. Matthew ve üzerimizdeki kıyafetler dışında, geleceğe götürdüğüm tek şey elimdeki dokuma sicimleriydi.

“Birinci düğümle, büyüünün etkisi başladı,” diye fısıldadım. Zamanın gürültüsü yaptığım her düğümle artarak çılgılık ve ağıtlar neredeyse sağır edici bir noktaya ulaşmıştı.

Dokuzuncu sicimin uçları birleşirken, ayaklarımızı yerden kaldırdık ve çevremizdeki her şey yavaşça yok olup gitti.

KIRKINCI BÖLÜM

Tüm İngiliz gazeteleri aynı başlığın versiyonlarıyla bezenmişti ama Ysa-beau, en zekice olanın *Times*'ın başlığı olduğunu düşünüyordu.

Uzayı Görme Yarışını Bir İngiliz Kazandı

30 Haziran 2010

Oxford Üniversitesi Bilim Tarihi Müzesi'nde çalışan, erken dönem bilimsel araçlar uzmanı Anthony Carter, bugün Elizabeth dönemi matematikçisi ve astronomu Thomas Harriot ve Huguenot döneminde dinsel nedenlerle Fransa'dan kaçan saat yapımcısı Nicholas Vallin'in isimlerini taşıyan mercekli teleskobun gerçek olduğunu doğruladı. İsimlere ek olarak teleskobun üzerinde 1591 yılı oyması da bulunuyor.

Bu keşif, bilim ve tarih çevrelerini heyecana boğdu. Yüzyıllar boyunca, İtalyan matematikçi Galileo Galilei'nin ilkel teleskop teknolojisini Hollandalılardan alarak ilk kez 1609 yılında ayı izlemek için kullandığı sanılıyordu.

"Tarih kitapları yeniden yazılmak zorunda," diyor Carter şöyle ekledi: "Giambattista della Porta'nın *Doğal Büyü* kitabını okuyan Thomas Harriot, içbükey ve dışbükey merceklerin birlikte kullanılarak hem yakın hem de uzaktaki nesnelerin olduğundan daha büyük ve net görülebileceği bilgisinden yola çıktı."

Thomas Harriot'ın astronomi bilimine olan katkılarının bugüne kadar gözden kaçmasının nedenlerinden biri de bunları yayımlamamış ve yalnızca "Gece Okulu" olarak da bilinen grubun üyeleriyle paylaşmış olmasıydı. Walter Raleigh ve Henry Percy'nin (Büyücü Northumberland Lordu olarak da biliniyor) himayesi

altında Harriot, ilgi alanlarını araştırma konusunda ekonomik bir sıkıntı yaşamadı.

Teleskop, Bay I.P. Riddell tarafından, Harriot'a ait matematik çalışmalarının saklanmış olduğu bir kutu ve yine Vallin'in imzasını taşıyan bir fare kaparıyla birlikte bulundu. Duvara gizlenmiş kutu, Bay Riddell, Alnwick'teki Percy ailesine ait konutun yakınlardaki Aziz Michael Kilisesi'nin çanlarını tamir ederken, Azize Margaret'ın ejderi öldürdüğü resmin yer aldığı goblenin kuvvetli bir rüzgârla uçuşması sonucunda ortaya çıktı.

Dr. Carter yaptığı açıklamada, bu döneme ait cihazlarda bu kadar çok belirleyici işaretin bulunmasının ender bir durum olduğunu ve teleskobun üzerinde bulunan tarihin de doğruladığı gibi yapım yılının 1591-92 olduğunu belirtti. Carter, bunun bilimsel aletler tarihinde önemli bir gelişme olduğunu bilen, soyağacı ve kökenini cihazın üzerine kayıt etmek için sıradışı bir yöntemle başvuran Nicholas Vallin'e çok şey borçlu olduğumuzu ekledi.

"Onu satmayı reddediyorlar," dedi kapı çerçevesine yaslanan Marcus. Kollarını kavuşturmuş ve ayaklarını çapraz yapmış hali Matthew'a çok benziyordu. "Alnwick Kilisesi görevlilerinden Northumberland Lordu'na hatta Newcastle Piskoposu'na kadar herkesle konuştum ama önerdiğin küçük servet karşılığında bile teleskoptan vazgeçecek gibi görünmüyorlar. Ama fare kapanını almamız için onları ikna ettim sanırım."

"Bütün dünya biliyor," dedi Ysabeau. "*Le Monde* bile haberi vermiş."

"Hikâyenin yayınlanmasını engellemek için daha çok çaba göstermeliydik. Bu cadılara ve müttefiklerine hayati bilgiler verebilir," dedi Marcus. Sept-Tours'da yaşayanlar, Konsil'in, Matthew ve Diana'nın tam olarak nerede olduğunu keşfetmesi durumunda ne yapacağı konusunda haftalardır endişe içindeydi.

"Phoebe ne düşünüyor?" diye sordu Ysabeau. Kararlı bir ifadesi olan bu yumuşak huylu, dikkatli insandan görür görmez hoşlanmıştı.

Marcus'un yüzü yumuşadı. Şimdi, Matthew'un buradan ayrılmadan önceki hali gibi görünüyordu; mutlu ve pervasız. "Teleskobun bulunmasıyla oluşan zarar hakkında konuşmak için henüz erken olduğunu düşünüyor."

“Zeki kız,” diye gülümsedi Ysabeau.

“Ne yapacağımı bilemiyorum...” diye söze girdi Marcus. Yüzünde ateşli bir ifade belirmişti. “Onu seviyorum, *grand-mère*.”

“Elbette seviyorsun, o da seni seviyor.” Mayıstaki olaylardan sonra, Marcus onun ailenin diğer üyeleriyle kalmasını istemiş ve Sept-Tours’a getirmişti. İkisi ayrılmaz bir bütün gibiydi. Phoebe, de Clermont’ların evinde karşılaştığı vampirler, cadılar ve iblisler karşısında dikkate değer bir olgunluk göstermişti. Eğer dünyada insanlar dışında yaratıkların olduğuna şaşırdıysa bile bunu belli etmemişti.

Marcus’un Cemaati giderek kalabalıklaşmıştı. Matthew’un asistanı Miriam, Philippe’in kızı Verin ve onun eşi Ernst de şatonun daimi sakinleri arasına katılmışlardı. Ysabeau’nun yerinde duramayan torunu Gallowglass, altı hafta boyunca orada kalarak herkesi şoke etmişti. Şu anda bile hiçbir ayrılma belirtisi göstermiyordu. Sophie Norman ve Nathaniel Wilson’ın bebekleri Margaret, Ysabeau’nun çatısı altında doğmuş ve bebek Ysabeau’dan sonra şatoda en çok sözü geçen ikinci kişi haline gelmişti. Nathaniel’in annesi Agatha da torununun yaşadığı şatoya gelir gider olmuştu. Matthew’un en yakın dostu Hamish için de aynı şey geçerliydi. Baldwin bile arada sırada uğruyordu.

Ysabeau hayatının hiçbir döneminde böyle bir ev halkına şato sahibiliği yapacağını düşünmemişti.

“Sarah nerede?” diye sordu Marcus çevresindeki uğultuya kulak kabartarak. “Onu duyamıyorum?”

“Yuvarlak Kule’de.” Ysabeau keskin tırnağını gazetede ki makalenin etrafında dolaştırarak onu sayfadan düzgün bir şekilde ayırdı. “Sophie ve Margaret bir süredir onunla oturuyor, Sophie’nin dediğine göre Sarah nöbet tutuyor.”

“Ne için? Ne oldu ki?” dedi Marcus gazeteyi kaparak. Bütün sabah boyunca gazeteleri okumuştı. Nathaniel’in çözümlemek ve ayırmak için bulduğu yöntemle para piyasalarındaki ve servet dağılımındaki belli belirsiz oynamaların izini sürmüştü. Böylece Konsil’in bir sonraki hamlesine hazırlıklı olabilirdi. Phoebe’siz bir dünya tasavvur edemiyordu ama Nathaniel da onun için bir o kadar vazgeçilmez hale gelmişti. “Şu kahrolası teleskop sorun olacak. Biliyorum bunu. Konsil’in tüm ihtiyacı

zaman yürüyüşü yapabilen bir cadı ve bu hikâyeydi. Elllerinde geçmişe dönüp babamı bulmak için ihtiyaçları olan her şey olacak.”

“Eğer baban hâlâ oradaysa bile daha uzun süre kalacağını zannetmiyorum”

“Gerçekten mi *grand-mère*? diye sordu sesinde sabırsızlıkla. Dikkati hâlâ Ysabeau’nun *Times*’tan kestiği haberi çevreleyen yazılardaydı. “Bunu nasıl bilebilirsin?”

“İlk önce minyatürler ortaya çıktı, sonra laboratuvar kayıtları, şimdi ise bu teleskop. Ben gelinimi iyi tanırım. Teleskop meselesi, Diana’nın kaybedecek hiçbir şeyi kalmadığı zaman kalkışabileceği bir hareket.” Ysabeau, torununun yanından geçti. “Diana ve Matthew eve dönüyor.”

Marcus’un yüz ifadesinden bir şey anlaşılmıyordu.

Ysabeau kapının yanında durarak alçak sesle, “Babanın dönüyor olmasına daha çok sevinmeni beklerdim,” dedi.

“Son birkaç ay gerçekten zordu,” dedi Marcus ciddi bir ifadeyle. “Kon-sil, kitabı ve Nathaniel’in kızını istediğini açıkça belirtti. Diana buraya geldiğinde...”

“Hiçbir şey onları durduramayacak.” Ysabeau yavaşça nefes aldı. “En azından artık Diana ve Matthew’a, geçmişte bir şey olacak diye endişelenmeyeceğiz. Sept-Tours’da hep beraber olacak, hep beraber savaşağız.” *Hep beraber öleceğiz.*

“Geçen kasımdan bu yana çok şey değişti.” Marcus, sanki bir cadıymış da oradan geleceği görebilecekmiş gibi masanın üzerindeki parlak yüzeyine daldı.

“Onların hayatında da çok şey değişti sanıyorum. Ama babanın sana olan sevgisi değişmez. Sarah’nın şimdi Diana’ya ihtiyacı var, senin de Matthew’a.”

Ysabeau, gazete kupürünü alarak Yuvarlak Kule’ye yöneldi ve Marcus’u düşünceleriyle baş başa bıraktı. Orası bir zamanlar Philippe’in en sevdiği hapisaneydi, şimdiyse aileye ait eski evrakların deposu olarak kullanılıyordu. Üçüncü kattaki odanın kapısı yarı açık olmasına rağmen Ysabeau hafifçe kapıyı çaldı.

“Kapıyı çalmak zorunda değilsin, burası senin evin.” Sarah’nın boğuk sesi içtiği sigara ve viskinin ölçüsüydü.

“Bu şekilde davranacaksan, konuğun olmadığımı seviniyorum,” dedi Ysabeau sert bir sesle.

“Konuğum mu?” Sarah sessizce güldü. “Seni evime asla sokmazdım.”

“Vampirlerin genelde davete ihtiyacı olmaz.” İki kadın birbirlerini iğneleme konusunda ustalaşmıştı. Marcus ve Em, onları düzeyli iletişim kurallarına uymaları için ikna etmeye çalışmıştı ama iki klan reisi sert atışmalarının aralarındaki kırılan güç dengesini korumaya yardım ettiğini biliyordu. “Burada oturmamalısın, Sarah.”

“Neden? Üşeterek öleceğim diye mi korkuyorsun?” Sarah’ın sesi aniden acıyla doldu ve vücudu sanki darbe almış gibi iki büklüm oldu. “Tanrıça yardımcım olsun, onu çok özledim. Ysabeau, bunun bir rüya olduğunu söyle ne olur, Emily’nin hâlâ hayatta olduğunu söyle bana.”

Ysabeau elinden geldiği kadar nazikçe, “Hayır, bu bir rüya değil,” dedi. “Onu hepimiz özliyoruz, içinin bomboş olduğunu ve çok acı çektiğini biliyorum, Sarah.”

“Ve bu geçecek değil mi?” dedi Sarah boğuk bir sesle.

“Hayır, geçmeyecek.”

Sarah, Ysabeau’nun sertliği karşısında şaşırarak kadına bakakaldı.

“Her gün Philippe’i özliyorum. Güneş doğar doğmaz kalbim onun için sızlamaya başlıyor. Sesini arıyorum ama sessizlik buluyorum. Dokunuşunu özliyorum. Güneş battığında eşimin bu dünyadan gittiği ve onun yüzünü bir daha hiç göremeyeceğim gerçeğine teslim oluyorum.”

“Eğer iyi hissetmemi sağlamaya çalışıyorsan bilmelisin ki hiç işe yaramıyor,” dedi Sarah sicim gibi gözyaşları akıtarak.

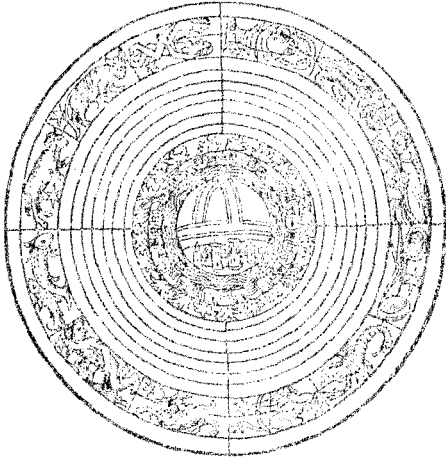
“Emily, Sophie ve Nathaniel’in çocuğunun yaşaması için öldü. Sana söz veriyorum, onun ölümünde parmağı olanlar bunun bedelini ödeyecek. de Clermont’lar intikam alma konusunda çok iyidir, Sarah.”

“İntikam alınırsa daha mı iyi hissedeceğim?” Sarah gözyaşlarının arkasından gözlerini kısarak baktı.

“Hayır ama Margaret’in büyüdüğünü görmenin mutlaka faydası olacak. Bunun da.” Ysabeau, gazete kupürünü cadının kucığına bıraktı. “Diana ve Matthew eve dönüyor.”

VI. KISIM

**Yeni Dünya,
Eski Dünya**

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

Old Lodge'un geçmişteki halinden gelecekteki haline ulaşma çabalarım başarısız olmuştu. Mekânın görüntüsü ve kokusuna odaklanmış, Matthew ve beni eve bağlayan kahverengi, yeşil ve altın rengi ipleri görmüştüm ama parmaklarımın arasından tekrar tekrar kaymışlardı.

Old Lodge yerine Sept-Tours'u denedim. Bizi şatoya bağlayan ipler, Matthew'un kendine özgü, gümüş karışan kırmızı ve siyah renkleriyle boyalıydı. Evi tanıdık yüzlerle birlikte hayal ettim, Sarah ve Em, Ysa-beau ve Marthe, Marcus ve Miriam, Sophie ve Nathaniel. Ama güvenilir limana ulaşamadım.

Artan paniğimi görmezden gelerek, varış noktası olarak yüzlerce alternatif olasılığı değerlendirdim. Oxford? Modern Londra'daki Blackfriars metro istasyonu? Aziz Paul Katedrali?

Parmaklarım zamanın çözgüsü ve örgüsündeki aynı ipliğe, ipeksi ve akıcı değil, sert ve kaba olan ipliğe dönüp duruyordu. Kıvrımı boyunca parmaklarımla ilerlediğimde bunun bir ip değil, görünmeyen bir ağaca bağlı bir kök olduğunu fark ettim. Bunu anlamamla birlikte sendeledim ve Bishop'ların evinin bir odasına düştüm.

Evdeydim. Ellerimin ve dizlerimin üzerine düşmüştüm, düğümlü sicimler yer ile avuçlarım arasında düzleşti. Yüzyılların cilasası ve yüzlerce Bishop'ın ayak basışıyla geniş çam döşemeler çok uzun zaman önce kayganlaşmıştı. Ellerimin altında tanıdık, değişen dünyada kalıcı bir şeyin simgesiydiler. Girişteki salonda beni bekleyen teyzelerimi görecekmış gibi etrafıma bakındım. Madison'a geri dönmek o kadar kolay olmuştu ki bize rehberlik ettiklerinden emindim. Ama Bishop Evi'nin havası, Cadılar Bayramı'ndan bu yana kimseler uğramamışçasına durgun ve ölüydü. Hayaletler bile evde yok gibiydi.

Matthew da hemen yanımda diz çökmüştü. Benimle hâlâ kol kolaydı ve zamanda hareketin stresiyle kasları titriyordu.

“Yalnız mıyız?” diye sordum.

Evin havasını kokladı. “Evet,” dedi.

Yumuşak cevabıyla birlikte ev uyandı. Durgun ve cansız hava ağır ve huzursuz bir hale geldi. Matthew bana bakarak gülümsedi. “Saçların yine değişmiş.”

Bukleli kıvılcı sarı saçların yerini düz, ipeksi, daha parlak kıvılcı saçlar almıştı. Tıpkı annemin saçları gibiydiler.

“Zaman yürüyüşünden olsa gerek.”

Ev gıcırdadı ve sızlandı. Her an patlayacakmış gibi enerjisini topladığını hissettim.

“Biziz, ben ve Matthew.”

Sözcüklerim yatıştırıcıydı ama sesim tuhaf bir biçimde aksanlı ve kulak tırmalayıcı çıkmıştı. Neyse ki ev onu tanıdı ve rahatlatarak iç geçirdi. Bacadan tanıdık olmayan bir papatya ve tarçın kokusu geldi. Omzumun üzerinden şömineye ve onu çevreleyen çatlak lambriye bakıp telaşla ayaklandım.

“Bu da ne de böyle?”

Izgaranın altından bir ağaç çıkmıştı. Kara gövdesi bacayı tamamen doldurmuş, dalları taştan ve şöminenin çevresindeki lambriiden çıkmıştı.

“Mary’nin imbiğindeki ağaca benziyor.” Matthew siyah kadife pantolonu ve nakışlı keten gömleğiyle şöminenin dibine çömeldi. Parmağıyla ağaç kabuğunun içindeki küçük bir gümüş topağa dokundu. Benimki gibi onun da sesi hâlâ zaman ve mekânın dışında gibiydi.

“Bu senin hacı nişanına benziyor.” Lazarus tabutunun hatları güçlükle seçiliyordu. Uzun siyah eteğimle yanında çömeldim.

“Sanırım öyle. Kutsal yağ şişesinin içinde, kutsal su koymak için iki varaklı oyuk vardı. Oxford’u terk etmeden önce bir oyuğu senin, ötekini de benim kanımla doldurmuştum.” Matthew’un gözleri benimkilerle buluştu. “Kanlarımızın böyle yakın durması, bana hiç ayrılmayacağımız hissini veriyordu.”

“Görünüşe göre yağ şişesi ısıya maruz kalmış ve kısmen erimiş. Eğer şişenin içi varaklıysa kanla birlikte cıva da açığa çıkmış olmalı.”

“Yani bu ağaç, Mary’nin Dianae ağacıyla aynı içeriklerden ortaya çıktı.” Matthew başını kaldırıp çıplak dallara baktı.

Papatya ve tarçın kokusu yoğunlaştı. Ağaç çiçek açmaya başlamıştı. Ama bunlar bilinen meyve ya da çiçeklere benzemiyorlardı. Bunun yerine dallardan bir anahtar ve bir parşömen kâğıdı fıskırdı.

“Bu el yazmasının sayfası,” dedi Matthew onu ağaçtan çekerek.

“Bu da 21. yüzyılda kitabın hâlâ bozulmuş ve eksik olduğu anlamına geliyor. Geçmişte yaptığımız hiçbir şey bu gerçeği değiştirmedir.” Sakinleşmek için bir soluk aldım.

“Bu durumda Ashmole 782, Bodleian Kütüphanesi’nde emniyetli biçimde saklı duruyor olabilir,” dedi Matthew usulca. “Bu anahtar da bir arabaya ait.” Daldan anahtarı çekti. Aylardır at ya da gemi dışında hiçbir ulaşım aracına binmemiştim. Pencereden baktım ama orada bizi bekleyen bir araç göremedim. Matthew’un gözleri benimkileri izledi.

“Marcus ve Hamish, planlandığı gibi, onlardan yardım istemeden Sept-Tours’a gidebilmemiz için mutlaka bir şeyler ayarlamıştır. Şu anda ne olur ne olmaz diye Avrupa ve Amerika’da bizi bekleyen bir sürü araba olduğuna eminim. Ama bunları görünürde bırakmış olacaklarını sanmam,” diye konuşmasını sürdürdü.

“Ama burada garaj yok.”

“Bira ambarı!” Matthew’un eli otomatik olarak anahtarı cebine atmak üzere harekete geçti ancak pantolonunda böyle modern bir kolaylık bulunmuyordu.

“Acaba bizim için giysi de bırakmışlar mıdır?” İşlemeli ceketimi ve kabarık eteklerimi işaret ettim. 16. yüzyılın asfaltsız Oxford yolları nedeniyle kıyafetlerim hâlâ toz toprak içindeydi.

“Gidip bakalım.” Matthew, anahtar ve Ashmole 782’nin sayfasıyla oturma odası ve mutfığa yöneldi.

Ekose duvar kâğıdı ve antika buzdolabına bakarak, “Hâlâ kahverengi,” diye söylendim.

“Hâlâ yuva,” dedi Matthew beni kollarının arasına alarak.

“Em ve Sarah olmadan değil.” Aylardır kalabalık bir evde yaşadıkten sonra, modern ailemiz bana kırılğan ve ufak geliyordu. Burada fırtınalı gecelerde dertlerimi paylaşabileceğim bir Mary Sidney yoktu. Susanna

ya da Alsop Nine öğleden sonra bir kadeh şarap içmek için uğrayıp son büyüümü kusursuzlaştırmada bana yardım etmeyeceklerdi. Korsemi ve eteklerimi çıkarırken, Annie'nin neşeli yardımını da alamayacaktım. Paspas ya da Jack ayağımıza dolanmayacaktı. Yardıma ihtiyacımız olduğunda, sorgusuz sualsiz koşup gelecek Henry Percy de yoktu artık. Kolumu Matthew'un beline dolayarak onun sağlam varlığını hissetmek istedim.

Ruh halimi anlayarak, "Bu acı zamanla yok olacak ama onları her zaman özleyeceksin," dedi.

"Bir cadıdan çok bir vampir gibi hissetmeye başlıyorum," dedim kederle. "Çok fazla veda, sevdiğim ve özlediğim çok fazla kişi var." Duvardaki takvimi fark ettim, kasım ayını gösteriyordu. Matthew'a gösterdim.

"Geçen yıldan bu yana buraya kimsenin gelmemiş olması mümkün mü?" diye meraklandı.

"Bir terslik olmalı," dedim telefona uzanarak.

"Yapma, Konsil telefonları dinliyor ve evi takip ediyor olabilir," dedi Matthew. "Sept-Tours'da bizi bekliyorlar, ister bir saatlik ister bir yıllık mesafede olsun, yapmamız gereken oraya gitmek."

Modern giysilerimiz kurutma makinesinin üzerindeydi, tozlanmamaları için bir yastık kılıfının içine konmuşlardı. Matthew'un evrak çantası da düzgün bir biçimde makinenin yanında duruyordu. En azından Em'in biz gittikten sonra buraya geldiği belliydi. Ondan başka hiç kimse böyle pratik davranmazdı. Elizabeth dönemi giysilerimizi katlayarak çarşaflara sardım, eski hayatımızın somut kalıntılarını öylece bırakmaya gönlüm elvermiyordu. Onları iki kolumun altında iki futbol topu gibi tuttum. Matthew, Ashmole 782'ye ait sayfayı deri çantaya koyarak dikkatle çantayı kapattı.

Meyve bahçesini ve tarlaları olası bir tehlikeye karşı gözden geçirdi. Ben de üçüncü gözümün yardımıyla kendi araştırmamı yaptım ancak ortalıkta kimsecikler yoktu. Bahçenin altındaki suyu görebiliyor, ağaçtaki baykuşu duyuyor, alacakaranlıkta yazın tatlılığını hissedebiliyordum ama hepsi buydu.

Matthew elimdeki bohçalardan birisini kaptı ve elimden tutarak, "Hadi gel," dedi. Açık alandan ambara koştuk. Matthew bütün gücüyle yüklenerek sürme kapıyı açmaya çalıştı ama kapı yerinden kıpırdamadı.

“Sarah kapıya büyü yapmış.” Kapının kolunu saran ve ahşabın dokusuna sızmış büyüyi görebiliyordum. “Oldukça da güçlü bir büyü.”

“Bozulamayacak kadar mı?” Matthew’un ağzı endişeyle gerilmişti. Endişelenmesine şaşırمامıştım çünkü en son buraya geldiğimizde Cadılar Bayramı kabaklarını aydınlatmayı bile becerememiştim. Büyü bağlarının serbest uçlarını bulunca sırttım.

“Düğüm atılmamış. Sarah iyi bir büyücü ama bir dokuyucu değil.” Elizabeth dönemi ipek sicimleri çorabımın bel lastiğine sıkıştırmıştım. Onları çekip serbest bıraktığımda, elimdeki yeşil ve kahverengi ipler uzanıp Sarah’nın büyüsunü kavradı. Kapı, usta hırsız Jack’in bile açabileceğinden hızlı açıldı.

Sarah’nın Honda’sı içeride park edilmiş bizi bekliyordu.

“Bu arabaya seni nasıl sığdıracağız?” diye sordum.

“İdare ederim,” dedi Matthew. Giysilerimizi arka koltuğa fırlattı, evrak çantasını bana uzattı ve iki büküm sürücü koltuğuna sığıştı. Birkaç denemeden sonra araba çalıştı.

“Şimdi nereye?” diye sordum kemerimi bağlarken.

“Syracuse, sonra Montreal ve Amsterdam. Orada bir evim var.” Matthew arabayı çayıra çıkardı. “Eğer bizi izleyen birileri varsa New York, Londra ya da Paris’te arayacaklardır.”

“Ama pasaportumuz yok,” dedim.

“Paspasın altına bak. Marcus, Sarah’ya oraya koymasını söylemiştir,” dedi. Kirli paspasları kaldırdığımda Matthew’un Fransız, benim Amerikan pasaportumu buldum.

Pasaportları naylon torbadan (bu da Em’in işi gibi görünüyordu) çıkarırken, “Seninki neden bordo?” diye sordum.

“Çünkü o diplomatik pasaport.” Matthew direksiyonu çevirip yola çıktı ve farları yaktı. “Bir tane de senin için olması gerekiyor.”

Fransız diplomatik pasaportumda ismim Diana de Clermont olarak geçiyor ve Matthew’la evli olduğum yazıyordu. Bu pasaport Amerikan pasaportumun içindeydi. Marcus’un fotoğrafımı orijinaline zarar vermeden nasıl çoğalttığını anlamam mümkün değildi.

“Günümüzde de ajan olarak mı çalışıyorsun?” diye sordum alçak sesle.

“Hayır. Burada da, ‘de Clermont’ ailesinden olmanın avantajını kullanıyorum.”

Syracuse'dan Diana Bishop olarak ayrılıp ertesi gün Avrupa'ya Diana de Clermont olarak girdim. Matthew'un, Amsterdam'daki evi Herengracht'ın en güzel bölümünde yer alan on yedinci yüzyıldan kalma bir malikâneydi. Bu evi, 1605'te İskoçya'dan ayrıldıktan sonra buraya geldiğinde almıştı.

Evde duş alıp giysilerimizi değiştirecek kadar kaldık. Madison'dan yola çıktığımızdan bu yana aynı taytı giyiyordum ama gömleğimi Matthew'unkilerden birisiyle değiştirdim. Matthew ise gazetelere göre haziran sonu olmasına rağmen her zamanki gri-siyah kaşmir yün kazağını üzerine geçirdi. Onca ay Matthew'un bacaklarını gördükten sonra şimdi onları görememek tuhaf geliyordu.

“Adil bir alışveriş,” dedi Matthew. “Ben de aylardır yatak odası dışında senin bacaklarını görmedim.”

Matthew yer altındaki garajda sevgili Range Rover'ını bulamadığında neredeyse kalp krizi geçiriyordu. Bunun yerine üstü açılabilir lacivert bir spor araba vardı.

Alçak arabayı görür görmez, “Onu öldüreceğim,” dedi Matthew. Evin anahtarını duvara tutturulmuş metal bir kutuyu açmak için kullandı. İçinde bir not ve anahtar vardı. “*Evine hoş geldin. Hiç kimse böyle bir araba kullanmanı beklemeyecektir. Hem güvenli, hem de hızlı. Diana'ya selam. M.*”

Arabanın uçakların kumanda paneline benzeyen parlak gösterge panosuna bakakaldım, “Bu nedir böyle?” diye sordum.

“Bir Spyker Spyder. Marcus örümcek kelimesinden esinlenerek isim verilmiş arabaları topluyor da.” Matthew arabanın kapılarını açmak istediğinde, kapılar bir jet uçağının kanatları gibi havaya kalktı. Matthew bir küfür savurdu. “Hayal edilebilecek en dikkat çekici araba.”

Matthew bir araba galerisinde arabayı daha büyük ve kullanımı bununki kadar eğlenceli olmayan başka bir tanesiyle değiştirene kadar ancak Belçika'ya varabilmiştik. Bu emniyetli, kutu gibi araçla Fransa'ya girdik ve Sept-Tours'a doğru giden Auvergne dağlarını tırmanmaya başladık.

Ağaçların arasından arada sırada kalenin gri-pembe taşlarını ve koyu renk bir kule penceresini görüyordum. Şu anki hali ve bitişişindeki kasaba ile 1590'da gördüğüm hali arasında karşılaştırma yapmadan edemiyordum. Bu kez Saint-Lucien'in üzeri gri bir duman tabakasıyla örtülü değildi.

Uzaktan gelen çan sesleriyle, akşam olması nedeniyle otlaklarından evlerine dönen keçileri görmek için başımı çevirdim. Ama Pierre, elinde meşalesiyle bizi karşılamak için koşturmuyordu. Şef mutfakta sülünlerin başını keserek hem vampirlerin hem de insanlar yemek hazırlamıyordu.

Elbette Philippe olmayacaktı. Gür kahkahalar, Euripides'ten aşırıldığı insanın zaaflarına dair kurnazca gözlemler ya da geleceğe döndüğümüzde karşılaşabileceğimiz sorunlarla ilgili işe yarar öngörüler de olmayacaktı. Philippe'in odaya girdiğini haber veren hızlı harekete ve gürleyen sesine hazırlanmayı bırakmam ne kadar zaman alacaktı? Kayınpederimi düşündüğümde kalbim acıyla buruldu. Her yerin aydınlık, her şeyin hızlı olduğu bu modern dünyada artık onun gibi kahramanlara yer yoktu.

"Babamı düşünüyorsun," diye mırıldandı Matthew. Bir vampirin kan alma ve bir cadının öpücüğünden oluşan sessiz ayınlerimiz birbirimizin düşüncelerini okuma yeteneğimizi güçlendirmişti.

"Sen de öyle," dedim. Fransa sınırını geçtiğimizden bu yana o da Philippe'i düşünüyordu.

"Öldüğü günden beri şato bana bomboş geliyor. Evet, güvenlik sağlıyor ama asla huzur vermiyor." Matthew şatoya baktı, sonra yeniden yola odaklandı. Arabadaki hava, sorumluluk ve bir oğulun babasının vasiyetine uygun bir hayat sürme ihtiyacıyla birden ağırlaşmıştı.

"Belki de bu kez farklı olur. Sarah ve Em orada, Marcus orada. Sophie ve Nathaniel'ı saymıyorum bile. Hatta Philippe de hâlâ orada, yokluğuna değil de varlığına odaklanmayı öğrenebilirsek tabii." Philippe, odalardaki gölgelerde, duvarlardaki her taşa olacaktı. Kocamın yüzünün sert güzelliğini incelemeye daldım, deneyimlerin ve acının onu nasıl şekillendirdiğini artık daha iyi görebiliyordum. Bir elimle karnımı sıvazlarken, diğeriyle çok ihtiyacı olduğunu bildiğim rahatlamayı sağlayabilmek için elini tuttum.

Parmakları parmaklarıma kenetlenip elimi sıktı. Sonra elimi bıraktı ve bir süre konuşmadık. Parmaklarım bir süre sonra sabırsızca bacağıma dövmeye başlamıştı bile, arabanın tavanını açarak şatonun ön kapısına uçmamak için kendimi zor tutuyordum.

Matthew yüzünde geniş bir gülümsemeyle, "Buna kalkışayım deme sakın," diyerek beni uyardı. Keskin bir virajı alırken ona gülümsedim.

“Acele et o zaman,” dedim, yerimde duramaz hale gelmiştim. Yalvarmalarına rağmen hızımız değişmedi. Sabırsızlıkla homurdandım. “Marcus’un arabasını değiştirmemeliydik.”

“Sabret, neredeyse geldik,” dedi Matthew. Vites değiştirirken *daha hızlı gitmem söz konusu bile olamaz* diye düşünüyordu.

“Sophie hamileyken, Nathaniel’in nasıl araba kullandığını söylemişti, hatırladın mı? ‘Yaşlı bir kadın gibi.’”

“Nathaniel’in gerçekten yaşlı bir kadın olsaydı –hele benim gibi yüzlerce yaşında olan bir kadın– nasıl araba kullanacağını düşün. Sen arabada olduğun sürece hayatımın sonuna kadar böyle araba kullanacağım.” Yeniden elime uzandı ve dudaklarına götürdü.

“Direksiyon iki elle tutulur, yaşlı bayan,” diye takıldım. Son virajı alıyorduk. Şatonun avlusu ile aramızda düz bir yol ve ceviz ağaçları kalmıştı yalnızca.

Acele et, diye sessizce yalvardım. Gözlerim Matthew’un kulesinin çatısına odaklanmıştı. Araba yavaşlarken şaşkınlıkla ona baktım.

Başını otomobilin ön camına doğru eğerek, “Bizi bekliyorlar,” diye açıkladı.

Sophie, Ysabeau ve Sarah, yolun ortasında, hareketsiz bir şekilde duruyorlardı.

İblis, vampir ve cadı... ve bir kişi daha. Ysabeau’nun kollarında bir bebek vardı. Gür kahverengi saçlarını ve tombul, uzun bacaklarını görebiliyordum. Bir eliyle vampirin bal rengi buklelerinden birisini sıkıca tutmuş, diğerini amirane bir şekilde bizim geldiğimiz yöne doğru uzatmıştı. Bebeğin bakışları üzerime odaklandığında, hafif ama yadsınamayacak bir karıncalanma hissettim. Sophie ve Nathaniel’in çocuğu, öngörüldüğü gibi bir cadıydı.

Emniyet kemerimi çözdüm ve Matthew arabayı durdurmadan kendimi yola attım. Gözlerimden yaşlar süzülüyordu, Sarah koşarak bana sarıldı. Bir anda pazen ve yünün tanıdık dokusu, vanilya ve haşhaş kokularıyla sarıldım.

Ev, diye düşündüm.

“Eve sağ salım dönmenize çok sevindim,” dedi Sarah heyecanla.

Sarah’nın omzunun üzerinden Sophie’nin bebeği nazıkçe Ysabeau’nun kucağından aldığını gördüm. Matthew’un annesinin yüzü her zamanki

gibi gizemli ve güzel görünüyordu ama bebeği verirken ağzının çevresinde fark ettiğim gerginlik, yoğun duyguların söz konusu olduğunu gösteriyordu. Bu ifadeyi Matthew'dan gayet iyi tanıyordum. Matthew'la ikisi o kadar çok benziyordu ki sanki Matthew vampir yapılmamış, Ysabeau'nun kendi et ve kanından olmuştu.

Sarah'nın kollarından ayrıldıktan sonra Ysabeau'ya yöneldim.

"Gideli o kadar zaman oldu ki geri döneceğinizden emin değildim. Sonra Margaret, onu yola çıkarmamızı istemeye başladı. Sağ salim dönebileceğinize inanmak yeniden mümkün hale geldi." Ysabeau, ona henüz söylemediğim bir bilgiyi bulmak için yüzümü araştırdı.

"Geri döndük ve kalmayı planlıyoruz," dedim. Uzun hayatı boyunca yeterince kayıp yaşamıştı. Hafifçe önce bir yanağımı, sonra diğerini öptüm.

"*Bien*," diye mırıldandı rahatlayarak. "Yalnızca Margaret değil, hepimiz burada kalmanızdan mutluluk duyacağız." Bebek, adının geçtiğini duyunca şarkı söylemeye ve elleriyle ayaklarını bana ulaşma çabasıyla hareket ettirmeye başladı. Ysabeau, "Akıllı kız," diye onu onayladı, Sophie ve Margaret'ın başlarını okşadı.

"Vaftiz kızını kucaklamak ister misin?" diye sordu Sophie. Tebessümü kocamandı ama gözleri yaşlarla doluydu. Susanna'ya çok benziyordu.

"Çok isterim." Bebeği kucağıma alıp karşılığında Sophie'nin yanağına bir öpücük kondurdum.

"Merhaba, Margaret," diye fısıldayarak bebeğin kokusunu içime çektim.

Margaret saçımdan bir tutamı kaptı ve yumruğunun içinde onu çekiştirmeye başladı.

"Sen çok yaramazsın," dedim gülerek. Ayaklarını kaburgalarımaya yapıştırıp homurdanarak itiraz etti.

"Balık burcu ama en az babası kadar inatçı," dedi Sophie. "Senin yerine törende Sarah bulundu. Agatha buradaydı. Gitti ama yakında gelir. O ve Marthe özel bir pasta yaptılar. İnanılmazdı. Margaret'in elbisesi de çok güzeldi. Sesin farklı çıkıyor, sanki yabancı bir ülkede çok uzun zaman kalmışsın gibi. Saçlarını da çok beğendim. Farklı görünüyorlar. Aç mısınız?" Sophie tıpkı Tom ve Jack gibi konuşurken daldan dala atlıyordu. Ailemle bir arada olduğum halde dostlarımla kayıbnı hissediyordum.

Margaret'ı alnından öpüp annesine geri verdim. Matthew, hâlâ Range Rover'ın açık kapısının arkasında bir ayağı arabada, diğeri Auvergne

toprağında, burada olup olmamamız gerektiğine karar verememiş gibi duruyordu.

“Em nerede?” diye sordum. Sarah ve Ysabeau bakiştılar.

“Şatoda herkes sizi bekliyor, neden oraya gitmiyoruz?” diye sordu Ysabeau. “Arabayı öylece bırak, birisi onu alır. Bacaklarını esnetmek istiyor olmalısın.”

Kolumu Sarah’ya dolayarak birkaç adım attım. Matthew neredeydi? Dönerek boştaki elimi uzattım. Gözlerimiz buluştuğunda sessizce, *Ailene gel, seni sevenlerle birlikte ol*, dedim.

Gülümsediğinde kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Ysabeau şaşkınlıkla tısladı, yaz havasında bir fısıltıdan daha yüksek çıkan bir sestti. “Kalp atışları. Seninki ve... iki tane daha?” Güzel, yeşil gözleri karnıma kaydı ve göz pınarında küçük kırmızı bir damla belirdi. Ysabeau hayretle Matthew’a baktı. Matthew başıyla onaylayınca annesinin kanlı gözyaşı büyüdü ve yanağından yuvarlandı.

“Ailemizde daha önce de ikizler olmuştu,” dedim açıklama olarak. Matthew ikinci kalp atışını Amsterdam’da, Marcus’un Spyder’ına binmemizden hemen önce fark etmişti.

“Benim ailemde de ikizler var,” diye fısıldadı Ysabeau. “O halde Sophie’nin rüyalarında gördükleri doğru. Sen hamilesin... Matthew’un çocuğunu taşıyorsun.”

“Çocuklarını,” diye cevap verdim gözyaşının yavaşça düşmesini izleyerek.

“O halde bu yeni bir başlangıç,” dedi Sarah kendi gözyaşlarını silerek. Ysabeau, teyzeme buruk bir tebessümle baktı.

“Philippe’in başlangıçlarla ilgili çok sevdiği bir deyiş vardı. Eski bir söz. Neydi hatırlıyor musun, Matthew?” diye sordu Ysabeau.

Matthew bir büyü onu arabada tutuyormuş da sonunda çözülivermiş gibi arabadan çıktı. Birkaç adım atarak yanıma geldi ve uzanıp elimi tutmadan önce annesini yumuşakça yanağından öptü.

“*Omni fine initium novum*,” dedi. En sonunda evine dönmüş gibi babasının topraklarına bakıyordu.

“*Her son, yeni bir başlangıçtır.*”

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

30 Mayıs 1593

Annie, küçük Diana heykelini, Üstat Marlowe'a söz verdiği gibi Peder Hubbard'a götürdü. Onu *weath*'ın avuçlarında görünce kalbi sıkışır gibi oldu. Bu küçük figür ona her zaman Diana Roydon'ı anımsatmıştı. Hanımının ani ayrılışının üzerinden iki yıl geçmesine rağmen onu hâlâ özlüyordu.

Heykelciği evirip çeviren Hubbard, "Başka bir şey söylemedi mi?" diye sordu. Işığı yansıtan avcının yayı sanki uçacakmış gibi duruyordu.

"Başka bir şey söylemedi Peder. Deptford'a gitmek için bu sabah ayrılmadan hemen önce, bu heykelciği size getirmemi emretti. Üstat Marlowe sizin ne yapacağınızı bildiğinizi söyledi."

Peder Hubbard, sadakta, Tanrıça'nın bekleyen oklarının yanına iliştilmiş bir kâğıt parçası fark etti. "Bana toplu iğnelerinden birini ver, Annie."

Annie, korsesinin üzerinden bir toplu iğne alarak şaşkın bakışlarla Peder Hubbard'a uzattı. Peder iğnenin ucuyla kâğıdı yerinden çıkardı.

Yazılı satırları okudu, kaşlarını çattı ve başını salladı. "Zavallı Christopher. Her zaman Tanrı'nın kayıp çocuklarından birisiydi," diye söylendi.

"Üstat Marlowe geri gelmeyecek mi?" diye sordu Annie, rahat bir soluk almamaya çalışarak. Oyun yazarından hiçbir zaman hoşlanmamıştı ve Greenwich Sarayı'nın binicilik sahası korkunç olaydan sonra artık ona saygı da duyamaz olmuştu. Hanımı ve beyefendi nereye gittiklerine dair hiçbir ipucu bırakmadan ayrıldıktan sonra, Marlowe melankoliden ümitsizliğe, oradan da daha karanlık bir ruh haline bürünmüştü. Bazı günler Annie karanlığın adamı bir bütün olarak yutacağından emin oluyordu. Tek istediği aynı karanlığın kendisini de yakalamamasıydı.

“Gelmeyecek, Annie. Tanrı, Üstat Marlowe’un bu dünyadan diğerine geçtiğini söylüyor. Bu dünyada bulamadığı huzuru orada bulması için dua edeceğim.” Hubbard, bir an kızı dikkatle süzdü. Büyümüş, çarpıcı bir genç kadın haline gelmişti. Will Shakespeare’in o adamın karısına duyduğu aşkın çaresi Annie olabilirdi. “Ama senin endişelenmene gerek yok. Bayan Roydon’a seni kendi kızım gibi kollayacağıma söz verdim. Şimdi yeni bir üstadın yanında çalışacaksın.”

“Kimin yanında, Peder?” Hubbard’ın ona önerdiği herhangi bir işi reddedebilecek durumda değildi. Islington’da kendisine ait bir terzi dük-kânı açabilmesi için ne kadar paraya ihtiyaç duyacağını Bayan Roydon ona belirtmişti. Bu kadar parayı biriktirmek için uzun bir zaman çalışması gerekiyordu.

“Üstat Shakespeare. Artık okuma yazma bildiğine göre değerli bir kadınsın, Annie. Ona çalışmalarında yardımcı olabilirsiniz.” Hubbard elindeki kâğıt parçasını Prag’dan gelen paketle birlikte saklamayı düşündü. Paket ona, Hollandalı vampirler tarafından kurulan tüccar ve posta taşıyıcı ağı yoluyla gönderilmişti.

Hubbard, Edward Kelley’nin bu ejder resmini ona göndermesinin nedenini hâlâ tam olarak bilmiyordu. Edward karanlık ve kaypak bir yaratıktı, Hubbard ise onun zina ya da hırsızlıkta bir yanlışlık görme-yen ahlak anlayışını onaylamıyordu. Onu aileden birisi yapan ayinde kanını içmek, genelde olduğu gibi zevk değil, angarya olmuştu. Hubbard, Kelley’nin ruhunu onu Londra’da istemediğini bilecek kadar iyi tanımişti. Bu nedenle Kelley’yi Mortlake’e göndermişti. Bu da Dee’nin büyü konusunda ders almak için onu rahatsız etmesine bir son vermişti.

Ancak Marlowe, bu küçük heykelciğin Annie’ye gitmesini istemişti ve Hubbard ölmek üzere olan bir adamın isteğine karşı gelemezdi. Minik figürü ve kâğıt parçasını Annie’ye verdi. “Bunu senin için emniyetli şekilde saklaması için teyzen Bayan Norman’a vermelisin. Kâğıt da Üstat Marlowe’dan hatıra olarak kalabilir.”

Ashında gümüş nesneyi satın tasarruflarının arasına katmayı istiyordu ama, “Evet, Peder Hubbard,” dedi.

Annie, Andrew Hubbard’la görüştüğü kiliseden çıkarak Will Shakespeare’in evine doğru yürüdü. Shakespeare, Marlowe kadar değişken biri değildi ve

beyefendinin dostları onunla dalga geçse de, Bayan Roydon Shakespeare'den her zaman saygıyla bahsetmişti.

Annie hızla oyuncunun evine yerleşti ve morali her geçen gün biraz daha düzeldi. Marlowe'un korkunç ölümünü haber aldıklarında, bu yalnızca Annie'nin artık onun yanında olmamasının ne kadar büyük bir şans olduğunu doğrulamaya yaradı. Haberi alınca Üstat Shakespeare de sarsılmıştı; bir gece çok sarhoş olduğunda, eğlencelerden sorumlu yetkilinin dikkatini çekmişti. Ama Shakespeare kendini tatmin edici bir biçimde ifade ettiğinde her şey normale dönmüştü.

Annie, patronunun daha rahat okuyabilmesi için pencerelerdeki isi temizliyordu. Elindeki bezi, temiz suya daldırdığında açık pencereden gelen esintiyle, cebindeki kıvrılmış küçük kâğıt parçası yere düştü.

Tüy kaleminin tüylü ucuyla işaret eden Shakespeare, şüpheli bir edayla, "Nedir o Annie?" diye sordu. Kız, Kit Marlowe için çalışmıştı. Rakiplerine bilgi sızdırıyor olabilirdi. Hamileri için hazırladığı son teklifleri kimsenin bilmesine göz yumamazdı. Veba salgını nedeniyle neredeyse tüm sahneler kapandığı için ekmek aslanın ağzındaydı. *Venüs ve Adonis* ona para getirebilirdi, kimsenin fikirlerini çalmaması kaydıyla elbette.

Annie kâğıdı almak için eğilirken, "Hiçbir şey, Ü-üs-tat Shakespeare," diye kekeledi.

"Madem hiçbir şey, onu buraya getir," diye emretti Shakespeare.

Shakespeare kâğıdı eline alır almaz el yazısını tanıdı. Ensesindeki tüyler diken diken oldu. Ölü bir adamdan gelen bir mesajdı bu.

"Marlowe bunu sana ne zaman verdi?" Shakespeare'in sesi sertti.

"Vermedi, Üstat Shakespeare," dedi Annie. Her zamanki gibi yalan söyleyememişti. Cadılara özgü bazı özellikleri vardı ama onun başlıca özelliği dürüst oluşuydu. "Bu not saklıydı. Onu Peder Hubbard bularak bana verdi. Verirken de bir anı olarak saklamamı istedi."

"Bunu Marlowe öldükten sonra mı buldunuz?" Shakespeare'in tüylerini diken diken eden his, şimdi meraka dönüşmüştü.

"Evet," diye fısıldadı Annie.

"O halde bunu senin için saklayacağım. Korumak için."

“Elbette,” diye cevap veren Annie’nin gözleri, Christopher Marlowe’un son sözlerinin yeni efendisinin kapanan avcunda yok oluşunu endişeyle izledi.

“İşine dön, Annie.” Shakespeare, yardımcısının yeni bez ve temiz su almaya gitmesini bekledi. Sonra kâğıttaki dizeleri yeniden okudu.

Yitik gerçek aşkın alametidir kara.

İblislerin rengi,

Ve Gecenin Gölgesinin.

Shakespeare içini çekti. Kit’in kullandığı ölçü, ona hiçbir zaman anlamlı gelmemişti. Melankolik mizah anlayışı ve marazi konulara düşkünlüğüyse bu üzücü günlerde fazla karanlık kaçıyordu. Ölümün kol gezdiği Londra’da izleyicinin huzurunu kaçıran şeylerdi bunlar. Tüy kalemını parmakları arasında döndürdü.

Yitik gerçek aşk. Öyle mi?.. Shakespeare burun kıvrıdı. Gerçek aşktan yeterince bahsetmişti ama parayı veren müşteriler bu konudan hiçbir zaman bıkmıyorlardı. Kelimelerin üzerini çizip onları hislerini daha iyi ortaya koyan tek bir heceyle değiştirdi.

İblisler. Kit’in *Faustus*’unun yakaladığı başarı, onun için hâlâ bir yaraydı. Shakespeare, doğanın sınırları dışındaki yaratıklar hakkında yazma konusunda pek yetenekli sayılmazdı. Onun işi, kaderin tuzaklarına yakalanmış, sıradan, kusurlu fanileri anlatmaktı. Bazen aklıma iyi bir hayalet hikâyesi geldiği oluyordu. Örneğin haksızlığa uğramış bir babanın oğlunu rahat bırakmayan hayaleti. Shakespeare ürperdi. Eğer Lord onun kumpanyasından John Shakespeare’in borçları kapanmadan bıkarsa babası korkunç bir hortlak olabilirdi. Sonra o can sıkıcı kelimeyi çizerek yeni bir tane seçti.

Gecenin Gölgesi. Bu, dizelere kolay tahmin edilebilir cansız bir son veriyordu. George Chapman daha orijinal bir şey bulamadığında böyle bir şeye başvururdu. Ama amacına daha iyi hizmet edecek ne olabilirdi başka? Bir sözcük daha silip üzerine “*somurtmak*” yazdı. Gecenin Somurtması. Bu da pek hoş görünmüyordu. Onu da silip “*kılıf*” yazdı. Bu da diğeri kadar kötüydü.

Shakespeare, Marlowe ve dostlarının kaderlerini düşündü. Şimdi hepsi cisimsiz gölgelere dönüşmüştü. Henry Percy, sarayda ender bir iyilikseverlik döneminin keyfini çıkarıyordu. Raleigh gizlice evlenmişti ve artık Kraliçe'nin gözdesi değildi. Dorset'e sürülmüştü, Kraliçe onun orada unutulup gideceğini umuyordu. Harriot, bir yerlerde inzivaya çekilmiş, hiç kuşkusuz ya bir matematik problemiyle ilgileniyor ya da gökyüzünü izliyordu. Dedikodulara göre Chapman, Cecil'in emriyle Felemenk bölgesine bir görevle gönderilmiş ve orada cadılarla ilgili uzun şiirler kaleme alıyordu. Marlowe, daha geçenlerde Deptford'da öldürülmüştü. Bazıları bunun bir suikast olduğunu düşünüyordu. Tavernada Marlowe'la birlikte görülen Galli adam, bu konuda daha fazla bilgi sahibi olabilirdi. Roydon –ki Shakespeare'in karşılaştığı gerçekten nüfuzlu tek adamdı– ve gizemli eşi 1591 yazında ortadan kaybolmuş ve o günden beri bir daha görülmemişlerdi.

Shakespeare'in, Marlowe'un çevresinden düzenli olarak haber aldığı tek kişi iri kıymetli bir İskoç olan Gallowglass'tı. Bir hizmetkârdan çok bir prens benzeyen bu kişi, periler ve ruhlarla ilgili harikulade öyküler anlatıyordu. Shakespeare'in başını sokacak bir evi varsa bu, Gallowglass'ın ona düzenli olarak iş vermesi sayesinde olmuştu. Gallowglass'ın, her zaman Shakespeare'in kalpazanlık yeteneklerini gerektiren bir işi oluyordu. Üstelik gayet cömertti. Özellikle de Roydon'ın el yazısını ya da imzasını taklit etmesini istediği zamanlarda.

Ne tayfa ama! diye düşündü Shakespeare. *Hainler, ateistler, suçlular, hepsi bir arada.* Sayfanın üzerindeki kalemi bir an kararsızca sallandı. Bir kelime daha yazdıktan sonra –bu seferki yoğun ve karaydı– arkasına yaslanarak yeni dizeleri incelemeye koyuldu.

*Karadır cehennem'in nişanı,
Zindanların ve gecenin okunun rengi.*

Artık bunun Marlowe'un eseri olduğunun anlaşılmasına imkân yoktu. Yeteneği sayesinde Shakespeare, ölü bir adamın fikirlerini Roydon gibi tehlikeli kişilerden sıradan Londralılara uygun hale getirmişti. Ve bu yalnızca birkaç dakikasını almıştı.

Shakespeare, geçmiş e bir anlamda da geleceği değiştirirken en ufak bir vicdan azabı bile duymadı. Marlowe dünya sahnesinden inmişti, oysa Shakespeare sahneye henüz çıkmıştı. Anılar kısa soluklu, tarihse zalimdi. Dünyanın düzeni böyleydi.

Tatmin olarak, kâğıt parçasını masasının köşesinde, bir köpek kafatasının altında duran kâğıtlara ekledi. Sonra içinde şüpheler oluştu. Bir gün bu dizelerden yeniden faydalanmak isteyebilirdi.

Belki de “yitik gerçek aşk”ı bir kenara atmakla acele etmişti. Onda henüz gerçekleşmemiş, birisi tarafından ortaya çıkarılmayı bekleyen bir potansiyel vardı. Shakespeare, Annie’nin kendisine gösterdiği son kasap faturasından sonra gönülsüzce tasarruf hesapları yaptığı kâğıttan yırttığı ufak parçaya uzandı.

“*Aşkın Çabası Boşuna*,” diye yazdı büyük harflerle.

Evet, diye düşündü Shakespeare. Bir gün mutlaka bunu kullanacaktı.

KİTAPTAKİ KİŞİLER

İsminin başında * ile belirtilmiş olanlar tarihçiler tarafından gerçek olduğu kabul edilen kişilerdir

Birinci Bölüm: Woodstock: Old Lodge

Diana Bishop, bir cadı

Matthew de Clermont, * Roydon olarak bilinen bir vampir

* Christopher Marlowe, bir iblis ve oyun yazarı

Françoise ve Pierre, vampir ve hizmetkârlar

* George Chapman, az da olsa ünü olan ama hamisi olmayan bir yazar

* Thomas Harriot, bir iblis ve astronom

* Henry Percy, Northumberland Lordu

* Sör Walter Raleigh, bir maceracı

Joseph Bidwell, baba ve oğul ayakkabı ustaları

Üstat Somers, eldivenci

Dul Beaton, kurnaz ve becerikli bir kadın

Bay Danforth, bir papaz

Üstat Iffley, bir başka eldivenci

Gallowglass, bir vampir ve paralı asker

* Davy Gam, Hancock adıyla bilinen, Galli bir vampir

İkinci Bölüm: Sept-Tours ve Saint-Lucien Köyü

* Kardinal Joyeuse, Saint-Michel Dağı'nı ziyarete gelmiş bir misafir

Alain, bir vampir ve de Clermont aile reisinin uşağı

Philippe de Clermont, bir vampir ve Sept-Tours'un efendisi

Şef, aşçı

Catrine, Jehanne, Thomas ve Étienne, hizmetkârlar

Marie, terzi

André Champier, Lyon'lu bir büyücü

Üçüncü Bölüm: Londra: Blackfriars

- * Robert Hawley, ayakkabı ustası
- * Margaret Hawley, Robert Hawley'nin eşi
- * Mary Sidney, Pembroke Kontesi
- Joan, Mary Sidney'nin hizmetkârı
- * Nicholas Hilliard, bir ressam
- Üstat Prior, tart ve çörek ustası
- * Richard Field, bir matbaacı
- * Jacqueline Vautrollier Field, Richard Field'ın eşi
- * John Chandler, Barbican Cross'ta bir eczacı
- Amen Corner and Leonard Shoreditch, vampirler
- Peder Hubbard, Londra'nın vampir kralı
- Annie Undercroft, yetenekli ama güçsüz genç bir cadı
- * Susanna Norman, bir ebe ve cadı
- * John ve Jeffrey Norman, Susanna Norman'ın oğulları
- Alsop Nine, St. James Garlickhythe'ın rüzgâr cadısı
- Catherine Streeter, bir ateşcadısı
- Elizabeth Jackson, bir sucadısı
- Marjorie Cooper, bir toprakcadısı
- Jack Blackfriars, çevik bir yetim
- * Doktor John Dee, kütüphanesi olan bir âlim
- * Jane Dee, John Dee'nin huysuz eşi
- * William Cecil, Lord Burghley, İngiltere Başhaznedarı
- * Robert Devereux, Essex Kontu
- * I. Elizabeth, İngiltere Kraliçesi
- * Elizabeth (Bess) Throckmorton, Kraliçe'nin fahri kızı

Dördüncü Bölüm: İmparatorluk: Prag

- Karolína and Tereza, vampir ve hizmetkârlar
- * Tadeáš Hájek, Majesteleri'nin doktoru
 - * Ottavio Strada, İmparatorluk kütüphanecisi ve tarihçisi
 - * II. Rudolf, Kutsal Roma İmparatoru ve Bohemya Kralı

Bayan Huber, Malá Strana'da oturan Avusturyalı bir kadın

Bayan Rossi, Malá Strana'da oturan İtalyan bir kadın

* Joris Hoefnagel, bir sanatçı

* Erasmus Habermel, matematik araç gereçleri yapan bir usta

* Bay Miseroni, değerli bir taş oymacısı

* Bay Pasetti, Majesteleri'nin dans ustası

* Joanna Kelley, evinden çok uzaklarda bir kadın

* Edward Kelley, bir iblis ve simyacı

* Haham Judah Loew, bilge bir adam

Chelm'li Abraham ben Elijah, sorunlu bir büyücü

* David Gans, bir astronom

Bay Fuchs, bir vampir

* Melchior Maisel, Yahudi mahallesinden zengin bir tüccar

Lobero, bazen bir paspasla karıştırılan, Komondor cinsi bir Macar köpeği

* Johannes Pistorius, bir büyücü ve bir ilahiyatçı

Beşinci Bölüm: Londra: Blackfriars

* Vilém Slavata, çok genç bir büyükelçi

Louisa de Clermont, bir vampir ve Matthew de Clermont'un kız kardeşi

* Üstat Slefors, Bedlam'daki zavallıların gardiyanı

Stephen Proctor, bir büyücü

Rebecca White, bir cadı

Bridget White, Rebecca White'ın kızı

Altıncı Bölüm: Yeni Dünya, Eski Dünya

Sarah Bishop, bir cadı ve Diana Bishop'ın teyzesi

Ysabeau de Clermont, bir vampir ve Matthew de Clermont'un annesi

Sophie Norman, bir iblis

Margaret Wilson, Sophie Norman'ın kızı, bir cadı

Başka Zamanlardan Farklı Karakterler

Rima Jaén, Seville'den bir kütüphaneci

Emily Mather, bir cadı ve Sarah Bishop'ın partneri

Marthe, Ysabeau de Clermont'un başhizmetçisi

Phoebe Taylor, hanım hanımcık ve sanattan anlayan bir kişi

Marcus Whitmore, Matthew de Clermont'un oğlu, bir vampir

Verin de Clermont, bir vampir

Ernst Neumann, Verin de Clermont'un kocası

Peter Knox, bir cadı ve Konsil üyesi

Pavel Skovajsa, kütüphaneci

* Aurillac'lı Gerbert, bir vampir ve Peter Knox'un dostu

* William Shakespeare, aynı zamanda oyun da yazan bir kalpazan ve bir kâtip

TEŞEKKÜRLER

Bu kitabın hayat bulmasında pek çok insanın yardımı oldu.

Öncelikle her zaman nazik, tarafsız, samimi ve açık sözlü olan Cara, Fran, Jill, Karen, Lisa ve Olive'e teşekkür etmek istiyorum. Baskı öncesi son düzeltmelerde en az benim kadar sıkılmasına rağmen taslağı, kuvvetli sezgileriyle baştan sona okuduğu için Margie'ye özellikle teşekkürler.

Editörüm Carole DeSanti, yazım süreci boyunca ebe görevini üstlenmesinin yanı sıra cesetleri(!) nereye sakladığımı da biliyor. Carole, sempatik kulağın ve keskin kaleminle her zaman yardıma hazır olduğun için sana teşekkür ediyorum.

Viking'deki olağanüstü ekip, simya maharetiyle, müsveddeleri güzel kitaplara dönüştürerek hem profesyonel tutumları hem de heyecanlarıyla beni şaşırtmaya devam ediyor. Ayrıca kartal gözüyle, Augusta'ya rakip olan redaktörüm Maureen Sugden'e özel olarak teşekkürler. Yeryüzündeki tüm yayıncılarıma, Diana ve Matthew'u yeni okuyuculara ulaştırdıkları için teşekkür etmek istiyorum.

Frances Goldin Agency'den yayın hakları temsilcim Sam Stoloff her zaman en sadık destekçim oldu. Perde arkasında işleri hallederek yazmama olanak sağladığın ve bana kazandırdığın perspektif için teşekkür ederim, Sam. Creative Artists Agency'ye mensup film hakları temsilcim Rich Green, gülüyüzü ve öğütleriyle en zor anlarda bile yanımda oldu.

Asistanım Jill Hough, geçtiğimiz yıl boyunca bir ateş ejderinin korumacılığıyla aklımı ve zamanımı savundu. Onsuz bu kitabı bitirebilmem mümkün olmazdı.

Lisa Halttunen, metin teslim edilmeden önce ona son şeklini vermemizi sağladı. Onun bildiği dil bilgisi kurallarının yalnızca çok az bir kısmını öğrenebileceğimden korkuyorum ama noktalama işaretleri ve yazımı düzeltmeye istekli olduğu için ona çok şey borçluyum.

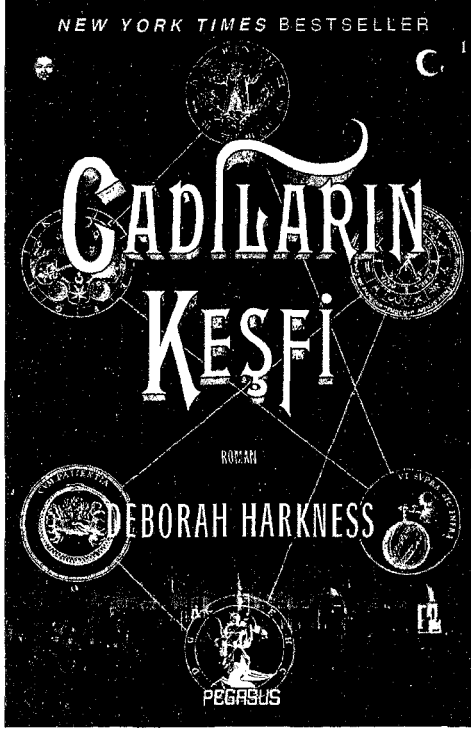
Patrick Wyman, ortaçağ ve askerî tarih konusunda pek çok bilgi verdi ve bunlar karakterlerin gelişiminde ve genel olarak hikâyede sürpriz gidişatlara yol açtı. Yani Carole cesetlerin nerede olduğunu biliyor fakat Patrick de onların oraya nasıl ulaştıklarını biliyor. Gallowglass'ı, Matthew'u ve özellikle de Philippe'i başka açılardan görmeme yardımcı olduğun için teşekkür ediyorum, Patrick. Yunanca konusundaki sorularımı yanıtladığı için Cleopatra Comnenos'a da teşekkür etmek istiyorum.

Pasedena Roving Archers'a bir okun hedefini bulmasının ne denli zor olduğunu anlamamda bana yardımcı oldukları için teşekkür ediyorum. Aerial Solutions'tan Scott Timmons, Fokker ve Kaliforniya'daki Terranea Resort'da bulunan diğer yırtıcı kuşlarla tanışmamı sağladı. Ve Thousand Oaks'taki *Apple* mağazasından Andrew, beni ve bilgisayarımı, yazım sürecinin can alıcı bir noktasında, ölümcül bir iflasın eşliğinden döndürdü.

Bu kitap, bana ve daha binlerce öğrencisine, İngiltere'nin Tudor dönemi konusundaki tutkusuyla ilham vermiş, tarihçi Lacey Baldwin Smith'e adanmıştır. Kendisi, VIII. Henry ya da kızı I. Elizabeth'ten her söz ettiğinde sanki az önce hep birlikte öğle yemeği yemişler gibi bir hava yaratırdı. Bir keresinde bana bazı tarihî gerçeklerin yer aldığı bir liste vermiş ve bir vakayiname, bir azizin hayatı ya da ortaçağ romansı yazacak olsam bu listeyi nasıl kullanacağımı sormuştu. Fazlasıyla kısa olan hikâyelerimden birini okuduktan sonra sonuna, "*Peki sonra ne oluyor? Bir roman yazmak üzerine düşünmeye başlamalısın,*" diye not düşmüştü. Belki de *Ruhlar* üçlemesinin tohumları o zaman ekilmiş oldu.

Ve son olarak uzun zamandır kahrımı çeken, 1590 yılındaki geçici ikametim sırasında beni neredeyse hiç göremeyen ve günümüze döndüğümde sevgiyle karşılayan aileme ve arkadaşlarıma (onlar kim olduklarını biliyor!) samimi olarak müteşekkire ve minnettarım.

Olağanüstü güçlere sahip bir cadı
İmkânsızlıklara direnen yasak bir aşk
Ve her şeyi başlatan gizemli bir elyazması

“Sihirle bezeli, olağanüstü derecede yaratıcı ve fantastik bir hikâye...
Karşı konulamaz bir büyüculük, bilim ve yasak aşk hikâyesi...”

People

“Harkness’ın bu ilk kitabı tek kelimeyle çarpıcı. Gerçeklik ile kurguyu, tarih ile günümüzü, nezaket ile öfkeyi, kendini bulmayı ve kaybetmeyi birleştiren bir kitap; kalbinize dokunacak ve zihninizi besleyecek güzel bir eser. Diğer bir deyişle, kusursuz bir yapıt.”

The Truth About Books